PETER V. BRETT

TRONUL DE CRANII

PETER V. BRETT

Seria DEMON

Volumul 4

TRONUL DE CRANII

Original: *The Skull Throne* (2015)

Traducere din limba engleză:
IULIA DROMERETCHI

NEMIRA

2019

PROLOG

FĂRĂ ÎNVINGĂTOR

333 D.Î. (După Întoarcere), TOAMNA

— Nu!

Inevera țâșni, dar îmbrățișă numai aerul, când Par'chinul se aruncă, împreună cu soțul ei, de pe stâncă.

Luară cu ei toată speranța rasei umane.

De cealaltă parte a cercului de luptă, Leesha Paper scoase un țipăt asemănător. Legile ritualice stricte ale Domin Sharum fură uitate, iar martorii din ambele tabere se grăbiră spre abis, adunându-se laolaltă să privească în bezna care-i înghițise pe oponenți.

În lumina lui Everam, Inevera vedea la fel de clar pe întuneric ca ziua în amiaza mare. Contururile lumii erau definite de strălucirea magiei. Dar magia era atrasă de viață, iar acolo, jos, nu era mare lucru. Doar piatră și pământ. Cei doi bărbați, care străluciseră ca soarele cu doar o clipă în urmă, dispăruseră în bezna anostă a magiei înconjurătoare.

Inevera își răsuci cercelul, cu fragmentul de *hora* din interior conectat la perechea lui, aflată în urechea soțului ei, însă nu auzi nimic. Poate nu se afla în raza de acțiune sau se stricase în cădere.

Sau poate că nu era nimic de auzit. Își stăvili tremuratul, când o briză rece, de munte, suflă peste ea.

Îi privi pe ceilalți care se adunaseră în buza prăpastiei, citindu-le expresiile, căutând o urmă de trădare, un semn că unul dintre ei știuse ce urma să se întâmple. Citi și magia emanată de ei. Cercul protejat din monede făcute din electrum, pe care-l purta, nu o ajuta să citească spiritele la fel de bine cum o făcea soțul ei, purtând Coroana lui Kaji, însă devenea tot mai pricepută la înțelegerea emoțiilor. Șocul era evident în tot grupul. Existau variații de la unul la altul, însă nu acesta era rezultatul la care se așteptase vreunul dintre ei.

Chiar și Abban, mincinosul arogant, cel care avea mereu ceva de ascuns, era îngrozit. El și Inevera fuseseră adversari teribili, fiecare încercând să-l piardă pe celălalt, însă el ținea la Ahmann, pe cât îi stătea în putință unui *khaffit* fără onoare, și avea de pierdut mai mult decât oricine dacă se dovedea că murise.

Ar fi trebuit să otrăvesc ceaiul Par'chinului, se gândi Inevera, amintindu-și chipul lui deloc bănuitor din seara în care apăruse din deșert cu Sulița lui Kaji. *Să-l fi înțepat cu un ac înmuiat în venin*. *Să-i fi pus o aspidă între perne când ațipise înainte de* alagai'sharak. *Chiar și să fi pretins că m-a jignit și să-l fi ucis cu mâinile goale*. *Orice*, *numai să nu-l fi lăsat pe mâna lui Ahmann*. *Inima lui era prea sinceră pentru crimă și trădare*, *chiar și cu soarta Alei în joc*.

Era. Deja folosise trecutul, deși el dispăruse de doar câteva clipe.

— Trebuie să-i găsim.

Vocea lui Jayan păru foarte îndepărtată, deși primul ei născut se afla chiar lângă ea.

— Da, încuviință Inevera, cu mintea încă învârtindu-i-se. Deși va fi dificil pe întuneric.

Deja țipetele demonilor vântului răsunau de pe stânci, împreună cu agitația profundă produsă de cei ai pietrei, ascunși în munte.

— Voi folosi *hora* ca să ne ghideze, adăugă ea.

— Mai bine-ai avea răbdare cu asta, spuse *Jiwah Ka* a Par'chinului, dându-i la o parte pe Rojer și pe Gared și lăsându-se pe burtă, apoi trecându-și picioarele peste marginea stâncii.

— Renna!

Leesha dădu să o prindă de încheietură, însă Renna fu mai iute și se îndepărtă rapid. Tânăra femeie strălucea de magie. Nu atât de puternic precum Par'chinul, însă mai puternic decât oricine altcineva. Degetele ei de la mâini și de la picioare se înfipseră în stâncă asemenea pintenilor demonilor, fisurând piatra, ca să-și creeze susținere.

Inevera se întoarse spre Shanjat.

— După ea! Marchează-ți urma!

Spre lauda lui, Shanjat nu arătă nimic din teama care-i străbătea aura când privi spre stâncă.

— Da, Damajah. Își lovi pieptul cu pumnul și își aruncă sulița și scutul pe umăr, lăsându-se pe burtă și trecând peste margine, apoi începu să coboare cu grijă.

Inevera se întrebă dacă sarcina nu îl depășea. Shanjat era la fel de puternic ca orice bărbat, însă nu ucisese niciun demon în noaptea aceea și nici nu avea puterea inumană care-i permitea Rennei am'Bales să-și croiască propria cale.

Dar *kai'Sharum* o surprinse; și poate se surprinse și pe sine, folosindu-se de multe dintre fisurile create de soția Par'chinului pentru a coborî, la rândul lui. Curând, dispăru și el în beznă.

— Dacă vrei să-ți arunci oasele, fă-o acum, ca să putem începe căutarea, spuse Leesha Paper.

Inevera se uită la târfa din ținuturile verzi, înăbușindu-și un mârâit, care-i amenința expresia calmă. Firește că voia s-o vadă pe Inevera aruncând zarurile. Fără îndoială că era disperată să afle cuvintele profeției. De parcă nu furase deja destul de la Inevera.

Nimeni nu știa, însă zarurile îi spuseseră că Leesha purta copilul lui Ahmann în pântec, amenințând tot ce construise. Inevera se luptă cu dorința de a-și scoate pumnalul și de a smulge copilul acum, punând capăt problemelor înainte să înceapă. Nu ar fi putut-o opri. Locuitorii ținuturilor verzi erau redutabili, însă nu se puteau măsura cu fiii ei și cu doi maeștri *Damaji sharusahk*.

Inspiră și își găsi echilibrul. Inevera ar fi vrut să-și azvârle furia și teama asupra femeii, însă nu era vina Leeshei Paper că bărbații erau asemenea proști fuduli. Fără îndoială că încercase să-l convingă pe Par'chin să nu arunce provocarea, exact cum încercase și Inevera să îl convingă pe Ahmann să nu o accepte.

Poate că lupta fusese inevitabilă. Poate că Ala nu putea îndura doi Izbăvitori. Dar acum nu mai exista niciunul și asta era mult mai rău.

Fără Ahmann, alianța Krasiană avea să se destrame, iar *Damaji* să devină niște căpetenii certărețe. Aveau să îi ucidă pe fiii *dama* ai lui Ahmann, apoi să se întoarcă unul împotriva celuilalt; și spre abis cu Sharak Ka.

Inevera îl privi pe Damaji Aleverak din tribul Majah, care se dovedise cel mai dificil obstacol în calea ascensiunii lui Ahmann, dar și unul dintre cei mai valoroși sfetnici ai săi. Loialitatea sa față de Shar'Dama Ka era indubitabilă, însă asta nu avea să-l

împiedice să-l ucidă pe Maji, fiul Majah al lui Ahmann, pentru a nu-i submina autoritatea propriului său fiu, Aleveran.

Un moștenitor ar fi putut încă uni triburile, dar cine? Niciunul dintre fiii săi nu era pregătit, îi spuneau zarurile, însă ei nu aveau să creadă la fel și nici să renunțe la puterea interimară, dacă puneau mâna pe ea. Jayan și Asome fuseseră rivali dintotdeauna, iar aliații puternici aveau să se îndrepte spre ei cu zecile. Dacă *Damaji* nu îi distrugeau poporul, fiii ei aveau să o facă.

Inevera se mișca, fără cuvinte, în cercul în care cei doi bărbați care se visaseră Izbăvitori se luptaseră cu câteva clipe înainte. Pământul era îmbibat cu sângele lor, iar ea îngenunche, apăsându-și mâinile în el, înmuindu-le în el, împreună cu zarurile. Apoi le scutură. Krasianii formară un cerc în jurul ei, ținându-i pe cei din ținuturile verzi la distanță.

Zarurile Ineverei erau cioplite din oasele unui prinț al demonilor și îmbrăcate în electrum. Alcătuiau cea mai puternică pereche pe care o avusese orice *dama'ting*, încă de pe vremea celei dintâi Damajah. Pulsau de putere, strălucind în beznă. Le aruncă, iar semnele prevestitoare scânteiară, oprind zarurile în felul acela nefiresc, formând un model de simboluri pe care ea să le poată citi. Pentru cei mai mulți nu avea sens. Chiar și *dama'ting* se certau pe seama interpretării unei aruncări, însă Inevera le citea la fel de ușor precum cuvintele de pe un pergament. O ghidaseră prin decenii de tumult și revolte, însă deseori se întâmpla să ofere un răspuns vag, care nu-i aducea prea mare ușurare.

— *Nu există învingător*...

Ce însemna asta? Căderea îi ucisese pe amândoi? Lupta continua acolo jos? O mie de întrebări fierbeau înăuntrul ei, și ea aruncă iar, însă modelul rămase neschimbat, așa cum știa că se va întâmpla.

— Ei bine? întrebă târfa de la miazănoapte. Ce zic?

Inevera își înghiți o replică aspră, știind că următoarele sale cuvinte erau esențiale. Într-un final, decise că adevărul sau mai tot adevărul era un răspuns la fel de bun ca oricare pentru a ține la distanță uneltirile minților ambițioase din jurul ei.

— Nu există un învingător, spuse ea. Lupta continuă acolo jos și numai Everam știe cum se va sfârși. Trebuie să îi găsim, și încă repede.

Coborârea dură ore întregi. Întunericul nu îi încetini, fiindcă toți cei din grupul de elită puteau vedea prin magie, însă demonii de stâncă și piatră bântuiau acum poteca, perfect camuflați de versant. Demonii vântului strigau din cer, dând târcoale.

Rojer își luă instrumentul și-i stoarse de pe strune acordurile de jale ale *Cântecului Asfințirii*, ținându-i pe *alagai* la distanță. Amanvah își ridică glasul să îl acompanieze, iar muzica lor, întărită de magia *hora*, umplu noaptea. Chiar și sub bătaia vântului deznădejdii, care amenința să încline balanța victoriei în afara centrului ei, Inevera se simțea mândră de abilitățile fiicei sale.

Protejați de magia stranie a fiului lui Jessum erau apărați de *alagai*, însă avansau foarte încet. Inevera simțea că o furnică degetele să-și scoată bagheta de electrum de la cingătoare, în timp ce alerga să își regăsească soțul, dar nu dorea să dezvăluie această putere celor de la miazănoapte. În plus, ar fi atras și mai mulți *alagai*. În schimb, fu nevoită să țină pasul măsurat, impus de Rojer, în timp ce Ahmann și Par'chinul probabil că sângerau până la moarte în vreo văiugă uitată.

Își alungă acel gând. Ahmann fusese alesul din Everam. Trebuia să aibă încredere că va oferi Shar'Dama Ka un miracol, în vreme de restriște.

Trăia. Trebuia.

Leesha călărea în tăcere și nici măcar Thamos nu îndrăzni să o tulbure. Contele o fi împărțit așternutul cu ea – și încă adesea –, însă nu îl iubea așa cum îl iubise pe Arlen… sau pe Ahmann. I se rupsese inima să îi vadă luptând.

Păruse că Arlen avea toate avantajele când intrase în luptă, iar, dacă ar fi trebuit să aleagă, nici n-ar fi dorit altceva. Dar sufletul tulburat al lui Arlen își găsise un soi de pace în ultima vreme și ea sperase c-ar fi putut să-l supună pe Ahmann și să încheie lupta fără moarte.

Strigase când Ahmann îl străpunsese pe Arlen cu Sulița lui Kaji, poate singura armă din lume care îi putea face rău. Șansele se inversaseră atunci și, pentru prima dată, furia sa față de Ahmann amenințase să se transforme în ură.

Dar, când Arlen îi aruncase pe amândoi peste marginea stâncii, nevrând să piardă, stomacul i se contractase odată ce-l pierduse pe Ahmann din vedere. Pruncul din pântecul ei nu avea

nici opt săptămâni, însă ar fi putut jura că lovise când tatăl lui căzuse în îmbrățișarea beznei.

Puterile lui Arlen crescuseră și mai mult în anul de când îl întâlnise. Uneori, i se părea că nu exista nimic să nu poată face și chiar și Leesha se întreba dacă ar fi putut fi Izbăvitorul. Se putea dizolva, protejându-se de impact. Ahmann nu putea face asta.

Dar chiar și Arlen avea limite, iar Ahmann le testase în moduri la care nu se așteptase nimeni. Leesha își amintea limpede căderea din urmă cu nicio săptămână, care-l lăsase pe Arlen frânt pe dalele din Văiuga Tăietorului de Lemne, cu craniul crăpat ca un ou spart, lovit de masă.

Dacă Renna nu s-ar fi grăbit în urma lor! Femeia cunoștea planurile lui Arlen, și încă mai bine decât pretindea.

Făcură cale-ntoarsă cu mult înainte de a ajunge la baza muntelui, evitând trecătoarea vegheată de iscoade din ambele armate. Poate că războiul era inevitabil, dar niciuna dintre părți nu își dorea să înceapă în seara aceea.

Cărările de munte șerpuiau și se bifurcau. Nu doar o dată Inevera trebui să-și consulte zarurile ca să aleagă calea, îngenunchind să le arunce, în timp ce toți ceilalți așteptau cu nerăbdare.

Leesha își dorea să știe ce vedea femeia în amestecătura aceea de simboluri, dar știa îndeajuns încât să nu se îndoiască de puterea prezicerilor.

•

Se apropiau zorii când găsiră primul semn de la Shanjat. Inevera iuți pasul, iar ceilalți o urmară, alergând pe cărare, în timp ce orizontul căpăta o nuanță de purpuriu.

Nu fuseseră observați de santinelele de la baza muntelui, însă gărzile de corp ale Ineverei, Ashia și Shanvah, se strecuraseră, nevăzute, în sus pe pantă, și li se alăturară în tăcere. Prințul din ținuturile verzi le privi, însă clătină din cap disprețuitor când văzu că erau femei.

În sfârșit, îi găsiră pe Renna și pe Shanjat. Cei doi se măsurau din priviri precaute, așteptând. Shanjat ajunse din doi pași lângă Inevera, lovindu-și pieptul și plecându-se.

— Aici se termină urma, Damajah.

Coborâră de pe cai și îl urmară pe războinic într-un loc nu foarte îndepărtat, unde se afla o groapă de un stat de om.

Pământul și pietrele împrăștiate erau mărturii ale unui impact puternic. Sângele împroșcase pământul, însă existau urme de pași, semne ale continuării luptei.

— Te-ai ținut de urmă? întrebă Inevera.

Shanjat încuviință.

— Dispare nu departe de aici. M-am gândit că ar fi mai bine să aștept alte instrucțiuni, înainte să mă avânt prea mult.

— Renna? întrebă Leesha.

Jiwah Ka a Par'chinului se uita lung la craterul însângerat, cu ochi sticloși. Aura ei puternică era de necitit. Dădu din cap mecanic.

— Ne învârtim prin zonă de ore bune. Parcă le-ar fi crescut aripi.

— Poate au fost luați de un demon mare, sugeră Wonda.

Renna ridică din umeri.

— Cre' că-i posibil, dar greu de crezut.

Inevera încuviință.

— Niciun demon nu mi-ar putea atinge soțul sacru, nici dacă ar vrea.

— Și sulița? întrebă Jayan.

Inevera îl privi cu tristețe. Nu o surprindea că primul ei născut era mai îngrijorat de arma sacră decât de propriul lui tată, însă tot o întristă. Asome, cel puțin, avu respectul de a păstra asemenea gânduri pentru sine.

Shanjat clătină din cap.

— Niciun semn de arma sacră, Sharum Ka.

— Sânge proaspăt, spuse Inevera, privind în zare.

Zorile se apropiau cu repeziciune, însă ar fi putut reuși o ultimă prezicere. Vârî mâna în punga cu *hora* și apucă zarurile atât de strâns, încât muchiile îi pătrunseră dureros în palmă, apoi merse să îngenuncheze lângă crater.

În mod normal, n-ar fi îndrăznit să expună zarurile sensibile nici măcar la lumina de dinainte de a se crăpa de ziuă. Lumina solară directă ar fi distrus oasele de demon și chiar lumina indirectă putea provoca daune permanente. Dar electrumul în care le îmbrăcase le proteja chiar și de cel mai strălucitor soare. La fel ca în cazul Suliței lui Kaji, puterea lor scădea cu iuțeală la lumină, dar puteau fi reîncărcate la căderea nopții.

Mâna îi tremură când le atinse. Avu nevoie să respire câteva secunde, ca să-și găsească echilibrul, înainte să poată continua,

atingând sângele soțului ei pentru a doua oară în acea noapte și folosindu-l ca să-i vadă soarta.

— Binecuvântat fie Everam, Creatorul tuturor lucrurilor, dă-mi de știre despre luptători: Ahmann asu Hoshkamin am'Jadir am'Kaji și Arlen asu Jeph am'Bales am'Pârâul. Te conjur să-mi dezvălui soarta care li s-a arătat și cea care urmează să vină.

Puterea pulsă în degetele sale și aruncă, apoi privi încruntată modelul.

Când erau întrebate despre lucruri care se întâmplaseră zarurile vorbeau cu o siguranță rece, chiar dacă adesea criptică. Dar viitorul se schimba mereu, iar nisipurile sale erau răvășite cu fiecare alegere făcută. Zarurile ofereau răspunsuri, ca niște stâlpi indicatori în deșert, însă cu cât privea mai departe, cu atât mai încurcate se arătau căile, până când te rătăceai printre dune.

Viitorul lui Ahmann fusese mereu plin de divergențe. Versiuni în care hotăra soarta umanității și versiuni în care murea acoperit de rușine. Moartea de pintenul unui *alagai* era cea mai frecventă, dar întotdeauna erau și cuțite înfipte în spate, și sulițe îndreptate spre inimă. Cei care și-ar fi dat viața pentru el și cei care așteptau să îl trădeze.

Multe dintre acele căi se închiseseră acum. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, Ahmann nu urma să se întoarcă prea curând și, cel mai probabil, deloc. Gândul îi provocă o teamă care-o îngheță pe dinăuntru.

Ceilalți își țineau respirația, așteptându-i cuvintele, iar Inevera știa că soarta poporului său se afla înaintea lor. Își aminti cuvintele zarurilor, din urmă cu atâția ani:

— *Izbăvitorul nu se naște*, *ci este creat*.

Dacă Ahmann nu se întorcea la ea, avea să creeze altul.

Privi miriadele de damnări care-i așteptau iubitul și alese una dintre ele. Era singura soartă care i-ar fi permis să păstreze puterea până când putea fi găsit un moștenitor potrivit.

— Izbăvitorul a trecut acolo unde noi nu îl putem ajunge, spuse Inevera într-un târziu. Urmărește un demon către abis.

— Așadar, Par'chinul este un demon, zise Ashan.

Zarurile nu spuseseră asta, însă Inevera încuviință.

— Așa se pare.

Gared scuipă.

— Ai spus „Izbăvitorul”, nu „Shar'Dama Ka”.

Damaji se întoarseră spre el, privindu-l în felul în care un om privește o insectă: întrebându-se dacă merita efortul să o strivească.

— Sunt unul și același.

Fu rândul Wondei să scuipe.

— Ba pe Miez că ar fi!

Jayan făcu un pas înainte, cu pumnul strâns parcă gata să o lovească, dar Renna Tanner se interpuse. Glifele de pe pielea ei fulgerară și chiar și primul născut impulsiv al Ineverei se gândi de două ori înainte să o provoace. N-ar fi arătat bine să fie învins de o femeie în fața acelorași oameni pe care trebuia să-i convingă să-i permită să dobândească tronul.

Jayan se întoarse spre mama lui.

— Și sulița? întrebă el.

— S-a pierdut, răspunse Inevera. Va fi regăsită când va fi voia lui Everam, și nu înainte.

— Deci… renunțăm atât de ușor? întrebă Asome. Îl abandonăm pe tata?

— Firește că nu.

Inevera se întoarse spre Shanjat.

— Găsește din nou urma și adulmecă! Urmărește fiecare fir de iarbă călcat și fiecare pietricică desprinsă! Nu te întoarce fără Izbăvitor sau fără vești credibile despre soarta lui, chiar dacă îți ia o mie de ani.

— Da, Damajah.

Shanjat se lovi în piept.

Inevera se întoarse spre Shanvah.

— Du-te cu tatăl tău! Ascultă-l și protejează-l în timpul călătoriei. Țelul său este și țelul tău!

Tânăra făcu o plecăciune, în tăcere. Ashia o strânse de umăr, iar privirile li se întâlniră, apoi tatăl și fiica plecară.

Leesha se întoarse spre Wonda.

— Mergi și tu să arunci o privire, dar să te întorci într-o oră.

Wonda rânji, dovedind o încredere care o umplu pe Inevera de invidie.

— Nu aveam de gând să vânez până ce încărunțeam. Izbăvitorul vine și pleacă, dar se va întoarce, o să vezi.

O clipă mai târziu, plecă și ea.

— Plec și eu, spuse Renna, dar Leesha o prinse de braț.

Femeia se uită urât. Leesha îi dădu drumul repede, dar nu renunță.

— Rămâi o clipă, te rog.

Chiar și celor de la miazănoapte le este teamă de Par’chin și de femeia lui, observă Inevera, înregistrând informația în timp ce femeile merseră să discute între patru ochi.

— Ashan, haide cu mine, spuse ea, privind spre *Damaji*.

Se îndepărtară, iar ceilalți rămaseră pe loc, uluiți.

— Nu pot să cred că nu mai e, spuse Ashan, cu o voce cavernoasă.

El și Ahmann fuseseră precum frații timp de douăzeci de ani. Fusese primul *dama* care susținuse ascensiunea lui Ahmann la poziția de Shar’Dama Ka și credea în divinitatea acestuia fără preget.

— Mi se pare că visez, completă el.

Inevera nu irosi timpul cu o introducere.

— Trebuie să iei Tronul de Cranii ca Andrah. Ești singurul care o poate face fără să provoace un război și să îl păstreze până la întoarcerea soțului meu.

Ashan clătină din cap.

— Greșești dacă crezi asta, Damajah.

— A fost dorința lui Shar’Dama Ka, îi aminti Inevera. Ai făcut un jurământ în fața noastră.

— Asta dacă el ar fi căzut în bătălia de la Asfințire, în văzul tuturor, zise Ashan. Nu ucis de unul de pe tărâmurile verzi, pe o creastă de munte pustie. Tronul ar trebui să îi revină lui Jayan sau lui Asome.

— Ți-a spus doar că fiii lui nu sunt pregătiți pentru o asemenea povară, zise Inevera. Crezi că s-a schimbat ceva în ultimele două săptămâni? Fiii mei sunt vicleni, însă nu și înțelepți. Zarurile au prevestit că vor distruge Mărinimia lui Everam râvnind la tron, iar, dacă unul dintre ei ar urca pe treptele însângerate și s-ar așeza în el, nu s-ar ridica la întoarcerea tatălui său.

— Dacă se va întoarce, remarcă Ashan.

— Se va întoarce, spuse Inevera. Probabil cu tot Miezul pe urmele lui. Când se va întoarce, va avea nevoie ca toate oștile Alei să răspundă chemării lui și nu va avea nici timpul, nici dorința de a-și ucide fiul, ca să recâștige controlul.

— Nu îmi place, spuse Ashan. Nu mi-am dorit niciodată putere.

— Este *inevera*, îi spuse ea. Ce îți place ție nu este relevant, iar modestia ta dinaintea lui Everam este motivul pentru care trebuie să fii tu.

•

— Grăbește-te! spuse Renna, când Leesha o trase deoparte. Am irosit deja destul stând după voi. Arlen e acolo, undeva, și trebuie să-l găsesc!

— Scârnă de demon! se răsti Leesha. Nu te cunosc prea bine, Renna Bales, dar suficient cât să știu că n-ai fi așteptat nici zece secunde după mine, dacă soțul tău ar fi dispărut cu adevărat. Tu și Arlen ați plănuit toate astea. Unde s-a dus și ce a făcut cu Ahmann?

— Mă faci mincinoasă? mârâi Renna.

Sprâncenele i se ridicară, iar degetele i se încleștară în pumni.

Dintr-un motiv sau altul, văzându-i reacția, Leesha crezu și mai mult că avea dreptate. Se îndoia că femeia ar fi lovit-o, însă avea niște praf care orbește și era pregătită să-l folosească.

— Te rog, spuse ea, păstrându-și calmul. Dacă știi ceva, spune-mi. Jur pe Creator că poți avea încredere în mine!

Renna păru să se liniștească, relaxându-și mâinile, însă ridică palmele.

— Caută-mă în buzunare și nu vei găsi răspuns.

— Renna, zise Leesha, străduindu-se să păstreze aparențele. Știu că am început prost. Nu ai niciun motiv să mă placi, dar nu e un joc. Riști viața tuturor dacă ții secrete.

Renna hohoti, ca un lătrat.

— Râde ciob de oală spartă!

O împinse pe Leesha, suficient cât să o arunce înapoi un pas.

— Ești cea care poartă odrasla demonului deșertului în pântec. Crezi că asta nu riscă vieți?

Leesha simți că i se scurge sângele din cap, însă continuă atacul, ca tăcerea ei să nu confirme acuzația. Își coborî glasul până la o șoaptă aspră.

— Cine ți-a spus așa ceva?

— Chiar tu, spuse Renna. Pot auzi un fluture bătând din aripi peste un câmp de porumb. La fel și Arlen. Am auzit amândoi ce i-ai zis lui Jardir. Îi porți copilul și îl amăgești pe conte să-și asume asta.

Era adevărat: o intrigă ridicolă a mamei sale, pe care Leesha o adusese la îndeplinire. Era îndoielnic că înșelăciunea avea să dureze dincolo de nașterea copilului, însă mai rămâneau șapte luni să se pregătească (sau să fugă și să se ascundă), înainte ca krasianii să vrea să-i ia copilul.

— Încă un motiv să aflu ce s-a petrecut cu Ahmann, spuse Leesha, detestând tonul rugător care îi cuprinsese glasul.

— N-am idee, zise Renna. Irosim timpul pe care-ar trebui să-l petrecem căutând.

Leesha încuviință, recunoscându-se învinsă.

— Te rog să nu îi spui lui Thamos, continuă ea. Îi voi zice când va veni vremea, promit! Dar nu acum, când jumătate din armata krasiană e la câțiva kilometri distanță.

Renna pufni.

— Nu-s proastă! Cum de-a rămas o Culegătoare ca tine însărcinată? Oricine știe să se retragă la timp.

Leesha lăsă ochii în pământ, neputând să-i susțină privirea.

— M-am întrebat același lucru, spuse ridicând din umeri. Istoria e plină de oameni ai căror părinți ar fi trebuit să știe mai bine.

— N-am întrebat de istorie. Am întrebat cum de cea mai deșteaptă femeie din Văiugă are așchii în loc de creier. Nu ți-a zis nimeni cum se fac copiii?

Leesha își dezveli dinții. Femeia știa ce spune, însă nu avea niciun drept să judece.

— Dacă nu-mi împărtășești secretele tale, n-am niciun motiv să ți le dezvălui pe ale mele. Arătă cu mâna spre vale. Haide! Prefă-te că-l cauți pe Arlen până pierim din vedere, apoi du-te și-l întâlnește. Nu te opresc.

Renna zâmbi.

— De parcă ai putea.

Și dusă fu.

De ce i-am permis să mă rănească? se întrebă Leesha, însă degetele îi alunecară spre pântec și știu de ce.

Fiindcă avusese dreptate.

Leesha se îmbătase cu couzi prima dată când îl sărutase pe Ahmann. Nu plănuise să îl vrăjească în acea după-amiază, însă nu i se împotrivise când el îi făcuse avansuri. Presupusese, prostește, că nu avea să se elibereze înăuntrul ei înainte de căsătorie, însă krasianii considerau un păcat ca un bărbat să-și

irosească sămânța. Îl simțise mărind ritmul, începând să geamă, și ar fi putut să se desprindă. Dar o parte din ea își dorise asta: să simtă un bărbat pulsând și zbătându-se în ea, nemaivorbind de riscuri. Fusese o încântare care o purtase spre propria culme.

Voise să prepare o fiertură de rodiu în seara aceea, dar se trezise răpită de iscoadele Ineverei, sfârșindu-și noaptea printr-o luptă cu un demon al minții, alături de Damajah. Leesha luase o doză dublă în ziua următoare și de fiecare dată când se mai culcaseră împreună de atunci, însă, așa cum spunea cea care-i fusese mentor, Bruna, uneori un copil găsea o cale, indiferent ce făceai.

•

Inevera îl privi pe Thamos, prințișorul tărâmurilor verzi, care stătea în fața lui Ashan. Era un bărbat înalt și musculos, căruia nu îi lipsea însă grația. Avea mișcări de războinic.

— Mă aștept să dorești ca oamenii tăi să caute prin vale, spuse el.

Ashan încuviință.

— Și tu, ai tăi.

Thamos îi răspunse cu un semn din cap.

— Fiecare câte o sută de oameni?

— Cinci sute, răspunse Ashan, cu însemnele de armistițiu *Domin Sharum* asupra lor.

Inevera văzu maxilarul prințișorului încleștându-se. Cinci sute de oameni nu însemnau nimic pentru krasiani – erau o fracțiune infimă din armata Izbăvitorului. Însă erau mai mulți decât își putea permite Thamos să trimită.

Totuși nu avu de ales decât să încuviințeze. Ceea ce și făcu.

— De unde voi ști că războinicii tăi vor păstra pacea? Ultimul lucru de care avem nevoie este ca valea să se transforme într-o zonă de război.

— Războinicii mei își vor păstra vălurile ridicate chiar și ziua, răspunse Ashan. Nu vor îndrăzni să nu se supună. De oamenii tăi îmi fac griji. Nu mi-ar plăcea să îi văd răniți din cauza unei neînțelegeri.

Prințișorul își dezveli dinții.

— Cred că vor fi suficient de incomodați deplasându-se. Cum se presupune că ascunderea fețelor va garanta pacea? Un bărbat cu chipul acoperit nu se teme de urmări.

Ashan clătină din cap.

— Mare minune că voi, sălbaticii, ați supraviețuit atâta vreme nopții! Bărbații își amintesc fețele celor care i-au nedreptățit, iar asemenea animozități sunt greu de uitat. Purtăm văluri noaptea ca toți să poată lupta ca frații, uitându-și răzbunările personale. Dacă bărbații tăi își acoperă fețele, nu va mai fi vărsare de sânge în această vale blestemată de Everam.

— Fie! spuse prințișorul. S-a făcut.

Se înclină scurt, arătând un respect minim față de un bărbat care era de zece ori mai bun decât el, și se întoarse, îndepărtându-se cu pași mari. Ceilalți oameni ai ținuturilor verzi îl urmară.

— Cei de la miazănoapte vor plăti pentru lipsa lor de respect, spuse Jayan.

— Poate, răspunse Inevera, însă nu azi. Trebuie să ne întoarcem la Mărinimia lui Everam, și încă repede.

1. VÂNĂTOAREA

333 D.Î., TOAMNA

Jardir se trezi la asfințit, cu mintea încețoșată. Zăcea pe un pat de la miazănoapte, cu o singură pernă în locul multora mai mici. Așternutul era aspru, incomparabil cu mătasea cu care se obișnuise. Camera era circulară, cu ferestre din sticlă acoperite cu glife de jur-împrejur. Un soi de turn. Pământul neîmblânzit se întindea spre amurg, și nu îl recunoscu.

Unde în Ala mă aflu?

Durerea îl străbătu când se mișcă, însă durerea îi era tovarăș vechi, când îmbrățișat, când uitat. Se ridică în șezut, cu picioarele rigide hârșâind când se atinseră. Dădu pătura la o parte. De la coapsă la gleznă era acoperit de ghips. Degetele de la picioare, umflate în nuanțe de roșu, mov și gălbui, se ițeau la capete, aproape, însă imposibil de atins. Avu o tentativă să le îndoaie, ignorând durerea, și fu mulțumit de recompensa unei scurte tresăriri.

Își aminti de brațul rupt pe când era copil și la neajutorarea săptămânilor de vindecare.

Se întinse imediat spre noptieră după coroană. Chiar și pe timp de zi exista suficientă magie în ea pentru a vindeca niște oase rupte, mai ales dacă fuseseră deja repuse la loc.

Nu întâlni decât aerul. Jardir se întoarse și se uită lung, înainte să își dea seama ce se petrece. Trecuseră ani de când își permisese o distanță mai mare de o lungime de braț față de coroană și suliță, însă acum lipseau amândouă.

Amintirile îi reveniră deodată. Lupta din vârful muntelui cu Par'chinul. Felul în care fiul lui Jeph se transformase într-un nor de fum când îl lovise Jardir, numai ca să redevină solid o clipă mai târziu, apucând sulița cu o forță neomenească și răsucindu-i-o din strânsoare.

Apoi Par'chinul se întorsese și o aruncase de pe stâncă, de parcă ar fi fost doar o coajă roasă de pepene.

Jardir își linse buzele crăpate. Gura îi era uscată și vezica plină, însă ambele necesități fuseseră anticipate. Apa de lângă

pat era dulce și, cu un oarecare efort, reuși să folosească oala de noapte pe care degetele sale o găsiră pe podea, chiar sub pat.

Pieptul îi era bandajat strâns, iar coastele i se loveau unele de celelalte când se mișca. Peste bandaje, fusese îmbrăcat într-un halat subțire, de culoare cafenie. Poate că era ideea Par'chinului de glumă bună.

Nu exista o ușă, ci doar o scară care ducea spre cameră. Ținând cont de starea lui, puteau să fie și gratii de închisoare. Nu erau alte ieșiri și nici treptele nu continuau. Se afla în vârful turnului. Camera era mobilată sărăcăcios. O masă pe post de noptieră. Un singur scaun.

Pe scară se auzi un zgomot. Jardir îngheță, ascultând. O fi fost el deposedat de coroana și de sulița lui, însă anii în care absorbise magie prin ele îi refăcuseră trupul, aducându-l atât de aproape de imaginea lui Everam pe cât era posibil pentru un muritor. Avea văz de șoim, miros de lup și auz de liliac.

— Ești sigur că te descurci cu el? spuse Prima Soție a Par'chinului. Am crezut că te ucide pe stânca aia.

— Nicio grijă, Ren, zise Par'chinul. Nu îmi poate face rău fără suliță.

— Ba da, pe timp de zi, răspunse Renna.

— Nu cu ambele picioare rupte. Mă descurc, Ren. Sincer.

Mai vedem, *Par'chinule*.

Se auzi un plescăit de buze când fiul lui Jeph îndepărtă o nouă rundă de proteste ale femeii cu un sărut.

— Am nevoie de tine în Văiugă, să ții lucrurile sub control. Acum, înainte să înceapă să suspecteze ceva.

— Leesha Paper deja suspectează, zise Renna. Și n-a ghicit rău până acum.

— Nu contează, cât rămân doar bănuieli, spuse Par'chinul. Tu fă mai departe pe neștiutoarea, indiferent ce spune sau ce face.

— Da, nu-i deloc greu. Îmi place să-i fac în ciudă.

— Nu irosi prea mult timp cu asta, o sfătui Par'chinul. Trebuie să protejezi Văiuga, dar nu te face remarcată. Încurajează-i pe oameni, dar lasă-i să ducă ei greul. Când pot, ajung și eu, însă doar să te văd. Nimeni altcineva nu trebuie să știe că trăiesc.

— Nu-mi place, spuse Renna. Soțul și soția nu ar trebui să fie separați.

Par'chinul oftă.

— Nici mie, Ren. Dar am pariat totul pe asta și nu-mi permit să pierd. Ne revedem curând.

— Da, spuse Renna. Te iubesc, Arlen Bales.

— Te iubesc, Renna Bales, răspunse Par'chinul.

Se sărutară iar și Jardir auzi pași repezi când ea coborî scările turnului. Par'chinul, în schimb, începu să urce.

O clipă, Jardir se gândi să se prefacă adormit. Poate c-ar fi putut afla ceva sau l-ar fi putut surprinde.

Clătină din cap. *Sunt Shar'Dama Ka*. *E prea josnic pentru mine să mă ascund*. *Îi voi întâlni privirea Par'chinului și voi vedea ce a rămas din omul pe care-l cunoșteam*.

Se ridică în capul oaselor, acceptând durerea din picioare. Când intră Par'chinul, avea chipul senin. Par'chinul purta haine obișnuite, la fel ca atunci când se întâlniseră pentru prima dată: o cămașă de bumbac alb, șters, și niște pantaloni uzați. Peste piept avea aruncată cureaua unei genți din piele, ca de mesager. Avea picioarele goale, iar mânecile cămășilor și marginile pantalonilor erau suflecate, arătând glifele tatuate pe piele. Părul lui de culoarea nisipului fusese ras, iar fața pe care și-o amintea Jardir era de nerecunoscut sub toate însemnele.

Chiar și fără coroană, Jardir simțea puterea acelor simboluri, însă aceasta venea cu un cost. Par'chinul arăta mai degrabă ca o pagină dintr-unul dintre manuscrisele sacre despre glife, decât ca un bărbat.

— Ce s-a întâmplat cu tine, prietene?

Nu voise să rostească vorbele cu voce tare, însă ceva îl determinase să o facă.

— Ai tupeu să mă numești astfel după ce ai făcut, răspunse Par'chinul. Nu mi-am făcut eu asta, ci *tu*.

— Eu? întrebă Jardir. Eu am luat cerneală și ți-am profanat trupul cu ea?

Par'chinul clătină din cap.

— M-ai lăsat să mor în deșert, fără arme și fără niciun ajutor, și știai că mai degrabă mi-aș fi pus singur capăt zilelor decât să-i las pe *alagai* să pună laba pe mine. Trupul meu era singurul lucru care-mi rămăsese pentru glife.

Cu acele cuvinte, toate întrebările lui Jardir despre supraviețuirea Par'chinului primiră răspuns. Cu ochii minții, își văzu prietenul singur în deșert, însetat și însângerat, luptându-se cu *alagai*-ii cu mâinile goale.

Era o imagine glorioasă.

Evejah interzicea tatuarea cărnii, însă mai interzicea multe alte lucruri pe care Jardir le permisese, de dragul Sharak Ka. Voia să-l condamne pe Par'chin, însă gâtul i se strânse când își dădu seama că omul spunea adevărul.

Jardir se cutremură, străbătut de un fior de îndoială. Lucrurile se întâmplau doar după voia lui Everam. Fusese *inevera* ca Par'chinul să trăiască și să îl reîntâlnească. Zarurile spuseseră că oricare dintre ei *ar fi putut fi* Izbăvitor. Jardir își petrecuse viața luptând să devină demn de acel titlu. Era mândru de ce realizase, însă nu putea nega că *ajin'pal*-ul său, curajosul străin, ar fi putut avea mai multă onoare în ochii Creatorului.

— Te joci cu ritualuri pe care nu le înțelegi, Par'chinule, spuse. *Domin Sharum* este pe viață și pe moarte, iar victoria a fost a ta. De ce n-ai acceptat-o și nu ți-ai luat locul la conducerea Primului Război?

Par'chinul oftă.

— Moartea ta nu înseamnă victorie, Ahmann.

— Atunci, recunoști că eu sunt Izbăvitor? întrebă Jardir. Dacă așa este, atunci înapoiază-mi sulița și coroana, pleacă-ți capul și să încheiem. Toate vor fi uitate și vom putea înfrunta abisul lui Nie unul lângă celălalt, din nou.

Par'chinul pufni. Își puse geanta pe masă și vârî mâna înăuntru. Coroana lui Kaji strălucea până și în întunericul tot mai apăsător, iar cele nouă geme scânteiau. Jardir nu se putu împiedica să nu o râvnească. Dacă ar fi avut picioare pe care să se poată sprijini, ar fi sărit după ea.

— Coroana e chiar aici. Par'chinul roti cercul ascuțit pe un deget, ca pe o jucărie de copil. Dar sulița nu îți aparține, cel puțin până nu mă decid să ți-o dau. Am ascuns-o unde nu o poți găsi, chiar și cu picioarele întregi.

— Cele două obiecte sacre trebuie să fie împreună, zise Jardir.

Par'chinul oftă iar.

— Nimic nu e sacru, Ahmann. Ți-am mai spus o dată că Raiul e o minciună. Ai amenințat că mă ucizi din cauza acelor cuvinte, însă asta nu le face mai puțin adevărate.

Jardir deschise gura să răspundă și cuvinte mânioase i se formară pe buze, însă Par'chinul îl întrerupse, prinzând coroana într-o strânsoare puternică și ridicând-o. Glifele de pe pielea lui

pulsară de lumină, iar cele de pe coroană începură să sclipească.

— Asta, spuse Par'chinul despre coroană, este o bandă subțire făcută din craniu de demon al minții și din nouă coarne, îmbrăcate într-un aliaj glifat de aur și argint, echilibrat cu pietre prețioase. Este o capodoperă a artei glifelor și nimic mai mult.

Zâmbi.

— Cam așa cum era și cercelul tău, adăugă apoi.

Jardir tresări, ridicând mâna să își atingă lobul acum gol.

— Vrei să îmi răpești nu doar tronul, ci și Prima Soție?

Par'chinul râse. Un sunet autentic, pe care Jardir nu îl mai auzise de ani buni și de care nu putea nega că îi fusese dor.

— Nu sunt sigur care dintre ele ar fi o povară mai mare, spuse Par'chinul. Nu le doresc. Am o soție, iar printre oamenii mei una este de ajuns.

Jardir își simți buzele întinse de un zâmbet și îl lăsă să transpară.

— O *Jiwah Ka* plină de merite este un sprijin, nu doar o povară, Par'chinule. Provocarea este ca noi să fim bărbați mai buni, iar asta este adevărata luptă.

Par'chinul încuviință.

— Adevărat.

— Atunci, de ce mi-ai furat cercelul? întrebă Jardir.

— Îl păstrez, câtă vreme te afli sub acoperișul meu, spuse Par'chinul. Nu îmi permit să chemi ajutoare.

— Poftim? spuse Jardir.

Par'chinul își înclină capul, iar Jardir simți privirea fiului lui Jeph pătrunzându-i în suflet, așa cum făcea și a lui Jardir când avea darul văzului prin coroană. Cum reușea Par'chinul fără coroană pe cap?

— Nu știi! spuse Par'chinul și, după o clipă, râse ușor. Îmi dai mie sfaturi despre căsnicie, când propria ta nevastă te spionează!

Batjocura din tonul lui îl înfurie pe Jardir, care se încruntă, deși dorea să își păstreze calmul.

— Ce înseamnă asta?

Par'chinul vârî mâna în buzunar și scoase cercelul. Era un cerculeț simplu, de aur, cu o bilă glifată delicat atârnată de el.

— În interior se află o bucățică de os de demon, iar cealaltă parte a ei se află în urechea soției tale. Îi permite să audă tot ce faci.

Dintr-odată, multe enigme își găsiră rezolvarea în mintea lui Jardir. Cum de părea soția lui să îi cunoască fiecare plan și secret. Multe dintre informațiile sale veneau de la zaruri, însă *alagai hora* vorbeau adesea în cimilituri. Ar fi trebuit să își dea seama că vicleana Inevera nu s-ar fi putut baza doar pe previziuni.

— Știe că m-ai răpit? întrebă Jardir.

Par’chinul clătină din cap.

— I-am blocat puterea. Nu te va putea găsi înainte să terminăm aici.

Jardir își încrucișă brațele.

— Ce să terminăm? Nu mă vei urma și nici eu pe tine. Ne aflăm în același impas în care ne-am aflat cu cinci ani în urmă, în Labirint.

Par’chinul încuviință.

— Atunci nu te-ai putut convinge să mă ucizi, iar asta m-a obligat să schimb felul în care vedeam lumea. Să-ți ofer același tratament.

Apoi îi azvârli coroana.

Din instinct, Jardir o prinse.

— De ce mi-o înapoiezi? Nu îmi va vindeca rănile? S-ar putea să îți fie greu să mă reții aici fără ele.

Par’chinul ridică din umeri.

— Nu cred că vei pleca fără suliță, însă am secătuit coroana, ca măsură de precauție. Nu multă magie dinspre Miez ajunge atât de sus – arătă cu mâna spre ferestrele care înconjurau camera iar soarele curăță camera în fiecare dimineață. Îți va da viziunea, însă doar atât, până nu se reîncarcă.

— Atunci, de ce mi-o dai? întrebă iar Jardir.

— M-am gândit să discutăm, răspunse Par’chinul. Și vreau să îmi vezi aura în timpul ăsta. Vreau să vezi adevărul cuvintelor mele, forța convingerilor din ele, gravate în propriul meu suflet. Poate atunci vei crede.

— Să cred ce? întrebă Jardir. Că Raiul e o minciună? Nimic din ce îți este gravat în suflet nu mă poate face să cred asta, Par’chinule.

Și totuși își așeză coroana pe cap.

De îndată, camera în care se lăsase întunericul se dezmorți sub viziune, iar Jardir expiră, ușurat, precum orbul din Evejah, căruia Kaji îi redase vederea.

Prin ferestre, pământul care nu fusese decât umbre și siluete vagi, cu o clipă în urmă, deveni bine definit, luminat de magia care venea dinspre Ala. Toate lucrurile vii aveau o scânteie de putere în miezul lor, iar Jardir vedea acum puterea care strălucea în trunchiurile copacilor, în mușchiul care crescuse pe ele și în fiecare animal care trăia pe crengile și pe coaja lor. Străbătea ierburile câmpiilor și, cu precădere, demonii care bântuiau ținutul și călăreau vânturile. *Alagai*-ii străluceau ca niște faruri, stârnind în el dorința primordială de a vâna și de a ucide.

Așa cum îl avertizase Par'chinul, în celula lui se întunecase. Firicele de putere se ridicau spre tavanul turnului, atrase de glifele gravate în ferestre. Scânteiau și prindeau viață, un scut împotriva *alagai*-lor.

Dar, deși camera era în penumbră, Par'chinul strălucea mai puternic decât orice demon, atât de puternic, încât ar fi trebuit să-i fie greu să îl privească. Dar nu era cazul. Dimpotrivă, magia era glorioasă ca aspect, bogată, tentantă. Jardir se întinse, prin intermediul coroanei, încercând să atragă atingerea ei către sine. Nu suficient cât Par'chinul să se simtă golit, dar poate suficient cât să-i grăbească vindecarea. Un fir de putere, scurgându-se spre el ca fumul de tămâie.

Par'chinul își răsese sprâncenele, însă glifele de deasupra ochiului său stâng se ridicară cu o expresie de neconfundat. Aura i se schimbă, arătând mai degrabă surprindere decât ofensă.

— A, nu! Fă-ți singur rost!

Dintr-odată, magia se revărsă și fu atrasă înapoi în el.

Jardir își păstră calmul, deși se îndoia că mai conta asta. Par'chinul avea dreptate. Putea citi aura bărbatului, îi putea vedea fiecare sentiment și nu avea nicio îndoială că și prietenul său putea face același lucru. Par'chinul era liniștit, concentrat și nu îi dorea răul. Nu exista nici urmă de înșelăciune în el. Doar oboseală și teama că Jardir ar fi prea rigid ca să se gândească suficient de bine la vorbele lui.

— Spune-mi din nou de ce mă aflu aici, Par'chinule, zise Jardir. Dacă scopul tău este, într-adevăr, cel pe care mi l-ai pomenit

mereu, să scapi lumea de *alagai*, atunci de ce mi te opui? Eu sunt aproape de îndeplinirea visului tău.

— Nu atât de aproape precum crezi, spuse Par'chinul. Iar felul în care procedezi mă dezgustă. Sufoci și ameninți omenirea cu propria ei mântuire, fără să-ți pese de costuri. Știu că krasianilor tăi le place să se îmbrace în alb și negru, însă lumea nu este atât de simplă. Există culoare și o cantitate însemnată de cenușiu.

— Nu sunt idiot, Par'chinule!

— Uneori mă întreb, zise Par'chinul, iar aura lui scânteie.

Îl umplea de amar că vechiul lui prieten, pe care-l învățase atât de multe și îl respectase mereu, avea asemenea gânduri despre el.

— Atunci, de ce nu m-ai ucis și nu mi-ai luat sulița și coroana? întrebă Jardir. Martorii făcuseră legământ de onoare. Oamenii mei te-ar fi acceptat ca Izbăvitor și te-ar fi urmat spre Sharak Ka.

Aura calmă a Par'chinului fu străbătută de iritare.

— Încă nu pricepi, se răsti el. Eu nu sunt Izbăvitor! Nici tu nu ești! Izbăvitor este întreaga omenire, într-un tot, și nu un ins în locul omenirii. Everam este doar un nume pe care l-am dat ideii, nu vreun uriaș din ceruri, care ține la distanță întunecimea spațiului.

Jardir strânse din buze, știind că Par'chinul vede o flacără străbătându-i aura ca reacție la blasfemie. Cu ani în urmă promisese să-l ucidă pe Par'chin, dacă mai rostea asemenea cuvinte. Acum, aura acestuia îl provoca să încerce.

Jardir se simți tentat. Nu testase cu adevărat puterea coroanei împotriva Par'chinului, iar cu ea pe cap nu mai era pe cât de neajutorat părea.

Dar exista și altceva în aura *ajin'pal*-ului său care-l ținu în frâu. Era pregătit de un atac și avea să-l întâmpine, pregătit, însă asupra lui plutea o imagine: *alagai* dansând deasupra lumii în flăcări.

Era lucrul de care se temea că urma să se întâmple dacă nu ajungeau la o înțelegere.

Jardir inspiră adânc, îmbrățișându-și furia și dându-i drumul, odată cu expirația. De partea cealaltă a camerei, Par'chinul nu se mișcase, însă aura lui se dădu înapoi ca un *Sharum* coborându-și sulița.

— Ce mai contează, spuse Jardir, într-un târziu, dacă Everam e un gigant din ceruri sau un nume pe care l-am dat onoarei și curajului, care ne întărește pe timpul nopții? Dacă oamenilor le este dat să acționeze toți ca unul, trebuie să existe un conducător.

— Așa cum un demon al minții își conduce acoliții? întrebă Par'chinul, sperând să întindă logicii lui Jardir o capcană.

— Întocmai, spuse Jardir. Lumea *alagai*-lor a fost dintotdeauna o imitație a lumii noastre.

Par'chinul încuviință.

— Da, războiul are nevoie de generali, însă aceștia ar trebui să își servească poporul, și nu invers.

Acum, fu rândul lui Jardir să ridice o sprânceană.

— Crezi că nu îmi slujesc poporul, Par'chinule? Nu sunt Andrah, șezând pe tron și acumulând grăsime în timp ce supușii mei sângerează și mor de foame. În ținuturile mele nu există nici foame, nici criminalitate. Iar eu ies, personal, noapte de noapte, să îi țin în siguranță.

Par'chinul râse, un sunet aspru și batjocoritor. Jardir s-ar fi supărat, însă neîncrederea din aura Par'chinului îl reținu.

— De aceea contează, spuse Par'chinul, fiindcă tu chiar *crezi* toate porcăriile astea! Ai invadat pământuri care nu erau ale tale, ai ucis mii de bărbați, le-ai violat femeile, le-ai înrobit copiii și crezi că sufletul tău e curat, doar cartea lor sfântă e puțin diferită de a ta! Îi ferești de demoni, da, însă găinile de pe butucul de sacrificiu nu-l numesc pe măcelar Izbăvitor fiindcă ține vulpile la distanță.

— Sharak Ka se apropie, Par'chinule, zise Jardir. Am transformat găinile în șoimi. Bărbații din Mărinimia lui Everam își apără acum singuri femeile și copiii.

— La fel și cei din Văiugă, răspunse Par'chinul. Dar fac asta fără să se ucidă între ei. Fără să siluiască vreo femeie. Fără să smulgă vreun copil din brațele mamei. Noi nu ne-am transformat în demoni ca să ne putem lupta cu ei.

— Și asta crezi despre mine? întrebă Jardir. Că sunt un demon?

Par'chinul zâmbi.

— Știi cum îți spun oamenii mei?

Demonul deșertului. Jardir auzise numele de multe ori, deși doar în Văiugă îndrăzneau oamenii să-l rostească fățiș. Încuviință.

— Oamenii tăi sunt naivi, Par'chinule, așa cum ești și tu dacă ești de părere că eu sunt la fel ca *alagai*-ii. Poate că tu nu ucizi și nu violezi, însă nici nu ai creat unitate. Ducii tăi de la miazănoapte se ceartă și râvnesc puterea chiar în timp ce se deschide abisul dinaintea lor, gata să scuipe legiunile lui Nie. Lui Nie nu-i pasă de morala ta. Ei nu îi pasă cine este inocent și cine nu. Nici măcar de *alagai*-ii ei nu îi pasă. Scopul ei este să curețe totul din calea ei. Oamenii tăi trăiesc pe timp împrumutat, Par'chinule. Împrumutat vouă până în ziua Sharak Ka, atunci când slăbiciunea voastră vă va transforma în carne pentru Miez. Atunci, îți vei dori o mie de crime, o mie de mii, dacă asta te-ar fi pregătit pentru luptă.

Par'chinul clătină din cap cu tristețe.

— Ești ca un cal cu apărători pentru ochi, Ahmann. Vezi numai ce îți susține credința și ignori restul. Lui Nie nu îi pasă, pentru că *nu există*.

— Cuvintele nu fac lucrurile adevărate, Par'chinule, spuse Jardir. Cuvintele nu pot ucide *alagai* și nici nu-l pot face pe Everam să nu mai fie. Doar cuvintele nu ne pot uni pentru Sharak Ka, înainte să fie prea târziu.

— Vorbești despre unitate, dar nu înțelegi semnificația cuvântului, zise Par'chinul. Ce numești tu unitate eu numesc dominație. Sclavie.

— Unitate în țeluri, Par'chinule. Să luptăm cu toții pentru un singur scop: să scăpăm Ala de neamul demonilor.

— Nu există unitate dacă totul depinde de un singur om. Cu toții suntem muritori.

— Unitatea pe care am adus-o nu va fi prea ușor destrămată, spuse Jardir.

— Nu? întrebă Arlen. Am învățat multe în timpul vizitei mele în Mărinimia lui Everam, Ahmann. Ducii de la miazănoapte nu se compară cu oamenii tăi. *Dama* ai tăi nu îl vor urma pe Jayan. *Sharum* ai tăi nu îl vor urma pe Asome. Niciunul dintre bărbați nu o va urma pe Inevera, iar *Damaji* ai tăi s-ar ucide mai degrabă între ei decât să mănânce la aceeași masă. Nu există nimeni care să poată sta pe tron fără război civil. Unitatea ta prețioasă e pe cale să se fărâmițeze ca un castel de nisip.

Jardir simți cum i se încleștează maxilarul și dinții îi scrâșniră. Par’chinul avea dreptate, firește. Inevera era isteață și putea ține lucrurile sub control o perioadă. Însă nu își putea permite să fie plecat multă vreme, altfel armata lui, construită cu atâta trudă, avea să se distrugă din interior, când Sharak Ka abia începuse.

— Nu sunt mort încă, zise Jardir.

— Nu, dar nu te vei întoarce prea curând.

— Mai vedem noi, Par’chinule.

Fără niciun avertisment, Jardir se întinse după coroană, atrăgând puternic magia Par’chinului. Surprinsă, aura acestuia explodă, apoi se dispersă când Jardir își ridică răsplata.

Puterea se revărsă prin trupul lui Jardir, împletind mușchii și oasele și făcându-l mai tare. Dintr-o mișcare, bandajele din jurul pieptului se rupseră, iar ghipsul de pe picioare crăpă. Sări de pe pat și traversă camera într-o clipă.

Par’chinul reuși să se repună în gardă la timp, însă era garda unui *Sharum*, fiindcă nu fusese pregătit în Sharik Hora. Jardir se strecură ușor și îl prinse într-o strânsoare de supunere. Chipul Par’chinului se înroși, iar el începu să se zbată să respire.

Apoi însă dispăru în ceață, la fel cum făcuse și în lupta de pe stâncă. Jardir își pierdu echilibrul când nu i se mai opuse rezistență, însă Par’chinul redeveni material înainte să lovească podeaua și îl prinse pe Jardir de brațul și de piciorul drept, aruncându-l cât colo. Lovi fereastra atât de puternic, încât chiar și oasele sale întărite de magie trosniră, însă sticla glifată nu păți nimic.

La suprafața glifelor se simți un flux subțire de magie, iar Jardir o atrase instinctiv, folosindu-se de putere pentru a-și vindeca oasele chiar înainte să-l lovească durerea.

Par’chinul dispăru din cealaltă parte a încăperii, apărând în apropiere, însă Jardir prevăzuse trucul. Chiar când ceața începu să recapete formă, se mișcă, evitând încercarea Par’chinului de a-l prinde și lovind de două ori, cu putere, înainte să se poată topi iar.

Se luptară timp de câteva secunde, cu Par’chinul dispărând și reapărând înainte ca Jardir să îl poată răni cu adevărat, însă incapabil să lovească la rândul său.

— Fi-ți-ar miezul, Ahmann, strigă el, n-am vreme pentru asta!

— Suntem de acord în privința asta, spuse Jardir, care se plasase din nou corect.

Aruncă singurul scaun din cameră spre Par’chin și, în mod previzibil, bărbatul dispăru în ceață, când ar fi putut doar să se ferească.

Puterile tale te fac să lași garda jos, *Par’chinule*, se gândi el, străbătând dintr-un salt distanța până la trepte.

— Nu pleci nicăieri! mârâi Par’chinul, recăpătând formă și desenând o glifă în aer.

Jardir văzu magia adunându-se și aruncându-se spre el, o lovitură care l-ar fi azvârlit de pe trepte, ca un ciocan imens. Fiindcă nu avusese timp să se ferească, primi lovitura, lăsându-se moale ca să absoarbă cât de mult posibil din forța șocului.

Dar lovitura nu sosi. Coroana lui Kaji se încălzi și scânteie, absorbind puterea. Fără să se gândească, Jardir desenă și el o glifă în aer, transformând puterea într-un fulger de căldură pură, suficient cât să prefacă o duzină de demoni ai lemnului în cenușă.

Par’chinul ridică o mână, atrăgând magia înapoi la el. Jardir, amețit de mișcarea bruscă, îl privi lung.

— Putem face asta toată noaptea, Ahmann, spuse Par’chinul, topindu-se și reapărând între Jardir și scară. Dar nu vei ieși din turnul ăsta.

Jardir își încrucișă brațele.

— Nici măcar tu nu mă poți ține aici pe vecie. Va răsări soarele, iar trucurile tale de demon și magia *hora* te vor părăsi.

Par’chinul își desfăcu brațele.

— Dar nu trebuie să fac asta. Până în zori vei rămâne de bunăvoie.

Jardir aproape că izbucni în râs, însă, din nou, aura Par’chinului îl reținu. Credea ce spunea. Credea că următoarele sale cuvinte îl vor convinge pe Jardir.

— De ce m-ai adus aici, Par’chinule? întrebă el, pentru ultima dată.

— Să-ți amintesc cine este adevăratul dușman, răspunse Par’chinul. Și să-ți cer ajutorul.

— De ce te-aș ajuta? întrebă Jardir.

— Fiindcă, spuse Par’chinul, vom captura un demon al minții și îl vom face să ne ducă la Miez. E timpul să-i atacăm noi pe *alagai*.

2. VID

333 D.Î., TOAMNA

Inevera nu precupeți nicio clipă când se întoarseră în tabăra krasiană. În timp ce Ashan alegea în tăcere războinicii cu care să înceapă căutarea și le ordona celorlalți să ridice corturile, ea îl chemă pe Abban în camera ei privată de audiențe din pavilionul Shar'Dama Ka.

Deja *Sharum* se întrebau de ce Izbăvitorul nu se întorsese la ei. Nu existase niciun anunț oficial, nici despre lupta în sine, nici despre finalul ei brusc. Și totuși vorba avea să circule repede, iar cei ambițioși aveau să încerce să profite de absența soțului ei. Cei vicleni uneltiseră pentru ziua aceea și aveau să acționeze iute, de îndată ce devenea limpede că toată căutarea era în van. Cei necugetați, și mai iute.

Era clar că Abban știa toate astea, când îl văzu apropiindu-se de pavilion, înconjurat de războinicii săi *kha'Sharum*. *Dal'Sharmn* încă mârâiau la războinicii în straie cafenii, însă spionii eunuci trimiși de Inevera în tabăra lui Abban fuseseră găsiți morți, iar asta spunea multe despre abilitățile războinicilor *khaffit*. Văzuse și ea sclipirea puterii în armele și echipamentul lor, ascunsă cu grijă de piele roasă și vopsea. Nici măcar Sulițele de elită ale Izbăvitorului, cu scuturile și vârfurile lor ascuțite din sticlă glifată, nu erau mai bine echipate.

Ai devenit foarte puternic, khaffit*-ule*. Gândul nu o încânta, însă nici nu o îngrijora așa ca altă dată. Nu înțelesese, cu săptămâni în urmă, de ce îi spuseseră zarurile că soarta lui Abban era întrețesută cu a ei, însă acum era totul limpede. Erau cei mai apropiați de Ahmann, cei mai de încredere sfetnici, și, până cu câteva ore în urmă, fuseseră de neatins, bucurându-se de o putere fantastică. Dar, cu soțul ei dispărut, mare parte din acea putere avea să dispară. Inevera trebuia să se miște repede și cu grijă ca să-l aducă în față pe Ashan, însă, odată frâiele în mâinile lui, vocea lui, și nu a ei, avea să-i conducă pe oameni. Ashan nu era la fel de înțelept și nici la fel de maleabil precum Ahmann.

Abban se afla într-o postură și mai ingrată. Pe cât de temuți erau *kha'Sharum* ai lui, negustorul olog ar fi fost norocos să mai trăiască o zi după ce dușmanii ei nu se mai temeau de furia lui Ahmann, în cazul în care i s-ar fi făcut vreun rău. *Khaffit*-ul știa rostul fiecărui draki din vistierie, fiecare datorie a tronului, fiecare grăunță din hambarele sale. Mai mult, Ahmann îi încredințase planuri și secrete pe care nici măcar nu le pomenea *Damaji*-lor. Mișcări de trupe. Planuri de luptă. Ținte.

Zâmbetul *khaffit*-ului cel gras, în timp ce șchiopăta în camera ei de audiențe, îi demonstra că îi cunoștea nevoia. *Așa să-l blesteme Everam*.

În spatele lui Abban mergea garda de corp *kha'Sharum*, un uriaș care îi devenise umbră în ultimele săptămâni. Surdul fusese printre primii care răspunseseră la chemarea Izbăvitorului. Renunțase la arme când intrase, însă nu părea mai puțin de temut, așa cum se ițea de după umărul *khaffit*-ului. Abban nu era nici el scund, chiar adus de spate pentru a se putea sprijini în cârjă, însă garda sa de corp se înălța deasupra lui.

— Am cerut să ne vedem între patru ochi, *khaffit*-ule, spuse Inevera.

Abban se plecă pe cât de adânc i-o permitea cârja cu cap de cămilă.

— Mă ierți, Damajah, însă *dal'Sharum* nu mai sunt ținuți în lesă de Ahmann. Cu siguranță nu îmi vei refuza o umbră de siguranță. Făr'-de-Urechi e surd ca o piatră și nu va auzi nimic din vorbele tale.

— Și un surd poate auzi, spuse Inevera, dacă are ochi să urmărească buzele celui care vorbește.

Abban se înclină iar.

— Așa este, deși firește că vălul lui Damajah împiedică asta, chiar dacă umilul meu slujitor ar cunoaște această artă, iar eu jur pe Everam că nu o cunoaște.

Inevera îl crezu. Se întâmpla rar. Propriile sale gărzi de corp eunuci renunțaseră la limbi pentru a-i apăra secretele și știa că Abban ar pune preț pe un bărbat care nu putea trage cu urechea și care ar fi putut fi convins să-i trădeze multiplele intrigi. Cu toate acestea, era mai bine să nu cedeze prea mult.

— Poate păzi intrarea, acceptă ea, întorcându-se și așezându-se mai bine pe pernele din colțul îndepărtat al camerei, cu o rotire a șoldurilor.

Abban nu mai îndrăznise niciodată să o privească lung, însă se întrebă dacă avea să o facă acum, când Ahmann dispăruse. Ar fi fost un lucru util. Privi peste umăr, însă Abban nici nu se uita la ea. Bărbatul făcu niște semne rapide uriașului, care se mișcă grațios, în ciuda dimensiunilor sale, și merse să stea lângă ușă.

Abban șchiopătă, așezându-se cu grijă pe perne, în fața ei. Își păstră zâmbetul prietenos pe chip, însă o sclipire a ochilor către garda de corp îi trădă temerile. Știa că Inevera l-ar fi putut ucide mult mai repede decât putea gigantul să traverseze camera, și chiar și Făr’-de-Urechi s-ar fi temut să se atingă de Damajah. L-ar fi putut ucide și pe *kha’Sharum*, în oricare dintre o sută de chipuri, dintre care unul era o fluturare de degete către propriile gărzi de corp, Ashia, Micha și Jarvah, ascunse prin apropiere.

Între ei se afla un serviciu de ceai din argint, iar ceainicul încă scotea aburi. La un semn din cap al ei, *khaffit*-ul turnă și servi ceaiul.

— Îmi faci cinste prin chemarea ta, Damajah.

Abban se sprijini de perne, ținând ceașca în mână.

— Pot să cunosc motivul?

— Pentru a-ți oferi protecție, firește, răspunse Inevera.

Abban păru sincer surprins, deși, evident, se prefăcea.

— De când acordă Damajah atâta prețuire sărmanului Abban, cel lipsit de onoare?

— Soțul meu te prețuiește, spuse Inevera, și, dacă ai fi mort când se va întoarce, ar fi tare supărat. Ar fi înțelept să îmi accepți ajutorul. Zarurile îmi spun că viața ta va fi scurtă altfel. Fiii mei te urăsc chiar mai mult decât *Damaji*, iar eu îți propun un târg foarte bun. Și să nu crezi că Hasik a uitat cine i-a tăiat bărbăția.

Inevera se așteptase ca vorbele sale să îl zguduie pe *khaffit*. Îi văzuse lașitatea dezvăluindu-se în fața pericolului și înainte. Însă aceasta era masa negocierilor, iar Abban știa asta.

Are inima unui laș, îi spusese cândva Ahmann. *Însă în Abban există suficient oțel cât să facă* Sharum *de rușine*, *odată ce începe târguiala*.

Abban zâmbi și încuviință.

— Așa este, Damajah. Însă lucrurile nu sunt mai puțin cumplite pentru tine. Cât timp îți vor permite *Damaji* să stai în capul celor șapte scări fără soțul tău? O femeie mai presus de ei este o insultă pe care nu au îndurat-o niciodată.

Inevera simți că începe să-și încleșteze maxilarul. Cât timp trecuse de când oricine, în afară de soțul ei, îndrăznise să îi vorbească astfel? Și încă de la un *khaffit*! Voia să-i rupă și celălalt picior.

Dar, în ciuda îndrăznelii, cuvintele sale erau suficient de adevărate, așa că Inevera le lăsă să treacă pe lângă ea ca vântul.

— Cu atât mai mult consider că trebuie să ne aliem, spuse ea. Trebuie să găsim un drum către încredere, așa cum a poruncit Ahmann, altfel amândoi o vom apuca pe drumul singuratic în scurtă vreme.

— Ce îmi ceri? întrebă Abban.

— Îmi vei da raportul *mie* așa cum i-l dădeai soțului meu, zise Inevera. Îmi vei aduce *mie* planurile înainte să fie prezentate consiliului *Damaji*.

Abban ridică o sprânceană.

— Și în schimb?

Inevera zâmbi vizibil pe sub vălul eteric de culoarea levănțicii.

— Așa cum am spus, protecție.

Abban chicoti.

— Să mă ierți, Damajah, dar ai mai puțini războinici sub comanda ta decât am eu, și tot nu sunt suficienți pentru a mă apăra, dacă unul dintre *Damaji* sau dintre fiii tăi decide să scape, în sfârșit, de mine.

— Sunt temută, zise Inevera. Fiii mei se tem de mine. *Damaji* se tem de mine.

— Așa este, se *temeau* de tine, fu de acord Abban. Însă cât din această teamă va dura, când un nou posterior va sta pe Tronul de Cranii? Puterea absolută are darul de a-i face pe oameni mai îndrăzneți.

— Nicio putere nu este absolută, în afară de a lui Everam. Inevera își ridică zarurile. Cu Ahmann plecat, eu sunt vocea Lui asupra Alei.

— Cu asta și încă trei draki poți plăti pentru un coș.

Zicala era comună în Krasia, însă o irită pe Inevera. Mama ei împletea coșuri și avea o afacere prosperă în bazar. Fără

îndoială că Abban, care controla jumătate din comerțul din Mărinimia lui Everam, făcea tranzacții cu ea, însă Inevera se străduia fără oprire să se asigure că familia ei rămânea în siguranță prin anonimitate, departe de politică și de intrigile care-i guvernau lumea.

Erau doar vorbe sau o amenințare subtilă? Util sau nu, Inevera nu ar fi ezitat să îl ucidă pe Abban pentru a-și proteja familia.

Din nou, își dori să poată citi în sufletele oamenilor așa cum reușea soțul ei. Pereții din pânză groasă ai pavilionului îi permiteau să vadă aura *khaffit*-ului, chiar dacă vag, însă variațiile și modelele subtile ale nuanțelor schimbătoare, pe care Ahmann le citea precum cuvintele de pe o pagină, rămâneau un mister pentru ea.

— Cred că vei descoperi că vorbele mele au mai multă greutate decât îți imaginezi, spuse Inevera.

— *Dacă* îți asiguri poziția, fu de acord Abban. Acum discutăm de ce te-aș ajuta eu să faci asta. Nu orice bărbat de la curtea Izbăvitorului este complet tâmpit, Damajah. S-ar putea să nu mă bucur niciodată de puterea avută pe timpul lui Ahmann, însă pot găsi protecție și profit dacă mă alătur altuia.

— Îți voi oferi o poziție permanentă la curte, spuse Inevera, ca să fii martorul direct al fiecărei acțiuni pe care să o poți suci astfel încât să-ți umple buzunarele lacome.

— Deja e mai bine, spuse Abban, însă eu am spioni peste tot la curte. Mai mulți decât ai putea descoperi.

— Nu fi atât de sigur, spuse Inevera. Dar prea bine. Îți voi oferi altceva, pe care nu-l poți refuza.

— Ah? Abban păru amuzat de idee. În bazar cuvintele astea sunt o amenințare, dar cred că vei găsi că nu sunt atât de ușor de intimidat precum par.

— Nicio amenințare, spuse Inevera. Nicio intimidare. Zâmbi. Cel puțin, nu pentru a constrânge. Vor fi o promisiune, dacă-ți încalci cuvântul.

Abban rânji.

— Ai toată atenția mea. Ce crede Damajah că își dorește inima mea, mai presus de toate?

— Piciorul tău, spuse Inevera.

— Poftim? tresări Abban.

— Îți pot vindeca piciorul, spuse Inevera. Chiar acum, dacă dorești. E treabă simplă. Îți poți arunca toiagul pe foc și poți ieși de aici pe două picioare.

Îi făcu cu ochiul, apoi continuă:

— Deși, dacă-l cunosc pe vicleanul Abban, ai șchiopăta afară exact cum ai venit și nu ai permite nimănui să afle până când nu ai putea obține ceva din asta.

Îndoiala traversă chipul *khaffit*-ului.

— Dacă este o treabă atât de simplă, de ce nu m-a vindecat *dama'ting* când a fost zdrobit? De ce să-l coste pe Kaji un războinic, lăsându-mă olog?

— Fiindcă vindecarea este cea mai costisitoare dintre magiile *hora*, răspunse Inevera. Atunci nu aveam arme glifate, care să ne aducă o rezervă infinită de oase de *alagai* pentru a ne întări vrăjile. Chiar și acum trebuie tratate și e un proces dificil. Trasă un cerc în jurul ceștii. Am aruncat zarurile pentru tine, acum mulți ani, ca să vedem dacă merita să plătim prețul. Știi ce ne-au spus?

Abban oftă.

— Că nu eram războinic și mă voi dovedi prea puțin folositor în comparație cu investiția.

Inevera încuviință.

Abban clătină din cap, dezamăgit, dar deloc surprins.

— Este adevărat, ai găsit ceva ce îmi doresc. Nu neg că este lucrul după care-mi tânjește inima.

— Atunci, primești? întrebă Inevera.

Abban inspiră adânc, parcă dorind să vorbească, însă nu deschise gura. După o clipă, suflă aerul afară, părând să se dezumfle.

— Tata îmi zicea: *Să nu iubești ceva într-atât încât să nu-l poți lăsa la masa negocierilor*. Cunosc suficiente povești străvechi ca să știu că magia vine întotdeauna cu un preț și că prețul e chiar mai ridicat decât pare. M-am sprijinit în cârjă timp de douăzeci și cinci de ani. Face parte din mine. Mulțumesc pentru ofertă, însă mă tem că trebuie să o refuz.

Inevera era tot mai ofensată și nu vedea niciun motiv să o ascundă.

— Îmi încerci răbdarea, *khaffit*-ule. Dacă există ceva ce-ți dorești, spune.

Zâmbetul triumfător care cuprinse fața lui Abban arătă clar că acela fusese momentul așteptat.

— Doar câteva lucruri simple, Damajah.

Inevera chicoti.

— Am învățat că nimic nu e simplu când vine vorba de tine.

Abban își înclină capul.

— Din partea ta, asta înseamnă totul. Mai întâi, protecția pe care o oferi trebuie să se extindă și asupra agenților mei.

Inevera încuviință.

— Desigur. Câtă vreme nu lucrează împotriva intereselor mele sau nu sunt surprinși comițând o crimă de neiertat împotriva lui Everam.

— Și trebuie să includă și protecția față de tine, continuă Abban.

— Trebuie să te protejez de mine însămi? întrebă Inevera.

— Dacă vrei să lucrăm împreună – Inevera observă că nu zisese că va lucra *pentru* ea –, atunci trebuie să fiu liber să spun ce-mi trece prin minte fără să mă tem pentru viața mea. Chiar dacă sunt lucruri pe care nu dorești să le auzi. Mai ales atunci.

Îți va spune lucruri pe care nu vei dori să le auzi, îi spuseseră cândva zarurile Ineverei despre mama ei. Un sfetnic ca acela avea valoare. Cu adevărat, oricare alt soi nu avea nicio valoare.

— Fie, zise ea, dar, dacă aleg să nu-ți urmez sfatul, îmi vei accepta deciziile în orice împrejurare.

— Damajah este înțeleaptă, spuse Abban. Cred că nu se va purta nechibzuit odată ce i-am prezentat costurile.

— Asta e tot? întrebă Inevera, știind că nu era.

Abban chicoti din nou și umplu iar ceștile. Scoase o sticluță din buzunarul interior al vestei și adăugă un strop de couzi în băutură. Era un test, știa Inevera, fiindcă băutura era interzisă de Evejah. Ignoră mișcarea. Detesta couzi și credea că îi făcea pe bărbați slabi și nechibzuiți, dar mii dintre oamenii ei ascundeau sticluțe ca acelea sub robe.

Abban sorbi.

— Uneori, e posibil să am întrebări. Ochii lui poposiră pe săculețul cu *hora* de la cingătoarea ei. Întrebări la care pot răspunde doar zarurile tale.

Inevera atinse săculețul, protector.

— *Alagai hora* nu sunt pentru întrebările oamenilor, *khaffit*-ule.

— Ahmann nu le întreba lucruri în fiecare zi? vru să știe Abban.

— Ahmann era Izbăvitor, spuse Inevera, apoi se corectă: *este* Izbăvitor. Zarurile nu sunt jucării care să-ți umple buzunarele cu aur.

Abban se înclină.

— Sunt conștient de asta, Damajah, și te asigur că nu îți voi cere să le arunci din motive frivole. Dar, dacă-mi dorești loialitatea, acesta este prețul meu.

Inevera se lăsă pe spate, gândindu-se.

— Ai spus chiar tu că magia are un preț. Zarurile pot rosti și adevăruri pe care nu dorim să le auzim.

— Ce alt adevăr are vreo valoare? întrebă Abban.

— O întrebare, spuse Inevera.

— Măcar zece, spuse Abban.

Inevera clătină din cap.

— Zece sunt mai multe decât are un *Damaji* într-un an, *khaffit*-ule. Două.

— Două nu sunt suficiente pentru ce îmi ceri, Damajah, spuse Abban. Aș putea să mă descurc cu jumătate de duzină…

— S-a făcut, răspunse Inevera. Dar îți voi aminti de cuvântul dat să nu folosești acest dar în mod nechibzuit. Dacă risipești înțelepciunea lui Everam pe lăcomie meschină și rivalități, fiecare răspuns te va costa un deget.

— Ah, Damajah, spuse Abban, lăcomia mea nu este niciodată meschină.

— Asta e tot? întrebă Inevera.

Abban clătină din cap.

— Nu, Damajah, mai e ceva.

Inevera se încruntă din nou. Era o artă, însă ușoară. *Khaffit*-ul îi testa și răbdarea.

— Târgul acesta începe să-ți depășească valoarea, Abban. Scuipă odată și hai să terminăm.

Abban se înclină.

— Fiii mei. Vreau să nu mai poarte negru.

•

În tabăra krasiană se dezlănțuise agitația, când Abban șchiopătă afară. Inevera îl văzu pe Ashan, apropiindu-se de ea cu pași mari.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Inevera.

Ashan se înclină.

— Fiul tău, Damajah. Jayan le-a spus războinicilor că tatăl lui a dispărut. Sharum Ka se poartă de parcă ar fi tras deja concluzia că el este cel care va sta pe Tronul de Cranii la întoarcerea noastră.

Inspiră și își păstră cumpătul. Deși se așteptase la asta, sperase să aibă mai mult timp.

— Spune-i lui Sharum Ka să conducă, personal, căutarea tatălui său și să lase o mână de războinici aici, ca să aibă grijă de tabără. Restul trebuie să ne grăbim înapoi spre Mărinimia lui Everam. Lăsăm în urmă orice ne-ar putea încetini.

Se grăbiră spre casă cât de repede le permiseră animalele. Inevera trimise *Sharum* să ucidă *alagai* de îndată ce soarele apuse și le folosi sângele mustind de putere să picteze glife pentru rezistență pe cai și pe cămile, pentru a-i întări suficient ca să continue pe timp de noapte.

Era un risc să folosească magie *hora* atât de fățiș. Cei isteți ar fi putut întrezări unele dintre misterele protejate de *dama'ting* timp de secole, însă nu exista altă soluție. Zarurile îi spuseseră să se întoarcă pe cât de repede posibil și o avertizaseră că ar fi putut să nu fie totuși suficient.

Existară nenumărate discuții în contradictoriu despre zilele următoare – o luptă care amenința să distrugă pacea fragilă pe care o crease Ahmann între triburi și să le arunce înapoi în haos. Cât de multe dispute fuseseră oare uitate la porunca Izbăvitorului, însă existau încă în inimile familiilor care își furaseră fântânile și se însângeraseră unele pe celelalte timp de generații?

În ciuda precauțiilor sale, Jayan și Sulițele Izbăvitorului ajunseră la Mărinimia lui Everam înaintea lor. Nesăbuitul trebuie să fi renunțat repede la căutare și să fi traversat ținutul călare, cu războinicii săi, împingându-și armăsarii puternici dincolo de limite. Trucul ei cu sânge demonic pentru a întări animalele ar fi putut fi reprodus de războinicii care ucideau demoni noaptea, căci glifele de pe sulițe și de pe copitele îmbrăcate în oțel ale cailor absorbeau puterea, întorcând vlaga *alagai*-lor înapoi la ei.

— Mamă! strigă șocat Jayan, întorcându-se să-i vadă pe Inevera, Ashan, Aleverak și Asome intrând brusc în sala tronului, unde îi adunase pe *Damaji*.

Grupul Ineverei era urmat de cele douăsprezece *Damaji'ting*, Qeva din tribul Kaji și cele unsprezece soții ale lui Ahmann din celelalte triburi. Toate îi erau loiale Ineverei și numai ei. Ashan era urmărit pas cu pas de puternicii săi locotenenți, *Dama* Halvan și Shevali, iar toți trei studiaseră cu Izbăvitorul în Sharik Hora. Fiul lui Ashan, Asukaji, reprezentantul tribului Kaji în absența sa, aștepta cu ceilalți *Damaji*.

Abban șchiopăta în sala tronului cât de repede îi permitea cârja, practic neremarcat. Se strecură în liniște într-o nișă întunecată, însoțit de garda de corp, ca să observe.

Era bine că își îndemnase anturajul să se grăbească. Jayan se așteptase la mai mult timp pentru a-i atrage pe *Damaji* de partea sa. Abia dacă ajunsese în Mărinimie de câteva ore și încă nu avusese curajul să urce cele șapte trepte pentru a se așeza pe Tronul de Cranii.

Nu ar fi fost suficient dacă ar fi făcut-o, în absența consiliului interior al Izbăvitorului și a celor mai puternici *Damaji*, însă ar fi fost mult mai dificil de răsturnat fără violență deschisă. Inevera își iubea fiul, în ciuda defectelor sale, însă n-ar fi ezitat să îl ucidă dacă ar fi îndrăznit o asemenea asumare fățișă a puterii. Ahmann acoperise cu draperii ferestrele imense ale sălii tronului, pentru a-și putea folosi simțul coroanei și a-i da Ineverei acces la magia *hora* pe timp de zi. Antebrațul îmbrăcat în electrum al unui demon al minții atârna la cingătoarea ei, încălzit de energia acumulată.

— Mulțumesc că i-ai adunat pe *Damaji*.

Inevera trecu pe lângă fiul ei, uimit, pentru a urca treptele și a-și ocupa locul obișnuit pe patul de perne de lângă Tronul de Cranii. Chiar și de la câțiva metri distanță, tronul pulsa – era, poate, cel mai puternic obiect magic dintre toate. Mai jos, bărbații și femeile sacri se adunară așa cum o făcuseră timp de secole, *Damaji* la dreapta tronului, iar *Damaji'ting* la stânga. Respiră mai ușurată fiindcă ajunseseră la timp, deși știa că lupta abia începuse.

— Onorați *Damaji*, spuse ea, extrăgând o atingere a puterii dintr-o bijuterie glifată ca să-i poarte vocea prin încăpere, ca pe cuvântul lui Everam. Fără îndoială, fiul meu v-a informat că soțul meu divin, Shar'Dama Ka și Izbăvitor, prin voia lui Everam, a dispărut.

Se auzi rumoare la confirmarea poveștii lui Jayan. Ashan și Aleverak încuviințau, deși nu erau suficient de nesăbuiți să ofere vreun detaliu înainte să afle precis ce spusese Jayan.

— Am aruncat *alagai hora*, spuse Inevera după un moment, iar vocea ei amplificată, fără să fie ridicată, opri orice murmur.

Ridică zarurile și le făcu să scânteieze de putere, apoi spuse:

— Zarurile m-au anunțat că Izbăvitorul urmărește un demon până la marginea abisului lui Nie. Se va întoarce, iar venirea sa va anunța începerea Sharak Ka.

O altă undă de discuții izbucni la auzul acestor cuvinte, iar Inevera îi permise un moment să crească, înainte să continue.

— Conform instrucțiunilor lui Ahmann, cumnatul său, Ashan, va ședea pe Tronul de Cranii în absența sa, ca Andrah. Asukaji va deveni *Damaji* al Kaji. La întoarcerea lui Shar'Dama Ka, Ashan îl va întâmpina de la baza podiumului, însă își va păstra titlul. Un nou tron se va construi pentru el.

Se auzi un icnet colectiv, însă o singură voce strigă, șocată.

— Ce?! strigă Jayan.

Chiar și fără talentul lui Ahmann pentru citirea aurelor, furia care radia dinspre el era de neconfundat.

Inevera se uită la Asome, care stătea în tăcere lângă Ashan, și văzu o furie clocotindă la adresa nedreptății și în aura lui, deși al doilea fiu al ei era suficient de înțelept să nu o arate. Asome fusese crescut pentru rolul de Andrah și se perpelise de când fratele său luase Tronul Suliței, vânând turbanul alb nu doar o dată.

— Ridicol, strigă Jayan. Eu sunt fiul cel mare. Tronul mi se cuvine mie!

Câțiva dintre *Damaji* încuviințară în șoaptă, deși cei mai puternici păstrară, cu înțelepciune, tăcerea. Faptul că Aleverak nu îl plăcea pe băiat era cunoscut, iar Damaji Enkaji al Mehndingilor, al treilea cel mai puternic trib, era recunoscut fiindcă nu lua partea nimănui în public.

— Tronul de Cranii nu e o jucărie, fiule, să fie trecută din mână în mână fără chibzuință, spuse Inevera. Este speranța și mântuirea poporului nostru, iar tu ai doar nouăsprezece ani și trebuie să te dovedești demn de el. Dacă nu-ți ții gura, mă tem că nu o vei face niciodată.

— De unde știm noi că a fost dorința Izbăvitorului ca propriul său fiu să fie trecut cu vederea? întrebă Damaji Ichach din tribul Khanjin.

Ichach fusese mereu un ghimpe în coasta consiliului, însă vorbele sale fură însoțite de încuviințări de la mulți alți *Damaji*, inclusiv Aleverak.

— E o întrebare bună, spuse clericul în vârstă, întorcându-se spre toți cei de față, deși cuvintele sale, fără îndoială, îi erau adresate Ineverei.

Cu pretenția lui Ashan la tron anunțată, el renunțase la controlul consiliului *Damaji* și nimeni nu îndrăznea să îl provoace pe venerabilul Aleverak.

— Shar'Dama Ka nu și-a exprimat niciodată această dorință în mod deschis și nici în particular, din câte știm, continuă el.

— Mi-a spus mie, răspunse Ashan, făcând un pas în față. În prima noapte a Semilunii, în timp ce *Damaji* ieșeau din sala tronului, fratele meu m-a rugat să îl preiau dacă ar fi învins în lupta cu Alagai Ka. I-am jurat pe numele lui Everam, altfel să mă pedepsească Izbăvitorul în viața de apoi.

— Minciuni! spuse Jayan. Tata nu ar fi zis niciodată așa ceva și nu ai nicio dovadă. Îi necinstești amintirea pentru ambițiile tale.

Ochii lui Ashan se întunecară. Îl cunoștea pe băiat de când se născuse, însă niciodată nu îndrăznise Jayan să îi vorbească atât de nerespectuos.

— Mai spune asta o dată, băiete, și te ucid, sânge din sângele Izbăvitorului sau nu. Te-am susținut când Ahmann mi-a împărtășit dorința, însă acum îmi dau seama că a avut dreptate. Podiumul Tronului Suliței are doar patru trepte, iar tu trebuie încă să te acomodezi cu peisajul. Cel al Tronului de Cranii are șapte și te va ameți.

Jayan scoase un mârâit și își coborî sulița, aruncându-se în direcția lui Ashan cu gânduri criminale. *Damaji* îl privi cu detașare, pregătit să reacționeze la apropierea lui Jayan.

Inevera înjură în barbă. Indiferent cine câștiga lupta, ar fi pierdut amândoi, la fel și oamenii ei.

— Ajunge! tună ea.

Își ridică bagheta *hora* și îi mânui glifele cu degete abile, chemând o descărcare de magie care săltă în față, crăpând podeaua de marmură dintre cei doi bărbați.

Și Jayan, și Ashan fură măturați la pământ de unda de șoc, împreună cu alți câțiva *Damaji*. Când se așeză praful, fu însoțit de o tăcere plină de respect, cu excepția zgomotului rămășițelor care cădeau pe podea.

Inevera se ridică în picioare, netezindu-și robele cu un pocnet intenționat. Toate privirile erau asupra ei. *Damaji'ting*, școlite în secretele magiei *hora*, își păstrară calmul, deși știau că nu s-ar fi putut măsura cu o asemenea putere. Un crater fumegând se afla acum în centrul podelei groase de marmură, suficient de mare să înghită un om.

Bărbații o priveau cu ochii mari și gurile căscate. Doar Ahmann mai arătase o asemenea măreție și, fără îndoială, crezuseră că aveau să dilueze foarte repede puterea Ineverei, cu el plecat.

Acum își regândeau pozițiile. Doar Asome își păstrase demnitatea, fiindcă știa de ce era capabilă mama lui după ce se petrecuse lângă zid, la Asfințire. O privea și el cu ochi reci și cu o aură impenetrabilă.

— Eu sunt Inevera, spuse ea, iar vocea ei amplificată răsună prin încăpere.

Numele era încărcat de semnificații, traducându-se direct prin „voința lui Everam".

— Mireasă a lui Everam și *Jiwah Ka* a lui Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji. Sunt Damajah, iar voi păreți să fi uitat asta, în lipsa soțului meu, continuă ea. Și eu am fost de față la porunca lui Ahmann către Damaji Ashan.

Își ridică bagheta *hora*, manevrând din nou glifele încrustate în electrum și producând o flacără de lumină inofensivă.

— Dacă există printre voi oameni care doresc să îmi conteste ordinul ca Ashan să preia tronul să facă un pas în față. Vouă, celorlalți, vi se va ierta neobrăzarea, dacă vă plecați frunțile la podea!

Bărbații căzură în genunchi în toată încăperea, apăsându-și cu înțelepciune frunțile de podea. Fără îndoială că încă își făceau planuri, scrâșnind din dinți la umilința de a îngenunchea în fața unei femei, dar nimeni, nici măcar Jayan, nu era suficient de nesăbuit ca să o provoace după o asemenea manifestare.

Nimeni, cu excepția bătrânului Aleverak. În timp ce toți cădeau la podea, *Damaji* se apropie cu pași mari de centrul încăperii, cu spatele drept. Inevera suspină pe dinăuntru, deși

pe dinafară nu afișă nimic. Nu dorea să îl ucidă pe *Damaji*, însă Ahmann ar fi trebuit să facă asta cu ani în urmă. Poate că era timpul să repare greșeala și să pună capăt amenințării care plutea asupra fiului cel mare al Belinei, Maji.

Supunerea celorlalte triburi fusese totală. Doar Aleverak luptase împotriva lui Ahmann și supraviețuise. Bătrânul câștigase atâta onoare în bătălie, încât Ahmann îi acordase, prostește, o concesie pe care le-o refuzase celorlalți.

În ceasul morții sale moștenitorul lui Aleverak avea dreptul de a-l provoca pe fiul Majah al lui Ahmann la luptă până la moarte, pentru a controla tribul Majah.

Fără îndoială, Ahmann crezuse că Maji va deveni un războinic măreț și va câștiga, însă băiatul avea doar cincisprezece ani. Oricare dintre fiii lui Aleverak l-ar fi putut ucide cu ușurință.

Aleverak se plecă atât de adânc, încât barba îi ajunse la doi centimetri de podea. O asemenea grație la un bărbat de optzeci de ani era impresionantă. Se spunea că fusese cea mai mare provocare pentru Ahmann când acesta se luptase să urce pe treptele Tronului de Cranii. Ahmann îi rupsese brațul bătrânului, dar asta nu îi sădise nici urmă de teamă în inimă. Nu era de mirare că magia afișată de ea nu îl impresionase.

— Sfântă Damajah, începu Aleverak, te rog să îmi accepți scuzele, fiindcă m-am îndoit de cuvintele tale și de cele ale lui Damaji Ashan, care i-a condus pe cei din tribul Kaji și consiliul *Damaji*, cu cinste și onoare.

Îl privi pe Ashan, încă aflat la baza podiumului, iar acesta încuviință.

— Dar niciun Andrah nu a fost numit de când a fost creată poziția, continuă el. Este împotriva scrierilor noastre sacre și tuturor tradițiilor noastre. Cei care doresc să poarte turbanul cu nestemate trebuie să răspundă provocărilor celorlalți *Damaji* care pot ridica pretenții la tron. L-am cunoscut bine pe fiul lui Hoshkamin și nu cred c-ar fi uitat asta.

Ashan se înclină și el.

— Onorabilul *Damaji* are dreptate. Shar'Dama Ka mi-a poruncit să îmi declar pretenția la tron fără ezitare și să ucid pe oricine mi-ar sta în cale înainte ca orice *Damaji* să îndrăznească să îi ucidă fiii *dama*.

Aleverak încuviință, întorcându-se să o privească în ochi pe Inevera. Chiar și el își pierduse o clipă calmul după o asemenea

risipă de putere, însă acum se controla din nou – aura îi era iarăși plată și netedă.

— Nu îți contest cuvintele, Damajah, și nici porunca Izbăvitorului, însă tradițiile noastre trebuie respectate, dacă e ca triburile să accepte un nou Andrah.

Inevera deschise gura să spună ceva, însă Ashan i-o luă înainte.

— Firește, *Damaji*!

Se înclină și se întoarse spre ceilalți *Damaji*.

Tradiția spunea că ei îl puteau provoca, pe rând, începând de la conducătorul celui mai mărunt trib.

Inevera dorea să oprească totul. Să își impună voința în fața bărbaților și să îi facă să vadă că nu putea fi ignorată. Însă orgoliul lor nu mai putea fi ținut în frâu. Ashan era cel mai tânăr *Damaji* și un maestru *sharusahk* în toată regula. Trebuia să aibă încredere în el că-și va onora pretenția, așa cum avusese Ahmann.

Nu îi păsa deloc de *Damaji*, niciunul nu merita problemele pe care le pricinuiau. Ar fi preferat să scape de toți și să permită surorilor-soții să preia controlul direct al triburilor prin fiii *dama* ai lui Ahmann.

Aleverak era singurul care o îngrijora, însă magia *hora* o putea asigura că Maji ar fi câștigat împotriva urmașilor bătrânului *Damaji*.

— Damaji Kevera al Sharach, strigă Ashan. Dorești să mă provoci pentru turbanul bătut cu nestemate?

Kevera, încă în genunchi, cu mâinile pe podea, se sprijini pe glezne ca să-l privească pe Ashan în ochi. *Damaji* avea cam șaizeci de ani, dar era încă robust. Un adevărat preot-războinic.

— Nu, *Damaji*, spuse Kevera. Sharach îi sunt loiali Izbăvitorului și, dacă a fost dorința lui să preiei tu acest turban, nu îți vom sta în cale.

Ashan încuviință și îl strigă pe următorul *Damaji*, dar răspunsul fu același. Mulți dintre ei deveniseră mai leneși de când preluaseră turbanele negre și nu erau pe potriva lui Ashan, iar alții îi erau încă loiali lui Ahmann sau le era teamă de întoarcerea sa. Fiecare bărbat avea propriile sale motive, însă, pe măsură ce Ashan continua de la trib la trib, nimeni nu alese să îl înfrunte.

Până la Aleverak. Bătrânul preot cu un singur braț făcu imediat un pas în față, tăindu-i lui Ashan drumul spre treptele podiumului și luând o poziție *sharusahk*. Avea genunchii îndoiți, cu un picior îndreptat spre Ashan și celălalt perpendicular, cu un pas în spate. Singurul său braț era întins în față, cu palma în sus și degetele țepene, arătând spre inima lui Ashan.

— Iartă-mă, Damaji, îi spuse lui Ashan, însă numai cei mai puternici pot ședea pe Tronul de Cranii.

Ashan se plecă adânc, luând și el poziție.

— Firește, Damaji. Mă onorezi cu provocarea ta.

Apoi, fără ezitare, atacă.

Ashan se opri brusc când ajunse aproape de țintă, permițându-i lui Aleverak un minim de timp pentru a reacționa. Loviturile sale de pumn și de picior erau incredibil de rapide, însă unicul braț al lui Aleverak se mișca atât de iute, încât părea să se dubleze, respingându-le. Încercă să îl prindă și să-și transforme energia loviturilor într-una fatală, însă Ashan era abil și nu îi permise.

Inevera nu avusese niciodată o părere bună despre *dama sharusahk*, fiindcă învățase o formă superioară cu *dama'ting*, însă recunoscu pentru sine că bărbații erau impresionanți. Aurele lor erau calme, de parcă s-ar fi relaxat într-o baie fierbinte.

Aleverak se mișca asemeni unei vipere, ferindu-se și evitând loviturile lui Ashan. Încheie o măturare cu piciorul într-o lovitură directă în aer, care fu impresionantă chiar și pentru o *dama'ting*. Ashan încercă să iasă din raza lui de acțiune, însă lovitura fusese atât de neașteptată, încât îi atinse bărbia și îl azvârli înapoi un pas, dezechilibrându-l.

Inevera expiră ca să-și elibereze tensiunea, când bătrânul *Damaji* făcu o mișcare ca să profite de acel moment de dezechilibru al lui Ashan. Degetele lui erau precum un vârf de suliță când își înfipse mâna în beregata lui.

Ashan pară lovitura imediat, răsucindu-l pe Aleverak într-o aruncare ce i-ar fi putut rupe brațul bătrânului dacă se împotrivea.

Însă Aleverak nu se împotrivi. Într-adevăr, deveni limpede că, de fapt, conta pe mișcarea aceea, fiindcă se folosi de forța lui Ashan pentru a da detentă saltului său cu picioarele forfecând în aer și strângându-se în jurul gâtului adversarului. Se răsuci în

aer, punându-și toată greutatea în balans, iar Ashan nu avu de ales și trebui să se lase moale, aruncat la podea, ca Aleverak să nu îi rupă gâtul.

Însă Ashan nu era înfrânt. Săltând pe podea, cu Aleverak deasupra lui, își folosi energia pentru a se arunca înapoi în picioare. Nici măcar Aleverak cel țeapăn precum lemnul nu putea îmbrățișa imediat o asemenea lovitură, iar Ashan își strânse picioarele, ridicându-se brusc și răsucindu-se să îl înfrunte pe *Damaji* încă o dată.

Aleverak era furios. Inevera îi citi furia ca pe o crăpătură fină la suprafața aurei sale. Dar nu se lăsă cuprins de emoție. Energia sa era centrată, canalizată în mișcările sale, dându-i o putere și o viteză terifiante. Își mișcă singura mână ca pe un cuțit, arătând o cunoaștere surprinzătoare a punctelor de presiune *dama'ting* folosite în propriul lor *sharusahk*. Ashan încasă o lovitură în umăr, care avea să-i amorțească brațul drept timp de cel puțin un minut. Nu prea mult în marele plan al lui Everam, însă o veșnicie în luptă.

Inevera începu să se întrebe cât control ar fi putut păstra dacă Aleverak urca pe tron.

Dar Ashan o surprinse din nou, adoptând o poziție similară cu a lui Aleverak și concentrându-și eforturile în apărare. Picioarele sale loviră rapid podeaua de marmură, înainte și înapoi, făcându-l pe Aleverak să danseze, însă oprindu-se mereu chiar înainte de a încheia atacul, care i-ar fi dat bătrânului *Damaji* energie pentru a o întoarce împotriva lui. Aleverak îl lovi iar și iar, însă Ashan îi respinse mâna de fiecare dată, continuând dansul. Loviturile lui Aleverak erau fentate sau blocate fin, din coapse, pulpe și antebrațe.

Continuă, cu aura emanând calm, până când, în sfârșit, Aleverak începu să obosească. Orice rezerve de energie ar fi avut bătrânul *Damaji* se epuizaseră, iar mișcările sale începură să încetinească.

Când făcu din nou un pas în față nu fu suficient de rapid pentru a-l opri pe Ashan să-l calce cu putere pe picior, țintuindu-l în loc. Aleverak lovi cu brațul, însă Ashan îl prinse de încheietură, ținând-o, și își roti șoldurile pentru a adăuga un impuls loviturii devastatoare în piept, cu brațul său drept, care-și revenise.

Aleverak icni și se poticni, însă Ashan strânse mai tare și mai lovi de câteva ori, înainte ca adversarul său să își poată reveni, vârându-și buricele ascuțite ale degetelor în încheietura umărului bătrânului. Îi mătură picioarele de sub el și îl trânti pe spate. Când lovi suprafața marmurei, ecoul străbătu întreaga încăpere.

Aleverak ridică privirea spre Ashan, cu asprime.

— Foarte bine, Andrah. Termină-ți treaba cu onoare și ia-ți locul în capul scărilor.

Ashan îl privi cu tristețe pe bătrân.

— A fost o onoare să te înfrunt, *Damaji*. Faima ta printre maeștrii *sharusahk* este meritată. Însă tradiția nu îmi cere să te ucid, ci doar să te înlătur.

Vru să se întoarcă, însă aura lui Aleverak fremătă, mai aproape de a-și pierde controlul decât văzuse vreodată Inevera. Îl prinse pe Ashan de tivul robei cu degete tremurătoare.

— Maji este încă în *bido*! tuși Aleverak. Ucide-mă și lasă-l pe Aleveran să poarte turbanul negru. Nu i se va întâmpla niciun rău fiului Izbăvitorului.

Ashan o privi pe Inevera, auzind acele cuvinte. Era o propunere tentantă. Maji ar fi fost în siguranță față de jurământul stupid făcut de Ahmann, însă, în schimb, Majah ar fi avut un *Damaji* mai tânăr, care ar fi putut conduce timp de câteva decenii. Ea scutură ușor din cap.

— Iertare, *Damaji*, spuse Ashan, trăgându-și roba dintre degetele bătrânului, dar Izbăvitorul mai are nevoie de tine pe această lume. Nu ți-a venit încă momentul să pășești pe drumul singuratic. Iar dacă i se întâmplă ceva fiului Majah al Izbăvitorului, în afară de o provocare deschisă, la curte, în clipa morții tale naturale, respectul meu față de tine nu mă va împiedica să îți ucid toți urmașii de parte bărbătească.

Se întoarse iar și urcă în grabă cele șapte trepte care duceau la Tronul de Cranii.

Asome îi aținu calea.

Inevera sâsâi. Ce făcea nesăbuitul?

— Cu părere de rău, unchiule.

Asome se înclină formal, în stilul *sharusahk*, apoi spuse:

— Cred că înțelegi că nu e nimic personal. Mi-ai fost ca un tată, însă eu sunt cel mai în vârstă fiu *dama* al Izbăvitorului și am la fel de multe drepturi ca oricine să te provoc.

Ashan păru sincer surprins, însă nu contestă provocarea. Se înclină.

— Firește, nepoate. Onoarea ta este fără sfârșit. Dar nu aș vrea să-mi las fiica văduvă sau nepotul fără tată. De aceea, te rog să te dai la o parte.

Asome clătină din cap cu tristețe.

— Nici eu nu aș vrea să îmi las verișoara și soția fără tată. Mătușa fără soț. Renunță la pretenția ta și permite-mi să iau tronul.

Jayan sări în picioare.

— Ce înseamnă asta? Cer să…

— Liniște! strigă Inevera.

Nu fusese nevoie să își amplifice glasul, iar ecoul răsună între pereți.

— Asome, vino aici!

Asome se întoarse, urcând repede treptele și oprindu-se în fața patului de perne al Ineverei. Aura lui scânteie când trecu pe lângă tron. Îl râvnea, oare? Inevera reținu informația, manevrând nestematele fățuite de pe un piedestal mic de lângă ea, acoperind unele glife și descoperind altele. Putea folosi acele geme pentru a controla câteva efecte, alimentate de *hora*, amplasate în cameră, iar acum își înconjură pernele cu un zid de tăcere, așa încât nimeni în afară de fiul său să nu îi poată auzi cuvintele.

— Trebuie să renunți la această nesăbuință, fiule, zise Inevera. Ashan te va ucide.

Știa ce fel de *sharusahk* stăpânea Asome și nu era sigură de adevărul spuselor ei, însă nu era momentul să-l flateze.

— Ai credință, mamă, spuse Asome. Am așteptat toată viața ziua aceasta și voi învinge.

— Nu vei învinge, răspunse Inevera. Fiindcă nu îți vei încheia provocarea. Nu aceasta este voința lui Everam, nici a tatălui tău și nici a mea.

— Dacă Everam nu dorește să iau tronul, atunci nu îl voi lua, spuse Asome. Iar, dacă aceasta este voința Lui, atunci ar trebui să fie și a tatii, și a ta.

— Așteaptă, fiule, spuse Inevera. Te implor! Ne-am dorit mereu turbanul cu nestemate pentru tine, însă este prea devreme. Jayan îi va conduce pe *Sharum* la revoltă, dacă-l iei acum.

— Atunci îl voi ucide și pe el, spuse Asome.

— Și vei conduce în timpul unui război civil, cu Sharak Ka atât de aproape, spuse Inevera. Nu! Nu voi permite să-ți ucizi fratele. Dacă insiști, te voi înlătura chiar eu. Retrage-te și vei avea succesiunea la moartea lui Ashan. Ți-o jur!

— Anunță asta acum, spuse Asome. În fața tuturor celor adunați, altfel înlătură-mă, așa cum spui. Onoarea mea nu va suferi nicio altă manevră.

Inevera inspiră adânc, lăsând aerul să îi umple plămânii și să se scurgă iar afară, luându-i și emoțiile. Încuviință, mișcând nestematele pentru a înlătura vălul de tăcere.

— La moartea lui Ashan, Asome va avea dreptul să îi provoace pe *Damaji* pentru turbanul cu nestemate!

Aura lui Jayan vibra de emoții. Furia era încă prezentă, însă părea să se fi liniștit pe moment. Nu se știa ce ar fi făcut dacă fratele lui mai mic ar fi primit șansa de a se lupta pentru un tron aflat mai sus decât al lui. Dar să-l vadă pe Asome mustrat îi făcuse mereu plăcere lui Jayan. Ashan nu avea încă nici patruzeci de ani și urma să se afle între Asome și tron suficient pentru ca Jayan să pretindă coroana tatălui său.

Lovi puternic cu sulița în marmură și se întoarse cu gând să iasă din sala tronului. *Kai'Sharum* îl urmară ascultători, iar Inevera văzu la ei, la fel ca la mulți dintre *Damaji*, credința că fiul cel mare al Izbăvitorului fusese jefuit de dreptul său din naștere. Războinicii *Sharum* îl venerau pe Jayan, iar ei îi depășeau numeric pe *dama*. Devenea un pericol tot mai mare.

Dar, pentru moment, era sub control, iar Inevera simți că atmosfera se mai relaxează când Ashan urcă ultimele trepte ale podiumului și se așeză pe Tronul de Cranii. Îi privi pe sfetnicii adunați și spuse cuvintele pe care le învățase de la Inevera, deși ea își dădu seama că îi lăsau un gust amar.

— Este o onoare să păstrez tronul pentru Shar'Dama Ka, fie binecuvântat numele lui! Voi păstra curtea Izbăvitorului, în mare măsură, așa cum a lăsat-o, cu *Damaji* Aleverak vorbind pentru sfat și cu Abban, *khaffit*-ul, drept scrib al curții și mare dregător. Ca înainte, oricine îndrăznește să îi pună piedici sau să-i facă rău lui și intereselor sale nu va găsi strop de milă pe Tronul de Cranii!

•

Inevera îi făcu semn Belinei cu un deget, iar *Damaji'ting* Majah făcu un pas înainte cu *hora* pentru a-l vindeca pe Aleverak. *Damaji* se ridică în picioare, nesigur, foarte curând. Dezorientarea avea să-l părăsească repede, iar el avea să fie și mai puternic decât înainte. Primul său gest fu să se plece în fața Tronului de Cranii.

Pe cât de satisfăcătoare era acea supunere, nici nu se compara cu fulgerarea privirii lui Ashan în direcția ei, întrebând, în mod evident, dacă scena se încheiase. Ea încuviință subtil, iar Ashan îi lăsă pe *Damaji* să plece și îi adună pe Asukaji și Asome, precum și pe sfetnicii săi, Halvan și Shevali.

— Surioarelor, spuse Inevera, iar *Damaji'ting* rămaseră pe loc cât timp bărbații ieșiră, strângându-se la baza podiumului pentru o audiență privată.

— Nu ai spus totul, Damajah. Zarurile mele prezic că Ahmann s-ar putea să nu se întoarcă niciodată.

Belina avea o voce liniștită, însă aura ei era ca un nerv care pulsa. Mai toate *Damaji'ting* păreau la fel. Nu pierduseră doar un conducător, ci și un soț.

— Ce s-a întâmplat cu adevărat? întrebă Qasha.

Mai puțin disciplinată decât Belina, *Damaji'ting* din Sharach nu își putea ține vocea sub control. Ultimul cuvânt rostit se sfârși într-un suspin, ca o fisură în sticlă.

— Ahmann l-a cruțat pe Par'chin în secret, după ce a luat sulița, spuse Inevera, pe un ton dezaprobator. Bărbatul a supraviețuit și l-a provocat la *Domin Sharum*.

Femeile începură să vorbească deodată. *Domin Sharum* însemna, de fapt, „doi războinici", iar denumirea fusese dată duelului ritualic purtat de Kaji însuși împotriva fratelui său vitreg criminal, Majah, cu trei mii de ani în urmă. Se spunea că se luptaseră timp de șapte zile și șapte nopți în vârful Sânului lui Nie, cel mai înalt dintre munții de la miazăzi.

— Cu siguranță povestea e mai lungă, spuse *Damaji'ting* Qeva. Mi-e greu să cred că orice bărbat l-ar putea învinge pe Shar'Dama Ka în luptă dreaptă.

Celelalte femei consimțiră. Niciun bărbat și niciun demon pe care și-l puteau imagina nu ar fi putut să i se opună lui Ahmann, mai ales cu Sulița lui Kaji în mâini.

— Par'chinul și-a acoperit pielea cu glife tatuate, spuse Inevera. Nu înțeleg întru totul, însă simbolurile i-au dat puteri

cumplite, nu tocmai diferite de ale unui demon. Ahmann avea avantajul luptei și ar fi câștigat, însă, când soarele apunea, Par'chinul s-a încețoșat ca un *alagai* ridicându-se din genune, iar loviturile Shar'Dama Ka nu l-au putut atinge. Par'chinul i-a aruncat pe amândoi de pe stâncă, iar trupurile lor nu au mai fost găsite.

Qasha scoase un vaiet. *Damaji'ting* Justya a tribului Shunjin făcu un gest de consolare, însă și ea începuse să suspine. Plânsetele cuprinseră întregul cerc de femei.

— Liniște! sâsâi Inevera, iar vocea ei amplificată le reteză suspinele ca un bici. Sunteți *Damaji'ting*, și nu niște *dal'ting jiwah* leșinate, care varsă sticle de lacrimi peste *Sharum* morți. Krasia depinde de noi. Trebuie să credem că Ahmann va reveni și să-i păstrăm imperiul intact până îl va pretinde iar.

— Și dacă nu? întrebă *Damaji'ting* Qeva, cu vocea calmă ca o adiere. Era singura dintre *Damaji'ting* care nu-și pierduse soțul.

— Atunci, ne ținem oamenii laolaltă până când găsim un urmaș potrivit, spuse Inevera. Nu e nicio diferență în privința a ce trebuie să facem aici și acum.

Le privi pe femei.

— În absența lui Ahmann, preoții vor încerca să ne secătuiască puterea. Ați văzut magia pe care am afișat-o în fața *Damaji*. Fiecare dintre voi dispune de *hora* pentru luptă, pe care le-ați strâns pentru nevoie. Voi și cele mai puternice *dama'ting* ale voastre trebuie să găsiți motive de a vă afișa propriile puteri. Vremea în care ne ascundeam forța a trecut.

Le privi pe femeile din semicerc și văzu chipuri hotărâte, acolo unde, cu o clipă înainte, fuseseră doar lacrimi.

— Fiecare *nie'dama'ting* trebuie să pregătească noi *hora* pentru vrăji și toate să-și brodeze robele cu glifele celor de la miazănoapte pentru invizibilitate. Abban va trimite bobine de fir de aur către fiecare palat *dama'ting* pentru asta. Orice încercare de a ne împiedica să ieșim noaptea va fi ignorată. Dacă bărbații îndrăznesc să vă împiedice, loviți-i. În public. Ucideți *alagai*. Vindecați războinici pe moarte. Trebuie să arătăm bărbaților Krasiei că suntem o forță de temut, atât de om, cât și de demon, și că nu ne este frică să ne murdărim mâinile.

3. ASHIA

333 D.Î., TOAMNA

Ashia se încordă când soțul ei îi provocă tatăl pentru Tronul de Cranii. Era imposibil să intervină, însă nu putea nega că rezultatul ar fi afectat-o puternic, indiferent care ar fi fost.

Respiră și își regăsi echilibrul. Era *inevera*.

Mișcându-se ușor își relaxă niște mușchi și își încordă alții, pentru a-și păstra poziția suspendată deasupra nișei din stânga podiumului Tronului de Cranii, prinsă de tavanul curbat cu degetele de la mâini și de la picioare. Astfel, putea păstra poziția la nesfârșit, chiar și dacă adormea.

De partea cealaltă a încăperii, sora ei de suliță, Micha, o imita în nișa opusă, privind în tăcere printr-o gaură ca de ac din sculptura alambicată de deasupra arcadei. Jarvah era poziționată în spatele coloanei de dincolo de Tronul de Cranii, unde nimeni în afară de Izbăvitor și de Damajah nu putea păși fără a fi invitat.

Învăluite în umbre, *kai'Sharum'ting* erau invizibile chiar și pentru oricine ar fi intrat în nișe. Însă, dacă Damajah era amenințată, puteau apărea într-o clipă, aruncând un nor de sticlă ascuțită, acoperită de glife. Două secunde mai târziu, se puteau așeza între ea și orice primejdie, cu sulițele și scuturile pregătite.

Kai'Sharum'ting și numărul tot mai mare de surori de suliță o păzeau pe Damajah în văzul tuturor când se deplasa, însă Inevera prefera ca ele să rămână ascunse ori de câte ori era posibil.

În sfârșit, curtea fu dizolvată, iar Damajah fu lăsată singură cu cele mai de încredere sfetnice, *Damaji'ting* Qeva și fiica ei, *nie'Damaji'ting* Melan.

Damajah flutură ușor din degete, iar Ashia și Micha coborâră în tăcere de la locurile lor. Jarvah apăru din spatele coloanelor și toate trei se deplasară ca escortă spre iatacurile lui Damajah.

Soțiile *dal'ting* ale Izbăvitorului, Thalaja și Everalia, așteptau cu răcoritoare. Ochii li se îndreptară spre fiicele lor, Micha și

Jarvah, însă știau că nu se pot adresa *kai'Sharum'ting* în timp ce o păzeau pe Damajah. În orice caz, nu erau multe de spus.

— Ți-am pregătit baia, Damajah! zise Thalaja.

— Și așternuturi proaspete de mătase, adăugă Everalia.

Ashia tot nu putea să creadă că acele femei atât de blânde erau soțiile Izbăvitorului, deși sfântul ei unchi le luase cu mulți ani înainte de a ajunge la putere. Cândva crezuse că acele femei își ascundeau abilitățile și puterea, așa cum și ea fusese învățată.

Peste ani, Ashia ajunsese să înțeleagă adevărul. Thalaja și Everalia erau soții doar cu numele, acum că pântecele lor nu-și mai găseau utilitate. Erau doar servitoarele soțiilor în alb ale Izbăvitorului.

Dacă nu era inevera, se gândi Ashia, *acolo m-aș afla și eu*.

— Voi avea nevoie de mătăsuri noi, spuse Inevera. Izbăvitorul... călătorește. Până la întoarcerea sa voi purta numai culori opace.

Femeile încuviințară și se grăbiră să îi împlinească ordinele.

— Mai sunt și alte vești.

Inevera se întoarse, privindu-le mai întâi pe Qeva și pe Melan, și apoi lăsându-și ochii asupra Ashiei și surorilor sale de suliță.

— Enkido a murit.

•

Ashia se plecă în fața vântului care bătu peste ea. Se plecă în fața lui Damajah. La un pas în spate, Micha și Jarvah o imitară.

— Mulțumim că ne-ai spus, Damajah.

Vocea ei era calmă, privirea ațintită în pământ, urmărind totul cu coada ochiului.

— Nu voi întreba dacă a murit cu onoarea nepătată, fiindcă nu cred c-ar fi putut fi altminteri, adăugă ea.

Inevera încuviință.

— Onoarea lui Enkido era de netăgăduit chiar și înainte de a-și tăia limba și membrul pentru a o servi pe predecesoarea mea și a afla secretele *dama'ting sharusahk*.

Melan se încordă ușor când fu menționată predecesoarea Ineverei, mama Quevei și bunica ei, *Damaji'ting* Kenevah. Se spunea că Damajah o strânsese de gât pe bătrână ca să îi smulgă controlul asupra femeilor tribului. Qeva nu reacționă.

— Enkido a fost ucis de către un metamorf *alagai*, garda unuia dintre prințișorii lui Nie, continuă Inevera. Acești demoni

pot lua orice formă, reală sau imaginară. L-am urmărit chiar pe Izbăvitor luptându-se cu unul dintre ei. Enkido a murit la datorie, protejându-le pe Amanvah, pe Sikvah și pe onorabilul lor soț, fiul lui Jessum. Verișoarele voastre sunt în viață datorită sacrificiului său.

Ashia încuviință, forțându-se să accepte veștile.

— Acest… metamorf încă trăiește?

Dacă da, ea va găsi o cale să îi ia urma și să îl ucidă, chiar dacă ar trebui să îl urmărească tot drumul până la abisul lui Nie.

Inevera clătină din cap.

— Amanvah și fiul lui Jessum au slăbit creatura, însă *Jiwah Ka* a Par'chinului a fost cea care i-a luat viața păcătoasă.

— Trebuie să fie cu adevărat formidabilă dacă a reușit acolo unde stăpânul nostru a dat greș, spuse Ashia.

— Să vă feriți de ea dacă vi se încrucișează drumurile, fu de acord Damajah. Este aproape la fel de puternică precum soțul ei, însă amândoi, mă tem, au sorbit prea mult din magia *alagai*-lor, iar nebunia care o însoțește s-a răsfrânt asupra lor.

Ashia își uni palmele, fără să ridice privirea din podea.

— Surorile mele de suliță și cu mine cerem permisiunea Damajah de a ieși în noapte și de a ucide fiecare câte șapte *alagai* în onoarea sa, câte unul pentru fiecare dintre stâlpii Raiului, pentru a ne călăuzi stăpânul pe drumul singuratic.

Damajah flutură din degete.

— Firește. Ajutați-i pe *Sharum*!

•

Mâna Ashiei lucra cu precizie, pictându-și glife pe unghii. Nu erau lungi, în felul în care le purtau soțiile răsfățate și unele *dama'ting*. Elevele lui Enkido trebuiau să mențină o manichiură de războinice, puțin peste vârful degetelor, pentru a mânui mai bine armele.

Dar Ashia nu avea nevoie să atace cu unghiile *alagai*-ii. Un pumnal sau vârful unei sulițe erau arme mult mai bune. Avea alte intenții.

Cu coada ochiului își privea surorile de suliță, care coseau și lustruiau în tăcere, pregătindu-și armele pentru lăsarea nopții.

Damajah le dăduse sulițe *kai'Sharum'ting* și scuturi din sticlă glifată, asemănătoare cu Sulițele Izbăvitorului. Lamele nu aveau nevoie să fie ascuțite, însă mânerele și curelele erau la fel de importante, iar Enkido le inspectase mereu echipamentul și nu

fusese niciodată mulțumit. Dacă găsea o singură cusătură strâmbă pe cureaua unui scut, abia vizibilă și irelevantă pentru performanță, rupea pielea groasă cu mâinile goale, forțând-o pe posesoare să înlocuiască scutul cu totul.

Alte infracțiuni erau tratate cu mai puțină blândețe.

Mai erau trei *kai'Sharum'ting* rămase în Mărinimia lui Everam. Ashia, Micha și Jarvah. Micha și Jarvah erau fiicele bune ale Izbăvitorului, însă născute de soțiile sale *dal'ting*, Thalaja și Everalia. Și lor le fusese refuzat albul.

Sângele lor le plasa deasupra nepoatelor Izbăvitorului, însă Ashia era cu patru ani mai în vârstă decât Micha și cu șase decât Jarvah. Fetele aveau trupuri de femei datorită magiei pe care o absorbeau în fiecare noapte, însă priveau încă spre ea dacă aveau nevoie de îndrumare.

Alte și alte femei deveneau *Sharum'ting* în fiecare zi, însă numai dacă erau din sângele Izbăvitorului. Doar ele puteau purta vălul alb. Doar ele fuseseră antrenate de Enkido.

•

În amurg porțile orașului se deschiseră pentru a lăsa *Sharum* să iasă pe teritoriul vast căruia îi spuseseră Noul Labirint. Două ore mai târziu, când se lăsă noaptea, cele trei *kai'Sharum'ting* și încă jumătate de duzină dintre noile lor surori de suliță se strecurară în tăcere peste zid.

Porunca Damajah de a-i „ajuta" pe *Sharum* fusese foarte clară. Aveau să vâneze spre limitele exterioare ale Noului Labirint, unde se afla grosul demonilor, și să patruleze după *Sharum* nesăbuiți, atât de îmbătați cu magie și dornici de sânge, încât să se lase înconjurați.

Ashia și surorile ei de suliță aveau să intervină și să-i salveze pe bărbați. Era vorba despre a crea legături de sânge cu cât mai mulți *Sharum* posibil, dar să fie salvați de femei îi lovea pe războinici în orgoliu. Și asta făcea parte din planul Damajah, fiindcă acceptau provocările bărbaților și ucideau sau răneau suficienți ca să trimită exemple clare celorlalți.

Pașii lor înghițeau kilometri. Robele lor negre erau brodate cu glife care le ascundeau vederii *alagai*-lor, iar vălurile, cu glife care le permiteau lor să vadă la fel de bine ca în cea mai luminoasă zi.

Nu dură mult până găsiră patru *dal'Sharum* din Majah nesăbuiți, care se îndepărtaseră prea tare de unitate și fuseseră

surprinși de un grup de demoni de câmp. Trei dintre demoni erau căzuți, dar și unul dintre *Sharum*, ținându-se de piciorul rănit. Tovarășii săi îl ignorară și își ignorară pregătirea, luptând individual acolo unde o formație i-ar fi putut ajuta.

Beți de magia alagai-*lor*, suspină Ashia în direcția surorilor ei. Nebunia atingerii magiei le era cunoscută, însă era ușor de ignorat pentru o războinică echilibrată. *Trebuie să îi salvăm de ei înșiși*.

Ashia însăși lovi cu sulița demonul de câmp care l-ar fi ucis pe războinicul abandonat, iar Micha, Jarvah și celelalte atacară duzina de demoni rămași.

Tresărirea magiei din clipa în care își înfipse sulița în demon vibră prin ea. În lumina lui Everam văzu magia alergând ca focul prin firele de putere din aura ei. Aceleași linii desenate în Evejah'ting și tatuate pe trupul stăpânului său. Ghicitoarea lui Enkido.

Ashia simți valurile de putere și de viteză și înțelese cum puteai să te îmbeți cu ele. Se simțea invincibilă. Agresiunea o dezechilibra. Își convinse sufletul să ia forma palmierului în vânt și să lase totul să treacă peste ea.

Ashia examină rana adâncă din piciorul războinicului. Deja se închidea, fiindcă magia *alagai*-lor pe care o absorbise își răsfrânsese munca spre interior, ca să repare.

— Data viitoare să-ți înclini scutul cum se cuvine.

— Ce știe o femeie despre asemenea lucruri? întrebă războinicul poruncitor.

Ashia se ridică.

— Femeia asta ți-a salvat viața, *Sharum*!

Un demon sări asupra ei, însă ea îl lovi cu scutul și îl trimise cât colo, lângă unul dintre ceilalți *dal'Sharum*, care îl înjunghie cu sulița. Lovitura era mortală, însă bărbatul își eliberă sulița și îl înjunghie iar și iar, urlând cu o furie incoerentă.

Alt demon dădu să îi sară în spate, iar Ashia trebui să-l împingă pe războinic la o parte ca să-l înjunghie. Lovi cu putere, însă unghiul era prost, iar forța săriturii *alagai*-ului îi smulse sulița din strânsoare.

Ashia se dădu înapoi doi pași, respingând labele cu scutul. Demonul încercă să o muște, iar ea îi vârî marginea scutului între fălci, ridicându-l spre a-i dezveli porțiunea vulnerabilă a burții. Îl aruncă pe spate dintr-o lovitură și, înainte să poată

reveni, se aruncă asupra lui, țintuindu-i membrele și înfigându-și pumnalul în beregata lui.

Se ridica în picioare când o lovi ceva în ceafă. Se rostogoli și se ridică, trezindu-se față în față cu războinicul *Sharum* pe care-l salvase. Ochii lui erau sălbatici și agresivitatea poziției lui era de neconfundat.

— Îndrăznești să mă atingi, femeie? mârâi el.

Ashia își aruncă ochii peste câmpul de luptă. Ultimul demon era la pământ, *Sharum'ting* erau nevătămate și se adunaseră laolaltă, privindu-l pe *Sharum* cu ochi reci. Cel rănit nu se ridicase încă, dar ceilalți se apropiau înconjurând-o.

Nu faceți nimic. *Mă ocup eu de asta*, le făcu Ashia semn cu degetele.

— Vino-ți în fire! strigă ea, când bărbatul mai făcu un pas spre ea. Îmi datorezi viața!

Sharum-ul scuipă.

— Aș fi putut să-l ucid pe *alagai* la fel de ușor ca pe celălalt.

— Cel pe care ți l-am trântit fără simțire la picioare? întrebă Ashia. În timp ce surorile mele ucideau restul, care v-ar fi făcut felul tuturor?

Răspunsul bărbatului fu o lovitură de suliță, cu intenția de a-i izbi fața. Ashia prinse mânerul suliței și îl răsuci până când încheietura războinicului se rupse.

Ceilalți trei se adunau tot mai strâns, iar magia care pulsa în ei le multiplica agresivitatea și misoginismul, altfel naturale. Să eșueze în luptă și să aibă nevoie de ajutor era deja suficient de rușinos, dar să fie salvați de niște femei…

Ashia se răsuci în spatele războinicului și se rostogoli pe spinarea lui, lovindu-l în față pe următorul. Acesta căzu, iar ea îl atacă pe al treilea, îndepărtându-i vârful suliței și lovindu-l cu palma în frunte. Buimăcit, se împletici până când Ashia îl prinse și-l aruncă în ceilalți doi, care abia își recăpătaseră echilibrul.

Când bărbații își reveniră, se treziră înconjurați de *Sharum'ting*, cu sulițele ațintite spre ei.

— Jalnic!

Ashia își ridică vălul ca să scuipe la picioarele bărbaților.

— Aveți un *sharusahk* la fel de slab ca stăpânirea de sine și vă permiteți să vă îmbătați cu magia *alagai*-lor. Luați-vă tovarășul și întoarceți-vă la unitate, înainte să-mi pierd răbdarea.

Nu așteptă un răspuns, ci dispăru în noapte, urmată de surorile sale de suliță.

Frații noștri de suliță preferă să ne lovească decât să ne accepte ajutorul, le spuse prin semne Jarvah în timp ce fugeau.

Deocamdată, răspunse și Ashia. *Vor învăța să le respecte pe* Sharum'ting. *Suntem sânge din sângele Izbăvitorului*, *care va reface armonia înainte de Sharak Ka*.

Și dacă sfântul meu tată nu se întoarce? întrebă Jarvah. *În ce stare vor fi armatele lui Everam fără el*?

Se va întoarce! răspunse Ashia. *Este Izbăvitorul*. *În absența lui*, *trebuie să dăm un exemplu tuturor*. *Haide*! *Nu am ucis nici jumătate din* alagai-*ii care îi vor ușura trecerea stăpânului nostru către Rai*.

Se îndepărtară, însă majoritatea *Sharum* respectau noaptea și își cunoșteau limitele, așa că nu mai găsiră nimic demn de atenția lor. Cu cât înaintau, lăsând în spate patrulele *dal'Sharum*, trecură din Labirint în ceea ce oamenii de la miazănoapte numeau „noaptea goală".

Ashia găsi urmele unui grup mare, iar celelalte o urmară în tăcere. Luară prin surprindere aproape treizeci de *alagai*, croindu-și drum spre centrul grupului și formând un cerc de scuturi. Ashia se baza pe faptul că surorile ei asigurau flancurile. Fără nicio teamă de contraatac, începură să înjunghie demonii cu o eficiență calmă, ca și cum ar fi stins niște lumânări, unul câte unul. Fiecare moarte făcea magia să pulseze prin grup și le întărea. Forța magiei le punea la încercare stăpânirea de sine, însă pentru aceste femei echilibrate era doar o briză.

Jumătate dintre demoni erau deja morți înainte să le treacă prin cap celorlalți să fugă. Ashia și surorile ei îi împinseseră într-o râpă îngustă, cu margini abrupte, deloc potrivite pentru pașii lor mari și săltați. La un semn al Ashiei, surorile ei se despărțiră, fiecare încolțind câțiva demoni.

Ashia conduse o ceată de *alagai* departe de surorile ei, momindu-i să o înconjoare și să se apropie. Vedea liniile de putere care le străbăteau membrele și închise ochii, inspirând adânc.

În cinstea ta, *stăpâne*. Sulița și scutul îi căzură dintre degetele relaxate când deschise ochii și adoptă o poziție *sharusahk*.

Demonii țipară și se aruncară asupra ei, însă Ashia le intuia loviturile înainte ca acestea să vină; erau întipărite limpede în

conturul aurelor. Magia furată îi spori viteza și, răsucindu-se, lovi falca celui mai rapid demon, ca să-i îndrepte forța atacului în calea celorlalți. Evită grămada creată, lovind cu degetele în burta unui demon și aruncându-l într-o parte.

Glifele de pe unghiile ei scânteiau de putere, iar răspunsul magic care venea din contactul direct era de o sută de ori mai puternic decât cel filtrat prin lemnul suliței sale. Demonul de câmp fu aruncat în spate. Avea cutia toracică arsă, fumegândă, dar se strădui să se ridice. Ashia izbi piciorul altui demon chiar când se pregătea să sară, făcându-l să se rostogolească. Apoi îl lovi iute în tâmplă pe următorul, orbindu-l.

Cum îndrăznise bărbatul acela să o atace din spate? *Ar fi trebuit să îl ucidă*, *ca pildă pentru ceilalți*.

Alagai-ii se năpustiră sălbatic, însă două blocaje simple deviară pintenii ascuțiți, ducând-o spre următoarea lovitură. Trecând de apărarea creaturii, își înfipse degetele în beregata ei. Pielea se întinse și se sfâșie din cauza puterii loviturii, dar și a magiei eliberate odată cu ea.

Ashia își îngropă tot antebrațul în pieptul demonului. La interior creaturile erau la fel de vulnerabile ca orice animal de suprafață. Prinse de unde putu și scoase un pumn plin de intestine. Înăuntrul ei magia se transformase în furtună.

Izbăvitorul dispăruse. Viața lui Damajah era pe muchie de cuțit. Enkido era mort. Iar propriii ei frați de suliță ar fi preferat să o ucidă, fiindcă îi emasculase, decât să îi accepte ajutorul. Era prea mult.

Deveni tot mai agresivă, abandonând postura neutră, urmărindu-i pe demoni, nu ademenindu-i. Îi certase pe *dal'Sharum* tocmai pentru asta, însă ea era sânge din sângele Izbăvitorului. Deținea controlul.

Prinse de cap următorul demon care încerca să sară la ea, învârtindu-se într-un cerc ca să-i folosească propria forță pentru a-i rupe gâtul.

Ashia avansă iar, lovind, izbind și plasându-se pentru a da lovituri letale cu unghiile în liniile de putere ale *alagai*-lor.

Vedea roșu în fața ochilor și nu mai conta decât următorul demon. Nici măcar nu le mai privea trupurile, ci doar formele adevărate, liniile de putere din aure. Doar pe acestea le mai vedea, doar pe acestea le mai lovea.

Dintr-odată, vederea i se întunecă și se poticni la următoarea lovitură. O altă țintă apăru și ea izbi cu putere, însă lovitura îi ricoșă dintr-un scut de sticlă glifată.

— Surioară! strigă Micha. Găsește-ți echilibrul!

Ashia își reveni în simțiri. Era plină de sânge de demon și înconjurată de *alagai* morți. Șapte. Râpa fusese curățată, iar Micha, Jarvah și celelalte o priveau încremenite.

Micha o prinse de cot.

— Ce-a fost asta?

— Ce? întrebă Ashia. Mi-am onorat stăpânul cu *sharusahk*.

Sprâncenele Michei se adunară laolaltă, iar ea își coborî vocea până la o șoaptă aspră, pe care celelalte nu o puteau auzi.

— Știi ce, surioară? Ți-ai pierdut controlul! Zici că ne onorezi stăpânul, însă Enkido s-ar rușina să te vadă așa, mai ales în fața surorilor noastre mai mici. Ai noroc că nu te-au văzut și *Sharum*.

Ashia fusese lovită de multe ori, de-a lungul anilor, însă nicio lovitură nu fusese la fel de dureroasă precum cuvintele acestea. Voia să le nege, însă, pe măsură ce își recăpăta simțurile, își dădea seama de adevăr.

— Să mă ierte Everam! șopti ea.

Micha o prinse împăciuitor de cot.

— Înțeleg, surioară. Și eu simt așa când magia crește. Dar te iau mereu pe tine drept exemplu. Cu stăpânul nostru mort, ai rămas doar tu.

Ashia luă mâna Michei într-a ei și o strânse cu putere.

— Nu, dragă surioară. Am rămas doar *noi*. Cu Shanvah moartă, *Sharum'ting* vor căuta răspunsuri și la tine, și la Jarvah. Trebuie să fii puternică pentru ele, așa cum ai fost pentru mine în noaptea aceasta.

•

Robele Ashiei erau încă pline de sânge și de mațe când își croi drum înapoi spre iatacurile palatului, pe care le împărțea cu Asome și cu fiul lor, Kaji.

În mod normal, s-ar fi schimbat de robele sale *Sharum* și ar fi îmbrăcat negrul femeilor înainte să se întoarcă, pentru a nu adânci falia dintre ea și soțul ei. Asome nu fusese niciodată de acord cu alegerea ei, însă decizia nu îi aparținea. Amândoi i se adresaseră Izbăvitorului pentru divorț, când el o numise *Sharum'ting*, însă unchiul ei le refuzase cererea, dintr-un motiv neînțeles.

Ashia era sătulă să se ascundă, sătulă să pretindă că nu era decât o *jiwah* neajutorată, în iatacurile sale, în timp ce ea distrugea bărbați și însângera *alagai* în noapte. Toate acestea ca să apere onoarea unui bărbat căruia nu îi păsa de ea.

Enkido s-ar rușina să te vadă așa. Cuvintele Michei îi răsunau în minte. Ce însemna nemulțumirea soțului ei în comparație cu asta?

Era tăcută ca o fantomă, însă nu văzu nici urmă de Asome. Probabil că soțul ei adormise în brațele lui Asukaji, în noul palat al *Damaji*. Nu era prezentă decât bunica Ashiei, Kajivah, care adormise pe un divan din fața camerei copilului. Era primul ei strănepot, așa că Sfânta Mamă îl răsfăța și refuza să fie îngrijit de o doică.

„Cine l-ar putea iubi mai mult decât propria lui bunică?”, spunea ea mereu. Firește, declarația ei sugera și faptul că o considera nepotrivită pe Ashia, acum că alesese calea suliței.

Ashia se strecură pe lângă ea fără să o deranjeze, închizând ușa camerei copilului în urma ei și privindu-și fiul adormit.

Nu își dorise copilul. Se temuse de transformările trupului ei de războinică și nici nu existase iubire între ea și Asome. Dorința fratelui ei ca propria lui soră să poarte copilul iubitului său i se păruse o abominație.

Dar Kaji, copilul acela perfect și frumos, nu era o abominație. După ce petrecuse luni de zile cu el la sân, adormit în brațele ei sau ridicându-și mânuțele ca să-i atingă fața, Ashia nu își mai dorise ca o schimbare în viața ei să-l facă să dispară. Existența lui era *inevera*.

Enkido s-ar rușina să te vadă așa!

Se auzi un scârțâit, iar marginea leagănului i se rupse în mâini. Kaji deschise ochii și țipă.

Ashia aruncă bucata de lemn și se întinse după băiat. Atingerea mamei îl liniștea mereu, însă de data aceasta Kaji i se zbătu în brațe, cu sălbăticie. Ea încercă să îl calmeze, însă el strigă mai tare când îl strânse în brațe, iar ea văzu că pielea i se învinețește la atingerea ei. Puterea nopții era încă vie înăuntrul ei.

Iute, Ashia își așeză fiul pe perne, privind cu oroare cum pielea i se învinețea și i se păta de sângele demonilor. Duhoarea lor plutea în aer.

Ușa se dădu la o parte cu putere, iar Kajivah pătrunse în încăpere, ca o furtună.

— Ce ai în cap de strici somnul copilului la ora asta?

Apoi văzu copilul învinețit și plin de sânge și țipă, furibundă, la Ashia.

— Ieși afară! Afară! Ar trebui să îți fie rușine!

O împinse, iar Ashia, temându-se de propria putere, îi permise să o scoată din cameră. Kajivah luă copilul în brațe și trânti ușa în urma ei.

Pentru a doua oară în acea noapte, Ashia își pierdu echilibrul interior. Picioarele i se înmuiară și se împletici către iatacul ei, trântind ușa și căzând pe podea, în întuneric.

Poate că eu sunt abominația.

Pentru prima dată în ani de zile, Ashia își luă fața în mâini și începu să plângă. Nu își dorea nimic altceva decât prezența liniștitoare a stăpânului ei.

Dar Enkido mergea pe drumul singuratic și, la fel ca bunicii ei, i-ar fi fost rușine cu ea.

4. SÂNGE DE *SHARUM*

327-332 D.Î.

— Stai dreaptă! se răsti Kajivah. Ești o prințesă a lui Kaji, nu vreo stricată *kha'ting*! Mă îndoiesc că-ți voi găsi vreodată un soț demn de sângele tău, care să te accepte.

— Da, Tikka.

Ashia tremura, deși băile palatului erau călduroase și pline de abur. Avea doar treisprezece ani și nu se grăbea deloc să se mărite, însă Kajivah văzuse vata înroșită și se aruncase asupra ei. Se îndreptă de spate, în timp ce mama ei, Imisandre, o freca pe spate.

— Prostii, mamă, răspunse ea. Are treisprezece ani și este frumoasă, e fiica cea mare a *Damaji* al celui mai puternic trib al Krasiei și nepoata Izbăvitorului! Ashia este cea mai dorită mireasă din lume.

Ashia se cutremură iar. Mama ei își dorise un efect liniștitor, însă cuvintele ei avuseseră efectul opus.

Kajivah se ataca de fiecare dată când fiicele sale nu erau de acord cu ea, însă acum nu făcu decât să zâmbească răbdătoare, făcându-i semn nurorii sale, Thalaja, să mai adauge pietre în apă. Întotdeauna își organiza curtea astfel, de la camera copiilor la bucătărie sau băi.

Supusele ei erau cele cinci fiice *dal'ting* – Imisandre, Hoshvah, Hanya, Thalaja și Everalia – împreună cu nepoatele Ashia, Shanvah, Sikvah, Micha și Jarvah.

— Se pare că Dama Baden este de acord, spuse Kajivah.

Toate capetele se întoarseră brusc în direcția ei.

— Nepotul lui, Raji? întrebă Imisandre.

Un rânjet se lăți pe fața lui Kajivah, acum că lăsase să îi scape secretul.

— Se spune că niciun bărbat nu a mai oferit o asemenea avere pentru o singură mireasă.

Ashia nu putea să respire. Cu o clipă în urmă ar fi vrut să amâne clipa aceea ani de zile, dar… Prințul Raji? Băiatul era chipeș și puternic, moștenitor al veșmintelor albe și al unei averi

care îl făcea până și pe Andrah să pălească de invidie. Ce altceva și-ar fi putut dori?

— Nu este demn de tine, surioară.

Toți ochii se întoarseră spre fratele Ashiei, Asukaji, care stătea în pragul ușii, cu spatele la femei. Nu era o imagine neobișnuită. Niciunui bărbat nu i s-ar fi permis să intre în băile femeilor, dar Asukaji avea doar doisprezece ani și încă purta *bido*. Mai mult, era *push'ting*, iar toate femeile știau că era mai interesat de bârfele din mintea unei femei decât de ce se afla sub robele sale.

Toate femeile din familie îl adorau pe Asukaji. Nici măcar Kajivah nu se supăra fiindcă el prefera bărbații, câtă vreme își făcea datoria de a-și lua neveste pentru a-i oferi nepoți.

— Iubite nepot, spuse Kajivah. Ce te aduce pe la noi?

— Este ultima mea vizită în băile femeilor, din păcate, zise băiatul, provocând un cor de exclamații dezamăgite. Am fost chemat în această dimineață la *Hannu Pash*. Voi îmbrăca albul.

Kajivah fu cea mai zgomotoasă în urale.

— Minunat! Firește că știam toate că așa va fi. Ești nepotul Izbăvitorului.

Asukaji ridică din umeri.

— Și tu nu ești mama lui? Voi nu sunteți soțiile și surorile, nepoatele lui? De ce nu îmbrăcați niciuna albul, așa cum s-ar cuveni?

— Tu ești bărbat, spuse Kajivah, de parcă ar fi fost un răspuns evident.

— Și ce contează? întrebase Asukaji. Tu vrei să știi pentru cine ar fi potrivită Ashia, însă adevărata întrebare este ce bărbat ar fi demn de *ea*.

— Cine în Kaji este mai înalt în rang decât moștenitorul Dama Baden? întrebă Ashia. Tata nu m-ar mărita în alt trib… Nu?

— Nu fi proastă! se răsti Kajivah. Ideea asta e absurdă.

Dar pe chipul ei se oglindea îndoiala când își întrebă nepotul:

— Atunci, spune-mi cine este demn?

— Asome, firește, răspunse Asukaji.

Cei doi băieți erau inseparabili.

— Dar este verișorul nostru! spuse Ashia, șocată.

Asukaji ridică din umeri.

— Așa și? Evejah vorbește de multe asemenea căsătorii pe vremea lui Kaji. Asome este fiul lui Shar'Dama Ka, este chipeș,

bogat și puternic. Mai mult, poate întări legăturile dintre tatăl meu și casa Jardir.

— *Eu* fac parte din casa Jardir, spuse Kajivah, cu vocea grea. Tatăl tău este cumnatul său, iar eu, mama lui. Ce altă legătură mai e necesară?

— Una directă. De la Izbăvitor la tata spre un fiu unic, răspunse Asukaji.

Apoi îndrăzni să-și arunce privirea prin încăpere, o clipă, întâlnind-o pe cea a Ashiei.

— Fiul tău.

— Dar *există* o legătură directă, spuse Kajivah. Eu sunt Mama Sfântă. Voi sunteți cu toții sânge din sângele Izbăvitorului.

Asukaji se întoarse iar și se înclină.

— Fără supărare, Tikka! Mamă Sfântă este un titlu bun, însă nu ți-a transformat robele negre în albe și nici pe ale surorii mele binecuvântate.

Kajivah tăcu, iar Ashia începu să se gândească. Să te căsătorești cu un verișor primar nu era ceva de neconceput în familiile puternice, iar Asome *era* chipeș, așa cum spusese Asukaji. O moștenea pe mama lui, iar frumusețea Damajah era inegalabilă. Asome avea chipul și constituția ei subțire și le purta cu onoare.

— De ce nu Jayan? întrebă ea.

— Poftim? se răsti Asukaji.

— Dacă trebuie să mă căsătoresc cu un verișor, cum spui tu, de ce nu cu primul născut al Izbăvitorului? reluă Ashia. Dacă nu se căsătorește cu sora lui, cine este mai demnă decât mine, nepoata cea mare a lui Shar'Dama Ka?

Spre deosebire de Asome cel subțire, Jayan își moștenea tatăl: era lat în umeri și musculos. Nu era blând, însă radia suficientă putere cât să o facă pe Ashia să roșească.

Asukaji scuipă.

— Câine *Sharum*! Sunt animale crescute pentru Labirint, sora mea. Aș prefera să te măriți cu un șacal!

— Ajunge! se răsti Kajivah. Îți uiți locul, băiete. Izbăvitorul însuși este *Sharum*.

— A fost *Sharum*, spuse Asukaji. Acum poartă alb.

Chiar în acea zi, Kajivah îl puse pe Ashan pe jar și le târî pe Ashia, Shanvah și Sikvah în fața lui Shar'Dama Ka, cerând să fie făcute *dama'ting*.

Dar Izbăvitorul și Damajah nu primeau porunci. Kajivah și fiicele ei primiseră văluri albe. Ashia și verișoarele ei fuseseră trimise la Palatul Dama'ting.

•

— Este bine, sora mea, spuse Asukaji, în timp ce fetele erau împinse spre Damajah, care aștepta. Nu există niciun motiv pentru care tatăl nostru sau Izbăvitorul să refuze uniunea dintre tine și Asome, acum.

Kajivah nu părea mulțumită, însă Ashia nu își dădea seama de ce. Izbăvitorul le numise sânge din sângele lui și le acoperise de onoare. Ashia nu își dorise să fie *dama'ting*, dar cine știe ce secrete avea să afle în acel palat?

Kai'ting. Îi plăcea cum suna. Era regal. Shanvah și Sikvah se temeau, însă Ashia merse bucuroasă.

Damajah le escortă pe fete afară din camera cea mare pe ușa ei personală. O onoare în sine. Acolo aștepta Qeva, *Damaji'ting* a tribului Kaji, și fiica și moștenitoarea sa, Melan, însoțite de una dintre gărzile eunuci, mute, ale Damajah.

— Fetele vor fi învățate să scrie, să cânte și să danseze timp de patru ore în fiecare zi, spuse Damajah către *Damaji'ting* Qeva. În celelalte douăzeci îi aparțin lui Enkido.

Făcu un semn spre eunuc, iar Ashia icni. Shanvah o strânse de mână, iar Sikvah începu să plângă.

Damajah le ignoră, întorcându-se spre eunuc.

— Fă ceva onorabil din ele!

•

Nie'Damaji'ting Melan le conduse prin Palatul Subteran al Dama'ting. Se spunea că *dama'ting* puteau vindeca orice rană prin magia lor *hora*, însă mâna și antebrațul femeii purtau cicatrici oribile și se răsuceau într-o gheară înspăimântătoare, deloc deosebită de cele din picturile cu *alagai* pe care le cunoștea Ashia.

Sikvah plângea în continuare. Shanvah o înconjurase cu brațele, iar propriii săi ochi erau uzi de lacrimi.

Ești un exemplu pentru oricare altă fată din trib, îi spusese cândva tatăl ei. *Așa că voi fi mai dur cu tine decât cu oricine dacă îți faci vreodată familia de rușine*.

Așa că Ashia învățase să își ascundă teama și să-și înfrâneze lacrimile. Era la fel de îngrozită ca verișoarele ei, dar era cea mai mare și ele o priviseră întotdeauna cu respect. Își ținu

spinarea arcuită cu mândrie în timp ce fură conduse la o ușiță. Enkido se sprijini cu spatele de peretele de lângă arcadă, iar Melan le duse într-o cameră mare, acoperită de dale. Peste tot se vedeau cârlige agățate de pereți, care susțineau robe și fâșii lungi de mătase.

— Scoateți-vă robele! spuse Melan, când se închise ușa.

Verișoarele ei icniră și ezitară, însă Ashia știa că era o nesăbuință și ar fi fost în van să se certe cu o Mireasă a lui Everam. Păstrându-și demnitatea, își scoase gluga și își trase roba neagră de mătase peste cap. Pe dedesubt, o fâșie albă de mătase îi înconjura pieptul și îi aplatiza formele incipiente. *Bido*-ul ei era din mătase neagră, fină, înfășurat simplu, cât mai confortabil.

— De tot, spuse Melan. Ochii ei se opriră asupra lui Shanvah și Sikvah, care încă ezitau, iar vocea ei se transformă în bici. Acum!

O clipă mai târziu, toate cele trei fete rămăseseră dezbrăcate și fură duse în partea îndepărtată a încăperii, spre băi, o peșteră naturală luminată de lămpi glifate așezate în piatra de deasupra. Podeaua era din plăci de marmură, iar apa, adâncă. Fântâni decorate făceau apa să curgă, iar aerul era încărcat de căldură și abur. Chiar și băile lui Kajivah nu se comparau cu acestea.

În apă se aflau zeci de fete, de la copile până la aproape femei. Toate se spălau în băile de piatră sau lâncezeau pe treptele umede de pe margine, răzându-se și pilindu-și unghiile. Ridicară toate deodată capetele ca să le privească pe fetele noi.

Ashia și celelalte nu erau străine de baia în compania altor fete, însă exista o diferență îngrozitoare între băile acestea și cele din aripa femeilor din palatul tatălui ei: aici, toate capetele fetelor erau rase ca în palmă.

Ashia își atinse părul bogat, uns cu ulei, pe care-l crescuse o viață, în speranța de a-i face plăcere viitorului ei soț.

Melan surprinse gestul.

— Bucură-te cât mai poți, fato! Va fi ultima dată când îl atingi pentru o vreme.

Verișoarele ei icniră, iar Shanvah își acoperi capul cu mâinile, protectoare.

Ashia se forță să lase mâinile pe lângă corp și inspiră ca să se liniștească.

— E doar păr! Va crește iar.

Cu coada ochiului, își văzu verișoarele liniștindu-se și ele.

— Amanvah! strigă Melan.

O fată de vârsta lui Sikvah apăru imediat. Era prea tânără să aibă forme de femeie, însă ochii și fața ei semănau cu ale lui Damajah.

Ashia simți un val de ușurare. Sfânta Amanvah era verișoara lor, prima fiică născută a Izbăvitorului și Damajah. Cândva, fuseseră la fel de apropiate precum Asome și Asukaji.

— Verișoară! o salută Ashia, călduros, desfăcând brațele.

Trecuseră ani de când se jucase ultima dată cu Amanvah, însă nu conta. Erau rude de sânge și asta avea să le ajute în locul acesta ciudat și necunoscut.

Amanvah o ignoră, refuzând să o privească în ochi. Era cu câțiva ani mai mică și cu câțiva centimetri mai scundă decât Ashia, însă purtarea ei făcea limpede faptul că își considera verișoarele inferioare acum. Avea o grație fluidă în mișcări când trecu pe lângă fete ca să se întoarcă spre Melan, întâlnind privirea lui *nie'Damaji'ting* cu mult curaj pentru o Logodnică.

— Ați venit să învățați să dansați? zâmbi ea cu răutate.

Era ceva obișnuit pentru tinerele femei, majoritatea din familii sărace, să fie aduse la palat ca să învețe să danseze pentru plăcere, înainte de a fi vândute în marele harem. Unele erau trimise înapoi taților, mirese care puteau aduce o avere ca dotă.

Melan încuviință.

— O oră pe zi. Și o oră de cântat. Încă una pentru scriere și a patra pentru baie.

— Și celelalte douăzeci? întrebă Amanvah. Doar nu vor fi duse în Camera Umbrelor!

Pielea Ashiei se făcu de găină auzind numele și se strădui să nu se cutremure.

Dar Melan clătină din cap.

— În celelalte douăzeci vor studia *sharusahk*. Îi aparțin lui Enkido.

Unele dintre celelalte fete icniră și chiar și chipul lui Amanvah își pierdu expresia de superioritate.

Ashia își înghiți mârâitul. Era sânge din sângele Izbăvitorului. Enkido era doar pe jumătate bărbat. O fi trebuit să îl asculte, dar să o ia Nie înainte să se considere proprietatea lui.

— Rade-le capetele și învață-le cum să își lege *bido*-ul! îi ordonă Melan.

Amanvah se înclină.

— Da, *Nie'Damaji'ting*.

— Mulțumesc, veri..., începu Ashia, dar, de îndată ce plecă Melan, Amanvah se răsuci pe călcâie și pocni din degete, arătând spre trei dintre fetele mai în vârstă, care se apropiară imediat de Ashia și de celelalte și le conduseră la apă.

Amanvah se întoarse spre un grup de fete, reluând o discuție și ignorându-le complet pe Ashia, Shanvah și Sikvah, în timp ce *nie'dama'ting* le tăiară părul frumos și le raseră capetele. Ashia privi în față, obligându-se să nu simtă pierderea, în timp ce buclele ei grele cădeau una câte una.

Nie'dama'ting se apropiară de ea cu o bucată de săpun și cu o lamă. Ashia îngheță când fata îi umplu de spumă scalpul, mânuind apoi lama cu gesturi de expertă.

Amanvah reveni când se termină totul. Ținându-și privirea deasupra capetelor lor, nu le permise să îi întâlnească ochii.

— Ștergeți-vă! spuse arătând spre un teanc de cârpe de un alb perfect, proaspăt împăturite. Apoi urmați-mă!

Se întoarse iar, iar Ashia și celelalte se uscară și își urmară verișoara arogantă înapoi în spațiul pentru îmbrăcare. În urma lor mergeau aceleași fete care le tăiaseră și părul.

Amanvah trecu pe lângă numeroasele rulouri de mătase pentru *bido* și ajunse la un cufăr lăcuit din partea cealaltă a încăperii.

— Nu sunteți *dama'ting*.

Le aruncă fiecăreia un rulou de mătase neagră din cufăr.

— Sunteți nedemne să purtați alb.

— Nedemne, o îngânară celelalte fete, din spatele lor.

Ashia înghiți cu greu. Logodnice sau nu, erau sânge din sângele Izbăvitorului, și nu niște *dal'ting* obișnuite.

•

Enkido le aștepta când ieșiră din baie, purtând eșarfe subțiri și robe din mătase neagră peste *bido*-uri. Shanvah și Sikvah nu mai plângeau, dar se țineau în continuare de mână, cu ochii în podea.

Ashia își ridică privirea, cu îndrăzneală, ca să-l privească în ochi pe eunuc. Era sânge din sângele Izbăvitorului. Tatăl ei i-ar fi

tăiat mai mult decât bărbăția dacă omul acela îndrăznea să o atingă. Nu se temea de el.

Nu se *temea*.

Eunucul nu îi dădu atenție, ci o privi pe Sikvah, care tremura ca un iepure în fața lupului. Făcu un gest rapid, poruncitor. Sikvah îl privi, neînțelegând, și începu din nou să plângă.

Enkido ridică un deget sub nasul lui Sikvah, făcând-o pe fată să icnească și să se îndrepte de spate. Ochii ei, măriți de groază, se încrucișară urmărind degetul.

Din nou, Enkido făcu acel gest poruncitor. De parcă acel deget ridicat ar fi susținut-o, Sikvah se îndoi iar de mijloc și începu să suspine mai abitir, ceea ce o alarmă și pe Shanvah, iar cele două se luară din nou în brațe, tremurând.

— Nu pricepe ce vrei de la ea! strigă Ashia.

Nu își dădea seama dacă eunucul era și surd, nu doar mut, fiindcă nici nu se uită la ea.

În schimb, mâna lui Enkido lovi obrazul lui Sikvah atât de tare, încât capul ei se lovi de al lui Shanvah și amândouă se izbiră de perete.

Ashia se mișcă înainte să-și dea seama, plasându-se între eunuc și fete.

— Cum îndrăznești? strigă ea. Suntem prințese Kaji, sânge din sângele Izbăvitorului, nu cămile la bazar! Shar'Dama Ka se va asigura că-ți pierzi mâna aceea.

Enkido o privi o clipă. Apoi mâna lui păru să fluture doar, iar ea fu azvârlită în spate, cu o furnicătură ciudată în maxilar. Mai degrabă auzi decât simți impactul cu piatra când o lovi. Sunetul îi răsună în cap când căzu la podea și știu că urma durerea.

Dar Shanvah și Sikvah aveau nevoie de ea. Se sprijini în mâini și încercă să se ridice. Era cea mai mare. Era datoria ei să…

Vederea i se încețoșă, apoi nu mai văzu decât negru.

Enkido, Shanvah și Sikvah erau în aceleași poziții când se trezi. Părea să fi trecut doar o clipită, însă sângele uscat care-i lipea obrazul de podeaua de marmură spunea altceva. Fetele nu mai plângeau, ci stăteau cu spatele drept și o priveau cu ochi îngroziți.

Ashia reuși să se ridice în genunchi, apoi în picioare. Fața îi pulsa de o durere mai mare decât cunoscuse vreodată. În loc să o îngrozească, senzația o înfurie. Poate că le lovea, dar

jumătate-bărbatul nu putea să le ucidă. Încerca doar să le sperie.

Se înfipse pe picioare, îndrăznind iar să-și ridice privirea spre Enkido. Nu se lăsa intimidată atât de ușor.

Dar eunucul nici nu o luă în seamă, ci se întoarse și porni pe coridor, chemându-le cu un gest.

Fără niciun cuvânt, fetele îl urmară.

Enkido se afla în fața celor trei fete înfricoșate, într-o sală mare, circulară, luminată doar de niște lămpi glifate. La fel ca restul palatului subteran, podeaua și pereții erau din piatră, cu glife cioplite și roase până la netezime de generații întregi de folosire. Glifele de pe podea creau cercuri concentrice, precum ținta unui arcaș.

Nu exista nicio piesă de mobilier, doar mii de arme agățate de pereți. Sulițe și scuturi, arcuri și săgeți, capcane pentru *alagai* și cuțite scurte, pentru lupta corp la corp, lame de aruncat, lanțuri cu greutăți și arme pentru care Ashia nici măcar nu cunoștea un nume.

Fuseseră forțate să își scoată din nou robele, agățându-le de cârlige, lângă ușă, și rămăseseră doar în *bido*-uri.

Enkido purta și el doar un *bido*. Era doar o fâșie de mătase, fiindcă, firește, nu avea o bărbăție de acoperit. Trupul lui musculos era complet ras și acoperit de sute de linii și puncte tatuate. Era un model haotic, însă Ashia simțea un scop dincolo de capacitatea ei de a discerne.

Ascundeau o ghicitoare. Ghicitoarea lui Enkido. Ashia se pricepuse dintotdeauna la ghicitori. Fetele le învățau de la vârste mici, ca să își poată distra soții.

Sharum-ul cel mut adoptă o poziție de *sharusahk*. Fetele îl priviră o clipă, însă, când el se încruntă, Ashia pricepu ce voia și adoptă aceeași poziție. *Sharusahk* era interzis pentru toate *dal'ting*, însă Ashia și verișoarele ei învățaseră să danseze și să spună ghicitori. Nu era atât de diferit.

— Faceți ce face el! le porunci ea celorlalte.

Shanvah și Sikvah se conformară, iar Enkido le dădu târcoale, inspectând. O apucă pe Ashia de mână, îndreptându-i brațul și lovindu-i picioarele ca să se îndepărteze mai mult. Îi simți apăsarea multă vreme după ce-i dăduse drumul, ca să se întoarcă spre Shanvah.

Shanvah strigă și sări din cauza plesniturii pe carnea coapsei, iar Enkido adoptă din nou poziția. Fiindcă nu era proastă, Shanvah își reluă poziția foarte repede. Acum o făcu mai bine, însă Enkido îi seceră picioarele și ea căzu la podea. Sikvah făcu un salt în spate și chiar și Ashia alunecă din poziție, întorcându-se spre ei.

Enkido arătă spre ea, iar acel simplu gest îi făcu inima să se oprească. Ashia își reluă poziția, dar Sikvah continuă să dea înapoi. În cele din urmă, se opri lângă perete și făcu tot posibilul să se vâre în el, ca o fantomă.

Enkido luă din nou poziție, iar Shanvah se ridică iute în picioare și îl imită. Picioarele ei se așezară corect de data aceasta, dar spatele nu îi era drept. Enkido apucă fâșiile de mătase *bido* care-i legau împletitura din jurul capului ras de cea care-i acoperea partea de jos a corpului. Trase cu putere, apăsând cu degetul mare spinarea lui Shanvah. Ea strigă de durere, însă nu se putu opune când el îi îndreptă spatele.

Enkido îi dădu drumul și se întoarse spre Sikvah. Fata era lipită de perete, terorizată, cu mâinile peste nas și gură, cu ochii mari, înlăcrimați. Eunucul pluti înapoi în poziție.

— Ia poziție, proasto! se răsti Ashia, când fata nu reacționă.

Dar Sikvah clătină doar din cap, mieunând, în timp ce încerca să intre și mai tare într-un perete care nu ceda.

Enkido se mișcă mai repede decât își imaginase Ashia că ar fi posibil. Sikvah încercă să fugă, însă el ajunse lângă ea într-o clipă, prinzând-o de mână, ca să transforme încercarea ei de fugă într-o aruncare. Ea strigă, rostogolindu-se pe podea până în centrul sălii.

Enkido fu lângă ea într-o clipă, lovind-o în stomac. Sikvah fu aruncată pe spate, lovind podeaua cu putere. Avea sânge pe față și gemea, cu membrele atârnând ca niște frunze de palmier.

— În numele lui Everam, ridică-te! strigă Ashia, dar Sikvah nu o făcu sau nu putu.

Enkido lovi iar. Și iar. Sikvah gemu, dar putea la fel de bine să plângă în fața unei statui de piatră. Poate că era, într-adevăr, surd.

Nu părea să încerce să o mutileze sau să o ucidă, însă nu arăta nici urmă de milă și nici vreun semn că atacul avea să înceteze, dacă ea nu se ridica și nu adopta poziția. Se oprea

după fiecare lovitură, dându-i șansa să se ridice, dar Sikvah nu mai înțelegea, ci doar plângea, îngrozită.

Loviturile începură să se adune. Din nasul și din gura lui Sikvah curgea sânge și avea o tăietură la tâmplă. Unul dintre ochi începuse deja să i se umfle. Ashia începu să creadă că Enkido avea să o ucidă. Privi la Shanvah, însă cealaltă fată privea înmărmurită scena.

Eunucul era atât de concentrat asupra lui Sikvah, încât nu observă când Ashia renunță la poziție, strecurându-se în tăcere spre perete. Legea sfântă îi interzicea ei și oricărei femei să atingă o suliță, așa că alese o bâtă scurtă și grea, ghintuită cu oțel. O simți potrivită în mână.

Anii de dansuri se reflectară în grația apropierii ei iuți și tăcute, în timp ce se strecura cu grijă în spatele lui Enkido. Când se apropie suficient, nu mai ezită și lovi suficient de tare încât să spargă capul eunucului.

Enkido nu păru să observe, însă în ultima secundă se mișcă, punând degetul mic pe încheietura ei. Ashia abia dacă simți atingerea, ușoară ca o pană, însă lovitura ei rată capul eunucului la mustață. Ochii lui calmi îi întâlniră pe ai ei, iar Ashia știu că așteptase, momind-o să vadă dacă avea să își apere verișoara.

Sikvah zăcea uitată, o masă tremurândă de sânge și vânătăi.

Ar fi ucis-o, se gândi Ashia, *doar ca să mă testeze*. Își dezveli dinții, dându-se înapoi și încercând iar să îi lovească țeasta, arcuindu-și lovitura din alt unghi.

Fusese doar o fentă, căci se răsuci înainte ca Enkido să poată reacționa, mișcându-se ca să-i zdrobească rotula.

Dar eunucul mut nu fu deloc surprins, ci din nou îi devie lovitura cu o simplă atingere. Ashia lovi cu bâta din nou și din nou, însă Enkido o blocă fără niciun efort. Ea simți o teamă crescândă la ce ar putea face el, când hotăra că lecția luase sfârșit și lovea înapoi.

Află o clipă mai târziu, când o prinse de încheietură cu degetul mare și arătătorul de la mâna stângă, răsucind. Strânsoarea era delicată, însă Ashiei brațul ei îi păru turnat în piatră, deoarece abia putea să și-l miște. Cealaltă mână a lui Enkido îi înconjură brațul, iar încheietura umărului îi fu împunsă de un deget.

De îndată, Ashiei îi amorți brațul, căzându-i pe lângă corp când Enkido îi dădu drumul. Ce făcuse? Nu simți când degetele lăsară bâta să cadă, ci o auzi zdrăngănind pe podea. Se uită în jos, încercând să-și strângă degetele, să își ridice mâna, însă degeaba. Blestemă brațul pentru trădarea lui.

Enkido se aruncă asupra ei, iar ea ridică, instinctiv, cealaltă mână, ca să se apere. El împunse cu un deget și brațul îi căzu și el pe lângă corp. Ea încercă să dea înapoi, însă el lovi iar. Doar o atingere, iar picioarele ei nu îi mai suportară greutatea. Se prăbuși grămadă pe podea, lovindu-se cu capul de piatră, cu o rezonanță de clopot.

Cu greu, se rostogoli pe spate. Capul i se învârtea când îl văzu pe Enkido apropiindu-se de ea. Își ținu respirația, hotărâtă să nu strige când avea să o lovească din nou.

Dar Enkido se ghemui lângă ea și îi luă fața în mâini, cu o atingere reconfortantă, ca a unei mame.

Degetele lui îi găsiră tâmplele și apăsară tare. Durerea era dincolo de ce își imaginase vreodată Ashia, însă ea își mușcă buza până la sânge, refuzând să îi ofere satisfacția de a o vedea strigând.

Degetele strânseră mai tare. Vederea Ashiei se încețoșă și începu să se întunece. O clipă mai târziu, nu mai vedea deloc. Pentru câteva clipe culorile se amestecară, apoi dispărură și o lăsară în beznă.

Enkido îi dădu drumul și se ridică, îndreptându-se spre verișoarele ei.

Nu știa cât rămăsese acolo, întinsă, ascultându-le strigătele. Dar apoi acestea începură să se stingă. Ashia se întrebă dacă leșinase ea sau celelalte. Ciuli urechile, auzind suspine înfundate, o respirație calmă și un foșnet moale.

Un văl auriu îi asaltă vederea, ca o furtună de nisip, iar ea începu să distingă contururi vagi. În orice fel ar fi orbit-o eunucul, părea să nu fie permanent.

Încercă să-și strângă degetele amorțite. Fiorul simțit în braț nu avu niciun efect, însă tot era ceva față de amorțeala completă din urmă cu câteva minute.

Vedea forma încețoșată a eunucului scoțând-o afară pe una dintre verișoarele ei. Cealaltă zăcea încă în apropiere. *Shanvah*, își dădu seama ea, când începu să-și recapete vederea. Eunucul se întoarse și o duse și pe ea afară. Ashia rămase singură în

centrul sălii, tresărind și încercând să-și controleze membrele, care-i reveneau încet la viață. Fiecare tresărire era agonizantă, dar la fel era și sentimentul ei de neajutorare. Iar cu acela s-ar fi luptat până la moarte.

Eunucul reveni, o ceață mare și întunecată pe câmpul auriu. Îl simți punând palma deschisă pe pieptul ei gol și își ținu respirația.

Enkido apăsă cu putere, comprimându-i plămânii să evacueze respirația. Când Ashia încercă să inspire iar, se trezi că nu putea. O ținu așa multă vreme. Ea se zbătu și lovi, încercând să-și convingă membrele să o asculte și să îl lovească.

Dar el își continua apăsarea și, în cele din urmă, Ashia nu mai avu nici forță, nici control. Vederea, care-i revenise încet, începu iar să i se întunece.

Înapoi la somn, se gândi, aproape ușurată.

Dar eunucul își ridică mâna puțin. Ashia încercă să inspire și se sufocă. Plămânii ei nu i se puteau încă dilata la maximum. Dar reuși să inspire scurt. Fu mai dulce decât orice respirație de până atunci, dar insuficientă, așa că mai respiră o dată și încă o dată.

Găsi un ritm al respirațiilor scurte, iar vederea începu să îi revină iar, în timp ce membrele i se dezmorțeau. Dar nu se mai zbătu, ci se concentră doar asupra acelor respirații tremurate, dătătoare de viață.

Apoi Enkido îi mai dădu drumul puțin. I se permise o jumătate de respirație, pe care o acceptă cu lăcomie, regăsind un ritm pentru a compensa jumătatea lipsă.

El ridică iar mâna și o așeză cu blândețe pe pieptul ei. Ashia inspiră complet și știu că fusese un dar pentru ea. Nicio plăcere de până atunci nu se compara cu perfecțiunea acelei respirații.

Apoi el apăsă din nou, încet. Ashia se lăsă moale și îi permise să îi evacueze forțat aerul din plămâni. El ridică mâna o clipă mai târziu, iar Ashia respiră iar. Câteva minute îl lăsă să îi ghideze respirația. După ce se zbătuse atât de cumplit după aer, era odihnitor să îl lase pe Enkido să respire pentru ea.

Crezu că va adormi, atât de liniștitor era sentimentul. Însă el își luă mâna și începu să îi maseze tâmplele, ocupându-se de același punct care-i pricinuise atâta agonie.

Acum, revenirea la vederea normală crescu în intensitate, iar ceața din fața ochilor să i se transformă în silueta musculoasă a

eunucului. Ashia nu mai văzuse niciodată un bărbat fără robe și știa că ar fi trebui să își plece privirea, însă tatuajele de pe trupul lui o chemară iar. Ghicitoarea lui Enkido.

Degetele pricepute ale eunucului se mișcară dinspre tâmplele ei spre brațul ei încă amorțit. Se simți cumva trasă, însă nu îi simți atingerea pe piele. Un junghi de durere o făcu să tresară. Se întoarse brusc și îl văzu pe Enkido masând o vânătaie mică de pe umărul ei. Era un cerc aproape perfect de carne învinețită, acolo unde lovise vârful degetului său.

Durerea se evaporă repede, răspândindu-se în niște înțepături blânde, când brațul Ashiei reveni la viață.

El se întoarse încet, iar Ashia văzu un tatuaj aproape identic cu vânătaia ei pe umărul eunucului.

Mai erau și altele, la tâmple, chiar acolo unde o strânsese pe Ashia. Ochii ei îi străbătură trupul, urmând liniile care conectau punctele. Existau multe convergențe, unele mici, altele mari. Mai departe, Enkido își îndreptă atenția asupra unei vânătăi de pe șale. Se răsuci să vadă mai bine, însă știa deja că va regăsi tatuajul în oglindă pe spatele lui Enkido.

Știu chiar înainte ca eunucul să înceapă să-i maseze picioarele că acestea vor reveni și ele la viață, într-o avalanșă de înțepături.

Mă învață, își dădu seama. *Liniile de pe trupul lui sunt textul sfânt*.

Ridică privirea spre Enkido, iar fața lui, în timp ce îi masa locurile dureroase, părea cuprinsă de blândețe. Ea atinse cu grijă punctul de convergență de pe spatele lui.

— Îmi dau seama. Înțeleg și le voi spune celorlalți… maestre.

Enkido se aplecă spre ea. O clipă ea crezu că-și imagina totul, dar nu.

Enkido se înclina în fața ei, ca un profesor în fața unui elev. Apoi o luă în brațe și o duse, ușor, ca pe un copil, spre locul cald în care dormeau verișoarele ei. O așeză acolo și îi mângâie pleoapele, închizându-i-le.

Ashia nu se împotrivi. Își înconjură verișoarele cu brațele și căzu într-un somn adânc.

•

Se treziră brusc. Enkido o fi fost mut, dar putea slobozi tunetul din cornul de berbec lustruit lipit de buzele sale. Li se păru că se zguduie pereții. Fetele țipară și își acoperiră urechile,

însă zgomotul nu încetă până nu se ridicară în picioare. Ashia nu avea nicio idee despre ce oră era, însă probabil că dormiseră ore în șir. Se simțea mai bine, chiar dacă o durea tot trupul.

Eunucul puse la loc pe perete cornul și dădu fiecăreia câte un prosop, conducându-le în tăcere din sala de antrenament spre baie. Merseră una după cealaltă, însă Ashia le aruncă o privire verișoarelor sale. Fața lui Shanvah era încremenită, iar gândurile păreau să-i fie departe. Sikvah șchiopăta, inspirând scurt la fiecare treaptă pe care trebuiau să o coboare.

La fel ca înainte, Enkido așteptă afară, în timp ce ele intrară în antecamera băilor. Auzeau apa curgând din fântâni în timp ce-și desfăcută *bido*-urile, însă totul era tăcut în rest. Băile erau complet pustii.

Shanvah și Sikvah priviră în jur cu teamă, copleșite de imensitatea sălii. Ashia bătu din palme ca să le atragă atenția.

— *Nie'Damaji'ting* Melan a spus că avem la dispoziție o oră de baie pe zi. Să nu o irosim.

Se îndreptă spre apă, conducându-le spre fântâna cea mai mare, aflată chiar în centru. La baza ei se aflau bănci din piatră netedă, pe care cele care se îmbăiau se puteau întinde, cufundându-se în apa fierbinte.

Sikvah gemu când intră în apa aburindă.

— Ia să vedem, surioară, spuse Ashia, apropiindu-se de ea și inspectând vânătaia de pe coapsa ei, pe care începu să o maseze cu blândețe, cum făcuse Enkido. Nu e cine știe ce. Lasă apa fierbinte să înmoaie durerea și se va vindeca repede.

— Vor urma altele, spuse Shanvah, cu o voce plată și lipsită de viață. Nu se va opri.

Sikvah se cutremură, iar pielea i se făcu de găină.

— Se va opri, spuse Ashia, când dezlegăm ghicitoarea.

— Ghicitoarea? repetă Shanvah.

Ashia arătă spre vânătaia de pe umărul ei. Shanvah avea una la fel; și Sikvah.

— Există un semn ca acesta pe pielea maestrului. Când îl lovești, brațul amorțește o vreme.

Sikvah începu din nou să plângă.

— Dar ce înseamnă? întrebă Shanvah.

— E un mister *dama'ting*, spuse Ashia. Melan a spus că vom învăța *sharusahk*. Ghicitoarea lui Enkido face parte din asta, sunt convinsă.

— Atunci de ce ne-a dat un profesor care nu poate vorbi? întrebă Sikvah. Care…, care…, începu din nou să suspine.

Ashia o strânse de coapsă, liniștitor.

— Nu îți fie teamă, verișoară. Poate că așa se fac lucrurile. Frații noștri se întorceau cu toții din *sharaj* cu vânătăi de la *sharusahk*. De ce ar fi diferit pentru noi?

— Fiindcă nu suntem băieți! strigă Shanvah.

Chiar atunci ușile se deschiseră, iar cele trei fete încremeniră. Intră un grup de Logodnice, cu Amanvah în frunte.

— Poate că nu, spuse Ashia, atrăgând asupra ei privirile celorlalte. Dar suntem sânge din sângele Izbăvitorului și nu există nimic din ce pot îndura băieții să nu putem îndura și noi.

— Aceea este fântâna noastră! strigă Amanvah, când ea și celelalte ajunseră lângă ele.

Arătă spre o fântână mică, de la celălalt capăt al apei.

— *Bido*-urile negre se spală acolo.

Celelalte *nie'dama'ting* râseră, cu zgomote de păsări dresate. Amanvah avea doar unsprezece ani, însă fete mai mari decât ea, unele aproape de a primi chiar ele vălul alb, o respectau și se întreceau pentru favoruri.

Piciorul lui Sikvah se încordase, iar Ashia simțea că și Shanvah era gata să țâșnească.

— Nu-i dați atenție, verișoarelor, spuse Ashia. Dar haideți!

Le luă pe fiecare de câte un braț, trăgându-le cu blândețe în picioare și apoi după ea, în timp ce o privea urât pe Amanvah.

— O fântână mai mică și râsetele fetelor sunt un preț mic pentru ora noastră de liniște, adăugă apoi.

— Nu simple fete, spuse Amanvah apucând-o pe Ashia de braț. *Nie'dama'ting*. Suntem mai bune decât voi și ați face bine să pricepeți asta.

— De ce te porți așa? întrebă Ashia. Suntem verișoare. Sângele nostru este și al tău, sângele Izbăvitorului.

Amanvah o trase pe Ashia de umăr și, în același timp, își strecură un picior în spatele alor sale, iar Ashia fu împinsă spre verișoarele ei, toate trei căzând în apă cu un pleoscăit.

— Nu aveți nicio valoare! spuse Amanvah, când ele reveniră la suprafață, scuipând. Izbăvitorul a vorbit și v-a trimis aici în negru. Sunteți fiicele surorilor lui inutile, *dal'ting*, potrivite să crească lupi care aleargă prin Labirint și nimic mai mult. Sângele vostru nu e sfânt, iar tu nu ești verișoara mea.

Ashia simți că o părăsește calmul. Era cu doi ani mai mare decât Amanvah, era mai înaltă și mai puternică și nu voia să se lase intimidată de verișoara ei mai mică.

Lovi apa, stropind-o pe Amanvah, care ridică din instinct o mână să își apere fața. Repede ca o aspidă, Ashia țâșni și lovi, cu degetele țepene, în punctul de pe umăr în care se afla tatuajul lui Enkido. Locul în care ea și verișoarele ei aveau vânătăi.

Amanvah scoase un strigăt ascuțit, când căzu pe spate, în apă. Celelalte fete încremeniră, neștiind cum să reacționeze.

Ochii lui Amanvah erau mari și rotunzi când își privi brațul amorțit. Apoi se încruntă și începu să maseze locul în care fusese lovită. Își flexă brațul, iar acesta răspunse, chiar dacă lent.

— Deci Enkido a reușit deja să vă învețe ceva din *sharusahk*, spuse Amanvah, ridicându-se în picioare și adoptând aceeași poziție pe care le-o arătase Enkido cu o zi înainte.

Fata zâmbi.

— Haide, atunci, mai spuse ea. Arată-mi ce știi!

Ashia știa deja ce urmează și se pregăti. *Dacă* Sharum *pot îndura asta*, *și eu pot*.

Gândul o liniști puțin, însă nu o apără de durere când Amanvah lovi. Pluti în jurul loviturilor Ashiei de parcă nici nu s-ar fi mișcat, iar propriile sale lovituri fură precise și rapide, răsucind și nimerind puncte de maximă intensitate a durerii. Când se plictisi de joc, o trânti cu ușurință pe Ashia pe podea, răsucindu-i brațul până când Ashia se temu că se va rupe. Se zbătu să-și țină capul deasupra apei și știu, spre rușinea ei, că, dacă fata mai mică ar fi vrut să o înece, nu exista nimic să o împiedice.

Dar Amanvah se mulțumi cu durerea și îi răsuci Ashiei brațul până când aceasta răguși de atâta țipat.

În cele din urmă, Amanvah o lăsă să cadă, cu un pleoscăit. Arătă spre fântâna mai mică, cuprinzând cu privirea cele trei verișoare.

— În cotețul vostru, câini *nie'Sharum'ting*!

•

Se auzi cornul sunând, iar Ashia se ridică în picioare înainte ca mintea ei să își fi revenit complet. Se ghemui într-o poziție defensivă, cât mai joasă posibil, în timp ce aștepta amenințarea.

Atacul nu veni. Enkido agăță cornul înapoi pe perete. Fetele erau pregătite. Erau cinci acum: verișoarele ei, Micha și Jarvah, li se alăturaseră la scurtă vreme după ce Damajah le lăsase pe mâna lui Enkido. Fetele mai noi erau mai mici cu ani buni, dar păreau să se adapteze cel mai iute la lumea lui Enkido și la exemplul oferit de Ashia.

Luni de zile sala de antrenament a lui Enkido fusese centrul universului lor. Dormeau și mâncau acolo; mese și odihnă câștigate prin durere. Lecțiile se încheiau întotdeauna cu una dintre fete îngrijindu-și membrele amorțite sau mai rău. Uneori nu mai puteau mirosi. Alteori rămâneau surde cu orele. Niciunul dintre efecte nu era permanent.

Dacă era mulțumit de ele, Enkido le masa și le întindea membrele, alungând durerea, redând simțurile și grăbind vindecarea.

Învățară repede că munca grea îl mulțumea. La fel și încăpățânarea. Dorința de a continua, chiar dacă erau rănite și sufereau. Plângerile, implorările și neascultarea nu îi plăceau deloc.

Nu li se permisese somn suficient din acea primă noapte. Douăzeci de minute acum, trei ore mai târziu. Eunucul le trezea la cele mai ciudate ore și se aștepta să efectueze *sharukin* complexe sau chiar să se dueleze. Nu avea niciun program, așa că învățară să doarmă pe apucate. Starea continuă de extenuare făcu primele săptămâni să pară un vis încețoșat.

Lecțiile cu *dama'ting* veneau și plecau ca niște miraje în deșert. Le ascultau pe Miresele lui Everam fără discuție. Enkido știa mereu dacă o nemulțumiseră pe vreuna dintre femeile în alb și le aducea la cunoștință, fără cuvinte, de ce greșelile nu trebuiau repetate.

Aș ucide pentru un somn bun, spuseră degetele lui Shanvah.

Majoritatea lecțiilor ținute de *dama'ting* prezentau puțin interes pentru fete, însă codul secret al eunucilor, un amestec de semne din mâini și limbaj al trupului, fusese adoptat în totalitate. Puteau susține conversații complexe la fel de ușor ca și cum ar fi vorbit.

Enkido dădea comenzi ocazionale sau sfaturi în cod, însă prefera mai departe să le învețe în tăcere, prin exemple, forțându-le să ghicească întregul înțeles singure. Uneori treceau și zile întregi fără un cuvânt în cod.

Dar, chiar dacă nu prilejuia comunicarea cu maestrul lor, devenise cel dintâi mijloc de comunicare între ele. Enkido, se dovedise, nu era surd. Dimpotrivă, cea mai mică șoaptă putea aduce după sine durere și umilință, așa că fetele păstrau tăcerea în prezența lui. Ashia era convinsă că le surprinsese vorbind în cod de mai multe ori, însă până acum trecuse asta cu vederea.

Și eu, răspunseră degetele Ashiei, care fu șocată să-și dea seama că era adevărat.

Nu am forța să ucid, spuse Sikvah. *Fără somn*, *s-ar putea să mor*.

Ca de obicei, Micha și Jarvah nu spuseră nimic, însă urmăreau conversația cu atenție.

Nu vei muri, răspunse Ashia. *Așa cum m-a învățat pe mine maestrul să supraviețuiesc cu respirații scurte*, *așa ne învață și cu somnul puțin*.

Shanvah se întoarse să o privească în ochi. *De unde știi*? întrebară degetele ei.

Aveți încredere în cea mai în vârstă, răspunse Ashia, și chiar și Shanvah se relaxă. Ashia nu-și putea explica de ce, însă nu avea niciun dubiu cu privire la intențiile maestrului. Din păcate, înțelegerea nu îi oferea și rezistență. Aceea trebuia câștigată.

Se lăsă o ușurare neașteptată când Enkido făcu un gest îndrăgit, arătând spre prosoape. Probabil că dormiseră mai mult decât credeau. Toate cele cinci fete pășiră ca pe arcuri când își adunară prosoapele și se aliniară lângă ușă. Eunucul le făcu să plece fluturând din mână.

Douăzeci de ore pe zi cu Enkido, așa poruncise Damajah. Încă trei de studiu cu *dama'ting*. Și acea oră binecuvântată dintre ele când se aflau la baie. Era singurul loc în care Enkido nu le putea urma. Era singura oră în care puteau vorbi liber sau puteau închide ochii fără permisiune. Să se arate supuse față de *nie'dama'ting* era un preț mic pentru liniște.

Logodnicele le tratau de sus la băi, pe coridoare, la lecții, râzând de *nie'Sharum'ting*, așa cum le poreclise Amanvah. *Bido*-urile negre le distingeau pe Ashia și pe verișoarele ei de celelalte fete de la palat. Chiar și fetele *dal'ting* menite să învețe dansuri potrivite pentru dormitor păreau să le evite. Lor li se permitea să își păstreze părul și nu erau bătute când greșeau.

Ashia și micile ei verișoare învățaseră să păstreze tăcerea și să stea deoparte, trecând neobservate de câte ori era posibil și arătând supunere când nu era.

Ca de obicei, erau primele la baie. *Nie'dama'ting* nu aveau să sosească decât peste un sfert de oră, însă Ashia le conduse direct spre fântâna mică de la margine, chiar dacă acolo apa nu era atât de fierbinte, fiind atât de departe de glifele care o încălzeau. Acolo își spălară sudoarea de pe piele și se ajutară una pe cealaltă să-și maseze mușchii durerоși, bătăturile de la nisip și pielea acoperită de bășici. Lecțiile lui Enkido despre masaj și vindecare erau neprețuite în baie.

Când ușile se deschiseră, se auzi un strigăt. *Nie'dama'ting* intrară strânse într-un ghem, iar în mijlocul acestuia clar avea loc o confruntare.

Ashia nu era proastă să caște gura, dar se ridică nonșalantă pe marginea fântânii, chiar lângă curgerea de apă, ca să vadă mai bine cu coada ochiului. Fără cuvinte, verișoarele ei făcură la fel, pretinzând că se spală una pe cealaltă în timp ce priveau.

Nu era prima dată când fuseseră martore la o ceartă a Logodnicelor. Se numeau „soră" una pe cealaltă, însă nu se iubeau deloc, fiecare tânjind după influență și după favorurile lui Amanvah. La exterior, se foloseau de logică și dezbateri, însă, în intimitatea băilor, unde Miresele lui Everam nu le vedeau, erau la fel de capabile să folosească vorbe tăioase sau chiar *sharusahk*.

Cearta izbucnise între două dintre fetele mai mari, Jaia și Selthe. Păreau gata să se lovească, însă priviră amândouă spre Amanvah, căutându-i aprobarea.

Amanvah se întoarse cu spatele la ele, permițându-le să lupte.

— Nu văd nimic.

Celelalte Logodnice făcură la fel, repetând cuvintele și întorcând spatele, până când cele două fete se înfruntară, singure.

Cine va câștiga? întrebară degetele Ashiei.

Selthe, răspunse Sikvah, fără ezitare. *Se spune că își va termina în curând zarurile și va îmbrăca albul*.

Va pierde, *și încă rău*, se opuse Ashia.

E în formă, remarcă Shanvah.

Micha și Jarvah nu comentară, însă le urmăriră conversația din ochi.

I se citește teama în ochi, spuse Ashia.

Într-adevăr, Selthe făcu un pas în spate când Jaia atacă. O clipă mai târziu, capul lui Selthe era ținut sub apă. Jaia o ținu așa până când Selthe nu se mai zbătu și anunță că se predă, lovind suprafața apei cu palma. Jaia o împinse mai adânc și apoi îi dădu drumul. Selthe se ridică, stropind și respirând cu greu.

Are și plămânii slabi, comentă Ashia. *N-a stat nici măcar un minut sub apă*.

— Văd cum vă vorbesc degetele, câini *Sharum*!

Strigătul lui Amanvah le ridică frunțile, brusc.

Fata se oprise, furioasă, în fața lor, cu câteva alte Logodnice în spate.

— În spatele meu, verișoarelor! spuse Ashia încet, în timp ce Amanvah se apropia. Ochii în pământ! Nu este lupta voastră.

Fetele ascultară, iar Ashia își ridică privirea și o întâlni pe a lui Amanvah. Gestul păru să dubleze furia fetei, care ajunse suficient de aproape ca să o atingă.

Zona de ucidere, numiseră degetele lui Enkido spațiul dintre ele.

— Nu ai văzut nimic! zise Amanvah. Spune-o, *nie'Sharum'ting*!

Ashia clătină din cap.

— Fântâna cea mare nu merită lupta pentru ea, verișoară, însă nimic din ce faci nu mă poate convinge să îmi mint stăpânul, cu atât mai puțin pe *dama'ting*. Nu le voi oferi informații, însă, dacă mă vor întreba, voi spune adevărul.

Nările lui Amanvah fremătară.

— Și care este adevărul?

— Că *nie'dama'ting* au nevoie de disciplină, spuse Ashia. Că vă numiți una pe cealaltă „soră”, însă nu cunoașteți sensul cuvântului, ci vă certați și vă bateți ca niște *khaffit*.

Scuipă în apă, iar celelalte fete tresăriră.

— Iar *sharusahk*-ul vostru este jalnic, adăugă ea.

Ochii lui Amanvah se opriră asupra țintei sale cu o clipă înainte să lovească, însă fu mai mult decât suficient pentru ca Ashia să o blocheze și să își plănuiască următoarele trei lovituri. Logodnicele petreceau două ore pe zi studiind *sharusahk*. Ashia

și verișoarele ei aveau douăzeci la dispoziție, iar diferența ajunsese să se cunoască.

Ashia ar fi putut să o bage pe Amanvah sub apă la fel de ușor cum făcuse Jaia cu Selthe, însă voia ca bătaia să dureze, precum cea pe care i-o administrase Amanvah în a doua zi petrecută la palat.

Două ghionturi la subraț și Amanvah urlă de durere. O lovitură scurtă în zona gâtului, ca să reteze sunetul, iar ochii lui Amanvah se umflară, fiindcă plămânii îi fuseseră blocați. Podul palmei peste frunte o lăsă pe Amanvah amorțită, iar forța loviturii o făcu să cadă pe spate în apă.

Ashia ar fi putut continua, însă își opri mâna, când Amanvah se ridică în genunchi, înecându-se și tușind apă de baie.

— Dacă pleci acum, nu voi fi nevoită să le spun *dama'ting* că mai sunteți și proaste pe deasupra.

Era un truc, firește, ca să o forțeze pe Amanvah să prelungească bătaia, dacă nu voia să pară slabă în fața celorlalte *nie'dama'ting*.

Celelalte fete își ținură respirația când Amanvah se ridică încet în picioare, cu apa scurgându-i-se pe piele. Ochii ei îi doreau moartea, însă îi spuneau Ashiei și unde va lovi în continuare.

Ochii spun totul, o învățaseră degetele lui Enkido. Ashia rămase liniștită, respirând regulat, cu garda jos, invitând atacul.

Amanvah era mai precaută acum, ținând garda sus și folosindu-se de fente, ca să ascundă adevăratele atacuri.

Dar degeaba. Ashia îi citea mișcările înainte ca Amanvah să le facă, blocând o serie de lovituri fără să răspundă, doar ca să arate cât de ușor îi era.

Fiindcă erau până la coapse în apă, Ashia își ținea picioarele bine înfipte în podea, blocând și parând doar cu partea superioară a trupului, însă Amanvah avea nevoie de picioare, ceea ce o încetinea și curând începu să respire greu.

Ashia clătină din cap.

— Logodnicele tale sunt leneșe, verișoară. Lecția asta trebuia dată de mult.

Amanvah o privi cu o ură fățișă. Înfășurată în coconul moale al respirației, Ashia era calmă, însă își plantă un surâs pe buze, ca să își irite verișoara și mai mult. Știa deja ce punea la cale

Amanvah, deși voia să creadă că fata nu putea fi atât de proastă încât să încerce.

Dar, în disperarea ei, Amanvah mușcă momeala și fentă în serie, înainte să încerce să lovească.

Fiindcă picioarele îi obosiseră deja și se aflau sub apă, lovitura fu jalnic de lentă. Amanvah contase pe elementul-surpriză, însă nici măcar acesta nu ar fi fost suficient. Ashia o prinse de gleznă și o trase de picior.

— Cineva suficient de prost ca să lovească în apă nu merită să-și folosească piciorul.

Lovi cu putere, izbind cu degetele țepene într-un punct precis de pe coapsa lui Amanvah. Aceasta urlă de durere, apoi piciorul se înmuie în mâna Ashiei.

Ashia o răsuci în timp ce cădea, întorcând-o cu ușurință într-o poziție de supunere și ținând-o sub apă.

Jaia încercă să intervină, însă Shanvah se mișcă fără o vorbă, lovind de două ori, foarte repede, și secerând picioarele fetei. Căzu în apă, zbătându-se să-și țină capul la suprafață. Selthe ar fi putut să o ajute, însă ea și celelalte *nie'dama'ting* erau încremenite în loc. Sikvah, Micha și Jarvah se aliniară lângă Shanvah, blocându-le adversarelor calea.

Amanvah se zbătu la început, apoi se potoli. Ashia așteptă să lovească suprafața apei, semn că se predă, însă, spre cinstea ei, fata nu o făcu. Știa că era fiica Izbăvitorului și nici chiar Ashia nu ar fi îndrăznit să o ucidă în fața tuturor.

Trase capul lui Amanvah afară din apă, lăsând-o să respire.

— Sânge din sângele Izbăvitorului, *Sharum*. Spune-o!

Fata o privi cu furie și o scuipă în față.

Ashia nu îi permise o altă respirație și o vârî iar cu capul sub apă, răsucindu-i brațul clipe îndelungate.

— Sânge *Sharum*! spuse Ashia, trăgând-o afară. Surorile de suliță ale lui Everam. Spune-o!

Amanvah scutură sălbatic din cap, în timp ce se zbătea și icnea, așa că Ashia o băgă din nou cu capul sub apă.

De data aceasta așteptă minute bune, atentă la trupul lui Amanvah. Mușchii i se mai încordară o dată înainte să-și piardă cunoștința. Când simți asta, o trase pe Amanvah afară a treia oară.

— În baie nu există magie *hora*, verișoară. Nici *dama'ting*, nici Enkido. Există numai *sharusahk*. Putem face asta zilnic, dacă vrei.

Amanvah o privi cu o furie rece, însă și cu teamă, și cu resemnare.

— Sânge din sângele Izbăvitorului, *Sharum*, surorile de suliță ale lui Everam, spuse ea. Verișoară.

Ashia încuviință.

— O recunoaștere care nu te-ar fi costat nimic, când m-am apropiat de tine cu prietenie.

Îi dădu drumul și făcu un pas în spate, arătând cu degetul.

— Cred că Logodnicele vor folosi fântâna mică, unde apa este mai rece, de acum încolo. Surorile de suliță ale lui Everam o revendică pe cea mare.

Privi la *nie'dama'ting* adunate și fu mulțumită să le vadă pe toate dându-se înapoi.

— Sau poate doriți să mă provocați?

Shanvah și celelalte rupseră liniile, cu o mișcare parcă exersată, lăsând spațiu pentru o provocare, însă niciuna nu era atât de nesăbuită. Își croiră deci drum urmând-o pe Ashia către fântâna cea mare, unde își continuară baia de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Logodnicele le ajutară pe Amanvah și pe Jaia să se așeze pe bănci, masându-le membrele pentru a le readuce la viață. Se uitau uimite la Ashia și la celelalte, uitând de propria baie.

A fost incredibil, spuseră degetele lui Shanvah.

Nu ar fi trebuit să intervii, răspunse Ashia. *Ți-am poruncit*.

Shanvah păru jignită, iar celelalte, surprinse.

Dar am câștigat, suspină Micha.

Astăzi am câștigat, fu de acord Ashia. *Dar mâine*, *când ne vor ataca împreună*, *va trebui să luptați toate*.

•

Nie'dama'ting atacară într-adevăr în ziua următoare. Intrară în baie masiv, înconjurând fântâna cea mare, unde se scăldau Ashia și surorile ei de suliță, depășindu-le numeric, trei la una.

Șase *nie'dama'ting* fură duse afară din baie de surorile lor în ziua aceea, fiindcă membrele le erau prea amorțite să le mai susțină. Altele șchiopătau sau își îngrijeau vânătăile întunecate. Unele erau amețite fiindcă nu mai putuseră respira, iar una nu își recăpătase încă vederea.

Merseră la lecții temându-se de pedeapsă, însă, dacă *dama'ting* le întrebau, *nie'dama'ting* nu văzuseră nimic.

Când se întoarseră la Enkido, îl găsiră în genunchi la capătul unei măsuțe pe care se aflau șase boluri aburinde. Fetele stăteau întotdeauna în genunchi, lângă perete, pentru a mânca din bolurile mici, care conțineau cușcuș simplu. Sala nu fusese niciodată mobilată, conținuse doar echipamentul pentru antrenament.

Dar și mai surprinzător fu mirosul care venea dinspre boluri. Ashia se întoarse și văzu bucăți de carne întunecată deasupra cușcușului, umedă de sos și înnegrită de condimente. Îi lăsă gura apă și stomacul îi tresări. Nu mai gustase asemenea mâncare de jumătate de an.

Amețite, fetele își urmară nasurile spre masă. Parcă pluteau.

Capul mesei pentru maestru, indică Enkido.

Piciorul, *pentru Nie Ka*.

Arătă că Ashia trebuia să se așeze la capătul opus. Le chemă pe Shanvah și pe Sikvah să îngenuncheze într-o parte, pe Micha și pe Jarvah, în cealaltă.

Enkido își trecu palmele peste holurile aburinde.

În seara asta mâncăm carne, *în onoarea sângelui* Sharum.

Lovi cu pumnul în masă, făcând totul să tresară.

Masa, *întotdeauna*, *pentru surorile de suliță ale lui Everam*.

Din ziua aceea mâncară mereu împreună, ca o familie.

Le pedepsea dacă greșeau, într-adevăr, însă Enkido știa să ofere și recompense.

Niciodată nu avusese carnea un gust mai bun.

•

Trecură anii. La șaisprezece ani, Ashiei și celorlalte li se porunci să înceapă să-și lase din nou părul să crească. Acum i se părea greu și incomod. Îl ținea strâns la spate, cu grijă.

La șaptesprezece ani, tatăl ei trimise după ea. Era prima dată când părăsea Palatul Dama'ting în peste patru ani, iar lumea din exterior i se părea ciudată. Pereții palatului tatălui său erau strălucitori, țipători, însă existau și locuri în care să te ascunzi, dacă erai agil și rapid. Ar fi putut dispărea într-o clipă, dacă voia, fiindcă fusese pregătită să devină invizibilă.

Dar nu, se afla aici să fie văzută. Era o idee stranie, pe care și-o amintea doar pe jumătate dintr-o altă viață.

— Fiică preaiubită!

Imisandre se ridică și veni să o îmbrățișeze când intră în sala tronului.

— Este o bucurie să te văd, onorabilă mamă, spuse Ashia, apoi sărută obrajii mamei sale.

Fratele ei ședea la dreapta tronului, înfășurat în robele albe de *dama*. Îi făcu un semn din cap, însă nu avea permisiunea să vorbească în fața tatălui lor.

Ashan nu se ridică, ci o privi cu răceală, căutând imperfecțiuni. Dar, după Enkido, așteptările tatălui ei fură ușor de mulțumit. Cu spatele drept, privirea plecată, fiecare fibră a robelor negre la locul ei, se apropie în tăcere. La distanța precisă față de tron se opri și făcu o plecăciune, așteptând.

— Fiica mea, spuse Ashan, într-un târziu. Arăți bine. Îți priește la Palatul Dama'ting?

Ashia se îndreptă, însă își păstră privirea lipită de sandalele tatălui ei. Avea două gărzi *Sharum* la ușă, prea departe pentru a-l ajuta în caz de nevoie. Un Observator din tribul Krevakh pândea printre coloanele din spatele tronului. Poate nu l-ar fi remarcat când era mai mică, însă acum ar fi putut la fel de bine să poarte clopoței. O protecție jalnică pentru *Damaji* al tribului Kaji și moștenitorul său.

Firește, Ashan însuși era maestru *sharusahk* și se putea apăra de aproape orice dușman. Se întrebă cum se vor purta cu ea atât el, cât și fratele său.

— Mulțumesc, onorabile Tată, spuse ea. Am învățat multe în Palatul Dama'ting. Ai fost înțelept să ne trimiți acolo, pe mine și pe verișoarele mele.

Ashan încuviință.

— Prea bine, însă vremea voastră acolo s-a sfârșit. Acum ai șaptesprezece ani și e vremea să te măriți.

Ashia se simți de parcă ar fi încasat o lovitură în stomac, însă îmbrățișă senzația, plecându-se iar.

— Onorabilul meu tată a ales, în sfârșit, pe cineva?

Văzu zâmbetul de pe chipul fratelui ei și știu cine era înainte ca tatăl ei să îi răspundă.

— A fost o înțelegere între tați, spuse Ashan. Ești eliberată din Palatul Dama'ting pentru a te căsători cu fiul Izbăvitorului, Asome. Iatacurile tale de la palat au rămas neatinse. Întoarce-te acolo, cu mama ta, și începeți pregătirile.

— Te rog!

Fiindcă îi poruncise să plece, Ashan se întorsese deja spre sfetnicul său, Shevali, când vorbi Ashia.

— Hm?

Ashia văzu norii de furtună acoperind fruntea tatălui său. Dacă încerca numai să refuze…

Îngenunche, punându-și palmele pe podea și capul între ele.

— Iartă-mă, onorabile Tată, pentru că te tulbur. Aveam speranța să îmi mai văd o dată verișoarele înainte de a pleca, împreună cu onorabila mea mamă, să urmez calea pe care mi-a hărăzit-o Everam.

Chipul tatălui ei se înmuie – era cea mai bună dovadă de afecțiune de care putea da dovadă.

— Firește, firește.

•

Își reținu lacrimile până ajunse în sala de antrenament. Surorile ei de suliță exersau *sharukin*, dar se opriră și se înclinară. Enkido nu era nicăieri.

Nie Ka, *te-ai întors*, îi vorbi Shanvah prin semne. *E totul bine*?

Ashia clătină din cap. *Nu mai sunt Nie Ka*, *surioară*. *Titlul acela îți aparține acum*, *la fel și grija pentru surorile noastre*. *Eu trebuie să mă mărit*.

Felicitări, *sora mea*, îi spuse Sikvah. *Cine este mirele*?

Asome.

Ce onoare! zise Micha.

Dar ce ne facem fără tine? întrebară mâinile lui Jarvah.

Vă veți avea una pe cealaltă, le răspunse Ashia, *și pe Enkido*, *până când ne vom revedea*.

Le îmbrățișă pe fiecare, pe rând, dar încă refuza să plângă.

Dar apoi se deschise ușa și apăru Enkido. La un semn, celelalte fete ieșiră din sală.

Ashia își privi maestrul și apoi, pentru prima dată de când fusese trimisă la Palatul Dama’ting, plânse.

Enkido își desfăcu brațele, iar ea îi căzu în îmbrățișare. Scoase dintre robe o sticlă pentru lacrimi. O strânse puternic pe fată, mângâindu-i părul cu o mână și adunându-i lacrimile cu cealaltă.

— Îmi pare rău, maestre! șopti ea când totul se termină.

Era prima dată în ani de zile în care vorbise cineva cu voce tare în sala de antrenament. Zgomotul răsună în urechile ei sensibile, părând greșit, însă ce mai conta?

Chiar și palmierul plânge când furtuna se abate asupra lui, îi transmise Enkido prin semne, dându-i sticla. *Lacrimile surorilor de suliță ale lui Everam sunt cu atât mai prețioase, fiindcă se întâmplă să cadă atât de rar*.

Ashia ridică mâinile, împingând la o parte sticla.

— Atunci, păstrează-le pentru totdeauna!

Își coborî privirea, nefiind nici acum în stare să-i întâlnească ochii.

— Ar trebui să mă bucur peste măsură. Ce soț mai bun ar putea visa o femeie dacă nu pe fiul Izbăvitorului? Am crezut că soarta aceea mi-a fost luată când am fost trimisă aici, însă acum, că s-a întors, nu mi-o doresc. De ce am fost trimisă aici dacă urma să îi fiu dată unui bărbat care urma oricum să mă aibă? Ce rost au abilitățile învățate dacă nu le voi folosi niciodată? *Tu* ești stăpânul meu și nu vreau pe altcineva.

Enkido o privi cu ochi triști.

Am avut multe neveste înainte să mă dedic dama'ting, spuseră degetele lui. *Mulți fii*. *Multe fiice*. *Dar nimeni nu m-a făcut atât de mândru ca tine*. *Loialitatea ta îmi face inima să cânte*.

Ea îl îmbrățișă.

— Asome o fi soțul meu, însă tu vei fi întotdeauna stăpânul meu.

Eunucul clătină din cap. *Nu*, *copilă*. *Porunca Izbăvitorului nu poate fi nesocotită*. *Nici eu și nici tu nu putem vorbi împotriva binecuvântării sale*, *iar eu nu voi aduce rușine asupra fiului său râvnind ce îi aparține de drept*. *Vei merge la Asome fără a fi legată de mine*, *ca femeie liberă*.

Ashia se desprinse, îndreptându-se spre ușă. Enkido nu o urmă.

— Dacă nu mai ești stăpânul meu, spuse ea, atunci nu îi poți porunci inimii mele.

•

Nunta fu tot ce-și închipuise în fanteziile ei de fetiță, potrivită pentru un prinț și o prințesă ai Krasiei. Surorile ei de suliță se aflară lângă ea cât așteptă ca tatăl ei să o conducă acolo unde o aștepta Asome, alături de Jayan, la piciorul Tronului de Cranii din Sharik Hora.

Enkido participă și el, păzind-o pe Damajah și urmărind procesiunea, deși nimeni dintre invitați nu știa. Ea și surorile ei

cunoșteau semnele și văzură urmele insesizabile pe care le lăsase ca să-și facă simțită prezența numai de către ele.

Jurămintele și ceremonia se amestecară într-o ceață. Două tronuri fuseseră aduse la petrecere pentru mire și mireasă, însă Ashia stătuse singură, așteptându-și soțul, care primea daruri și le vorbea oaspeților, cu Asukaji lângă el.

Nu se făcuse economie, însă prăjiturile bogate în miere nu aveau niciun gust pe limba Ashiei. Își dorea să fie înapoi sub pământ, în siguranță, mâncând cușcuș simplu la piciorul mesei lui Enkido.

Dar, deși își petrecu ziua nunții într-o ceață continuă, noaptea fu cea care-i destăinui adevărata soartă.

Așteptă în dormitor ca Asome să vină și să o pretindă, ca soț, însă orele se scurseră în tăcere. Ashia privi nu doar o dată spre fereastră, dorindu-și să evadeze.

În cele din urmă, se auzi un zgomot pe coridor, însă nu ajunse la ușă.

Deasupra arcadei se afla o gură de aerisire. Ashia se urcă pe perete într-o clipă, degetele ei găsind cu ușurință crăpături între pietre. Își lipi urechea și ochiul de gura de aerisire și văzu ceafa lui Asome, cu Asukaji în fața lui. Păreau să se certe.

— Nu pot face asta, spunea Asome.

— Ba da, poți, și o vei face, îi răspunse Asukaji, luând fața soțului ei în mâinile sale. Ashia trebuie să îți dăruiască fiul pe care eu nu ți-l pot da. Melan a aruncat zarurile. Dacă îmi iei sora acum, se va face. O dată, și încercarea va trece cu bine.

Revelația o lovi ca o palmă peste față.

Nu era păcat ca bărbații să îi iubească pe cei de același sex. Era o practică obișnuită în *sharaj* ca băieții să înceapă prietenii de dormitor, ca să-și treacă anii, înainte să fie suficient de experimentați pentru prima soție. Dar Everam cerea noi generații, așa că până și cei mai încăpățânați *push'ting* trebuiau să se căsătorească și să împartă pernele, într-un târziu, chiar și doar pentru a avea un fiu. Slăvit fie Everam, Kajivah i-o repetase deja de nenumărate ori lui Asukaji.

Dar nu se gândise niciodată că *ea* ar fi putut ajunge o mireasă *push'ting*.

Intrară, o clipă mai târziu. Ashia avu suficient timp să se întoarcă la perne, însă mintea îi zbârnâia. Asome și Asukaji erau iubiți *push'ting*. Ea nu însemnase niciodată altceva pentru ei

decât un pântec care să le poarte abominația pe care doreau să o aducă pe lume.

O ignorară pe Ashia. Asukaji îi dezbrăcă soțul și îl făcu să se întărească în gura lui, până când putu să săvârșească treaba. Li se alătură în așternuturi și îi lipi laolaltă.

Atingerea lui o făcu pe Ashia să se scârbească, însă respiră scurt și îndură.

În ciuda cuvintelor lui, în ochii fratelui ei citi gelozie. Fața i se întunecă atunci când Asome icni și îl văzu pe Everam, în timp ce-și depunea sămânța în ea. De îndată ce treaba fu încheiată, Asukaji îi separă, iar cei doi bărbați se îmbrățișară, părând să uite că ea se afla acolo.

Ashia se gândi să îi ucidă pe amândoi. Ar fi fost simplu. Erau atât de pierduți unul în celălalt, încât se îndoia că ar fi observat, poate doar prea târziu. Ar fi putut să facă să pară un accident, de parcă actul ar fi fost prea mult pentru inima sărmanului Asome. Fratele ei, distrus de moartea iubitului, ar fi preferat să își ia viața cu un cuțit decât să îi supraviețuiască.

Enkido o învățase să facă toate acele lucruri, atât de curat, încât nici măcar Izbăvitorul însuși nu ar fi știut.

Închise ochii, trăind fantezia, fără să îndrăznească să se miște, ca să nu o îndeplinească. Respiră și, într-un târziu, își regăsi echilibrul. Se ridică dintre perne și se îmbrăcă din nou cu robele de nuntă. Apoi plecă.

Fratele și soțul ei nici nu observară.

4. KAJIVAH

333 D.Î., TOAMNA

Ashia ridică privirea, șocată, când lampa glifată umplu de lumină încăperea în care plângea. Când reușise ultima oară cineva să se strecoare astfel pe lângă ea? Oare uitase tot ce învățase?

Enkido s-ar fi rușinat de tine, spusese Micha. Și era adevărat. Cum ar fi putut ea să conducă *Sharum'ting* dacă nu era în stare nici măcar să se controleze?

Se întoarse spre ușă, așteptându-se să o vadă acolo pe Kajivah, însă inima îi tresări și mai tare în piept când își văzu soțul. Poate că era *inevera* ca Asome să o găsească așa, cu ochii umflați și umezi, un eșec în maternitate pe cât era un eșec în *alagai'sharak*. Acum avea să îi spună, așa cum îi spusese de atâtea ori înainte, că ar trebui să renunțe la suliță. Și poate că avea dreptate.

— Tikka a făcut una din crizele ei, spuse Asome, apoi scoase o bucată de material albă, nepătată, din mânecă și i-o întinse ca să se șteargă la ochi. Dar am calmat-o cu răbdare, deși Everam știe că e nevoie de un munte de răbdare.

Ashia râse, trăgându-și nasul în cârpă.

— Zvonurile despre faptele tale nocturne au ajuns deja la palat, *jiwah*, spuse Asome.

Ashia îl privi, vlăguită. Știa. Blestemat fie de Everam, știa deja că își pierduse controlul dincolo de Labirint.

Avea să îi interzică să mai folosească sulița acum că Izbăvitorul nu se mai afla aici să îl oprească? Asome și tatăl ei se certaseră îndelung să o țină departe de *alagai'sharak*. Cu Ashan pe Tronul de Cranii, obținuseră tot ce le trebuia. Nici măcar Damajah nu îi putea opri.

— Bărbații aceia au fost nesăbuiți și s-au îndepărtat de unitate, continuă Asome. A fost doar din mila fără capăt a lui Everam că te-ai aflat acolo să îi salvezi de ei înșiși. Te-ai descurcat bine, *jiwah*.

Ashia fu cuprinsă de ușurare, deși amestecată cu un val amețitor de vinovăție. Asta o făcea mai puțin nesăbuită?

Chiar mai derutantă era sursa laudei. Oare Asome îi făcuse vreodată un compliment? Cuvintele o trădară, în timp ce îl privea, așteptând clenciul.

Asome traversă încăperea către patul verdean din iatac. Se așeză, cufundându-se în salteaua cu pene, apoi se ridică imediat.

— Pe barba lui Everam, spuse el. Chiar dormi aici?

Ashia își dădu seama că soțul ei nu îi mai văzuse niciodată dormitorul.

— Mă tem că mă va înghiți, spuse ea, clătinând din cap. Așa că dorm pe jos.

Asome încuviință.

— Obiceiurile din ținuturile verzi amenință să ne facă la fel de slabi ca ei.

— Pe unii, poate. Cei slabi de înger. Însă ține de noi, sânge din sângele Izbăvitorului, să le arătăm calea cea bună.

Asome o privi îndelung, apoi începu să se plimbe prin încăpere, cu mâinile încrucișate la spate și palmele vârâte în mâneci.

— Te-am dezamăgit ca soț! spuse el. Știam că nu mă voi pricepe niciodată la asta, însă nu mi-am dat seama spre ce te va împinge.

— Calea mea fusese croită de Everam înainte să mă iei de soție, spuse Ashia. Eu sunt ce m-a făcut Damajah: o soră de suliță a lui Everam. Știa asta și s-a împotrivit uniunii, însă tații noștri nu au vrut să asculte.

Asome încuviință.

— Nici Asukaji, care a insistat de fiecare dată. Dar poate că a fost *inevera*. Mama mi-a spus, la Asfințire, că un bărbat măreț nu se teme că soția sa îi va fura gloria, ci că se folosește de susținerea ei să ajungă și mai sus.

Se apropie de ea și îi întinse o mână ca să o ajute să se ridice, nebăgând de seamă sângele negru și unsuros care-i păta mâinile.

— Se pare că eu nu sunt un bărbat măreț, însă, poate, cu ajutorul tău, nu este prea târziu să devin.

Ochii Ashiei se îngustară. Ignoră mâna și se împinse singură pe picioare.

— Ce vrei să spui, bărbate? Trebuie să mă ierți că vreau să aud cuvinte simple, însă am avut multe neînțelegeri. Ce fel de susținere dorești din partea mea?

Asome se înclină, nu într-atât de îndelung sau de adânc ca să îi arate respect, însă fu un semn de deferență, care o uimi. Soțul ei nu se mai plecase în fața ei din ziua nunții.

— În noaptea asta? Cu nimic, în afară de pacea dintre noi și o speranță reînnoită de a ne păstra căsnicia, așa cum a poruncit Izbăvitorul. Mâine…

Asome ridică din umeri, apoi continuă:

— Să vedem ce vor aduce zorile.

Ashia clătină din cap.

— Dacă „a ne păstra căsnicia” înseamnă să mă las din nou atinsă de tine și să îți nasc alți fii…

Asome ridică o mână.

— Am unsprezece frați *nie’dama* și alte câteva duzini printre *nie’Sharum*. Curând, voi avea sute de nepoți. Casa lui Jardir, aproape dispărută cu o generație în urmă, este din nou fertilă. Eu mi-am făcut datoria de a procrea un fiu și un moștenitor. Nu am nevoie de alți copii. Ce copil ar putea fi mai minunat decât Kaji al nostru?

Asome își aținti privirea în podea.

— Știm amândoi că sunt *push’ting*, *jiwah*, continuă el. Nu tânjesc după atingerea unei femei. Noaptea aceea a fost…

Clătină tare din cap, parcă pentru a-și alunga imaginea din minte. Apoi ridică privirea, uitându-se drept la ea.

— Dar sunt mândru de tine, *Jiwah Ka*. Și încă te pot iubi în felul meu, dacă-mi permiți.

Ashia îl privi îndelung, gândindu-se. Asome și fratele ei fuseseră morți pentru ea din noaptea nunții. Exista cale de întoarcere oare?

— De ce ești mândru de mine? întrebă ea.

— Poftim?

— Ai spus că ești mândru de mine, zise Ashia, încrucișându-și brațele. De ce? Acum două săptămâni te aflai în fața lui Shar’Dama Ka și strigai despre rușine și divorț.

Acum fu rândul lui Asome să se uite lung, în timp ce își cernea sentimentele și își alegea cuvintele.

— Iar tu ai stat acolo, lângă mine, mândră și sigură de locul tău în planul lui Everam. Te invidiez pentru asta, verișoară. Ei mă numesc Moștenitorul Nimicului. Când mi-am înțeles eu locul?

Arătă cu mâna spre ea.

— Dar tu… Cea dintâi dintre *Sharum'ting*, onorându-l pe Everam în *alagai'sharak*.

Se opri, iar ochii îi coborâră din nou în podea. Oftă, și-i ridică iar, întâlnindu-i privirea.

— Am greșit să nu îți permit să faci ce dorești, *jiwah*. A fost din gelozie și e păcat în ochii lui Everam. M-am căit în fața Creatorului, însă păcatul a fost împotriva ta. Te implor să îmi accepți scuzele.

Ashia rămase uimită. Scuze? De la Asome, fiul lui Ahmann? se întrebă dacă adormise și avea un vis ciudat.

— Gelozie? întrebă ea.

— Și eu râvnesc la dreptul de a lupta noaptea, spuse Asome. Onoare care-mi este răpită, nu din cauza sexului, ci a culorii robelor. Am fost… invidios fiindcă unei femei i se dădea dreptul să facă ce nu puteam eu.

— Tradițiile se schimbă în fiecare zi, pe măsură ce ne apropiem de Sharak Ka, zise Ashia. Izbăvitorul era supărat când ți-a interzis să lupți. Poate, când se va întoarce…

— Și dacă nu se întoarce? întrebă Asome. Tatăl tău stă acum pe tron, însă el nu are suflet de războinic și nu le-ar permite niciodată *dama* să lupte.

— Același lucru s-a zis și despre surorile mele de suliță, spuse Ashia. Dacă asta îți dorești, ar trebui să te împaci cu Damajah, și nu cu mine.

Asome încuviință.

— Poate. Dar nu știu de unde să încep. Am știut dintotdeauna că Jayan nu este un urmaș demn de tata, însă nu am știut până azi că și eu mi-am dezamăgit părinții.

— Damajah ți-a promis succesiunea la Tronul de Cranii! Nu e puțin lucru.

Asome flutură din mână.

— Un gest fără importanță. Ashan este tânăr. Sharak Ka va fi venit și plecat înainte ca Everam să îl cheme la El, în Rai, iar eu voi rămâne să privesc de pe minarete.

Ashia îi puse o mână pe umăr. El se rigidiză sub atingere, însă nu se trase la o parte.

— Damajah este mult mai presată decât crezi tu, bărbate. Mergi la ea. Îți va arăta ea calea spre onoare.

Asome își întinse brațele, ca pentru îmbrățișare, atingând-o la rândul lui pe umăr. Ashia se rigidiză și ea. Era un semn de încredere printre cei care studiaseră *sharusahk*, fiindcă fiecare îi dădea celuilalt șansa de a se folosi de o pârghie de atac.

— Fac ce pot, spuse Asome. Dar prima ei poruncă a fost să mă împac cu tine.

Ashia îi strânse umărul.

— Nu ți-am rupt brațul, bărbate! Nici tu mie. E suficientă pace să putem construi mai departe.

•

Inevera era tolănită pe patul ei de perne, în noile ei robe, lângă Tronul de Cranii. Încă scandaloase după normele krasiane, mătăsurile în culori vii erau un șoc pentru ochi într-o cultură în care orice femeie decentă purta negru, alb sau cafeniu.

Dar acum mătasea subțire era opacă. Bărbații nu mai aveau cum să ghicească trupul ascuns de ele, mereu gata pentru plăcerea Izbăvitorului. Își păstrase capul descoperit, însă șuvițele erau acum împletite strâns și prinse cu aur și nestemate, în loc să atârne libere, gata de mângâierile Izbăvitorului.

Își lăsă privirea să treacă peste aurele bărbaților din încăpere. Tuturor, chiar și lui Ashan, le era teamă de ea. El se foia pe tron, incomod.

Și asta era bine.

— Sharum Ka! strigă paznicul de la ușă, când Jayan intră cu pași mari în încăpere și trecu pe lângă *Damaji*, urcând ca să stea pe a patra treaptă, alături de Asome.

Era un acord la care se ajunsese numai după ore întregi de negocieri între taberele lor. A patra treaptă era suficient de înaltă ca să poată sfătui, însă suficient de joasă ca ochii lor să se afle sub nivelul lui Ashan șezând și la același nivel unul față de celălalt. Zarurile preziseseră că sângele va curge pe străzi, dacă vreunul dintre ei ar fi coborât sau ar fi urcat o treaptă.

Anturajul lui Jayan rămase pe podea. Hasik, cumnatul eunuc al lui Ahmann, în dizgrație, îl urma acum pe Jayan ca un câine de luptă. Lângă el se afla *kai'Sharum* Jurim, comandantul Sulițelor Izbăvitorului în absența lui Shanjat, și frații vitregi ai lui Jayan, *kai'Sharum* Icha și Sharu, cei mai în vârstă fii ai lui

Ahmann de la Thalaja și Everalia. Amândoi aveau șaptesprezece ani, îmbrăcaseră negrul cu doar câteva luni înainte, însă comandau deja contingente mari de *Sharum*.

— Sharum Ka.

Ashan îi făcu lui Jayan un semn de respect din cap. Andrahului nu îi plăcuse niciodată primul născut al Ineverei, însă nu era prost să lase falia dintre ei să se adâncească.

— Cum stă apărarea Mărinimiei lui Everam?

Jayan se înclină, însă fu doar o plecăciune rapidă, care nu arătă nimic din obediența datorată unui Andrah de Sharum Ka.

— Este puternică…, Andrah.

Inevera aproape că îi putea auzi maxilarul scrâșnind când rosti titlul privindu-și unchiul.

— Nici măcar un demon nu a fost zărit la kilometri de tron, de la Asfințire. *Sharum* trebuie să se aventureze departe chiar și pentru a-și umezi vârfurile sulițelor. Am construit apărări noi și am creat brigăzi de stingători de foc în satele *chin* demne să fie salvate, după ce demonii au ars câmpurile, și am transformat altele în Labirinturi, ca să prindem *alagai*-ii în noapte, reducându-le și mai mult forța după înfrângerea de la Asfințire.

Înfrângere. O exprimare politică. Chiar și Jayan știa mai bine ce se petrecuse acolo. Singurul lucru care-i învinsese pe *alagai* la Asfințire fusese soarele. Aveau să se întoarcă, mai puternici ca niciodată.

Ashan încuviință.

— Te-ai descurcat bine, Sharum Ka! Tatăl tău va fi mândru, când se va întoarce.

Jayan ignoră complimentul.

— Mai există o problemă pe care aș dori să o prezint Curții.

Inevera se încruntă, deși zarurile îi spuseseră ce urmează.

Jayan bătu din palme și paisprezece tineri musculoși, în *bido*-uri negre, intrară în sala tronului, căzând într-un genunchi și formând o linie precisă în spatele lui. Cu toții purtau scuturi pe spate și sulițe în mâini. Inevera îi privi și văzu trăsăturile chipeșe ale soțului ei în fiecare dintre ei. Unul era al treilea fiu al ei, Hoshkamin, iar ceilalți, al doilea fiu al Everaliei, ca și al Thalajei, și primul născut al fiecărei *Damaji'ting*, cu excepția Qevei.

— Fără îndoială că Andrahul îmi recunoaște frații, fii ai lui Shar'Dama Ka, spuse Jayan. Frații lor mai mari, arătă el spre Icha și Sharu, și chiar eu am îmbrăcat negrul la șaptesprezece

ani. Dar, chiar dacă sunt tineri, frații mei au inima de *Sharum* a tatii. Când au aflat că lipsește, cu toții și-au cerut dreptul de a ieși în noapte. Antrenamentul lor în *sharaj* și Sharak Hora a fost fără de pată și nu văd niciun motiv să îi refuzi. Eu însumi am fost *ajin'pal* și i-am însângerat în Noul Labirint. Fiecare a trimis, personal, nu doar un demon înapoi în abis. Cer să fie făcuți *kai'Sharum*, după legea Evejah.

Ashan o privi pe Inevera. Avansarea noilor războinici către negru se putea face numai cu aprobarea *dama'ting*, care aruncau oasele pentru ei, și numai Inevera și *Jiwah Sen* puteau arunca pentru fiii Izbăvitorului.

Jayan era mai viclean decât îl crezuse Inevera. Zarurile îi spuseseră că el fusese cel care ceruse ca băieții să lupte, însă nimeni nu fusese forțat. În clipa în care îmbrăcau robe negre cu văluri albe, fiecare dintre fiii lui Ahmann ar fi dobândit o putere enormă printre războinicii triburilor lor și cu toții i-ar fi datorat supunere lui Jayan. Avansarea lor avea să sporească enorm puterea fiului ei în momentul în care ar fi încercat iar să uzurpe tronul.

Dar nici nu-l putea refuza prea ușor. Puterea Ineverei asupra surorilor-soții era imensă, însă s-ar fi dovedit nesăbuită dacă le insulta pe toate dintr-o mișcare. Își aruncase oasele pentru toți băieții în sângele de la naștere, iar prin lege, dacă ieșiseră în noapte și uciseseră *alagai*, își puteau pretinde dreptul din naștere.

Încuviință, cu chipul senin.

— Așa să fie, spuse Ashan, ușurat. Ridicați-vă, *kai'Sharum*! Everam privește cu mândrie la fiii Izbăvitorului!

Băieții se ridicară cu o mișcare fluidă, însă nu se bucurară, ci se înclinară spre tron și apoi se îndreptară, disciplinați. Jayan însă nu-și putu controla zâmbetul arogant care i se întinsese pe față.

— Trăim vremuri grele pentru Krasia, cu Izbăvitorul plecat, zise Asome. Poate că este timpul ca fiii săi *dama* să îmbrace și ei albul.

Fu ca o găleată de apă pentru cămile aruncată peste *Damaji*. Rămaseră șocați o clipă, apoi indignarea le spori. Inevera savură momentul. Era în favoarea avansării fiilor *dama* ai lui Ahmann. Cu cât mai repede primeau băieții albul, cu atât mai iute aveau

să preia controlul triburilor și să o scutească de certurile interminabile cu bătrânii aceia.

— Ridicol! se răsti Aleverak. Niciun băiat de cincisprezece ani nu a primit vreodată albul.

Dacă fusese înfrânt cu o zi înainte, nu o arăta. Vindecat de magia Belinei, *Damaji* părea foarte în formă. Însă, dacă se simțea îndatorat față de soția Majah a lui Ahmann, asta nu îl opri să se opună avansării fiului ei. Aleverak avea să piardă mai mult decât oricine dacă Maji devenea *dama*.

Un cor de încuviințări se ridică dinspre ceilalți *Damaji*, iar Inevera respiră, păstrându-și calmul. Să dea Everam să scape curând de bărbații aceia meschini, mai interesați să-și păstreze propria putere decât să-și ajute oamenii!

— Multe lucruri se vor întâmpla pentru prima dată înainte să ne ajungă Sharak Ka, spuse Asome. Nu ar trebui să ne privăm oamenii de lideri, când *dama* fac deja eforturi colosale ca să mențină pacea în satele *chin*.

Ashan se gândi, măturând încăperea cu privirea. Ca *Damaji*, fusese un conducător puternic pentru Kaji, însă părea mai diplomat ca Andrah, dornic să îi mulțumească pe toți și să își întărească poziția.

Și totuși, Ahmann îi poruncise să ia tronul ca să-i păstreze fiii în viață și nu era nevoie de o minte strălucită să vadă că ar fi fost mai simplu dacă aceștia purtau alb.

— Acceptă-i, spuse ea.

Glifele îi purtară vorbele doar spre urechile lui.

— Vârsta nu este relevantă, spuse Ashan, într-un târziu. Există teste pentru alb și vor fi aplicate. Va depinde numai de fiii Izbăvitorului să le treacă. Asome va supraveghea, personal, testările și îmi va raporta mie rezultatele.

Inevera văzu unda de plăcere din aurele *Damaji'ting* la sentința neașteptată, o imagine în oglindă a norului de amărăciunea care plutea peste *Damaji*. Citirea aurelor era mai subtilă decât a zarurilor, dar cu fiecare zi care trecea ajungea să se priceapă mai bine.

Următorul lucru pe ordinea de zi era problema noului *Sharum'ting* de noapte. De când Ahmann crease *Sharum'ting* – pentru a da drepturi unei femei *chin*, nici mai mult, nici mai puțin – existase o mișcare în creștere în rândul femeilor să ucidă *alagai*, câștigându-și astfel drepturi bărbătești, de a deține

proprietăți, de a fi martore și de a avea libertatea să refuze atingerea unui bărbat. Femeile veneau la Palatul Dama'ting în fiecare zi, multe în secret, implorând să fie antrenate. Inevera i le transferase Ashiei și nu regretase decizia.

Femeile *chin*, neobișnuite cu jugul legii Evejan, veneau cu sutele, adesea încurajate de bărbații lor. Femeile krasiane erau puține. Trei mii de ani de servitute le forțaseră la obediență și, chiar dacă mișcarea era în creștere, era încă depășită de opoziția îndârjită și aproape unanimă a bărbaților krasiani – soți, frați, tați, chiar și fii care încă purtau cafeniu. Multor femei li se interzicea să iasă din case fără însoțitor și erau bătute cu cruzime dacă încercau să se strecoare la palat.

Nici măcar cele crescute să poarte negru nu erau în siguranță. Cu ajutorul armelor glifate toate uciseseră *alagai*, însă cele mai bune dintre ele beneficiau doar de săptămâni de antrenament, față de o viață – cât aveau la dispoziție mai toți *Sharum*. Nu doar o femeie fusese găsită bătută, violată sau ucisă.

Dar exista mereu sânge pentru *alagai hora*, și, când Inevera găsea atacatorii, Ashia și surorile ei de suliță îi vizitau. Crima comisă era răzbunată înzecit, iar rămășițele lor erau lăsate acolo unde le puteau găsi și alții, învățându-și lecția.

Chemată parcă prin puterea gândului, Ashia pătrunse în încăpere, escortând două grupuri de femei spre podium. Grupul mai mare era format din douăzeci de femei pregătite la Palatul Dama'ting. Îngenuncheară în rânduri strânse, așteptând judecata. Unele purtau negru de *dal'ting*, altele, veșminte diverse, de *chin*.

Ashia le supraveghea cu atenție, însă Inevera îi vedea mândria din aură. Cunoștințele ei tot mai vaste despre liniile de putere ale *alagai*-lor și despre punctele de convergență îi permiseseră să creeze *sharukin* mai dependente de găsirea punctelor de sprijin și de precizie decât de puterea brațelor. Numea stilul de luptă Lovitura Precisă a lui Everam și le învățase bine pe femei.

Al doilea grup era mai ciudat. Șapte *dal'ting* obișnuite, strânse laolaltă, în genunchi, cu o aură colectivă care emana teamă și hotărâre. Câteva femei aveau bandaje însângerate care se vedeau pe sub veșmintele negre, semne ale unor răni făcute de *alagai*. Una avea întreg brațul și o jumătate de față înfășurate în pânză albă, deja pătată cu maroniu. Scuipat-de-foc. Vedea

arsurile adânci în aura femeii. Fără magie nu avea să se vindece niciodată.

O altă femeie avea ochii vineți și ceea ce părea a fi un nas rupt pe sub văl. Inevera nu avea nevoie să cerceteze mai îndeaproape pentru a ști că acelea nu erau lucrătura unui demon.

— Fiica mea.

Ashan o salută pe Ashia cu un gest din cap. Încă era nemulțumit de noua ei poziție, însă era și suficient de înțelept să nu îi submineze public autoritatea.

— Pe cine ai adus în fața Tronului de Cranii?

— Sunt candidate pentru suliță, onorabile Andrah, răspunse Ashia și făcu un gest spre femeile pe care le pregătise. Aceste femei au fost antrenate la Palatul Dama’ting și au ucis demoni în *alagai’sharak*. Cer să fie făcute *Sharum’ting*.

Ashan încuviință. Nu era mulțumit de ideea de a accepta ca femeile să aleagă calea suliței, însă îl văzuse pe Ahmann făcând-o adesea, așa că nu se împotrivi. Privi spre *Damaji’ting* Qeva.

— Ați aruncat oasele?

Qeva încuviință.

— Sunt demne.

Ashan făcu un semn în direcția femeilor.

— Ridicați-vă, *Sharum’ting*!

Femeile se ridicară și făcură o plecăciune adâncă înainte ca Ashia să le facă semn să plece.

Ashan privi apoi grupul de *dal’ting* îngrozite, înghesuite lângă podium.

— Și celelalte?

— Sunt *dal’ting* neantrenate dintr-un sat Khanjin, zise Ashia.

Damaji Ichach deveni rigidă.

— Onoarea lor este infinită. Și-au asumat să asculte chemarea Izbăvitorului, să iasă în noapte și să ucidă un demon. Își cer drepturile promise de Izbăvitor.

— E un fel de a spune, afirmă Jayan.

Ashia făcu semn din cap spre el.

— Vărul meu nu este de acord.

Aura lui Ashan se întunecă.

— I te vei adresa lui Sharum Ka cu respectul cuvenit, fiica mea.

Vocea lui era ca un tunet profund, departe de tonul liniștit pe care-l folosise cu o clipă înainte.

— O slujești pe Damajah, însă Jayan rămâne superiorul tău, adăugă el.

Ashan se întoarse spre Jayan.

— Îmi cer scuze pentru lipsa de respect a fiicei mele, Sharum Ka. Te asigur că va fi disciplinată.

Jayan încuviință, fluturând din mână.

— Nu este nevoie, unchiule. Verișoara mea este războinică, dar este și femeie și nu ne putem aștepta să își controleze emoțiile.

— Așa este, fu de acord Ashan. Ce are Sharum Ka de spus în această privință?

— Aceste femei sunt în afara legii, zise Jayan. Au adus rușine asupra familiilor lor, cu acțiunile lor necugetate, punându-și în pericol sătenii și pricinuind moartea unei femei nevinovate.

— Sunt niște acuzații foarte grave, spuse Ashan.

Jayan încuviință.

— După ce au plănuit totul în mod deliberat, au încălcat consemnul impus de *dama* locali și nu au ascultat poruncile soților lor *Sharum*, ci s-au strecurat din casele lor pe timp de noapte și au trecut dincolo de glifele satului. Au atras un demon al focului singuratic într-o capcană grosolană și l-au înconjurat. Folosind arme și scuturi improvizate, prost pictate cu glife furate de pe echipamentele onorabililor lor soți, au atacat. Fiindcă nu aveau antrenament, una dintre ele a fost ucisă, iar alte câteva, rănite. Focurile care au izbucnit în timpul luptei au amenințat întregul sat.

— Nu este..., începu una dintre femei, însă celelalte o apucară și îi astupară gura.

Femeile nu aveau permisiunea să vorbească în prezența Andrahului decât dacă li se adresa cuvântul și, prin legea Evejan, nu puteau fi martore ale niciunui eveniment. Soții lor vorbeau pentru ele.

Ochii lui Jayan se îndreptară spre sursa agitației, însă nu spuse nimic. Erau doar niște femei, în fond.

Ashia se plecă adânc, o imitație a deferenței executată artistic, suficient cât să ironizeze fără a ofensa.

— Cuvintele onorabilului Sharum Ka al Krasiei, fiul întâiului născut al Izbăvitorului, vărul meu, preastimatul Jayan asu

Ahmann am'Jardir am'Kaji, fie să trăiască veșnic, sunt adevărate, tată, chiar dacă exagerate.

Jayan își încrucișă brațele, cu urma unui rânjet superior agățată în colțul gurii.

— Sunt și irelevante, spuse Ashia.

— Ce? întrebă Ashan.

— Și eu am încălcat consemnul și nu mi-am ascultat soțul ca să ies din casă pe timp de noapte, zise Ashia. Consemnele sunt făcute pentru a transforma în delict orice încercare a unei femei să iasă în noapte.

Își privi tatăl în ochi, apoi continuă:

— Ai dezbătut aceste puncte cu Izbăvitorul în ziua în care m-a numit *Sharum*, iar ele nu l-au împiedicat atunci. Nu ar trebui să te împiedice nici pe tine acum. În cuvintele lui Shar'Dama Ka însuși, orice femeie care ucide un demon va fi declarată *Sharum'ting*.

Ashan se încruntă, însă Jayan nu terminase.

— Așa este, spuse el. Însă cu număr șapte femei și un singur demon ucis. Cine poate spune care dintre ele a dat lovitura finală? Sau dacă toate au lovit, de fapt?

— Tot irelevant, zise Ashia, atrăgându-și o privire urâtă de la Jayan. Toate războinicele împart abilități, în special când se luptă cu *nie'Sharum*. După tine nu ar trebui să existe niciun războinic în Krasia care să pretindă mai mult decât i se cuvine. Izbăvitorul însuși a fost una dintre cele peste douăsprezece sulițe din garda de asalt a primei sale nopți în Labirint.

— Izbăvitorul avea doisprezece ani pe atunci, spuse Ashan, și a fost trimis la Sharik Hora încă cinci ani, înainte să primească veșmintele negre.

Ashia ridică din umeri.

— Chiar și așa, dacă nu iei în considerare uciderile împărțite, va trebui să iei înapoi veșmintele negre de la fiecare războinic care a apărut înainte ca Izbăvitorul să ne readucă glifele de luptă și de la jumătate dintre ceilalți. Scopul vărsării de sânge nu este de a ucide un demon de unul singur, ci de a testa curajul unui războinic în înfruntarea *alagai*-lor. Aceste femei au trecut testul. De fapt, pentru ele a fost și mai greu, fiindcă duceau lipsă de pregătire și echipament. Nu de asemenea inimi avem nevoie când se apropie Sharak Ka?

— Poate, zise Ashan.

— Și poate că nu, interveni Damaji Ichach. Andrah, doar nu ai de gând să promovezi aceste femei! Sunt din Khanjin. Lasă-mă să mă ocup personal!

— Nu cred că am de ales, *Damaji*, spuse Ashan. Eu nu aparțin niciunui trib și trebuie să urmez poruncile Izbăvitorului.

— Ești Andrah! se răsti Aleverak. Firește că ai de ales. Fiica ta răsucește cuvintele Izbăvitorului ca să te prindă în capcană, însă nu grăiește adevărul. Orice femeie care doboară un demon în *alagai'sharak* va fi *Sharum'ting*, a spus Izbăvitorul. Nu cred că este cazul. Când *Sharum* varsă sânge, asta se face cu aprobarea unui superior. *Alagai'sharak* este un ritual sacru, nu doar niște nesăbuite care aleargă prin beznă după un capriciu.

Ceilalți *Damaji* mormăiră aprobator, iar Inevera își încleștă maxilarul. Din nou același cor răgușit de bătrâni care citau din scripturi, care povesteau anecdote irelevante și care avertizau, cu înțelepciune, în privința libertății prea mari acordate *Sharum*. Își mângâie bagheta *hora* de la cingătoare, imaginându-și, o clipă, cum ar fi fost să-i trimită pe mare parte din ei în abis.

— A fost vreun bărbat martor la eveniment? întrebă Ashan, când se liniștiră.

Încă nu le consultase pe femei și probabil că nici nu avea să o facă.

Jayan făcu din nou o plecăciune.

— Andrah, soții femeilor așteaptă afară și te imploră să le permiți să vorbească înainte de a lua decizia.

Ashan încuviință, iar bărbații fură aduși înăuntru. Toți purtau negru, deși, după aspectul și echipamentul lor, niciunul nu era vreun războinic remarcabil. Aurele lor erau colorate de furie, de rușine și de uimire la vederea grandorii tronului. Unul era foarte agitat, abia reținându-și pornirile violente, care radiau dinspre el ca o duhoare.

Era văduvul. Inevera se mișcă ușor pe patul de perne. *Ai grijă la acela*, spuse ea din degete.

Îl văd, *Damajah*. Mâna Ashiei îi atârna pe lângă corp, iar replica ei fusese o șoaptă a degetelor abile.

— Aceste femei mi-au ucis soția, Sfinte Andrah, spuse războinicul cel agitat, arătând cu degetul. Chabbavah a mea nu mi-ar fi nesocotit poruncile fără influența lor malefică. Le cer viețile în compensație.

— Minciuni! strigă un alt bărbat și arătă spre propria soție *dal'ting* care fusese bătută. Soția mea a fugit la mine după dezastru și mi-a spus limpede că Chabbavah a fost una dintre cele care au făcut presiuni asupra celorlalte. Regret pierderea fratelui meu de suliță, însă nu are niciun drept să ceară răzbunare pentru propriul eșec ca soț.

Văduvul se întoarse și îl lovi și, o clipă, cei doi își cărară pumni unul altuia. Ahmann nu tolerase niciun fel de violență la curtea lui, însă niciunul dintre bărbați, nici măcar Ashan, nu părea dornic să îi oprească, până când al doilea nu îl trânti pe văduv la podea.

Ashan bătu din palme, cu putere.

— Argumentul se confirmă. Everam nu i-ar acorda victoria unui mincinos.

Inevera expiră. Nu era mincinos. Doar un bărbat care-și bătea nevasta.

Al doilea bărbat se înclină.

— Îi cer Sfântului Andrah să ne redea aceste femei nouă, soții lor de drept, spre a fi pedepsite. Jur pe Everam că nu își vor mai face familiile de rușine, nici tribul și nici tronul!

Ashan se sprijini de spătarul tronului, privindu-le pe femei. Ashia le susținuse cauza convingător, însă Inevera citea în ochii lui că noul Andrah avea să le refuze. Dacă i s-ar fi dat ocazia, Ashan le-ar fi lăsat fără sulițe pe toate *Sharum'ting*, inclusiv pe Ashia.

Ar fi trebuit să-mi aducă mie femeile mai întâi, se gândi Inevera. Dar poate că și aceasta era voia lui Everam.

Traiul în ținuturile de miazănoapte, unde femeile aveau aceleași drepturi ca bărbații, le arătase femeilor krasiane că exista o alternativă la traiul sub asuprirea bărbaților. Verdenii nu se putuseră opune sulițelor krasiane, însă loviseră chiar în inima dușmanului, în Războiul la Lumina Zilei. Tot mai multe femei aveau să își ceară drepturile, iar mai devreme sau mai târziu clericii trebuiau confruntați în această privință.

Inevera nu își dorea să treacă peste cuvântul lui Ashan în public, din prima lui zi pe Tronul de Cranii, dar, dacă el nu putea auzi vocea rațiunii, nu avea de ales.

Deschise gura să vorbească, dar se opri când Asome își drese glasul și spuse, cu o voce care rezonă în încăpere:

— Onorabila mea soție are dreptate.

Chipul lui Ashan rămase surprins și chiar și Inevera nu mai știu cum să reacționeze când Asome coborî de pe podium să ia cuvântul. Băiatul argumentase vehement împotriva creării *Sharum'ting* și a felului în care fuseseră crescute soția sa și verișoarele ei.

— Este adevărat că onorabilul meu tată a spus că demonii trebuie uciși în *alagai'sharak*, spuse Asome, însă ce este, de fapt, *alagai'sharak*? Înseamnă „război cu demonii", iar războiul nu este un ritual. *Alagai*-ii au făcut din toți oamenii, bărbați sau femei, inamicii lor. Orice luptă împotriva lor este *alagai'sharak*.

Jayan pufni.

— Iată cum fratele meu *dama* nu pricepe nimic din război.

Era lucrul greșit de spus în fața unei curți dominate de preoți, o dovadă în plus a tendinței lui Jayan de a vorbi fără să gândească. Ashan și *Damaji* își întoarseră cu toții privirile furioase spre el.

În sfârșit, Ashan își aminti că are o coloană vertebrală și folosi același glas de tunet pe care-l folosise adresându-i-se fiicei sale.

— Îți uiți locul, Sharum Ka. Te afli la dispoziția celor ce poartă albul.

Jayan păli, iar furia îi cuprinse aura. Mâna i se încleștă pe suliță, iar, dacă ar fi fost ceva mai nesăbuit, ar fi folosit-o, chiar dacă asta ar fi aruncat Krasia în plin război civil.

Asome fu suficient de înțelept să își păstreze o expresie neutră, însă nu îl scuti de privirea întunecată pe care i-o aruncă Ashan.

— Și tu, *nie'Andrah*. Nu te-ai opus îndelung ideii ca femeile să ia calea suliței, chiar în fața acestui tron, acum scurtă vreme?

Asome se înclină.

— Ba da, unchiule. Am vorbit cu pasiune și credință. Dar eu am greșit, iar onorabilul meu tată a avut dreptate să-mi ignore argumentele.

Se întoarse, măturând încăperea cu privirea.

— Se apropie Sharak Ka! tună el. Și Izbăvitorul, și Damajah au spus-o. Și totuși suntem divizați și venim cu scuze mărunte, pentru ca unora să li se permită să lupte, iar altora să stea fără să facă nimic. Dar eu spun că, atunci când se va întoarce Izbăvitorul, cu toate armatele lui Nie pe urmele sale, vor exista glorie și onoare pentru toți în bătălia cea mare. Trebuie să fim pregătiți, împreună și separat, să luptăm.

Arătă spre Ashia.

— E adevărat că m-am opus ideii ca soția mea să ia calea suliței. Dar ea nu ne-a adus decât onoare și glorie. Sute sunt cei care îi datorează viețile, ei și surorilor sale de suliță. Ele poartă onoarea Damajah pe câmpul de luptă și îi asigură protecția. Ne ridică pe toți. Femeile ne dau putere. Izbăvitorul s-a exprimat limpede. *Toți* cei care doresc să ia parte la Sharak Ka trebuie să aibă permisiunea să o facă.

Se opri, iar Asukaji înaintă spre mijlocul sălii atât de natural, de parcă exersaseră. Cei doi erau întotdeauna primii în a se susține reciproc.

Ashan clătină din cap.

— Pe Everam, nu și tu!

Asukaji arătă către soții *Sharum*.

— Ce au de ascuns acești bărbați de se tem de mărturia soțiilor împotriva lor? Poate că amenințarea aceasta îi va mai înțelepți pe unii. Aceste femei s-au luptat cu *alagai*-ii. Dacă zidurile noastre vor cădea, ele vor fi ultima apărare a copiilor noștri. Cu atât de multe asupra lor, de ce să nu aibă drepturi?

— Chiar așa, de ce nu? întrebă Inevera, înainte ca oricare dintre bărbații mai în vârstă să poată formula un răspuns. Ea zâmbi. Voi, bărbații, vă certați de parcă alegerea v-ar aparține, însă Izbăvitorul mi-a dat *mie Sharum'ting*, iar *eu* sunt cea care va decide cine va avansa și cine nu.

Încruntarea lui Ashan era anulată de ușurarea din aura lui, fiindcă fusese scutit de răspunderea pentru un decret care i-ar fi creat dușmani, indiferent care era acesta.

— Umshala, o chemă ea pe sora-soție *Damaji'ting* a tribului Khanjin. Aruncă zarurile pentru ele.

Ochii se măriră. Prezicerile erau lucruri intime. *Dama'ting* își păstrau secretele magiei, și pe bună dreptate. Dar bărbaților trebuia să li se amintească de faptul că exista și altceva în afară de politică aici. Era voia lui Everam cea care ar fi trebuit să îi conducă, și nu propriile lor nevoi mărunte.

Femeile îngenunchează într-o semilună, pe pânza de ghicit a Umshalei. Toate purtau bandaje înroșite, iar *Damaji'ting* își atinse zarurile de rănile lor, umezindu-le de sânge pentru profeție.

Inevera reduse lumina pe care o dădeau glifele. Nu ca să ajute, fiindcă lumina glifelor nu afecta puterea zarurilor. Mai

degrabă, făcu asta ca toți să vadă strălucirea inconfundabilă a *hora*, pulsând roșiatică în rugăciunile Umshalei. Hipnotizați, bărbații tresăreau la fulgerarea de lumină, odată cu fiecare aruncare.

În cele din urmă, Umshala se sprijini pe călcâie. Se întoarse, ignorându-l pe Ashan pentru a se adresa Ineverei.

— S-a făcut, Damajah.

— Și ce ai văzut? întrebă Inevera. Sunt femeile acestea demne de a rezista în noapte?

— Sunt, Damajah. Umshala se întoarse, arătând spre cea care fusese bătută. Illijah vah Fahstu a ezitat și a fugit de demon, pricinuind moartea lui Chabbavah și rănirea altor câteva. Uciderea nu îi aparține.

Aura lui Illijah se albi de teroare, însă celelalte femei o susținură, chiar și cea care fusese arsă. Inevera le permise un moment, din milă, însă nu putea face nimic. Zarurile aveau decizia finală.

— Șase sunt cele care se înalță, spuse ea. Ridicați-vă, *Sharum'ting*. Illijah vah Fahstu se va întoarce la soțul ei.

Era o cruzime, însă tot mai bine decât dacă Inevera i-ar fi lăsat soarta în mâinile lui Damaji Ichach, care ar fi executat-o în public, probabil, fiindcă depusese o mărturie falsă în fața tronului.

Illijah strigă când Fahstu veni în spatele ei și o apucă de păr, trăgând-o din genunchi. Se zbătu, fără să se poată ridica, în timp ce Fahstu o târa afară din sala tronului, iar vaietele i se izbiră de pereți. *Damaji* priviră scena cu o satisfacție rece.

Adu-mi mâna pe care o folosește să o târască înainte de apusul soarelui, îi spuseră degetele ei Ashiei.

Degetele Ashiei răspunseră sub formă de șoaptă ascunsă, după obicei. *Ascult și mă supun*, Damajah.

— Așteptați! strigă una dintre femei, atrăgând atenția tuturor. Ca *Sharum'ting*, vreau să depun mărturie în favoarea lui Illijah, împotriva crimelor comise de Fahstu asu Fahstu am'Ichan am'Khanjin.

Inevera făcu un gest din mână, iar gărzile își coborâră sulițele, împiedicându-l pe Fahstu să părăsească sala. Illijah fu eliberată și amândoi fură escortați înapoi în fața tronului.

Damaji Ichach își azvârli brațele în aer.

— Asta a ajuns curtea Andrahului? Un loc în care femeile nerecunoscătoare se plâng de soții lor, ca niște spălătorese bârfitoare?

Câțiva dintre *Damaji* încuviințară, însă Damaji Qezan al Jama, cel mai mare rival al lui Ichach, zâmbi larg.

— Sigur că nu, spuse Qezan, însă tribul tău a adus o astfel de dramă în fața curții și trebuie să vedem cum se încheie.

Ichach se uită urât la el, însă alți *Damaji*, chiar unii dintre cei care-l susținuseră cu o clipă în urmă, încuviințară. N-or fi fost spălătorese, dar *Damaji* adorau bârfa la fel ca oricine.

— Vorbește! porunci Ashan.

— Sunt Uvona vah Hadda am'Ichan am'Khanjin, spuse femeia, folosindu-se de numele întreg, cum făceau bărbații, pentru prima dată în viață. Illijah este verișoara mea. Este adevărat că ea a fugit de *alagai* și nu este demnă să iasă în noapte. Însă soțul ei, Fahstu asu Fahstu am'Ichan am'Khanjin, o forțează să se prostitueze ca să-i câștige bani pentru couzi și zaruri. Illijah este o fiică onorabilă a lui Everam și l-a refuzat la început, așa că Fahstu a bătut-o atât de rău, încât a zăcut la pat câteva zile. Am asistat personal la această rușine.

— Minciuni! strigă Fahstu, deși Inevera își putu da seama de adevăr în aura sa. Nu ascultați falsitățile acestei femei nesocotite! Ce dovadă are? Niciuna! Este cuvântul unei femei împotriva cuvântului meu.

Femeia ale cărei braț și față fuseseră bandajate ca să îi acopere arsurile de scuipat-de-foc se plasă lângă Uvona. Durerea îi străbătea aura, însă ea se ținu dreaptă, iar vocea îi era fermă când spuse:

— Două femei.

Celelalte patru făcură un pas înainte și curând toate stăteau împreună, ca un singur trup.

— Șase femei sunt martore ale crimelor tale, Fahstu, spuse Uvona. Șase *Sharum'ting*. Am ieșit în noapte nu ca să ne cerem drepturile, ci de dragul lui Illijah, ca ea să poată scăpa de tine.

Fahstu se întoarse spre Ashan.

— Andrah, cu siguranță nu vei accepta cuvântul acestor femei împotriva cuvântului unui *Sharum* loial?!

Umshala ridică și ea privirea.

— Pot consulta zarurile, dacă dorești, Sfinte Andrah.

Ashan se încruntă, știind prea bine care avea să fie răspunsul lor.

— Dorești să mărturisești, fiul lui Fahstu, sau va trebui să îți apărăm numele cu *hora*?

Fahstu se albi, apoi privi în jur, căutând susținere, fără să găsească. În cele din urmă, ridică din umeri.

— Ce contează ce fac cu soția mea? Este proprietatea mea și nu este *Sharum'ting*. Nu am comis nicio crimă.

Ashan privi spre Ichach.

— Face parte din tribul tău, *Damaji*. Ce ai de spus despre asta?

— Eu mă declar în favoarea soțului, spuse Ichach, fără să ezite. Este datoria unei soții să muncească pentru a-și întreține soțul. Dacă el nu își poate plăti datoriile, eșecul este al ei, iar ea trebuie să plătească prețul, chiar dacă el decide să o facă întinsă pe spate.

— Sau în genunchi, comentă Damaji Qezan, iar ceilalți bărbați râseră.

— *Damaji* al tribului Khanjin a vorbit, spuse Inevera, atrăgând priviri surprinse. Pentru fapta de a-și fi prostituat soția, Fahstu nu va fi pedepsit.

Un zâmbet larg înflori pe chipul lui, iar privirile noilor *Sharum'ting* se lăsară în jos. Illijah începu iar să plângă, iar Uvona o îmbrățișă.

— Dar pentru crima de a fi mințit în fața Tronului de Cranii, continuă Inevera, este găsit vinovat. Sentința este moartea.

Ochii lui Fahstu se măriră.

— Poftim?

— Așa să fie, răspunse Inevera.

Damaji'ting căută în săculețul ei cu *hora*, scoțând o bilă mică și neagră, o bucată de stern de la un demon al fulgerului. *Damaji'ting* știură să își ferească privirile, însă restul celor din sală se uitară și fură orbiți de fulgerul de lumină și asurziți de tunet.

Când li se limpezi privirea, Fahstu, fiul lui Fahstu, zăcea la jumătatea drumului spre porți, cu pieptul transformat într-o ruină fumegândă. Mirosul de carne arsă cuceri sala.

•

— Acționezi prea repede și prea dur, Damajah, spuse Qeva. *Damaji* se vor răscula.

— N-au decât, dacă sunt nesocotiți, spuse Belina. Ahmann nu va plânge dacă se va întoarce și își va găsi întregul sfat ars în sala tronului și pe fiii săi controlând triburile.

— Și dacă nu se întoarce? întrebă Melan.

— Încă un motiv să îi speriem pe *Damaji* și să recrutăm cât mai multe *Sharum'ting* acum, spuse Inevera. Chiar și Abban *khaffit*-ul are mai mulți soldați decât mine.

— *Kha'Sharum*, spuse Qeva ironic. Nu sunt războinici adevărați.

— Spune-i asta lui Hasik, răspunse Inevera. Propria gardă de corp a Izbăvitorului, trântită la pământ și castrată de *khaffit*. Se spune la fel și despre *Sharum'ting*, însă cu aș prefera oricare dintre fiicele de suliță ale lui Enkido oricăror douăsprezece Sulițe ale Izbăvitorului.

Ajunseră în grădinile personale ale Ineverei, un labirint botanic plin cu plante tăiate cu grijă, multe cultivate din semințe aduse tocmai din Krasia. Erau acolo ierburi de leac și otrăvuri letale, fructe proaspete, nuci și verdețuri, precum și tot soiul de ierburi, tufe, flori și copaci doar cu valoare estetică.

Ineverei îi era ușor să își găsească echilibrul în grădini, stând la soare în mijlocul unei vegetații atât de luxuriante. Chiar și în Palatul Izbăvitorului din Krasia o asemenea grădină ar fi fost imposibil de întreținut. Pământul era prea aspru. În Mărinimia lui Everam părea să nu fie necesar decât să arunci semințele, iar lor le mergea de minune, fără niciun ajutor.

Inevera inspiră adânc, doar ca să fie dezechilibrată iar, când simți o umbră din parfumul care-i spunea mereu că liniștea se sfârșise.

— Fugiți cât mai puteți, surioarelor, spuse ea, încet. Sfânta Mamă așteaptă sub umbrar.

Cuvintele fură de ajuns să îi trimită surorile-soții afară din grădină, pe cât de repede le-o permitea demnitatea. Ca *Jiwah Ka*, mama lui Ahmann era răspunderea Ineverei, o poziție pe care toate femeile erau bucuroase să i-o cedeze.

Inevera le invidia. Și ea ar fi fugit dacă ar fi putut. *Everam trebuie să fie nemulțumit*, *dacă nu m-a avertizat prin zaruri*.

Doar Qeva, Melan și Asavi îndrăzniră să rămână. Ashia dispăruse printre frunze, deși Inevera știa că supraveghea totul, niciodată la distanță mai mare de o respirație.

Inevera inspiră, lăsându-se pradă vântului.

— Să trecem și peste asta, mormăi ea, și porni cu pași mari spre locul în care aștepta Sfânta Mamă.

Inevera o auzi pe Kajivah înainte să o vadă.

— Pe Everam, spatele drept, Thalaja! se răsti Sfânta Mamă. Ești mireasa Izbăvitorului, nu vreo *dal'ting* negustoreasă din bazar.

Scena îi apăru în față chiar când Kajivah se întinse și smulse un pateu din mâna celeilalte nurori.

— Iar te-ai îngrășat, Everalia.

Se uită spre una dintre servitoare.

— Unde e nectarul acela pe care l-am cerut? Și vezi să-l și răcească de data asta.

Se întoarse spre o altă servitoare, care ținea un evantai ridicol:

— Nu ți-am zis să te oprești din a-mi face vânt, fato, spuse făcându-și apoi singură vânt, cu mâna agitându-se ca un colibri. Știi ce mi se întâmplă. Everam să-mi fie martor, tot ținutul ăsta verde e la fel de umed ca băile. Cum de suportă? Eu cred…

Din fericire, femeia se întrerupse când Inevera intră sub umbrar. Celelalte femei păreau de parcă tocmai ar fi fost pe cale să fie salvate de un *alagai*. Kajivah trata orice altă femeie ca pe o servitoare, însă era suficient de mintoasă să le respecte pe *dama'ting* și, mai ales, pe Inevera.

De obicei.

— Unde este fiul meu? întrebă Kajivah, năpustindu-se spre ea.

Purta robele negre și vălul alb al *kai'ting*, dar adăugase un șal alb, asemănător cu cele purtate de Ahmann.

— Palatul duduie de bârfe, ginerele meu șade pe Tronul de Cranii, iar eu nu înțeleg nimic.

Nici că a existat vreo mărturie mai completă, se gândi Inevera.

Kajivah deveni tot mai nerăbdătoare.

— Vreau să știu ce s-a petrecut!

Vreau. Inevera simți un ghem de furie în interior. Oare femeia uita cu cine vorbea? Nici măcar Ahmann nu îi poruncea ceva. Și-o imagină lovind-o pe Kajivah și trimițând-o în zbor peste grădini, așa cum făcuse cu Fahstu la curte.

O, s-ar fi putut face atât de ușor! Dar, în timp ce Ahmann ar fi iertat-o dacă pulveriza întregul sfat de *Damaji*, ar fi fost în stare

să-l vâneze pe ucigașul mamei sale până la capătul Alei, iar, cu viziunea oferită de coroană, crima nu ar fi putut fi ascunsă.

— Ahmann vânează un demon la marginea prăpastiei, spuse Inevera. Zarurile îi prevestesc întoarcerea, însă este o cale primejdioasă. Trebuie să ne rugăm pentru el.

— Fiul meu a coborât în abis? strigă Kajivah. Singur? De ce nu sunt cu el Sulițele Izbăvitorului?

Inevera o prinse pe Kajivah de bărbie. Ostentativ, era ca să o forțeze să se privească în ochi, însă Inevera apăsă într-un punct de convergență și mai frânse din energia femeii.

— Fiul tău este Izbăvitorul, spuse ea cu răceală. Merge în locuri în care nimeni nu îl poate urma și nu ne datorează nicio explicație, nici ție și nici mie.

Îi dădu drumul lui Kajivah, iar femeia căzu pe spate, slăbită. Thalaja o prinse și încercă să o conducă la una dintre băncile de piatră, însă Kajivah se îndreptă, se smulse din strânsoarea ei și o privi din nou în ochi pe Inevera.

Încăpățânată, se gândi Inevera.

— De ce s-a trecut peste Jayan? întrebă Kajivah. El este cel mai în vârstă urmaș al lui Ahmann și un succesor demn. Oamenii îl venerează.

— Jayan este prea tânăr și prea încăpățânat să conducă în locul lui Ahmann, spuse Inevera.

— Este fiul tău! strigă Kajivah. Cum poți să...?

— AJUNGE! urlă Inevera, făcându-i pe toți să tresară, mai ales pe Kajivah.

Se întâmpla rar ca Inevera să ridice vocea, mai ales în fața altora. Dar, mai mult decât oricine altcineva, soacra ei îi punea greu răbdarea la încercare.

— Ai uitat cine ești, femeie, dacă crezi că-mi poți vorbi așa despre propriii mei copii! continuă Inevera. Te iert de data asta, fiindcă știu că îți faci griji pentru fiul tău, însă nu mi te pune de-a curmezișul. Toată Krasia are nevoie de mine, iar eu nu am timp să îți calmez orice neliniște. Ashan stă pe Tronul de Cranii fiindcă așa a fost voia lui Ahmann. Asta e tot ce trebuie să știi.

Kajivah clipi. Câți ani trecuseră de când îndrăznise cineva să îi vorbească așa? Era Sfânta Mamă, nu vreo *dal'ting* oarecare.

Dar, cu toate libertățile pe care și le lua și cu toată influența pe care o avea, Kajivah nu avea nicio putere. Nu era nici măcar *dama'ting*, darămite Damajah. Averea și servitorii erau un sprijin

venit din partea tronului, pe care Inevera i-l putea revoca ușor în lipsa lui Ahmann, deși aveau să fie alții care să încerce să îi câștige favorurile, cu daruri și aur.

— Mamă!

Inevera și celelalte femei se întoarseră și îl văzură pe Asome intrând sub umbrar. Fusese la fel de tăcut ca Enkido în apropierea lui. Asome se înclină.

— Bunico! Mă bucur să vă văd pe amândouă.

Kajivah se lumină imediat și își desfăcu brațele pentru nepotul ei. El se lăsă îmbrățișat și acceptă sărutările pe care i le oferi ea prin văl, cu grație și demnitate, deși un asemenea tratament era mult sub poziția lui.

— Tikka, spuse Asome, folosind cuvântul informal krasian pentru „bunică”, pe care Kajivah li-l impusese tuturor nepoților încă de dinainte să înceapă să vorbească.

Doar sunetul lui pe buzele lui Asome o topi pe femeie în amabilitate; parcă era sub influența unui drog.

— Te rog să fii blândă cu onorabila mea mamă! adăugă el. Știu că îți este teamă pentru tata, însă ea este *Jiwah Ka* și fără îndoială și ea se îngrijorează în aceeași măsură.

Kajivah încuviință, parcă hipnotizată, și privi spre Inevera, apoi lăsă ochii în jos, cu respect.

— Îmi cer scuze, Damajah.

Inevera simți că-i vine să-și sărute și ea fiul.

— Dar de ce s-a trecut peste tine și peste fratele tău? insistă Kajivah, cu o parte din încăpățânare revenind.

— S-a trecut peste noi? întrebă Asome. Tikka, Jayan șade pe Tronul de Sulițe, iar eu sunt următorul la rând pentru Cranii. Asukaji a devenit *Damaji* al tribului Kaji. Primii tăi nepoți sunt toți *kai'Sharum* acum și în curând fiii următori își vor lua locurile ca *nie'Damaji*. Mulțumită ție, linia lui Jardir, atât de aproape de final cu douăzeci de ani în urmă, va controla întreaga Krasie timp de generații.

Kajivah păru îmblânzită, însă insistă mai departe.

— Dar unchiul tău…

Asome îi luă bărbia în mână, la fel cum făcuse și Inevera, însă nu atinse niciun punct de presiune, ci își puse degetul mare pe văl. Îi atinse buzele ușor, ca o pană, însă asta o făcu pe Kajivah să tacă la fel de eficient ca mișcarea mai violentă a Ineverei.

— Evejah ne învață că toate *dama'ting* au darul Viziunii, spuse Asome, cu precădere Damajah. Dacă ea i-a permis onorabilului meu unchi să șadă pe tron, este, probabil, fiindcă îl vede pe tata revenind curând, deși, firește, nu poate vorbi direct despre asemenea lucruri.

Kajivah se uită la Inevera, cu o urmă de teamă în ochi. Viziunea era temută în Krasia, fiind sursa puterii *dama'ting*. Inevera continuă jocul, aruncându-i lui Kajivah o privire măsurată și o urmă de încuviințare.

Kajivah se uită iar la Asome.

— Aduce ghinion să vorbești despre preziceri.

Asome se înclină cu o deferență convingătoare, când Kajivah poci vechiul proverb.

— Bine spus, Tikka! O privi pe Inevera. Poate că există ceva ce ar putea face onorabila mea bunică pentru a-l lăuda pe Everam și a ajuta la rugăciunile pentru întoarcerea în siguranță a tatii.

Inevera încuviință, cuvintele lui Asome amintindu-i de sfatul pe care mama ei, Manvah, i-l dăduse cu privire la Sfânta Mamă.

— Asfințirea va fi în mai puțin de două săptămâni, iar, cu Izbăvitorul plecat, moralul va fi scăzut, chiar când forțele lui Nie se adună iar. Un mare ospăț, care să-i încurajeze pe războinici și să alăture vocile multora întruna, în implorarea lui Everam pentru victoria lui Ahmann în ultima sa încercare…

— O idee minunată, Damajah, zise Melan, făcând un pas în față.

Inevera își privi vechea rivală, recunoscătoare pentru susținere.

— Așa este, spuse și Asome. Poate că Sfânta Mamă ar putea chiar să binecuvânteze mâncarea și băutura?

— Aveam de gând să mă ocup de asta, personal…, minți Inevera.

Așa cum prezisese Manvah, Kajivah prinse momeala.

— Nici să nu te gândești, Onorabilă Damajah. Multe sunt poverile care apasă asupra ta. Lasă-mă să ți-o ridic eu pe aceasta, te implor!

Inevera simți, într-adevăr, că i se ridică o povară de pe umeri.

— Un ospăț s-ar putea să nu ajungă. S-ar putea să fie nevoie de altul la Creștere și tot așa, până când câștigăm Sharak Ka.

Kajivah se înclină mai adânc decât o văzuse Inevera făcând în ani de zile.

— Ar fi o onoare să mă ocup de toate, Damajah!

— Voi cere Andrahului să aloce o sumă generoasă din vistierie pentru ospețe, spuse Inevera, știind că Ashan avea să fie la fel de mulțumit ca ea să scape de femeie.

Ar fi fost de acord cu orice și ar fi spus că a scăpat ieftin.

— Vei avea nevoie de ajutor, firește. Florărese și bucătari, scribi care să pregătească invitațiile…

Oameni care pot să citească și să se ocupe de cifre, se gândi ea, ironic, fiindcă, evident, Kajivah nu putea să facă niciuna, nici alta, nici după douăzeci de ani de viață la palat.

— Aș fi onorată să o ajut pe Sfânta Mamă, spuse Melan.

— Ajut și eu, în măsura în care mi-o permit responsabilitățile, spuse Asome, privind-o cu intenție pe Inevera.

Ea nu se îndoia că urma să își pretindă datoria cândva, dar avea s-o plătească bucuroasă. Era o favoare neprețuită.

— Atunci, am stabilit, spuse ea, făcând un semn din cap spre Kajivah. Toată Krasia îți va fi datoare pentru asta, Sfântă Mamă.

6. UN BĂRBAT NU ÎNSEAMNĂ NIMIC

333 D.Î., TOAMNA

Abban se sprijinea greu pe cârjă în timp ce cobora treptele palatului, scrâșnind de durere la fiecare junghi în călcâiul sucit. Peste tot la curtea Izbăvitorului se ascuțeau cuțite, însă provocarea cea mai mare apărea sub forma treptelor palatului, în fiecare zi. Putea îndura aproape orice pentru profit, însă acceptarea durerii nu fusese niciodată ceva la care să se pricească.

Nu pentru prima dată își regretă refuzul încăpățânat ca Damajah să îl vindece. Fusese înțelept să îi amintească de faptul că nu putea fi mituit cu confort, mai ales în feluri care puteau fi răpite la fel de ușor, dar gândul la scări fără durere era o imagine pentru care merita să ucidă. Totuși, exista un lucru pe care și-l dorise mult mai mult și avea să îl obțină în curând.

Maestrul de instrucție Qeran îl însoțea și se descurca mult mai bine pe scări. Piciorul lui stâng lipsea de la genunchi în jos și fusese înlocuit cu o fâșie curbată de oțel. Metalul se îndoia ușor la fiecare pas, însă susținea cu ușurință greutatea bărbatului masiv. Deja Qeran era aproape de a-și recăpăta abilitățile pe care le dovedise cândva, înainte să fie rănit, și continua să evolueze.

Kha'Sharum-ii lui Abban nu puteau veni la curte, însă maestrul de instrucție îl antrenase pe Izbăvitorul însuși, iar onoarea sa era fără de pată. Chiar și în serviciul lui Abban, era bine-venit aproape oriunde, inclusiv la palat. Era un lucru de folos pentru o gardă de corp. Nu că ar fi fost cineva suficient de nechibzuit încât să se lege de Abban.

Făr'-de-Urechi îi aștepta la piciorul scărilor, ținând deschisă ușa trăsurii lui Abban. Doi *kha'Sharum* se aflau pe capră, cu sulițele la îndemână, și încă doi pe banca înaltă din spatele trăsurii, înarmați cu arcuri de la miazănoapte. Qeran sări cu ușurință în trăsură, luând cârjele lui Abban, iar uriașul surd îl ridică, așa cum un bărbat ridică un copil, scutindu-l de urcatul scărilor.

Prea mare să se simtă comod în interior, Făr’-de-Urechi închise ușa și urcă prima treaptă, ținându-se de mâner, ca să facă drumul așa. Lovi în peretele trăsurii, iar vizitiii pocniră din hățuri.

— *Damaji* l-au acceptat pe Ashan ca Andrah? întrebă Qeran.

Abban ridică din umeri.

— Nu-i ca și cum Damajah le-ar da de ales, cu felul în care-și afișează puterea. Ashan este marioneta ei și nimeni nu e suficient de nechibzuit să o provoace.

Qeran încuviință. O cunoștea foarte bine pe Damajah.

— Războinicilor *Sharum* nu le place. Ei cred că Sharum Ka ar fi trebuit să-i ia locul tatălui său. Se tem că un *dama* pe tron va muta atenția de la *alagai’sharak*.

— Și ce mai tragedie ar fi, comentă Abban.

Qeran îl privi cu răceală, deloc amuzat.

— Dacă Jayan le cheamă, sulițele se vor aduna sub comanda lui. I-ar fi ușor să înfigă capetele lui Ashan și ale *Damaji* în sulițe și să preia tronul.

Abban încuviință.

— Și încă mai ușor pentru Damajah să-l prefacă în cenușă. Ne irosim timpul, maestre de instrucție, cântărind mișcări care ne depășesc. Avem treabă.

Ajunseră la locuința lui Abban: avea un zid înalt și gros, păzit din greu de *kha’Sharum* înarmați. Porțile se deschiseră în fața lor când vizitiii dădură semnalul potrivit și dezvăluiră clădirile pitice și îndesate din spatele zidului.

Era o tabără puternică și sigură, însă Abban avea grijă, cel puțin la suprafață, să nu îi confere calități pe care alții ar fi putut să le râvnească. Reședința nu avea nicio estetică, nicio grădină și nicio fântână. Aerul era încărcat de fumul forjelor și de zgomotul ciocanelor. Bărbații munceau peste tot și nicăieri nu se vedea cineva care să stea.

Abban inspiră adânc aerul care duhnea și zâmbi. Era mirosul industriei. Al puterii. Era mai dulce pentru el decât parfumul oricărei flori.

Un băiat se apropie în grabă, în timp ce Făr’-de-Urechi îl depunea pe Abban înapoi pe pământ. Făcu o plecăciune adâncă.

— Stăpânul Akas îmi spune să vă informez că mostrele sunt pregătite.

Abban încuviință și îi aruncă băiatului o monedă mică. Era o nimica toată, însă ochii lui se luminară.

— Pentru iuțeala picioarelor. Informează-l pe maestrul Akas că vom ajunge la el curând.

Akas era cel care administra forjele lui Abban, una dintre cele mai importante slujbe din întreaga tabără. Era vărul lui Abban prin căsătorie și era plătit mai bine decât majoritatea *dama*. Una dintre cele mai bune Santinele *kha'Sharum* ale lui Abban îl veghea din umbră, în principiu pentru protecție, însă și pentru a raporta sau a împiedica orice semn de trădare.

— Ah, stăpâne, maestre de instrucție, bine ați venit!

Akas avea cam cincizeci de ani. Brațele sale goale erau îngroșate de mușchi, în chipul celor care lucrau la forjă. În ciuda vârstei și a dimensiunilor, se mișca animat de entuziasmul agitat al unui bărbat mai tânăr. *Khaffit*, ca Abban, nu purta barbă, deși pe bărbie îi creștea o umbră încăpățânată. Mirosea a sudoare și a sulf.

— Cum merge producția? întrebă Abban.

— Armele și armurile pentru Sulițele Izbăvitorului sunt în program, spuse Akas, arătând spre paleții încărcați cu vârfuri de sulițe, scuturi și platoșe. Este sticlă glifată, indestructibilă, din câte am putut stabili.

Abban încuviință.

— Și pentru Cei o sută ai mei?

Folosea termenul pentru cei o sută de *kha'Sharum* primiți de la Ahmann, dar, de fapt, erau o sută douăzeci, cu aproape o mie de *chi'Sharum* ca supliment. Abban dorea ca toți să fie înarmați și să dispună de cele mai bune echipamente care puteau fi cumpărate cu bani.

Akas își scărpină umbra de barbă.

— Au fost... întârzieri.

Qeran își încrucișă brațele, încruntându-se, fără să aibă nevoie de un semn de la Abban. Akas era un bărbat masiv, însă nu era prost să ignore gestul. Ridică palmele, împăciuitor.

— Dar s-au făcut progrese! Haideți să vedeți!

Țâșni spre un grup de paleți, unde scuturile și vârfurile de săgeată străluceau precum oglinzile. Alese un vârf de suliță și îl aduse la o nicovală scundă și grea.

— Sticlă glifată, spuse Akas, ridicând vârful, argintată, așa cum ați cerut, ca să îi ascundă adevărata natură de un privitor întâmplător.

Abban încuviință, nerăbdător. Nu era nimic nou.

— Care-i motivul întârzierii?

— Procesul de argintare slăbește sticla, spuse Akas. Privește.

Așeză vârful suliței pe nicovală, ținându-l pe loc cu o pereche de clești. Apoi luă un baros lung și greu, cu un mâner de un metru și cu un cap care cântărea minimum cincisprezece kilograme. Maestrul fierar balansă barosul cu o mișcare studiată, permițând greutății și vitezei să facă mai multă treabă decât mușchii lui impresionanți. Barosul izbi cu un zgomot care răsună printre forje, însă Akas nu se opri, ci își imprimă întreaga putere în alte două lovituri.

— Ce păcat că omul e *khaffit*! zise Qeran. Aș fi putut face un mare războinic din el!

Abban încuviință.

— Și să nu ai nici arme, nici armură pentru el. Eu știu că poveștile ne spun despre ologii care lucrau la forje, dar este muncă de om puternic și nu e lipsită de onoare.

După a treia lovitură, Akas luă vârful de suliță și îl aduse la inspecție. Abban și Qeran îl ținură în lumină, întorcându-l pe toate fețele.

— Acolo, spuse Qeran, arătând.

— Văd, răspunse Abban, privind mica fisură din sticlă, aproape de punctul de impact.

— Încă zece lovituri ca aia și se formează o crăpătură, zise Akas. O duzină și se sparge.

— Tot e mult mai puternică decât oțelul obișnuit, spuse Qeran. Orice războinic ar fi bucuros să aibă o asemenea armă.

— Poate, zise Abban, dar Cei o sută nu sunt orice războinici. Au cel mai grozav maestru de instrucție în viață, cel mai bogat stăpân și ar trebui să beneficieze de echipament pe potrivă.

Qeran mormăi.

— Nu te contrazic, deși scuturile cu oglindă au niște avantaje față de sticla transparentă. Folosim oglinzi pentru a-i mâna pe *alagai* în Labirint. Sunt păcăliți cu ușurință de propriile reflecții.

— Tot e ceva, spuse Abban, privindu-l pe Akas. Dar ai pomenit ceva de progres?

Akas zâmbi larg, misterios.

— Mi-am luat libertatea de a crea un set din noul aliaj.

Aliajul era electrum, un amestec natural rar de argint și aur, în stoc redus și nespus de valoros. Izbăvitorul confiscase deja tot metalul de care se aflase pentru uzul exclusiv al Damajah. Abban însă își asigurase o sursă proprie și avea agenți care căutau mai mult, însă consecințele aveau să fie cumplite dacă Damajah îl prindea strângând metalul sacru.

— Și? întrebă Abban.

Akas scoase un vârf de suliță și un scut de sub o pânză. Ambele străluceau ca niște oglinzi lustruite.

— La fel de dur ca sticla glifată, cel puțin. Nu-l putem nici topi, nici rupe. Dar noul aliaj are… alte proprietăți.

Abban își reținu zâmbetul care stătea să-i apară pe buze.

— Continuă.

— Când am încărcat echipamentul, războinicii au făcut câteva descoperiri uimitoare, spuse Akas. Scutul nu doar că bloca loviturile *alagai*-lor, ci le și absorbea. Războinicul a fost lovit cu coada de un demon de piatră și nu s-a mișcat nici măcar un centimetru.

Qeran ridică privirea.

— Odată încărcat, *alagai*-ii nici nu se puteau apropia de scut la o lungime de suliță. Războinicii au trebuit să dea la o parte scutul doar ca să lovească.

— Asta e o slăbiciune în aceeași măsură în care e un punct forte, spuse Qeran, dacă se renunță la protecție pentru a ataca.

— Poate, zise Akas, însă ce mai lovitură! Vârful suliței a străpuns solzii demonului de piatră de parcă ar fi trecut prin apă. Ia uite.

Puse vârful de suliță pe nicovală, folosind un clește diferit ca să-l așeze vertical, cu vârful în jos. Ridică din nou barosul și lovi cu putere. Se auzi un zgomot puternic, iar Abban și Qeran căscară gurile când vârful se înfipse câțiva centimetri în fier. Akas lovi iar și iar, fiecare lovitură vârând mai adânc vârful de suliță, de parcă l-ar fi bătut în lemn. La a patra lovitură, nicovala crăpă în două.

Qeran făcu un pas spre nicovală, atingând cu respect metalul crăpat.

— Andrahul trebuie să afle despre asta. Fiecare războinic ar trebui să aibă o suliță ca asta. Vom câștiga Sharak Ka!

— Andrahul știe deja, minți Abban, la fel și Izbăvitorul, și Damajah. Pe viața ta și pe speranța de a ajunge în Rai, nu vei vorbi nimănui altcuiva despre asta! Numai așchiuța folosită în sticla asta e mai valoroasă decât un palat *Damaji*, și nu e suficient ca să echipăm nicio fracțiune din armatele noastre.

Buzele lui Abban se curbară într-un zâmbet, în timp ce ai lui Qeran păli.

— Dar asta nu înseamnă că maestrul meu de instrucție și cei mai de încredere locotenenți ai săi nu vor avea asemenea arme.

Gura lui Qeran se deschise, dar nu scoase niciun sunet.

— Haide, maestre de instrucție, spuse Abban. Dacă stai acolo, căscând gura, vom întârzia la întâlnire.

•

Qeran ținu pasul cu Abban, îndreptându-se spre Noul Bazar, un cartier imens care dorea să reproducă și să depășească gloria Marelui Bazar din Krasia.

Deja se făcuseră pași enormi. Cei de la miazănoapte nu reacționaseră pozitiv la legea Evejan, însă înțelegeau comerțul și erau la fel de mulți *chin* pe lângă *dal'ting* și *khaffit* care munceau și făceau cumpărături în sutele de chioșcuri și la sutele de tarabe înșirate pe străzi. Lui Abban i se părea aproape ca acasă, cu excepția lipsei căldurii și a prafului.

Legea Evejan nu însemna mare lucru în bazar. Pentru fiecare negustor care-și prezenta mărfurile cu glas tare, altul șușotea despre lucruri și servicii interzise de Evejah sau de *dama*. Pariuri. Carne de porc. Couzi. Arme. Cărți. Relicve de dinainte de Întoarcere. Toate se găseau în bazar, dacă aveai bani să plătești și știai pe cine și cum să întrebi.

În mare parte, asemenea lucruri erau permise. Într-adevăr, unii dintre cei mai mari consumatori de bunuri ilegale erau chiar *dama* și *Sharum* –, nimeni nu ar fi îndrăznit să îi aresteze. Femeile, dar și bărbații *khaffit* aveau mai puțin noroc și erau condamnați, când și când, și transformați în exemple publice de către *dama*.

Înalt de aproape doi metri, înarmat cu suliță și scut și Everam știa câte alte arme ascunse, Qeran tot părea nelalocul lui. Ochii i se mișcau de colo până colo, parcă așteptându-se la o ambuscadă în orice secundă.

— Pari agitat, maestre de instrucție, spuse Abban. Cum de un om care se luptă cu *alagai* în beznă se teme să meargă pe stradă la lumina zilei?

Qeran scuipă.

— Locul ăsta e un Labirint în aceeași măsură în care sunt cele folosite pentru a prinde *alagai* în capcană.

Abban chicoti.

— Așa este, maestre de instrucție. Bazarul este făcut să atragă în capcană pungi, și nu demoni, însă ideea e aceeași. Clienții sunt atrași ușor, dar ies cu dificultate. Străzile se sucesc și dau în fundături, iar armatele de mercenari sunt gata să sară în spinarea celor neatenți.

— E ușor să știi cine este inamicul în Labirint, spuse Qeran. Bărbații sunt frați pe timp de noapte, iar *alagai*-ii nu vin cu daruri și nu spun minciuni.

Privi în jur cu atenție, ducând mâna la pungă, parcă pentru a se asigura că mai era la locul ei.

— Aici toți îmi sunt dușmani, zise apoi.

— Nu și când ești cu mine, spuse Abban. Aici, eu sunt și Andrah, și Sharum Ka. Chiar acum oamenii ne văd împreună. Revino mâine și se vor da peste cap să îți obțină favorurile, în speranța că îmi vei pune o vorbă bună pentru ei.

Qeran scuipă iar.

— Am soții care fac cumpărături din bazar pentru mine. Hai să ne vedem de treabă și să plecăm de aici.

— Curând, spuse Abban. Îți cunoști rolul?

Qeran mormăi.

— Frâng băieți și construiesc bărbați din cioburile lor de când te-ai născut, *khaffit*. Las pe mine!

— Fără predici despre sacralitatea negrului? întrebă Abban.

Qeran ridică din umeri.

— I-am văzut pe băieți. Sunt moi. Slabi. Jurim și Shanjat i-au răsfățat și i-au întors împotriva ta și va fi nevoie de o mână fermă să le schimbe decizia. Vor trebui să se simtă din nou *nie'Sharum*.

Abban încuviință.

— Fă asta pentru mine, maestre de instrucție, și vei fi recompensat dincolo de orice închipuire a bogăției.

Qeran refuză oferta cu un gest scârbit.

— Puah! Mi-ai redat *sharak*-ul, fiu al lui Chabin. Este tot ce pot face ca să te răsplătesc la rândul meu. Un bărbat nu valorează nimic fără respectul fiilor săi.

— Aici este, spuse Abban, arătând spre o clădire unde se putea lua masa.

Veranda din față era plină de clienți care ședeau la măsuțe joase, mâncând de prânz, fumând și bând cafea krasiană amară. Femeile alergau de colo până colo, aducând căni și boluri pline, aburinde, din interior și întorcându-se cu cele goale, în timp ce zdrăngăneau pungi pline de draki.

Abban îi conduse pe alee, lovind cu cârja într-o intrare lăturalnică. Un băiat în cafeniu deschise ușa, prinzând cu agilitate moneda aruncată de Abban în timp ce îi escorta pe o scară din spate.

Zgomotul zarurilor și pariurile strigate umpleau aerul, o ceață dulceagă de fum din pipă. Se opriră în spatele unei perdele să-i privească pe câțiva *Sharum*, care beau couzi la o masă de zaruri pe care se aflau turnuri de monede.

— *Dama'ting* ar trebui să… ah, spuse Abban, văzând-o pe Asavi, care cobora pe scara principală.

Robele sale albe ieșeau în evidență în pivnița întunecată, însă bărbații, atenți la glifele de pe fețele zarurilor, nu îi remarcară prezența până ce nu ajunse lângă ei.

— Ce înseamnă asta? strigă Asavi, iar *Sharum* săriră cu toții în picioare.

Unul dintre ei, fiul lui Abban, Shusten, se întoarse spre ea, vărsându-și cana. *Dama'ting* se prefăcu a se da înapoi, însă își roti abilă mâneca robei și prinse cana din zbor.

Se lăsă o tăcere încordată. Asavi își privi mâneca și niciunul dintre războinici nu îndrăznea să respire.

Asavi atinse pata, ducându-și degetele la nas.

— Este… *couzi*?

Țipă ultimul cuvânt, iar bărbații aproape că se scăpară în *bido*-uri. Chiar și Abban se îngrozi, deși el aranjase totul. Era o scenă foarte asemănătoare cu cea de acum treizeci de ani, când tatăl său, Chabin, vărsase din greșeală cerneală pe roba unui *dama* și fusese executat pe loc. Înghiți cu greu, amintindu-și. Poate că era potrivit ca fiii lui să aibă parte de o lecție similară.

— Iertare, *dama'ting*! strigă Shusten, înșfăcând o cârpă de o curățenie îndoielnică, întinzându-se după mâneca ei și începând să tamponeze pata, fără niciun efect. O să curăț…

— Cum îndrăznești? țipă Asavi, smulgându-și mâneca.

Îl prinse de încheietură și îi îndreptă brațul, lovindu-i cu palma deschisă partea din spate a cotului. Brațul lui Shusten se rupse cu zgomot, cum se rupsese și gâtul lui Chabin.

Shusten urlă, dar își înghiți glasul când *dama'ting* lovi iar, în zona gâtului.

— O să cureți cu sângele tău, prostule!

Se aplecă în față, rotindu-și piciorul în spate și apoi peste cap, pentru a-l lovi în față.

— Minunat! șopti Qeran, privindu-i arta.

Abban se uită lung la el. Nu îi înțelesese niciodată pe războinici.

Shusten căzu pe spate, cu nasul spart, și lovi din plin masa de zaruri, trimițând monede și couzi în toate direcțiile. *Sharum* se împrăștiară, mult mai puțin îngrijorați de bani decât de furia *dama'ting*.

Asavi continuă administrarea bătăii. Shusten încercă să se târască și să scape, însă o lovitură în coapsă îi seceră piciorul. Următoarea lovitură fu în testicule și chiar și Qeran tresări la geamătul scos de Shusten. Sângele îi țâșni din nasul rupt.

Niște sânge amestecat cu muci ajunse pe robele lui Asavi, iar ea mârâi și își scoase cuțitul curbat de la cingătoare.

— Nu, *dama'ting*! strigă Fahki, fratele mai mare al lui Shusten, grăbindu-se să se interpună. Ai milă, pe numele lui Everam!

Fahki nu purta arme și ridicase mâinile, implorator. Avu grijă să evite să o atingă pe *dama'ting*, însă Asavi, cu o mișcare de dansatoare, își strecură un picior în calea lui. Strigătul ei fu convingător, când Fahki se împiedică de ea, trântindu-i pe amândoi pe podeaua murdară de lemn.

— E rândul tău, maestre de instrucție! spuse Abban, însă Qeran era deja în mișcare.

Dădu perdeaua la o parte, atent să nu dezvăluie prezența lui Abban, și păși în încăpere.

— Ce înseamnă asta? răcni el, cu glasul de tunet reverberând în camera cu tavan jos.

Îl prinse pe Fahki de gulerul robei și îl ridică de pe *dama'ting*.

Asavi se uită urât la el.

— Bețivii ăștia sunt oamenii tăi, maestre de instrucție? întrebă ea.

Qeran se înclină adânc, lovindu-l pe Fahki cu capul de podea.

— Nu, *Dama'ting*. Eu îmi luam prânzul în localul de deasupra și am auzit zgomot.

Ținându-l încă de guler pe Fahki, care se sufoca din cauza strânsorii, îi întinse o mână lui Asavi.

Dama'ting luă mâna oferită. El o trase pe picioare, apoi se întoarse să-i privească urât pe bărbații care tremurau lângă pereți.

— Dorești să îi ucid?

Părea o declarație ridicolă, un singur războinic amenința să ucidă aproape o duzină de bărbați, însă era o amenințare pe care toți o luară în serios. Nu căpătai vălul roșu de maestru de instrucție cu ușurință, iar Qeran era cunoscut printre toți războinicii tribului Kaji, o legendă vie atât în *alagai'sharak*, cât și pe terenurile de antrenament.

Asavi își aruncă și ea ochii la bărbați pentru niște secunde lungi și tensionate. Într-un târziu, clătină din cap.

— Voi! strigă ea spre războinicii înspăimântați. Dezbrăcați-i pe ăștia doi de negru!

— Nu! urlă Fahki, însă bărbații, frații lui de suliță cu doar o clipă înainte, nu îi ascultară strigătele.

Qeran li-l aruncă și unul dintre ei, îi vârî un vârf de suliță sub bărbie, sufocând orice împotrivire, în timp ce vreo șase alții îi smulgeau robele de *Sharum*. Shusten nu era capabil să se opună, ci doar gemu când ceilalți războinici îl dezbrăcară și pe el.

Cât de repede se evaporă faimoasa loialitate de Sharum *când este pusă la încercare*, se gândi Abban. Ar fi făcut orice ca să reintre în grațiile *dama'ting*.

— Acum, sunteți *khaffit*, le spuse Asavi bărbaților dezbrăcați. Se uită la bărbăția scofâlcită a lui Fahki și pufni. Poate că ar fi trebuit să fiți de la început. Întoarceți-vă la tații voștri, acoperiți de rușine!

Unul dintre războinici îngenunche în fața ei, ducându-și mâinile și fruntea la podea, în implorare.

— Sunt frați, *dama'ting*, spuse el, iar tatăl lor este *khaffit*.

— Numai bine, răspunse Asavi. Așchia nu sare departe de trunchi.

Se întoarse să îi privească pe ceilalți.

— Cât despre voi, veți merge la Sharik Flora și vă veți căi. Nu veți mânca și nu veți bea nimic timp de trei zile, ca penitență, și, dacă aflu că ați *atins* numai o ceașcă de couzi sau niște zaruri din nou, veți avea aceeași soartă.

Războinicii căscară gura o clipă, până când Asavi bătu din palme, într-un răspuns aspru, care-i făcu să tresară.

— Acum!

Scăpându-se efectiv în *bido*-uri, războinicii se grăbiră să iasă din încăpere, plecându-se încontinuu și spunând „Mulțumim, *Dama'ting*” iar și iar. Se buluciră unii în alții în timp ce se înghesuiau la piciorul scării, fugind apoi pe trepte în sus pe cât de repede le permiteau picioarele încălțate în sandale.

Asavi aruncă o privire dezgustată bărbaților dezbrăcați.

— Maestre de instrucție, scapă-mă de imitațiile acestea nereușite de bărbați.

Qeran se înclină.

— Îndată, *Dama'ting*.

•

Fahki și Shusten clipiră în lumina slabă a lămpii când glugile le fură scoase de pe capete. Erau legați de niște scaune într-o încăpere subterană. Amândoi fuseseră „înmuiați”, cum numea Qeran tratamentul, iar vânătăile lor erau umflate și roșii, dar încă nu violet. Brațul lui Shusten fusese pus în ghips, iar nasul, îndreptat. Amândoi fuseseră îmbrăcați în cămăși și pantaloni zdrențuite, în cafeniul *khaffit*.

— Fiii mei rătăcitori se întorc, spuse Abban. Deși poate nu mai sunt atât de mândri ca ultima dată când ne-am văzut.

Băieții îl priviră, încercând să-și obișnuiască ochii cu lumina slabă. Qeran se afla la un pas în spatele lui Abban, cu brațele încrucișate, iar ochii lui Fahki se măriră când dădură peste el. Abban văzu cum se instala înțelegerea.

Poate că nu sunt chiar atât de proști, se gândi el, mulțumit. De ajuns că pentru niște fii războinici erau suficient de răi. Dacă se dovedeau și proști, nu mai lipsea decât să îi ucidă. Avea și alții, deși niciunul de la Shamavah, singura soție care conta pentru el. De dragul ei trebuia să încerce să-i îndrepte pe aceștia.

— De ce sunt legați? întrebă Abban. Cu siguranță fiii mei nu reprezintă o amenințare pentru mine. Un asemenea tratament rușinos nu este necesar.

Qeran mormăi și scoase un cuțit, cu care se apropie și le tăie legăturile. Băieții gemură, masându-și gleznele și încheieturile ca să-și recapete circulația. Shusten părea slăbit, învins, însă Fahki avea o privire sfidătoare.

— Abban!

Scuipă pe podea un jet rozaliu de sânge și salivă. Își privi fratele.

— Tatăl nostru este înciudat, fiindcă ne-am dovedit a fi mai buni decât el și i-am depășit rangul. A găsit o cale de a mitui o *dama'ting* să ne târască înapoi în lumea lui, cea a comerțului și a *khaffit*-ilor.

— Acum, și voi sunteți *khaffit*, le aminti Abban.

— Ne-ai dezbrăcat de negru printr-un șiretlic, mârâi Fahki. Suntem încă *Sharum* în ochii lui Everam, mai buni decât toate jegurile *khaffit* din Mărinimia lui Everam.

Abban își duse mâna la piept.

— *Eu* v-am luat veșmintele? Eu v-am pus căni de couzi și zaruri în mâini? Eu v-am smuls robele de pe spinare? Propriii voștri frați au fost cei care au făcut asta bucuroși, ca să-și salveze propriile vieți. Pierderea statutului este rezultatul propriei voastre nesăbuințe! V-am spus ce se va întâmpla dacă nu lăsați zarurile și băutura. Negrul nu vă plasează deasupra legii lui Everam.

Fahki se strâmbă.

— De când îți pasă ție de legea lui Everam, tată? Jumătate din averea ta vine din couzi.

Abban chicoti.

— Nu neg asta, însă eu sunt suficient de isteț să nu îmi joc profitul la zaruri sau să beau în public.

Șchiopătă spre al treilea scaun din încăpere, așezându-se ușurel și privindu-i printre cocoașele cârjei lui cu capăt în formă de cămilă.

— Cât despre faptul că sunteți mai buni decât oricare *khaffit*, vom testa asta cât de curând. Veți fi hrăniți și veți căpăta o noapte de somn. Dimineața, vi se vor da o suliță și un scut și veți lupta împotriva uneia dintre gărzile mele *kha'Sharum*. Oricare. La alegerea voastră.

Fahki pufni.

— Îl voi ucide în mai puțin timp decât ți-ar lua ție să-ți salți trupul gras și să traversezi camera șchiopătând, bătrâne.

La aceasta, Qeran scoase un hohot ca un lătrat.

— Dacă reziști cinci minute, îți dau robele de pe spinarea mea și propriul meu renume.

Chipul arogant al lui Fahki se schimbă pe loc.

— De ce îl slujești pe acest *khaffit*, maestre de instrucție? L-ai antrenat pe Izbăvitorul însuși. Îți pătezi renumele cu fiecare poruncă pe care o accepți de la cei inferiori ție. Ce preț ai cerut ca să-ți mânjești onoarea în slujba unui mâncător-de-porci?

Qeran se îndreptă spre Fahki, aplecându-se deasupra lui, parcă pentru a-i șopti un răspuns. Fahki, deloc isteț, se aplecă în față să audă mai bine.

Lovitura lui Qeran îl dărâmă de pe scaun, aruncându-l pe podea. Fahki tuși, scuipând pe piatră un val de sânge și așchiile unui dinte rupt.

— Poate că tatăl tău îți permite să îi vorbești cu o asemenea lipsă de respect…, spuse Qeran.

— Deocamdată, interveni Abban.

— Deocamdată, fu de acord Qeran. Dar, așa cum ai spus și tu, eu sunt maestru de instrucție al războinicilor *Sharum*. Am pregătit mulți, iar vărsările lor de sânge le consider ca fiind ale mele. Am trimis către soare un milion de *alagai*, băiete, și nu îți datorez nicio explicație. Pentru fiecare vorbă insolentă pe care mi-o arunci, îți voi rupe un os.

Qeran zâmbi, iar Fahki îl privi urât.

— Da, hai să-ți testăm zelul! Abban are doi fii. Poate că nu-i va lipsi unul dintre ei.

— Să știi că nu am nevoie de niciunul, dacă sunt atât de proști încât să te atace, maestre de instrucție, spuse Abban.

Fahki inspiră adânc, cu mușchii încordați, însă rămase întins pe podea.

Abban încuviință.

— Un prim pas spre înțelepciune. Poate că mai există speranță pentru tine.

•

A doua zi, Fahki îl alese pe cel mai mic și mai slab *kha'Sharum* pentru lupta din curte. Bărbatul era subțire și purta

ochelari, părând să nu fie o problemă pentru Fahki, care era înalt și solid, ca tatăl lui.

Toți cei din clanul Haman fuseseră chemați să asiste. Abban umpluse cercul interior din jurul luptătorilor cu femei: surorile, verișoarele, mătușile și mamele vitrege ale lui Fahki. *Kha'Sharum* și *chi'Sharum* urmăreau totul cu nerăbdare, la fel ca toți muncitorii din solda lui Abban, care primiseră liber doar pentru a spori umilința băiatului.

Fahki se învârtea precaut, rotindu-și sulița într-un mod impresionant, chiar dacă inutil. *Kha'Sharum* cu ochelari îl privea cu răceală, fără să se obosească să se miște. Era din tribul Sharach și avea o capcană pentru *alagai* în loc de suliță. Prăjina lungă, scobită, se termina într-o buclă de cablu împletit, pe care războinicul îl putea strânge cu o pârghie aflată pe mâner.

Un negustor își croi drum prin mulțime, vânzând nuci glasate.

În cele din urmă, încordarea lui Fahki ajunse într-un punct culminant, iar el atacă. Războinicul îi abătu vârful suliței și îi înconjură gâtul cu bucla într-o clipă, răsucind prăjina și folosindu-se de viteza atacului împotriva lui. Fahki trebui să sară și să se răsucească pe spate, doar pentru a evita să i se rupă gâtul.

Dintr-o răsucire de prăjină, Fahki ajunse pe burtă. Abban făcu un semn fiicei lui, Cielvah, iar fata făcu un pas în față cu un bici scurt, de piele.

— Îmi pare rău, frate, spuse ea, trăgându-i pantalonii și *bido*-ul lui Fahki.

Băiatul se zbătea, însă *kha'Sharum* strânse lațul și îl țintui pe loc.

Abban privi spre Shusten, care se afla lângă el. Fiul lui avea ochii în pământ, incapabil să privească, însă tresări la fiecare zgomot de bici și plânse pentru umilința fratelui său.

— Sper, fiule, ca această lecție să nu fie lipsită de sens pentru tine, spuse Abban.

— Nu, tată, răspunse Shusten.

Abban încuviință.

— Bine. Sper ca și fratele tău să fie la fel de înțelept. Dacă vă dovediți demni, Qeran vă va pregăti, pe tine și pe Fahki, așa cum se cuvine și veți deveni *kha'Sharum*.

Războinicul Sharach îl escortă pe Fahki până la Abban, la capătul prăjinii. Fața băiatului era stacojie de rușine, sub

murdăria cu lacrimi. Abban făcu un semn către războinic, care-i dădu drumul lui Fahki.

— Acesta este Lifan, spuse Abban, arătând spre Sharach. El va fi tutorele vostru.

Shusten îl privi.

— Dar ai spus că maestrul de instrucție Qeran…

— Vă va învăța să luptați, da, spuse Abban. *Dacă* vă dovediți demni. Lifan vă va învăța să citiți, să scrieți și să socotiți. Sunt lecții pe care le-a început mama voastră și le-a abandonat când ați fost chemați la *Hannu Pash*. Veți sări să-i împliniți orice poruncă. Atunci când veți fi capabili să citiți fără să dați din buze și să faceți adunări fără să vă folosiți degetele, vom mai discuta dacă vi se va permite să țineți din nou o suliță.

7. MAI MULT NOROC DECÂT MINTE

333 D.Î., TOAMNA

Jardir se uită uimit la Par'chin, căutând urmele înșelătoriei sau nebuniei în aura sa. Dar Par'chinul era liniștit, concentrat și foarte serios.

Jardir deschise gura și o închise iar. Par'chinul râse.

— Dacă e un fel de test, Par'chinule, va fi și capătul răbdării mele.

Fiul lui Jeph rămase relaxat, făcându-i semn să se așeze. Ca dovadă de încredere, se dădu înapoi până când spatele lui lovi fereastra, apoi se lăsă să alunece pe podea, în mijlocul bucăților de scaun rupte.

— Nu e o glumă. Știu că îți dă de gândit. Ai multe întrebări, așa-i? Nu te grăbi. Începe să le pui când ești pregătit.

Jardir se încordă, nesigur. Focul luptei se stingea, dar mușchii îi erau pregătiți de acțiune, știind că Par'chinul putea să îl atace în clipa în care lăsa garda jos.

Dar, în inima sa, nu credea asta. Par'chinul era în multe feluri, însă nu mincinos. Poziția sa relaxată îi amintea lui Jardir de nenumăratele ore petrecute întrebându-se unul pe celălalt, vorbind despre tot ce mișca sub soare, în timp ce se străduiau să își înțeleagă reciproc limba și cultura. Par'chinul avea o purtare atât de relaxată, încât Jardir se simțise mai confortabil cu el decât cu oamenii săi.

Privi spre pat, însă, la fel ca scaunul, fusese distrus de forța saltului. Se îndreptă cu spatele spre fereastra de vizavi de Par'chin și alunecă și el pe podea. Rămase însă gata de atac. Dar Par'chinul avea dreptate. Nu aveau nimic de câștigat dacă se luptau până când veneau zorile să echilibreze sorții.

Rivalitățile trebuie lăsate la o parte la căderea nopții, spunea Evejah.

— Dar cum putem ajunge în abis? întrebă Jardir, alegând la întâmplare unul dintre lucrurile care i se învârteau prin minte. Tu te poți dematerializa, precum *alagai*-ii, însă eu nu.

— Nu e nevoie! spuse Par'chinul. Există drumuri la suprafață. Demonii minții iau prizonieri dintre oameni și îi țin în viață în adâncurile Miezului.

Scuipă pe podea, apoi adăugă:

— Asta le menține creierele proaspete.

— Trebuie să călătorim către lumea de dincolo ca să salvăm sufletele acelea pierdute, presupuse Jardir. Apoi facă-se voia lui Everam…

Par'chinul oftă adânc, dându-și ochii peste cap.

— Dacă ai de gând să ghicești din nou care o fi „planul lui Everam" de fiecare dată când îți spun ceva nou, o să petrecem multă vreme aici, Ahmann.

Jardir se strâmbă, însă Par'chinul avea dreptate. Încuviință.

— Continuă, te rog!

— Nu știu dacă ne rămâne cine știe ce de salvat. Ochii lui erau triști. Mințile consideră creierele goale o delicatesă. Imaginează-ți duzini de generații, trăind și murind în beznă, mâncând mușchi și licheni, ca niște vite pentru abator. Nu poartă haine, nu vorbesc. Nu-s oameni. Devin altceva. Sunt întunecați, suciți, sălbatici.

Jardir își înfrânse un fior.

— Ideea e, continuă Arlen, că există câteva drumuri pe care le putem urma către Miez, dar sunt lungi și întortocheate. Multe răspântii, fundături, capcane și trecători primejdioase. Nu putem face asta singuri. Avem nevoie de ghid.

— Și vrei ca ghidul acela să fie unul dintre prinții Alagai Ka, spuse Jardir.

Par'chinul încuviință.

— Cum îl vom face să își trădeze neamul și să ne ghideze? întrebă Jardir.

— Prin tortură, răspunse Par'chinul. Prin durere. Demonii nu au simțul loialității și detestă să fie prizonieri. Ne putem folosi de asta.

— Nu pari foarte sigur, spuse Jardir. Cum putem avea încredere într-un prinț al minciunilor?

— Este punctul slab al planului, recunoscu Par'chinul, ridicând din umeri. Întâi să prindem unul.

— Și cum intenționezi să faci asta? întrebă Jardir. Am ucis doi asemenea prinți. Pe unul l-am luat prin surprindere și am avut ajutor de la Leesha Paper și de la *Jiwah Ka* a mea cu celălalt.

Sunt formidabili, Par'chinule. Dacă au o clipă să reacționeze, pot…

Par'chinul zâmbi.

— Ce? Să se dezintegreze? Să deseneze glife în aer? Să își vindece rănile? Și noi putem face toate astea, Ahmann. Putem pune o capcană din care nici măcar Alagai Ka nu pot scăpa.

— Dar unde să găsim unul? întrebă Jardir. După ce am ucis unul, în prima noapte de Asfințire, frații lui au fugit de pe câmpul de luptă. S-au ținut la distanță în următoarele nopți și s-au mișcat iute.

— Se tem de tine, spuse Par'chinul. Și-l amintesc pe Kaji, vânătorul de minți. Își amintesc de cei mulți uciși cu ajutorul coroanei, a suliței și mantiei. Nu se vor apropia niciodată de tine de bunăvoie.

— Deci îl recunoști pe Kaji drept Izbăvitor și admiți că eu sunt urmașul lui, zise Jardir.

— Recunosc că a fost un general de care se temeau demonii minții, spuse Par'chinul, și că, atunci când tu i-ai înfruntat cu sulița și coroana lui, au ajuns să se teamă și de tine. Asta nu te face urmașul nimănui. Dacă Abban ar purta coroana și ar ține sulița, s-ar scăpa pe ei și ar fugi și din calea lui.

Jardir se încruntă, însă nu avea sens să se certe. În ciuda cuvintelor sale pline de îndoială și de lipsa de respect a Par'chinului, simțea speranța aprinzându-i-se în piept. Par'chinul se apropia de ceva. Planul lui era o nebunie, însă o nebunie *glorioasă*. Era o nebunie demnă de Kaji însuși. Acceptă ironia și continuă.

— Cum știm unde să așezăm glifele ca să capturăm unul?

Par'chinul îi făcu cu ochiul.

— Asta-i treaba. Eu știu unde se duc de lună nouă. Toți. Se duc la Soarele Anoch.

Jardir simți că îi îngheață sângele în vene. Orașul pierdut al lui Kaji, unde furtul suliței de către Par'chin pusese totul în mișcare.

— De unde știi?

— Nu ești singurul care s-a luptat cu mințile, Ahmann, spuse Par'chinul. În timp ce tu înfruntai unul în dormitorul tău, eu mă luptam cu frate-său la miazănoapte de Văiugă. M-ar fi dovedit, dacă nu era Renna.

Jardir încuviință.

— *Jiwah* a ta e formidabilă.

Par'chinul acceptă complimentul, încuviințând, însă oftă adânc.

— Poate, dacă o ascultam, nu aș fi fost prins cu *bido*-ul în vine de trei dintre ei luna trecută. Lăsă privirea în podea, iar aura i se coloră de rușine. Mi-au intrat în minte, Ahmann. Nu i-am putut opri. Mi-au scotocit prin amintiri așa cum cauți într-un cufăr. Voiau mai ales să știe unde am găsit glifele…

— Ridică privirea, fiu al lui Jeph, zise Jardir. Eu nu am întâlnit nicicând un bărbat care să lupte cu *alagai*-ii mai abitir decât tine. Dacă tu nu i-ai putut opri, atunci erau de neoprit.

Recunoștința scânteie în aura Par'chinului, când ridică bărbia.

— Nu a fost totul doar de rău. În timp ce ei îmi căutau prin gânduri, am reușit să le întrevăd pe ale lor. Doreau să se întoarcă în orașul pierdut și să facă ce nu au reușit mii de ani de furtuni de nisip. Nu știu dacă e teama că orașul mai ascunde încă secrete sau dorința de a-și umili vechii dușmani, însă vor exhuma sarcofagele și vor rade orașul de pe fața pământului.

— Trebuie să îi oprim cu orice preț, spuse Jardir. Nu voi permite profanarea strămoșilor.

— Nu fi idiot! se răsti Arlen. Vrei să renunți la un avantaj strategic pentru o mână de leșuri prăfuite?

— Aceia sunt eroii din Primul Război, *chin* fără de credință ce ești! se răsti și Jardir. Poartă onoarea omenirii. Nu voi permite să fie mânjiți de *alagai*.

Par'chinul scuipă pe podea.

— Kaji însuși ți-ar porunci să-i lași baltă.

Jardir râse.

— Acum pretinzi că poți vorbi în numele lui Kaji, Par'chinule?

— Am citit și eu tratatul său despre război, Ahmann, răspunse Par'chinul. *Nimic nu este mai prețios decât victoria*, acestea sunt cuvintele lui, nu ale mele.

Jardir strânse pumnii.

— Repede mai citezi din sfânta scriptură când îți convine, fiu al lui Jeph, și la fel de repede o expediezi drept o fantezie când nu se potrivește în plan. Coroana începu să-i strălucească puternic. Kaji a mai poruncit și să onorăm oasele celor care și-au dat viețile în *alagai'sharak*, mai presus de oricare altele, și să nu permitem nimănui să le profaneze.

Par'chinul își încrucișă brațele, iar glifele de pe piele îi scânteiară, în ton cu coroana.

— Corectează-mă, dacă greșesc. Spune-mi că vei renunța la singura noastră șansă de a întoarce lupta împotriva demonilor doar ca să păstrezi onoarea unor carcase goale, ale căror spirite au apucat de multă vreme pe drumul singuratic.

Culturile noastre sunt insulte reciproce firești, *Par'chinule*, zisese cândva Jardir. *Trebuie să ne abținem să ne simțim jigniți*, *dacă vrei să continuăm să învățăm unul de la celălalt*.

Aura fiului lui Jeph era simplă. Credea că avea dreptate, însă nu dorea să se certe.

— Nu greșești, recunoscu Jardir, însă ești un prost de crezi că voi sta să privesc un demon slobozindu-și măruntaiele peste oasele lui Kaji.

Par'chinul încuviință.

— Iar eu nu îți cer asta. Îți cer ca, dacă se ajunge acolo, să-i privești cum fac asta peste Isak. Maji. Mehnding. Chiar și Jardir, dacă-l găsesc.

— Nu-l vor găsi, spuse Jardir, ușurat. Sfântul meu strămoș este îngropat în Sulița Deșertului. Putem muta și trupul lui Kaji acolo.

Și totuși, gândul de a le permite *alagai*-lor să desacralizeze trupurile marilor conducători ai Evejah îi provoca oroare. Chiar și cu toată Ala în joc, nu știa dacă ar fi putut asista la una ca asta fără să încerce să îi oprească.

— Și ce avantaj dobândim prin acest... sacrificiu? întrebă Jardir, amărât.

— Nu îl ascundem pe Kaji, spuse fiul lui Jeph, Primul Shar'Dama Ka își va sluji din nou poporul, servind ca momeală pentru capcana pe care i-o vom așeza pe mormânt. Soarele Anoch este enorm. Nu putem ști precis unde vor ataca demonii minții, cu excepția acelei cripte, pe care mi-o amintesc atât de bine. Acolo se duc, Ahmann. Cu toate forțele. Iar noi vom fi acolo, așteptându-i, ascunși de mantii ale invizibilității. Când vor pătrunde în cameră, vom prinde unul, vom ucide cât mai mulți dintre ceilalți cât avem surpriza de partea noastră, apoi vom fugi.

Jardir își încrucișă brațele, părând sceptic.

— Și cum se presupune că vom reuși?

— Folosim coroana, răspunse Par'chinul.

Jardir ridică o sprânceană.

— Câmpul de glife al Coroanei lui Kaji poate respinge orice demon, chiar și o armată, până la un kilometru, spuse Par'chinul.

— Știu asta, zise Jardir. Este coroana mea.

Par'chinul zâmbi.

— Și știi și că poți închide câmpul? Așa, ca o bulă, ținându-i pe demoni la distanță, ca în Labirint…

— … ținându-i înăuntru, își dădu seama Jardir. Dacă ne apropiem…

— … îi poți prinde în capcană, completă Par'chinul.

Jardir își încleștă pumnii.

— Îi putem distruge pe generalii lui Nie înainte ca Sharak Ka să dea primele semne.

Par'chinul încuviință.

— Dar nu ne va servi la nimic dacă regina lor poate procrea alții.

Jardir îl privi.

— Alagai'ting Ka. Mama tuturor demonilor.

— Întocmai, spuse Par'chinul. Dacă o ucidem, avem o șansă să câștigăm războiul. Dacă nu, se vor întoarce, chiar dacă le mai ia alte trei mii de ani. În cele din urmă, ne vor dovedi.

— Și dacă nu sunt de acord cu planul tău, Par'chinule? întrebă Jardir. Vei fura coroana și vei încerca de unul singur?

— Ai ghicit doar pe jumătate, zise Arlen. Mințile vin la Soarele Anoch de lună nouă, iar eu voi fi acolo, cu sau fără tine. Dacă nu poți intui valoarea acestui lucru, atunci nu ești bărbatul care credeam că ești. Ia-ți coroana, înapoiază-te la tronul tău și lasă-mi mie Sharak Ka.

Jardir scrâșni din dinți.

— Și sulița?

— Sulița este a mea, spuse Arlen. Dar, dacă tu juri pe soare că facem asta împreună, ți-o voi da ție, fără nicio pretenție, și voi considera că am făcut o afacere bună. Dacă nu, o voi lua cu mine în Miez și o voi înfige chiar eu prin inima reginei demonilor.

Jardir îl privi îndelung.

— Nu va fi nevoie, Par'chinule. Mă irită să mi se dea ce este deja al meu, însă ce fel de *ajin'pal* aș fi dacă te-aș lăsa să apuci pe acest drum de unul singur? Poate tu crezi că Everam este o minciună, Par'chinule, însă El te iubește, dacă ți-a dat un asemenea curaj.

Par’chinul zâmbi.

— Taică-meu spunea mereu că mă apără norocul, și nu mintea.

•

Arlen își făcu de lucru prin bucătărie, iar mâinile îi deveniră o ceață în timp ce robotea. Nu fusese nicicând un bucătar grozav, însă anii petrecuți singur pe drum îl făcuseră suficient de priceput la fiert cartofi și la prăjit carne și legume în tigaie. Nu folosea focul, fiindcă glifele pentru căldură gravate pe oale și tigăi își făceau treaba, trezite la viață de atingerea lui.

— Pot să te ajut? întrebă Jardir.

— Tu? întrebă Arlen. Oare autoproclamatul rege al lumii a atins măcar o dată mâncare nepregătită?

— Mă cunoști bine, Par’chinule, însă nu atât de bine pe cât crezi. Nu am fost oare *nie’Sharum* cândva? Nu există nicio sarcină comună pentru care să nu mă fi îndoit de spate.

— Atunci, ia îndoaie-l ca să pui masa!

Glumele erau familiare, lucru de care Arlen nu-și dăduse seama că i-ar fi lipsit în toți anii aceia. Era ușor să își reia obiceiurile vechi, de frați în toate, mai puțin în nume. Jardir ieșise cu Arlen în prima lui noapte în Labirint, iar în Krasia era o legătură mai puternică decât cea de sânge.

Dar Jardir dorise să îl ucidă pentru putere. Nu o făcuse din răutate, însă o făcuse, și, chiar și acum, Arlen se întreba dacă ar fi făcut-o iar. Sau dacă șansa avea să reapară în viitor. Căută în aura lui Jardir un indiciu, însă nu putu găsi mare lucru fără să atragă magia prin el și să îl cunoască întru totul, intruziune pe care Jardir avea să o simtă, fără îndoială, și pentru care avea tot dreptul să se înfurie.

— Întreabă, Par’chinule! spuse Jardir.

— Hm? se arătă Arlen surprins.

— Văd întrebarea care-ți roade spiritul, spuse Jardir. Întreabă și hai să sfârșim cu asta.

Arlen încuviință.

— În curând. Unele lucruri sunt mai potrivite cu stomacul plin.

Termină de pregătit mâncarea, așteptând cu răbdare ca Jardir să rostească o rugăciune înainte să înceapă să mănânce. O singură porție fu suficientă pentru Arlen, însă Jardir suferise răni serioase în lupta de pe stâncă și, dacă magia le putea vindeca într-o clipă, nu putea crea carne și sânge din nimic. Goli trei

boluri și se întinse și după platoul cu fructe, în timp ce Arlen strângea masa.

Când se întoarse, se așeză liniștit, privindu-l pe Jardir, care rodea tot ce se afla pe platou, până la codiță, semințe și miez.

— Întreabă, Par'chinule! spuse iar Jardir.

— Ai hotărât să mă ucizi în vâltoarea clipei, în noaptea aceea din Labirint, întrebă Arlen, sau prietenia noastră a fost o minciună de la bun început?

Privi cu atenție aura lui Jardir, bucurându-se puțin când fu colorată o clipă de durere și rușine. Jardir își reveni iute și ridică privirea, întâlnind ochii lui Arlen și expirând prelung, cu nările fremătând.

— Ambele, spuse. Și niciuna. După ce a aruncat oasele pentru tine în noaptea aceea, Inevera mi-a spus să te accept ca pe un frate și să te țin aproape, fiindcă, într-o zi, va trebui să te ucid dacă îmi doream să preiau puterea.

Ceva se strânse în Arlen. Nechemată, magia ambientală din încăpere veni în grabă spre el, făcând glifele de pe pielea lui să strălucească.

— Nu prea sună a ambele, comentă el, scrâșnind. Și nici ca niciuna.

Jardir nu ratase strălucirea glifelor sale, însă nu dădu de înțeles că ar fi remarcat-o, ci își păstră ochii ațintiți asupra lui Arlen.

— Nu știam nimic despre tine pe atunci, Par'chinule, decât că *Sharum* și *dama* aproape că ajunseseră să se ia la bătaie din cauza dorinței tale de a lupta în Labirint. Păreai un om de onoare, însă, când demonul pietrei a spart zidul, nu am știut ce să cred.

— Vorbești de parcă Un Braț ar fi fost o vită pe care încercam să o strecor dincolo de poartă, zise Arlen.

Jardir ignoră comentariul.

— Dar atunci, când *alagai*-ii au trecut prin breșă și disperarea a cuprins inimile celor mai bravi bărbați, tu ai rămas neclintit și ai sângerat lângă mine, dispus să îți dai viața ca să capturezi demonul pietrei și să rezolvi lucrurile. Nu am mințit când te-am numit frate, Par'chinule. Mi-aș fi dat viața pentru tine.

Arlen încuviință.

— Aproape că ai făcut-o, și nu o dată, în noaptea aceea, și numai Creatorul știe de câte ori de atunci. Dar a fost numai un spectacol, nu-i așa? Știai că urma să mă trădezi cândva.

Jardir ridică din umeri.

— Cine știe, Par'chinule? Însuși actul previziunii ne dă șansa de a schimba ce a fost întrezărit. Sunt idei despre ce *ar putea fi*, nu despre ce *va fi*. Altfel, care ar fi rostul? Dacă mă credeam nemuritor și începeam să îmi asum riscuri nesăbuite, pe care altfel le-aș fi putut evita…

Arlen ar fi vrut să se certe, însă nu avea prea multe de spus. Omul avea dreptate.

— Profețiile Ineverei sunt vagi și adesea nu sunt ceea ce par, continuă Jardir. Am petrecut ani de zile cântărindu-i cuvintele. „Ucide”, spusese ea, dar simbolul de pe zaruri avea și alte sensuri. Moarte, renaștere, transformare. Am încercat să te convertesc la Evejah sau să îți găsesc o mireasă și să te leg de Krasia, sperând că, dacă nu vei mai fi *chin* și vei renaște ca evejan, asta va împlini profeția și îmi va permite să te cruț.

Aproape fiecare bărbat pe care-l cunoștea Arlen în Krasia încercase să îi găsească o mireasă, însă niciunul la fel de insistent ca Jardir. N-ar fi ghicit niciodată că încerca să îi salveze viața, însă în aura lui Jardir nu se citea nicio minciună.

— Cred că, într-un fel, s-a adeverit, spuse Arlen. O parte din mine a murit în acea noapte și s-a născut afară, printre dune. La fel de sigur precum răsare soarele.

— Când mi-ai arătat sulița prima dată, am știut ce era, zise Jardir. I-am simțit puterea și a trebuit să îmi înghit dorința de a ți-o lua, atunci, pe loc.

Buza lui Arlen se curbă, aproape rânjind.

— Dar erai laș. M-ai amăgit și ai conspirat și m-ai atras în capcană, lăsându-ți oamenii și un demon să-ți facă treaba murdară.

Aura lui Jardir fremătă într-un amestec de vinovăție și furie.

— Inevera mi-a spus să te ucid și să îți iau sulița. S-a oferit să îți otrăvească ceaiul, dacă nu voiam eu să îmi mânjesc mâinile. Ți-ar fi răpit dreptul la o moarte de războinic.

Arlen scuipă.

— De parcă m-ar interesa! Trădarea e trădare, Ahmann!

— Te interesează! zise Jardir. Poate crezi că Raiul e o minciună, dar, dacă ți-ai putea alege moartea, ai înfrunta-o cu sulița în mână.

— Nu aveam suliță când a venit moartea după mine, Ahmann. Mi-o luaseși tu. Aveam doar ace și cerneală.

— M-am luptat pentru tine, spuse Jardir, fără să muște momeala. Zarurile Ineverei mi-au condus viața de când aveam doisprezece ani. Niciodată înainte și nici de atunci nu le-am sfidat în așa hal, nici pe ea, nici pe ele. Nici măcar în privința Leeshei Paper. Dacă Inevera nu s-ar fi dovedit atât de… formidabilă, i-aș fi făcut rău când argumentele mele dădeau greș. Am plecat în Labirint hotărât. Nu voiam să îmi ucid fratele și nici să îl jefuiesc.

Arlen încercă să citească emoțiile din aura lui Jardir, însă erau prea complicate, chiar și pentru el. Era un lucru cu care Jardir se luptase ani de zile și încă nu îl acceptase pe deplin. Nu îi ușura senzația de trădare, însă mai era ceva și Arlen dorea să îl audă rostit.

— Ce s-a schimbat? întrebă el.

— Mi-am amintit de cuvintele tale, spuse Jardir. Am privit, de pe zid, cum conduceai *Sharum* să curețe Labirintul, cu Sulița lui Kaji scânteind precum soarele în mâinile tale. Ți-au strigat numele și am știut că te vor urma. Războinicii aveau să te facă Shar'Dama Ka și să atace abisul lui Nie, dacă le cereai asta.

— Ți-a fost teamă că-ți voi lua slujba? întrebă Arlen. Nu mi-am dorit-o niciodată.

Jardir clătină din cap.

— Nu îmi păsa de *slujbă*, Par'chinule. Ci de oamenii mei. De ai tăi. De fiecare bărbat, femeie și copil din Ala. Fiindcă aveau să te urmeze cu toții după ce îi vedeau pe *alagai* sângerând. Am văzut asta cu ochii minții și era glorios.

— Atunci, ce a fost, Ahmann? întrebă Arlen, pierzându-și răbdarea. Ce s-a întâmplat, în numele Miezului?

— Ți-am zis, Par'chinule! Mi-am amintit de cuvintele tale. *Nu există Rai*, ai zis. Și m-am gândit că, dacă nu ai speranța Raiului, din ce motiv ai vrea să păstrezi dreptatea, când toată lumea ți se arunca la picioare? Fără să fie umil în fața Creatorului, cărui bărbat i se putea încredința o asemenea putere? Nie corupe tot ce nu poate distruge și numai prin supunerea față de Everam putem să ne opunem șoaptelor și minciunilor Ei.

Arlen căscă gura la el. Adevărul cuvintelor era reflectat de aura lui Jardir, însă mintea lui nu reușea să le cuprindă înțelesul.

— Eu întruchipez tot ce îți este drag, doresc să lupt și să mor în Primul Război, dar tu m-ai trăda fiindcă o fac pentru omenire, nu pentru o bucată imaginară de cer?

Jardir își încleștă pumnii.

— Te avertizez, Par'chinule…

— În Miez cu avertismentele tale!

Arlen lovi cu pumnul, iar brațul îi vibra încă de putere. Masa explodă, prăbușindu-se într-o ceață de așchii. Jardir sări înapoi și se feri de șrapnel, adoptând o poziție *sharusahk*.

Arlen era prea înțelept ca să accepte o luptă corp la corp. Jardir l-ar fi dovedit oricând. Se mai luptase cu *dama* și avusese noroc să scape cu viață. Jardir studiase ani de zile cu clericii și le deprinsese secretele. Chiar și acum, când Arlen era mai rapid și mai puternic decât oricare altul, Jardir l-ar fi putut învinge ca pe un băiețel. Oricât își dorea Arlen să îl înfrunte de pe picior de egalitate, nu avea mare lucru de câștigat și totul de pierdut.

Abilitățile *sharusahk* superioare ale lui Jardir erau irelevante în orice situație. Înțelegerea și controlul pe care le avea asupra magiei sale erau rudimentare, autodidacte și deloc exersate. Avea să dureze până când putea să-și controleze abilitățile și nici atunci nu se putea compara, folosind relicvele *hora*, cu ce putea face Arlen, care înglobase magia în el. Dacă voia să îl ucidă pe Jardir, putea.

Și, astfel, să-i piardă pe toți. Arlen ar fi putut face coroana să funcționeze fără Jardir, însă nu prea avea șanse să iasă din Soarele Anoch în viață fără ajutor și n-ar fi ajuns niciodată la curtea demonului minții de unul singur. Miezul avea să îl cheme, cu o melodie tot mai insistentă, pe măsură ce se apropia.

Nie corupe tot ce nu poate distruge. Cuvinte ale credinței, însă conțineau și înțelepciune. Fiecare copil auzise proverbul despre puterea care corupe și despre puterea absolută care corupe totul. Miezul oferea putere absolută, însă Arlen nu îndrăznea să o atingă. S-ar fi pierdut pe sine, absorbit și ars ca un chibrit aruncat pe un rug de Solstițiu.

Inspiră adânc, ca să se calmeze, înainte să facă un lucru nechibzuit. Jardir își păstra garda sus, însă aura lui dovedea că nu avea nici cea mai mică intenție să lupte. Știau amândoi care era miza.

— Am făcut o promisiune în noaptea aceea, când te-am lăsat printre dune, Par’chinule, spuse Jardir. Ți-am aruncat o ploscă cu apă și ți-am promis că te voi găsi în viața de apoi, iar, dacă nu reușeam și nu făceam Ala un loc mai bun, urma să ne răfuim.

— Iată că s-a întâmplat mai devreme! spuse Arlen. Sper că ești pregătit!

•

Jardir privi cerul când ieșiră din turn, încercând să deducă unde se aflau după poziția stelelor. La miazăzi și apus de Mărinimia lui Everam, însă asta nu îi spunea nimic. Milioane de hectare neîmblânzite se întindeau între marele oraș și deșert. Ar fi putut să găsească singur calea înapoi, însă numai Everam știa cât putea dura.

Nu trebuia să-l întrebe pe Par’chin care era scopul lui când îl condusese afară din turn. Era scris limpede în aura sa și se reflecta și în a lui Jardir. Speranța de a lupta umăr la umăr împotriva *alagai*-lor, așa cum făcuseră de atâtea ori înainte, ar fi putut începe să consume furia și neîncrederea care dăinuiau încă între ei.

Unitatea merită orice preț, spunea Evejah. Kaji o numise cheia către Sharak Ka. Dacă el și Par’chinul puteau găsi o unitate în scopuri, atunci aveau o șansă.

Dacă nu…

Jardir inspiră adânc aerul nopții. Se potrivea. *Toți bărbații sunt frați pe timp de noapte*, spusese Kaji. Dacă nu puteau găsi unitatea în fața *alagai*-lor, atunci era puțin probabil să o găsească în altă parte.

— Ne vor prinde mirosul curând, spuse Par’chinul, citindu-i gândurile. Primul lucru este să-ți reîncarci coroana.

Jardir scutură din cap.

— Primul lucru este să-mi înapoiezi sulița, Par’chinule. Am fost de acord cu condițiile tale.

Par’chinul clătină și el din cap.

— Hai s-o luăm încetișor, Ahmann. Sulița nu pleacă încă nicăieri.

Jardir îi aruncă o privire dură, însă nu avea nicio șansă. Vedea că Par’chinul nu era dispus să cedeze și nu avea sens să se certe mai departe. Ridică pumnul, cu încheieturile degetelor scarificate de glifele pe care i le tăiase Inevera în carne.

— Coroana va începe să se reîncarce atunci când pumnul meu lovește un *alagai*.

Par'chinul încuviință.

— Dar nu e cazul să așteptăm.

Jardir îl privi.

— Sugerezi să mai iau de la tine?

Par'chinul îi aruncă o privire cruntă.

— M-ai prins cu garda jos o dată, Ahmann. Mai încearcă o dată și vei regreta.

— Atunci cum? întrebă Jardir. Fără un *alagai* de unde să atrag magie…

Par'chinul îl întrerupse cu o fluturare a mâinii, gesticulând spre împrejurimi.

— Magia ne înconjoară, Ahmann.

Era adevărat. Cu viziunea coroanei, Jardir vedea noaptea ca pe timp de zi, iar lumea era scăldată de strălucirea magiei. Li se aduna la picioare, ca o ceață luminoasă, agitată de trecerea lor, însă avea doar puțină putere, cam cât avea fumul puterea unei flăcări.

— Nu înțeleg, spuse Jardir.

— Respiră, spuse Par'chinul. Închide ochii.

Jardir îl privi, însă se supuse, respirând ritmic și egal. Căzu în transa războinicului, pe care o învățase la Sharik Hora, cu sufletul împăcat, însă gata să reacționeze oricând.

— Caută cu ajutorul coroanei, spuse Par'chinul. Simte magia din jurul tău, care șoptește ca o adiere.

Jardir făcu precum i se ceruse și simți, într-adevăr, magia, dilatându-se și contractându-se ca răspuns la respirația sa. Curgea peste Ala, însă era atrasă de viață.

— Atrage-o ușurel, spuse Par'chinul, de parcă ai inspira-o.

Jardir trase aer în piept și simți puterea curgând în el. Nu era focul lovirii unui *alagai*, ci mai degrabă căldura razelor de soare pe piele.

— Continuă, spuse Par'chinul. Încet! Nu te opri când expiri! Doar respiră mereu.

Jardir încuviință, simțind că fluxul continuă. Deschise ochii și văzu magia venind spre el din toate direcțiile, cu un flux continuu, ca un râu care se îndreaptă spre o cascadă. Era un proces lent, însă, într-un târziu, abisul începu să se umple. Se simți mai puternic.

Dar uimirea sa îl costă echilibrul, iar fluxul se opri.

Se uită la Par'chin.

— Uimitor.

Par'chinul zâmbi.

— Abia ai început, Ahmann. Avem multe de învățat înainte să fim gata să înfruntăm o curte a demonilor minții.

— Nu ai încredere să îmi dai Sulița lui Kaji, însă îmi oferi secretele magiei tale?

— Sharak Ka înainte de toate, răspunse Arlen. M-ai învățat războiul, mi se pare corect să te învăț magie. Măcar elementele de bază. Sulița e un baston în care te-ai sprijinit prea multă vreme.

Făcu cu ochiul, apoi spuse:

— Să nu crezi că-ți dezvălui toate trucurile mele.

Mai petrecură câteva minute așa, cu Par'chinul îndrumându-l cu blândețe în atragerea puterii.

— Acum, ține-te bine! spuse Par'chinul.

Scoase din buzunar un cuțitaș retractabil. Îl deschise și îl roti, dându-i-l lui Jardir cu mânerul înainte, Jardir îl luă, curios. Nu era nici măcar glifat.

— Ce ar trebui să fac cu ăsta?

— Să te tai, răspunse Par'chinul.

Jardir îl privi și mai curios, apoi ridică din umeri și se conformă.

Lama era ascuțită și îi străpunse carnea cu ușurință. Vedea sângele din tăietură, însă magia absorbită lucra deja. Pielea se lipi la loc înainte ca sângele să poată măcar curge.

Par'chinul clătină din cap.

— Din nou. Dar ține mai bine de putere. Atât de bine, încât rana să rămână deschisă.

Jardir mârâi, tăindu-și din nou carnea. Rana începu să se închidă, ca înainte, însă Jardir atrase magia din carnea sa spre coroană, iar vindecarea se opri.

— Vindecarea este minunată când oasele tale sunt la locul lor și ai putere de irosit, spuse Par'chinul, însă, dacă nu ai grijă, te poți vindeca greșit sau poți irosi putere de care ai nevoie. Acum, lasă să iasă doar un strop, dar trimite-l încotro este nevoie.

Jardir lăsă să curgă un firicel măsurat de magie și privi tăietura închizându-se, de parcă nu ar fi existat.

— Bine, spuse Par'chinul, însă ai fi putut folosi și mai puțin. Acum, două tăieturi. Vindecă una, nu și pe cealaltă.

Ținând strâns puterea, Jardir își tăie un antebraț și apoi pe celălalt. Închise ochii și inspiră adânc, eliberând cu o idee mai multă magie decât înainte și îndreptând-o spre brațul lui stâng. Simți fiorul străbătându-i membrul și deschise ochii ca să privească tăietura care se închidea încet, în timp ce cealaltă încă sângera.

Nu foarte departe se auzi un urlet – al demonilor de câmp. Jardir privi în direcția lui, însă *alagai*-ii erau încă la distanță.

— Atrage puterea din direcția aceea, spuse Par'chinul. Prin ochi.

Jardir făcu întocmai și află că, chiar dacă nu avea vizibilitate directă, putea zări creaturile la distanță, alergând în viteză.

— Cum e posibil? întrebă.

— Toate creaturile vii își lasă amprenta asupra magiei din jur, răspunse Par'chinul, care se dizolvă ca o picătură de vopsea în apă. Poți citi curentul și poți vedea dincolo de limitele ochilor.

Jardir miji ochii, studiind creaturile care se apropiau. Erau o hoardă întreagă, mai bine de douăzeci. Membrele lor lungi, articulate, și trunchiurile joase străluceau de putere.

— Sunt mulți, Par'chinule, spuse el. Ești sigur că nu vrei să îmi înapoiezi sulița?

Analiză cerul. Acolo începeau să dea târcoale și demonii vântului, atrași de scânteierile puterii. Jardir dădu să-și scoată Mantia Invizibilității, s-o aibă la îndemână, însă firește că Par'chinul i-o luase și pe aceea.

Fiul lui Jeph clătină din cap.

— Dacă nu putem să-i învingem folosind doar *gaisahk*, atunci nu avem ce căuta în Soarele Anoch.

Jardir îl privi, curios. Sensul cuvântului era limpede: o alăturare a termenilor krasiani *gai*, care însemna „demon", și *sahk*, care însemna „neînarmat", însă nu îl mai auzise niciodată.

— *Sharusahk* a fost creat pentru ca oamenii să se ucidă unii pe alții, zise Par'chinul, ridicându-și pumnul glifat. Trebuia să schimb asta, ca să pot introduce glifele în schemă.

Jardir își încrucișă pumnii în dreptul inimii și se plecă scurt, plecăciunea tradițională a unui elev *sharusahk* față de maestrul său. Mișcarea fu executată perfect, însă, fără îndoială, Par'chinul îi citea ironia din aură.

Flutură o mână spre demonii de câmp, care se apropiau rapid.
— Abia aștept prima lecție, Par'chinule.

Ochii acestuia se îngustară, însă pe buze avea o urmă de zâmbet. Fața lui se încețoșă o clipă, iar hainele îi căzură, lăsându-l numai în *bido*-ul maroniu. Era prima dată când Jardir vedea ce se alesese de prietenul său. Omul Pictat, așa îl numeau cei de la miazănoapte.

Era ușor de văzut de ce verdenii îl consideraseră Izbăvitorul. Fiecare centimetru vizibil de piele fusese acoperit cu glife. Unele erau mari și puternice. Glife de impact. Interdicții. Glife de apăsare. La fel ca Jardir, un demon nu putea să îl atingă pe Par'chin, doar dacă voia el, iar loviturile sale de pumn, de cot și de picior i-ar fi atins pe *alagai* ca niște înțepături de scorpion.

Alte glife, precum cele din jurul ochilor și gurii, erau aproape prea mici pentru a fi citite, conferind puteri mai subtile. Unele de mărime mijlocie i se aliniau pe membre. Erau mii.

Era suficient motiv de uimire, însă Par'chinul fusese întotdeauna un artist al glifelor. Modelele sale, simple și eficiente, erau redate cu așa o frumusețe, încât îi făceau de rușine pe anluminorii Evejah. Aceștia erau *dama* care-și petrecuseră întreaga viață copiind și ilustrând textele sacre cu cerneala făcută din sângele eroilor.

Glifele tăiate de Inevera în carnea lui Jardir erau grosolane, prin comparație. Ar fi trebuit să îl jupoaie de viu ca să ajungă la nivelul artei Par'chinului.

La suprafața glifelor alerga magia, trosnind ca electricitatea dintr-un covor gros. Glifele pulsau, luminându-se și întunecându-se cu un ritm hipnotizant. Chiar și cineva fără viziunea glifelor le putea vedea. Nu mai arăta ca un om, ci ca unul dintre serafimii lui Everam.

Demonii de câmp erau aproape, gonind din răsputeri, fiindcă văzuseră prada. Formau un șir lung și se aflau la câteva salturi distanță. Prea mult timp petrecut luptându-se cu primul l-ar fi adus și pe al doilea pe deasupra și tot așa, până când trebuia să lupte cu toți. Jardir se încordă, gata să îi sară în ajutor prietenului său în clipa în care era copleșit.

Par'chinul merse curajos în întâmpinarea lor, însă era bravada războinicului. Nimeni nu se putea lupta de unul singur cu atâția.

Însă prietenul său îl surprinse din nou, alunecând rapid și prinzând primul demon pentru a-i folosi propria viteză împotriva

lui, într-o aruncare circulară *sharusahk* perfectă. Pocnind ca un bici, gâtul demonului de câmp se rupse, cu o clipă înainte ca Par'chinul să îi dea drumul. Ținta sa fu precisă, izbind cu *alagai*-ul mort în următorul. Amândoi se rostogoliră la pământ.

Acum, Par'chinul strălucea puternic. În clipele de contact, atrăsese o cantitate considerabilă de magie de la primul demon. Atacă iar, izbind capul demonului încă în viață cu un călcâi glifat pentru impact. Magia fulgeră, iar, când Par'chinul se întoarse să îl înfrunte pe următorul, Jardir văzu că țeasta demonului fusese zdrobită ca un pepene.

O izbitură și un strigăt atraseră atenția lui Jardir. În timp ce el se concentrase asupra Par'chinului, un demon al vântului plonjase spre el, lovindu-se cu putere de câmpul glifat care-i înconjura coroana câțiva pași în fiecare direcție, inclusiv în sus.

Cred că Everam își râde de mine, se mustră singur Jardir. În tinerețea lui, nu ar fi fost niciodată atât de nechibzuit, încât să piardă contactul cu împrejurimile. Par'chinul se temea că sulița îl făcuse prea relaxat, și poate că avea dreptate, însă coroana era, de fapt, pricina. Începuse să lase garda jos. Asta avea să-l coste în Soarele Anoch. Prinții demonici demonstraseră, la Asfințire, că existau încă moduri în care-l puteau lovi.

Jardir făcu să cadă câmpul, iar demonul vântului se prăbuși la pământ. Se zbătu să se ridice, mai degrabă uimit decât amețit, însă, așa cum îl învățase maestrul de instrucție Qeran cu mulți ani în urmă, demonii vântului erau lenți și stângaci la sol. Osciorul care îi întindea membrana aripilor se arcui, fără a fi menit să susțină întreaga greutate a demonului, iar picioarele din spate ale creaturii erau complet flexate în zona genunchilor, incapabile să se întindă complet.

Înainte să reușească să se îndrepte, Jardir se aruncă asupra demonului, lovindu-i membrele și folosindu-și greutatea pentru a-l lăsa fără aer, încă o dată. Glifele de pe mâinile lui nu erau la fel de alambicate ca ale Par'chinului, însă erau puternice. Se așeză pe pieptul demonului, prea sus pentru ca el să îl poată lovi cu pintenii din spate, și îi țintui aripile la pământ cu genunchii. Îi ținu gâtul cu mâna stângă, iar glifa de apăsare tăiată în palma lui scânteie, adunând putere când îl pocni repetat în osul vulnerabil al orbitei, chiar deasupra ciocului dințat. Glifele de impact de pe degete sclipiră, iar el simți osul fisurându-se și crăpând.

Apoi, așa cum îi arătase Par’chinul, atrase magia *alagai*-ului, simțind-o, absorbită adânc în centrul Alei, cum curgea înăuntrul lui și îl umplea de putere.

Un alt demon al vântului plonjă spre el în timp ce se lupta, însă, de data aceasta, Jardir era pregătit. Învățase de mult că demonii vântului își conduceau plonjonul cu pintenii lungi și încârligați de la îndoitura aripilor. Puteau reteza un cap cu acei pinteni, apoi își întindeau larg aripile, oprindu-și viteza de coborâre și înșfăcând prada în pintenii din spate, lansându-se înapoi spre cer, cu o bătaie falnică.

Încălzit de magie, Jardir se mișcă cu repeziciune, prinzând osul aripii demonului chiar sub pintenul frontal. Pivotă și se aruncă în față, împiedicându-l pe demon să își desfacă aripile și izbindu-l de pământ prin forța plonjonului. Oasele se frânseră, iar demonul strigă, zbătându-se în agonie. Îl ucise repede.

Ridicând privirea, văzu că Par’chinul se avântase în luptă cu toate forțele. Ucisese cinci dintre demonii de câmp, însă ceilalți, mai bine de trei ori pe-atât, îl înconjuraseră.

Dar tot nu părea să fie în pericol. Un demon sări la el, iar el se prefăcu în ceață. *Alagai*-ul trecu prin el și se izbi în tovarășul lui, iar cei doi se rostogoliră într-un amestec de colți și gheare.

O clipă mai târziu, recăpătă formă în spatele altei fiare, prinzând-o de sub labele din față și înșfăcându-i ceafa într-o prinsoare *sharusahk*. Se auzi un pocnet, apoi un alt demon îl atacă. El se dematerializă iar, redevenind corporal la câțiva metri, chiar la timp ca să lovească un demon în burtă. Glifele de impact din interiorul labei piciorului sclipiră, trimițându-l pe *alagai* câțiva metri în aer.

Jardir era cel mai grozav maestru de *sharusahk* în viață și chiar și el abia dacă putea face față luptei-de-ceață a Par’chinului. Împotriva *alagai*-lor, cu trupurile lor puternice și mințile reduse, efectul era devastator.

— Trișezi, Par’chinule! strigă Jardir. Puterile tale te-au relaxat.

Fiul lui Jeph prinsese în mâini fălcile unui *alagai* și era pe cale să le deschidă mult dincolo de capacitatea lor. Demonul scoase un strigăt ascuțit, zbătându-se nebunește, dar nu se putu desprinde din strânsoare. Privi spre Jardir, iar aura îi trăda amuzamentul.

— Zise bărbatul din spatele câmpului glifat al coroanei sale. Vino și arată-mi cum se face, dacă te-ai odihnit destul.

Jardir râse și își desfăcu robele. Trupul Par'chinului era subțire și încordat ca un cablu, contrastând puternic cu masivitatea mușchilor lui Jardir, o pânză lată, pe care Inevera pictase cu pumnalul. Trase aproape câmpul glifat al coroanei și făcu un pas în zona de conflict. Un demon de câmp îl atacă, însă el îl prinse de piciorul din față și i-l rupse fără efort, lăsându-l chiar la timp pentru a se răsuci și a lovi alt demon, la baza craniului. Glifa de impact de pe partea interioară a labei piciorului fu suficientă pentru a-i rupe coloana, ucigându-l instantaneu.

Ceilalți demoni, cu furia flămândă transformată într-o agresiune mai precaută după lupta cu Par'chinul, dădeau târcoale, scoțând mârâieli amenințătoare și căutând o deschidere. Jardir îl privi pe Par'chin, care se dăduse un pas în spate ca să observe. Glifele sale de interdicție străluceau puternic, iar Jardir vedea marginea câmpului glifat pe care-l formau. Se afla la câțiva metri în toate direcțiile de la Par'chin, ca o bulă invizibilă de sticlă impenetrabilă.

Propriii săi războinici fuseseră gata să îl numească pe Par'chin Izbăvitor în acea noapte din Labirint. Jardir crezuse că era doar din cauza Suliței lui Kaji, pe atunci, dar se părea că Par'chinul era destinat puterii. Era *inevera*.

Dar destinat să aibă putere nu însemna că era Shar'Dama Ka. Par'chinul dăduse înapoi în fața prețului final al puterii, refuzând să accepte să conducă poporul. Mai avea multe de învățat.

— Privește, Par'chinule, spuse Jardir, poziționându-și cu emfază picioarele în timp ce adopta una dintre cele mai simple posturi *dama sharusahk*.

Inspiră, analizând toate împrejurimile, toate gândurile și emoțiile sale, îmbrățișându-le și lăsându-le să se stingă. Privi demonii cu calm, cu o concentrare relaxată, gata să reacționeze într-o secundă.

Își coborî garda, pretinzând că era distras, iar *alagai*-ii mușcară momeala. Cercul din jurul lui plesni de mișcare, când toți demonii de câmp îl atacară deodată, cu precizia unei gărzi de asalt.

Jardir nu își mișcă picioarele, însă talia sa, suplă asemenea unei frunze de palmier, se îndoi și se răsuci, în timp ce evita atacurile și le respingea. Avea rareori nevoie de mai mult decât de latul palmei pentru a respinge un dinte sau un pinten, lovind într-o parte labele sau capul unui demon de câmp, suficient cât

aceștia să nu îl atingă. Creaturile aterizau, rostogolindu-se confuze, amețite, însă fără nicio zgârietură.

— Te lupți sau doar te joci cu ei? întrebă Par'chinul.

— Predau, Par'chinule, răspunse el, iar tu ai face bine să urmărești lecția. Oi fi având tu abilități magice, însă *dama* ar râde la vederea abilităților tale de *sharusahk*. Există mai multe decât dogmele predate în catacombele de sub Sharik Hora. *Gaisahk* are meritele sale, însă mai ai multe de învățat.

Jardir trimise o pulsație de putere prin coroană, trimițând *alagai*-ii în spate, rostogolindu-se, parcă izbiți de un zid ca un scut. Se scuturară, mârâind și continuând să dea târcoale.

— Haide, îl îndemnă Jardir, reașezându-și tacticos picioarele. Înfige-te în picioare și hai să începem lecția.

Par'chinul se evaporă, reapărând lângă el, cu picioarele imitându-i perfect poziția. Jardir mormăi aprobator.

— Te vei lupta fără să dispari. *Sharusahk* este o luptă eternă pentru viață, Par'chinule. Nu o poți stăpâni dacă nu îți este teamă pentru a ta.

Par'chinul îi întâlni privirea, apoi încuviință.

— Așa e cinstit.

Când demonii se aruncară spre ei, Jardir îi făcu cu ochiul Par'chinului, ironic.

— Dar să nu crezi că te învăț *tot* ce știu.

•

Jardir privea soarele lovind trupurile *alagai*-lor pe care le folosiseră pe post de manechine de antrenament pentru *sharusahk*. Demoni mai puternici decât cei de câmp sau de vânt își făcuseră apariția pe măsură ce se scurgea noaptea, atrași de zgomotele luptei. În final, el și Par'chinul fuseseră forțați să renunțe la prefăcătorie și să lupte din greu ca să îi doboare doar prin *gaisahk*.

Dar acum dușmanii lor le zăceau la picioare, înfrânți, iar el și Par'chinul rămăseseră în picioare, arătându-le soarele.

Dacă Jardir trăia o mie de ani, tot nu s-ar fi săturat de priveliște. Pielea demonilor începu să sfârâie imediat, strălucind precum cărbunii încinși, înainte de a izbucni în flăcări, trimițând un val de căldură spre el. Îi amintea zilnic că, indiferent cât de neagră era noaptea, Everam se întorcea mereu în plină forță. Era unicul moment al fiecărei zile în care speranța copleșea

greutatea sarcinii sale de a-și elibera poporul de *alagai*. Era momentul în care se simțea unul și același cu Everam și Kaji.

Îl privi pe Par'chin, întrebându-se ce vedea *ajin'pal*-ul său necredincios în flăcări. Viziunea coroanei pălea, pe măsură ce umbrele erau alungate, însă mai putea zări o urmă din aura lui și din speranța și puterea voinței care o acaparaseră.

— Ah, Par'chinule, zise el, atrăgând privirea bărbatului. E atât de ușor să îmi amintesc de diferențele dintre noi, că uneori uit de asemănări.

Par'chinul încuviință cu tristețe.

— Ai dreptate!

— Cum ai găsit orașul pierdut, Par'chinule? întrebă Jardir.

La lumina zilei Arlen nu putea citi aura lui Jardir, însă privirea atentă din ochii lui îi spunea că nu era o întrebare întâmplătoare. Jardir o păstrase, așteptând până când Arlen era relaxat și nebănuitor.

Și funcționase. Arlen știa că fața lui îi spunea lui Jardir cât de mult ar fi preferat să țină secret răspunsul. Gândurile sale îi oferiră o duzină de replici, dar le îndepărtă pe toate. Dacă urmau să pășească împreună pe drumul acesta, trebuiau să fie frați, onești și cu încredere, altfel misiunea lor era condamnată la eșec dinainte să înceapă.

— Am avut o hartă, spuse el, știind că nu se va termina aici.

— Și de unde ai luat tu harta? insistă Jardir. Doar nu ai găsit-o în nisipuri. Un asemenea obiect fragil s-ar fi împrăștiat de mult în cele patru zări.

Arlen inspiră adânc, îndreptându-și spatele, și îl privi pe Jardir în ochi.

— Am furat-o din Sharik Hora!

Încuviințarea lui Jardir fu calmă, gestul unui părinte dezamăgit, care știe deja ce a făcut copilul lui.

Dar, în ciuda posturii sale, Arlen îi simțea furia crescândă, pe care nicio persoană înțeleaptă nu ar fi ignorat-o. Se pregăti, întrebându-se dacă l-ar fi putut înfrânge pe Jardir la lumina zilei, dacă se ajungea la lovituri.

Trebuie doar să îi iau coroana, își zise, știind că suna mult mai simplu decât era, de fapt. Ar fi preferat să urce un munte fără frânghie.

— Cum ai reușit? întrebă Jardir, cu același ton obosit. N-ai fi putut niciodată să intri singur în Sharik Hora.

Arlen încuviință.

— Am avut ajutor.

— Pe cine? insistă Jardir, însă Arlen lăsă doar capul în jos. Aha, Abban. El a fost prins mituind *dama* de multe ori, însă nu credeam c-ar putea merge atât de departe sau că m-ar fi putut minți atâta vreme fără să fie descoperit.

— Nu e prost, Ahmann, zise Arlen. L-ai fi ucis sau, mai rău, ai fi făcut vreo barbarie de rahat: de exemplu, să îi tai limba. Să nu negi asta! Oricum, n-a fost vina lui. Avea la mine o datorie de sânge și i-am cerut harta ca plată.

— Asta nu îl face mai puțin vinovat, spuse Jardir.

— Ce s-a întâmplat s-a întâmplat, iar el i-a făcut omenirii un favor.

— Serios? întrebă Jardir.

Masca lui calmă se prăbuși, iar el se uită urât la Arlen, făcând câțiva pași mari, până ajunseră nas la nas.

— Dar dacă sulița nu trebuia încă găsită, Par’chinule? Poate că nu eram pregătiți pentru ea, iar tu ai încălcat *inevera* aducând-o înapoi înainte de vreme. Dacă pierdem Sharak Ka, din cauza aroganței tale și a lui Abban, Par’chinule? Atunci ce?

Glasul îi deveni tot mai puternic pe măsură ce continua și, o clipă, Arlen simți că se clatină sub forța lui. Să fure manuscrisul acela nu i se păruse niciodată corect, dar și acum ar fi făcut-o iar.

— Da, poate, fu el de acord. Las’ să fie vina mea și a lui Abban.

Se îndreptă de spate, se dădu înapoi și îl privi pe Jardir în ochi.

— Dar poate cea mai bună șansă a noastră să câștigăm Sharak Ka a fost acum trei sute de ani, când omenirea număra milioane, iar nenorociții tăi de *dama* țineau glifele de luptă departe de noi, ascunzând hărțile acelea în turnuri, din superstiție. Atunci cine purta povara aroganței? Dacă *asta* i-a distrus lui Everam nenorocitul de plan?

Jardir se opri, pierzându-și puțin din postura agresivă, în timp ce se gândea la întrebare. Arlen cunoștea semnele și se dădu iute înapoi. Rămase așa, fără să sugereze nici agresivitate, nici supunere.

— Dacă Everam are un plan, nu și-l împărtășește cu noi.

— Zarurile…, începu Jardir.

— … sunt magie, fără îndoială, îl întrerupse Arlen, însă asta nu le face divine. Nu i-au spus niciodată Ineverei că trebuie să mă oprești din a merge la Soarele Anoch. I-au spus doar să te folosești de mine când mă întorc.

Furia îl mai părăsi pe Jardir când se gândi la această nouă posibilitate. Vechiul său prieten putea fi nesăbuit cu privire la credința lui, însă măcar era cinstit. Credea cu adevărat, lucru care-l paraliza în încercarea de a reconcilia toate ipocriziile Evejah.

Arlen își desfăcu brațele.

— Ai două opțiuni, Ahmann. Fie să ne contrazicem pe noțiuni abstracte, fie să ducem Sharak Ka cât putem de bine, cu ceea ce avem, și să stabilim cine are dreptate după ce câștigăm.

Jardir încuviință.

— Atunci, nu avem decât o singură opțiune, fiu al lui Jeph.

•

Zilele treceau, iar acordul lor părea să reziste. Jardir se simțea mai stăpân pe magia sa decât fusese vreodată, uimit de puterea etalată din vârfurile degetelor și de cât de îngust îi fusese orizontul înainte.

Dar, în ciuda progreselor, Asfințirea se apropia tot mai repede. El și Par'chinul puteau fugi cu mare viteză când erau plini de magie, dar chiar și așa Soarele Anoch nu era aproape, iar ei trebuiau să-și pună capcanele.

— Când plecăm spre orașul pierdut? întrebă el, într-o dimineață, în timp ce așteptau să arate soarelui victimele nopții.

— În seara asta, spuse Par'chinul. Lecțiile s-au încheiat.

Cu aceste cuvinte, dispăru în ceață. Jardir privi, cu ajutorul viziunii coroanei, felul în care alunecă pe una dintre multele cărări care trimiteau magia la suprafața Alei. Forța vieții lui Everam, coruptă de Nie.

Fu plecat doar o clipă, dar, când se ridică din nou, curentul de magie care îl însoți îi spuse lui Jardir că bătuse o distanță foarte mare.

Avea două obiecte în mâini: o mantie și o suliță.

Jardir deja se întindea după suliță înainte ca Par'chinul să se fi materializat complet. La prima încercare, mâna sa trecu prin ea, însă încercă iar și o înșfăcă, smulgând-o din mâinile Par'chinului.

Ținu sulița în fața lui, simțindu-i pulsațiile de putere, și știu că era adevărata Suliță a lui Kaji. Fără ea, se simțise pustiu. Doar o carcasă. Acum, că revenise, se simți mult mai ușurat.

Nu ne vom mai despărți, promise el.

— Vei avea nevoie și de asta!

Jardir ridică privirea când Par'chinul îi aruncă mantia invizibilității de la Leesha Paper. Brațul i se întinse ca să o prindă înainte ca tivul să atingă pământul.

Se uită la Par'chin cu iritare.

— O insulți pe maestra Leesha, tratându-i minunata mantie cu atât de puțin respect.

Darul Leeshei nu avea același impact asupra sorții sale precum sulița, dar nu putea nega că finețea materialului și invizibilitatea pe care i-o oferea, chiar și împotriva celor mai puternici *alagai*, îl făceau să simtă că planul lor nebunesc avea o șansă.

— Cum te vei ascunde când *alagai*-ii vor ajunge la mormântul lui Kaji? întrebă el, când Par'chinul nu spuse nimic. Ai și tu o mantie?

— Nu am nevoie, spuse Par'chinul. Aș putea desena glifele invizibilității în aer, dar chiar și așa m-aș obosi prea mult.

Își desfăcu brațele, cu încheieturile la exterior. Acolo, pe antebrațele sale, erau tatuate glifele invizibilității.

Glifele începură să strălucească, în timp ce restul de pe pielea Par'chinului rămaseră întunecate. Străluceau atât de puternic, încât Jardir pierdu urma simbolurilor individuale, iar fiul lui Jeph păli, la fel ca atunci când își pierdea substanța, devenind translucid și neclar. Jardir simți că amețește privindu-l. Ceva îl îndemna să își întoarcă privirea, dar știa, în sufletul său, că, dacă o făcea, nu ar fi putut să îl mai vadă pe Par'chin când se uita iar, chiar dacă bărbatul nu se mișca.

O clipă mai târziu, își recăpătă contururile. Strălucirea glifelor începu să pălească și redeveniră lizibile. Ochii lui Jardir dansară peste ele, iar inima i se opri în gât. Scrierea glifelor era precum scrisul de mână, iar acestea erau trasate în felul alambicat al Leeshei Paper, brodat în detaliu pe mantia sa.

În mod normal, vederea caligrafiei iubitei sale i-ar fi făcut inima să cânte, dar nu și aici.

— Maestra Leesha ți-a glifat pielea?

Nu intenționase ca întrebarea să se transforme în mârâit, dar se întâmplase. Ideea ca ea să-i fi atins pielea dezvelită era insuportabilă.

Spre ușurarea lui Jardir, Par'chinul clătină din cap.

— Eu le-am scris, însă modelul e al ei, așa că i-am copiat stilul, spuse mângâindu-și simbolurile, aproape cu drag. Așa păstrez cu mine o parte din ea.

Nu îi spunea totul. Aura lui părea să cânte. Jardir căută mai adânc cu viziunea coroanei și prinse o imagine care-i arse ochiul minții: Leesha și Par'chinul, dezbrăcați, în noroi, împingându-se ca niște animale.

Jardir simți cum îi bate inima puternic în piept, simțindu-și pulsul zvâcnind în urechi. Leesha și Par'chinul? Era posibil sau numai o fantezie neîmplinită?

— Ți-ai transformat-o în amantă, îl acuză, privindu-i cu atenție aura, pentru a citi răspunsul.

Dar aura Par'chinului păli, iar puterea fu atrasă dedesubt. Jardir încercă să sape, însă viziunea coroanei sale se lovi de un zid invizibil înainte să ajungă la *ajin'pal*-ul său.

— Doar fiindcă te-am lăsat să-mi citești aura de suprafață, din când în când, nu înseamnă că ai dreptul să pătrunzi în mine, spuse Par'chinul. Hai să vedem dacă ție îți place.

Jardir simți tragerea, când Par'chinul atrase magia prin el și o absorbi, cunoscându-l la fel de intim ca pe o iubită. Încercă să oprească procesul, însă Par'chinul îl prinsese nepregătit, iar, când fu capabil să-și ridice iarăși garda, se terminase.

Jardir îndreptă sulița spre el.

— Am ucis oameni pentru o insultă mai ușoară, Par'chinule.

— Atunci ai noroc că eu sunt mai civilizat, zise Par'chinul, fiindcă tu ai fost primul care m-a insultat.

Jardir strânse din buze, însă trecu peste.

— Dacă ai fost cu logodnica mea, am dreptul să știu.

— Nu este logodnica ta, Ahmann, spuse Par'chinul. Ai auzit-o spunându-ți asta în față, pe stâncă. Mai degrabă ai jupui-o de vie decât să devină a cincisprezecea ta nevastă sau chiar prima.

Par'chinul își bătea joc de el.

— Dacă ai auzit vorbele acelea intime, Par'chinule, atunci știi că îmi poartă copilul. Dacă crezi chiar și o clipă că ai vreun drept asupra ei.

Par'chinul ridică din umeri.

— Da, e o femeie frumoasă și mi-a plăcut puțin de ea. Am sărutat-o de câteva ori și am mers mai departe o dată.

Jardir strânse sulița mai tare.

— Dar nu e a mea, spuse Par'chinul. N-a fost niciodată. Și nu e nici a ta, Ahmann, cu sau fără copil. Dacă nu pricepi asta, nu vei avea niciodată o șansă.

— Deci nu o mai dorești? întrebă Jardir, fără să creadă. Imposibil! Strălucește precum soarele.

Se auzi un zgomot de copite în galop, iar Par'chinul zâmbi, întorcându-se să își privească *Jiwah Ka* călărind în forță în lumina dinaintea zorilor. Călărea fără șa pe o iapă imensă, ducând de dârlogi patru cai la fel de mari. Copitele lor scânteiau de magie și înghițeau distanța de două ori mai repede decât un cal de curse krasian.

— Am soarele meu, Ahmann, spuse Par'chinul. Doi ar însemna să mă ard.

Arătă spre Jardir, în timp ce ieșea cu pași mari în întâmpinarea soției sale.

— Tu ai deja suficient soare ca să transformi ținuturile verzi în alt deșert. Gândește-te la asta!

•

Renna se aruncă din șa, iar Arlen o prinse în brațe, întorcându-i sărutul. Se concentră, activându-și glifele tăcerii de pe umeri. Jardir avea să vadă magia și să știe că își ascundeau cuvintele, însă Arlen nu credea c-ar avea ceva împotrivă. Un bărbat avea dreptul să schimbe cuvinte intime cu soția sa.

— Toate bune în Văiugă? întrebă el.

Renna văzu și ea magia și își ținu fața îngropată la pieptul lui, în timp ce vorbea, ca să-și ascundă mișcarea buzelor.

— Pe cât se poate. Sper că ai dreptate când spui că va fi o lună ușoară. Nu sunt pregătiți pentru mai mult, mai ales nu fără noi.

— Ai încredere în mine, Ren, spuse Arlen.

Renna arătă cu bărbia spre Arlen, însă își dădu seama că arăta, de fapt, spre Jardir.

— I-ai spus deja?

Arlen clătină din cap.

— Am așteptat să te întorci. Îi spun de îndată ce răsare soarele.

— S-ar putea să-ți pară rău că i-ai dat sulița înainte.

Arlen ridică din umeri și zâmbi.

— Nu e *Domin Sharum* și regulile lor pentru lupta cinstită. O am pe Renna Bales să-mi apere spatele dacă lucrurile merg prost, nu?

Renna îl sărută.

— Întotdeauna.

Jardir își feri ochii, oferindu-le intimitate Par'chinului și *jiwah* a lui. Sosirea ei cu caii putea însemna doar că drumul spre confruntarea cu prinții *alagai* era aproape, iar Jardir era nerăbdător să fie pus la încercare, însă era și dezamăgit. Singuri, el și Par'chinul, reușiseră să trăiască în armonie. Venirea *Jiwah Ka* a lui, impredictibilă cum era, strica echilibrul deja precar.

În sfârșit, soarele apăru în zare, iar Jardir inspiră adânc, căzând în meditația de dimineață, în timp ce trupurile *alagai*-lor începură să fumege și să ardă. Everam făcea întotdeauna lucrurile să pară echilibrate. Trebuia să aibă încredere în *inevera*.

Când flăcările muriră, duseră caii la grajdul de lângă turnul ascuns. De aproape, animalele erau enorme, cât niște cămile. Mustangii sălbatici, care alergau în ținuturile verzi, deveniseră puternici în confruntările nocturne cu *alagai*-ii. *Sharum* capturaseră și reușiseră să dreseze sute, însă acestea erau specimene magnifice.

Armăsarul negru, care își freca botul de mâna Par'chinului, avea trupul îmbrăcat în armură glifată și capul împodobit cu o pereche de coarne de metal, care ar fi putut străpunge un demon de piatră. Nu putea fi decât faimosul Dansator al Amurgului. Iapa bălțată a soției sale era aproape de aceeași mărime cu el și avea glife pictate peste pete și cioplite în copite. O curelușă simplă îi înconjura burta, ca s-o ajute să se mențină în șa.

Mai erau doi armăsari și o iapă, toți cu șei și copite glifate. Erau niște animale puternice – era surprinzător că Dansatorul Amurgului le putea ține sub control. Loveau pământul și se ridicau pe picioarele din spate, însă își urmară conducătorul în grajduri.

— De ce sunt cinci cai dacă noi suntem doar trei? întrebă el. Pe cine ai mai invitat în această călătorie sacră, Par'chinule? Ai

spus că ai nevoie de ajutorul meu, însă m-ai ținut în beznă în privința planurilor tale.

— Planul a fost să fim noi trei, Ahmann, însă am dat de o încurcătură. Acum sper să mă ajuți să o descâlcesc.

Jardir îl privi curios. Par'chinul oftă și arătă spre partea din spate a grajdurilor.

— Hai cu mine!

Ridică o rogojină veche, scuturând un camuflaj de praf și fân. Dedesubt se afla un inel de care trăgeai ca să deschizi o trapă. Ridică trapa și coborî în beznă. Jardir îl urmă precaut, conștient că *jiwah* a Par'chinului îl urma. Nu se temea de ea, însă puterea aurei sale îi spunea că este puternică. Era suficient ca să îi confere Par'chinului un avantaj teribil, dacă se ajungea la lovituri.

Viziunea coroanei îi reveni când coborâră în întuneric, dar glifele Par'chinului începură să strălucească oricum, punând umbrele pe fugă, în timp ce îi conducea spre o ușă grea, ghintuită, în care erau încrustate glife puternice.

Par'chinul deschise ușa, luminându-i pe bărbatul și pe femeia închiși în interior, rămași numai în *bido*-uri.

Shanjat și Shanvah ridicară privirile din îmbrățișarea lor, mijind ochii în lumina bruscă.

8. ADEVĂRATUL RĂZBOINIC

333 D.Î., TOAMNA

— Izbăvitorule!

Shanjat și Shanvah săriră în picioare, îndepărtându-se unul de altul. Fără văl sau robe, nimic nu le putea ascunde roșeața pielii sau fețele vinovate. Într-adevărat, aurele li se potriveau cu figurile: rușinea și stânjeneala erau palpabile. Jardir analiză situația, iar ochii i se întunecară. Chiar dacă Shanvah s-ar fi culcat lângă el de voie, era fiica lui Shanjat și nepoata lui Jardir. Fie că spiritul său regreta sau nu, Jardir nu avea altă soluție decât să își condamne la moarte vechiul prieten.

Se gândi la idee, posomorât. Shanjat îl slujise cu loialitate, de când ei doi erau doar niște copii în *sharaj*, și se dovedise un soț bun pentru sora lui, Hoshvah. Mai mult, Jardir avea nevoie de Shanjat și de *Sharum*-ul comandat de el, când începea cu adevărat Primul Război. Poate că ar fi reușit să amâne sentința pentru după Sharak Ka. Ar fi putut să-i ofere slujitorului său devotat șansa de a muri de pinteni de *alagai* și de a se acoperi de onoare pe drumul singuratic, înainte de a se afla în fața lui Everam, pentru judecată.

— Iartă-ne, Izbăvitorule, fiindcă te-am dezamăgit! strigă Shanjat, înainte ca Jardir să poată rosti un cuvânt. El și Shanvah căzură în genunchi, apăsându-și frunțile și palmele pe podea. Jur pe Everam că am încercat fiecare metodă care ne-a stat în puteri pentru a fugi și a continua să te căutăm, însă Par'chinul…

— … folosește magie *hora* ca să ne întărească celula, îl întrerupse Shanvah.

Avea unghiile însângerate și murdare. La lumina glifelor, Jardir vedea zgârieturile în toate locurile în care ea și tatăl său testaseră fiecare centimetru de celulă.

Privi prin încăpere și nu văzu nici robe, nici văluri. Firește că Par'chinul îi dezbrăcase și îi percheziționase înainte să îi închidă. Nici măcar el nu era suficient de nesăbuit ca să le permită să fugă. Singurul lucru din încăpere era o oală de noapte acoperită, prea mică și fragilă ca să poată fi transformată în armă.

Dintr-odată, Jardir fu cel rușinat. Oare îmbrățișarea dintre părinte și copilă, captivi într-o celulă lipsită de lumină, era o crimă? Fusese gata să creadă ce era mai rău, să își condamne unul dintre cei mai vechi prieteni la moarte, când singurul motiv de vinovăție părea să fie teamă că nu își făcuseră datoria față de el.

— Întotdeauna te grăbești să te întorci împotriva unui prieten, murmură Par'chinul, iar Jardir scrâșni din dinți.

— Ridicați-vă cu onoare, frate, nepoată, spuse el. Par'chinul este mai presus de puterile voastre. Nu există nicio rușine dacă ești înfrânt de mâinile lui.

Amândoi rămaseră în genunchi. Când Shanjat ezită, Shanvah vorbi în locul lui.

— Nu Par'chinul ne-a capturat, Izbăvitorule.

Majoritatea taților ar fi fost mânioși, fiindcă își pierdeau onoarea lăsându-și fiica să vorbească în numele lor în fața Izbăvitorului, dar Shanjat o privi cu o recunoștință și cu o mândrie pe care Jardir nu îl văzuse demonstrând-o față de niciunul dintre fiii săi.

— Eu am fost, spuse *jiwah* a Par'chinului.

Jardir se întoarse spre ea, sceptic. Știa că era o femeie de temut, însă Shanjat și fiica lui erau *kai'Sharum*, războinici de elită ai Krasiei.

Shanvah ridică o privire precaută spre *jiwah* a Par'chinului.

— Are un *sharusahk* jalnic, Izbăvitorule. Un copil ar putea-o învinge. Dar magia ei este puternică. Chiar și cu viziunea pe timp de noapte, ne-a depășit. Scuturile și sulițele noastre sunt frânte.

Cuvintele trimiseră un văl de neliniște prin aura lui Shanvah. Jardir atrase prin ea, așa cum îl învățase Par'chinul, căutând o viziune în jurul ei. Inevera îi poruncise lui Shanvah să-l caute pe Izbăvitorul dispărut. Fusese prima ei misiune, de o asemenea onoare, încât de-abia își putuse stăvili mândria. Era șansa de a le arăta Izbăvitorului și Damajah cât valora.

Și eșuase. Răsunător.

Se ridică o altă viziune, a înfrângerii sale în mâinile *jiwah* a Par'chinului.

— Așa m-a doborât și pe mine Par'chinul, nepoată, spuse el. Ai fost pregătită bine, dar nu e înțelept să o provoci pe *Jiwah Ka* a lui – o privi pe Renna în ochi – pe timp de noapte. La lumina

zilei, va fi mai vulnerabilă la *sharusahk* și nu se va compara cu tine.

Jiwah a Par'chinului se uită urât la el. Jardir simți greutatea aurelor modificându-se, pe măsură ce în încăpere revenea onoarea. Shanvah o privea pe Renna în alt fel: calculată, ca un prădător.

Jardir le făcu semn războinicilor săi să se ridice și se întoarse furios spre Par'chin.

— Dacă i-ai maltratat pe cumnatul și pe nepoata mea…

— Nu, spuse Par'chinul făcând semn cu mâna. Întreabă-i chiar tu.

— Nu e cazul, Izbăvitorule, zise Shanjat, când Jardir se uită din nou spre el. Am primit apă, mâncare și odihnă, după ce am petrecut zile întregi luându-ți urma. Par'chinul a tratat rănile pe care ni le-a făcut *Jiwah Ka* a lui.

Își privi fiica, iar aura lui străluci de iubire.

— Iar eu nu regret că am avut timp să îmi cunosc fiica.

Jardir înțelegea. Știa puține lucruri despre propriile sale fiice, care fuseseră duse la Palatul Dama'ting când erau doar niște copile. Fuseseră încuiați în celulă ca niște străini, însă, prizonieri în întuneric, tatăl și fiica se regăsiseră.

— M-am gândit că niște zile de gândire s-ar putea să le facă bine, spuse Par'chinul.

— Și acum? zise Jardir. Nu îți voi permite să îi mai dezonorezi ținându-i în continuare prizonieri, Par'chinule!

— Dacă aș fi vrut să îi țin mai departe închiși, nu ți i-aș fi arătat, spuse Par'chinul. Plecăm la apus și nu va mai fi nimeni prin preajmă ca să-i hrănească și să golească oala de noapte. Îi luăm cu noi.

Jardir clătină din cap.

— Nu sunt pregătiți pentru calea pe care trebuie să o urmăm, Par'chinule. Eliberează-i. Într-un fel sau altul, misiunea noastră va fi încheiată înainte ca ei să-și fi găsit drumul înapoi spre Mărinimia lui Everam.

Par'chinul clătină din cap.

Jardir îl privi amenințător.

— Și dacă îi eliberez oricum? Ce vei face atunci?

— Nu voi mai avea încredere că vei pune Sharak Ka pe primul loc, răspunse Par'chinul. Demonii minții pot mânca amintirile unei persoane ca pe o gustare. O pot lăsa fără ca măcar să își

dea seama ce s-a întâmplat. Pot planta ordine care să aibă forță la lumina zilei. Spionii sunt peste tot, Ahmann, iar noi nu avem decât o încercare la dispoziție. Cu cât mai puțini oameni știu că suntem încă în viață, cu atât mai bine.

— Shar'Dama Ka!

Strigătul îl șocă pe Jardir. Când fusese ultima dată când Shanjat vorbise fără să-i fie rândul? Se întoarse spre vechiul său prieten, care se plecă adânc.

— Dacă apuci o cale primejdioasă, Izbăvitorule, este datoria noastră să te apărăm cu propriile vieți.

Shanvah încuviință.

— Damajah ne-a cerut să nu ne întoarcem fără tine. Nu ne va ierta dacă te abandonăm când ai nevoie de noi.

— Ne pot ajuta în Soarele Anoch, dacă au curajul, spuse Par'chinul. Nu ar trebui să-i subestimăm pe prinți. Puterea ta va fi limitată cât menții câmpul. Chiar și cu Renna, tot ne vor depăși.

— Dacă doi războinici pot conta, de ce nu aducem o armată? întrebă Jardir.

— Unde să îi ascundem? întrebă Par'chinul. Pot desena glife de invizibilitate în jurul a doi inși, însă mai mulți voi alerta mințile despre prezența noastră și totul va fi în zadar.

Jardir oftă. Nu putea nega faptul că se simțea mai confortabil în prezența celor doi, care echilibrau schimbarea de putere din clipa în care sosise soția Par'chinului.

— Prea bine.

•

— Ajungem la orașul pierdut în cinci zile, dacă luăm demonii în copitele cailor, ca să-i încărcăm cu magia care le dă viteză, spuse Par'chinul, în timp ce împachetau provizii, strângând apă și mâncare pentru traversarea deșertului.

Odată ce ajungeau la platourile argiloase, abia dacă vor mai avea cu ce să-și reînnoiască proviziile.

— În patru zile, dacă insistăm.

— Asta nu ne dă prea mult timp să ne pregătim pentru Asfințire, Par'chinule, zise Jardir.

Par'chinul ridică din umeri.

— Nu vreau să lăsăm vreun semn că am fost acolo, așa că e mai bine să fie timpul scurt. Nu avem multe de făcut, odată

ajunși, decât să așteptăm. E mai bine să ne pregătim pe noi decât să ne pregătim mormântul.

— Shanjat și Shanvah vor avea nevoie de sulițe și scuturi noi, spuse Jardir.

— Am o ascunzătoare de arme pe la care putem trece, în deșert, spuse Par'chinul. Între timp, le pot picta pielea cu glife și putem cu toții să ne exersăm *gaisahk*.

— Ar fi înțelept! spuse Jardir. Cunosc abilitățile războinicilor mei, însă nu ți-am văzut *jiwah* luptând.

— Am început să o învăț cu câteva luni în urmă. Prinde repede.

Jardir încuviință răbdător și îi chemă pe toți cinci la antrenament cât timp soarele era încă sus. Par'chinul și *jiwah* a lui găsiră pensule și pictară glife de impact pe pumnii, coatele și picioarele lui Shanjat și Shanvah. Le tăiară mânecile robelor înapoiate pentru a dezgoli simbolurile.

Așa cum se aștepta, războinicii săi prinseră repede *gaisahk*, însă *jiwah* a Par'chinului avea poziții pe care până și o novice ar fi putut să le facă mai bine. Shanvah nu o evaluase incorect. Dimpotrivă, fusese blândă.

— Îți tot poziționezi picioarele greșit, îi spuse Jardir, când încheie un *sharukin*.

Deja îi corectase poziția de zece ori, însă ea tot nu îi acorda întreaga atenție.

— Care e diferența? întrebă ea. Aș fi lovit direct fața unui demon cu mișcarea aia.

— Diferența, deșteapto, este că, dacă ar mai fi fost unul în spatele lui, te-ai fi dezechilibrat! se răsti Jardir. *Alagai'sharak* nu este un joc, în care pierzătorul poate încerca în altă zi.

— Știu asta, spuse Renna.

Cuvintele erau posomorâte, însă el le crezu. Încerca să își așeze picioarele cum trebuie, însă mișcarea o depășea. Nu era corect din partea lui să se aștepte să se descurce în doar câteva zile cu ceea ce războinicii lui exersau o viață, însă nu era timp să o scutească.

— Shanvah te va învăța în fiecare zi, când ne oprim sub soare ca să ne odihnim și să adăpăm caii, porunci el.

— Ce?! exclamară ambele femei deodată.

Jardir își privi nepoata.

— Nu i se va face rău. Va trebui să lași deoparte orice emoție legată de captivitatea voastră.

Shanvah își acceptă sentimentele și își încrucișă pumnii, înclinându-se.

— Precum ți-e voia, Izbăvitorule!

— Pentru tine e valabil de două ori, Ren, spuse Par'chinul. Ai nevoie de lecțiile astea, dar nu uita că ești mult mai puternică decât ea și că avem nevoie de amândouă întregi când sosește luna nouă. Înveți, nu te lupți.

Renna scuipă în praf.

— Nu voi rupe nimic ce nu se poate vindeca.

Cele două se deplasară puțin, ca să înceapă o lecție, iar Par'chinul clătină din cap.

— Va regreta că a spus asta, nu?

— Mai mult decât crezi, Par'chinule, răspunse Jardir. Dar i-am văzut mândria din aură. Toți războinicii trebuie să își înțeleagă propriile slăbiciuni, dacă vor să le depășească. Le privi pe femeile care se îndepărtau. Shanvah îi va arăta, dându-i aceeași lecție pe care i-a servit-o *jiwah* a ta.

Par'chinul râse.

— Poate asta o face pe *ea* Izbăvitoarea, atunci.

•

Câteva ore mai târziu, Arlen se plimba prin grajd, privind soarele care cobora pe cer. În alte câteva ore, aveau să pornească, iar el era nerăbdător. Mizau soarta întregii omeniri pe acest plan.

Și dacă mă înșel? se întrebă el. *Dacă sunt doar un Bales idiot*, *din Pârâul lui Tibbet*, *care vrea să împungă stupul cu un băț*, *crezând că e mult mai deștept decât viespile*?

Dar, în inima lui, știa că era singura cale. Oamenii pe care-i lăsau în urmă erau puternici acum. Aveau să reziste. Să aștepte în spatele glifelor fiecare lună nouă era o strategie pierzătoare. Demonii aveau avantajul numeric, iar oamenii nu puteau acoperi întreaga lume cu glife. Orașele care se construiseră pe marile glife puteau ajunge într-o zi la masa critică, însă numai dacă aveau un avantaj.

Se auzi un scârțâit de scânduri și apăru Renna, tulburându-l din visare. Fu ușurat, până se uită la ea. Era învinețită și însângerată, cu un ochi umflat. Lacrimile îi vârstau sângele de pe față și își ținea brațul drept rupt cu stângul.

— Ești bine, Ren? întrebă el.

Renna se opri, surprinsă că îl găsea acolo. Fără îndoială că venise la grajduri ca să fie singură. Ridică din umeri, obosită, trecând de el spre padocul Promisei. Se sprijini de țarc și se lăsă să alunece pe podea. Promisa nechează și îi amușină obrazul, iar ea își îndreptă brațul, sâsâind, ținându-l pe loc, în timp ce aștepta ca magia din sângele ei să îl prindă la loc.

Arlen încuviință, lăsând-o singură. În turn, o văzu pe Shanvah râzând împreună cu tatăl ei, în timp ce pregăteau cina. Fata era cu șapte ani mai mică decât Renna și nu dispunea de capacitatea ei de vindecare, însă nu avea niciun semn. Arăta proaspătă ca un răsărit.

O, *Ren*! Clătină din cap. Jardir avea dreptate. Era o lecție de care avea mare nevoie. Una pe care Arlen încercase să i-o predea chiar el, însă eșuase. Îi plăcea să fie suficient de puternică, pentru a-i brusca pe oameni puțin cam mult pentru binele oricui. Ținând cont de lucrurile prin care trecuse, nu era surprinzător, însă...

Lui Nie nu îi pasă de problemele unui războinic, îl auzi pe Jardir spunând.

Dar era o diferență între a înțelege necesitatea ca Renna să învețe lecția modestiei și a-și privi iubita – soția – însângerată și lovită. Singurul lucru care-l oprea să nu îi clarifice lui Shanvah direct diferența dintre lecții și luptă era că știa că Renna nu ar fi dorit ca el să facă asta.

Nu l-ar fi iertat niciodată.

Nici tu nu erai diferit când ai ajuns prima dată în Krasia, se gândi. Ragen îl învățase să lupte, crezuse că mai bine decât oricine. Apoi îi întâlnise pe maeștrii de instrucție krasiani.

Arlen nu dorise nici el ajutor. Krasianii nu l-ar fi respectat niciodată dacă ar fi cerut ajutor și nu era deloc diferit în cazul Rennei. Avea să câștige respectul lui Shanvah, cu timpul.

În noaptea aceea, în timp ce doborau o hoardă de demoni de câmp pe drumul spre Soarele Anoch, *sharusahk* al Rennei fu vizibil mai bun. Se vindecase de parcă ar fi fost nouă după câteva ore de odihnă, însă acum se arunca în luptă cu mai multă precauție. Nu își pierduse din sălbăticie în momentul loviturii, însă aștepta acel moment, acum, și își calcula mai mult de o mișcare în avans.

El se temea că urma o altă confruntare cu Shanvah, odată ce Ren își recăpăta puterea de peste noapte, însă cele două femei păstrară distanța în timp ce luptau.

Doar o dată li se încrucișară drumurile. Shanvah se pregătea de atacul a trei demoni de câmp, când Renna ridică o mână și desenă repede câteva glife în aer. Demonii luară foc, arzând până la cenușă înainte să ajungă la *Sharum'ting*.

Mulțumirea era palpabilă în aura Rennei când se întoarse, fără să aștepte un răspuns. Shanvah i-ar fi putut înfrânge pe demoni și singură, însă i se amintise că avantajul ei ținea doar de timp. Noaptea, Renna avea puteri pe care Shanvah nici nu putea spera să le atingă.

În după-amiaza următoare, Renna se întoarse tot învinețită și însângerată după lecția lor, însă avea un zâmbet pe față.

Era un început.

Par'chinul îi conduse pe trepte de piatră rece, departe de căldura deșertului. Soarele arzător era o încercare cunoscută, însă nu una de care să-i fi fost dor lui Jardir. Acum înțelegea mai bine de ce își trimisese Everam oamenii aici, să fie încercați și oțeliți. Deja clima temperată și resursele abundente ale ținuturilor verzi aveau un efect de înmuiere asupra oamenilor săi.

Sharak Ka ar face bine să vină cât mai repede, se gândi, însă era dorința unui nechibzuit. Aveau mai ales nevoie de timp. Ducii de la miazănoapte nu urmau să i se supună fără luptă. Avea să dureze cel puțin un deceniu să unească ținuturile verzi. Și fără unitate nu exista nicio speranță să câștige Primul Război.

— Luați ce vă place, le spuse Par'chinul lui Shanjat și Shanvah, când ajunseră la capătul treptelor, însă nu vă încărcați foarte mult. Nu vom rămâne să luptăm odată ce capturăm ce căutăm. Vom fugi de parcă ne-ar urmări tot Miezul.

Cuvintele erau nonșalante, însă, de îndată ce se strecurară în beznă, desenă glife pentru lumină în aer, iar războinicii rămaseră uimiți, privind arsenalul din fața lor. Cercuri portabile glifate, arcuri de toate felurile, zeci de sulițe și scuturi, sute de săgeți. Grămezi de alte arme – ciocane, topoare, bărzi și pumnale. Orice putuse găsi Par'chinul, se părea. Toate aveau glife aplicate cu scrierea lui inconfundabilă.

Jardir se aștepta ca războinicii să se năpustească, însă ei ezitară, ca niște bărbați *khaffit* duși într-o vistierie *Damaji* și

anunțați că puteau să ia orice doreau. Ce să aleagă dintre bogățiile din fața lor? Amândoi îl priviră pe Par'chin, întrebându-se dacă exista un preț ascuns.

— Mergeți și explorați! le zise Jardir. Găsiți armele care vi se potrivesc cel mai bine în mâini! Nu plecăm decât după asfințit. Aveți câteva ore, așa că folosiți-le cumpătat. Soarta întregii omeniri ar putea depinde de alegerile voastre.

Războinicii încuviințară și intrară cu deferență în depozit. La început ezitară, apoi deveniră mai încrezători și începură să ridice arme, testându-le greutatea și echilibrul. Shanjat roti o suliță într-o succesiune complicată de *sharukin*, iar Shanvah făcu la fel cu fiecare scut, până când găsi unul pe placul ei.

— Unde sunt celelalte camere? îl întrebă Jardir pe Par'chin. Aș dori să mă odihnesc înainte să ne continuăm călătoria.

Par'chinul ridică din umeri.

— O am doar pe asta. Nu obișnuiam să dorm prea mult pe vremea când veneam aici. Mă tem că n-avem dormitoare elegante pentru Alteța Ta.

Arătă spre o bancă de lucru, lângă care se afla un morman de cârpe. Trecuseră mulți ani de când Jardir intrase ultima dată într-un *sharaj*, dar știa cum arăta un așternut pliabil când îl vedea.

O amintire îi trecu prin minte: stătea ghemuit, alături de Abban, pe o podea dură și murdară, împărțind o pătură subțire care nu reușea să îi acopere. Jardir își aminti de alegerea dureroasă între umeri reci și picioare reci. Avusese noroc cu Abban, fiindcă își puteau ține de cald reciproc. Alți băieți erau obligați să doarmă singuri sau să accepte prețul cerut de băieții mai mari pentru un partener. Jardir adormea tremurând, ascultându-le gemetele înăbușite.

Cât timp trecuse de când dormise ultima dată în asemenea condiții? Par'chinul o făcuse ani de zile, trăind izolat de toți ceilalți oameni, concentrat doar asupra misiunilor sale sacre, făcând arme care să înfrunte *alagai*-ii ziua și ucigându-i noaptea.

Nu toți verdenii sunt moi, își aminti el.

— Pot încerca să vânez o gâscă, dacă ai nevoie de o pernă cu pene, se oferi Renna, fiindcă el tăcea, privind așternutul.

Par'chinul râse.

Insolentă. Jardir îmbrățișă insulta, înghițind o replică usturătoare. O ignoră pe femeie și se întoarse să îl privească pe Par'chin.

— Trăiesc în palate fiindcă mi se cuvin, dar, așa cum ne spune Kaji în Evejah, *Adevăratul războinic*…

— … *are nevoie doar de pâine*, *de apă și de sulița sa*, încheie Par'chinul. Ridică din umeri. Bănuiesc că nu sunt un războinic adevărat. Am preferat mereu să am o pătură.

Jardir râse, destinzând tensiunea din încăpere. Ceilalți se relaxară și ei, vizibil.

— Și eu, Par'chinule. Dacă voi trăi ca să închei Ahmanjahul, voi adăuga și o pătură la proverb.

Se îndreptă spre treptele reci, se sprijini de ele și se lăsă să alunece pe pământ. Călăriseră timp de trei zile, odihnindu-se doar când animalele își atingeau limita. Magia le ajuta să alerge ca vântul peste noapte, dar ziua erau la fel de sensibile ca oricare altele. Chiar și Jardir avea nevoie să închidă ochii o oră sau două.

Dar somnul nu voia să vină. Gândurile i se roteau în cap, încercând să priceapă tot ce urmau să facă. Planul Par'chinului era îndrăzneț și grandios, însă îi lipseau detaliile. Ca în orice bătălie, primele lovituri trebuie planificate și o ieșire trebuie să fie pregătită, însă dincolo de asta… *inevera*.

Inevera. I-ar fi prins bine sfaturile ei acum. Ar fi acceptat bucuros chiar și nenorocitele de zaruri. Era bine, oare? Îl numise pe Ashan ca Andrah, așa cum căzuseră de acord, dacă i se întâmpla lui ceva? Sau *Damaji* îi uciseseră deja pe ea și pe toți fiii săi? Oare Jayan îl omorâse pe Asome și uzurpase puterea? Oamenii săi se aflau acum în plin război civil?

Își privi războinicii, în timp ce se întreba de soarta tuturor celor pe care-i iubea. Poate că Shanjat și Shanvah chiar erau mai în siguranță cu el, în fond.

Își aleseseră deja sulițe, scuturi și pumnale, arme cunoscute, pe care le foloseau ca pe niște extensii ale brațelor. Acum, inspectau arcurile, plini de curiozitate.

Armele cu bătaie nu erau considerate lipsite de onoare în Krasia, dar să dobori un *alagai* de la distanță aducea mai puțină glorie decât să înfrunți unul la o lungime de suliță și, înainte ca glifele de luptă să fie recăpătate, arcurile nu puteau face rău demonilor. Nu se mai folosiseră și făceau parte doar din bazele

antrenamentului unui războinic. Un singur trib, Mehnding, păstrase obiceiul, echipând zidurile Suliței Deșertului cu praștii și scorpioni, iar acum specializându-se în uciderea de la distanță cu arbaletele, deseori de pe cal.

Dar Shanjat și Shanvah erau Kaji, nu Mehnding, iar arcurile lungi de la miazănoapte aveau puține lucruri în comun cu rudele de la miazăzi. Țineau armele fără pricepere. Chiar și Par'chinul remarcă. Luă o tolbă cu săgeți și i-o aruncă lui Shanjat.

— Trage în mine! ordonă, plasându-se la celălalt capăt al încăperii.

Shanjat puse săgeata în arc, dar se uită la Jardir.

— Fă ce spune, încuviință Jardir, fluturând din mână.

Era îndoielnic că o săgeată i-ar fi putut pricinui un rău durabil Par'chinului, chiar dacă nimerea, și, după felul încordat în care ținea Shanjat arcul, părea improbabil.

Shanjat slobozi săgeata, care îl ratǎ pe Par'chin la mai bine de treizeci de centimetri.

— Eu stau pe loc, războinicule, spuse Par'chinul. *Alagai*-ii nu vor fi atât de îngăduitori.

Shanjat întinse mâna, iar fiica lui îi mai trânti o săgeată în ea.

— Nu mai sta acolo și trage odată!

Par'chinul lovi o glifă mare din centrul pieptului. Shanjat trase iar, însă ratǎ la câțiva centimetri.

— Haide! strigă Par'chinul. Fiul mâncător-de-porci al unui *khaffit* se descurcă mai bine!

Shanjat mârâi, lipindu-și o altă săgeată de obraz. Deja pricepuse cum funcționa arma și de data aceasta l-ar fi atins pe Par'chin în umăr dacă el nu ar fi prins săgeata în aer, ca un om foarte rapid care prinde o muscă.

— Jalnic, mormăi Par'chinul, ridicând săgeata.

Se întoarse să o privească pe Shanvah.

— Acum tu!

Nici nu terminase de vorbit și Shanvah deja își ridicase arcul și trăgea. Jardir nici nu își dăduse seama că îl avea în mână.

Trase bine, iar Par'chinul tresări și se dematerializǎ la țanc ca să scape de săgeată. Aceasta lovi în spatele lui și se înfipse în perete.

Jardir era impresionat. Chiar și el era un novice al arcului, însă Shanvah și surorile ei de suliță fuseseră antrenate de Enkido, al cărui nume era o legendă în Labirint dinainte să se fi născut el.

— Mai bine, recunoscu Par'chinul, redevenind material. Dar tragi drept, de parcă ai mânui o arbaletă. Merge de la distanță mică, însă vei avea mai multă forță dacă îți arcuiești loviturile.

— O învăț eu, spuse *jiwah* a Par'chinului.

Jardir se așteptă ca Shanvah să protesteze, însă ea încuviință.

— Cât despre tine..., spuse Par'chinul, întorcându-se spre Shanjat.

Acesta aruncă arcul la pământ.

— Nu am nevoie de arma asta de lași! Îmi ajunge sulița.

— Bănuiesc că se va ajunge la sulițe și pumni, spre final, spuse Par'chinul, însă aici sunt mai multe în joc decât gloria ta personală, Shanjat. Trebuie să poți trage dacă e să îți aperi stăpânul.

— Trebuie să devin expert în arma asta într-o zi? întrebă Shanjat. Am și eu mândria mea, Par'chinule, însă nici chiar așa.

— Nu e nevoie.

Par'chinul luă una dintre arbaletele în formă de cruce pe care le preferau femeile de la miazănoapte. Avea un butuc de lemn, ghintuit cu oțel, la fel ca arcul, și mecanismul de tragere. „Coarda" era o împletitură de sârmă subțire.

Shanjat recunoscu dispozitivul.

— O armă de femeie? Nu vrei să și dansez, îmbrăcat doar în văluri, pentru *alagai*?

Par'chinul îl ignoră, luând un scut greu, din oțel glifat turnat într-un cadru gros de lemn, și îl sprijini de perete. Apoi se duse să stea lângă Shanjat. Cu două degete trase coarda groasă înapoi, până când anclanșă, și potrivi o săgeată.

— Așa, spuse el, sprijinind arma de umăr și așezând-o paralel cu podeaua.

Îi dădu arbaleta lui Shanjat, care o ținu așa cum i se arătase.

— Ține cu degetul trăgaciul, până când ești gata să tragi, continuă Par'chinul. Ia-ți ținta între liniile din capăt, ține strâns și apasă.

VJJJT! Arbaleta avu recul, surprinzându-l pe Shanjat suficient cât să facă un pas înapoi.

— Am ratat, spuse el.

Aura lui era marcată de rușine, însă fața îi era posomorâtă când înapoie arma.

— Serios? întrebă Par'chinul.

Shanvah traversă camera într-o clipă, ridicând scutul ca să-l inspecteze. Cu toții văzură limpede degetul pe care-l vârî prin el, de la spate.

— E o gaură.

Privi în spatele ei și apoi se dădu înapoi, ca și ceilalți să poată vedea săgeata înfiptă în zidul de piatră.

— Pe barba lui Everam! spuse Shanjat privind arma cu un respect brusc.

Încercă să tragă coarda înapoi, așa cum făcuse Par'chinul, însă, pe cât de puternic era, nu reuși.

— Armeaz-o! arătă Par'chinul spre mecanism.

Shanjat întoarse cricul, cu o frustrare vădită pe chip. În cele din urmă, totul se potrivi, iar el ridică privirea.

— În timpul ăsta aș fi putut arunca trei sulițe, Par'chinule.

Par'chinul încuviință.

— Și apoi ai rămâne fără sulițe! Nu îți face griji în privința tragerii. Cu puterea de noapte nu vei avea nevoie de cric.

Shanjat încuviință, însă alese și trei sulițe ușoare, de aruncat, pe lângă arbaletă și săgeți.

— Dormiți cât mai puteți, spuse Jardir. Vom ajunge la Soarele Anoch înaintea zorilor și vom avea doar două zile să ne pregătim.

De îndată, Shanjat și Shanvah găsiră un loc lângă perete, unde se ghemuiră să doarmă.

Jardir închise ochii.

9. SOARELE ANOCH

333 D.Î., TOAMNA

La răsărit, Arlen privea orașul pierdut Soarele Anoch cu inima grea. Krasianii fuseseră nemiloși. Când locuise el printre ruine, căutând secretele luptei cu demonii, avusese grijă să păstreze locul așa cum era, săpând cu grijă și lăsând totul neatins. Singurele relicve pe care le îndepărtase fuseseră arme și armuri, pentru a le studia glifele. Pusese la loc majoritatea obiectelor, după ce le aflase secretele.

Krasianii nu se gândiseră să își păstreze istoria antică. Acum, orașul arăta ca un câmp prădat de o oaste de lăcuste. Peste tot erau grămezi masive de pământ și nisip, piatră sfărâmată, care rezistase mii de ani înainte. Găuri, acolo unde acoperișurile fuseseră sparte, pentru a se pătrunde mai ușor în odăile subterane – le expuneau acum forțelor naturii, pentru prima dată timp de milenii.

Numai imensele camere mortuare erau încă intacte. Krasianii luaseră tot ce era de valoare, însă chiar și ei se dăduseră înapoi de la mutarea sarcofagelor și deranjarea celorlalți strămoși sacri.

— Iar tu erai gata să mă omori fiindcă luasem o suliță, mormăi.

— Nu era a ta, Par'chinule, răspunse Jardir. Acest loc aparține poporului *meu*. Krasianilor, nu verdenilor.

Arlen scuipă într-o parte, din șa.

— N-ai fost atât de preocupat de drepturile culturale când ai jefuit Fortul Rizon.

— Acolo a fost vorba de cucerire, nu de prădarea mormintelor, spuse Jardir.

— Deci să furi de la oameni în viață, pe care îi bați și îi ucizi, este mai onorabil decât să furi de la cei morți de mii de ani? întrebă Arlen.

— Morții nu se pot apăra, Par'chinule, spuse Jardir.

— Și totuși ai distrus locul în care se odihnesc strămoșii tăi, spuse Arlen. Să te ia noaptea, logica ta dă din colț în colț, ca un demon al prafului.

— Aveam o sută de mii de oameni de hrănit și nimic din care să îi întrețin, spuse Jardir.

Își păstra calmul la exterior, însă cuvintele lui începeau să fie tot mai apăsate.

— Trebuia să ne mișcăm repede. Nu am avut timp să desfacem straturile orașului cu pensule și unelte de mână.

Se uită curios la Arlen.

— Cum ai reușit, Par'chinule? Aici nu e nimic de mâncare și, fără bagaje, n-ai fi putut să duci prea multe în Oaza Zorilor.

Arlen era recunoscător că aura sa era ascunsă de soarele dimineții. Întrebarea se apropia prea mult de unul dintre cele câteva secrete pe care nu era încă dispus să le împartă cu Jardir. Probabil niciodată. Mâncase carne de demon ca să supraviețuiască, în săptămânile petrecute în Soarele Anoch, ceva ce știa că krasianii n-ar fi înțeles nicicând, în ciuda puterii pe care o conferea.

— Am plecat și am adus provizii, răspunse el. Nu era tocmai o minciună.

Clătină din cap, în semn de renunțare. Nu câștigau nimic dacă se certau în continuare. Trebuiau să lucreze împreună acum, mai mult ca niciodată. Privi spre Shanjat și Shanvah și le văzu ochii de prădători ațintiți asupra lui și ai Rennei, parcă așteptând porunca lui Jardir de a-i ucide, câtă vreme soarele nu le permitea să-și afișeze puterile.

Dar Jardir nu dădu un asemenea ordin. Erau aliați, la bine și la rău.

— E mai bine că ai luat tot ce era valoros, spuse Arlen, fiindcă acum demonii știu despre locul ăsta. E vina mea, recunosc. I-am lăsat să-mi pătrundă în minte.

— *Inevera*, spuse Jardir. Poate că eșecul tău ne va salva. De data asta, știm unde va lovi dușmanul. Avem un avantaj. *Trebuie* să profităm.

— Mai întâi trebuie să găsim un loc lângă mormânt în care să lăsăm caii, spuse Arlen. Vom picta glife pentru invizibilitate în jurul acelui loc. S-ar putea să fim nevoiți să plecăm în grabă.

— Și apoi ce? întrebă Jardir.

— Mergem la mormântul lui Kaji și săpăm o ieșire secretă, spuse el. Apoi găsim o ascunzătoare și așteptăm.

— Și apoi? întrebă Jardir.

Arlen expiră. *Să mă ia Miezul dacă știu*!

•

— Puțin mai la stânga, spuse Renna, privind la corpul săgeții îndreptat spre cer de Shanvah. Vântul e mai puternic la înălțimea aia. Tre’ să te gândești la asta.

Stătea în spatele femeii mai tinere pe vârfuri, ca să ajungă la aceeași înălțime a ochilor cu Shanvah. Renna nu se considerase niciodată scundă, însă chiar și un krasian de înălțime medie era înalt, după standardele Pârâului lui Tibbet. Călcâiul abia dacă i se desprindea de sol, însă detesta centimetrul acela.

Shanvah acceptă corecția, încuviințând, și dădu drumul săgeții. Aceasta se arcui înalt peste dune, apoi coborî cu putere și lovi sacul cu nisip pe care-l foloseau ca țintă. Nu fusese perfect, însă, de la așa o distanță, rămânea impresionant.

— Cum ai învățat? întrebă Shanvah, lăsând arcul jos.

Acum, avea mai mult respect în voce, deși Renna nu era nesăbuită să o considere prietenă.

— Din ce ai spus, ai devenit războinică recent, însă te descurci prea ușor cu arma ca Par’chinul să fi fost singurul tău profesor.

Renna clătină din cap.

— Tata m-a învățat. Nu aveam mereu destulă mâncare acasă. Oricui îi plăcea să mănânce trebuia să iasă și să vâneze.

Shanvah încuviință.

— La noi, femeilor nici nu li se permitea să atingă armele până de curând. Ai noroc că ai avut un asemenea tată. Cum se numea?

— Harl, scuipă Renna. Dar n-a fost niciun noroc să-l am ca tată.

— În Krasia, purtăm onoarea taților noștri, fiică a lui Harl, spuse Shanvah. Mândria victoriilor și rușinea eșecurilor.

— Atunci, aveți treabă serioasă, spuse Renna.

— Dacă reușim la noapte, spuse Shanvah, îți vei șterge datoria și o vei răscumpăra în aur, chiar dacă tatăl tău ar fi fost Alagai Ka însuși.

— Dacă ne întrebi pe mie și pe surorile mele, atunci a fost.

Renna simți că îi pulsează tâmpla. Gândurile la tatăl ei sau la ferma aceea nenorocită o înfuriau de fiecare dată. Nu atât amintirile, cât imaginea vechii Renna: slabă, traumatizată, nefolositoare. Uneori, își dorea ca partea aceea din ea să fie un membru pe care să-l poată reteza și arunca.

Shanvah o privea. De ce își împărtășeau ea și Shanvah experiențe, ca niște fete la piață? O fi fost nevoie să lupte în aceeași tabără, însă nu aveau încredere una în cealaltă, iar Renna nu vedea niciun motiv pentru care s-ar fi schimbat situația.

— Ai spus că ai înfruntat unul dintre ei, spuse Shanvah. Un prinț *alagai*.

De parcă discuția despre ferma lui Harl n-ar fi fost suficient de intimă, Renna își aminti de oroarea și de senzația de violare pe care o avusese când demonul îi cucerise mintea, adâncindu-se în ea și cuibărindu-se acolo, ca un gândac de roșii. Era ultimul lucru despre care voia să vorbească, însă Shanvah avea dreptul să știe. Curând, avea să îi înfrunte și ea.

— Da, spuse Renna. Să-ți ții glifele pentru minte treze. Să ți le pictezi direct pe frunte. Să nu ai încredere într-o bentiță. Ei îți pătrund în minte, înghițind tot ce te face… tu. Înghit, apoi scuipă doar părțile care-i rănesc pe cei iubiți.

Shanvah încuviință.

— Dar l-ai ucis!

Renna își dezveli dinții, iar magia începu să îi fiarbă în sânge, când își aminti.

— Arlen l-a ucis! Eu mi-am înfipt cuțitul în spatele lui nenorocit, însă el s-a luptat în continuare.

— Cum va conta arcul meu în lupta împotriva unei asemenea ființe? întrebă Shanvah.

Renna ridică din umeri.

— Sincer? Probabil n-o va face. Împotriva unui demon al minții lovești mortal, altfel e ca și cum nu ai fi lovit deloc. N-aș avea încredere într-un arc pentru asta.

Se uită la Shanvah.

— Dar mințile trebuie lăsate în grija lui Arlen și a lui Jardir.

Shanvah deveni rigidă când unchiul ei fu pomenit atât de trivial, însă își ținu gura.

— Depinde de noi să ținem gărzile la distanță în timpul ăsta, continuă Renna. Mințile pot chema alți demoni de la mare distanță și îi pot face să lupte inteligent.

Shanvah încuviință.

— Așa am auzit.

— Ai auzit despre gărzile lor de corp? întrebă Renna. Metamorfii?

— Niște șoapte, spuse Shanvah.

— Sunt mai deștepți decât alți miezingi, spuse Renna. Pot conduce și pot chema demoni mai mici, însă nu-i asta ce-i mai rău.

— Metamorfi, șopti Shanvah, o întrebare și o afirmație totodată.

Renna încuviință.

— Se preschimbă în tot ce poftesc. În secunda asta te lupți cu cel mai mare demon al pietrei pe care l-ai văzut vreodată și o secundă mai târziu are tentacule sau aripi. Crezi că l-ai prins și dintr-odată se transformă în șarpe. Crezi că îți vine cineva în ajutor, însă, cât ai clipi, arată fix ca tine, iar prietenii nu știu în cine să lovească.

Shanvah nu dădu niciun semn, însă mirosul îi fu afectat de o fărâmă de teamă, iar asta era bine. Trebuia să știe ce urma și să respecte asta, dacă voia să trăiască.

— Ultimul cu care m-am luptat ucisese peste douăzeci de bărbați, înainte să-l dovedim, spuse Renna. Trecuse printr-o unitate de *dal'Sharum* ca un lup al nopții printr-un coteț de găini. Ucisese deja vreo șase, împreună cu maestrul de instrucție Kaval și cu Enkido. Și mai mulți Tăietori decât îmi pot aminti. Dacă n-ar fi fost Rojer și...

Se întrerupse, văzând privirea încremenită a lui Shanvah. Tânăra se oprise din ascultat și se uita la ea cu gura căscată. Mirosul i se schimbă dramatic, umplându-se de o groază crescândă și de o suferință imensă, iar în ochi îi apărură lacrimi. Era mai multă emoție decât văzuse Renna în ani de zile.

— Ce-am zis? întrebă Renna.

Shanvah o privi în tăcere multă vreme, cu gura mișcându-se încet, de parcă ar fi trebuit să exerseze înainte să formeze cuvinte.

— Maestrul Enkido este mort? întrebă ea.

Renna încuviință, iar Shanvah gemu. Continuă până când nu mai putu respira și atunci se înecă într-un suspin.

Căută disperată într-o pungă de la cingătoare, în timp ce plângea, găsind o sticluță care-i alunecă dintre degetele tremurătoare.

Renna o prinse înainte să cadă la pământ și i-o întinse, însă Shanvah nu făcu nicio mișcare să o ia.

— Te rog, o imploră ea. Prinde-le, înainte să se piardă.

Renna o privi curioasă.

— Ce să prind?

— Lacrimile mele! suspină ea.

I se păru o cerere ciudată, însă Renna le văzuse pe femeile krasiane făcând asta când veniseră să își ia morții după luna nouă. Desfăcu dopul, privi buza largă a sticluței, cu marginea aproape ascuțită, ideală pentru a colecta o lacrimă care curgea pe obraz. Se apropie, prinse o picătură chiar înainte să cadă, apoi o urmări în sus cu marginea sticluței.

Suspinele lui Shanvah se intensificară, de parcă s-ar fi aruncat intenționat în brațele emoțiilor, cu acest scop în minte. Oricât de rapidă era, Renna avea dificultăți în a ține pasul. Shanvah umplu două sticluțe înainte să termine.

— Ce s-a întâmplat cu demonul? întrebă Shanvah.

— L-am ucis, răspunse Renna.

— Ești sigură? insistă Shanvah, aplecându-se să o prindă de braț.

— I-am tăiat chiar eu capul, spuse Renna.

Shanvah se dădu înapoi, părând mai înfrântă decât o văzuse Renna după ce o bătuse până când își pierduse cunoștința cu doar câteva săptămâni înainte.

— Mulțumesc, spuse Shanvah.

Renna încuviință, hotărând că era mai bine să nu menționeze că și ea se luptase cu Enkido când se întâlniseră prima oară.

•

Ajunseră la Soarele Anoch în prima dimineață a Asfințirii. Arlen îi conduse la mormântul lui Kaji, iar ei începură să pregătească încăperea.

În întunericul de sub nisipuri, Soarele Anoch radia o magie puternică, străveche și profundă. Era cuprinsă în fiecare grăunte de praf, suptă dinspre Miez cu glife puternice timp de mii de ani. Arlen întinse fire ale propriei magii pentru a le uni și simți

imediat cum orașul se trezește la viață, ca o extensie a propriului său trup. Zumzăia de putere și îi dădea putere pentru încercările ce urmau.

Jardir rosti o rugăciune către Everam, iar Arlen își înghiți cinismul cât să își plece fruntea și să fie politicos. Vedea credința sinceră în aurele krasianilor și forța pe care le-o dădea aceasta.

Până și Renna strălucea de credință, în ciuda a tot ce i se făcuse în numele Canonului.

În numele nopții, mi-aș dori să simt la fel. Ceilalți oameni din cameră erau convinși că mărșăluiau la război pentru a îndeplini marele plan al Creatorului. Doar Arlen înțelegea că nu făceau decât să improvizeze pe parcurs.

— Ajunge, spuse, în cele din urmă, când i se păru că nu se mai opreau din încarnat și că nu mai suporta. Se lasă noaptea. Ocupați-vă locurile și nu mai scoateți un sunet!

Jardir îl privi iritat. Soarele nu apusese încă. Dar încuviință. Nu era timp de neînțelegeri.

— Par'chinul vorbește cu înțelepciune.

Shanjat și Shanvah își creaseră o nișă de ambuscadă într-o parte, cioplită în piatră, pe care Arlen o încrustase cu glife de camuflaj. Zidul avea să pară neprihănit în ochii demonilor.

Renna se acoperi cu Mantia Invizibilității și se apropie de una dintre laturile ușiței mormântului. Arlen se deplasă de cealaltă parte, desprinzându-se de magia orașului, ca prinții miezingi să nu îi simtă prezența.

Următoarea oră fu cea mai lungă din viața lui. Pe măsură ce se scurgeau minutele, aproape că își dorea să fi putut reveni la rugăciuni.

•

Se lăsă noaptea, însă atacul nu veni imediat. Arlen știa că era riscant, însă, după o oră, nu mai putu îndura și se deschise din nou magiei din Soarele Anoch, căutând cu simțurile o urmă de dușman.

Erau acolo. Și erau cu miile.

Demonii minții fuseseră în capul lui. Cunoșteau topografia orașului și știau precis unde se afla mormântul lui Kaji.

Dar nu se grăbeau. Aveau trei zile la dispoziție să profaneze și să distrugă orașul și intenționau să le savureze.

Pământul se zgudui când demonii începură să lovească în oraș.

Arlen și ceilalți așteptară întreaga noapte, liniștiți și tăcuți, ascultând vibrațiile profunde, tunătoare, ale atacului miezingilor. Dar, la final, demonii nu se apropiară.

Îl păstrau pe Kaji pentru final.

•

Veniră zorile. Toți erau încordați și extenuați, își masau mușchii amorțiți și îl priveau întrebător pe Arlen.

— Ai promis că vor veni, Par'chinule, mormăi Jardir. Aici! În locul ăsta! Ai jurat-o pe onoarea ta. În schimb, îl insult pe Kaji ascunzându-mă…

— Vor veni, insistă Arlen. Nu ai simțit? În noaptea asta a fost doar deschiderea.

— De unde știi asta? mormăi Jardir.

— Mi-a spus orașul.

Încruntarea lui Jardir se transformă în nedumerire.

— Orașul…? Ai înnebunit?

Arlen ridică din umeri.

— Probabil mai mult decât crezi, însă nu în privința asta. Există o magie străveche aici, Ahmann. Magie care s-a aflat în centrul orașului de pe vremea în care își trăiau strămoșii. Deschide-te spre ea și îți va vorbi.

Jardir își depărtă picioarele și închise ochii. Arlen vedea magia curgând spre el, însă, câteva minute mai târziu, clătină din cap, deschizând ochii pentru a-l privi pe Arlen.

— Există putere, așa cum spui, Par'chinule, însă Soarele Anoch nu îmi spune nimic.

Arlen privi spre Renna, care închisese deja ochii și atrăgea, la fel cum făcuse și Jardir. După un minut, deschise ochii și ridică din umeri.

— E aici, afirmă el, înlăturând posibilitatea foarte verosimilă să fi fost nebun. Trebuie doar să vă educați ascultarea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Renna.

— Au înconjurat orașul, spuse Arlen, cu mormântul în centru. Și-au croit drumul spre interior cu foc. Vor ajunge curând la noi. Până la finalul Asfințirii, nu va rămâne o piatră neatinsă aici.

— Cred că-mi pierd mințile dacă mai petrec o noapte așteptând așa, cu atât mai puțin două, spuse Renna, îndreptându-se spre ușă. Ies să iau aer.

Arlen îi blocă drumul.

— Nu cred că-i o idee bună. Nu vreau ca demonii să te simtă.

— Deci se presupune că vom sta trei zile îngropați aici? întrebă Renna.

— Dacă așa trebuie, spuse Jardir. Vom muri aici, dacă așa trebuie.

Arlen vru să încuviințeze, însă Jardir continuă.

— Dar eu nu sunt sigur că e necesar. Aș vrea să văd devastarea cu ochii mei, ca să mă asigur că vocea care îți vorbește nu e a propriei tale nebunii. Dacă *alagai*-ii atacă într-un asemenea hal de nepăsare încât să radă de pe fața pământului orașul într-o singură Asfințire, atunci nu stau să adulmece mirosuri.

Făcu niște pași mari spre ieșire, suficient de lent pentru a-i permite lui Arlen să încerce să îl oprească, dar aura lui sugera limpede că ar fi fost o nesăbuință. Arlen încuviință.

Cu grijă, îndepărtară piatra acoperită de glife pe care o potriviseră la intrare și ieșiră la suprafață, unde îi aștepta o priveliște cumplită.

Jardir privi orașul devastat cu inima grea. Par'chinul îi acuzase oamenii că distruseseră Soarele Anoch – nu fără motiv însă krasianii abia dacă zgâriaseră suprafața, prin comparație cu mânia prinților *alagai*.

Mințile își lăsaseră bondarii să se joace, scoțând la iveală piatra doar ca să o macine și să o îngroape iar. Așa cum spusese Par'chinul, un cerc al distrugerii, lat de kilometri, înconjura zona, ca un șanț. Un crater adânc era plin de rămășițele pulverizate ale ceea ce fusese cândva un oraș plin de viață. Nu mai exista nicio pietricică mai mare decât pumnul mic al lui Shanvah.

Exceptând cadavrele.

La marginea cercului, demonii așezaseră sarcofagele marilor conducători ai orașului Soarele Anoch scoase din morminte. Jardir ridică un capac doar ca să își întoarcă fața, oripilat, și să își suprime un gest de greață.

În interior, sarcofagul era plin până la margine de o mizerie neagră, uleioasă, cu o duhoare de nesuportat. Jardir trebui să își înghită din nou, cu forța, rămășițele ultimei sale mese, trăgându-și vălul negru de mătase peste gură și peste nas.

Nu îi fu de mare folos. Ochii îl înțepau și îi lăcrimau de la vaporii intoxicanți, însă se obligă să se apropie iar și văzu bucăți

din cârpele care fuseseră folosite pentru a înfășura trupul strămoșului său plutind în mizerie. Khanjin, al doilea văr al lui Kaji și unul dintre cei doisprezece sfinți, zăcea înăuntru, profanat.

Renna se apropie, doar ca să se dea și ea înapoi.

— Ce e chestia aia, în numele nopții?

— Rahat de demon al minții.

Chiar și Par'chinul se înverzise la față.

— Mănâncă doar creier, ceea ce-l face extrem de scârbos. De aceea are consistența aceea zemoasă și uleioasă. Se lipește de tot ce atinge.

— Va arde? întrebă Jardir.

— Da, răspunse Par'chinul, însă…

— Nu îmi voi lăsa strămoșii așa, Par'chinule, spuse Jardir.

— Ba da! se răsti Par'chinul. Poate că ai dreptate și miezingii nu ne vor simți mirosul, însă, așa cum răsare soarele, vor observa dacă le ardem mica expoziție. Ne întoarcem. Acum! Așteptăm să vină la noi și apoi ne răzbunăm în persoană.

Jardir voia să se certe. Fiecare fibră a ființei sale urla de dorința de a face dreptate strămoșilor să-i sacri. Dar Par'chinul avea dreptate. Singura cale pe care putea spera să echilibreze balanța era să-i facă pe *alagai* să plătească scump această insultă.

•

Arlen își simțea pieptul cuprins de o apăsare și trebui să își amintească să respire. Nu îndrăznea să atingă puterea din Soarele Anoch ca să afle ceva despre dușmani. Era a treia noapte a Asfințirii, iar zgomotele distrugerii se apropiau, până când li se păru că întreaga cameră se va prăbuși.

Brusc, cacofonia se opri, iar singurul zgomot care se mai auzi fu cel al prafului, care cădea încă peste tot în jur.

Chiar și fără să-și întindă magia, Arlen știu că mințile se apropiau. Nu doar una, ci multe. Prea multe, dacă nu se foloseau de elementul-surpriză și de orice avantaj. Și poate nici atunci.

Creatorule, se gândi, simțindu-se ca un idiot, *dacă ești acolo*, *e cazul să-ți faci simțită prezența*.

Firește că nu primi răspuns. Arlen nu se aștepta la așa ceva, însă fusese un moment în care chiar spera să se fi înșelat.

Renna își șterse sudoarea din palme de vesta încheiată strâns, flexându-și degetele. Mâna ei mângâia obsesiv mânerul pumnalului.

De cealaltă parte a încăperii, Shanjat își foi picioarele și prinse sulița mai strâns. Numai Shanvah nu dădea niciun semn de neliniște. Nu se mișcase de ore bune, iar aura îi era atât de plată, încât până și Arlen ar fi putut să creadă că doarme, dacă n-ar fi avut ochii deschiși.

Afară se auzi un sâsâit, urmat de zgomot de gheare, când demonii începură să lucreze la îndepărtarea glifelor care le blocau intrarea. Arlen privi glifele de invizibilitate pe care le crease în jurul nișei de ambuscadă, întrebându-se dacă vor fi de ajuns. Le activă pe ale lui și o privi pe Renna strângându-și mantia pe lângă corp.

Se auzi o bubuitură când bolovanul explodă spre interior, împroșcând încăperea cu șrapnel. Renna strigă, surprinsă, însă, aflându-se lângă intrare, fu ferită de primejdia mai mare. Ceilalți nu fură la fel de norocoși. Shanvah își ridică scutul la timp, dar fu azvârlită la pământ. O bucată mare de piatră îl lovi pe Shanjat în cap, iar el se prăbuși. Shanvah îl prinse în cădere, ținându-l în siguranța glifelor de camuflare, însă era clar că fusese scos din luptă.

Praful cădea încă în clipa în care metamorful se rostogoli în încăpere, fără formă, plutind deasupra pământului precum lichidul. În lumina normală, ar fi arătat ca smoala în fierbere, însă în lumina glifelor strălucea de magia miezului. Toți se încordară, așteptându-i reacția.

Întotdeauna se simțea așa când era apărat de magie, întrebându-se dacă avea să fie clipa în care miezingii pătrundeau prin văl. Pieptul lui Arlen se strânse, iar el se obligă să respire.

Dar, dacă creatura îi simțise, nu dădu niciun semn. Făcu un rond complet al încăperii, scurgându-se în jurul marelui sarcofag glifat și adunându-se din nou la intrare. În mijlocul bălții se formă o gâlmă și, ca un bărbat care se ridica dintr-un hârdău cu melasă, demonul luă formă, până când umerii aproape că atinseră tavanul jos. Deveni lat și scund, cu picioare scurte, puternice și brațe lungi, musculoase, care se terminau cu gheare imense de obsidian.

Un demon al minții pătrunse în cameră, iar Arlen zâmbi, ridicând o mână ca să-i rețină pe ceilalți, până când venea clipa. Miezingul era mic, ca alte minți pe care le întâlnise, cu membre fusiforme și gheare delicate. Coarnele de pe capul lui enorm și bulbucat erau vestigiale, iar ochii lui gigantici, niște lacuri de cerneală profunde.

Zâmbetul i se stinse puțin când o altă minte pătrunse în cameră. Și apoi încă una. Continuară să intre, până când camera se umplu de ei – șase cu toții. Se mișcară spre sarcofag, iar glifele de pe acesta începură să strălucească, ținându-i la distanță. Arlen vedea interdicția, o barieră de netrecut care înconjura piatra ca o bulă. Demonii se puteau apropia, însă nu suficient ca să îl atingă. Glifele lui Kaji erau prea puternice.

Mințile rămaseră liniștite o vreme, studiind glifele, cu craniile bulboase pulsând, în timp ce comunicau fără sunete unii cu ceilalți. Arlen simțea vibrațiile din aer, însă, fiindcă glifele lui pentru minte erau la locul lor, auzi un zumzet și nimic mai mult.

Apoi, toți ca unul, își întoarseră spatele și își flexară genunchii. Cioturile a ceea ce ar fi putut fi cozi cândva se ridicară și se auzi un icnet oribil, când sloboziră un șuvoi de fecale negre, uleioase.

Duhoarea care umplu încăperea micuță era copleșitoare. Ochii lui Arlen îl înțepau și se umplură de lacrimi. Îi ardeau plămânii. Îi invidia pe krasiani fiindcă purtau văluri, deși se îndoia că îi ajutau foarte mult. Camuflajul Rennei se mișcă ușor, când își duse mâna la gură ca să nu vomite, însă miezingii, concentrați la sarcofag, nu observară.

Demonii minții străluceau de magie, mult mai puternic decât metamorful, care avea mai multă putere decât orice rasă. Dar prinții miezingi își controlau complet puterea și nu renunțară deloc la ea în timp ce defecau. Șuvoiul era lipsit de magie, acoperind glifele și blocându-le puterea. Strălucirea acestora păli și se stinse când fură acoperite. Expusă la aer, mizeria se uscă repede și se întări într-un strat ca de cretă.

Arlen se pregăti. Sosea timpul. Își forță mâna să nu mai tremure, așteptând să dea semnalul. Nu urma să aibă o a doua șansă.

Dar zgomotul unui pinten târât prin țărână pe coridor îl opri. Dintr-odată, celelalte minți se ridicară și se îndepărtară de sarcofag, apropiindu-se de pereți și îngenunchind, cu pintenii pe

pământ și gâturile dezvelite, când intră o altă minte. Unul se afla atât de aproape de Renna, încât, dacă se întindea, putea să îl atingă. Altul se afla la o lungime de suliță de Shanvah, care se ghemuise, protectoare, deasupra siluetei fără cunoștință a tatălui său.

Ca aspect, acest demon nu era prea diferit de ceilalți: mic și fragil, cu dinți ca niște ace și pinteni care păreau aproape delicați, ca o unghie vopsită a unei femei nobile din Angiers.

Dar puterea pe care o emana era copleșitoare. Era mai multă decât simțise Arlen vreodată într-o singură creatură, cam cât a unei glife mărețe din Văiugă. Era posibil să nu fie tocmai pe potriva celorlalte șase minți laolaltă, însă se apropia. Arlen știa că prinții miezingi aveau un soi de ierarhie, pe baza vârstei și puterii, însă în singura experiență anterioară i se păruse mai degrabă de respect dezagreabil și ușoară deferență, și nu de supunere. Acesta trebuia să fie, într-adevăr, străvechi și puternic, de-i făcea pe ceilalți să se lipească de ziduri și să-și expună gâturile.

Era oare și suficient de puternic ca să îi remarce, în ciuda glifelor care-i ascundeau? Mușchii i se încordară, pregătindu-se de atac la cel mai mic semn că fuseseră descoperiți. Simțea din nou arsura din piept, însă nu îndrăzni să respire când demonul trecu pe lângă el, apropiindu-se de sarcofag.

Craniul lui pulsa, iar metamorful se mișcă instantaneu, întinzându-se să prindă capacul greu de piatră în gheare și să-l arunce la o parte. Mintea cea puternică sări cu o grație și o forță surprinzătoare, săltând ușor și depărtându-și picioarele în timp ce se balansa pe marginea îngustă. Privi silueta mumificată a celui mai mare dușman al neamului său. Apoi se așeză în poziție, își ridică urma de coadă și își dezgoli anusul.

Atunci lovi Jardir, care se ascunsese în sicriu, învăluit în Mantia invizibilității.

Înainte ca demonul să-și dea seama că se afla acolo, Jardir îi vârâse coada Suliței lui Kaji între picioare, ridicându-l de pe picioarele lui cu gheare. În aceeași clipă, își activă coroana și îl prinse într-o bulă impenetrabilă de energie, apoi sări și lovi iar.

— Acum! strigă Arlen, aruncându-se asupra celui mai apropiat demon al minții, chiar când loviră Renna și Shanvah. Renna reteză capul țintei sale, iar cuțitul de vânătoare al tatălui ei

trecu prin gâtița subțire a demonului ca satârul lui Hog printr-un pui.

Shanvah reuși să își ucidă și ea ținta, cu vârful suliței străpungând inima prințului demonului și răsucindu-se ca să-i taie organele în fâșii. Mințile puteau vindeca aproape orice rană cu o viteză teribilă, însă nici măcar ele nu se puteau apăra de o lovitură letală.

Mintea se întorcea în direcția lui când Arlen o apucă de coarne, adăugându-și forța saltului la răsucirea care-i rupse gâtul. Nedorind să o lase acolo, să nu cumva să-și vindece rana oribilă, își apăsă un picior pe pieptul ei și răsuci, întorcând capul până când pielea solzoasă și mușchii începură să se sfâșie. Cu un răcnet, îl smulse de pe trup.

Strigătele de moarte ale celor trei minți explodară la exterior ca o undă de șoc. Experiența îi arătase că moartea unei minți ucidea sau înnebunea fiecare acolit cale de doi kilometri, în toate direcțiile. Chiar și Arlen, cu mintea glifată, îl putu auzi, de parcă aerul în sine ar fi urlat. Mințile rămase și metamorful suferiră și mai mult, ducându-și ghearele la capete și începând să urle.

Arlen nu le dădu timp să își revină, trăgând tare de magia străveche din Soarele Anoch. Puterea răspunse imediat, parcă dornică să răzbune distrugerea orașului. El desenă glife pentru căldură și impact, împrăștiind mințile și păstrându-le confuze. Piatra se zgudui de la explozie, iar stâlpii care susțineau acoperișul începură să crape. Nu îndrăznea să mai cheme o asemenea putere. Dacă scopul lor ar fi fost doar să-i ucidă pe demoni, Arlen n-ar fi ezitat să le sacrifice toate viețile, însă jucau un alt fel de joc.

Atacă unul dintre demoni, răsucindu-se într-o lovitură glifată care îl nimeri în gâtlej. Shanvah și Renna deja se mișcau să îl susțină.

Dar demonul minții îl privi pe Arlen în ochi chiar înainte să încaseze lovitura și creatura dispăru în ceață, fugind iute din cameră și găsindu-și calea spre Miez. Lovitura lui Arlen sfărâmă pietrele din zid și mai mult praf căzu din tavanul slăbit.

Celelalte minți procedară la fel, fugind fără să se gândească de două ori. Arlen nu se aștepta la altceva. Demonii minții or fi arătat ei supunere unuia mai puternic, însă loialitatea era un concept străin lor. Erau mai mult decât bucuroși să îl lase să

moară pe alții din neamul lor și să își piardă șansa de a se împerechea. Doar demonul minții pe care-l prinsese Jardir și garda lui de corp metamorf mai rămăseseră.

Jardir îl țintuise pe prințul miezing la pământ, însă acesta era mai puternic decât părea și, chiar dacă era împiedicat de coroană să cheme ajutor sau să fugă, Jardir nu îi putea accesa celelalte puteri în timp ce menținea capcana.

Prințul demonilor țipă, iar metamorful său răspunse, încercând să îi vină în ajutor. Arlen desenă o glifă a frigului în aer, înghețându-l, iar Renna lovi și îi rupse un picior. Membrul lovi pământul și se sparse, iar ea se răsuci să îi dea lovitura fatală.

Dar, înainte ca lovitura să-și atingă ținta, metamorful se topi într-o băltoacă, iar ea se dezechilibră când nu atinse decât aerul. Se formară instantaneu tentacule, biciuind din balta de mâzgă. Glifele de pe pielea Rennei și de pe scutul lui Shanvah împiedicară loviturile să își atingă ținta, însă reculul provocat de interdicție tot le făcu să se clatine pe picioare.

Dar nu erau luptătoare novice. Shanvah nu pierdu nicio clipă controlul asupra tumbei, aterizând ghemuit și sărind imediat înapoi în picioare. Renna fu mai puțin grațioasă, însă, cu ajutorul puterii de peste noapte, își reveni repede și fu gata înainte ca demonul să-și poată schimba iar forma.

Demonul metamorf nu trebuia subestimat. Gărzi de corp brutale ale minților, erau totodată căpitani ai armatelor miezinge, cu o inteligență care o depășea pe a acoliților simpli. Arlen îl simțea deja chemând întăriri. Toți acoliții din apropiere erau fie morți, fie înnebuniseră, însă, cât de curând, chemarea lui avea să ajungă la cei încă neatinși de strigătele minților. Nu puteau apărea în mormântul glifat, însă tunelul de afară avea să se umple în curând de solzi și gheare.

Arlen se uită la Jardir, prins în lupta cu mintea, și știu care-i era prioritatea.

— Ucideți metamorful! le strigă el Rennei și lui Shanvah. Chemați întăriri!

Apoi le întoarse spatele și se aruncă în luptă cu mintea.

•

Renna și Shanvah loviră ca una, cuțitul Rennei străpungând pieptul metamorfului, iar Shanvah lovindu-l în spate.

Dar niciuna dintre lovituri nu-și atinse ținta. Carnea demonului se topi din calea armelor glifate, precum ceara în fața flăcărilor. Vârful de suliță al lui Shanvah trecu la câțiva centimetri de fața Rennei.

— Păzește ușa! strigă Renna. Mă ocup eu de ăsta!

Demonul încercă să o lovească, însă glifele ei antimetamorfi scânteiară, iar pintenii lui imenși doar o îmbrânciră, în loc să o despice în două.

Shanvah o privi îndoielnic, însă încuviință, alergând spre ușă și pregătindu-și arcul.

Renna desenă o glifă antimetamorf în aer, așa cum o învățase Arlen, atrăgând puternic magia din Soarele Anoch, pentru a da forță simbolului. Demonul fu izbit de peretele din spate, iar tavanul se zgudui din nou. Ea încercă să mai deseneze glife și să-l prindă, însă ghearele acestuia se adânciră în perete, trăgând un bloc mare de gresie pe care-l aruncă spre ea. Renna se aruncă într-o parte, însă nu fu suficient de rapidă și simți că piatra îi ciupește umărul, rostogolind-o la pământ. Capul ei se lovi de podeaua de piatră și văzu un fulger de lumină.

Îi luă doar câteva secunde să-și revină, atrăgând magia pentru a se vindeca și a-și limpezi simțurile, însă demonul deja desprinsese o altă piatră, nepăsător față de colapsul iminent al mormântului, și ar fi strivit-o, dacă nu era Shanvah. Prima ei săgeată îl nimeri în braț, făcându-l să scape piatra. A doua, în față, iar glifele trimiseră șuvoaie de magie letală prin trupul lui. Demonul strigă și se topi. Săgeata rămase atârnată în aer o clipă, înainte să cadă la pământ, chiar când miezingul își recăpăta forma.

Apucă o a treia piatră, ca să o arunce spre Shanvah, dar Renna azvârli cuțitul, făcându-l să greșească ținta. Piatra se izbi de cadrul ușii, iar Shanvah reuși să își ridice scutul la timp. Înainte ca metamorful să își poată reveni, Renna se apropie, lovindu-l cu pumnii și picioarele glifate. Unele dintre lovituri îl nimeriră, iar ea simți cum o parte din puterea demonului se scurge în ea, însă altele nu întâlniră decât ceață și, dacă demonul nu îi putea atinge pielea, impactul loviturilor sale de răspuns împotriva glifelor nu era ușor de evitat.

O privire spre Shanvah o văzu pe femeie în încurcătură. Trăgea cu iuțeală spre coridorul care ducea spre intrarea

mormântului, iar Renna auzea țipetele demonilor nisipului care se zbăteau să răspundă la chemarea metamorfului.

•

Arlen privi cum Jardir și demonul minții se zbăteau în fecalele de demon care acopereau podeaua mormântului. Jardir reușise să ajungă în spatele lui, cu Sulița lui Kaji sub bărbie, trăgându-i pe spate capul bulbucat, în timp ce demonul sâsâia și icnea. Carnea lui șuiera și fumega acolo unde o atingea mânerul suliței.

Văzând că Jardir îl pironise bine, Arlen se opri o secundă și își cunoscu inamicul, înainte de a ataca. În timp ce era distras, trase un fir de magie prin prințul miezing și încercă să-l absoarbă, citindu-i slăbiciunile.

Dar mintea pricepu trucul și chiar și în mijlocul luptei cu Jardir prinse magia atrasă de Arlen și o ținu bine, nedezvăluind nimic.

Apoi mintea începu să se umfle. Pielea moale se întări și îi crescură niște creste ascuțite și spinoase. Mințile nu erau metamorfe, precum gărzile lor, însă, chiar dacă li se părea că orice încleștare fizică era sub demnitatea lor, nu erau neajutorate.

Înalt de aproape doi metri acum, demonul minții se zbătu să se ridice în picioare, ridicându-l și pe Jardir de la podea. Nu putea să fugă și nici să ceară ajutor, câtă vreme Jardir îl forța să rămână în interiorul câmpului, dar celelalte puteri ale coroanei nu îl ajutau în timp ce făcea asta și nici nu își putea pune vârful suliței la bătaie, ca să nu-l ucidă pe dușman și totul să fi fost în van.

Arlen interveni rapid, înainte ca Jardir să își piardă avantajul, lovindu-l pe demon în repetate rânduri, în coaste și în față. Era de parcă ar fi dat într-un zid. Simți oasele miezingului frângându-se sub pumnii lui glifați, dar chiar și la acea viteză supraomenească simți că se sudau deja înapoi înainte să se retragă pentru altă lovitură.

Demonul sări în spate, îl izbi pe Jardir de perete și își înfipse țepii în el. Jardir icni, dar rezistă. Demonul făcu un pas înainte ca să poată lovi iar.

Arlen nu îi dădu șansa, lovindu-l puternic în genunchi și dezechilibrându-l. Căzu într-un genunchi, încercând să tragă de sulița care îl sufoca, însă glifele îi blocară pintenii. Arlen izbi iar și iar capul bulbucat, fără să-i dea vreo șansă să contraatace.

Dar, dintr-odată, demonul se micșoră și se făcu și mai mic ca la început. Se strecură din strânsoare și desenă rapid o glifă care făcu să explodeze pietrele de la picioarele lor, trântindu-i pe Arlen și pe Jardir pe spate.

Coroana lui Kaji se strâmbă și, în clipa aceea, demonul se dematerializă și încercă să fugă.

Dar Arlen muncise prea din greu și prea multă vreme pentru clipa aceasta și nu avea nicio intenție să o irosească. Se prefăcu imediat în ceață și îl urmări. Se mai confruntase cu demoni în starea intermediară imaterială și știa că, acolo, bătălia era mai degrabă a voinței decât a puterii. Trei minți îi veniseră de hac, însă avea încredere împotriva uneia. Cu întreaga omenire în joc, nu se putea ca mintea demonului să îi fie pe potrivă.

Mormântul era glifat, iar blocurile de piatră tăiată de pe podea nu ofereau nicio cale către Miez. Demonul fugi spre intrare, unde Shanvah trăgea cu arcul, încercând cu disperare să nu permită asaltul demonilor, care se luptau să răspundă la chemarea metamorfului, care vibra în aer.

Arlen îl prinse înainte să poată traversa camera și își amestecă esența cu a sa, blocându-le laolaltă în timp ce își impunea voința asupra creaturii.

Dar mintea aceasta era deosebită de toate câte le înfruntase. Chiar și cele trei cu care se luptase cândva nu îi pătrunseseră apărarea atât de ușor ca aceasta, care i se strecură în minte la fel de simplu ca un om care-și trage o pereche veche de cizme. Așa cum făcuse din instinct în prima sa confruntare cu o minte, Arlen își părăsi propria apărare, lovind cu putere împotriva gândurilor demonului și sperând să găsească o slăbiciune, dar fu de parcă ar fi încercat să treacă prin marele zid al Fortului Krasia. Gândurile minții erau impenetrabile, iar ea îi umbla prin amintiri, prin propria ființă, cu ușurință.

Dacă ar fi avut glas, Arlen ar fi strigat.

Jardir fu cel care îl salvă. În clipa în care Arlen întârziase evadarea demonului, el restabili bariera și ridică Sulița lui Kaji, lovind ca fulgerul în norul de ceață format de cei doi luptători. Dacă simțise faptul că Arlen își pierduse avantajul și alesese să riște să-i ucidă pe amândoi sau pur și simplu nu îi păsa, nu era limpede, însă valul de agonie care-i străbătu pe amândoi întrerupse controlul demonului o clipă, iar Arlen se solidifică rapid, căzând pe podea, cu glifele minții restabilite.

Oftă ușurat. Nu era prima dată când excesul său de încredere se dovedise aproape fatal. Ar fi fost o prostie să încerce să-l înfrunte iar. Trebuiau să găsească altă cale.

Jardir se apropie de el, însă nu îi oferi mâna când Arlen se ridică greoi pe picioare, fără să-și ia ochii de la ceața strălucitoare a demonului minții, care plutea foarte aproape, la marginea barierei. În stare imaterială, demonul nu putea desena glife și nici nu putea face nimic rău. Pluti de-a lungul marginii interdicției, căutând un spațiu pe care să-l exploateze pentru a scăpa. De partea cealaltă a camerei, Renna și Shanvah se luptau pentru viețile lor, însă ei nu îndrăzneau să-și mute atenția de la minte nici măcar o clipă.

— Ce facem, Par'chinule? întrebă Jardir. Nu putem aștepta așa la nesfârșit.

— Nu, spuse Arlen, dar putem să așteptăm mai mult decât poate el.

Se apropie de perete și trase la o parte piatra grea care ducea spre tunelul lor secret.

— Putem să-l luăm cu noi. Soarele va răsări în curând.

Dar, chiar când fură rostite aceste cuvinte, demonul se solidifică și atacă.

•

Renna fu proiectată din nou în perete, iar plămânii i se goliră de aer. Se împinse înapoi chiar când capacul sarcofagului lui Kaji, sute de kilograme de piatră, se izbi de perete acolo unde se aflase ea.

Într-o clipită, se ridicase, împărțind pumni și picioare. Putea vedea felul în care magia lui era absorbită repede când se vindeca, însă pentru ea nu era diferit. Unul dintre ei avea să își irosească primul plinul, însă nu se știa cine.

Metamorful rămase solid, apucând cu ghearele o bucată mare din capacul spart și tăind-o ca o lamă. Renna se feri de o lovitură, însă o lovi reculul, rupându-i maxilarul și sfărâmându-i dinții.

Ea se rostogoli odată cu lovitura, ignorând durerea, fiindcă știa că, dacă își pierdea concentrarea, avea să moară. Desena deja glife pentru căldură și impact când lovi pământul, iar piatra rămasă explodă în fața demonului înainte să o poată lovi iar.

Golirea o ameți, însă atrase puternic magia de sub ea și se inundă cu și mai multă putere. Era atât de multă, încât o arse pe

dinăuntru, uscându-i gâtul și sinusurile. Le amestecă într-o glifă antimetamorf, care-l aruncă pe demon în perete, atât de tare, încât crăpă un stâlp, și o parte a tavanului se prăbuși peste el. Sângele negru de demon se scurgea printre rămășițe, dar Renna știa că avea să își recapete forma curând. Se sufoca din cauza prafului, iar ochii uscați o înțepau. Oare nu exista o cale să ucidă creatura?

Privi spre Arlen și Jardir, încă în luptă cu mintea, și spre Shanvah, care se lupta cu sulița și scutul să apere ușa, și știu că depindea de ea să se adune. Metamorful putea dezechilibra balanța, dacă îi permitea, și le putea distruge toate speranțele.

Desenă o glifă magnetică, iar cuțitul ei, care zăcea printre dărâmături, îi zbură în mână. Un tentacul se formă din masa de mâzgă neagră de pe podea, iar ea îl prinse și îl tăie. Se topea în timp ce îl arunca, transformându-se din nou într-o pată întunecată, fără viață. Se putea vindeca, însă nu putea să facă să crească la loc carnea tăiată.

Dacă era necesar, avea să-l dezmembreze pe demon bucată cu bucată.

Demonul știa și el asta, iar balta fugi de ea, cățărându-se pe perete ca să se adune pe tavan. Renna sări să o înjunghie, însă nu era nimic vital de lovit, nimic de tăiat. Gâlma gelatinoasă se scurse de pe lamă, crescând într-un alt tentacul, care o lovi din spate.

Îi luă doar o secundă să se reorienteze, însă demonul, căpătând din nou formă, îi sări în cârcă de sus. Glifele ei erau slăbite, iar pielea, încărcată de praf străvechi, era lipicioasă de la sângele uleios și de la sudoarea care o acopereau într-un strat lucios. Demonul o prinse cu două gheare imense, iar ea îl apucă de încheieturi, însă, chiar dacă se străduia să țină creatura la distanță, pintenii lui se închiseră în jurul gâtului ei și începură să zdrobească.

Renna lovi cu putere, însă demonul o înșfăcase, așa că acceptă loviturile, întărindu-și strânsoarea. Fața ei se umflă, iar capul începu să îi pulseze, în timp ce încerca să respire. Văzu botul imens al demonului deschizându-se tot mai mult, crescând șir cu șir de dinți. Se răsuci și își vârî călcâiul între ei, zdrobind câțiva, chiar dacă își sfâșie piciorul. Spre deosebire de ai ei, dinții demonului crescură la loc, chiar când ea începu să vadă negru.

Trebuia să scape. Să fugă. Trase fără rost de brațele demonului, însă erau mai dure decât oțelul. Încercă să deseneze glife, dar monstrului îi crescură tentacule care-i plesniră mâinile, împiedicând-o să formeze simbolurile precise. Încercă să îl destabilizeze, însă el își înfipsese pintenii în podea și se ținea bine.

Deja nu mai vedea când îi simți colții înfigându-se în carnea ei, însă nu avea glas să strige.

•

Jardir nu lăsase garda jos și avea sulița pregătită când demonul redeveni solid, însă, în loc să cadă în mijlocul lor, prințul *alagai* pluti în aer, de parcă ar fi stat pe ceva. Întinse un pinten și desenă glife complexe în aer, la fel de ușor cum își semna numele Jardir, care trebuia să aprobe sute de documente în fiecare zi.

Efectul fu imediat. Jardir pregătise sulița pentru a absorbi un fulger de magie letală, însă nu era pregătit când podeaua de gresie de sub el se transformă în noroi, iar el alunecă cu zgomot.

Jardir își înghiți icnetul, înainte să înghită o gură de noroi, și se zbătu să își recapete echilibrul. Vârful suliței sale zgârie piatra, spunându-i că era doar un efect local, însă încercările sale de a atinge marginea eșuară. La fel ca majoritatea krasianilor, Jardir nu învățase niciodată să înoate.

Nu putea ști ce se petrecea deasupra, însă Jardir știa că viața Par'chinului și viețile tuturor celor din Ala depindeau de capcana pe care trebuia să o păstreze el. Își îmbrățișă teama, concentrându-se pe interdicția coroanei, ținând demonul captiv.

Plămânii îi ardeau, iar mișcările lui disperate păreau să îl tragă tot mai la fund. În cele din urmă, cedă, mișcându-și brațele ca să se tragă tot mai jos, întinzându-și degetele de la picioare până când atinse fundul.

Se relaxă, îndoindu-și picioarele sub el și folosind sulița pentru a atrage magia în interiorul său, întărindu-și picioarele pentru un salt disperat spre libertate.

Dar apoi totul deveni îngrozitor de rece, iar nopțile de iarnă din Krasia i se părură dintr-odată zile de vară. Noroiul din jurul lui îngheță complet, iar el se trezi captiv.

•

Arlen vru să se întindă după Jardir, când acesta alunecă sub noroi, însă știu că asta-și dorea demonul. Vraja lui nu avea bătaia necesară pentru a-i trage pe amândoi la fund.

În schimb, își răsuci picioarele și sări, lovindu-l pe demon, însă trecu printr-o iluzie. Adevăratul demon trebuia să fie pe-aproape – și solid, dacă desena glife –, însă era capabil să se ascundă la fel de bine ca Arlen, se părea.

Sări de pe tavan, împroșcând cu pietre și aterizând pe jumătate în noroiul care-l ținea prizonier pe Jardir. Înainte să se poată extrage, mintea mai desenă niște glife și îngheță noroiul, prinzându-i piciorul.

Arlen înșfăcă o piatră mare, o aruncă în aer și desenă o glifă de impact. Gresia explodă, iar el zări contururile demonului, care-și ridicase brațele spre a se proteja. Arlen își aruncă pumnalul glifat spre el, cât de tare putu, apoi își înfipse mâinile și își desprinse piciorul din noroiul înghețat. Din punctul acela se răspândiră fisuri, iar ele se adânciră și se multiplicară o clipă mai târziu, când piatra se arcui în sus.

Jardir încă mai lupta.

Demonul lovi pământul cu putere, pierzându-și mantia de camuflaj. Se întinse să își scoată pumnalul dintre coaste, însă pintenii săi fumegară când încercă să apuce mânerul, iar Arlen zâmbi. Desenă aceeași serie de glife pe care le folosise mintea cu o clipă înainte, însă demonul recunoscu șmecheria și pluti deasupra noroiului, ca și cum s-ar fi deplasat pe pământ. Apoi dispăru, iar pumnalul preferat al lui Arlen se scufundă în noroi și se pierdu.

Cum capcana era încă la locul ei, mintea nu putea pleca departe, iar în starea aceea eterică era incapabilă să deseneze glife sau să absoarbă magie. Arlen schiță o serie rapidă de glife pentru a trimite un șoc de magie prin nor, forțându-l să redevină solid.

Podeaua se clătină din nou și Sulița lui Kaji străpunse suprafața de piatră. Arlen se folosi de momentul acela de distragere și acoperi distanța. Prinse coarnele demonului și trase cu putere, izbind glifa de impact tatuată în creștetul capului său chiar între ochii demonului.

Arlen simți că se clatină pământul în timp ce Jardir se chinuia să se elibereze, însă refuză să se lase distras, lovind iar și iar capul conic al demonului. Prințul miezing se umflase iar,

devenind cât un demon al lemnului și mult mai puternic. Arlen trebui să deseneze glife defensive ca să poată lovi, permițându-i demonului să lovească și el. Acesta îl împinse cu putere și loviră pământul, încleștându-se.

— Chiar și creaturile lui Nie respiră, Par'chin! strigă Jardir.

Arlen scrâșni din dinți, acceptând ghearele și crestele spinoase care-l tăiau, în timp ce se străduia să-l sugrume pe demon.

Se auzi un zgomot și își dădu seama că erau propriile sale strigăte, însă nu îi dădu drumul.

•

Renna voia să își piardă cunoștința, însă, când demonul începu să mănânce din ea, tot nu reuși să cedeze. Trase de magia orașului, rugându-se după ajutor, însă nu putu să concentreze puterea cu glife și nici să o folosească pentru a crea aer în fluxul ei sanguin, care ardea.

Apoi însă, de la mare distanță, o auzi.

Chemarea Miezului.

Printre crăpăturile pietrei sfărâmate, adânc în Ala, răsună un cântec, așa cum îi povestise Arlen cu multă vreme în urmă. O chema, asemenea unui Saltimbanc care anunța programul sau asemenea brațelor mamei sale într-o îmbrățișare caldă. Nu avea să mai existe durere acolo. Sau luptă. Nimic, în afară de strălucirea caldă a puterii Creatorului.

Se întinse după ea, iar durerea scăzu. Ghearele demonului se închiseră în aer, când ea alunecă sub suprafață, alergând să atingă puterea aceea infinită, lăsând în urmă toată durerea. Fără demoni. Fără oameni, la fel de capabili de rău precum erau de bine.

Fără răsărituri care să o ardă în timp ce îi luau magia pe care o absorbise peste noapte.

Fără Arlen, care să o țină în brațe și să își șoptească dragostea.

Se opri. Cât de departe mersese? Miezul era mai aproape, iar cântecul său fremăta – suprafața se distanțase. Își ascuți simțurile de-a lungul cărării dinaintea ei și auzi vag zgomotele luptei.

Arlen, luptând alături de cel mai mare dușman al său, de dragul rasei umane. Shanvah, ignorându-și tatăl care sângera

de moarte, pentru a ține la distanță o hoardă de demoni. Și ea, care fugea în căutarea unei îmbrățișări calde.

Se întoarse, strecurându-se iar prin crăpăturile din podea. Văzu metamorful lovind interdicția care-i înconjura pe Arlen, pe Jardir și pe demonul minții, însă, la fel cum îl ținea pe acesta înăuntru, tot așa îl ținea și pe metamorf afară. În cele din urmă, își întoarse atenția spre Shanvah, dând să-i atace spatele neprotejat.

Renna vru să-l oprească, însă nu avea membre, fiindcă trupul ei nu își recăpătase substanța. Își dori să redevină solidă, dar, așa cum o avertizase Arlen, nu era lucru ușor. Simți norul în care se transformase trupul ei reformându-se, însă răspundea cu greu. Se concentră, amintindu-și membrele și dorindu-și să își recapete existența, dar știa că nu se va întâmpla la timp. Cu ghearele în față, metamorful atacă.

VJJJJJT!

O săgeată de arbaletă sfâșie gâtul creaturii, explodând de partea cealaltă într-un jet de sânge. Demonul se întoarse spre Shanjat, chiar și cu o asemenea rană cumplită vindecându-se, când războinicul lăsă arbaleta să atârne de curelușă și porni la asalt cu sulița.

— Să mă ia Nie, demonule, înainte să te las să îmi atingi fiica!

Atacul lui Shanjat nu era tocmai drept, fiindcă lovitura la cap și pierderea de sânge îi răpiseră din putere și din echilibru, însă ținti bine. Sulița pătrunse adânc în demon, iar el urlă, când magia lui se scurse și fu întoarsă împotriva sa, sub formă de unde letale de putere. Doar o fracțiune din acea energie curse prin mâner, ca răspuns, însă Renna văzu cum refăcea echilibrul aurei lui Shanjat, iar el era din nou capabil de luptă.

Demonul se topi din vârful suliței și recăpătă formă, însă Renna era și ea din nou solidă, complet vindecată și simțindu-se mai puternică decât fusese vreodată. Lovitura ei de pumn boți fața demonului, făcându-l să zboare din nou peste cameră.

— Apără ușa! strigă ea, apoi traversă mormântul într-o clipită, lovind demonul și nepermițându-i să își recapete nici echilibrul, nici concentrarea.

Acesta se prefăcu în ceață, însă, de data aceasta, Renna i se alătură, amintindu-și descrierea făcută de Arlen luptei cu mintea de pe calea spre Miez. Se amestecă în esența lui și îi atinse voința.

Demonul nu era inteligent, după standardele omenești. Poate avea istețimea unui copil. Totuși, îi depășea cu mult pe acoliții fără minte care dominau seminția demonilor.

Nu era inteligent, însă voința sa era puternică. Dorea numai să își protejeze mintea și ar fi făcut orice în acel scop. Renna îi stătea în cale, iar el se lupta cu ea cu disperare.

Dar, în timp ce voința demonului era concentrată pe a-și proteja mintea, pentru Renna întreaga omenire era în joc. Întreaga omenire și, mai ales, Arlen. Dacă nu-l oprea pe demon, totul ar fi fost în zadar, iar ea ar fi făcut mai bine să fugă spre Miez. Ar fi putut, la fel de bine, să fi renunțat și să-și fi lăsat tatăl să-și facă mendrele, așa cum făcuse Lainie. La ce bun ar fi fost toată viața ei, dacă nu era în stare să facă asta?

Prinse voința metamorfului în menghina propriei voințe și o strivi, împrăștiindu-i esența. Explodă într-o rafală de magie și dispăru.

•

Jardir vârî capătul bont al Suliței lui Kaji în piatra înghețată, încă o dată, zdrobind și ultima bucată care-l ținea prizonier. Par'chinul urla în agonie, luptându-se cu *alagai*-ul, însă spiritul lui *Sharum* se ținea tare.

Cu o singură aruncare de suliță i-ar fi putut ucide pe amândoi. Cel mai mare rival al său și cel mai puternic *alagai* pe care-l înfruntase vreodată. I-ar fi putut ucide și s-ar fi putut întoarce în Mărinimia lui Everam, triumfător, aplanând haosul dezlănțuit de absența lui. Fără Par'chin, în jurul căruia să se strângă, rezistența verdenilor avea să se prăbușească, iar în abis slujitorii lui Nie aveau să tremure de groază văzând puterea războinicilor lui Everam.

Tot ce trebuia să facă era să arunce și să trăiască încă odată cu trădarea. Un preț cumplit, poate, însă ce preț era prea mare dacă însemna un avantaj în Sharak Ka?

Nu trebuie să devenim demoni pentru a ne lupta cu ei. Cuvintele Par'chinului îi răsunară în minte.

Să mă ia Nie, se gândi el, *înainte să îmi trădez din nou cel mai bun prieten*!

Își strecură sulița în hamul de la spate, își trase gluga Mantiei Invizibilității și băgă mâna în buzunarul de la brâu.

•

Demonul își pierdea puterile. Arlen simțea asta. În timp ce el putea să atragă puterea orașului Soarele Anoch, accesul minții era tăiat de interdicție, iar rezervele sale se goleau repede. Dar încă i se împotrivea. Trebuise să ia din puterea glifelor care-l împiedicau să îi atingă pielea, pentru a menține strânsoarea sufocantă, iar oasele gâtului subțire se întăriseră ca diamantul. Își rănea mâinile în aceeași măsură în care îl rănea pe demon.

Dar eu pot să respir, se gândit. *El nu poate*.

Gura demonului se deschise într-un strigăt mut, dezvelind gingii întunecate și zeci de dinți ca niște ace. Fălcile se întinseră neverosimil, aducând dinții tot mai aproape de fața lui. Îi simțea duhoarea respirației. Saliva lui îi atinse obrazul și i se făcu greață.

Dar apoi un pumn lovi fălcile acelea, zdrobind dinții și îndepărtându-l de el. Se uită în direcția loviturii, așteptându-se să îl vadă pe Jardir, însă era Renna, strălucind de magie ca niciodată înainte. Fața ei era hotărâtă, iar aura îi sclipea de putere.

Simți că i se adună lacrimi în ochi și vru să vorbească, însă trebuia să își mențină strânsoarea în timp ce ea lovea demonul iar și iar.

Apoi, dintr-odată, apăru Jardir în spatele demonului, învârtind deasupra capului lanțul de argint pentru care Arlen petrecuse ore întregi să îl glifeze. Înainte să poată trage aer în piept, Arlen îi dădu drumul, iar Jardir trase tare de lanț. Glifele de pe el fulgerară.

Demonul se zgudui violent, încercând să se împrăștie, însă nu mai avea putere. Își recăpătă dimensiunile, sperând să se poată strecura, însă Jardir ținea lanțul strâns, iar, când demonul nu mai păru capabil să se micșoreze, Arlen strecură un lacăt glifat printre zale, închizându-l.

Acum îl loveau toți trei, Jardir răsucindu-se cu eficiența fluidă a *sharukin*-ului, ca să prindă toate membrele demonului cu lanțul de argint, de parcă ar fi legat un mistreț la festivalul de Solstițiu. Căzu într-un genunchi, apoi se izbi cu fața de pământ. După o clipă, nu se mai zbătu, iar aura i se aplatiză. Arlen mai prinse un lacăt, la două zale distanță, și îl desfăcu pe primul, lăsând creatura inconștientă să respire superficial.

Se luptaseră prea din greu ca să-l lase să moară acum.

Doar apoi își întoarse atenția spre restul încăperii, acoperită de piatră zdrobită și de bucăți de tavan care se prăbușiseră în timpul luptei. Nu era niciun semn de metamorf, în afara unei pete întunecate de mâzgă.

La intrare, lupta continua în forță. Shanvah, cu tolba goală și sulița ruptă, ținea scutul ei într-o mână și pe al tatălui ei în cealaltă, folosindu-le pe ambele, pentru a ține piept demonilor care se revărsau dinspre coridor. Picioarele ei crăpaseră podeaua de gresie, într-atât se forțase să reziste presiunii.

Shanjat se afla cu un pas în spate, ținând arbaleta. Shanvah se mișcă, deschizând un spațiu între scuturi, iar el trase rapid. Ea închise spațiul imediat, iar el trase înapoi coarda grea, cu două degete, și puse o nouă săgeată în arbaletă, apoi ea îi deschise un alt spațiu ca să tragă iar.

Înainte ca Arlen sau Jardir să poată reacționa, Renna se prefăcu în ceață și țâșni prin încăpere. El căscă gura când ea trecu de cei doi războinici care blocau ușa, la fel de ușor ca un vânt puternic, iar el auzi zgomotele luptei de cealaltă parte. Presiunea se mai calmă, lăsându-i pe Shanvah și pe Shanjat să respire o clipă.

Apoi întreaga cameră se cutremură, când Renna făcu tunelul să se prăbușească. Bolovani grei începură să se desprindă din tavan, iar nisipul să curgă cu o viteză alarmantă. Camera gemea.

— E timpul să plecăm! spuse Arlen.

— Kaji…, începu Jardir.

— … va fi îngropat pe vecie în locul în care urmașii lui au învins cel mai puternic *alagai* pe care l-a văzut suprafața timp de milenii, încheie Arlen fraza pentru el.

Jardir încuviință.

— Shanjat! Shanvah! Faceți loc ca să putem pleca!

Cei doi războinici se dădură înapoi din ușă. Shanvah îi aruncă scutul înapoi tatălui ei și amândoi fugiră prin tunelul ascuns de evadare.

Renna se materializa lângă Arlen. Îi luă ceva mai mult decât îi lua lui de obicei, însă era deja mai rapidă decât fusese el în primele luni în care experimentase disiparea.

Voia să o întrebe despre noua ei putere și să îi spună cât de mândru era de ea și cât de mult o iubea, însă nu era timp, iar el

se încrezu că aura sa era suficient de grăitoare ca ea să priceapă.

— Fugi înainte și pregătește caii! spuse el. Trebuie să fim la kilometri distanță înainte de răsărit.

Renna zâmbi și îi făcu cu ochiul, apoi se transformă din nou în ceață.

10. RĂSCOALA *CHIN*

333 D.Î., TOAMNA

Inevera se trezi cu un zumzet în urechi. Nu dormea niciodată profund și, chiar și în vremuri mai puțin tulburi, se trezea foarte repede.

Vibrația venea dinspre unul dintre cerceii săi, daruri oferite de cei mai de încredere slujitori și sfetnici ai ei, o modalitate de a o contacta și o cale de a spiona. Al lui Ahmann fusese tăcut de când căzuse, fiindcă muntele unde se luptase cu Par’chinul era la prea mare distanță. Îl purta încă, rugându-se la Everam în fiecare dimineață să fie ziua în care avea să vibreze iar, anunțându-i întoarcerea.

Dar nu cercelul soțului ei era cel care vibra acum. Inevera își plimbă degetul de-a lungul cartilagiului urechii, numărând până când simți zumzetul. Al optulea. *Khaffit*-ul nu merita un număr sacru.

Răsuci bila care atârna de cercel, până când se potrivi, schimbând alinierea glifelor pe circumferința din jurul celor două emisfere care găzduiau bucățica de os demonic. Cu legătura pornită, vorbi, iar cuvintele îi răsunară în cercelul geamăn.

— Nici nu au dat zorile, *khaffit*-ule, spuse ea încet. Ar fi bine să fie important sau…

— Oricât mi-ar plăcea amenințările tale iscusite, Damajah, mă tem că nu e timp pentru ele acum, dacă dorești să îmi asculți veștile înainte să ajungă la urechile *Damaji*.

Cuvintele lui Abban erau ironice, ca întotdeauna, însă tonul lui agitat îi spunea fără îndoială că veștile lui aveau să-i pună la încercare conducerea deja fragilă, tocmai când Krasia nu își mai putea permite mai multă instabilitate.

— Ce este? întrebă ea.

— Sunt înconjurat de dragele tale gărzi de corp afară și nu pot vorbi pe șleau, spuse *khaffit*-ul, iar veștile acestea ar fi mai bine să le discutăm între patru ochi. Te rog să mă inviți înăuntru.

Să-l invite înăuntru. În iatacul ei personal. Pe care-l împărțise cu Izbăvitorul însuși. *Khaffit*-ul își chema moartea cu fiecare

sugestie. Doar să pătrundă în aripa aceasta a palatului și aducea după sine sute de sentințe și mai rele, dacă era văzut. Înnebunise?

Nu. Abban era multe lucruri, nu și nebun. Dacă era aici, atunci veștile sale nu suportau amânare și erau mai valoroase decât viața lui, dacă ar fi întârziat. Degetele ei dansară iute și o umbră traversă încăperea. O clipă mai târziu, Ashia se întoarse cu *khaffit*-ul.

— S-a împlinit, răspunse Inevera.

Abban se uită la Ashia, care plutea lângă el, nemulțumită. O privi din nou pe Inevera și făcu un semn ușor cu capul spre ușă.

— Ți-ai dat singur sentința de moarte când ai intrat pe ușa aceea, *khaffit*-ule, spuse Inevera. Dacă nu îmi dai un motiv să te cruț în câteva secunde, Ashia se va asigura că o împlinește.

Abban păli, iar expresia arogantă îi dispăru de pe chip. Inevera văzu teama bruscă în care i se înecase aura. Nu era o mască.

— Vorbește! spuse ea din nou. Ashia îmi veghează somnul. Nu ascund nimic în fața ei.

— S-au răsculat *chin*-ii! spuse Abban.

Îi luă o clipă să înțeleagă cuvintele. Rebeliune? A verdenilor?

— Imposibil, spuse ea. De neînchipuit. *Chin*-ii din Fortul Rizon s-au rupt precum țigla sub ciocan când au năvălit ostile noastre, iar satele s-au predat fără luptă. Nu ar îndrăzni să se ridice împotriva noastră.

— S-o fi spărgând țigla cu ușurință, spuse Abban, dar lasă în urmă o mie de cioburi, care îi pot tăia pe cei neatenți.

Inevera simți un gol în stomac. Inspiră și își regăsi calmul.

— Ce s-a întâmplat?

— *Sharaji* din șapte dintre satele *chin* sunt în flăcări, spuse Abban. Toate deodată, când au sunat cornurile care încheiau *alagai'sharak*, în timp ce toți războinicii și *nie'Sharum* mai în vârstă erau pe teren.

— Și copiii? întrebă Inevera.

Nie'Sharum mai mari, băieți de doisprezece ani și mai mult, erau iscoade și duceau semnale pentru Santinele în *alagai'sharak*, însă băieții mai mici, de la șapte la unsprezece ani, probabil dormeau în barăci.

— Au fost luați înainte să se pună foc, spuse Abban. Și copiii krasiani, și *chin*. *Dama* care-i supravegheau au fost uciși cu brutalitate.

Maxilarul Ineverei se încleștă. Totul se rezuma la copii. Să-i ia pentru *Hannu Pash* fusese cea mai dură cerință a krasianilor, după ce *chin*-ii se predaseră și își plecaseră capetele în fața *dama*.

Pentru copiii lor, *chin*-ii aveau să lupte. Se întreba cât se întâlniseră în secret ca să plănuiască totul. Și mai problematică era situația copiilor krasiani, suficient de tineri ca să li se supună voințele. Crescuți drept *chin*, aveau să se transforme în spioni valoroși pentru verdeni.

Șapte incendii. Șapte sate. Nu era un număr care să conteze între sutele de sate din Mărinimia lui Everam, însă era un număr sacru. Nu putea fi o coincidență.

— Ce triburi au fost afectate? întrebă ea, știind deja răspunsul.

— Shunjin, Halvas, Khanjin, Jama, Anjha, Bajin și Sharach, răspunse Abban. Cele șapte mai mici. Cele care ar fi fost afectate grav de pierderea unui *sharaj* și a unei clase de *nie'Sharum*.

Inevera nu fu surprinsă. Dușmanii lor îi studiaseră bine.

— I-ați prins pe cei răspunzători? întrebă Inevera.

Abban clătină din cap.

— Nu e treaba mea să îi prind, Damajah. Iar *Sharum* se luptă cu flăcările în continuare, ca să nu se întindă. Vinovații au dispărut în beznă.

O beznă de care se temeau înainte să sosească armatele noastre, se gândi Inevera. *I-am învățat să reziste nopții*, *iar acum ei folosesc asta împotriva noastră*.

— Ai spus că focurile încă ard, zise Inevera. Cum de ai primit informațiile atât de repede? Înaintea *Damaji* care conduc acele sate și înaintea Andrahului însuși?

Abban zâmbi și ridică din umeri.

— Am oameni de legătură în fiecare sat din Mărinimia lui Everam, Damajah, și plătesc gras pentru vești care-mi pot aduce profit.

— Profit? întrebă Inevera.

— Întotdeauna poți face profit din haos, Damajah.

Abban o privi pe Ashia, apoi adăugă:

— Chiar dacă mai întâi trebuie să-ți răscumperi viața.

Inevera făcu un gest, iar Ashia se retrase, dispărând din nou în umbră. Nu părăsi încăperea, însă, după o clipă, nici măcar Inevera nu mai știu unde se afla.

— Cât mai durează până să afle *Damaji* despre asta? întrebă Inevera.

Abban ridică din umeri.

— Poate un ceas, nu mai mult. Cred că mai puțin. Va curge sânge, Damajah! În valuri, când nu vor reuși să-i găsească pe vinovați.

— Cum de ești atât de sigur că vor da greș? întrebă Inevera, deși era de acord.

— Șase luni de când i-am cucerit, Damajah, iar *dama* locali nici măcar nu le vorbesc limba, darămite să le înțeleagă obiceiurile, spuse Abban. În schimb, ne impunem noi limba și legile.

— Sunt legile Evejah, spuse Inevera, și căile lui Everam.

— Sunt căile lui Kaji, se opuse Abban. Sunt interpretări ale unor *Damaji* corupți, pentru a-și atinge scopurile, peste secole.

Inevera strânse din buze. Ascultase de multe ori cum Abban șoptea blasfemii în urechea soțului ei și adesea fusese de acord cu vorbele lui, însă era una să ignore cuvinte pe care nu ar fi trebuit să le audă și alta să le ignore când îi erau aruncate în față.

— Ai grijă cu blasfemiile, *khaffit*-ule! spuse ea. Îți cunosc valoarea, însă nu voi fi la fel de tolerantă precum soțul meu.

Abban zâmbi și se înclină scurt.

— Scuzele mele, Damajah!

Nu mai exista nici urmă din teama care-i cuprinsese aura cu câteva secunde înainte. Inevera i-ar fi tolerat, într-adevăr, multe. Înțelegea tot mai bine felul în care gândea: câtă vreme îi era loial, era dispusă să închidă ochii la orice.

Iar Abban știa asta.

— Soțul tău și cu mine am fost într-un sat numit Baha kad'Everam când eram *nie'Sharum*, Damajah.

Inevera auzise despre satul *khaffit*. Meșterul olar Dravazi locuise acolo și multe dintre lucrările lui îi decorau palatul.

— Bolul lui Everam a pierdut contactul cu Sulița Deșertului acum mulți ani. A fost cucerit de demoni, bănuiesc.

Abban încuviință.

— Demoni ai argilei, mai exact. Au infestat locul. M-ar fi ucis, dacă nu era Ahmann. Aproape că l-au ucis pe Par'chin, ani mai târziu, când l-am trimis acolo să se ocupe de ceva.

— De ce îmi spui asta, *khaffit*-ule?

Inevera își păstră calmul, la exterior, însă era foarte atentă. Abban nu avea de unde să știe că zarurile îi spuseseră că Par'chinul putea, la fel de bine ca bărbatul ei, să fie Izbăvitorul. Propria ei mamă era singura persoană căreia îi destăinuise informația, deși Ahmann ghicise, mai târziu, cu ajutorul coroanei.

Faptul că posibilii Izbăvitori vizitaseră un sătuc îndepărtat și că ambele vizite erau legate de Abban era o coincidență prea mare. Trebuia să fie mâna lui Everam. Era cazul să afle tot ce era de aflat despre locul acela.

Nu pentru prima dată se întrebă care era planul lui Everam pentru Abban. Zarurile fuseseră extrem de vagi cu privire la subiect.

— Demonii argilei sunt creaturi fascinante, spuse Abban și o urmă de teamă îi atinse aura. Se camuflează. Armura lor este de culoarea și textura argilei din Baha. Te poți uita drept la unul dintre ei – pe scări, agățat de perete, pândind de pe acoperiș – și nu îl vezi decât atunci când se mișcă.

— *Hora* văd lucruri ascunse ochilor, spuse Inevera.

Abban încuviință.

— *Inevera*, mă rog să fie așa. Pentru că verdenii din Mărinimia lui Everam ne depășesc șase la unu. Ei sunt argila, iar *chin*-ii care doresc să ne sădească teroarea în suflete, cu aceste atacuri, sunt demonii ei. *Dama* nu îi vor vedea până nu se mișcă din nou, iar rușinea îi va împinge să caute alți țapi ispășitori, ca să-și salveze reputația.

— O mișcare care nu va face decât să întărească hotărârea *chin*-ilor, medită Inevera.

— Dacă nu pășim cu atenție, aceste atacuri se vor înrăutăți, spuse Abban. Trebuie să-i căutăm și să-i ucidem pe adevărații vinovați, însă fiecare verdean pe care-l rănim, în afara celor care au aruncat torțele, se va transforma în erou pentru cauza lor.

•

— Au ajutor de la miazănoapte.

Inevera ședea, iritată, pe patul de perne de lângă Andrah, când *Damaji* pășiră furioși în sala tronului. Fiii săi și nepotul deja așteptau, mai jos, când celorlalți li se permisese accesul.

Își petrecuse aproape o oră aruncând zarurile după ce Abban fusese scos din iatacurile ei și curierii trimiși, însă aceea era singura informație utilă pe care o aflase despre rebeli.

— Au ajutor de la miazănoapte.

Era ușor de presupus că era vorba despre tribul din Văiugă. Ei aveau cel mai mult de câștigat din asta, mai ales dacă Par'chinul supraviețuise. Dar era rareori înțelept să presupună mai mult decât îi spuneau zarurile. Rebelii ar fi putut la fel de bine să fie alimentați și finanțați de oricare dintre ducii de la miazănoapte. Euchor din Miln, poate, sau Rhinebeck din Angiers. Chiar și Lakton, mai departe spre răsărit, se afla la miazănoapte de Mărinimia lui Everam, iar ei fuseseră deja avertizați de Leesha Paper că erau următorii pe lista cuceririlor Krasiei. Oare Ducele Reecherd și căpitanii docurilor sale ar fi fost suficient de nesăbuiți să provoace atacul?

Nu. Era Văiuga. Trebuia să fie, nu? Sau permitea urii sale pentru Leesha Paper să îi întunece judecata? Ar fi fost ceva tipic târfei de la miazănoapte să le zâmbească în față și să aprindă focuri pe la spatele lor, iar Inevera s-ar fi bucurat să profite de scuză ca să o ucidă pe vrăjitoare, împreună cu copilul lui Ahmann, care-i creștea în pântec.

Uneori, detesta zarurile. Întotdeauna ofereau indicații și ghicitori vagi, chiar și pentru Inevera, care era mai pricepută la citirea lor decât orice altă *dama'ting* din ultimii trei mii de ani. Cu cât era mai importantă întrebarea, cu cât mai mult putea influența răspunsul viitorul, cu atât deveneau zarurile mai obscure. Aruncase de trei ori pe zi, încercând să afle care fusese soarta soțului ei, însă oasele nu îi spuseseră nimic în plus decât despre valea în care căzuse Ahmann și chiar și asta era mai mult decât îi ziceau despre rebeli.

Poate că era în planul lui Everam rebeliunea *chin*-ilor sau un război civil în Krasia, iar, dacă ar fi știut cum să le înăbușe, nu ar fi făcut decât să se împotrivească *ineverei*. Sau poate că Îl supărase, iar Everam își alesese alt reprezentant prin care să își comunice vrerea.

Poate că târfa de la miazănoapte poartă un copil și e tot inevera. Gândul îi făcu greață. Fu aproape recunoscătoare când

Damaji începură să strige, aducându-i gândurile înapoi în prezent.

— Am spus de la început că am fost prea blânzi cu *chin*-ii, mormăi Damaji Qezan. I-am lăsat să se plece în fața noastră, când ar fi trebuit să-i zdrobim.

— Sunt de acord, spuse Damaji Ischach, parcă pentru a-i aminti Ineverei cât de mult se înrăutățiseră lucrurile.

Dacă Qezan și Ischach erau de acord, atunci soarele urma să răsară de la apus.

Cu privire la curtea Andrahului, zarurile fuseseră mai clare. Pe Ashan îl putea controla, deocamdată. Fiii săi aveau să privească rebeliunea nu ca pe o criză, ci ca pe șansa de a-și găsi gloria în înfrângerea ei. Dar *Damaji* erau bătrâni și se obișnuiseră cu confortul din Mărinimia lui Everam. Primejdia în care se aflau pozițiile lor îi înspăimânta mai tare decât copiii lui Nie.

— Ar trebui să ardem satele în care s-au petrecut atacurile, spuse Damaji Enkaji. Să atârnăm trupurile măcelărite ale fiecărui bărbat, fiecărei femei și fiecărui copil de copaci și să lăsăm *alagai*-ii să se ospăteze din ei.

— Sunt vorbe ușor de aruncat, *Damaji*, dacă nu ținuturile tale au fost cele atacate, spuse Damaji Chusen.

Atacul împotriva Shunjin avusese loc în noua capitală a tribului său.

— *Chin*-ii nu ar îndrăzni să atace ținuturile Mehnding, se lăudă Enkaji.

Inevera se întrebă dacă era adevărat. Rebelii evitaseră pământurile celor mai puternice cinci triburi – Kaji, Majah, Mehnding, Krevakh și Nanji dar, dacă primeau ajutor de la miazănoapte, acesta era doar începutul.

— Mâncarea este deja puțină după ce *alagai*-ii au ars câmpurile la Asfințire, spuse Ashan. Nu putem arde și mai multe și nici nu îi putem ucide pe cei care le îngrijesc, dacă vrem să intrăm în primăvară.

— Și ce-i oprește pe *chin* să ardă câmpurile data viitoare? întrebă Semmel din Anjha. Nici chiar marile triburi nu au oameni care să le protejeze pământurile de propriii locuitori.

— Nu poți lăsa lucrurile nepedepsite, Andrah, zise Aleverak. *Chin*-ii ne-au atacat în puterea nopții, când toți bărbații sunt frați, ucigând *dama* și arzând locuri sacre. Trebuie să răspundem, și încă repede, altfel îi vom da inamicului curaj.

— Așa vom face, spuse Ashan. Ai dreptate, nu putem tolera una ca asta. Trebuie să-i găsim pe cei răspunzători și să îi executăm în public, însă nu vom face decât să îngroșăm rândurile rebelilor dacă îi tragem pe toți *chin*-ii la răspundere pentru acțiunile câtorva.

Inevera își ascunse un zâmbet. Ashan rostise cuvintele întocmai cum i le dictase ea, deși prima lui reacție la atacuri nu fusese tocmai diferită de a lui Enkaji.

— Îmi pare rău, Andrah, însă toți *chin*-ii sunt răspunzători, zise Damaji Rejji al Bajinului. Îi ascund pe rebeli și pe copii. Ce diferență este dacă pun foc sau își oferă pivnița drept ascunzătoare?

— Trebuie să le arătăm că nesupunerea lor are un preț, spuse Jayan, lovind cu sulița în pământ. Un preț mare, plătit de toți, așa încât următorii rebeli să fie trădați de propriii lor oameni, de teama furiei noastre.

Mulți dintre *Damaji* încuviințară la auzul acestor cuvinte, privindu-l pe Ashan cu scepticism.

— Fratele meu are dreptate, spuse Asome tare când îi veni rândul, atrăgându-le privirile. Dar urma nu s-a răcit încă și am fi nesăbuiți să o stricăm. Putem decide cum să-i pedepsim pe complici, odată ce i-am executat pe rebeli și i-am recuperat pe copiii care lipsesc.

Jayan îl privi cu neîncredere, însă mușcă momeala.

— De aceea voi lua Sulițele Izbăvitorului și voi dărâma fiecare ușă, voi căuta în fiecare pivniță și voi interoga orice rudă a băieților care au fost luați. Îi găsim noi.

Damaji încuviințară iar, însă Asome plescăi din limbă și clătină din cap.

— Fratele meu ar fi în stare să taie pomul ca să-i culeagă fructele.

Jayan îl privi urât.

— Și ce propune înțeleptul meu frate *dama*, atunci?

— Trimitem Santinelele, spuse Asome, arătând spre *Damaji* cu văluri din triburile Krevakh și Nanji.

Cei din Krevakh îi slujeau pe cei din Kaji, iar cei din Nanji, pe cei din Majah.

Triburile de Santinele se antrenau cu arme speciale și într-un stil de luptă aparte, controlând rețeaua krasiană de spioni. Mulți dintre cei care le derulau interogatoriile vorbeau limba *chin* și

aveau persoane de legătură în toată Mărinimia lui Everam. Chiar și *Sharum* mai mărunți se puteau mișca fără a fi văzuți și puteau trece peste bariere la fel de ușor ca *alagai*-ii când se ridicau din abis.

— Dacă-i găsim pe copii, îi vom găsi și pe rebeli, și pe complicii lor, spuse Asome.

— Și apoi? întrebă Jayan.

— Apoi îi vom executa pe toți, spuse Ashan. Rebeli, simpatizanți și chiar și pe copiii *chin*, pentru a le aminti verdenilor de inutilitatea împotrivirii și de consecințele acesteia. Îi vom obliga pe ceilalți *nie'Sharum'chin* să privească, iar data viitoare chiar băieții se vor lupta cu salvatorii lor.

Inevera își păstră echilibrul, chiar dacă Ashan deviase de la scenariu. Uciderea câtorva copii era semn de milă față de măcelul în masă pe care-l prefera Jayan, însă nu știa dacă ar fi putut-o permite, când venea vremea.

— Prea bine, spuse Jayan. Așa cum poruncești, voi trimite Santinelele.

Voi. Era un cuvânt periculos. Jayan își asuma totuși controlul căutării. Ca Sharum Ka, era de datoria sa și dreptul său, însă Inevera dorise ca Santinelele să dea raportul tronului, adică ei, pentru a evita cruzimi nedorite.

Inspiră și se calmă. Trebuiau făcute sacrificii. Avea suficienți spioni la curtea Sharum Ka, iar surorile sale soții din Krevakh și Nanji puteau să își alerteze *dama'ting* să transmită mai departe tot ce auzeau.

Ashan îi permise șapte respirații ca să vorbească, apoi lovi cu toiagul oficial.

— S-a hotărât. Trimite-ți Santinelele, Sharum Ka. Vom aștepta rapoarte frecvente cu privire la cercetările lor.

Jayan îi aruncă o privire arogantă lui Asome și se răsuci pe călcâie, îndreptându-se cu pași mari spre ușa lângă care îl aștepta Hasik, noua sa gardă de corp.

•

Trecură trei zile fără niciun semn de rebeli sau de *nie'Sharum* răpiți, iar Abban detectase o atmosferă posomorâtă pe străzi. În bazar, era mai rău.

Dal'ting, *khaffit* și *chin* începuseră să găsească un anumit grad de confort în piață, însă totul se schimbase odată cu răpirile și cu atacurile asupra *sharaji*. Krasianii se țineau departe

de *chin* acum, privindu-i cu neîncredere. Își țineau și pungile închise, lăsându-i fără profit.

Dama își înmulțiseră patrulele prin piață, iar acestea făceau mai mult decât să își agațe cozile de *alagai* la cingători sau să se sprijine de vergi. Armele erau mereu în mișcare, chiar dacă numai pentru a le curăța drumul de *chin* sau de a atrage atenția unuia pe care doreau să-l interogheze.

Iar acele interogatorii, de care se temea toată lumea din piață, de la cel mai neînsemnat *chin* la însuși Abban, se petreceau din ce în ce mai des. *Sharum* nu aveau voie să spargă ușile și să caute peste tot, însă *dama* se foloseau de orice scuză ca să dispună cercetări, iar jurisdicția lor era întinsă.

Abban privi, din spatele clapetelor pavilionului său, cum doi *dama* Kaji rupseră spatele rochiei unei femei *chin*, în mijlocul unei străzi din piață, lovind-o cu vergile pentru că nu purtase corect vălul.

Îi alunecase în jurul gâtului, în aglomerația zilei, și nu și-l pusese la loc suficient de repede.

Abban trase clapeta ca să-i înăbușe țipetele.

— Mă rog la Everam să-i găsim iute pe rebeli, spuse el. Ne dăunează afacerilor.

— Dacă se poate, atunci Krevakh o vor face, spuse Qeran. A fost o onoare să slujesc cu mulți dintre ei în *alagai'sharak*. Nu există urmăritori mai buni în toată Ala.

Maestrul de instrucție încă nu se simțea la locul lui în bazar, însă Abban nu își mai putea permite luxul de a-l lăsa în tabăra lui, să-i pregătească pe recruți. Depindea de statutul și de experiența lui Qeran ca să rămână în viață.

Se retraseră în biroul privat al lui Abban. *Khaffit*-ul deschise un panou ascuns în masa de scris, scoase un pergament și i-l dădu lui Qeran.

— Am niște planuri pe care aș vrea să-ți arunci un ochi înainte să le prezint tronului.

Qeran ridică o sprânceană. Spre deosebire de majoritatea *Sharum*, maeștrii de instrucție cunoșteau literele, fiindcă trebuiau să facă liste și împărțeli de sarcini în administrarea *sharaji*, și cifrele, pentru a înțelege ecuațiile pentru calculul rezistenței la întindere, când construiau fortificații. Dar, prin comparație chiar și cu cele mai neînsemnate dintre soțiile și fiicele lui Abban, era puțin mai priceput decât un câine dresat.

Abban nu i-ar fi încredințat nici cea mai simplă misiune administrativă, amândoi știau asta.

Cererea neașteptată îl făcu pe Qeran curios, iar omul puse documentul pe masă și începu să îl cerceteze. Întinse harta, miji ochii la calcule, iar ochii lui se măriră.

— Este ceea ce cred eu că este? întrebă el.

— Da. Și nu vei vorbi cu nimeni despre asta, răspunse Abban.

— De ce ai tu harta, și nu Sharum Ka? întrebă Qeran.

— Fiindcă Sharum Ka a fost unul dintre conducători până acum două săptămâni, spuse Abban. Dar nu-ți fie teamă. În curând, va crede că a fost ideea lui.

•

În dimineața următoare, Abban călători în palanchinul său spre palat. Cei mai buni *kha'Sharum* ai săi îi înconjurau pe *chin*-ii musculoși care duceau prăjinile, păzindu-l din toate părțile. Perdelele, îngreunate de o plasă de metal care putea opri o suliță, erau trase, lăsându-l singur cu gândurile sale.

Întâlnirile cu Damajah îl agitau de fiecare dată, chiar dacă era suficient de înțelept să nu o arate. Avea un stil de a-l lăsa cu garda jos, un mod de a privi drept prin el și de a vedea din ce aluat era plămădit de îndată, la fel de ușor cum ar fi văzut un bob de murdărie pe chipul lui.

Cum avea să-i privească planurile, în lipsa lui Ahmann care să le binecuvânteze și să le pună în aplicare?

BUM!

Chiar și prin perdelele groase, zgomotul fu oribil. Abban fu proiectat în tavanul lăcuit, când palanchinul căzu. Auzi strigătele oamenilor săi, iar palanchinul se opri brusc și se trezi față în față cu unul dintre purtători, care trecuse prin perdea când întregul vehicul îi căzuse în spate. Gemea, cu ochi sticloși.

Ignorându-l, Abban se întinse după baston, zbătându-se să se sprijine de piciorul olog ca să se ridice.

— Stăpâne! strigă una dintre gărzile lui. Ești bine?

— Da, da! se răsti Abban, vârându-și capul prin perdeaua de deasupra palanchinului. Ajută-mă să...

Se opri brusc și căscă gura.

Sharik Hora era în flăcări.

Toată lumea căzuse la pământ, chiar și de la distanța aceea față de explozie. Mai aproape de locul în care focul ardea cu furie, trecătorii zăceau însângerați pe stradă, loviți de

dărâmăturile care fuseseră cândva marile ziduri și ferestrele cu vitralii ale celui mai mare templu al lui Everam din ținuturile verzi.

Qeran fu cel dintâi care își reveni, ridicându-i pe ceilalți în picioare și apropiindu-se de Abban. Calculat în focul luptei, maestrul de instrucție era capabil să își lase deoparte sentimentele și să păstreze lanțul de comandă, însă chiar și el păru îngrozit când ochii i se opriră asupra templului care ardea.

— Ce ar fi putut pricinui așa ceva? întrebă el. O duzină de demoni ai focului nu ar fi putut scuipa o asemenea pălălaie.

— Lucrătura focului *chin*, răspunse Abban.

Era un alt mister pe care trebuia să-l deslușească.

— Adună oamenii! Trebuie să grăbim pasul spre palat. Trimite Santinele să afle ce s-a petrecut și să ne raporteze pe drum.

•

Inevera îl privi pe *khaffit* în timp ce acesta bea apă rece, sprijinindu-se de pernele din antecamera ei. Era palid, plin de cenușă și mirosea a fum. Unul dintre ochii lui se umpluse de sânge, iar hainele îi erau sfâșiate și însângerate. Mesagerii confirmaseră deja că Sharik Hora era în flăcări.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, când tăcerea începu să o supere.

— Se pare că *chin*-ii sunt mai îndrăzneți decât credeam noi, spuse Abban. Incendierea acelor *sharaj* a fost doar o diversiune menită să atragă atenția spre satele îndepărtate, în timp ce ei ne-au lovit taman în inimă.

— O coincidență ciudată că ai fost aici, martor la întâmplare, zise Inevera. Mai ales după ce ai fost cel dintâi care a venit să-mi aducă vestea rebeliunii.

Abban o privi sec.

— Sunt flatat că Damajah mă crede capabil de a decepționa la un asemenea nivel, însă nu sunt un martir ca să mă plasez în raza unei explozii doar ca să dau greutate unui complot misterios. Fiecare centimetru din trup mă doare, urechile încă îmi vâjâie, iar gândurile îmi sunt încețoșate.

Ultima parte o îngrijora pe Inevera. Avea nevoie de Abban, acum mai mult ca niciodată. Trupul lui îi era de puțin folos, însă mintea…

După felul în care *khaffit*-ul se dădu înapoi când vru să-l examineze, ar fi putut fi o aspidă de tunel. Țipă ca o femeie.

— Stai liniștit și ascultă! se răsti ea. Sunt Damajah, dar sunt în continuare *dama'ting*!

Deși Inevera trata rareori pe altcineva decât pe Ahmann, nu își pierduse deloc abilitățile de vindecare, după zeci de ani petrecuți în pavilionul de vindecare al *dama'ting*. Pupilele dilatate ale *khaffit*-ului, lentoarea cu care îi urmărea degetele, pauzele lungi în vorbire – toate indicau o traumă în zona capului.

Vârî mâna în săculețul cu *hora* după oasele ei vindecătoare, o colecție de degete de demoni ai minții acoperite cu glife, îmbrăcate într-un strat subțire de electrum, pentru a le concentra puterea și a le proteja de soare. Manevră cu abilitate glifele, până când configurația fu cea corectă, și apoi le activă.

Sângele din ochiul lui se goli, iar zgârieturile superficiale de pe față i se uscară într-o clipă. Inevera continuă să întrețină fluxul de putere, asigurându-se că nu existau vânătăi și nici vreo vătămare a creierului.

În cele din urmă, Abban icni și se retrase. Ochii lui își recăpătaseră sclipirea familiară.

Râse tare.

— Nu e de mirare că *Sharum* spun că magia este mai puternică decât couzi. Nu m-am mai simțit atât de în formă de douăzeci de ani.

Își privi curios piciorul, apoi se ridică, lăsându-și cârja pe perne. O clipă, păru să fie stabil, însă, când își îndoi genunchii pentru un salt încântat, piciorul cedă. Doar grație practicii de o viață reuși să cadă înapoi pe perne, și nu pe podea.

Inevera zâmbi.

— Mi-ai refuzat oferta de a-ți vindeca piciorul, *khaffit*-ule! S-ar putea să o reiau, însă nu gratis.

Abban încuviință, rânjind.

— Damajah s-ar descurca de minune în bazar.

Într-adevăr, Inevera crescuse în bazar, însă era mai mult decât și-ar fi dorit să știe Abban sau oricine altcineva. Familia ei depindea de anonimat, pentru a fi în siguranță, și deja erau prea mulți cei care ar fi putut cunoaște secretul.

— S-o iau drept compliment că mă consideri la fel de merituoasă precum o fiică de negustor *khaffit*? se răsti ea.

Abban se înclină.

— Este cel mai mare compliment pe care sunt demn de a-l face, Damajah.

Ea mârâi, pretinzând că se înmuiase.

— Am pierdut suficient timp. Spune-mi tot ce îți amintești despre atac.

— Au murit șaptesprezece oameni în explozie, printre care un *dama*, zise Abban. Alți patruzeci și trei au fost răniți, iar templul a suferit daune structurale grave. Multe dintre oasele eroilor care îi împodobeau pereții au fost distruse.

— Cum e posibil? întrebă Inevera. Explozia a avut loc în plină zi. N-ar fi putut să fie magie *hora*.

— Cred că *chin*-ii au folosit bețe de tunet pentru ca explozia să aibă efect, spuse Abban.

— Bețe de tunet? întrebă Inevera.

— Lucrătura de foc *chin*, zise Abban. A noastră este compusă majoritar din lichide și ulei, însă *chin*-ii au prafuri. Mai toate sunt doar lumini și zgomote pentru ocazii festive, însă, rulate în hârtie, sub formă de bețe, sunt utile în minerit și construcții. Am văzut-o pe Leesha Paper folosindu-le cu maximă eficiență împotriva *alagai*-lor.

Inevera se încruntă, uitând de sine o clipă. Își reașeză masca foarte iute, dar, fără îndoială, *khaffit*-ul rostise numele intenționat și îi urmărise reacția.

— Riști mai mult folosind numele acela decât ai făcut-o când te-ai apropiat de iatacul meu neanunțat, spuse ea. Să nu mă crezi atât de proastă încât să-ți fi ratat implicarea în indiscrețiile soțului meu cu târfa de la miazănoapte.

Abban ridică din umeri și nu se deranjă să nege.

— Leesha Paper este ultima dintre grijile Damajah.

Dacă ar fi așa, se gândi Inevera.

— Vreau notițe detaliate cu privire la crearea acestor arme cu lucrătură de foc.

Abban expiră.

— Aici avem o problemă, Damajah. Am câteva bețe, confiscate de la operațiunile miniere pe care le-am preluat când Izbăvitorul a cucerit Mărinimia lui Everam, însă felul în care sunt făcute rămâne un mister. Culegătoarele de Ierburi ale *chin*-ilor sunt cele care dau informațiile mai departe, verbal, ucenicelor, așa că nu ajung să fie scrise.

— Mitele și spionii tăi nu au reușit s-o facă pe vreuna să trădeze formula? întrebă Inevera. Sunt dezamăgită.

Abban ridică din umeri.

— Este o abilitate rară, chiar și printre Culegătoare, și toate neagă că ar cunoaște-o. Nu sunt proaste să creadă că nu am folosi asemenea informații împotriva lor.

— Îți voi scrie mandate de arestare, spuse Inevera. Dacă femeile nu răspund la mite, atunci le vei interoga mai abitir. Și adu-mi niște mostre din aceste bețe. Este o armă prea puternică pe care *chin*-ii ar putea să o îndrepte împotriva noastră.

Abban încuviință.

— Trebuie să le manevrezi cu cea mai mare grijă, Damajah. Doi dintre oamenii mei au fost uciși într-o explozie când au încercat să deplaseze un lot care stătuse prea multă vreme în depozit.

— Avem suspecți? întrebă Inevera.

Abban clătină din cap.

— Lucrătura cu foc are un fitil scurt, însă nimeni n-a fost văzut ieșind în fugă din clădire înainte de explozie. Printre morți se numără și *chin*-i. Unul dintre ei probabil că a aprins fitilul și s-a sacrificat.

— Deci *chin*-ii au o urmă de oțel în ei, până la urmă, spuse Inevera. Păcat că îl irosesc în Războiul la Lumina Zilei și nu îl folosesc în *alagai'sharak*.

— *Damaji* nu vor tolera asta, spuse Abban. În Mărinimia lui Everam vor curge râuri de sânge.

Inevera încuviință.

— Tot mai mulți i se vor alătura lui Jayan. Nu-i vom putea opri pe *Sharum* să preia controlul orașului.

— Pentru siguranța lui, spuse Abban, iar sarcasmul i se reflectă mai degrabă în aură decât în cuvinte.

— Chiar așa, fu de acord Inevera.

— Încă un motiv să-l trimiți departe, spuse Abban.

Inevera îl privi cu tristețe. Era tot ce-și dorea mai mult, dar care? Ah, iată! I-o citi în aură. Istețul Abban avea un plan. Sau, cel puțin, așa credea.

— Scuipă tot, *khaffit*-ule! se răsti ea.

Abban zâmbi.

— Lakton.

Acela era planul lui? Poate că Inevera avea așteptări prea mari de la el.

— Doar nu crezi că Lakton mai este o prioritate, cu Ahmann dispărut și o revoltă asaltând zidurile palatului.

— Cu atât mai mult, spuse Abban. Laktonienii îi vor trimite ducelui partea lui de recoltă în puțin peste două săptămâni. Avem nevoie de recoltă, Damajah. Nu voi înceta să insist că, dacă *alagai*-ii continuă să ne lovească rezerva de hrană, s-ar putea să fie singurul lucru care să ne țină armatele în viață peste iarnă. Pregătirile au fost deja făcute.

— Și cum se presupune că îi pot convinge pe Sharum Ka și pe *Damaji* să își trimită războinicii într-un marș în forță cât timp Sharik Hora încă fumegă? întrebă Inevera.

— Pfff, făcu Abban arătând spre săculețul cu *hora* al Ineverei. Flutură zarurile și spune-le că stăpânii docurilor se află în spatele atacurilor. Cere ca fiul tău cel mare, în chip de ciocan al lui Everam, să-i zdrobească și să cucerească orașul.

Inevera ridică o sprânceană.

— Sugerezi să mint consiliul *Damaji* cu privire la ce îmi spun zarurile sfinte?

Abban zâmbi.

— Damajah, te rog! Nu ne insulta pe amândoi.

Inevera nu se putu abține să nu râdă. Nu voia să recunoască, însă începea să îl placă pe *khaffit*. Nu era deloc o idee rea!

Băgă mâna stângă în săculeț, căutând zarurile, în timp ce cu mâna dreaptă își scotea pumnalul curbat.

— Întinde brațul.

Khaffit-ul păli vizibil, însă nu îndrăzni să refuze. Când *hora* se umeziră de sângele lui, privi cu o fascinație oripilată cum le scutură, iar ele încep să strălucească.

— Everam, Creator al Cerurilor și al Alei, Dătător de Lumină și Viață, copiii tăi au nevoie de îndrumare. Ar trebui să urmăm planul *khaffit*-ului și să atacăm orașul de pe lac?

Zarurile fulgerară când aruncă, rotindu-se în afara traiectoriei lor naturale când fură cuprinse de magie. Era o imagine cunoscută Ineverei, însă Abban o privi cu ochii mari cum cercetează simbolurile, căutând răspunsuri.

— *Dacă nu li se dă ceva cu care să lupte*, Sharum *se vor distruge*.

Era un răspuns surprinzător de limpede, fiindcă zarurile fuseseră vagi în ultima vreme, dar totuși o uimi. Aproape că susțineau acțiunea.

Le agită iar.

— Everam, Creator al Cerurilor și al Alei, Dătător de Lumină și Viață, copiii tăi au nevoie de îndrumare. Vom obține victoria în atacul asupra Laktonului?

— *Orașul nu va cădea ușor*, *nici fără înțelepciune*.

Inevera se uită lung la simboluri. Înțelepciunea era dificil de găsit la armatele Izbăvitorului.

— Ce ți-au spus? întrebă Abban.

Inevera îl ignoră, adunând zarurile.

— Asta încă ne lasă cu o rebeliune pe cap și cu riscul ca Jayan să se întoarcă acoperit de glorie, cerând cu și mai mare vehemență tronul.

Aura lui Abban se umplu de ușurare. Credea că o convinsese.

— Îți va fi mai ușor să-i găsești pe rebeli, dacă Jayan este plecat. Ar fi o șansă să-ți asiguri propria putere. Rânji. Poate că avem noroc și-l va atinge o săgeată rătăcită.

Inevera îl plesni, iar unghiile ei îl însângerară. *Khaffit*-ul fu trântit de pe perne. Durerea îl făcu să se apuce de față și o privi cu ochii măriți de teamă.

Inevera arătă spre el, chemând o fulgerare nevinovată, însă dramatică, dintr-un inel.

— În orice fel m-ar deranja, ai grijă când vorbești despre fiul meu dintâi, *khaffit*-ule.

Abban încuviință, rostogolindu-se în genunchi cu o tresărire și lipindu-și fruntea de podea.

— Iertare, Damajah! Nu am vrut să jignesc.

— Dacă voi regreta decizia chiar și o secundă, *khaffit*-ule, tu o vei regreta de zece mii de ori mai mult! Acum, dispari! Consiliul se va întruni în curând, iar eu nu vreau să fii văzut ieșind pe furiș din camera mea.

Khaffit-ul își luă cârja și șchiopătă din cameră pe cât de repede îi permitea piciorul olog.

Când ușa se închise în urma lui, ea se aplecă din nou deasupra zarurilor. Nu aruncase pentru a afla soarta soțului ei de mai bine de o zi, însă mai trebuia să aștepte. Cu ultimul atac și planul nebunesc al lui Abban, fusese ușor de uitat că era prima zi a Asfințirii. Dacă avea să semene cât de cât cu cea anterioară, oamenii săi se puteau declara norocoși dacă supraviețuiau fără Ahmann.

— Everam, Creator al Cerurilor și al Alei, Dătător de Lumină și Viață, copiii tăi au nevoie de îndrumare. Ce va aduce Asfințirea

în Mărinimia lui Everam în seara aceasta și cum ne putem pregăti?

Scutură zarurile și le aruncă, citind înțelesurile din spatele simbolurilor la fel ca pe niște cuvinte pe o pagină.

— *Alagai Ka și prinții săi nu vor veni în Mărinimia lui Everam pentru această Asfințire*.

Ciudat. Ochii ei scanară celelalte simboluri și tresări. Pentru prima dată în multe săptămâni, în singura zi în care nu aruncase pentru a afla vești despre Ahmann, zarurile îi oferiră o sugestie.

Iar lumea ei se prăbuși.

— Merg să profaneze cadavrul lui Shar'Dama Ka.

•

Abban privi cercul de sfetnici apropiați ai Andrahului – Asome, Asukaji, Aleverak și Jayan – de la adăpostul măsuței sale de scris, aflată în umbra Tronului de Cranii. Cercul deschis, incluzându-i pe toți cei doisprezece *Damaji*, nu avea să fie chemat până ce Inevera nu-și lua locul, iar dezbaterea internă nu se încheia. Abban îi auzea deja certându-se pe coridor.

Ambele cercuri aveau tendința de a-l ignora pe Abban, dacă nu vorbea, și unii dintre ei chiar și atunci. Abban era suficient de înțelept să încurajeze asta, vorbind doar când i se adresa cuvântul – lucru rar acum, cu Ahmann plecat.

Inevera era în iatacurile sale de multă vreme. Ce, oare, în abisul lui Nie, ar fi putut-o reține? Pe străzi aveau loc revolte, iar *Damaji* erau aproape de a pierde controlul.

— Mai întâi ne atacă noaptea, strigă Aleverak, iar acum, în prima zi a Asfințirii, profanând oasele eroilor noștri și templul lui Everam! Este strigător la cer!

— Nu se întâmplă nimic fără voia lui Everam.

Antebrațele lui Damaji Asukaji dispăruseră în mânecile robelor sale, strângându-și coatele, așa cum se obișnuise să facă acum, căci el și Asome erau obligați să stea separați. Conducător al celui mai mare trib din Krasia, chipul lui neted trăda un băiat de optsprezece ani.

— Este un semn pe care nu trebuie să-l ignorăm, adăugă el. Creatorul este furios.

— Asta se întâmplă dacă ești blând cu *chin* după atacurile lor lașe asupra *sharaji*! spuse Jayan. Afișarea acestei slăbiciuni i-a încurajat să comită și alte agresiuni.

— Pentru prima dată, sunt de acord cu fratele meu, spuse Asome. Atacul asupra Sharik Hora nu poate rămâne fără răspuns. Everam cere să curgă sânge.

Everam, se rugă Abban, în timp ce le transcria discuția, *așază o ceașcă de couzi în fața mea acum și îmi voi trimite una dintre soții să fie* dama'ting.

Dar, ca de fiecare dată, Creatorul nu îl ascultă pe Abban. Cu toții, Jayan, Asome, Asukaji, erau copii obligați să preia roluri mai presus de experiența lor. Ar fi trebuit să beneficieze de îndrumările lui Ahmann pentru câteva decenii bune. În schimb, soarta întregii lumi apăsa pe umerii lor.

Își înăbuși un fior, gândindu-se la asta.

— Va avea un lac plin de sânge.

Nimeni nu remarcase când își părăsise Damajah iatacurile. Nici măcar Abban nu își dăduse seama, deși ea se afla la doar câțiva metri de ei. O privi o clipă, însă îi fu suficient ca să observe că își refăcuse machiajul, deși nu îi ascundea complet ochii umflați.

Damajah plânsese.

Pe barba lui Everam, se gândi el. *Ce, în Ceruri, în Ala și în abisul lui Nie, ar putea s-o facă pe femeia asta să plângă*? Dacă ar fi avut mai puțină însemnătate, ar fi încercat, poate, să îi ofere alinare, însă o respecta prea mult, așa că se întoarse la pergamentul său, prefăcându-se că nu observă.

Ceilalți, complet pe lângă situație, nu trebuiau să se prefacă.

— I-ai găsit în sfârșit pe rebeli, mamă? întrebă Jayan.

Abban nu avea abilitatea lui Ahmann de a citi în inimi, însă nici nu era nevoie pentru a înțelege strălucirea nerăbdătoare din ochii tânărului Sharum Ka. Jayan urma să câștige de trei ori în ziua aceea: o dată, fiindcă i se dădea dreptate, când rivalii săi greșiseră, încă o dată pentru gloria pe care o va câștiga când înăbușea revolta și a treia oară pentru firea sa brutală, care se bucura deja de promisiunea de a provoca suferință și durere oamenilor *chin*.

— Rebelii sunt doar niște marionete. Inevera roti zarurile în mână, gânditoare. Sunt șobolani aduși în grânarele noastre de adevărații noștri dușmani.

— Cine, mamă? întrebă Jayan, care nu își putea ascunde nerăbdarea din voce. Cine este de vină pentru atacurile acestea lașe?

Inevera chemă o scânteie de putere de la zaruri și le făcu să lucească. Asta îi puse fața într-o lumină rău-prevestitoare, care împrumută voința lui Everam răspunsului său.

— Lakton.

— Oamenii peștelui? întrebă Ashan uimit. Îndrăznesc să ne atace?

— Au fost avertizați de Leesha Paper! spuse Inevera, care nu își putu ascunde veninul din voce când îi rosti numele. Le-a spus că e posibil să-i atacăm la venirea primăverii. Fără îndoială, căpitanii docurilor caută să semene discordie, pentru a ne ține armatele acasă.

Era perfect plauzibil, chiar dacă fals – cel puțin, din câte știa Abban. Își înghiți zâmbetul, când ceilalți acceptară acuzația fără nicio împotrivire.

— Îi voi strivi! Jayan încleștă pumnul și-l ridică în aer. Voi ucide fiecare bărbat, femeie și copil! Voi arde…

Inevera rulă zarurile între degete, manipulând simbolurile, iar strălucirea lor ușoară deveni o flamă de lumină, care întrerupse cuvintele lui Jayan. El și ceilalți se întoarseră, clipind des ca să scape de petele din fața ochilor.

— Sharak Ka se apropie, fiule, zise Inevera. Vom avea nevoie de fiecare bărbat capabil, care poate ridica o suliță, înainte să se încheie, și de hrană pentru a le umple burțile. Nu ne putem permite să îi pedepsim pe toți cei din ținuturi pentru isprăvile prinților nesăbuiți ai Laktonului. Vei urma planul Izbăvitorului.

Jayan își încrucișă brațele.

— Care plan? Tata ne-a spus că dorea să atace de acum într-o lună, însă nu s-a discutat vreun plan.

Inevera îi făcu semn lui Abban.

— Spune-le, *khaffit*-ule.

Jayan și ceilalți își întoarseră privirile neîncrezătoare spre el.

— *Khaffit*-ul?! întrebă Jayan. Eu sunt Sharum Ka! De ce știe el despre planurile de luptă și eu nu știu? Eu ar trebui să îl sfătuiesc pe tata, nu un mâncător de porci.

— Fiindcă tata vorbea cu Everam, presupuse Asome, și nu avea nevoie de „sfatul” tău. Îl privi pe Abban. Avea nevoie doar de calcule.

Ceva din declarația rece al lui Asome îl înspăimântă pe Abban în feluri în care agresivitatea lui Jayan nu reușea. Își folosi cârja ca să se ridice și apoi o lăsă sprijinită de masă. Oamenii aveau

să se încreadă mai mult în cuvintele lui dacă stătea pe propriile picioare când le vorbea. Își drese vocea, modelându-și lutul chipului într-o figură de respect agitat, pentru a-și liniști „superiorii”.

— Onorate Sharum Ka, zise Abban. Pierderile din depozitele de hrană de la ultima Asfințire sunt mai mari decât Izbăvitorul a dorit să știe. Fără provizii proaspete, Mărinimia lui Everam va muri de foame înainte de primii muguri ai primăverii.

Asta făcu pe toată lumea atentă. Chiar și Ashan se înclină spre Abban, captivat.

— De azi în șaisprezece zile este data la care laktonienii sărbătoresc prima zăpadă, este zi sfântă pentru *chin*. Începutul iernii.

— Și ce dacă? se răsti Jayan.

— Este și ziua în care *chin* își duc birul din recolte stăpânilor docurilor din Lakton. Bir care ne-ar hrăni armata până la vară. Izbăvitorul a conceput un plan îndrăzneț de a captura atât acest bir, cât și pământurile *chin*, dintr-o singură mutare.

Abban se opri, așteptându-se la o întrerupere, însă cercul închis rămase tăcut. Chiar și Jayan îi aștepta cu nerăbdare următoarele cuvinte.

Îi făcu semn lui Qeran, care scoase covorul pe care soțiile lui Abban îl țesuseră cu grijă spre a se potrivi cu hărțile pământurilor *chin* de la răsărit, așezându-l pe podea și desfăcându-l cu o lovitură de picior. Abban șchiopătă lângă el, în timp ce restul îl înconjurară.

— A fost intenția lui Shar’Dama Ka să îi trimită pe Sharum Ka și pe Sulițele Izbăvitorului împreună cu două mii de *dal’Sharum*, în cel mai mare secret – trasă o rută peste teritoriile deschise, cu vârful cârjei –, evitând drumul Mesagerului și satele *chin*, pentru a captura Orașul Docurilor, aici, în dimineața primei zăpezi. Lovi orașul mai mare, de la marginea lacului, cu cârja.

Jayan se încruntă.

— Cum vom ajunge să controlăm orașul de pe lac prin capturarea unei singure așezări?

— Nu este doar o așezare, răspunse Abban. Este cel mai apropiat de oraș, iar șaptezeci la sută din docurile Laktonului se află în Orașul Docurilor. Toate vor fi pline ochi de nave așteptând să fie încărcate cu bir, odată ce au fost trecute toate pe răboj. Dacă luăm orașul la prima zăpadă, luăm și birul, și

flota, și cel mai apropiat teritoriu de oraș. Fără hrană și fără nave care să meargă în căutarea alteia, pescarii vor fi gata să îți ofere capul ducelui, dar și al căpitanilor docurilor pe lângă el, în schimbul unui coltuc de pâine.

Jayan strânse pumnii la acest gând, însă nu era mulțumit.

— Două mii de *dal'Sharum* sunt suficienți să cucerească orice sat *chin*, însă nu și pentru a păstra și a păzi un țărm în lunile reci. Vom fi înconjurați de inamici, care ne copleșesc numeric.

Abban încuviință.

— De aceea Izbăvitorul, în înțelepciunea lui, a plănuit să trimită o a doua armată de cinci mii de *dal'Sharum*, pe drumul principal, o săptămână mai târziu, pentru a cuceri satele laktoniene unul câte unul, înrolându-le pentru Sharak Ka. Aceștia vor servi drept vârfuri de suliță, deschizând drumul pentru patruzeci de *dama* și ucenicii lor, zece mii de *kha'Sharum* și douăzeci de mii de *chi'Sharum*, care vor coloniza ținuturile în urma lor, trimițând după familiile lor și ajutându-i pe *dama* locali în instituirea legii Evejan. Înainte de căderea zăpezilor grele, vei avea șapte mii dintre cei mai buni *dal'Sharum* sub comanda ta.

— Suficienți pentru a distruge orice nesăbuit care ni s-ar pune în cale, mârâi Jayan.

Asukaji își scoase mâinile din mâneci, iar el și Asome începură să discute rapid în limbajul personal al semnelor.

De obicei, codul era atât de subtil, încât oricine se uita direct la ei nu l-ar fi putut desluși. Acum însă erau prea multe de spus, iar timpul, prea scurt. Din fericire, ceilalți oameni prezenți erau distrași.

Abban nu putea urmări conversația, dar îi putea intui cu ușurință conținutul. Dezbăteau avantajele și dezavantajele de a-l avea pe Jayan plecat din Mărinimia lui Everam, ducând Sharak sub Soare vreme îndelungată, și dacă l-ar fi putut opri, dacă era cazul.

Probabil hotărâseră că nu, fiindcă amândoi – cel mai probabil opunându-se planului – rămaseră tăcuți.

Aleverak se întoarse spre Ashan.

— Ce spune Andrahul despre acest plan? Este înțelept să ne trimitem cea mai mare parte a armatei în acest atac, când avem o rebeliune în plin avânt acasă?

Ochii lui Ashan se îndreptară spre ai Ineverei. Și ei aveau un limbaj fără cuvinte, însă Abban prinse din zbor mișcarea buzelor ei și știu că îi dăduse și lui un inel *hora*.

— Zarurile au prezis, Damaji! spuse Ashan. Căpitanii docurilor au finanțat atacurile pentru a ne împiedica să îi atacăm. Trebuie să le arătăm cât de inutilă a fost strategia lor.

— Între timp, se apropie Asfințirea, spuse Inevera. Alagai Ka și prințișorii săi vor merge la suprafața Alei în această noapte. Chiar și *chin* știu ce înseamnă asta. Puneți-i sub consemn și adunați fiecare războinic, inclusiv *Sharum'ting*. Zarurile îmi spun că Cel Dintâi Demon își va întoarce privirile în altă parte pentru acest ciclu, însă nu trebuie să lăsăm garda jos. Chiar și cel mai neînsemnat dintre prinții lui pot transforma *alagai*-ii lipsiți de minte într-o forță importantă.

În plecăciunea lui Jayan nu se distinse nici urmă din aroganța obișnuită, nici măcar la porunca de a include femeile în luptă. Era suficient de înțelept să păstreze tăcerea, cât timp totul mergea mai bine decât și-ar fi putut închipui.

— Desigur, mamă! Se va face!

— Dacă este nevoie de fiecare trup capabil, propun să li se permită și *dama* să lupte, spuse Asukaji.

— Sunt de acord, zise Asome, repede, iar Abban ghici imediat că fusese o scenă exersată.

— De neconceput! scuipă Aleverak.

— Iese din discuție, confirmă și Ashan.

— Așadar, avem nevoie atât de mare de războinici, încât preferi să iei femei mai degrabă decât pe cei pregătiți în Sharik Hora?

— Izbăvitorul a interzis-o, spuse Ashan. *Dama* sunt prea importanți ca să-i supunem riscurilor.

— Tata a interzis-o Asfințirea trecută, îl corectă Asome, și numai pentru acel ciclu. Atunci le-a interzis și *Sharum'ting* să lupte, însă în noaptea asta se vor aduna la chemarea Cornului Sharakului. De ce nu și *dama*?

— Nu toți *dama* sunt tineri și puternici ca tine și ca fiul meu, nepoate, zise Ashan.

— Nimeni nu ar trebui să fie obligat să lupte, fu de acord Asukaji, dar cei care doresc nu ar trebui să fie privați de gloria lui Everam pe timp de noapte. Sharak Ka se apropie.

— Poate, spuse Ashan și, de data aceasta, nici măcar nu se uită la Inevera. Dar încă nu a sosit timpul. *Dama* vor rămâne în spatele glifelor.

Asome strânse din buze și, din nou, Abban își aminti cât de tânăr era. Jayan zâmbi superior în direcția lui, însă Asome își arcui spatele, mândru, prefăcându-se că nu vede.

— S-a hotărât, spuse Inevera. În prima dimineață după Asfințire, Jayan și războinicii săi vor porni să aplice o lovitură zdrobitoare, în numele lui Everam.

Jayan se înclină din nou.

— Orașul Docurilor va fi al nostru, iar Lakton va fi deja supus înainte să știe că ne apropiem.

Inevera încuviință.

— Nu am nicio îndoială. Vom avea nevoie de o dare de seamă precisă, atât a tuturor cheltuielilor, cât și a recoltelor capturate.

— Ce? întrebă Jayan. Doar nu sunt *khaffit* să îmi pierd timpul cu registre și socoteli, în timp ce oamenii mei pier!

— Firește că nu, spuse Inevera. De aceea, Abban te va însoți.

— Poftim? întrebă Abban, simțind cum stomacul îi cade în *bido*.

11. ORAȘUL DOCURILOR

333 D.Î., IARNA

— Damajah, trebuie să fie o greșeală, spuse Abban. Îndatoririle mele de aici…

— Pot aștepta.

Vocea Ineverei i se înfipse în ureche, întrerupându-l. Faptul că refuzase să îl vadă și catadicsise să i se adreseze numai prin inelul *hora* era grăitor în privința hotărârii sale.

— Ți-ai prezentat cu succes punctul de vedere, *khaffit*-ule, continuă Damajah. Trebuie să punem mâna pe zeciuiala din Lakton pentru a ne întări armata și amândoi știm că Jayan e mai degrabă înclinat să facă ceva pe grânele lor, de ciudă, decât să le adune și să le trimită înapoi în Mărinimia lui Everam. Trebuie să te ocupi personal de asta.

— Damajah, fiul tău mă urăște, spuse Abban. Odată ieșit de sub oblăduirea ta…

— Crezi că vei fi tu cel care va trage bățul cel scurt și nu se va mai întoarce? întrebă Inevera. Da, adevărat. Va trebui să ai grijă, însă, câtă vreme te ocupi de acele fețe ale războiului de care Jayan nu vrea nici să audă, va înțelege cât de valoroasă este viața ta.

— Și garda lui de corp, Hasik, pe care oamenii mei l-au castrat? întrebă Abban.

— Tu ai eliberat acel djinn, *khaffit*-ule, răspunse Inevera. De tine depinde să găsești o cale de a-l închide iarăși. Moartea lui Hasik nu ar umple nicio sticluță cu lacrimi.

Abban oftă. Dacă-i păstra pe Qeran și pe Făr'-de-Urechi aproape, tot timpul, era puțin probabil să fie atacat de Hasik și s-ar fi putut face suficient de util lui Jayan pentru a-i intra în grații pentru scurtă vreme. Fără îndoială, în Lakton era rost de avuții – și încă din belșug –, dacă aveai ochiul format.

— Așadar, să mă întorc cu zeciuiala? întrebă el.

Cu siguranță putea rezista câteva săptămâni.

— Te poți întoarce după ce deasupra Laktonului se înalță flamura krasiană, nu mai devreme, spuse Inevera. Zarurile spun

că va fi nevoie de înțelepciune în acest demers, iar curtea fiului meu nu prea se laudă cu asta. Trebuie să îi călăuzești.

— Eu? făcu Abban căscând gura. Să port un război și să-i dau ordine fiului Izbăvitorului? Lucrurile acestea sunt mai presus de casta mea, Damajah.

Inevera râse.

— *Khaffit*-ule, te rog, nu ne insulta pe amândoi!

•

Așa cum prezisese Inevera, Asfințirea nu fusese un prilej de întețire a atacurilor *alagai*-lor, însă nici măcar rebelii din rândul *chin* nu erau atât de nesăbuiți, încât să slăbească apărarea din perioada întunecată. Zorile de după a treia noapte au sosit prea devreme.

— De îndată ce drumul este sigur, vreau vești despre fiecare mișcare, în fiecare zi, îi spuse Abban lui Jamere.

Jamere își dădu ochii peste cap.

— Mi-ai spus deja de șapte ori același lucru, unchiule.

— Un *dama* ar trebui să știe că șapte este o cifră sfântă, spuse Abban. Mai sfânt este de șapte ori șaptezeci și de atâtea ori îți voi repeta, dacă de asta e nevoie ca să pricepi.

Existau puțini *dama* pe lume cu care un *khaffit* să își permită un asemenea ton – doar dacă nu își doreau să apuce pe drumul singuratic –, însă Jamere era nepotul lui Abban. Devenise arogant și nesuferit de când fusese menit să poarte alb, însă Abban nu l-ar fi acceptat niciodată pe băiat dacă nu era isteț. Suficient de isteț ca să priceapă că viața lui de huzur se învârtea în jurul mulțumirii unchiului său. Avea să lase frâiele afacerilor în mâinile femeilor din familie, surorile și nevestele lui Abban, și să funcționeze în chip de reprezentant temut, care semna hârtiile și amenința pe oricine îndrăznea să se atingă de teritoriul lui Abban în absența acestuia.

— Pe Everam și pe tot ce e sfânt, jur că îți voi trimite misive în fiecare zi! spuse Jamere, cu o plecăciune plină de sine.

— Pe boașele lui Everam, băiete, chicoti Abban, într-o asemenea promisiune nu mă încred defel!

Îl îmbrățișă pe băiat, pe care-l vedea ca pe propriul său fiu, și îl sărută pe obraji.

— Nu mai umpleți sticluțe cu lacrimi, ca niște neveste în amurg! se răsti Qeran. Noile tale ziduri sunt puternice, Abban, însă vor fi încercate dacă Sharum Ka trebuie să vină după tine.

Maestrul de instrucție ședea pe unul dintre caii gigantici ai verdenilor. Nu mai rămăsese nici urmă din ologul beat pe care-l găsise Abban înotând în propria urină, cu doar câteva luni în urmă. Scara dreaptă a lui Qeran era concepută astfel încât să-i primească piciorul de metal și își strunea animalul cu mâini de expert, fără efort.

— În fiecare… zi, îi șopti lui Jamere în ureche, pentru ultima dată.

Jamere râse.

— Du-te, unchiule.

Îl împinse cu blândețe pe Abban spre cămila lui, ținând sub control frânghiile scării cu propria-i greutate, în timp ce unchiul său se chinuia să urce.

— Să le spun să aducă un cric? întrebă Jamere.

Abban își implântă cârja în degetele tânărului cleric, apăsând pe ele și urcând încă puțin. Jamere icni și își trase mâna, când greutatea se ridică, însă continuă să rânjească în timp ce se scutura de durere.

Abban ajunse în sfârșit pe spinarea animalului, prinzându-se în chingi. Spre deosebire de Qeran, Abban nu putea călări un cal fără dureri îngrozitoare, așa că îi era mai ușor să se așeze sub baldachin, pe cămila lui preferată. Era un animal încăpățânat, la fel de înclinat să scuipe sau să muște precum să asculte, însă era la fel de rapid ca un cal de asalt krasian, când primea cravașe la spinare, iar viteza era esențială într-un marș forțat.

Se uită înainte, până când procesiunea trecu de porți, apoi se opri și se întoarse ca să privească lung, pentru ultima dată, zidurile groase ale taberei sale. Fusese primul loc în care se simțise în siguranță, de când Ahmann își condusese oamenii din Sulița Deșertului. Varul abia se uscase pe ziduri, gărzile abia ce se obișnuiseră cu sarcinile lor și deja trebuia să lase locul acela în urmă.

— Nu e la fel de frumoasă ca un palat de *Damaji*, spuse Qeran, de lângă el, dar e o fortăreață la fel de rezistentă ca Sulița Deșertului.

— Dacă mă ajuți să mă întorc viu, maestre de instrucție, răspunse Abban, te voi face mai bogat decât un *Damaji*.

— Ce să fac eu cu bogăția? întrebă Qeran. Am onoarea, sulița, și Sharak-ul. Unui războinic nu-i trebuie mai multe.

Maestrul de instrucție râse de îngrijorarea lui Abban.

— Nu-ți fie teamă, *khaffit*-ule! Ți-am jurat credință, la bine și la rău. Onoarea îmi cere să te aduc înapoi întreg sau să mor încercând.

Abban zâmbi.

— Prima variantă, dacă se poate. Sau ambele, dacă e chiar necesar.

Qeran încuviință, dând pinteni calului și pornind marșul. Îi urmau Cei O Sută ai lui Abban, *kha'Sharum* aleși pe sprânceană și pregătiți de Qeran. Decretul Izbăvitorului îi permisese numai o sută de războinici, însă Abban luase o sută douăzeci, pentru eventualitatea în care unii nu reușeau sau erau ologiți în timpul pregătirii.

Până atunci, cu toții excelaseră, însă pregătirea abia începuse. Abban urma să îi înapoieze pe Cei O Sută Tronului de Cranii când i-o cerea, nicio clipă mai devreme. Și-ar fi dorit să îi ia cu el în Lakton și pe cei cinci sute de *chi'Sharum* ai lui, însă femeile lui Jamere și ale lui Abban aveau nevoie de bărbați care să-i apere posesiunile și nu s-ar fi cuvenit să-și arate întreaga forță în fața curții lui Jayan. Cel puțin câțiva dintre ei puteau număra dincolo de o sută.

Sharum Ka îi dădea indicații de ultim moment fratelui său mai mic, Hoshkamin, când îl găsiră pe terenul de instrucție. Jayan pricinuise agitație la curtea Andrahului când anunțase că Hoshkamin, care tocmai dobândise veșmintele negre, urma să șadă pe Tronul de Sulițe în absența lui.

Fusese o mutare îndrăzneață, care demonstra că Jayan nu era orb în fața primejdiei de a-și lăsa liber scaunul puterii. Hoshkamin era prea lipsit de experiență să poată conduce, însă, la fel ca Jamere, cel de-al treilea fiu al Izbăvitorului și cei unsprezece frați vitregi ai lui erau niște locțiitori de temut.

Jayan ar putea încă să urce pe Tronul de Cranii, se gândea Abban. *Aș face bine să îi intru în grații cât mai pot*.

— Am spus cai, *khaffit*-ule! se răsti Jayan, privind supărat cămila lui Abban. *Chin*-ii vor auzi animalul de la un kilometru!

Ceilalți războinici râseră – toți, cu excepția lui Hasik, care îl privea pe Abban cu o ură nedisimulată. Se zvonea că omul devenise chiar mai sadic de când Abban îi tăiase boașele. Fiindcă îi fusese răpită eliberarea brutală, însă necomplicată, a violului, devenise… creativ. O caracteristică despre care se spunea că Jayan ar încuraja-o.

— Un *khaffit* în mijlocul nostru este semn rău, Sharum Ka, zise Khevat. Mai ales acesta.

Dama Khevat ședea, cu spinarea dreaptă și chipul împietrit, pe armăsarul său alb. Omul îl ura pe Abban aproape la fel de mult ca Hasik, însă clericul era prea experimentat ca să își arate sentimentele. Nu avea încă șaizeci de ani și era încă în putere; îi pregătise atât pe Ahmann, cât și pe Abban în *sharaj*. Acum, era *dama* cel mai înalt în rang din toată Krasia, tată al Andrahului și bunic al *Damaji* din tribul Kaji. Era, poate, singurul suficient de puternic ca să îl țină pe Jayan sub control.

Poate.

Lângă Khevat, pe un armăsar mai mic, însă la fel de imaculat, se afla Dama'ting Asavi. Alte *dama'ting* ar fi călătorit în trăsură, împreună cu transportul de provizii, dar se părea că Inevera nu dorea să își asume niciun risc în această misiune. Fără îndoială că vederea unei femei, fie ea și *dama'ting*, călărind ca un bărbat, îi irita pe ceilalți membri ai curții lui Sharum Ka, dar ea era una dintre Miresele lui Everam și nimeni nu o putea împiedica.

Privirea lui Asavi era chiar mai greu de citit decât a lui Khevat. Ochii ei nu părură nici măcar să îl recunoască. Abban era încântat că Inevera își mai trimisese o iscoadă în această expediție, însă nu era prost să creadă că s-ar fi putut încrede în ea să îl apere, dacă își mânia gazda.

— Nu pot să urc pe cal, Sharum Ka! spuse Abban. Și firește că voi rămâne în urmă cât timp cucerești orașul. Cămila mea zgomotoasă și cu mine ne vom apropia de Orașul Docurilor numai după ce ai dobândit victoria și trebuie să socotești prăzile.

— Ne va încetini deplasarea prin ținuturile *chin*, Sharum Ka, zise Hasik.

Zâmbi, dezvelind dintele de aur care îl înlocuia pe cel scos de Qeran, în *sharaj*, cu un sfert de secol în urmă, lucru care îi adusese porecla „Șuierătorul”.

— Nu ar fi prima dată când Abban este balast pe timp de marș, completă el. Lasă-mă să-l ucid acum și să încheiem povestea.

Qeran își îndemnă calul înainte. Maestrul de instrucție îl pregătise pe însuși Izbăvitorul și până și Jayan îl respecta.

— Va trebui să treci întâi de mine, Hasik! spuse el zâmbind. Și nimeni nu-ți știe slăbiciunile de războinic mai bine decât mine, cel care te-a pregătit.

Ochii lui Hasik se măriră, însă expresia lui surprinsă se transformă iute într-un mârâit.

— Nu mai sunt elevul tău, bătrâne, și încă am toate membrele la locul lor.

Qeran pufni.

— Chiar deloc, din câte am înțeles! Haide, Șuierătorule, de data asta îți voi răpi mai mult decât un dinte!

— Șuierătorule! râse Jayan, risipind tensiunea. Va trebui să-mi amintesc asta! Stai liniștit, Hasik.

Eunucul închise ochii și, o clipă, Abban se gândi că era un șiretlic care preceda atacul. Qeran îl privea relaxat, însă Abban știa că avea să reacționeze într-o clipă, la orice mișcare a lui Hasik.

Dar Hasik nu era atât de nesăbuit încât să nu-l asculte pe Sharum Ka. Decăzuse mult de când Abban îl castrase fiindcă îi violase fiica și numai Jayan îi oferise șansa de a-și redobândi onoarea.

— Va veni și clipa noastră, mâncător-de-porci, mârâi el, dându-și înapoi mustangul masiv.

Jayan se întoarse spre Abban.

— Să știi că are dreptate! Ne vei încetini, *khaffit*-ule!

Abban se plecă pe cât de adânc putea, din șa.

— Nu e nevoie să încetinesc marșul rapid al războinicilor tăi, Sharum Ka. Voi călători cu o zi în urma voastră, cu Cei O Sută ai mei și convoaiele de provizii. Ne vom întâlni la tabără, cu o zi înainte de atac, și mă voi alătura vouă în Orașul Docurilor până la prânz, la prima zăpadă.

Jayan clătină din cap.

— Ar fi prea repede. S-ar mai putea da încă lupte, pe parcursul zilei. Cel mai bine ar fi să ni te alături în zorile următoare.

Tu și oamenii tăi aveți nevoie de o zi pentru a putea prăda cum se cuvine orașul, *vrei să spui*, se gândi Abban.

Făcu din nou o plecăciune.

— Cu permisiunea ta, Sharum Ka, pentru ca misiunea ta să aibă succes trebuie să înceapă fără întârziere. Așa cum ai spus consiliului, este necesar să cucerești orașul și să capturezi

zeciuiala înainte să știe ce i-a lovit. Lovește repede și în forță, ca să nu fugă pe corăbii sau să dea foc recoltei pentru ca noi să nu punem mâna pe ea.

Își coborî vocea astfel încât să îl audă doar Jayan, în timp ce chipul tânărului Sharum Ka se întuneca la tonul lui.

— Firește că prima mea îndatorire în privința împărțelii va fi ca Sharum Ka să își ia partea din pradă, înainte de a o trimite către Mărinimia lui Everam. Tronul de Cranii m-a împuternicit să îți dau zece la sută, însă există un dram de flexibilitate, așa că aș putea aranja să fie cincisprezece…

Ochii lui Jayan scânteiară de lăcomie.

— Douăzeci sau te spintec ca pe un porc ce ești!

Ah, *Sharum*, se gândi Abban, înghițindu-și zâmbetul. *Mereu la fel*. *Nu știi defel să te târguiești*.

Expiră, adoptând o expresie de îngrijorare, deși, firește, procentul era infim. Era capabil să țeasă o asemenea rețea de liste și de numere, încât Jayan să nu o descifreze și nici să nu își dea seama că depozite întregi și mii de hectare dispăruseră de la catastif. Abban avea să-l facă pe Sharum Ka să creadă că dobândise cincizeci de procente și să îi dea mai puțin de cinci.

În cele din urmă, făcu o plecăciune.

— Așa cum poruncește Sharum Ka.

Poate că lucrurile nu aveau să fie chiar atât de rele.

•

Abban ședea, cu luneta sa, în scaunul confortabil pe care îl plasase pe o colină scundă, când atacul se dezlănțui asupra Orașului Docurilor. Qeran, Făr’-de-Urechi și Asavi preferaseră să rămână în picioare, însă el știa prea bine că masochismul era un lucru tipic castelor de războinici și clerici.

Alesese movila pentru vederea bună către oraș și către docuri, dintr-o direcție în care era improbabil să fugă refugiații când izbucnea lupta. Ziua era suficient de senină ca Abban să poată vedea contururile orașului de lângă lac cu ochiul liber – o ceață care colora marginea orizontului. Era mai limpede cu luneta, deși tot ce identifica erau docuri și corăbii. Ținând cont de distanță, era mult mai mare decât anticipase.

Revenind la oraș și ajustându-și luneta, Abban îi vedea limpede pe muncitorii de la docuri. Se mișcau relaxați, fără să știe ce îi aștepta.

Chiar și de la distanța aceea, Abban putu să audă tumultul atacului krasian. Primii locuitori ai docurilor pe care îi întâlniră ridicară privirea spre zgomot doar ca să piară, înfipți în sulițele ușoare aruncate de pe spinările cailor iuți. *Dal'Sharum* erau bestii brutale, needucate, însă nimeni nu era mai priceput decât ei la ucis.

Se răspândiră, îndreptându-se spre oraș, unii intrând călare pe străzi, pentru a crea haos și a-i supune pe locuitorii docurilor, iar alții flancând orașul de fiecare parte și luând viteză, gonind să atace docurile din ambele direcții, înainte ca navigatorii să își dea seama ce se petrece.

Izbucniră strigătele: cele ale victimelor întrerupte brusc, cele ale supraviețuitorilor, prelungi, nesfârșite. Abban nu se bucura defel, însă nici nu simțea vreo remușcare. Nu era vorba despre omucidere lipsită de sens. Era mai profitabil ca supunerea să fie rapidă decât să se ajungă la un asediu îndelung. *Sharum* puteau să se distreze, câtă vreme capturau docurile, corăbiile și zeciuiala.

Se aprinseră focurile când războinicii căutară să semene confuzie și haos, în timp ce își croiau drum spre ținta lor. De regulă, Abban detesta focul ca unealtă de război. Nu discrimina și era scump, distrugând, inevitabil, lucrurile valoroase. Viețile *Sharum* erau mult mai ieftine.

Începură să sune cornurile, urmate de marele clopot de la docuri. Abban privi cum navigatorii lasă marfa pe care o încărcau și aleargă spre corăbii.

Aerul din jurul docurilor se îngreună, când arcașii Mehnding își sloboziră săgețile și *Sharum* aruncară sulițe, ucigându-i mai întâi pe oamenii de pe punți, care încercau cu disperare să ridice pânzele, și apoi pe lucrătorii care fugeau.

Abban zâmbi, îndreptându-și lentila spre apă. Câteva corăbii care se apropiau făcură cale întoarsă, însă una găsi o fâșie liberă de doc și se strecură, aruncând scânduri pentru femeile și copiii care fugeau din calea atacului.

Scândurile se curbară sub greutatea aglomerației și o parte dintre refugiați căzură în apă. Oameni abili echilibrară situația, împingând până când păru că nu se mai cade. Nimeni nu se ocupă de cei căzuți în apă; toți erau concentrați asupra fugii.

În cele din urmă, corabia își atinse capacitatea maximă, afundându-se mult mai adânc în apă. Căpitanul strigă ceva prin

cornul de comunicare, însă localnicii care fugeau încercară mai departe să urce la bord. Navigatorii desprinseră scândurile, înainte ca nava să se scufunde, și întoarseră pânzele în vânt, îndepărtându-se iute de apa care clocotea de refugiații disperați, urlând.

Abban oftă. N-o fi simțit el vreo remușcare, însă nici nu voia să vadă oameni înecându-se. Își mișcă luneta spre oraș, din nou, unde *Sharum* păreau să fi dobândit un control ferm. Spera că focurile se vor stinge cu iuțeală, fiindcă deja era prea mult fum.

Abban tresări, deplasând repede luneta înapoi spre docuri.

— Pe boașele lui Everam, nu din nou! spuse el, întorcându-se spre Qeran. Pregătește oamenii! Intrăm!

— Dar mai sunt ore bune până la prânz, spuse Qeran. Sharum Ka…

— Va pierde războiul dacă nu-și ține idioții iubitori de cămile sub control, îl întrerupse Abban. Au dat foc corăbiilor!

•

— Ce contează? întrebă Jayan. Ai spus să punem mâna pe zeciuială. Ai spus să nu lăsăm corăbiile să ne scape. Am făcut ce ne-ai spus și tot îndrăznești să vii să-mi strigi în față?

Abban inspiră adânc. Sângele îi fierbea în vine, lucru periculos. I-ar fi putut vorbi lui Ahmann ca unui nesăbuit, însă fiul său nu avea să tolereze asemenea cuvinte din partea unui *khaffit*.

Făcu o plecăciune.

— Cu tot respectul, Sharum Ka, însă cum ne vom transporta războinicii spre orașul de pe lac fără ambarcațiuni?

— Le vom construi pe ale noastre. Cât de greu poate…

Jayan nu-și încheie vorba, privind spre corăbiile imense, pentru marfă, cu velatura lor complicată.

— Stingeți-le! urlă el. Icha! Sharu! Controlați focurile! Scoateți corăbiile rămase din bătaia flăcărilor!

Firește că *Sharum* nu aveau nici cea mai vagă idee despre cum ar fi putut deplasa corăbiile, iar blestematele păreau să se aprindă de la orice scânteie, parcă unse. Abban privi, îngrozit, cum flota de aproape patruzeci de nave de mari dimensiuni și sute de dimensiuni mai mici, laolaltă cu mare parte a docurilor, devenise curând un grup de zece ambarcațiuni fumegânde și câteva mai micuțe, împrăștiate.

Jayan se uita urât, parcă provocându-l pe Abban să îi reproșeze flota pierdută, însă Abban păstră tăcerea, cu înțelepciune. Corăbiile erau o preocupare pentru primăvară, iar iarna abia începuse. Dobândiseră zeciuiala, iar, dacă ei pierduseră corăbiile, și Lakton își pierduse legătura cu continentul.

— Felicitările mele pentru o victorie minunată, Sharum Ka! spuse Abban, citind șirul de rapoarte de la oamenii săi pe măsură ce catalogau prada rezultată din atac.

Grânele urmau să fie trimise, în mare parte, înapoi către Mărinimia lui Everam, însă existau nenumărate butoaie cu tărie pe care Abban le putea face pierdute, transformându-le în profit, precum și alte obiecte și posesiuni de preț.

— Damajah va fi încântată de tine.

— Vei învăța curând, *khaffit*-ule, răspunse Jayan, că mama nu este niciodată mulțumită și niciodată mândră.

Abban ridică din umeri.

— Prada este bogată. Poți plăti o mie de mame să se țină după tine și să te sufoce cu laudele lor.

Jayan îi aruncă o privire piezișă.

— Cât de bogată?

— Suficientă să le ofere pământuri, posesiuni și câte zece mii de draki de căciulă tuturor locotenenților tăi de încredere, răspunse Abban.

Un an de soldă pentru majoritatea *Sharum*, suma părea covârșitoare, însă era o nimica toată dacă se împărțea între câteva duzini.

— Nu fi atât de darnic cu averea mea, *khaffit*-ule, mormăi Jayan.

— Averea ta? repetă Abban, părând jignit. Nu m-aș grăbi cu afirmațiile. Acestea sunt costurile estimate pentru război, acoperite de bugetul pe care i l-am prezentat Andrahului înainte de plecare. Punga ta va fi desfăcută pentru a plăti datoria către Ghilda Constructorilor. Pot aranja o plată directă, dacă dorești.

La fel ca la toți bărbații, existau semne care arătau că sângele lui Jayan începea să fiarbă. Își pocni încheieturile, iar Abban știu că lovise în plin.

Slăbiciunea lui Jayan era palatul său. Era hotărât să fie mai măreț decât oricare altul, așa cum se cuvenea adevăratului moștenitor al Tronului de Cranii. Combinată cu incapacitatea sa

de a număra dincolo de cele zece degete ale sale, încăpățânarea aceasta îl lăsase pe prinț cu lăzile din vistierie goale și cu o dobândă care se mărea pe zi ce trecea. Nu o dată apăruse în fața Tronului de Cranii pentru a cerși bani în vederea „eforturilor de război”, numai pentru a-și mai liniști creditorii. Construirea palatului lui Sharum Ka se oprise la jumătate, spre rușinea lui Jayan.

Trebuia să se ocupe de asta, dacă dorea ca băiatul să devină maleabil.

— De ce să îi plătesc pe câinii aceia? întrebă Jayan. Mi-au supt măduva prea multă vreme! Și pentru ce? Cupola palatului meu arată ca un ou crăpat! Nu, acum că am obținut victoria, vor relua munca sau îi voi ucide.

Abban încuviință.

— Este dreptul tău, Sharum Ka. Însă vei duce lipsa meșterilor pricepuți, apoi, și cei rămași nu vor mai avea materiale cu care să muncească. Sau îi vei ucide și pe muncitorii din cariere? Cei care construiesc țevile de scurgere? Oare amenințările vor ține animalele în viață, fără bani care să le plătească nutrețul?

Jayan tăcu o vreme, iar Abban îl lăsă o vreme să fiarbă în suc propriu.

— Ca să fiu sincer, Sharum Ka, spuse Abban, dacă ai dori să ucizi pe cineva, ar trebui să fie cămătarii, pentru dobânzile ridicole pe care ți le pretind.

Jayan își încleștă pumnii. Se știa prea bine că epuizase câte o linie de credit la fiecare cămătar din Krasia. Deschise gura să înceapă o tiradă, care avea să se încheie, probabil, cu o poruncă sângeroasă și nechibzuită.

Abban își drese vocea la timp.

— Dacă îmi permiți să negociez eu în numele tău, Sharum Ka, aș putea să îți șterg mare parte din datorie și să încep plățile care vor face munca la palatul tău să se reia, fără a-ți goli punga. Coborî apoi glasul, ca să îl audă numai Jayan: puterea și influența ta vor crește numai cu ajutorul unei reputații de bărbat care-și plătește datoriile, Sharum Ka. Așa cum a fost și tatăl tău.

— Să nu ai încredere în *khaffit*, Sharum Ka, îl avertiză Hasik. Îți picură otravă în ureche.

— Dacă ai încredere, spuse Abban, arătând cu bărbia spre Hasik, îi vei putea dărui câinelui tău un mădular de aur, asortat cu dintele!

Jayan hohoti, iar restul anturajului său îi urmă repede exemplul. Fața lui Hasik se înroși. Se întinse după suliță.

Jayan își vârî două degete în gură și șuieră ascuțit.

— Șuierătorule! În spatele meu!

Hasik se întoarse spre el, nevenindu-i a crede, însă privirea aruncată de tânărul Sharum Ka îl făcu să priceapă urmările insolenței. Lăsă capul în jos și se postă în spatele lui Jayan.

— Te-ai descurcat bine, *khaffit*-ule, spuse Jayan. Poate că, până la urmă, nu te voi ucide.

•

Abban se străduia să își păstreze o mină și o postură relaxate, privind războinicii care înconjurau depozitul, însă maxilarul i se încleștase. Îl implorase pe Jayan să îl lase să își trimită Cei O Sută pentru misiunea aceasta delicată, în loc de *dal'Sharum*, însă fusese refuzat fără drept de apel. Era prea multă glorie în joc.

Depozitul masiv din fața docurilor avea ferestre mari, îndreptate spre cele trei pontoane care pătrundeau în apă, asemenea unui trident. Se spunea că prințul localnic al negustorilor, Stăpânul Docurilor, Isa, se baricadase înăuntru, alături de gărzile sale.

Iscoadele lui Abban spuneau că stăpânii docurilor reprezentau, de fapt, puterea în Lakton. Ducele Reecherd era cel mai puternic dintre ei, însă, dacă nu era vorba despre egalitate, votul său cântărea la fel de greu ca al oricărui altuia.

— Îl acoperi de rușine cu o asemenea misiune, spuse Qeran.

Abban se întoarse spre maestrul de instrucție, care se apropia, făcând semn spre Făr'-de-Urechi. Restul Sutei lui Abban se răspândiseră prin oraș, supraveghind și pregătind rapoarte.

— Făr'-de-Urechi e unul dintre cei mai buni luptători corp la corp din câți am văzut, continuă Qeran, lăudându-l cu generozitate, fiindcă știa că războinicul nu îl putea auzi. Ar trebui să ucidă *alagai*, nu să păzească un *khaffit* gras, căruia îi este teamă de puțin soare.

Era adevărat că acest *kha'Sharum*, măsurând un metru nouăzeci de mușchi ca niște odgoane și înarmat până în dinți, arăta complet nepotrivit ținând o umbrelă delicată de hârtie deasupra lui Abban. Fiind mut, nu putea protesta – nu că lui Abban i-ar fi păsat. Crezuse că ar cunoaște soarele, după o viață

petrecută în deșertul krasian, însă reflexia apei lacului era ceva complet diferit.

— Îmi plătesc *kha'Sharum* foarte bine, maestre de instrucție, spuse Abban. Dacă doresc să se îmbrace în robe colorate, de femeie, și să danseze senzual, atunci ar face bine să execute porunca, și încă zâmbind.

Abban se întoarse și văzu *Sharum* dărâmând porțile și năvălind în depozit. De la ferestrele etajelor al doilea și al treilea țâșniră săgeți. Cele mai multe fură deviate de scuturile rotunde, glifate, însă ici și colo câte un războinic strigă și căzu.

Totuși, asediatorii continuară, înghesuindu-se la poartă. Deasupra lor, cineva slobozi ulei, urmat de o torță care dădu foc unei duzini de oameni. Jumătate dintre ei fură suficient de isteți să alerge pe ponton și să sară în apă, însă restul se rostogoliră țipând și aprinzându-i și pe alții. Camarazii lor fură obligați să îi atace cu sulițele.

— Dacă mai are minte, răspunse Abban, Făr'-de-Urechi preferă să-mi țină umbrela.

Era prima rezistență organizată de care se loveau oamenii lui Jayan, rănind și ucigând mai mulți decât restul orașului la un loc. Dar erau sute de *Sharum* și doar câteva gărzi ale lui Isa. Fură copleșiți repede, iar focurile, stinse înainte să poată distruge clădirea măreață pe care Jayan o numise deja palatul său din Orașul Docurilor.

— Everam, spuse Abban, dacă-mi auzi rugăciunea, lasă-l pe stăpânul docurilor în viață.

— Am vorbit cu oamenii chiar înainte de atac, zise Qeran. Sunt Sulițele Izbăvitorului. Își vor face datoria chiar dacă unii dintre ei au apucat-o pe drumul singuratic. Acei bărbați au murit cu onoare și vor sta în curând în fața lui Everam, spre a fi judecați.

— Cel mai bine dresat câine va mușca dacă este întărâtat, spuse Abban.

Qeran mormăi, semn că înghițise ofensa. Abban clătină din cap. *Sharum* erau numai discursuri curajoase despre onoare, însă trăiau mânați de pasiune și rareori vedeau dincolo de clipa prezentă. L-ar fi putut deosebi pe stăpânul docurilor de una dintre gărzile sale?

Semnalul de liberă trecere răsună, iar Abban, Qeran și Făr'-de-Urechi se alăturară Sharum Ka la aducerea prizonierilor.

Un pâlc de femei fură aduse primele. Cele mai multe purtau rochii lungi, din materiale de calitate, după portul din ținuturile verzi. Standardele krasiane le plasau în categoria târfelor, însă ale lor le considerau modeste. Abban își dădu seama, după bijuterii și coafuri, că erau femei nobile, obișnuite cu luxul. Erau, în mare parte, neatinse, însă nu fuseseră tratate cu milă de războinici. Jayan avea să își aleagă dintre cele mai tinere, iar celelalte urmau să fie împărțite între ofițerii săi.

Câteva femei purtau izmene bărbătești. Aveau vânătăi, însă hainele le erau neatinse.

Nu același lucru se putea spune despre gărzile *chin*, care intrară următorii. Bărbații fuseseră dezbrăcați, iar brațele le fuseseră legate la spate, în jurul unor bețe de suliță. *Dal'Sharum* îi mânară afară cu lovituri și șuturi.

Dar trăiau. Asta îi dădea lui Abban speranța că, de data aceasta, *Sharum* i-ar fi putut depăși așteptările foarte scăzute.

Unele dintre femei priveau scena îngrozite, însă majoritatea își întoarseră privirile, suspinând. Una dintre ele, puternică, de vârstă mijlocie, se uita cu ochi furioși. Purta haine bărbătești, însă croite bine și din materiale de calitate. Alte femei se agățau de ea, pentru sprijin.

Războinicii secerară genunchii soldaților *chin* și îi loviră cu cizmele în spinările goale, ținându-le capetele lipite de pământ, fiindcă se apropia Jayan.

— Unde este stăpânul docurilor? întrebă Jayan, într-o thesană cu accent puternic, dar inteligibilă.

Hasik îngenunche în fața lui.

— Am căutat prin toată clădirea, Sharum Ka. Nici urmă de el. Trebuie să se fi ascuns printre luptători.

— Sau a fugit, spuse Abban.

Hasik se uită urât la el, însă nici măcar el nu putea nega această posibilitate.

Jayan se apropie de un bărbat la întâmplare, lovindu-l atât de tare, încât fu aruncat pe spate. Se chinui să se ridice, dezbrăcat, neajutorat, însă chipul îi era sfidător când Jayan îi lipi vârful suliței de piept, în dreptul inimii.

— Unde este stăpânul docurilor? întrebă el.

Garda scuipă spre el, însă greși unghiul și saliva ateriză pe burta lui dezgolită.

— Să-mi sugi mădularul, șobolan al deșertului!

Jayan îi făcu un semn lui Hasik, care îl lovi bucuros pe bărbat între picioare, până când i se înroșiră sandalele și nu mai rămase nimic de supt.

— Unde este stăpânul docurilor? întrebă din nou Jayan, când strigătele omului se transformară în gemete.

— Să te înghită Miezul! chițăi bărbatul.

Jayan oftă și își implântă sulița în pieptul bărbatului. Se întoarse spre următorul la rând, iar Hasik îl răsturnă și pe acesta pe spate. Omul plângea de-a binelea când Jayan se postă deasupra lui.

— Unde este stăpânul docurilor?

Bărbatul mârâi printre dinți, cu lacrimile brăzdându-i chipul. Scândurile se udară în jurul lui. Jayan făcu un salt în spate, dezgustat.

— Câine jalnic! icni el, pregătindu-și sulița să lovească.

— AJUNGE!

Toate privirile se întoarseră spre cine vorbise. Femeia care purta veșminte bărbătești de calitate ieșise din rând.

— Eu sunt Stăpâna Docurilor, Isadore!

— Stăpână, nu! strigă unul dintre cei legați.

Încercă să se ridice, însă o lovitură puternică îl făcu să cadă iar.

Isadore? își spuse Abban.

Jayan râse.

— Tu? O *femeie*?

Se îndreptă cu pași mari spre ea și o apucă de beregată.

— Spune-mi unde este stăpânul docurilor sau îți smulg viața din piept.

Femeia rămase neclintită și îi înfruntă privirea sălbatică.

— Ți-am spus că eu sunt, sălbatic idiot.

Jayan mârâi și începu să strângă. Femeia își păstră privirea sfidătoare câteva clipe, însă chipul începu să i se înroșească și trase fără niciun rezultat de brațul lui Jayan.

— Sharum Ka! strigă Abban.

Toate privirile se întoarseră spre el. Jayan nu o slăbi deloc pe femeie, ci continuă să o strângă de gât. Picioarele ei se înmuiară. Khevat și Hasik îl priveau cu luare-aminte, pregătiți să lovească la primul semn de dezacord al lui Jayan.

Abban nu pregeta să îngenuncheze când era necesar, așa că se lăsă iute la pământ, cu mâinile și ochii lipiți de scândura podelei.

— Căile verdenilor sunt ciudate, Prea-Onorate Sharum Ka. Am auzit că numele stăpânului docurilor ar fi Isa. Această femeie, pe nume Isadore, ar putea spune adevărul.

Nu mai rosti cuvintele pe care i le repetase băiatului între patru ochi. Stăpânul docurilor era mult mai valoros viu decât mort.

Jayan o privi cu atenție pe femeie și îi dădu drumul. Ea căzu, cu chipul învinețit, pe scândură, tușind și icnind după aer. Își îndreptă sulița spre ea.

— Tu ești Stăpânul Docurilor, Isa? întrebă el. Să știi că, dacă aflu că m-ai mințit, voi trece prin suliță fiecare femeie, bărbat și copil din satul ăsta de *chin*.

— Isa a fost tatăl meu, răspunse femeia. A murit cu șase ierni în urmă. Eu sunt Isadore și i-am luat locul după ce am dat foc barjei funerare.

Jayan se uită lung la ea, gânditor, însă Abban, care-i privise și pe ceilalți prizonieri, era deja convins.

— Sharum Ka, spuse el. Ai capturat Orașul Docurilor pentru Tronul de Cranii. Nu crezi că a venit timpul să ridici flamura?

Jayan îl privi. Era un plan pe care îl discutaseră în amănunt.

— Ba da, zise într-un târziu.

Sunară cornurile, iar *Sharum* îi mânară pe sătenii *chin* capturați spre docuri, cu vârfurile sulițelor, să vadă cum Stăpâna Docurilor, Isadore, era condusă spre stâlpul pe care flutura steagul și obligată să-l coboare pe cel din Lakton – un vas măreț, cu trei catarge, pe albastru – și să-l ridice pe cel krasian, cu două sulițe încrucișate în fața soarelui care apune.

Era un gest pur simbolic, însă important. Acum, Jayan îi putea cruța anturajul și îi putea lăsa statutul de prințesă *chin* fără să pară slab.

— O femeie, spuse iar Jayan. Asta schimbă totul.

— Totul și nimic, Sharum Ka, răspunse Abban. Bărbat sau femeie, stăpânul docurilor are informații și legături, iar felul în care este tratată îi va influența pe cei care dețin puterea în orașul de pe lac. Lasă-i să creadă că-și vor putea păstra titlurile și posesiunile și ne vor livra pe tavă propriii oameni.

— Care e rostul în a cuceri orașul dacă-i las pe *chin* să îl păstreze? întrebă Jayan.

— Taxele, răspunse Khevat.

Abban se plecă, arătându-se de acord.

— Lasă-i pe *chin* să își păstreze bărcile și să își încovoaie spinările deasupra plaselor de pescuit. Dar, când ajung la docurile tale, trei din zece pești îți vor aparține.

Jayan clătină din cap.

— Stăpâna aceasta a docurilor își poate păstra titlul, însă peștele va fi al meu. O voi lua ca *Jiwah Sen*.

— Sharum Ka, aceștia sunt niște sălbatici! strigă Khevat. Cu siguranță nu vrei să îți amesteci sângele divin cu urina de cămilă care curge prin venele *chin*!

Jayan ridică din umeri.

— Am un fiu și o *Jiwah Ka* din tribul Kaji, să-mi ducă sângele mai departe. Tatăl meu a știut să îmblânzească *chin*, așa cum a procedat cu triburile Krasiei. Trebuie să devin unul dintre ei. Greșeala lui a fost că i-a permis maestrei Leesha să își păstreze titlul înainte ca ea să accepte și i-a oferit libertatea de alegere. Eu nu voi fi la fel de necugetat.

Abban tuși, agitat.

— Sharum Ka, trebuie să fiu de acord cu marele Dama Khevat, a cărui înțelepciune este cunoscută în întreaga Krasie. Tatăl tău a recunoscut titlul maestrei Leesha și i-a dăruit libertatea, fiindcă pretenția unui copil la puterea ei depindea de legitimitatea sa. Dacă are doar titlul pe care i-l dai, nu ai ce titlu să pretinzi.

Jayan își dădu ochii peste cap.

— Vorbești și te îngrijorezi, te îngrijorezi și vorbești. Sharak Ka va fi câștigat prin fapte.

Abban se strâmbă și el, întorcând privirea, dar Khevat insistă.

— Oricum, este prea bătrână, spuse Khevat, de parcă propriile sale vorbe ar fi avut gust rău. Are de două ori vârsta ta.

Jayan ridică din umeri.

— Am văzut femei borțoase mai în vârstă decât ea. Ochii i se îndreptară spre Asavi. Se poate. Așa e, *Dama'ting*?

Ochii lui Abban se îndreptară spre Asavi, sperând că *dama'ting* va pune capăt acestei farse.

Dar Asavi încuviință.

— Firește. Sharum Ka este înțelept. Nu există putere mai mare decât a sângelui. Un copil cu sângele tău născut de stăpâna docurilor îți va pune orașul la picioare.

Abban își ascunse uimirea. Era un sfat groaznic și avea să prelungească luni de zile asediul. Ce joc făcea *dama'ting*? Îl sfătuia prost cu un scop? Abban nu o putea învinui. Pe Everam, i-ar fi plăcut să ajute, chiar, însă nu fără să cunoască planul. Era obișnuit să fie jucător, și nu pion.

— Măcar permite-mi să negociez termenii, spuse Abban. O întârziere scurtă, de dragul aparențelor. Cel mult o lună. Și pot să...

— Nu e nimic de negociat și nici nu e nevoie de amânare, zise Jayan. Ea și posesiunile ei îmi vor aparține. Contractul va fi semnat la noapte, altfel nici ea, nici curtea ei nu vor prinde zorile.

— Asta îi va inflama pe *chin*, spuse Abban.

Jayan râse tare.

— Așa și? Aceștia sunt *chin*, Abban. Nu luptă.

•

— Da.

Stăpâna Docurilor, Isadore, plângea când rosti cuvântul.

Iscoadele lui Abban lucraseră neobosit ca să afle tot ce se putea despre femeie, înainte de ceremonie. Soțul ei se aflase printre cei care muriseră apărând-o. Abban îi spusese asta lui Jayan, sperând că nesăbuitul îi va permite măcar cele șapte zile de doliu menționate în Evejah.

Dar Sharum Ka nu voia să asculte de vocea rațiunii. O privea pe femeie așa cum privește lupul cea mai bătrână oaie din turmă. Se excitase la ideea de a o lua în aceeași noapte și nu putea fi convins să se răzgândească. Când credea că nu îl vedea nimeni, se mângâia prin robe.

Ah, ce înseamnă să ai nouăsprezece ani și să te întărești numai la ideea *de femeie*, se văicări Abban, în minte. *Nu-mi mai aduc aminte senzația*.

Isadore avea și copii: doi fii, amândoi căpitani de corabie, care plecaseră deja spre Lakton când atacase Jayan. Aveau să lupte din greu cu krasianii, știind că Jayan trebuia să îi ucidă ca să asigure titlul pentru fiul său; asta dacă dobândea unul de la femeia în vârstă, cu ajutorul vrăjilor lui Asavi.

Cei doi își îndreptară atenția spre imitația jalnică de contract. De obicei, contractele nupțiale krasiane umpleau un pergament întreg. Cele semnate de fiicele lui Abban erau, de multe ori, lungi de câteva pergamente, cu semnături pe fiecare pagină, în prezența martorilor.

Contractul lui Jayan și al Isadorei avea doar un paragraf. După cum făgăduise, Jayan nu negociase nimic, luând totul și oferindu-i Isadorei doar titlul și viețile oamenilor săi.

Isadore se aplecă să înmoaie pana, iar Jayan își înclină capul, admirându-i curbura spatelui. Se mângâie din nou prin robe și toată lumea, inclusiv Khevat, coborî privirea, pretinzând că nu vede.

În aceeași clipă, Isadore lovi. Cerneala stropi pergamentul, ca sângele de *alagai*, când se răsuci și îl atacă pe Jayan, înfigându-și pana ascuțită în ochiul lui.

•

— Nu te mai foi, dacă vrei să mai vezi vreodată! îl certă Asavi.

Era un ton pe care puțini ar fi îndrăznit să îl adopte cu tânărul Sharum Ka, însă mama lui îl învățase să se teamă de *dama'ting*, iar Asavi era mătușa lui în toate privințele, mai puțin de sânge.

Jayan încuviință, scrâșnind din dinți când Asavi folosi o pensetă delicată, de argint, ca să extragă ultimele așchiuțe de pană din ochiul lui.

Sharum Ka era scăldat în sânge, din care puțin îi aparținea. Când se întorsese dinspre altar, gâfâind și mârâind ca un animal, pana care i se clătina în ochi sângerase extrem de puțin.

Nu se putea spune același lucru despre Isadore, Stăpâna Docurilor. Abban nu înceta niciodată să se minuneze de cât sânge putea conține un trup omenesc. Aveau să treacă zile întregi până când servitorii *nie'dama* ai lui Khevat să curețe locul suficient de bine ca acesta să îl poată declara ca aparținând lui Everam, pentru a începe îndoctrinarea *chin*.

— Voi scoate o mie de ochi de *chin*, dacă-l pierd pe al meu! jură Jayan.

Icni când Asavi vârî mai adânc penseta.

— Chiar și dacă nu-l pierd, tot nu va mai fi niciun om al peștelui cu ambii ochi când voi termina cu ei!

Se uită urât la Abban, Qeran și Khevat, cu ochiul bun, provocându-i să îl contrazică. Provocându-i să *sugereze* măcar că *ar fi putut fi* vina lui, fiindcă nu le ascultase sfatul. Era ca un

câine care încerca să găsească o victimă și să o muște, iar toți cei prezenți știau asta. Cu toții își păstrară privirea în pământ și gurile ferecate, în timp ce Asavi continua să lucreze.

Este un test pentru tine, *Sharum Ka*, se gândi Abban. *Ori te va liniști*, *ori te va dezlănțui*.

Nu era dificil de pus pariu care dintre acestea urma să fie calea. Dacă ar fi fost suficient de nesăbuit, Abban ar fi pus rămășag că lacul avea să se înroșească în primăvară.

— Ar fi mai ușor dacă m-ai lăsa să îți dau o poțiune pentru somn, spuse Asavi.

— NU! urlă Jayan, însă se dădu înapoi când Asavi îl privi urât. Nu, spuse el mai calm, recăpătându-și controlul. Voi îmbrățișa durerea, ca să mi-o amintesc întotdeauna.

Asavi îl privi cu scepticism. Majorității pacienților *dama'ting* nu li se dădea de ales când urma să fie folosită magia *hora*, fiind sedați puternic, ca să nu-și amintească nimic și să nu distrugă munca delicată.

Dar Jayan crescuse într-un palat în care magia *hora* era folosită constant, iar tatăl său era faimos fiindcă refuza sedarea când îi erau îngrijite rănile.

— Cum dorești, spuse Asavi, dar soarele este aproape. Dacă nu activăm vraja înainte, îți vei pierde ochiul.

Odată așchiile îndepărtate, Asavi curăță rana cu grijă. Mâinile și picioarele lui Jayan erau încordate, însă respirația sa era egală și nu se mișca. Asavi îi rase sprânceana, eliberând calea pentru glife.

— Să atârnați ce a mai rămas din trupul târfei *chin* sub steagul nostru, în zori! spuse Jayan, când *dama'ting* se întoarse să își pregătească pensula și vopseaua.

Qeran făcu o plecăciune. Jayan îl făcuse sfetnic pe maestrul tatălui său, știind că asta îi conferea mai multă putere în rândul războinicilor.

— Se va face întocmai, Sharum Ka.

Ezită o clipă, fiindcă Asavi începuse să lucreze.

— Voi pregăti oamenii pentru cazul în care *chin* își regăsesc coloana vertebrală și atacă.

Era un truc vechi, cel de a da instrucțiuni unui *kai* fără experiență sub forma respectării unor porunci asumate.

— Ce e de pregătit? se răsti Jayan. Le vom vedea pânzele cu mult înainte să ajungă suficient de aproape. Docurile și apa ce le înconjoară se vor înroși.

Asavi îl ciupi pe Jayan de față.

— De fiecare dată când vorbești, slăbești o glifă și nu am timp să le redesenez pe toate.

Qeran rămase aplecat.

— După cum poruncește Sharum Ka. Le voi trimite mesaje fraților tăi, cerându-le să trimită întăriri.

— Frații mei vor ajunge aici în mai puțin de o lună, răspunse Jayan. Am văzut ce pot acești *chin*. Să ajung în abisuri dacă nu voi fi în stare să păstrez acest sătuc sub asediu atâta vreme!

— Pot măcar să instalez scorpioni pe docuri? întrebă Qeran.

— Pregătește-i să ciuruiască navele acelea, încuviință Jayan.

— Pe inima neagră a lui Nie! strigă Asavi, când gestul lui mânji glifa. Toți cei cărora nu le lipsește un ochi să iasă imediat!

Qeran se plecă și mai adânc, apoi se folosi de oțelul piciorului să se salte înapoi. Abban și Khevat se îndreptau deja spre ușă, însă Qeran ajunse la timp să le-o deschidă.

Jayan refuză să doarmă și se foi până la răsărit în fața marii ferestre, în timp ce sfetnicii săi îl priveau agitați. Chiar și Jurim și Hasik se țineau la distanță.

Ochiul lui Sharum Ka era încețoșat. Vedea forme neclare, ca printr-o fereastră murdară, însă nimic mai mult.

Douăzeci de nave laktoniene de mari dimensiuni erau ancorate în zare, veghind orașul, când degetele strălucitoare ale soarelui își începură mângâierea.

Fără îndoială că pe punțile lor se aflau căpitani, care priveau prin lunete chiar atunci și vedeau rămășițele stăpânei docurilor, înfășurate în culorile casei sale de negustori, atârnând sub sulițele încrucișate ale flamurii krasiane. Sunară cornurile și navele porniră întins către oraș. Pe docuri, cei din tribul Mehnding trimiși de Qeran se apucaseră de lucru cu disperare, montând scorpioni.

— În sfârșit!

Jayan încleștă pumnul și alergă după suliță.

— Nu ar trebui să lupți, spuse Asavi. Vederea ta va fi înșelătoare cu un singur ochi. Va trebui să te obișnuiești.

— Nu ar fi necesar, dacă m-ai fi vindecat cum se cuvine, spuse Jayan acru.

Asavi inspiră brusc, aspirându-și vălul, însă acceptă cu calm reproșul.

— Ai vedea cu doi ochi perfecți dacă mi-ai fi permis să te sedez. Așa cum stau lucrurile, am salvat ochiul. Poate că Damajah va putea să te vindece mai bine.

Din nou se îndoi Abban de spusele ei. Oare chiar îi depășise abilitățile această vindecare sau reprezenta încă o pârghie a Ineverei, spre a-și struni fiul căpos?

Jayan flutură dezgustat din mână în direcția ei și ieși pe ușă cu sulița în mână. Gărzile sale, Sulițele Izbăvitorului, apărură în număr tot mai mare în spatele lui și îl urmară prin încăperi.

Așa cum prezisese Sharum Ka, fu suficient timp pentru a aduna *Sharum* disciplinați pe docuri și pe plaja care înconjura orașul, înainte ca navele să încerce să andocheze. Se adunară în formațiuni strânse, pe docuri și pe plajă, gata să-și unească scuturile și să protejeze scorpionii împotriva valurilor inevitabile de săgeți, înainte ca navele să se apropie suficient pentru a permite oamenilor să coboare. Bărci mai mici aveau să se îndrepte spre țărm.

Abban își trecu luneta peste apă, numărând navele și calculându-le dimensiunile relative în funcție de cantitatea de marfă pe care o văzuse încărcată pe navele capturate. Calculul nu era îmbucurător.

— Dacă navele acelea sunt pline, spuse el, laktonienii pot trimite până la zece mii de oameni în luptă, adică de cinci ori numărul de *Sharum*.

Qeran scuipă.

— Sunt bărbați *chin*, *khaffit*-ule. Nu *Sharum*. Nu războinici. Sunt zece mii de bărbați slabi, vărsați ca printr-o pâlnie pe docuri înguste sau înaintând greoi prin apa puțin adâncă. Îi vom zdrobi. Pentru fiecare om care atinge docul vor cădea cu zecile.

— Atunci, să sperăm că îi părăsește voința înainte să răzbată, zise Abban. Poate că este timpul să trimitem după întăriri.

— Sharum Ka a interzis, spuse Qeran. Îți faci prea multe griji, stăpâne. Aceștia sunt cei mai buni războinici ai Krasiei. Contez pe *dal'Sharum* să ucidă câte zece pescari de persoană, chiar și în câmp deschis.

— Firește, zise Abban. *Sharum* sunt învățați să numere adăugând zerouri la degetele de la mâini și de la picioare.

Qeran se uită urât la el, iar Abban îi răspunse la fel.

— Nu uita cine este stăpânul aici, doar fiindcă Sharum Ka te favorizează, Qeran. Eu te-am găsit într-o băltoacă de urină îndoită cu couzi și ai fi încă acolo dacă nu aș fi cheltuit apă prețioasă ca să te spăl.

Qeran inspiră adânc și se înclină.

— Nu mi-am uitat jurământul față de tine, *khaffit*-ule.

— Am atacat Orașul Docurilor pentru *zeciuială*, spuse Abban, parcă vorbindu-i unui copil. Toate celelalte sunt prea puțin importante. Fără zeciuială, oamenii noștri vor muri de foame peste iarnă. Abia dacă am început să o împărțim, darămite să o trimitem către propriile noastre depozite apărate. Băiatul ăsta idiot pune în primejdie investiția noastră, așa că să mă ierți dacă nu sunt în dispoziția de a-ți asculta laudele de *Sharum*. Jayan a provocat, fără să fie necesar, o confruntare cu un dușman superior, ca număr, chiar dacă avem timpul de partea noastră și îi putem aștepta pe pescari toată iarna.

Qeran oftă.

— Își dorește o victorie măreață, pentru a da greutate pretenției la tronul tatălui său.

— Întreaga Krasie își dorește același lucru, spuse Abban. Jayan nu a impresionat niciodată pe nimeni, altfel s-ar afla deja pe Tronul de Cranii.

— Asta nu îi scuză ordinele nesăbuite, făcu Qeran cu ochiul. Nu am trimis după întăriri, dar am trimis mesaje către frații vitregi ai lui Jayan, cum că suntem pe punctul de a ne lupta cu inamicul. Fiii Izbăvitorului își doresc glorie, mai presus de toate. Vor veni, chiar și fără ordine.

Abban își aduse aminte de felul în care Qeran obișnuia să îl bată, când era copil, încercând să îl modeleze după calea *Sharum*. Abban îl detesta pe atunci și îi era groază de el. Nici nu visase că, într-o zi, i-ar putea porunci și, cu atât mai puțin, că l-ar putea *plăcea*.

Se întoarse iar spre fereastră, în timp ce navele se apropiau suficient pentru a se afla în băiata scorpionilor. Jayan dădu semnalul, iar echipele Mehnding manevrară armele, strigară numere și ajustară tensiuni, țintind spre cer, iar douăzeci de proiectile, mai mari și mai grele decât sulițele *Sharum*, fură aruncate ca niște săgeți. Se ridicară, întunecate, rău-prevestitoare, ajunseră la apogeu și începură să coboare. Abban își ajusta luneta pentru a vedea rezultatele.

Nu erau încurajatoare.

Scorpionii Mehnding puteau transforma un demon al nisipului într-o pernuță de ace, de la o sută de metri, de două ori și mai bine față de distanța pe care o acoperea un arcaș. Echipele erau atât de rapide, încât noi proiectile fură încărcate înainte ca primele să își atingă ținta.

Sau să o rateze.

Șase dintre ele căzură în apă. Una atinse velatura unei nave, alta trecu printr-o pânză, sfâșiind-o puțin, ceea ce nu păru să oprească înaintarea. Două ricoșară fără nicio pagubă din carenele groase.

Echipele ajustară și lansară iarăși, cu rezultate asemănătoare.

— Ce se petrece cu nesăbuiții aceia? întrebă Abban. Tot tribul lor are o singură abilitate! Un Mehnding care nu poate ținti nu valorează nici cât negru sub unghie!

Qeran miji ochii, citind semnalele făcute de mâinile oamenilor de pe docuri.

— E vorba de vremea asta blestemată. Nu a fost niciodată o problemă în Sulița Deșertului, însă, de când am ajuns în ținuturile verzi, am învățat că arcurile de tensiune ale unui scorpion nu se împacă bine cu umezeala și cu frigul.

Abban îl privi.

— Spune-mi că glumești.

Qeran clătină posomorât din cap.

În timp ce Mehndingii se agitau în dezordine, navele laktoniene continuau să se apropie. Santinelele suflară în cornuri când ajunseră în bătaia săgeților, iar *Sharum* se întoarseră de îndată în formație, cu scuturile ridicate, întrepătrunși asemenea solzilor de pește.

Săgețile căzură asemenea ploii peste scuturi, majoritatea sărind cât colo, însă unele dintre ele se înfipseră în trupuri. Ici și colo, răsunară țipete de durere dinspre bărbații cu săgeți ieșindu-le din brațe.

În celelalte mâini, își pregătiră sulițele. Ambarcațiunile urmau să tragă la docuri în doar câteva minute. Aveau să aștepte o nouă rafală de săgeți, apoi să rupă formația de scuturi și să-i zdrobească pe invadatori când debarcau.

Dar voleu după voleu căzură asupra lor, cu tot mai multe săgeți pătrunzând prin scuturi sau strecurându-se prin

crăpăturile care se formau între solzi, pe măsură ce oamenii erau loviți.

Abban ridică privirea și văzu că navele se opriseră, rămânând la o distanță suficientă pentru a le permite să tragă cu succes spre docuri.

— Lașii! scuipă Qeran. Le este frică să lupte cu noi ca niște bărbați!

— Asta arată doar că sunt mai deștepți decât noi, spuse Abban. Va trebui să ne adaptăm, dacă e să supraviețuim până când sosesc frații lui Sharum Ka cu întăriri.

Aruncătoare de piatră cu brațe lungi fură aduse pe punțile laktoniene. Se auzi un sunet de corn și toate fură slobozite deodată, aruncând niște lădițe în direcția *Sharum*, care, strânși în formație, nu vedeau nimic.

Proiectilele se sparseră și răspândiră un lichid vâscos peste solzii din scuturi. Stomacul lui Abban se strânse de groază, când o altă catapultă inamică trase la rândul ei, lansând o minge de smoală care ardea.

Mingea lovi doar un grup de *Sharum*, însă focul lichid al demonilor – un alt secret al Culegătoarelor de Ierburi verdene – străluci de un alb fierbinte și păru să salte de-a lungul docului, iar cea mai mică scânteie aprinse scuturile înmuiate în fiertura infernală. Bărbații urlară când focul se strecură printre crăpături și îi stropi precum acidul. Rupseră formația, iar cei care ardeau își împinseră și își aprinseră camarazii, în goana lor către apă.

Tocmai atunci dinspre corăbiile dușmane fu lansat un nou val de săgeți. Fără adăpostul formației de scuturi, căzură cu sutele.

— Situația se transformă mai degrabă într-o umilință pentru Jayan, și nu într-o victorie, spuse Abban.

Qeran încuviință, în timp ce Abban începu să calculeze ce procent din zeciuială ar fi putut lua cu ei, dacă orașul era recucerit.

Mulți căzură pe scândurile docurilor, când alte lădițe cu foc demonic fură lansate spre ei, iar focul se răspândi atât de repede, încât părea că toate docurile erau în flăcări, iar acestea se răspândeau cu repeziciune.

O săgeată pătrunse prin sticlă și îl rată la mustață pe Abban. Își închise cu un pocnet luneta.

— E vremea să plecăm. Dă-le semn Celor O Sută să adune cât de multe căruțe cu grâne posibil. Ne vom îndrepta spre Calea Mesagerului și ne vom întâlni acolo cu întăririle.

Qeran își ridicase scutul, pentru a-l proteja pe Abban.

— Sharum Ka nu va fi mulțumit.

— Sharum Ka crede deja că toți bărbații *khaffit* sunt niște lași, spuse Abban, în timp ce se deplasa spre ușă pe cât de repede i-o permitea cârja. Asta nu îi va schimba părerea cu nimic.

Chipul lui Qeran părea chinuit. Muncise din greu să îi transforme pe Cei O Sută în războinici care să poată rivaliza cu orice *Sharum* și erau pe calea cea bună. Reputația lor avea să sufere, însă era mai important să scape cu viață. Abban prefera să privească o mie de *Sharum* căzând într-o luptă inutilă, înainte să riște și un singur războinic dintre Cei O Sută.

Când ajunseră pe stradă, peste tot se vedea doar fum și foc. Jayan nu era încă învins. Sute de localnici fuseseră adunați cu forța și împinși, sub amenințarea sulițelor, către docuri, strângându-se unii în alții, îngroziți.

— Măcar băiatul nu este complet idiot, spuse Abban. Dacă dușmanul poate vedea…

Se părea că puteau, fiindcă ploaia de săgeți încetă chiar când Mehndingii începură să întoarcă focul. Echipele care manevrau scorpionii încă se chinuiau, însă auspiciile arătau deja mai bine. Aruncătoarele de piatră începură să azvârle smoală clocotită spre navele inamice, iar arcașii *Sharum* luară și ei poziție.

— Deja fugi, *khaffit*-ule? întrebă Jayan, apărând însoțit de locotenenții și de gărzile sale de corp.

— Sunt surprins să te văd aici, Sharum Ka, spuse Abban. Mă așteptam să te văd la docuri, pregătit să-i respingi pe invadatori.

— Voi ucide o sută dintre ei de îndată ce lașii vor coborî de pe nave, zise Jayan. Până atunci, Mehndingii sunt suficienți.

Abban privi spre navele laktoniene, însă acestea păreau să se mulțumească să rămână în siguranță în larg, dincolo de bătaia arcurilor. Catapultele continuau să facă să plouă cu foc peste toate zonele deschise ale docurilor.

— Navele! strigă Abban, făcându-și de lucru cu luneta și întorcându-se spre docurile unde se aflau vasele capturate.

Se părea că mai aveau încă timp. Laktonienii nu își atacaseră încă navele prețioase și pe docuri se vedea mișcare.

— Repede! îi spuse lui Qeran. Trebuie să le ieșim în cale, înainte să…

Dar apoi luneta focaliză și el văzu că cei care se mișcau pe docuri nu erau un șir de oameni cu găleți, ci marinari laktonieni, mulți dintre ei dezbrăcați până la brâu, șiroind de apă, descurcând cu disperare frânghii și coborând pânze.

Erau și arcași printre ei, iar, în clipa în care *Sharum* îi remarcară, începură să tragă, câștigând timp prețios, în vreme ce se tăiau ancorele.

Prima navă care se îndepărtă fu cea mai mare și mai frumoasă dintre toate. Stindardul său înfățișa o siluetă feminină, care privea în zare, în timp ce un bărbat care îi întindea o floare își pleca fruntea.

Dinspre oamenii peștelui se înălțară urale.

— Căpitanul Dehlia s-a întors după *Jelania bunului domn*! strigă un bărbat. Știam eu că nu o putea lăsa în mâinile șobolanilor deșertului! Își duse degetele la buze și scoase un șuierat ascuțit. Da, căpitane, vânt în pânze!

Jayan însuși îl ucise pe om cu sulița, iar gărzile lui loviră pe oricine îndrăznea să strige de bucurie, însă răul fusese făcut. Alte două dintre corăbiile mai mari se desprinseră de docuri și se îndepărtară, cu marinarii huiduind și arătându-le fundurile dezgolite celor din *Sharum*.

Războinicii săriră pe navele rămase, asigurându-se că nu mai pleca niciuna. Marinarii nici măcar nu se obosiră să lupte, ci sparseră lăzi cu ulei și le dădură foc, înainte să sară peste bord și să înoate spre micile bărci care îi așteptau în apropiere. *Sharum*, care nu știau să înoate, aruncară sulițe spre ei, însă fu complet ineficient. În depărtare, celelalte nave laktoniene încetară focul, izbucnind în urale, în timp ce făceau cale întoarsă. Șase dintre ele se opriră la jumătatea distanței și ancorară, iar restul navigară mai departe spre orașul din mijlocul lacului.

Jayan privi în jur, remarcând navele pierdute, *Sharum* răniți și distrugerea docurilor. Abban nu așteptă să vadă împotriva cui se va dezlănțui mânia Sharum Ka, ci dispăru rapid.

— Este un dezastru! zise Qeran.

— Încă avem zeciuiala, răspunse Abban. Va trebui să ne mulțumim cu asta, până când putem să-l înțelepțim cumva pe Sharum Ka. Spune-le oamenilor să găsească un depozit și să-l

fortifice, să-l putem folosi ca bază, adăugă el. Vom petrece o vreme aici.

12. UMPLEREA VĂIUGII

333 D.Î., TOAMNA

— Ar trebui să fiu afară, la vânătoare, se plânse Wonda, nu să răspund la aceleași nenorocite de întrebări în fiecare seară și să împing la greutăți, ca unul dintre pacienții tăi, ca să-mi recapăt forțele.

— Este singura cale de a dobândi rezultatele corecte, spuse Leesha, notând ceva în catastif. Mai adaugă o greutate pe cântar, te rog.

Leesha privi prin lentilele glifate cum tânăra ei gardă de corp se aprinse de magie, împingând două sute de kilograme cu același efort pe care o altă femeie l-ar fi făcut pentru a deschide o ușă grea. Leesha picta deja de aproape o săptămână glife pe pielea Wondei, notând cu atenție rezultatele.

Arlen o făcuse să jure că nu va picta glife pe piele, apoi se răzgândise și făcuse asta pentru Renna Tanner. Dacă practica era primejdioasă, precum susținea, și-ar fi riscat el propria soție?

Avusese intenția să îi vorbească înainte de a-și încălca jurământul, însă Arlen era deja plecat de o lună și nu îi comunicase adevăratele sale planuri. Chiar și Renna o mințise în față. Când niciunul dintre ei nu apăruse la Asfințire, simțise că era timpul să ia atitudine.

Sunteți cu toții Izbăvitori, le spusese Arlen locuitorilor din Văiugă… dar oare simțea asta cu adevărat? Vorbise despre unificarea tuturor oamenilor, împotriva unui dușman comun, însă fusese zgârcit cu secretele puterii sale.

Leesha petrecuse o săptămână testând-o pe Wonda pentru a-i determina bazele metabolice, forța, viteza, precizia și rezistența. Durata medie a somnului zilnic. Cantitatea de mâncare consumată. Toate informațiile pe care le putuse aduna.

Apoi începuse procesul de glifare, puțin câte puțin. Glife pentru apăsare pe palme. Glife pentru impact pe încheieturi. Vremea se răcise, așa că urmele erau ușor de ascuns sub mănuși în timpul zilei.

Noaptea, vânau singure, urmărind și izolând miezingi singuratici pentru a testa treptat efectele. Wonda a început să lupte cu pumnalul ei lung în mâna dreaptă, dominantă, lovind cu pumnul și palma mâinii celeilalte și experimentându-i utilitatea.

Curând, începu să lupte fără arme, cu încredere, devenind tot mai puternică și mai rapidă cu fiecare noapte. În seara aceea, avusese parte de cea mai intensă senzație de până atunci: strivise lent craniul unui demon de lemn, cu mâinile goale.

Wonda coborî bara, până când coșul atinse pământul, apoi trecu la următorul morman de greutăți din oțel, aranjate cu grijă. Fiecare cântărea exact douăzeci de kilograme, însă Wonda luă câte două în fiecare mână, la fel de ușor cum ar fi luat Leesha niște farfuriuțe de ceai.

— Pe rând, draga mea, spuse Leesha.

— Pot să ridic mai mult de-atât! se răsti Wonda, iar iritarea i se citea clar în glas. De ce să irosesc întreaga noapte ridicându-le una câte una? Aș putea fi afară, ucigând demoni, chiar acum.

Leesha mai notă ceva. Era a unsprezecea oară în ultima oră în care Wonda pomenise de ucis. Absorbise mai multă magie în câteva clipe decât o întreagă patrulă de Tăietori într-o noapte, însă, în loc să se simtă îndestulată sau copleșită, așa cum crezuse Leesha, era doar disperată după mai mult.

Arlen o avertizase în această privință. Curgerea magiei dădea dependență, iar asta văzuse cu propriii ochi la Tăietori. Războinicii aceia atrăgeau magie prin intermediul armelor glifate. Îi reconstruia ca pe niște versiuni perfecte ale lor, cu răni vindecate, și chiar le conferea temporar forță și viteză supraomenești.

Dar glifele aplicate pe piele erau cu totul altceva. Trupul Wondei atrăgea magia direct, fără să piardă vreo picătură prin intermediere. Asta o transforma într-o leoaică printre pisici domesticite, dar semnele dependenței erau înspăimântătoare.

— Ai ucis suficient în seara aceasta, Wonda.

— Da’ nu-i nici măcar miezu’ nopții! protestă ea. Aș putea salva vieți. Nu-i mai bine decât să mâzgălești tu acolo? Parcă nici nu-ți pasă…

— Wonda!

Leesha bătu din palme atât de tare, încât tânăra tresări. Lăsă ochii în jos și făcu un pas în spate, cu mâinile tremurând.

— Maestră, sunt atât de… de…

Cuvintele îi fură înghițite de un suspin.
Leesha se apropie de ea și își întinse brațele.
Wonda se încordă și mai făcu un pas iute înapoi.
— Te rog, maestră! Nu mă pot stăpâni! Am auzit cum ți-am vorbit. M-a îmbătat magia! Te-aș putea ucide!
— Nu mi-ai putea face rău, Wonda Cutter, spuse Leesha, atingându-i brațul.
Pe noapte, fata tremura ca un iepure îngrozit!
— Tocmai de aceea ești singura în care mă încred ca să testez această putere, adăugă Leesha.
Wonda rămase țeapănă, privindu-i cu scepticism mâna.
— M-am supărat! Rău. Și nici nu știu de ce.
O privi pe Leesha cu ochi speriați. În ciuda forței și a curajului, Wonda avea doar șaisprezece ani.
— Nu te-aș lovi niciodată, maestră Leesha, spuse ea, însă... nu știu, te-aș fi putut scutura sau așa ceva. Nu-mi cunosc propria putere. Ți-aș fi putut smulge brațul.
— Te-aș fi scurs de magie înainte să se petreacă asta, Wonda, zise Leesha.
Wonda o privi surprinsă.
— Poți face asta?
— Firește! spuse Leesha.
Cel puțin, *credea* că ar fi putut. Avea la îndemână ace înmuiate în poțiuni adormitoare și praf care te orbea, în orice caz.
— Dar depinde numai de tine să nu se ajungă acolo, continuă ea. Magia va încerca să te absoarbă, însă trebuie să o controlezi, așa cum îți controlezi arcul când îl înalți în vânt. Poți?
Wonda păru să se lumineze când auzi comparația.
— Da, maestră. Așa cum țintesc săgeata.
— Nu m-am îndoit nicio clipă, zise Leesha, revenind la catastif. Te rog să adaugi următoarea greutate pe cântar.
Wonda își coborî privirea și păru surprinsă că încă mai ținea câte două greutăți de douăzeci de kilograme fiecare în ambele mâini. Așeză una pe cântar, le rearanjă pe celelalte și se întoarse la bară.
Leesha încercă să noteze, însă degetele i se înțepeniseră de tensiune. Strânse pumnul atât de tare, încât îi trosni încheietura, apoi își întinse iar degetele, înainte să înmoaie penița în

cerneală proaspătă. Vena de la tâmplă îi pulsa și știa că o va cuprinde migrena.

O, *Arlen*! se minună, în sinea ei. *Oare cum a fost să treci singur prin asta*?

Îi spusese câte ceva, în multele nopți petrecute în coliba ei, învățând unul de la altul despre meșteșugul glifelor și demonologie. Între lecții, își împărtășiseră speranțe și povești, ca niște îndrăgostiți, însă niciodată nu se ținuseră măcar de mână. Fiecare șezuse pe canapeaua sa, cu o masă așezată cu grijă între ei.

Dar ea îl condusese mereu la ușă și îi oferise o îmbrățișare de rămas-bun. Uneori – doar uneori –, el își cufundase nasul în părul ei, inspirând. Atunci, știuse că ar fi acceptat un sărut fugar, savurându-l înainte să se retragă, ca să nu ducă la mai mult.

După ce pleca, stătea întinsă în pat și își imagina cum ar fi fost dacă el ar fi rămas cu ea. Dar nici nu încăpea vorbă. Arlen prezenta multe dintre temerile și schimbările de dispoziție manifestate de Wonda, fiind îngrozit că i-ar putea face rău sau că ar putea rămâne însărcinată și să nască un copil atins de magie. Propunerea ei de a lua ceai de rodiu nu fusese suficientă pentru a-l convinge.

Dar, precum glifarea pielii, totul se schimbase când apăruse Renna Tanner. Avea o forță aproape similară cu a lui și putea suporta urgia pe care Arlen se temuse că ar putea-o slobozi în clipele de pasiune alături de Leesha. Tot orașul cunoștea deja zgomotele pe care le scoteau.

Pe Creator, *Arlen*, *unde ai dispărut*? se întrebă ea. Avea multe întrebări despre lucruri pe care doar el sau Renna le-ar fi putut înțelege. *Nu-mi pasă dacă nu ne vom mai săruta vreodată – doar vino acasă*.

•

— Uită-te la asta! spuse Thamos.

Era fără cămașă și îi luă Leeshei o clipă să-și dea seama că ținea o monedă în mână. O aruncă spre pat, iar ea o prinse.

Era un klat de lemn lăcuit, moneda obișnuită din Angiers. Dar, în loc de sigiliul cu tronul de iederă, moneda era imprimată cu un cerc de protecție din glife, standard, cu linii cât se poate de clare.

— Fantastic! spuse Leesha. Nimeni nu va mai fi lipsit de glife pe timp de noapte, dacă fiecare poartă o monedă în buzunar.

Thamos încuviință.

— Tatăl tău a făcut matrița originală. Am deja o jumătate de milion pregătite, iar presele funcționează zi și noapte.

Leesha răsuci moneda și izbucni în râs. Pe partea cealaltă se afla portretul lui Thamos, sever și patern.

— Arată ca tine, când unul dintre cei din Văiugă uită să se plece în fața ta.

Thamos își îngropă fața în mâini.

— A fost ideea mamei.

— M-aș fi gândit c-ar vrea chipul ducelui acolo, zise Leesha.

Thamos clătină din cap.

— Le producem prea repede. Ghilda Negustorilor s-a temut că valoarea klaților ducelui ar scădea dacă monedele ar fi legate de Văiugă.

— Deci monedele nu vor avea nicio valoare în Angiers, spuse Leesha.

Thamos ridică din umeri.

— Deocamdată nu, dar vreau să le fac să valoreze tot atât cât aurul krasian.

— Că veni vorba, zise Leesha. Smitt se va plânge de Shamavah. I-a furat iarăși clienții.

Thamos se așeză pe pat, cuprinzând-o pe Leesha cu brațul și trăgând-o mai aproape.

— A insistat ca Arther să adauge asta la ordinea de zi. Nu pot spune că nu are dreptate. Comerțul cu krasianii presupune și riscuri.

— La fel ca refuzul. Nu trebuie să împărțim patul cu krasianii ca să ne dorim relații civilizate și contacte în Mărinimia lui Everam, iar acestea se creează prin comerț.

Thamos o privi cercetător, iar ea își regretă cuvintele alese. *Să împărțim patul*. *Ce idioată sunt*. *De ce nu l-am lovit peste nas cu asta*, *așa cum ar fi făcut mama*?

— În plus, adăugă ea, repede, motivele lui Smitt nu sunt tocmai nevinovate. Este mai puțin interesat de politică și de securitate decât de a-și ține la distanță rivalii.

Se auzi o bătaie în ușa dormitorului. La începutul relației sale cu contele, servitorii o făceau pe Leesha să tresară, mai ales dacă era dezbrăcată. Dar se obișnuise cu prezența constantă și discretă a celor care îl slujeau pe Thamos. Mai toți servitorii săi

apropiați îi slujiseră familia de generații și nu exista îndoială în privința loialității lor.

— Mă ocup eu.

Leesha își puse ciorapii și se strecură înapoi în rochie, apoi sună clopoțelul. Servitorul lui Thamos, Lord Arther, intră încet, însoțit de o slujnică mai în vârstă. Tarisa fusese doica lui Thamos de când era în scutece. Contele era unul dintre cei mai puternici bărbați din lume, însă tot tresărea când Tarisa îi spunea să stea drept.

— Alteță. Doamna mea.

Arther alunecă prin încăpere, cu privirea în podea, fără să îndrăznească măcar să ridice ochii spre spatele dezgolit al Leeshei, de care se apropiase Tarisa pentru a-i strânge șireturile.

— Cum se simte doamna mea? întrebă femeia.

Avea vocea blândă și, indiferent ce credea despre faptul că găsea mereu o femeie necăsătorită în dormitorul contelui, nu îi oferise niciodată un indiciu. Firește, ținând cont de reputația lui Thamos, probabil văzuse mai rău.

— Foarte bine, Tarisa! Și tu? întrebă Leesha.

— Ați putea să mă lăsați să fac ceva cu părul ăsta, răspunse bătrâna, luând o perie și atacând cosițele întunecate ale Leeshei. Lucrurile au devenit tare monotone pentru mine, de când Alteța Sa a învățat să numere mai mult decât propriile degete și să se șteargă singur la fund.

— Doică, te rog, mormăi Thamos, îngropându-și fața în mâini.

Arther se prefăcu a nu observa, iar Leesha râse.

— Doică, da, te rog, continuă! spuse ea. Fă orice dorești, numai să-mi povestești fiecare detaliu despre cum l-ai învățat pe Alteța Sa să folosească latrina.

Privi chipul bătrânei în oglindă. Ridurile fine de expresie se încrețiră, în timp ce separa și prindea grijulie cu agrafe părul Leeshei. Tarisei nu îi plăcea nimic mai mult decât să povestească despre stăpânul ei, pe când era băiețel.

— Îi spuneam micul pompier, spuse Tarisa, fiindcă stropea ca un furtun peste…

•

Tarisa avea multe povești de spus, însă degetele abile ale doicii nu se opreau nicio clipă din lucru cât vorbea. Părul Leeshei fu prins și aranjat fără cusur, fața, pudrată și buzele, pictate.

Cumva, femeia o convinse până și să îmbrace o rochie nouă, una dintre multele pe care i le dăruise Thamos.

Toate pregătirile și păstrarea aparențelor la curte ar fi fost cândva un blestem pentru ea, însă, treptat, relația ei cu Thamos, mereu conștient de ce purta, începuse să îi erodeze apărarea. Era o conducătoare, iar oamenii o priveau cu respect. Nu era nicio rușine să se prezinte impecabil.

Wonda aștepta, când Leesha părăsi iatacurile lui Thamos, și o urmă fără niciun cuvânt. Acum, fata părea mai liniștită. Leesha o trimisese la plimbare, la soare, ca să ardă puterea în exces, cât se întâlnise cu contele. Wonda nu își făcea nicio iluzie în privința felului în care ea și Thamos își petreceau timpul, dar, la fel ca Arther și Tarisa, nu scosese niciodată o vorbă și nu o judecase.

Thamos era încă înăuntru, agitându-se cu veșmintele și cu aranjarea până și a ultimului fir din barbă, deși Leesha știa că voia să-și facă intrarea doar după ce sfetnicii erau lăsați să aștepte puțin, pentru a-i da timp să plece în taină și să intre cum se cuvine.

Leesha ieși folosind o ușă lăturalnică, spre grădina ei privată de ierburi, aflată în interiorul zidurilor contelui. În calitate de Culegătoare de Ierburi Regală, sănătatea Alteței Sale era răspunderea ei, așa că era perfect firesc să fie văzută părăsind grădina și îndreptându-se spre porțile principale.

Tertipurile păreau inutile, fiindcă nu era nici pe departe un secret, însă Thamos insistase să păstreze aparențele, chiar dacă pentru a-i ține mama la distanță. Araine părea să fie de acord cu relația lor și, din câte știa Leesha despre bătrână, nu îi păsa ce făceau în dormitor; însă aparențele erau totul la curte.

Mâna Leeshei își mângâie burta. Curând, avea să se umfle și să forțeze situația. Toți vor presupune că era copilul contelui, iar presiunile aveau să curgă de peste tot ca să se căsătorească. Apoi, trebuia să aleagă între două rele.

Thamos era un om bun. Nu era strălucitor în gândire, dar era puternic și onorabil. Era mândru și orgolios, solicita obediență supușilor, însă era gata să își dea viața pentru cel mai neînsemnat dintre ei, pe timp de noapte. Leesha își dăduse seama că își dorea să își petreacă restul vieții împreună cu el, împărțind patul și tronul și conducând Văiuga împreună. Dar, când copilul lui Ahmann avea să se nască și să aibă tenul măsliniu, totul urma să fie distrus. Leesha era obișnuită să fie

centrul scandalului aici, în Văiugă, însă asta nu i-ar fi iertat-o nimeni.

Dar alternativa, dezvăluirea paternității copilului cât se afla încă în pântec, vulnerabil, ar fi fost mult mai primejdioasă. Inevera și Araine și-ar fi dorit moartea copilului și ar fi trimis-o, bucuroase, pe Leesha după el.

Simți cum îi tresar mușchii de la tâmple. Grețurile matinale mai cedaseră, însă migrenele erau mai cumplite ca niciodată, pe măsură ce sarcina avansa – era nevoie doar de un strop de îngrijorare pentru a le declanșa.

— Maestră Leesha!

Darsy aștepta lângă stâlpii de la intrarea principală în conacul contelui. Femeia voluminoasă își foi hârtiile, în timp ce făcea o reverență stângace. Leesha aproape o lecuise, pe ea și pe celelalte Culegătoare, de asemenea formalități inutile, când ajunsese contele în Văiugă, dar Thamos, obișnuit cu viața la palat, se aștepta la acest tratament și era greu de dezvățat. Acum, Leesha era urmărită de o suită de plecăciuni și reverențe peste tot.

— Te-am căutat în grădină, spuse Darsy. Cred că te-am ratat.

Leesha inspiră adânc și zâmbi călduros și senin.

— Bună dimineața, Darsy! Bănuiesc că ai mare grijă de infirmeria mea.

— Fac tot ce îmi stă în puteri, maestră, zise Darsy, însă am nevoie de părerea ta despre câteva lucruri.

Începu să îi întindă Leeshei hârtii, în timp ce mergeau, și „câteva” se transformară în mai multe, înainte să ajungă în sala sfatului. Leesha făcu adnotări pe cazurile pacienților, aprobă ture și alocări de resurse, semnă corespondența și tot ce îi mai băgă Darsy sub nas.

— Abia aștept să se întoarcă Vika din Angiers, mormăi Darsy. E plecată de luni întregi! Eu nu-s bună la treaba asta. Mă pricep mai bine să pun oase la loc și să opresc bătăile între ucenice decât să plănuiesc turele și să recrutez voluntari care să doneze sânge și să ajute cu răniții.

— Prostii! zise Leesha. Nu există nimeni mai bun decât tine la repararea oaselor, așa este, însă îți faci un deserviciu dacă crezi că aici se termină lumea ta. Nu m-aș fi descurcat fără tine anul trecut, Darsy. Ești singura în care am încredere că-mi va spune lucrurile pe care alții să tem să mi le spună.

Darsy tuși, iar chipul i se înroși. Leesha se prefăcu a nu observa, dându-i o vreme să-și revină. Reacția îi arătă că nu îi făcea nici pe departe suficiente complimente. Darsy o supăra, uneori, însă fiecare cuvânt rostit era adevărat și Darsy merita să îl audă.

Când ajunseră în sala sfatului, se întoarse ultima dată spre Darsy.

— S-a stabilit Culegerea?

Darsy încuviință.

— Fiecare infirmerie va avea ucenice pentru toată ziua. Aproape fiecare Culegătoare este gata să participe.

Leesha zâmbi.

— Nu sufli un cuvânt despre asta înăuntru!

Darsy încuviință.

— E treabă de Culegătoare.

Ceilalți membri ai sfatului erau deja prezenți când ele deschiseră ușa. Lord Arther fu primul care se ridică și se plecă, urmat și de ceilalți. Așteptară să se așeze Leesha, înainte să facă la fel. Asemenea formalități păreau nelalocul lor în Văiugă, însă Thamos nu se aștepta la mai puțin din partea sălilor sale de sfat, iar Arther îi bătuse la cap până și pe cei mai încăpățânați oameni, până când se adaptaseră.

În Angiers se spunea că știai mereu ce poziție ocupai în fața gazdei după ce fel de scaun primeai. În jurul marii mese erau douăsprezece scaune. Rojer, Arther, căpitanul Gamon, Hary Roller, Smitt, Darsy și Erny ședeau în scaune fără brațe, cu picioarele și spătarele dure sculptate din lemn aurit, de calitate, cu modelul de iederă al familiei regale din Angiers. Pernuțele umplute cu pene erau din mătase verde, brodată cu maroniu și auriu.

Inchizitorul Hayes și baronul Gared erau față în față, la mijlocul mesei, amândoi șezând în fotolii cu spătare înalte, înguste, care le arătau statutul. Veghetorul ședea, cu o demnitate calmă, pe pernuța sa de catifea. Puștiul Franq se afla lângă el, pe un scăunel simplu, fără spătar, adoptând o postură perfectă. Gared părea înghesuit în fotoliu, ca un adult șezând pe un tron de copil. Picioarele i se întindeau departe sub masă, iar mâinile sale mari amenințau continuu să rupă brațele dacă se mișca prea repede.

Scaunul Leeshei, de la un capăt al mesei, nu era tocmai un tron, însă era mult mai valoros decât ar fi fost oferit unei Culegătoare Regale. Era mai lat decât al baronului și al Inchizitorului împreună, avea o pernă foarte moale și o tapițerie bogată. Avea brațe late și suficient spațiu să șadă cu picioarele sub ea, dacă dorea.

Dar, dacă Leesha simțea că scaunul ei era ostentativ, trebuia doar să privească la monstruozitatea din aur și catifea a tronului lui Thamos, aflat în capul mesei și depășind celelalte scaune așa cum Gared depășea orice alt om. Chiar și gol, ca acum, amintea de puterea celui care ședea în el.

Câteva clipe mai târziu, apăru un băiat care-i făcu semn Lordului Arther, care fu din nou primul care se ridică. Ceilalți îl urmară și se plecară cu toții când intră contele. Leesha îi zâmbi ușor, făcând o reverență.

— Iertare că v-am făcut să așteptați, zise Thamos, fără să spună adevărul.

Fără îndoială că străbătuse la pas iatacul, numărând până la o mie, după ce pajii îl anunțaseră că și ultimul sfetnic se așezase.

— Arther, care este primul lucru pe ordinea de zi? întrebă el.

Arther se prefăcu că-și consultă tăblița de scris, chiar dacă știa totul pe de rost. Exersaseră în timp ce îl ajuta să se îmbrace.

— Ca întotdeauna, Alteță: alegeri, pământuri și drepturi.

Arther învățase să își ascundă neplăcerea provocată de ultimul cuvânt, însă buzele tot i se făceau pungă, de parcă ar fi fost acru în gura lui.

— Invitația adresată de maestra Leesha laktonienilor continuă să facă populația din comitatul Văiugii să crească în ritm alarmant, adăugă el.

Drepturi. Nici Leeshei nu îi plăcea cuvântul, însă nu din aceleași motive ca lui Arther. Era un cuvânt rece, folosit de cei cu burțile pline pentru a se plânge că trebuiau să îi hrănească pe cei flămânzi.

Leesha zâmbi.

— Văiuga este puternică, domnul meu. Nu numai datorită conducătorilor sau a magiei, ci și datorită oamenilor, cei care ne dau putere, și trebuie să îi primim cu brațele deschise pe toți cei care vor veni. Deja Văiuga Tăietorului și trei alte baronii au

depășit așteptările și furnizează venituri consistente din taxe către comitatul Văiugii.

— Patru din aproape douăzeci, maestră, remarcă Arther. Mai sunt încă trei care se reconstruiesc și încă o duzină abia la început. Costurile depășesc veniturile cu mult.

— Ajunge! spuse Thamos. Am fost trimis aici să cresc Văiuga, iar munca nu se poate face pe burta goală.

— Și nici nu se va face, interveni Leesha. Îngrășămintele și tehnicile de agricultură pe care le-am pregătit, Darsy și cu mine, vara asta ne-au triplat recolta. Vor fi aplicate în fiecare baronie, înainte să vină primăvara.

Îi mulțumi în gând învățătoarei sale, Bruna, pentru cărțile despre vechile științe ale lumii, care făcuseră posibilă mare parte dintre acele lucrări.

Se uită la Smitt.

— Cum merge înmulțirea iepurilor?

Smitt râse.

— Așa cum te-ai aștepta. La fel și cu albinele și găinile. Transporturile funcționează ceas. Avem stupi, scorburi și cotețe cu găini ouătoare în fiecare baronie. Chiar și în cele care nu-s decât o îngrămădire de corturi.

Thamos privi spre Gared.

— Baroane, cum se descurcă Tăietorii cu noile mari glife?

— Ar trebui să termine încă una săptămâna asta, răspunse Gared. Pământul a fost în mare parte eliberat, iar acum se sapă fundațiile și se tund gardurile.

Tunderea gardurilor era un termen folosit de Tăietori pentru modelarea perimetrului exterior al lizierei, pentru a întruni specificațiile precise ale glifarilor. Își înclină capul spre Erny, care fusese numit conducătorul Ghildei Glifarilor din Văiugă. Diferența dintre cei doi era înzecită de diferența dintre scaunele lor. Tatăl Leeshei arăta ca un șoarece lângă un lup.

Leesha își aminti din nou de noaptea în care îi surprinsese pe Gared și pe mama ei împreună. Scutură puternic din cap, ca să alunge imaginea. Nimeni altcineva nu remarcă, însă Thamos ridică o sprânceană spre ea. Ea își forță un zâmbet și îi făcu cu ochiul.

— Glifa ar trebui să se activeze în următoarele zile, spuse Erny, dar zona este bine patrulată. Acum, că a trecut luna nouă, oamenii pot reîncepe să construiască. Nu vom dispune de

putere completă până când clădirile, zidurile și gardurile nu întăresc forma.

Arther îi dădu lui Thamos o listă.

— Acestea sunt numele noilor baronii, precum și ale baroanelor și baronilor aleși pentru a le conduce, spre aprobare. Cu toții sunt dornici să plece genunchiul și să jure credință ție și tronului de iederă.

Thamos mormăi și privi hârtia. Încă nu era încântat să le permită refugiaților să își aleagă propriii lideri, însă contele și Soldații de Lemn pe care-i adusese în Văiugă erau luptători, nu politicieni. Era mai bine să lase grupurile să se gospodărească singure, pe cât posibil, câtă vreme țineau pasul și își făceau treaba.

— Și recrutarea? întrebă Thamos.

— Am oameni care colindă fiecare baronie și anunță lumea că-i instruim pentru a-i ajuta să își protejeze orașul, dacă se alătură Tăietorilor. Cadeții ajung la noi în fiecare zi și tot mai mulți oameni sunt pregătiți să iasă la luptă în fiecare noapte.

Thomas îl privi pe Smitt.

— Și cum îi echipăm? Tot mai e lipsă de arme?

— Ne luptăm să facem față cererii de săgeți, Alteță, însă avem mai mult decât destule sulițe. Smitt îi aruncă o privire lui Erny. Întârzierea e pricinuită de munca de glifare.

Erny făcu gura pungă, când toți îl priviră. Poate că nu își apăra drepturile în fața soției sale, însă la masa sfatului nu permitea nimănui să îl ironizeze.

— Voi lăsa pe Alteța Sa să decidă ce durează mai mult: să ciopleşti un băț sau să-l glifezi. Glifarii muncesc cât de repede pot, însă nu avem suficienți să acoperim cererea.

Thamos nu se lăsă.

— Pregătește mai mulți.

— Asta facem, spuse Erny. Sute, însă nu poți învăța cum să faci glife peste noapte. Ați dori să vă bazați viața pe glifele unui ucenic în primul an?

Smitt tuși, risipind tensiunea și atrăgând atenția din nou spre el.

— Lucrurile astea durează, firește. Între timp, vom avea mai mulți cai.

Asta îl făcu atent pe Thamos. Își pierduse calul favorit și mare parte din cavalerie la luna nouă din urmă cu șase săptămâni.

Cumpărase un mustang din Angiers, foarte asemănător cu armăsarul imens al lui Gared, Avalanșă, și vorbea atât de mult despre el, încât Leesha sugerase o dată că ar fi preferat să-și facă mendrele cu iapa, și nu cu ea.

Gared încuviință.

— Jon Stallion a angajat un grup de locuitori ai Văiugii la ferma lui. Acum e mare cât un oraș și sunt sute de oameni care prind și îmblânzesc mustangi. Spune că veți avea toți Soldații de Lemn pierduți și încă în plus, la primăvară. Costurile sunt ceva mai mari decât…

Arther își dădu ochii peste cap.

— Evident.

— Plătiți, spuse Thamos. Am nevoie de cavalerie, Arther, și nu am timp să mă cert pe niște klați.

Gura lui Arther devenise o dungă subțire, când făcu o plecăciune scurtă, din scaun.

— Firește, Alteță.

— Poate că Darsy ne-ar putea pune la curent cu situația convalescenților? întrebă Leesha.

Pe lângă pierderea cavaleriei, mii de locuitori fuseseră răniți în atacuri. Leesha folosise magie *hora* pentru a-i vindeca pe cei aflați în situații critice sau cu funcții importante, însă majoritatea trebuiau să se vindece natural, după ce Culegătoarele de Ierburi îi peticiseră. Mulți abia reîncepeau să își folosească membrele rupte și aveau nevoie de exerciții potrivite și de atenție, pentru a redeveni autonomi.

Darsy făcu o mișcare stângace, pe care Leesha o consideră o reverență așezată.

— Culegătoarele locale colindă întregul comitat. Voluntarii se adună în piețele orașului pentru a-i ajuta să își recapete forța mergând, întinzându-se și ridicând greutăți. Arătă cu bărbia spre Rojer și spre Hary. Saltimbancii umblă din sat în sat, înveselindu-i pe oamenii care se străduie să își revină.

Rojer încuviință.

— Nu doar atât, ci îi și învățăm pe oameni. Piețele nu sunt doar locuri pentru vindecarea răniților. Îi învățăm pe copii să cânte de îndată ce pot ține în mână un arcuș sau pot ciupi o coardă. Am trimis după meșteri lutieri în Angiers, continuă Rojer, scoțând un pergament din trusa lui de piese. Costurile…

— Iau eu asta, Maestre Juma-de-Mână, spuse Arther, întinzându-se după hârtie.

Promovarea ca maestru a lui Rojer de către Ghilda Saltimbancilor sosise cu ultimul mesager, însă titlul părea încă nou în urechile Leeshei. Lordul privi hârtiile și le trecu mai departe contelui, încruntat.

Chiar și Thamos oftă adânc, citind cifrele.

— Te grăbești să spui că Saltimbancii îți aparțin și nu mi se supun mie, Maestre Juma-de-Mână, până ai nevoie de bani. Dacă ai accepta poziția de crainic regal al Văiugii, ar fi mai ușor să găsesc fonduri pentru tine.

Rojer făcu gura pungă. Îl refuzase pe conte când îi făcuse prima dată oferta, cu luni în urmă, însă Leesha simțea că hotărârea i se înmoaie, pe măsură ce era tot mai probabil să devină contesă. Rojer era foarte încăpățânat însă și nu îi plăcea să dea socoteală nimănui. Faptul că Thamos insista atât nu făcea decât să îi sporească încăpățânarea.

— Cu tot respectul, Alteță, nu cerem nimic pretențios, spuse Rojer. Aceste instrumente vor salva la fel de multe vieți precum caii și sulițele dumitale.

Nările lui Thamos fremătară, la fel ca durerea din tâmplele Leeshei. Se întrebă dacă Rojer ar fi fost un crainic bun. Avea tendința să spună lucrurile nepotrivite.

— Câți dintre Saltimbancii tăi au murit la Asfințire, Maestre Juma-de-Mână? întrebă încet Thamos.

Știau amândoi răspunsul. Niciunul. Nu era o comparație corectă, însă Thamos nu era întotdeauna drept.

Hary își drese glasul.

— Între timp, lucrăm cu ce avem, Alteță. Toată lumea are voce și majoritatea pot fi învățați să îngâne o melodie. Nu toate baroniile au câte o Casă Sfântă, însă toate au coruri. Maestrul Rojer și… ăăă… soțiile lui s-au ocupat de asta. În Ziua a Șaptea puteți auzi *Cântecul Asfințirii* de la kilometri depărtare. E suficient să țină la distanță o pădurice întreagă de demoni ai lemnului. Maestrul Rojer a scris chiar și o versiune în chip de cântec de leagăn, continuă Hary. Una care îi poate proteja pe părinte și pe copil chiar în timp ce unul alină planșetele celuilalt.

Thamos nu părea convins, însă lăsă lucrurile așa.

— Amanvah și Sikvah oferă lecții de *sharusahk*, adăugă Rojer. Sunt noțiuni simple de *sharukin*, care ajută la vindecarea mușchilor întinși și a cicatricilor, reinstalând flexibilitatea.

Poate că locuitorii Văiugii încă priveau strâmb la krasianii din mijlocul lor, însă cu toții adoptaseră *sharusahk*. Arlen începuse să îi învețe pe Tăietori, însă acum microbul se răspândea în întregul comitat.

— Cântece krasiane în Casele Sfinte! se revoltă Inchizitorul Hayes. Practici krasiane în piețe. E destul de rău că avem o preoteasă păgână, care ne învață melodii închinate Creatorului, însă acum trebuie să ne corupem și mai mult oamenii, învățându-i să ucidă în felul șobolanilor deșertului?

— Da! spuse Gared. Mulți dintre Tăietori nu ar fi acum în viață fără muzica lui Rojer și mișcările de luptă krasiane. Nu îmi plac șobolanii deșertului mai mult decât îți plac ție, însă uităm cine este adevăratul dușman dacă strâmbăm din nas la ce-i face pe oameni puternici pe timp de noapte.

Leesha clipi. Înțelepciune din partea baronului. Lumea nu înceta să o uimească.

— Nu e doar asta, se înmuie Hayes. Dar mătăsurile pe care le vinde această Shamavah? Femeile se îmbracă precum târfele, uitând orice urmă de modestie și plantând păcatul în mințile bărbaților.

— Să-mi fie cu iertare! se răsti Leesha, ridicând o batistă de mătase, pe care o cumpărase cu o săptămână înainte.

Prima Soție a lui Abban, Shamavah, venise la Văiugă cu ea și deschisese un han krasian în oraș, întotdeauna plin. În spate, organizase un pavilion în care vindea produse de la miazăzi la prețuri șocant de scăzute și un șir constant de căruțe cu provizii veneau dinspre Mărinimia lui Everam, hrănind negoțul atât de necesar.

— Dacă tot ce le trebuie bărbaților ca să le vină ideea păcatului este ca femeile să fluture niște mătăsuri, spuse ea, poate că problema e la predicile tale, Inchizitorule, și nu la krasiani.

— Totuși, o întrerupse Smitt, Shamavah vinde ieftin ca să-mi răpească mie afacerile, dar recuperează fluturând aur pe sub nasul lucrătorilor și apoi plătindu-i în klați. Așa ajung oamenii noștri să depindă de lucruri de-ale inamicilor, lucruri fără de

care ne putem descurca sau pe care le putem face aici, în Văiugă.

— Cred că te-ai obișnuit prea mult să ai singurul magazin din oraș, Smitt, spuse Leesha.

Era adevărat că Vorbitorul Văiugii avea multe legături cu Ghilda Negustorilor din Angiers și că se tot îmbogățise, chiar în timp ce toți cei din jur sufereau în urma dificultăților din anul anterior.

— Am văzut cât ceri oamenilor flămânzi pentru o bucată de pâine, adăugă ea. Un pic de concurență îți va face bine.

— Ajunge, interveni Thamos. Nu suntem în poziția de a refuza comerțul acum, însă, începând de azi, voi impune o taxă pe importul tuturor bunurilor care provin din ținuturile krasiane.

La asta, Smitt și Hayes rânjiră larg, însă contele îi avertiză cu un deget.

— Dar amândoi va trebui să vă obișnuiți cu mătasea și concurența, în schimb. Nu vă faceți un obicei din a-mi irosi timpul cu asemenea plângeri mărunte.

Leesha își reținu propriul zâmbet, în timp ce el părăsea buzele celorlalți.

— M-aș gândi că noua catedrală nu este o chestiune măruntă, spuse Hayes, iritat.

— Chiar deloc, Inchizitorule, spuse Thamos. De fapt, Arther este contrariat zilnic, când face socotelile. Abia dacă ați început și deja ați depășit bugetul anual și orice linie de credit disponibilă.

— Nu există în întreaga Thesa bărbați și femei mai curajoși decât cei din Văiugă, Alteță, însă sunt pădurari, zise Hayes, iar ironia din tonul său era aproape imperceptibilă. Canoanele și înțelepciunea sugerează ca material de construcție pentru Casa Sfântă piatra. În Angiers, unde se lucrează adesea în piatră, costul ar fi de trei ori mai mare.

Smitt tuși. Era unul dintre mulții creditori care așteptau ca Inchizitorul să plătească.

— Ai ceva de spus, Vorbitorule? întrebă Thamos.

— Cu scuzele de rigoare pentru Alteța Sa și fără să vreau să fiu nerespectuos cu Inchizitorul, spuse Smitt, însă nu-i adevărat. Demonii au făcut cam toată munca de carieră pentru noi la luna nouă. În Văiugă, piatra este ieftină, la fel și mâna de lucru. N-a

fost ideea noastră să creăm prima clădire din istorie în forma unei nenorocite de glife.

— Nu-i întreaga baronie o glifă mare? întrebă Gared.

— Chiar și baronul este de acord că e o risipă redundantă, spuse Smitt.

Fața lui Gared adoptă expresia chinuită pe care o avea când cineva spunea ceva ce nu pricepea.

— O ce?

Puștiul Franq îl ignoră și se uită urât la Smitt.

— Cum îndrăznești să pui la îndoială vorbele Inchizitorului? Catedrala din Văiugă va fi cel din urmă refugiu dacă miezingii cuceresc comitatul, așa cum aproape că s-a întâmplat de luna nouă.

— Va dura decenii ca proiectul să fie finalizat, spuse Erny, și vă va lăsa cu încăperi de forme neregulate, cu podele irosite, în mare parte. Un zid glifat, simplu, ar fi mai ieftin și mult mai eficient.

— Demonii se deplasează până în centrul Văiugii, spuse Gared, și niciun zid nu-i va opri. E mai bine să folosim locul ca să ne rugăm pentru întoarcerea Izbăvitorului.

— Domnul Bales însuși neagă că ar fi Izbăvitorul, îi aminti Hayes. Cu propriile cuvinte. Trebuie să continuăm să căutăm Creatorul, pentru adevărata alinare.

Mâinile lui Gared se strânseră în pumni, auzind. Devenise tot mai pios, dar asta datorită credinței sale – împărtășită de zeci de mii de oameni din Thesa – că Arlen Bales era Izbăvitorul, trimis de Creator să conducă lumea împotriva miezingilor.

Inchizitorul fusese trimis în Văiugă de Veghetorii Creatorului din Angiers, pentru a studia aceste presupuneri. Ar fi fost de preferat să le respingă și să-l scoată pe Arlen drept impostor. Dar Inchizitorul nu era prost. O luare de poziție publică împotriva lui Arlen i-ar fi întors întreaga Văiugă împotrivă.

— Cu tot respectul, Inchizitorule, zise Leesha, dar Arlen Bales nu a spus niciodată așa ceva. Este adevărat că neagă că ar fi Izbăvitorul, însă ne-a spus să ne întoarcem privirile unul către altul.

Pumnii lui Gared loviră masa, făcând cupele să se zgâlțâie și hârtiile să tresară. Toți ochii din încăpere se întoarseră spre privirea lui întunecată.

— *Este* Izbăvitorul. Nu înțeleg de ce vorbim mai departe ca și cum n-ar fi.

Inchizitorul Hayes clătină din cap.

— Nu avem dovezi…

— *Dovezi*? tună Gared. Ne-a salvat pe toți când eram pierduți! Ne-a redat puterea de a ne salva singuri! Nimic nu poate nega asta. L-ați văzut cu toții plutind pe cer și aruncând fulgere *cu mâinile goale* și tot mai vreți *dovezii*. Ce-ați spune de faptul că n-a fost un atac al demonilor minții Asfințirea trecută?

Îl privi pe conte, apoi adăugă:

— L-ați auzit în timpul luptei: „Ești ultima mea preocupare, înainte să port lupta spre Miez”, i-a spus lui Jardir.

— Demonii continuă să vină în fiecare noapte, baroane, spuse Thamos. Casele ard. Războinicii sângerează. Oameni nevinovați mor. Nu voi nega ce a făcut domnul Bales, însă nici nu mă simt „izbăvit”.

Gared ridică din umeri.

— Poate că el s-a ocupat de partea cea mai grea, iar de restul trebuie să ne ocupăm chiar noi. Poate va fi din nou greu și el a mai câștigat puțin timp pentru ca noi să ne întărim. Eu nu sunt Veghetor și nu pretind că aș cunoaște planul Creatorului. Dar știu un lucru, la fel cum știu dincotro răsare soarele: Creatorul l-a trimis pe Arlen Bales să ne redea glifele de luptă și să ne arate cum să luptăm.

Se uită la Inchizitor, apoi spuse:

— Restul îl vom afla când vom ajunge acolo. Poate că vom fi vrednici și vom recâștiga noaptea sau poate că păcatele noastre ne vor apăsa prea greu și vom cădea.

Hayes clipi, neștiind ce să răspundă. Leesha îl vedea luptându-se cu sine însuși, încercând să împace „miracolele” lui Arlen cu dorința ca ordinul său să își păstreze puterea.

— Deci se presupune că trebuie să ne plecăm lui Arlen Bales? întrebă Thamos, dând glas gândurilor tuturor. Toți Veghetorii și Păstorii, eu, fratele meu și Euchor din Miln? Cu toții ar trebui să abdicăm de bunăvoie în favoarea lui?

— Să abdi… cum? întrebă Gared. Firește că nu! L-ați întâlnit. Domnul Bales n-are gânduri pentru tronuri și hârtii. Nu cred că Izbăvitorului îi pasă de altceva decât să ne țină în siguranță peste noapte. Așa că nu văd de ce ar fi rău să îl laud pentru ce a făcut, mai ales acum, când a plecat spre Miez pentru noi.

— Pentru asta avem doar cuvântul lui, baroane, remarcă sec Puștiul Franq.

Gared îl privi rece.

— Adică îl faci mincinos?

Puștiul dădu înapoi, dregându-și vocea:

— Normal că nu, eu…

Hayes își așeză o mână pe brațul lui.

— Puștiul să tacă!

De îndată, o privire ușurată traversă chipul lui Franq, iar el lăsă ochii în jos, retrăgându-se.

— Nu văd unde e diferența, se amestecă Leesha.

Gared o privi urât, dar ea îi întâlni privirea cu răceală și continuă:

— Dacă Arlen ar fi dorit să i se spună Izbăvitor, nu și-ar fi petrecut orice clipă liberă negând că ar fi. Că e sau că nu e, crede că oamenii nu-și vor pune spinarea la bătaie, dacă așteaptă să fie salvați.

Inchizitorul încuviință, poate cam prea nerăbdător. Acum, Leesha se întoarse spre el:

— Cât despre planurile tale, Inchizitorule, mă tem că trebuie să fiu de acord cu tata, cu Vorbitorul Smitt și cu baronul. Sunt nepractice și risipitoare.

— Nu tu decizi asta, Culegătoareo! se răsti Hayes.

— Nu, însă eu decid cum se va plăti pentru ele, spuse Thamos.

Vocea lui adoptase acel ton liniștit, care arăta că răbdarea lui era pe sfârșite și oamenii ar trebui să asculte cu atenție.

Toți ochii se întoarseră spre conte.

— Dacă insiști să continui construcția catedralei astfel, Inchizitorule, Veghetorii sunt bineveniți să suporte costurile. Nu mai discutăm despre fonduri regale până când nu îți schimbi planurile și nu adopți o variantă mai de bun-simț.

Hayes îl privi pe Thamos cu răceală, însă făcu o plecăciune scurtă.

— Cum dorești, Alteță.

— Cât despre Arlen Bales, spuse contele, te pot asigura, baroane, că acest subiect va fi atins în timpul vizitei tale la curte. Vei avea șansa de a-ți prezenta spața în fața Păstorului Peter și a ducelui în persoană.

Privirea zeloasă de pe chipul lui Gared se topi.

— Nu-s Vorbitor, Alteță. Sunt destui alții care se pricep mai bine decât mine să dea glas subiectului. Veghetorul Jona…

— A fost chestionat pe larg asupra subiectului, spuse Thamos. Dar frații mei sunt departe de a fi convinși. Ai fost martor direct la ascensiunea lui. Dacă tu crezi sincer că Arlen Bales este Izbăvitorul, vei vorbi în favoarea lui. Dacă nu ai curajul, asta va spune mai mult decât cuvintele.

Maxilarul lui Gared se încleștă, însă el încuviință.

— Izbăvitorul mi-a spus că viața nu e întotdeauna corectă. Dacă greutatea asta e pe umerii mei, o s-o duc și încă și mai mult.

•

Adunarea continuă o vreme, și fiecare sfetnic solicită, pe rând, fonduri pentru a plăti un proiect sau altul. Leesha își masă tâmplele, încercând să urmărească relatarea fiecărui consilier și să calculeze adevăratele cifre, pe care încercau să le ascundă. Chiar și când nu era de acord cu alegerile lui, nu îl invidia pe Thamos fiindcă trebuia să le facă. Își dorea să se afle la celălalt capăt al mesei, lângă el, ca să-l poată atinge și să-i șoptească sfaturi destinate doar urechilor lui.

Fu surprinsă cât de puternic o făcea să vibreze ideea. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai mult își dorea să fie contesă.

Își adună hârtiile cu migală, când întâlnirea se încheie, iar ceilalți sfetnici începură să iasă, pe rând. Spera să mai poată fura un moment cu Thamos, înainte să se îndrepte spre infirmerie, însă Inchizitorul se apropie de el și îi răpi șansa.

Leesha părăsi încăperea încet, trecând cât de aproape de ei putu, cu urechile ciulite.

— Mama și frații tăi vor afla, îl avertiză Inchizitorul.

— Da, le voi spune chiar eu! i-o tăie Thamos. Dar și că ești nesăbuit.

— Cum îndrăznești, băiete? mormăi Inchizitorul.

Thamos ridică un deget.

— Nu mai sunt sub bastonul tău, Veghetorule. Încearcă să-l agiți din nou în direcția mea și îl voi frânge pe genunchi, apoi te voi trimite cu următorul transport înapoi la Angiers!

Leesha strânse la piept hârtiile și zâmbi, părăsind încăperea.

Smitt aștepta afară, vorbind cu soția lui, Stefny, și cu fiul lor cel mai tânăr, Keet. Vorbitorul o privi, făcând o plecăciune.

— Scuzele mele dacă te-am ofensat mai devreme, maestră!

— Sala sfatului este menită pentru dezbateri, spuse Leesha. Sper că știi că Văiuga îți este datoare pentru serviciile aduse ca Vorbitor în aceste vremuri dificile.

Smitt încuviință, arzându-i una peste umăr lui Keet.

— Tocmai îi ziceam băiatului să găsim o soluție de a scădea prețul pâinii, așa cum ai cerut. Dacă există o cale, o va găsi el. Are mintea făcută pentru calcule, fix ca taică-său.

Fără ca el să o vadă, Stefny își dădu ochii peste cap spre Leesha. Amândouă știau că băiatul nu era, de fapt, fiul lui Smitt, ci al fostului Veghetor al Văiugii, Michel.

Atât Leesha, cât și Bruna se folosiseră de această informație ca de un bici aplicat lui Stefny, când femeia depășea măsura, însă acum, când propriul ei copil ilegitim îi creștea în pântec, Leesha știa că greșise procedând astfel.

— Am o vorbă cu tine, îi spuse lui Stefny după ce plecară bărbații.

— Da? întrebă femeia.

Nu fuseseră niciodată apropiate, însă amândouă făcuseră față miezingilor, de dragul locuitorilor răniți, și între ele apăruse respectul.

— Îți datorez scuze! spuse Leesha. Te-am amenințat cu Keet înainte, însă vreau să știi că nu aș fi făcut niciodată asta, nici lui Smitt și nici băiatului.

— Nici Bruna, indiferent ce spunea vrăjitoarea, fu de acord Stefny. N-oi fi eu de acord cu tot ce faci, fato, însă îți respecți jurământul de Culegătoare. Îți poți păstra scuzele.

Arătă din cap spre Smitt și spre băiat.

— Chiar dacă te-ai fi ținut de cuvânt, Smitt nu te-ar fi crezut niciodată, adăugă apoi, clătinând din cap. E un lucru ciudat cu copiii: oamenii văd în ei ce vor să vadă.

•

Rojer zâmbi când văzu trăsura lui Amanvah așteptând în curtea lui Thamos. Acoperită cu glife puternice și întărită cu *hora*, era la fel de sigură ca orice clădire din Văiugă.

Trasă de patru iepe de un alb strălucitor, trăsura era vopsită în culori asortate. Albul și auriul erau tipice pentru artizanii krasiani, austeri, însă la miazănoapte, unde o căruță de Saltimbanc arăta de parcă ar fi vomitat un curcubeu și fiecare Mesager de doi klați avea propriile sale culori, albul simplu ieșea mai tare în evidență chiar decât trăsura regală a lui Thamos.

Interiorul era un paradis de Saltimbanc, cu mătăsuri și catifele multicolore acoperind aproape orice suprafață. Rojer îi spunea „trăsura pestriță” și o adora.

Vizitiul era Coliv, Observatorul din tribul Krevakh trimis de Jardir să escorteze anturajul Leeshei înapoi la Văiugă. Bărbatul era un ucigaș cu sânge rece, foarte eficient și, la fel ca orice *Sharum*, îl privise pe Rojer ca pe un gândac; aștepta doar o comandă ca să îl strivească.

Dar vărsaseră sânge împreună de luna nouă și asta păruse să schimbe totul. Nu erau prieteni – Coliv oferea noi sensuri cuvântului *taciturn* –, însă Rojer primea acum un semn din cap de respect când îl vedea pe războinic, iar asta conta.

— Sunt înăuntru? întrebă el.

Coliv clătină din cap.

— *Sharusahk* în Cimitirul Alagai.

Vorbele lui erau măsurate, însă Rojer simți tensiunea din ele. De la moartea gărzii de corp a lui Amanvah, Enkido, Coliv preluase singur rolul și nu o lăsa niciodată pe Amanvah să se îndepărteze prea mult, doar dacă îi poruncea altminteri. Rojer nu era convins că omul dormea vreodată sau că avea timp să urineze.

Poate că ascunde o vezică de oaie sub pantalonii aceia largi. Rojer își purta masca de Saltimbanc, fără să lase să i se citească amuzamentul pe față.

— Haide să-i vedem!

Simți ușurarea lui Coliv. Deja trăgea de frâie, când Rojer abia apucase să închidă ușa în urma lui. Fu aruncat în mijlocul pernelor, iar trăsura porni cu o smucitură. Inspiră parfumul soțiilor sale și oftă, ducându-le deja dorul.

Dacă ar fi fost oriunde altundeva, măcar Sikvah l-ar fi așteptat înăuntru, îmbrăcată în mătăsurile ei colorate. Dar un aspect al onoarei krasiane îi împiedica să se apropie la o distanță mai mare de un kilometru de domeniul contelui, în lipsa unei invitații formale, care sosea prea rar să o mulțumească pe Amanvah. Erau sânge din sângele lui Shar’Dama Ka, în fond.

Le văzu în foișor când trăsura trase lângă Cimitirul Miezingilor, prinse în mișcările blânde și totuși dificile de *sharusahk*. În piață, aproape o mie de femei, bărbați și copii exersau cu ele.

Alunecară în poziția scorpionului, pe care până și Rojer, acrobat profesionist, o considera dificilă. Rojer văzu membre

care tremurau, în timp ce mulți se chinuiau să mențină poziția – sau o aproximare cât mai exactă a imposibilului –, însă chipurile lor erau senine, iar respirația, calmă. Aveau să reziste cât de mult puteau și în fiecare zi aveau să devină mai puternici.

Renunțară tot mai mulți. Mai întâi bărbații, apoi copiii. Curând, femeile începură să renunțe și ele. Apoi, mai rămaseră doar câteva, inclusiv Kendall, ucenica preferată a lui Rojer. La urmă, nu mai rămase nimeni. Totuși, Amanvah și Sikvah își păstrară poziția, fără efort, ca niște statui de marmură.

Rojer le numea *Jiwah Ka* și *Jiwah Sen* și le iubea enorm. Arrick îl învățase pe Rojer să se teamă de căsnicie ca de ciumă, însă ce aveau ei trei era mai mult decât visase vreodată Rojer.

Sikvah părea să simtă când voia să fie singur și dispărea, reapărând ca prin farmec în clipa în care avea nevoie de ceva. Era neobișnuit și uimitor. Era caldă și primitoare, îl mângâia și îi satisfăcea orice dorință – nemaivorbind de tot ce simțea în pantalonii lui tărcați – cu un maximum de atenție și de efort. Îi făcea confidențe când se întindeau în așternut, știind prea bine că totul va ajunge la Amanvah.

Sikvah era inima micii lor familii, iar Amanvah, firește, era capul. Era mereu serioasă, mereu în control, chiar și când făceau dragoste. Și, de obicei, avea dreptate, așa cum pricepuse Rojer. Amanvah cerea abandon în toate, iar Rojer învățase să i-l ofere.

Doar dacă nu era scripca la mijloc. Din noaptea în care își folosiseră pentru prima dată muzica pentru a ucide miezingi, soțiile lui știuseră că el conducea în asta. Amanvah era capul și Sikvah, inima, însă Rojer era arta, iar arta trebuia să fie liberă.

Încheiară sesiunea într-o poziție relaxată, pe spate, apoi săriră în picioare. Elevii lor rămaseră întinși, salutându-l pe Rojer cu un cor de gâfâieli și de mormăieli, când se apropie de estradă ca să-și sărute soțiile atunci când coborâră scările de pe scenă.

Kendall fu prima în picioare dintre locuitorii din Văiugă, venind spre ei. Amanvah și Sikvah îi tratau pe ceilalți ucenici ca pe niște servitori, însă de Kendall prinseseră drag. Era cea mai pricepută dintre toți, transformându-le trioul muzical într-un cvartet, și suficient de agilă ca să aibă o șansă reală chiar și la cele mai dificile mișcări de *sharusahk*. Respirația ei era adâncă și egală, însă precipitată de efort.

— Te-ai descurcat bine azi, Kendall am'Văiuga!

Amanvah vorbise în krasiană, făcând acel gest rar și demn din cap care însemna, venind din partea *Jiwah Ka* a lui, mai mult decât cea mai înaltă laudă. Kendall fusese inclusă în lecțiile de krasiană pe care i le dădeau lui Rojer, ceea ce îi era de mare ajutor, oferindu-i o parteneră de conversație care se chinuia la fel ca el.

Kendall zâmbi larg, trăgându-și pantalonii largi și tărcați într-o plecăciune impresionantă.

— Mulțumesc, Alteță!

Roba de antrenament se deschise puțin când se ridică în picioare, iar ochii lui Rojer coborâră, oprindu-se asupra cicatricilor adânci care îi brăzdau pieptul.

Kendall îi prinse privirea și zâmbi, însă apoi se uită în jos și își dădu seama că se uita la cicatrici, și nu la decolteul ei expus. Roși dintr-odată și își trase roba, acoperindu-se. Rojer întoarse iute privirea. Rușinea din ochii ei îl făcuse să intre în pământ.

Amanvah intui imediat disconfortul din aer. Făcu un semn discret spre Kendall, iar Sikvah o prinse iute de braț.

— Ești pregătită pentru tehnici mai avansate de *sharukin*, spuse Sikvah, dar trebuie mai întâi să îți cizelezi scorpionul.

— Am crezut că mă descurc, spuse Kendall.

— Mai bine decât oricare *chin*, poate, spuse Sikvah, însă trebuie să atingi un standard mai înalt, dacă dorești să fii instruită despre formele mai avansate. Haide!

Kendall îi aruncă o privire lui Rojer, însă permise să fie condusă la scurtă distanță pentru antrenament. Amanvah le privi pe femei plecând, apoi se întoarse spre Rojer în clipa în care se îndepărtaseră suficient.

— Bărbate, explică-mi. Te lamentezi adesea de cum se poartă oamenii tăi la vederea cicatricilor provocate ție de *alagai*, însă faci același lucru cu ucenica ta.

Rojer înghiți în sec. Amanvah știa să fie tranșantă. Uneori, îi era teamă de ea.

— Din vina mea le-a căpătat, răspunse el. Am vrut să mă laud cu priceperea ei în a-i fermeca pe demoni cu scripca. Am îndemnat-o să se descurce singură, înainte să fie pregătită, apoi m-am îndepărtat prea mult de ea. A făcut o greșeală, iar eu n-am fost acolo să împiedic ce s-a petrecut.

Vederea i se încețoșă de lacrimi.

— Gared a salvat-o, continuă el. S-a avântat într-o ceată de demoni și a scos-o de-acolo. Aproape că a murit în timp ce o opera Leesha. I-am dat sânge până aproape de leșin, dar abia dacă a fost suficient.

Amanvah îl privi cu asprime.

— I-ai dat sângele tău?

Tonul ei îl aduse cu picioarele pe pământ. Krasianii aveau o mie de legi și de obiceiuri când venea vorba de sânge, însă Rojer nu prinsese niciodată decât esența. Faptul că-i dăduse lui Kendall din sângele lui putea să o transforme în sora lui sau putea însemna că ea și Sikvah trebuiau să se lupte între ele cu pumnalele, numai Creatorul știa!

Amanvah ridică un deget în direcția lui Sikvah. Ea și Kendall abia dacă reușiseră să se miște, însă Sikvah începuse imediat să complimenteze progresele făcute de Kendall. În câteva clipe li se alăturară din nou lui Rojer și lui Amanvah. Kendall părea confuză, însă și ea, ca și Rojer, învățase că era mai simplu să se supună când soțiile lui se purtau ciudat.

— Trebuie să vii la prânz la noi.

Cuvintele lui Amanvah erau atât un ordin, cât și o invitație, o onoare greu de refuzat.

Kendall se înclină.

— Aș fi onorată, Alteța Voastră!

Se urcară cu toții în trăsura pestriță, îndreptându-se spre hanul lui Shamavah. Contele interzisese krasianilor să dețină proprietăți, însă asta nu o împiedicase pe Shamavah când văzuse clădirea, o fermă de mari dimensiuni, nu departe de centrul orașului. Prima Soție a lui Abban avea buzunare adânci, pline cu aur, și se târguise o singură dată cu proprietarul înainte de a pleca în posesia unei chirii pe un secol, valabilă în fața oricărei curți de magistrați din Thesa. Muncitorii trebăluiseră zi și noapte, adăugând extensii și etaje suplimentare. Deja era de nerecunoscut drept clădirea, mai degrabă modestă, care fusese înainte.

Prima zonă terminată fusese cea luxoasă, destinată demnitarilor krasiani aflați în vizită. Soțiile sale, cărora li se păreau inacceptabile camerele de la hanul lui Smitt, își mutaseră lucrurile de îndată. Rojer nu fusese consultat, însă nu se putea plânge. Shamavah îi îngropase în splendoare, în timp ce așteptau să fie finalizată construcția conacului lui Rojer.

Conac. Clătină din cap la acel gând. Nu avusese niciodată o casă, în adevăratul sens al cuvântului, iar de la moartea lui Arrick își odihnise oasele într-o singură cameră. În curând, avea să poată găzdui o întreagă trupă de comedianți și să îi mai rămână și spațiu.

În fața hanului aglomerat al lui Shamavah, se adunaseră deja mulți oameni, așteptând să se elibereze mese. Numeroși locuitori ai Văiugii prinseseră gust pentru felurile de mâncare krasiane, picante, și, imediat ce se ridica dosul cuiva de pe podeaua acoperită de perne, un altul îi luă locul.

Însă Amanvah era de sânge regesc din Krasia, iar Shamavah nu întârzia niciodată să o salute personal sau numai pe Rojer.

— Masa obișnuită, Alteță?

— *Inevera*, spuse Amanvah.

Însemna „Facă-se voia lui Everam”, însă, la fel ca în adresarea către Kendall, cu toții știau că era o poruncă.

— Dar, mai întâi, o baie, să ne spălăm sudoarea de la *sharusahk*.

Rojer nici nu văzuse, nici nu simțise vreo urmă de sudoare la soțiile lui, însă ridică din umeri. Cele două făceau baie mai des decât orice nobil din Angiers. Avea suficiente acte de revizuit, între timp.

Le conduse pe femei în camera mare de baie, unde oamenii lui Shamavah cărau deja găleți aburinde, ca să încălzească apa.

— Voi fi în…

— … apă, cu noi, spuse Amanvah, pe un ton relaxat și plăcut, de parcă un refuz ar fi fost de neimaginat.

Rojer și Kendall schimbară o privire incomodă.

— Dar am făcut baie dimineață…

— Un trup curat este templul lui Everam, spuse Amanvah, iar strânsoarea în care îi prinse brațul era ca un șurub de oțel.

Îl conduse spre camera plină cu abur, cu podea de lemn. Sikvah o prinse la fel pe Kendall. Amândoi se împotriviră, în timp ce femeile începură să tragă de hainele lor.

— Nu o să vă înțeleg niciodată pe voi, verdenii! se răsti Amanvah. Dezveliți suficientă carne pe stradă ca să faceți să se înroșească o femeie de așternut, însă vă sfiiți când vă gândiți doar că v-ați putea vedea unul pe altul la baie.

— Credeam că bărbații nu ar trebui să vadă femei goale decât dacă sunt căsătoriți, spuse Kendall.

Amanvah făcu un semn a lehamite.

— Nu ești promisă, Kendall am'Văiuga. Cum vrei să găsești un soț, dacă bărbații nu te pot inspecta?

Sikvah începu să descheie vesta lui Kendall.

— *Dama'ting* se vor asigura că onoarea ta rămâne nepătată, sora mea.

Kendall se relaxă și îi permise să o dezbrace, însă Rojer simți că îl cuprinde panica, în timp ce Amanvah proceda la fel cu el. Tonul ei calm era marcat de un ușor reproș.

— Vrei să spui că îți învălui ucenica în intimitatea muzicii tale, însă nu vrei să împarți apa caldă cu ea?

— N-are decât să aibă singură parte de toată apa pe care o dorește, răspunse el, încet. Nu-i nevoie să-i văd fundul gol pentru asta.

— Știi bine că nu de fundul ei îți este teamă, spuse Amanvah. Și nu se poate. Te vei confrunta cu cicatricile ei și vei cădea la pace cu ele, fiu al lui Jessum, sau, Everam să m-ajute, voi…

— Da, da, spuse Rojer, fără să aștepte să audă și restul amenințării. Am priceput.

O lăsă să-l dezbrace până la sfârșit și se îndreptă spre baie.

Soțiile lui Rojer aveau întotdeauna grijă de el în timpul băii și, de obicei, era complet excitat în acest punct. *Nu vreau să-și închipuie că vreau să mă împlânt în ea*.

Niciodată să nu-ți faci din ucenice tovarășe de pat, spunea mereu maestrul Arrick. *Nu poate ieși nimic bun din asta*.

Din fericire, fiindcă nervii lui Rojer erau încordați și pe cale să cedeze, rămase flasc. Apoi însă Kendall îi aruncă o privire lungă și deveni dintr-odată foarte conștient și de asta.

O femeie iartă mai degrabă un mădular mic, *decât unul moale*, îl învățase Arrick. Rojer își ascunse vintrele de ea, strecurându-se în grabă în apă. Soțiile sale îl urmară, iar Kendall fu ultima care li se alătură.

Rojer petrecuse atât de multă vreme ferindu-și privirea de ucenica lui, încât nu o văzuse niciodată cu adevărat. Era tânără, într-adevăr, însă nu era copila pe care o credea el.

Și cicatricile ei…

— Sunt frumoase.

Rojer nu intenționase să rostească vorbele cu voce tare.

Kendall lăsă privirea în jos. Rojer își dădu seama că era din nou nesigură la ce se uita el. Se prefăcu a-și lăsa ochii mai jos o clipă, apoi îi ridică iar, întâlnindu-i pe ai ei și rânjind.

— Și acelea sunt, însă mă refeream la cicatrici.

— Atunci cum de nu te-ai uitat la mine mai mult de-o clipă de când le-am căpătat? întrebă Kendall. Dintr-odată, ai înălțat o stâncă între noi.

Rojer lăsă privirea în jos.

— E vina mea că le ai.

Kendall îl privi fără să-i vină să creadă.

— Eu sunt cea care a greșit. Eu sunt cea care, atât de preocupată să te impresionez, nu am fost atentă la strune.

— Nu ar fi trebuit să te împing niciodată să te descurci de una singură, spuse Rojer.

— Nu ar fi trebuit să mă pretind pregătită, când nu eram, îi răspunse Kendall.

— Apa se va răci înainte să vă încheiați cearta! se răsti Amanvah. Ce mai contează? A fost *inevera*.

Sikvah încuviință.

— Nie a trimis *alagai*-ii, bărbate, nu tu. Iar Kendall trăiește, în timp ce lor li s-a arătat soarele.

Rojer ridică mâna cu trei degete, cea ciuntă, care-i adusese numele de Juma-de-Mână.

— Poporul soțiilor mele înțelege frumusețea cicatricilor, Kendall. Partea de mână care-mi lipsește este acolo unde mama și-a dat viața pentru mine. O prețuiesc la fel de mult ca pe degetul meu mare.

Făcu un semn către cicatricile care traversau pieptul lui Kendall, făcute de ghearele demonului, și către semiluna lăsată de colții lui.

— Am văzut mulți oameni pățind asta, Kendall. Sute. Mii. I-am văzut pe cei care au trăit să povestească și altora și pe cei care nu au avut același noroc. Dar nu am văzut mulți care să pățească la fel ca tine și să supraviețuiască. Sunt o reprezentare a puterii și a voinței tale și nu am mai văzut niciodată ceva mai frumos.

Buza lui Kendall începu să tremure. Apa îi șiroia pe față și nu era toată abur evaporat. Sikvah o luă în brațe.

— Are dreptate, sora mea. Ar trebui să fii mândră.

— Soră? întrebă Kendall.

— Soțul nostru ți-a dat sângele lui în noaptea în care ai căpătat aceste cicatrici. Amanvah le urmări cu degetul. Suntem o familie acum. Dacă dorești, te voi accepta ca *Jiwah Sen* a lui Sikvah.

— Poftim?!

Rojer se relaxase în apa fierbinte, însă acum se ridică, stropind totul în jur.

Sikvah se înclină spre Kendall, iar sânii i se afundară în apă.

— Voi fi onorată să te accept, Kendall am'Văiuga, drept soră-soție.

— Stați puțin, spuse Rojer.

Kendall pufni.

— Mă îndoiesc că vom găsi un Veghetor care să vrea să oficieze o *asemenea* ceremonie.

— Inchizitorul Hayes nu o recunoaște nici măcar pe Sikvah, remarcă Rojer.

Amanvah ridică din umeri, fără să-și ia ochii de la Kendall.

— Oamenii Sfinți păgâni sunt irelevanți. Eu sunt Mireasa lui Everam și fiica Izbăvitorului. Dacă faci jurământul în fața mea, veți fi căsătoriți.

De parcă nici nu aș fi aici, se gândi Rojer, în timp ce femeile care făceau baie îi negociau *al treilea* mariaj. Știa că ar fi trebuit să protesteze, însă îi lipseau cuvintele. Nu călca niciodată într-o Casă Sfântă, dacă nu era nevoit, iar vorbele unui Veghetor nu făceau nici cât o ceapă degerată pentru el. Creatorul știa că el – și maestrul său înaintea lui – făcuseră suficiente neveste să își încalce legămintele. Măcar pentru câteva ore.

Dar genul acela de lucruri ducea mereu la încurcături. Creatorului nu i-o fi păsat, însă poate că Veghetorii aveau un dram de înțelepciune în dogmele lor.

— Da, încuviință Kendall, privind apa, iar Rojer simți că îl străbate un fior. Ea o privi în ochi pe Amanvah. Da, bine. Așa voi face.

Amanvah încuviință, zâmbind, însă Kendall ridică mâna.

— Dar nu fac niciun jurământ la baie. Vreau să știu mai multe despre povestea asta cu *Jiwah Sen* și trebuie să îi spun și mamei.

— Firește, spuse Amanvah. Fără îndoială că mama ta va dori să îți negocieze zestrea și să ceară binecuvântarea patriarhului.

La asta, Rojer se mai relaxă, iar Kendall păru să își revină și ea.

— Nu-i niciun patriarh, spuse ea. Miezingii i-au luat pe toți, în afară de mama.

— Acum, că tu ești promisă, va avea și ea un bărbat care să o apere, îi spuse Amanvah. Se vor adăuga camere pentru amândouă la noul conac al soțului nostru.

— Așteptați, interveni Rojer. Eu nu am nimic de spus în asta? Dintr-odată sunt promis și trebuie să locuiesc cu noua mea soacră?

— Dar ce-are mama? întrebă Kendall.

— Nimic, spuse Rojer.

— Ba bine că nu, spuse Kendall.

— O bunică va fi de mare folos când încep să apară copiii, bărbate, spuse Amanvah.

— Ce s-a întâmplat cu nevoia mea de libertate? întrebă Rojer.

Îi ieșiră cuvintele în chip de chițăit de șoarece și toate femeile, chiar și Kendall, izbucniră în râs.

— Pot să îți mărturisesc ceva, sora mea? întrebă Sikvah.

— Firește, răspunse Kendall.

Zâmbetul modest al lui Sikvah se curbă un pic mai mult.

— M-am culcat cu soțul meu în baie înainte de căsătorie.

Rojer se așteptă la o reacție scandalizată, însă Kendall zâmbi șiret și se întoarse să îl privească în ochi.

— Da? Serios?

•

Leesha privi ceasul cu apă, descoperind cu uimire că se apropia amurgul. Muncise ore în șir, dar îi păruseră doar câteva momente, de când coborâse în laboratorul din pivniță. Să făurească magie *hora* avea un efect asemănător cu ce li se întâmpla războinicilor care se luptau cu miezingii folosind arme glifate. Se simțea plină de energie și puternică, în ciuda timpului petrecut aplecată peste masa de lucru.

În ultimul an, folosise pivnița aproape exclusiv pentru lucrul cu flăcări și disecarea demonilor, dar, de când se întorsese din Mărinimia lui Everam, o transformase într-o cameră de glifare. Învățase multe cât călătorise, însă nimic nu era mai atrăgător decât magia *hora*. În trecut, reușise să glifeze la lumina soarelui, având nevoie de întuneric și demoni doar pentru a-i activa

efectele. Acum, grație lui Arlen și Ineverei, înțelegea multe alte lucruri.

Pe pământul ei se construise un hambar întunecos și aerisit, suficient de îndepărtat de colibă pentru a ține mirosul la distanță, unde trupurile demonilor uciși, plesnind de magie, se uscau încet. Sângele demonic era colectat în sticle opace, făcute anume pentru a întări vrăjile, iar oasele lustruite și rămășițele mumificate erau glifate și îmbrăcate în argint sau în aur, pentru a da puteri permanente, reînnoite, armelor și altor obiecte. Câteva funcționau chiar și la lumina zilei.

Era un progres incredibil, care ar fi putut schimba cursul războiului împotriva demonilor. Leesha putea vindeca răni pe care le crezuse cândva incurabile și putea lovi miezingii de la distanță, fără să fie nevoie a-și risca viața. Șorțul ei avea deja nevoie de mai multe buzunare, pentru sortimentul ei de glife în continuă creștere. Unii dintre cei din Văiugă o numeau vrăjitoarea glifelor, deși nu i-o spuneau niciodată în față.

Dar, în ciuda puterii descoperirii, glifarea și magia *hora* erau o muncă prea dificilă ca ea s-o poată face singură. Avea nevoie de aliate, de mai multe vrăjitoare ale glifelor, care să o ajute cu confecționarea și care să ducă vorba, asigurându-se că puterile acestea nu se pierdeau din nou.

Urcă scările, având grijă să tragă perdeaua groasă înainte de a ridica trapa și a intra în colibă. Pe ferestre pătrundea încă puțină lumină, însă Wonda aprinsese deja lămpile.

Leesha avu suficient timp să se spele și să-și schimbe rochia, înainte ca femeile să ajungă la Adunare. Tendoanele i se răsuciră ca un turnichet în cele câteva minute. Fu pe cale să pocnească, înainte ca prima trăsură să apară pe drumul glifat.

Apoi, Wonda deschise ușa, iar Leesha o văzu pe maestra Jizell, o femeie solidă, la vreo cincizeci de ani, cu șuvițe groase, cenușii, în păr și riduri adânci de expresie pe chip.

— Jizell! strigă Leesha. Cum nu mi-ai răspuns niciodată la misive, am crezut…

— Că sunt prea lașă ca să înfrunt câteva nopți pe drum și să vin, când mă cheamă familia? întrebă Jizell.

O zdrobi pe Leesha într-o îmbrățișare, răpindu-i răsuflarea și făcând-o să se simtă în siguranță.

— Te iubesc ca pe fiica mea, Leesha Paper. Știu că nu ne-ai fi cerut să venim dacă nu aveai cu adevărat nevoie de noi.

Leesha încuviință, însă nu își slăbi strânsoarea, ținându-și capul lipit de pieptul lui Jizell încă o clipă. Se înfioră și, dintr-odată, începu să plângă.

— Sunt atât de speriată, Jizell! șopti ea.

— Gata, păpușică, spuse femeia, mângâind-o pe spate. Știu. Porți lumea pe umeri zilele astea, însă nici că am văzut vreodată o pereche mai puternică de umeri. Dacă nici tu nu poți rezista, atunci nimeni nu poate.

O strânse mai tare, apoi adăugă:

— Iar eu și fetele vom fi mereu aici, să îți punem la dispoziție spinările.

Leesha ridică privirea.

— Fetele?

Jizell îi dădu drumul și făcu un pas în spate, scoțând din sân o batistă și făcând cu ochiul.

— Șterge-ți ochii și salută-ți noile vechi ucenice.

Leesha inspiră adânc, ca să se calmeze, ștergându-și ochii. Jizell se ținu aproape, oferindu-i intimitatea de a-și reveni înainte să deschidă din nou ușile trăsurii. Roni și Kadie, ucenice care studiaseră cu Leesha până când se întorsese în Văiugă, cu un an înainte, săriră din trăsură drept în brațele ei. Entuziasmul lor era viu, iar Leesha râse când îl simți.

— Am văzut marea glifă aprinzându-se, maestră! chițăi Kadie. A fost minunat!

— Nu la fel de minunat ca toți bărbații de pe-aici, spuse Roni. Toți cei din Văiugă sunt atât de înalți?

— Pe noapte, Roni, își dădu Kadie ochii peste cap, suntem aici, în beznă, iar ție îți stă mintea numai la băieți!

— La bărbați, o corectă Roni și până și Leesha rânji.

— Ajunge, mașini de chicotit ce sunteți! spuse Leesha, adoptând cu ușurință vechiul ei ton sever de instructoare. Putem vorbi mai târziu despre glife și băieți. În seara asta avem de lucru. Arătă spre spațiul de operații recent construit, care se afla în capătul curții. Mergeți să ajutați Culegătoarele să-și ia locurile în primire, pe măsură ce sosesc.

Fetele încuviințară și se îndepărtară.

— Noile mele vechi ucenice? întrebă Leesha.

— Câtă vreme le poți suporta vorbăria, spuse Jizell. Vor învăța mai multe aici decât în Angiers.

Leesha încuviință.

— Și li se vor cere mai multe. Adesea, nu avem parte de luxul unei infirmerii curate în care să lucrăm, Jizell. În scurtă vreme, vor ajunge să-i taie și să-i repare pe oameni în locul în care au căzut, doar pentru a-i aduce la infirmerie în viață.

— Lumea merge la război, într-un fel sau în altul, spuse Jizell. Culegătoarele nu se mai pot ascunde după ziduri.

Jizell îi puse o mână pe umăr, apoi adăugă:

— Dar dacă e să îi învețe cineva o lecție, aș prefera să fii tu. Sunt mândră de tine, fato!

— Mulțumesc, spuse Leesha.

— Câte săptămâni au trecut de când ai sângerat ultima dată? întrebă Jizell.

Inima Leeshei făcu un salt. Glasul i se înecă în gât și încremeni, cu ochii larg deschiși.

Jizell îi aruncă o privire amuzată.

— Să nu pari surprinsă. Nu ești singura dintre noi care s-a pregătit cu maestra Bruna.

•

Din întreaga Văiugă, Culegătoarele de Ierburi veniră pe drumul glifat. Unele pe jos, de la o infirmerie aflată la doar câțiva kilometri distanță, lângă Cimitirul Miezingilor. Altele, în trăsuri, trimise să le adune din cele mai îndepărtate baronii. Veniseră chiar și câteva din satele de refugiați care nu fuseseră încă absorbite.

— Niște hoațe, spuse Wonda, după ce le salutară pe câteva dintre acele femei subțiri, cu ochi duri.

— Ajunge cu vorbele astea, Wonda Cutter! spuse Leesha. Este o Adunare. Fiecare femeie prezentă aici a făcut jurăminte să salveze vieți și le vei trata pe toate cu respect. Este limpede?

Ochiul Wondei se zbătu și străluci, iar Leesha se întrebă dacă nu fusese prea dură. Apoi însă fata înghiți cu greu și încuviință.

— Da, maestră. Nu am vrut să fiu lipsită de respect.

— Știu că nu ai vrut, dragă Wonda, zise Leesha. Dar nu trebuie să uiți niciodată că adevăratul dușman vine dinspre Miez. Atacul lor de lună nouă a fost doar o schemă și aproape că ne-au distrus, chiar dacă Arlen și Renna erau aici, în Văiugă.

Wonda își încleștă pumnul.

— Se va întoarce, maestră.

— Nu știm asta, răspunse Leesha. Iar, dacă s-ar întoarce, probabil ți-ar spune chiar el că am face mai bine să ne aliem cu toți cei cu care putem.

— Da, maestră, spuse Wonda. Dar tot cred că ar fi trebuit să mă lași să ascund argintăria.

Leesha clătină din cap, numărându-le pe femeile aflate deja înăuntru și pe cele care veneau de pe drum. Trăsurile oprite se întindeau într-un șir care nu putea fi cuprins cu ochii, iar alte Culegătoare soseau pe jos.

Amanvah și Sikvah ajunseră ultimele, lăsându-l pe Rojer să aștepte în curte, împreună cu alți bărbați, și urmându-le pe Leesha și pe Jizell în interior. Flecăreala femeilor crescu în intensitate când le văzură pe femeile krasiane stând lângă Leesha la intrare.

Leesha inspiră adânc. Jizell îi strânse umărul, liniștitor, iar ea păși în centru. Vocile se opriră imediat.

Leesha le cuprinse pe toate cu privirea, răsucindu-se și încercând să prindă fiecare privire, chiar dacă numai o clipă. Aproape două sute de femei se aplecau în față, așteptând să vorbească vrăjitoarea glifelor.

Nu era nici pe departe suficient. Potrivit celor care făcuseră recensământul, întregul comitat și împrejurimile sale ajunseseră la aproape cincizeci de mii de locuitori. Puține și înainte de aceste vremuri tulburi, multe Culegătoare de Ierburi fuseseră capturate sau ucise pe drum, fugind din calea invaziei krasiane, ori căzuseră pradă distrugerii de la luna nouă.

Mai puțin de jumătate dintre ele erau adevărate Culegătoare de Ierburi. Leesha le cunoștea pe multe dintre ele din corespondență și din întâlnirile la prima lor sosire în Văiugă. Câteva știau să citească și cunoșteau tehnicile lumii vechi, însă altele erau doar moașe ridicate la un rang mai înalt, bunici care știau să scoată un copil din pântecul mamei și să fiarbă câteva leacuri simple. Foarte puține știau să vindece și aproape niciuna, nici măcar Jizell, nu știa să glifeze.

Restul erau ucenice. Câteva fete în pregătire, altele, mai în vârstă, femei chemate în infirmerii când numărul răniților începea să crească, probabil fără alte abilități decât fierberea apei și schimbarea lenjeriei.

Acum, sunteți toate Culegătoare, se gândi Leesha.

— Vă mulțumesc că ați venit! strigă Leesha, cu vocea puternică și limpede. Multe dintre voi ați străbătut distanțe mari și vă mulțumesc îndoit. Nu a mai fost o asemenea Adunare în Văiugă din vremea când maestra Bruna, cea care m-a învățat pe mine, era tânără.

Multe dintre femei încuviințară. Bruna le era cunoscută tuturor – legendara Culegătoare de Ierburi, care trăise până la o sută douăzeci de ani, înainte să o ia dizenteria.

— Adunările erau ceva obișnuit, spuse Leesha. După Întoarcere, era singura cale rămasă pentru a colecta secretele vechii lumi și pentru a încerca să recâștigăm o parte din lucrurile pierdute când demonii au ars marile biblioteci. Trebuie să revenim la acea stare de fapt. Suntem puține și avem multe de împărtășit, dacă e să supraviețuim lunilor ce vor să vină. Trebuie să recrutăm la fel de asiduu precum Tăietorii și să ne pregătim împreună, la fel ca ei. Ucenicele mele mi-au transcris cărțile despre substanțe chimice și despre vindecare. Toate veți pleca la casele voastre cu propriile exemplare. Și, de azi înainte, vor avea loc lecții cu caracter regulat aici, acoperind totul, de la vindecare la glifare și la anatomia demonilor, chiar și unele dintre secretele focului. Pentru unele, voi fi maestră; pentru altele – privi spre Jizell și Amanvah – voi fi și eu ucenică.

— Hei, nu te poți aștepta să luăm lecții de la o vrăjitoare krasiană! strigă o bătrână, plină de îndrăzneală.

Multe altele îngânară o aprobare. Prea multe.

Leesha privi spre Amanvah, însă, cu toate că știa că tânăra prințesă era plină de mândrie, aceasta rămase calmă și refuză să se lase atrasă în dispută. Leesha pocni din palme, iar ucenicele sale aduseră pe o targă un Tăietor rănit. I se dăduse o poțiune adormitoare, iar fetele icniră când ridicară greutatea bărbatului solid pe masa de operații.

— Acesta este Makon Livadă, din baronia Noului Rizon, spuse Leesha, trăgând cârpa albă care-l acoperea până în talie și dezvelind vânătăi negre și purpurii în jurul unei linii de copci care i se întindea pe abdomen. A fost rănit în timp ce curăța terenul pentru o nouă mare glifă, cu trei nopți în urmă. Am petrecut opt ore tăind și cosându-l înapoi la loc. Există printre voi cineva care a asistat la asta?

Șase Culegătoare și câteva ucenice ridicară mâinile. Și totuși Leesha arătă spre bătrâna care strigase mai devreme.

— Culegătoare Alsa, parcă?
— Da, spuse bătrâna, cu o privire bănuitoare.
Era una dintre Culegătoarele refugiate, provenită dintr-unul din cătunele care fugiseră de invazia krasiană. Era adevărat că mulți dintre migranți se dedaseră la hoții, însă disperarea lor nu se petrecuse fără motiv.
— Te rog să vii să inspectezi rana, spuse Leesha.
Culegătoarea mormăi și izbi cu cârja în pământ, ridicându-se. Roni se apropie să o ajute, însă Alsa o amenință, iar fata păstră cu înțelepciune distanța, în timp ce bătrâna se îndrepta încet către centrul încăperii.
În ciuda unui aspect exterior neîngrijit, Culegătoarea Alsa părea să își cunoască meseria. Inspectă rana lui Makon cu mâini ferme, dar blânde. Strânse copcile și își frecă degetul mare de cel arătător sub nări, adulmecând.
— Faci treabă bună, fată, spuse într-un târziu. Băiatul are noroc că e în viață. Dar nu-mi dau seama ce-are asta a face cu împărtășirea secretelor noastre cu șobolanii deșertului, apoi arătă cu bastonul spre Amanvah.
Tânăra *dama'ting* privi bățul, însă își păstră calmul.
— Are noroc că trăiește, repetă Leesha. Chiar și așa, vor trece luni înainte ca Makon să poată merge sau să aibă scaun fără sânge și dureri. Va urma o dietă lichidă timp de câteva săptămâni și e posibil să nu fie în stare să mai lupte sau să mai facă muncă grea vreodată.
Făcu semn spre Amanvah, care se apropie, atentă să păstreze distanța față de Alsa. Scoase un cuțit de argint curbat.
— Hei, ce crezi că faci? întrebă Alsa, apropiindu-se și ea, cu cârja gata să lovească.
Leesha o opri, cu o mână întinsă.
— Rogu-te, răbdare, maestră! spuse ea.
Alsa o privi cu neîncredere, dar se abținu când Amanvah tăie cu pricepere copcile Leeshei, aruncându-le. Întinse o mână, iar Sikvah îi dădu o pensulă din păr fin de cal, apoi scoase de undeva un bol de porțelan pentru cerneală.
Pieptul și burta lui Makon fuseseră rase, lăsându-i lui Amanvah o suprafață de lucru curată și netedă. Înmuie pensula și șterse cerneala în exces de marginea bolului, pictând apoi glife precise în jurul rănii. Lucră repede și cu încredere, dar tot

trecură minute bune înainte să termine. Când sfârși, două elipse concentrice de glife înconjurau linia de copci.

Apoi, vârî mâna în săculețul cu *hora*, scoțând un os de demon care arăta ca o bucată de cărbune. Îl trecu încet peste rană, iar glifele începură imediat să strălucească, mai întâi ușor, apoi tot mai tare. Cele două elipse părură să se rotească în direcții opuse, iar glifele sclipiră tot mai puternic, până când cei aflați cel mai aproape trebuiră să își ferească ochii.

Câteva clipe mai târziu, strălucirea păli, iar Amanvah își șterse mâinile, după ce osul se făcu praf. Sikvah apăru iar, aducând un bol cu apă fierbinte și o cârpă. Amanvah le luă și șterse sângele închegat și glifele de cerneală, apoi făcu un pas în spate.

Culegătoarele se arătară foarte uimite. Toate văzură cum pielea lui Makon devenise din negru-purpuriu de un rozaliu palid, iar rana dispăruse.

Alsa trecu pe lângă Leesha, apropiindu-se iar de războinic și trecându-și palma peste pielea fără nicio urmă. Apăsă, strânse și ciupi. În cele din urmă, ridică privirea spre Amanvah.

— Nu este posibil!

— Orice este posibil, dacă așa vrea Everam, maestră! spuse Amanvah.

Apoi se întoarse spre a se adresa Adunării.

— Eu sunt Amanvah, Prima Soție a lui Rojer asu'Jessum am'Hanul am'Văiuga. Suntem krasiane, într-adevăr, dar sora mea soție și cu mine facem parte din tribul Văiugii acum. Războinicii voștri sunt ai noștri și toți cei care se opun *alagai*-lor sunt în grija *dama'ting*. Cu magia *hora* mulți dintre cei care ar fi murit altfel pot fi salvați și mulți dintre cei răniți vor putea lupta din nou. Mâine-noapte, Makon am'Livadă va putea ridica din nou sulița, alături de frații săi, să apere Comitatul Văiugii.

Se întoarse și o privi pe Alsa în ochi:

— Dacă-mi permiți, te voi învăța să faci ce am făcut eu.

•

Afară, în curte, Rojer nu reușea să prindă niciun cuvânt rostit în interior, la Adunare, însă urechea sa antrenată mai intuia câte un glas sau ton – cu predilecție ale Leeshei. Petrecuse ore întregi pregătind-o să domine publicul, proiectându-și vocea ca un Saltimbanc. Leesha se descurcase bine, mai ales având la îndemână performanțele pline de pricepere ale contelui, ca material de studiu. Thamos putea vorbi pe un ton normal celor

aproape de el, fără ca nimeni din cei care trăgeau cu urechea să poată prindă un cuvânt, și putea proiecta șoapte peste întreaga curte. Pregătiți de la naștere să poruncească, cei cu sânge regal din Fortul Angiers ar fi rușinat o trupă întreagă de actori. Ascultarea era de la sine înțeleasă, așa că erau liberi să fie blânzi, doar dacă nu se aflau sub presiune, și chiar și atunci își păstrau demnitatea.

Rojer văzuse cu ochii lui cât de repede se putea transforma în pocnet de bici tonul acela afabil. O schimbare subtilă, fără a pierde din politețe, putea exprima nemulțumire fără să jignească și toți cei prezenți știau cum se aștepta conducătorul lor să se poarte.

Acum, vocea Leeshei străbătea spațiul în același fel: politicoasă și respectuoasă, însă pe deplin în control.

Urma să devină o contesă minunată, odată ce ea și Thamos nu se mai ascundeau după deget și anunțau inevitabila uniune. Spera să fie curând. Dacă exista cineva pe lume care să merite puțină fericire, aceea era Leesha Paper. Pe noapte, până și Arlen își găsise o nevastă, iar el era mai nebun decât o turmă de mustangi dezlănțuiți.

Publicul tăcu, iar el văzu luminile tremurânde ale demonstrației lui Amanvah. Când se încheie, vocea lui *Jiwah Ka* a lui domină Adunarea, captivând pe toată lumea cu o vrajă puternică.

Amanvah nu avea nevoie de pregătire cu Rojer. Chiar și krasianii obișnuiți se puteau lua la întrecere cu familia regală din Angiers în privința dramatismului, iar dacă Thamos fusese crescut ca prinț al unui ducat, Prima lui Soție fusese menită să fie prințesa întregii lumi. Își încheie discursul cu o asemenea finalitate, încât Rojer se așteptă ca femeile să înceapă să iasă imediat, însă Adunarea continuă ore întregi. Pledară, dezbătură și se certară cu privire la forma nouă a Ghildei Culegătoarelor, pe care dorea să o înființeze Leesha. Nu se puse nicio clipă problema ca Leesha să nu o conducă, însă femeile aveau suficiente de spus despre restul.

Lui Rojer nu îi displăcea să aștepte, încercând noi piese la scripcă, în timp ce mintea i se învârtea de gânduri la Kendall. Parfumul ei, talentul, frumusețea. Felul în care săruta.

Trecuseră numai câteva ore, însă deja i se părea un vis.

Dar nu e, se gândi el. *Chiar s-a întâmplat*. *Mâine*, *Amanvah va merge să discute cu mama lui Kendall*, *iar Miezul se va dezlănțui*.

Simți că i se încordează nervii și cântă melodia de leagăn pe care i-o cânta mama lui, până se liniști.

Nu e ca și cum ar putea să te alunge, își spuse. *Ești vrăjitorul scripcar al Omului Glifat*. *Văiuga are nevoie de tine*.

Dar le dăduse deja *Cântecul Asfințirii*. Chiar mai aveau nevoie de el?

Trebuie să am o discuție cu Leesha, își dădu seama. *Ea va ști ce e de făcut*. *Deși nu-i ca și cum nu ar ști din experiență ce înseamnă scandalul*.

Inspiră adânc, când Adunarea luă sfârșit și Culegătoarele începură să iasă, în șir. Soțiile lui nu mai irosiră timpul și se apropiară de el, ignorând privirile uimite ale celorlalte femei și mișcându-se cu o iuțeală demnă, până când se regăsiră în siguranța trăsurii pestrițe.

— Să mergem cât mai repede, spuse Amanvah. Oi fi fost de acord să le învăț vindecarea *hora* pe aceste femei, însă nu am nici cea mai mică dorință să le suport privirile lungi mai mult decât este necesar. De parcă eu aș fi de vină fiindcă au fugit prostește și pline de lașitate când a sosit tatăl meu, în plină glorie.

— Este un fel de a vedea lucrurile, spuse Rojer. Mă îndoiesc că văd și ei lucrurile la fel, după ce au fost trecuți prin foc și sabie.

— Orice pregătire lasă cicatrici și vânătăi, bărbate, spuse Amanvah. Vor înțelege când tatăl meu îi va conduce spre victorie în Sharak Ka.

Rojer știa că nu avea sens să se certe.

— Nu îți vei face prieteni aici vorbind așa.

Amanvah îi aruncă o privire usturătoare.

— Nu sunt proastă, bărbate!

Rojer schiță o plecăciune.

— Iartă-mă, *Jiwah Ka*! Nu mi-a trecut prin minte să sugerez una ca asta.

Se gândi că sarcasmul din voce îl va vârî în încurcătură, însă, la fel ca mulți alții cu sânge regesc, Amanvah lua cuvintele de reverențe drept ceva ce i se cuvenea.

— Ești iertat, bărbate!

Își înclină capul spre treptele trăsurii. Rojer nu se urcase încă.

— Putem porni?

— Mergeți voi, spuse Rojer. Eu trebuie să discut cu Leesha.

Amanvah încuviință.

— Trebuie să discutați despre Kendall, firește.

Rojer clipi.

— Nu protestezi?

Amanvah ridică din umeri.

— Maestra Paper a acționat ca propria ta soră la negocierea căsătoriei noastre, bărbate, și a vorbit sincer și adevărat. Dacă dorești să îi ceri sfatul în privința contractului, este dreptul tău.

Sfatul în privința contractului, se gândi Rojer. *Adică ar fi dispusă și să renunțe la zestre, dacă are loc căsătoria*.

— Și dacă îmi spune că este o potrivire proastă? întrebă Rojer.

— Este dreptul unei surori să ridice asemenea îngrijorări.

Amanvah îi aruncă lui Rojer o privire plină de răceală.

— Dar ar trebui să aibă un motiv solid și să nu fie vorba despre vreo pudoare de verdeni.

Rojer înghiți în sec, dar încuviință. Închise ușa și se dădu la o parte, iar Amanvah sună din clopoțel și surugiul porni spre hanul lui Shamavah.

Culegătoarele se înșirau spre propriile trăsuri sau apucaseră pe drum în grupuri, vorbind cu însuflețire și strângând la piepturi cărțile pe care li le împărțise Leesha la plecare.

— Sunt prea bătrână să mai fiu ucenică, spunea o hoașcă, tocmai când se apropia el.

Mirosea a tămâie și a ceai, uscate și stătute.

— Prostii, zise Leesha.

— Nu mai sunt în formă, continuă femeia, de parcă Leesha nici nu ar fi vorbit. Nu pot străbate tot drumul până aici, așa, oricând.

— Voi organiza lecții în baronia dumitale, spuse Leesha. Am ucenice care pot să te învețe principiile de bază ale glifării și te pot ajuta să îți pregătești propriile ucenice.

— Să mă ia Miezul dacă o să iau lecții de la vreo fătucă ce nici nu și-a înroșit încă izmenele! se răsti femeia. N-am mai avut o ucenică de peste doisprezece ani. Când au năvălit krasianii, nu mă mai ocupam de asta.

Privirea Leeshei se înăspri.

— Sunt vremuri grele pentru toată lumea, Culegătoareo, dar vei lua lecții și vei primi ucenice. Comitatul Văiugii nu va pierde nicio viață doar pentru că ești dumneata prea încăpățânată să îți schimbi felul.

Ochii femeii se măriră, dar nu insistă. Leesha îl văzu pe Rojer așteptând și se întoarse spre el, concediind-o la fel de expert precum Ducesa-mamă.

— Nu te întorci cu soțiile tale? întrebă Leesha.

— Trebuie să-ți vorbesc, spuse Rojer.

Și el avea o voce antrenată, iar tonul lui sublinia gravitatea situației.

Leesha inspiră adânc și se cutremură ușor.

— Și eu trebuie să-ți vorbesc, Rojer. M-a amețit mama.

Rojer zâmbi.

— Pe Creator, cine ar fi crezut? Asta se întâmplă doar în zilele în care răsare soarele.

Leesha râse nervos, iar Rojer se întrebă ce o zguduise așa. Le făcu semn lui Darsy și Wondei să înmâneze cărțile și să își ia rămas-bun. Ea și Rojer se îndreptară spre colibă.

Acolo o găsiră pe Renna Bales. Îi aștepta.

•

— Era și timpul, spuse Renna. Începusem să cred c-o să vă aștept toată noaptea să încheiați.

Leesha își propti mâinile în șolduri. Obosea repede, acum, și să se certe cu fiecare femeie încăpățânată din Văiugă deodată o golise de energie și de răbdare. Singurul lucru care nu era gol era vezica ei, care stătea să plesnească. Nu avea chef de Renna și de atitudinea ei de superioritate.

— Poate că, dacă m-ai fi anunțat că vii, în loc să te strecori în casa mea, Renna Bales, te-aș fi primit mai bine, zise ea, subliniind *posibilitatea*.

— Iertare că nu ți-am respectat glifele, spuse Renna. N-am vrut să fiu văzută.

— De ce? întrebă Leesha. Ai fost singura care le-a dat speranță, după dispariția lui Arlen, apoi ai dispărut și tu timp de săptămâni. Unde ai fost?

Renna își încrucișă brațele.

— Am fost ocupată.

Leesha îi oferi o clipă să poată continua, însă Renna doar o privi, sfidând-o să insiste.

— Gata, spuse Rojer, pășind între ele. Toată lumea are belele. Vreți să încetăm să le mai comparăm și să ședem? Vârî mâna în săculețul lui multicolor, plin cu minuni, și scoase o sticluță de lut. Am niște couzi, să mai ridic tensiunea.

— Pe noapte, asta mai lipsea! zise Leesha care luase unele dintre cele mai proaste decizii din viața ei la băutură. Vă rog să vă așezați. Pun de ceai.

Renna înșfăcase deja sticluța și o dădu pe gât cu un gâlgâit. Leesha crezu că avea să scuipe flăcări după o asemenea dușcă, însă Renna tuși ușor și îi întinse sticluța lui Rojer.

— Pe Creator, aveam nevoie de asta!

Tâmplele Leeshei pulsau în timp ce punea ceainicul pe foc și așeza căni și farfuriuțe pe o tavă de pe tejghea, însă nu se compara cu presiunea pe care o simțea în vintre. Aruncă o privire spre latrină, însă nu își putea permite să piardă niciun cuvânt. Renna, la fel ca Arlen, avea tendința să dispară dacă îți luai ochii de la ea o clipă.

— Mă bucur că ești bine, spunea Rojer, chiar când li se alătură. Când a sosit luna nouă și nu am primit niciun semn de la voi, ne-am temut cu toții de ce era mai rău. Este un miracol că am supraviețuit.

— Mințile nu aveau de gând să viziteze Văiuga la Asfințirea trecută, spuse Renna. Aveau alte treburi.

— Ce fel de treburi? întrebă Leesha. Ajunge cu prostiile. Unde ați fost și unde este Arlen?

— Să nu vă mai așteptați să ne vedeți pe vreunul dintre noi după seara asta, zise Renna. Văiuga trebuie să se descurce. Noi am fost motivul pentru care au venit demonii minții. I-am *atras*.

Leesha o privi îndelung. Asta explica, într-adevăr, dispariția lui Arlen. Dacă el era cel care atrăgea atenția minților spre Văiugă, era firesc să se îndepărteze cât de mult posibil.

— De ce?

— Demonii minții iau treaba asta cu Izbăvitorul la fel de în serios ca Veghetorii, spuse Renna. Sunt speriați de el. Ne numesc unificatori. Cei care sunt atât de puternici, încât atrag urmăritori. Nu aveau să renunțe până nu se ocupau de noi, iar voi nu sunteți pregătiți pentru o asemenea atenție din partea demonilor. Era nevoie de timp pentru umplerea Văiugii.

— Așa că Arlen l-a ucis pe Ahmann și s-a ascuns? întrebă Leesha. Ce îi oprește să îl atace pe Thamos?

Renna făcu un semn din mână care arăta atâta lehamite, încât Leesha se simţi ofensată în numele iubitului său.

— Dacă nu învaţă să scoată fulgere din fund, contele nu-i inclus în planul minţilor.

Apoi, îi privi cu atenţie.

— Voi doi, pe de altă parte, trebuie să aveţi grijă. Minţile ştiu cine sunteţi. Dacă au şansa, vă vor ataca.

Leesha simţi că îi îngheaţă faţa. Rojer arăta de parcă urma să vomite.

— De unde ştii?

Renna deschise gura, însă Rojer i-o luă înainte.

— Are dreptate. Am văzut şi eu asta, de luna nouă. Am călcat dincolo de glife şi toţi demonii de acolo s-au întors spre mine, ca unul. Am simţit că purtam o ţintă în flăcări agăţată de gât.

Leesha îşi închipui scena: sute de ochi reci, de miezing, întorcându-se spre ea şi spre viaţa vulnerabilă pe care o purta înăuntru. Copilul era, probabil, nu mai mare decât degetul ei mic, însă ar fi putut jura că tocmai lovise. Vezica urla să fie golită, dar strânse din coapse şi o ignoră.

— Miezingii nu au nicio milă, Culegătoareo! spuse Renna. Tu, dintre toţi, ar trebui să ştii asta. Să nu-mi spui că nu îmi pasă. Locuitorii Văiugii s-au purtat foarte frumos cu mine. Doar fiindcă nu-s aici nu înseamnă că nu mă lupt pentru ei în fiecare nenorocită de noapte.

— Atunci, de ce te-ai întors? întrebă Rojer. Doar ca să ne zici că nu vă mai întoarceţi?

— Da, confirmă Renna. Vă datoram atâta lucru. Trebuia să ştiţi că nu veţi primi ajutor.

— Ai fi putut lăsa un bilet, spuse Leesha.

— Nu ştiu să scriu, contracară Renna. Nu toată lumea are un tată bogat şi timp la îndemână să înveţe carte. Mă aştept să aveţi întrebări, aşa că puneţi-le repede!

Leesha închise ochii, inspirând adânc. Renna avea un fel de a o înfuria dincolo de orice închipuire. Ar fi putut întreba direct dacă Arlen trăia, dar n-ar fi avut sens. Nu credea că femeia ar fi fost atât de liniştită dacă el ar fi fost mort.

— Un singur lucru, zise Leesha.

Renna îşi încrucişă braţele, dar aşteptă întrebarea.

— Arlen l-a ucis pe Ahmann?

Mâna i se lipi de burtă, parcă pentru a proteja copilul de răspuns.

— Nici el nu se mai întoarce, fu tot ce răspunse Renna. Locuitorii din Văiugă nu sunt singurii care vor trebui să se descurce de capul lor.

— Ăsta nu e un răspuns, spuse Leesha.

— V-am zis să întrebați, spuse Renna, nu și că voi răspunde.

Groaznică femeie. Leesha o privi.

— De ce tu și Arlen aveți puteri pe timp de zi, iar alții nu?

— Ha? întrebă Renna.

— În sala tronului contelui, l-ai învins pe Enkido, spuse Leesha. Lovitura lui ar fi trebuit să te paralizeze, dar, în schimb, l-ai obligat să dea înapoi și l-ai aruncat cât colo prin încăpere. Nicio femeie cât tine n-ar fi putut face una ca asta fără magie, însă eram în plină zi. Cum? Nu este vorba doar de glife, nu-i așa?

Renna făcu o pauză și își alese cuvintele cu mare grijă. Întârzierea răspunse celei de-a doua întrebări a Leeshei, dacă nu primei.

Chiar când femeia era pe punctul de a răspunde, ușa din față se deschise brusc.

— Maestră Leesha! strigă Wonda.

Leesha își luă ochii de la Renna doar o clipă, însă, când își întoarse privirea, femeia dispăruse.

— Pe Creator! strigă Rojer, sărind în picioare când remarcă și el dispariția.

Wonda năvăli în cameră, o clipă mai târziu.

— Maestră Leesha! Ochii ei reflectau groază. Trebuie să vii repede!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Leesha.

— Krasianii, spuse Wonda, au atacat Laktonul. Tăietorii au găsit refugiați pe drum. Îi aduc chiar acum, așa cum pot, dar sunt și răniți, iar mulți sunt încă expuși în noapte.

— În Miez cu ei! exclamă Rojer.

— Așa să fie, completă Leesha. Trimite alergători să le prindă pe Culegătoare din urmă și să se adune toate la infirmerie. Tăietorii se vor aduna, iar eu vreau voluntare care să îi însoțească. Tu și Darsy mergeți cu Gared.

Wonda încuviință și dispăru pe ușă. Leesha simți o adiere ușoară și privi în urmă. De-a lungul podelei se înălța o ceață pe

care abia dacă o remarcase cu o clipă în urmă, dar care, acum, se aduna, devenind solidă.

Apoi, Renna apăru din nou. Leesha ar fi trebuit să fie uluită să o vadă dezintegrându-se și reapărând ca Arlen, dar, cumva, nu fu o surpriză. Avea probleme mai importante.

— Ai spus că Văiuga trebuie să se descurce, spuse ea. Asta îi include și pe laktonieni?

— Nu-s un monstru, zise Renna. Fiecare secundă pe care o irosim vorbind înseamnă o secundă în care nu am grijă de cei de pe drum. Trimite tăietorii cât de repede acolo. Mă ocup de cei aflați la cea mai mare distanță, până când ajung întăririle.

Leesha încuviință.

— Creatorul să te aibă în pază!

— Și pe voi, zise Renna, dispărând chiar de sub ochii lor.

Rojer și Leesha rămaseră tăcuți o vreme, înainte să rupă tăcerea la unison.

— Trebuie să folosesc latrina.

13. CARNE STRICATĂ

333 D.Î., IARNA

Se auzi un zgomot puternic, iar Rennei i se încețoșă privirea, făcându-se cioburi când ochii i se crăpară în miliarde de particule minuscule.

Simțurile omenești nu valorau mare lucru în starea intermediară. Aici, magia, cu nenumăratele sale cuprinsuri, era singurul simț care conta. Simțea glifele din coliba Leeshei, trăgând ușor. Oasele demonilor, din buzunarele șorțului ei. Nu se aflau încă pe marea glifă a Văiugii, însă îi intuia contururile de parcă și-ar fi trecut mâna peste un perete. Puterea ei era ca un far, iar atracția, ca un vârtej care amenința să o soarbă și să o stoarcă.

Pipăi, încercând să găsească o cale spre Miez. Câțiva dintre ei se aflau în curte, reținuți de plase de glife precum cea de la moara de apă a lui Ferd Miller, din Pârâul lui Tibbet.

La fel ca femeia însăși, plasele de glife ale Leeshei aveau o atracție puternică, însă erau suficient de simple ca să li se împotrivească, odată ce le cunoștea puterea. Renna se strecură într-una dintre ele și se afundă adânc.

Auzi imediat chemarea Miezului. Era îndepărtată, precum chemarea lui Beni la masă, când bătea într-o tigaie. Dar, în clipa în care atinse calea, o prinse în melodia ei frumoasă, plină de promisiunea unei puteri infinite și a nemuririi.

Însă, pe cât de frumoasă era melodia, Renna știa că rostea doar jumătăți de adevăr. Când demonii atacaseră Văiuga, de luna nouă, ea condusese magia pentru a-i respinge și până și cantitatea aceea mică aproape o consumase. Miezul era infinit de puternic – sursa magiei din întreaga lume. Propria ei magie, suficientă să o transforme într-unul dintre cei mai puternici oameni în viață, era doar o lumânare pe lângă soarele Miezului. Putea deveni una cu Miezul, însă nu dacă spera să păstreze ceva și pentru sine. Era o picătură de ploaie care cădea în marele lac.

Coborî cât de adânc îndrăznea, știind că acea chemare va deveni mai puternică, apoi pipăi cu simțurile, intuind căile de întoarcere la suprafață. Se îndrepta în toate direcțiile, unele mai late, altele mai înguste, unele atingând pământul aproape, altele rătăcind kilometri întregi înainte să răzbată iar la liman.

Nu lăsase nimic din ea pe calea pe care ajunsese acolo, însă fusese marcată oricum, la fel de familiară ca mirosul propriei transpirații. O urmă, iar kilometrii fură înghițiți într-o clipă. Se materializă la sud de Văiugă și căută iar, găsind următoarea cale pe drumul înapoi, în același chip.

Patină peste sute de kilometri, în patru salturi rapide, redevenind solidă în câteva clipe, în interiorul turnului.

— Hei, e cineva aici?

Când nu primi un răspuns, scrâșni din dinți, izbi ușa și o deschise. Arlen și Jardir erau în curte, verificând glifele care-l rețineau pe captiv.

— Ren? întrebă Arlen.

El și Jardir îi văzură aura și se opriră din ce făceau, îndreptându-și atenția spre ea.

— Fiii Miezului au făcut-o din nou! strigă Renna.

— Ce…, începu Arlen.

— Krasianii au cucerit Orașul Docurilor, îl întrerupse Renna, privind furioasă spre Jardir. Mărșăluiesc spre cătune, chiar în clipa asta. Ucid, dau foc și alungă oamenii din case.

— Nu chiar în clipa asta, spuse Jardir. Oamenii mei nu poartă război cu alte neamuri pe timp de noapte.

— De parcă ar fi vreo diferență pentru oamenii pe care i-ați aruncat în ghearele demonilor! strigă Arlen. Ai știut despre asta?

Jardir încuviință, liniștit.

— A fost plănuit cu multe luni în urmă să atacăm Orașul Docurilor la prima ninsoare, deși nu m-aș fi așteptat ca atacul să se desfășoare fără mine.

Arlen străbătu distanța dintre ei. Jardir dădu să-și ia sulița, însă Arlen îi aruncă arma cât colo și se năpusti spre el, lovindu-l de un copac. Trunchiul era gros de peste un metru, însă Renna auzi lemnul trosnind.

Arlen ridică pumnul, strălucind de putere când atrase magia în glifele de impact de pe încheieturi.

— Oare viețile chiar nu înseamnă nimic pentru tine?!

Jardir privi pumnul, fără teamă.

— Fă-o, Par’chinule! Lovește! Ucide-mă! Distruge-ți propriul plan! Dacă nu faci asta, înseamnă că recunoști că am avut dreptate.

Arlen îl privi cu uimire.

— Cum adică?

Jardir se răsuci, rupând strânsoarea și lovind cu palma deschisă pieptul lui Arlen, dar fu aruncat în spate câțiva metri, înainte să se oprească. Privirea pe care i-o azvârli era terifiantă.

E timpul ca Arlen să-l umilească pe fiul ăsta de Miez, se gândi Renna, zâmbind cu viclenie.

Jardir nu păru afectat, ci se scutură și își netezi robele.

— Ai dreptate, Par’chinule. Verdenii și, fără îndoială, și un număr de *Sharum* mor din porunca mea. Dar greșești dacă crezi că viețile lor nu înseamnă nimic pentru mine. Fiecare viață pierdută e cu una mai puțin pentru Sharak Ka, și deja suntem depășiți numeric.

— Și totuși fără să te gândești…, începu Arlen.

— Nu fără să mă gândesc.

Vocea lui Jardir era încă iritant de calmă. Chiar și aura lui strălucea de asumare.

— Verdenii sunt slabi, Par’chinule. Știi că e adevărat. Sunt slabi și divizați, ca niște snopi de grâu. Sharak sub Soare este coasa, iar după ce se abate va răsări o recoltă mai bogată. Generația următoare va fi formată din sulițe, gata să reziste în Sharak Ka. Viețile acelea pierdute sunt prețul plătit pentru unitate, fiindcă în unitate este puterea de a salva Ala.

Arlen scuipă spre el.

— Ticălos arogant, n-ai de unde să știi asta!

— Și tu nu știi că eu voi fi cel care înclină balanța în favoarea victoriei împotriva Miezului.

Jardir șterse scuipatul fără să comenteze, deși era limpede că răbdarea lui se subția.

— Și totuși m-ai adus aici și mi-ai vindecat rănile, în ciuda a ceea ce am făcut. A ceea ce *fac*. Fiindcă o parte din tine știe că sunt mai multe în joc decât câteva vieți. Este viitorul rasei omenești și trebuie să păstrăm orice avantaj avem.

— Ce avantaj aduc violurile, crimele și pârjolul? întrebă Arlen. Să ne plecăm unui alt Creator, cum ne face asta mai puternici? Oamenii din Văiugă sunt la fel de buni ca războinicii *Sharum* ai

tăi și nu a trebuit să le distrug căminele și familiile ca să îi aduc aici.

— Fiindcă Nie a făcut asta pentru tine, spuse Jardir. Știu povestea venirii tale, știu cum ai sosit chiar înainte ca *alagai*-ii să distrugă tribul pe vecie, la fel cum am făcut eu, cândva, pentru Sharach.

— Oamenii din Văiugă au fost doar începutul, spuse Arlen. De atunci, s-au alăturat mii Tăietorilor.

— Refugiați în urma venirii mele, spuse Jardir. Câți dintre *chin*-ii tăi ar fi luat calea suliței, dacă nu i-aș fi alungat eu din iluzia siguranței? Mi-am spus, când ne-am întâlnit prima dată, că mulți dintre oamenii tăi nu voiau să ridice mâna împotriva *alagai*-lor nici dacă le amenințau familiile.

Se încruntă, citind ceva în aura lui Arlen. Renna îl privi, însă nu putea înțelege așa ca ei.

Încă.

— Propriul tău tată, spuse Jardir, încuviințând când începu să înțeleagă. S-a acoperit de rușine, stând și privind cum *alagai*-ii îți atacau mama.

Renna n-o fi înțeles aspectele subtile ale aurelor, însă nici chiar ei nu îi putea scăpa umilința și furia care-l cuprinseră pe Arlen.

Și totuși intuia ceva și în aura lui Jardir: mândrie, respect. Cu simțurile ascuțite de noapte, văzu cum i se încordează de emoție mărul lui Adam, în timp ce continua să îl cunoască pe Arlen.

— Tu ai salvat-o. Abia dacă aveai vârsta pentru *sharaj*; și totuși ai atacat ca un *Sharum* antrenat.

— N-a fost suficient, spuse Arlen. Tot am pierdut-o. Doar că nu atât de repede.

— Regreți că te-ai pus în calea lui Nie pentru ea? întrebă Jardir.

— Nicio clipă, răspunse Arlen.

— Asta înseamnă să fii Shar’Dama Ka, spuse Jardir. Să iei decizii dificile, pe care alții nu le pot lua. Cei slabi, precum tatăl tău, trebuie să fie dați la o parte, pentru ca cei puternici să poată crește.

— Jeph Bales nu era slab, spuse Renna, atrăgând atenția amândurora asupra sa. Și-a învățat lecția în noaptea aceea, chiar dacă testul a venit cincisprezece ani mai târziu. Când m-

am aflat eu în curtea lui, plină de sânge și încolțită de demoni, a apucat o unealtă și i-a înfruntat. Mi-a salvat viața. Tu nu ai făcut asta, krasianule. Pârâul lui Tibbet se înalță mândru, acum, și n-a fost nevoie ca jumătate dintre oameni să moară ca să crească.

— *Inevera*, spuse Jardir. Nu contează cum se alătură oamenii Sharak Ka, contează doar să vină. Se uită la Arlen. Tu, Par'chinule, ai spus că suntem acum dincolo de asemenea discuții. Atacarea Laktonului a fost opera lui Abban, iar Everam va decide dacă el, Jayan sau stăpânii docurilor se vor dovedi mai puternici.

— Nu ar fi trebuit să mă încred în hoțul acela jegos de cămile, mârâi Arlen.

Jardir chicoti.

— Așa mi-am spus și eu de multe ori, peste ani. Singurul lucru în care trebuie să te încrezi în privința lui Abban este că va fi Abban. Își urmează conștiința doar până când, ignorând-o, va avea și mai mult profit.

— Aproape că sunt decis să mă îndrept spre Orașul Docurilor și să-i tăvălesc prin țărână și pe el, și pe fiul tău, spuse Arlen.

Chipul lui Jardir se întunecă.

— Dacă faci asta, Par'chinule, pactul nostru se rupe. Dacă faci asta, mă întorc pe Tronul de Cranii, iar planul tău nebunesc ți-l vei urma singur.

Arlen mârâi și ambii se încordară, gata să reia lupta în orice clipă. Rămaseră așa o clipă, apoi Arlen clătină din cap.

— Mai vedem. Între timp, Ren și cu mine trebuie să ne ocupăm de oamenii pe care i-ai aruncat în noapte.

— Nu e…, începu Jardir.

— Gura! răcni Arlen, atât de vehement, încât până și Jardir tresări. Este noapte, iar eu n-o să stau cu mâinile în sân în timp ce frații și surorile noastre o înfruntă.

Jardir încuviință.

— Firește că nu e nicio onoare în asta. Îi voi chema pe Shanvah și pe Shanjat și…

— Veți rămâne aici și veți păzi captivul! se răsti Arlen.

— Nu suntem servitorii tăi, Par'chinule, spuse Jardir, și nu ne poți porunci să îndeplinim sarcini.

— Nu ați fi niște gardieni obișnuiți, zise Arlen. Știi ce păzim.

Jardir înțepeni.

— Alagai Ka.

Arlen încuviință scurt.

— Dacă mă întorc și găsesc mai puțin de trei dintre voi păzindu-l, rupem, într-adevăr, pactul.

Jardir se plecă.

— Nu vă lăsați văzuți. Salvați-vă oamenii pe timp de noapte, însă Războiul la Lumina Zilei nu mai este al vostru.

Arlen se încruntă, însă încuviință, întinzându-i Rennei mâna. Ea o luă și îl strânse tare. Dispărură, într-o legătură la fel de intimă ca una carnală. Se strecurară, conectați, de-a lungul unei căi pe care o apucaseră împreună.

•

Renna alunecă înapoi spre turn, solidificându-se, stângace, la câțiva centimetri de pământ. Atragerea magiei și alunecarea din fiecare noapte o făcură să amețească și o stoarseră de magie, slăbind-o pe dinăuntru și arzând-o, după ce folosise atâta putere.

Căderea bruscă îi suci glezna și o făcu să se rostogolească, dar ceva o prinse înainte să se lovească de pământ. Se încordă, gata de luptă.

— Pace, sora mea! spuse Shanvah. Eu sunt.

Renna clătină din cap, recăpătându-și echilibrul, apoi se îndepărtă de Shanvah.

— De când sunt eu sora ta?

— De când am vărsat sânge împreună în mormântul lui Kaji. Acum, suntem surori de suliță.

Glezna îi pulsa dureros. Renna încercă să o vindece, însă își dădu seama că nu avea forță. Încercă să atragă mai multă putere, însă întregul trup păru să îi ia foc. Îi era mai ușor să-și lase glezna să pulseze.

Renna privi în zare. Cerul se lumina, însă zorile erau încă la o oră distanță. Trebuia să se hrănească înainte, altfel ar fi fost inutilă ziua următoare.

— Asta doar până la răsărit, când vom redeveni dușmane?

Shanvah ridică din umeri.

— Dacă Shar'Dama Ka îmi poruncește să mă lupt cu tine, o voi face, Renna van Harl, însă nu fiindcă îmi doresc. Văd onoare în tine și în Par'chin și cred că Everam are un plan pentru noi.

— Mi-aș dori să fie lucrurile atât de simple, spuse Renna.

— Sunt și nu sunt, spuse Shanvah. Nimic din Ala nu este simplu, altfel ar fi Raiul. Everam nu ne dezvăluie planul său, însă noi știm că există.

— Da, fu de acord Renna, deși nu era adevărat.

Femeia irosea timpul de care avea nevoie pentru vânătoare, mai ales cu o gleznă rănită. Scoase cuțitul.

— Merg să vânez. Să-mi recapăt forțele.

Shanvah încuviință.

— Te însoțesc.

— Ba pe Miez că nu!

— Ești extenuată, sora mea, spuse Shanvah. Un număr mai mare dă siguranță.

Renna clătină din cap.

— Nu am nevoie de dădacă. M-ai încetini.

— Dar noi…

Aura lui Shanvah fu cuprinsă de o durere autentică, ceea ce o înfurie pe Renna.

— Suntem surori de suliță? Crezi că are vreo însemnătate pentru mine, când tocmai mi-am petrecut o săptămână încercând să salvez viețile celor pe care voi, șobolanii deșertului, i-ați trimis afară, în noapte?

Se prinse de vestă, arătând petele de un stacojiu intens.

— Sunt plină de sânge nevinovat, vărsat de Shar’Dama Ka, Shanvah. Aici, în nenorocita de noapte. Așa că să mă ierți dacă nu-s interesată să te port în spate.

Se întoarse brusc, ieșind în noapte fără să mai zică nimic.

•

Se apropiau zorile când Renna își adulmecă, în sfârșit, prada. Cei cinci vânaseră în zona din jurul turnului și, chiar dacă s-ar fi aventurat mai departe, mulți se strecuraseră deja în îmbrățișarea Miezului, pentru a se adăposti de soare.

Urmărea un demon de câteva minute și își dădu seama că ajunsese chiar la țanc. Demonul de câmp se retrăsese la adăpostul ierbii înalte, pentru clipa de vulnerabilitate, în care începuse să se dematerializeze. Miezingii mai slabi nu puteau face asta la fel de repede ca demonii de elită – sau decât ea însăși – și, cât timp se aflau în transa necesară, erau la fel de slabi ca și cum ar fi dormit.

Văzu cum mușchii lui se relaxează, când începu transa, și îi sări în spate, încolăcindu-și un braț și picioarele în jurul

mijlocului demonului și rostogolindu-se pe spate. Demonul se zbătu și lovi neajutorat, iar ea își împlântă cuțitul în pieptul lui și îl trase scurt în jos, expunându-i măruntaiele.

Lumina începu să se strecoare la orizont, iar carnea miezingului începu să fumege și să sfârâie. Disperată, Renna își înfipse mâinile în rana deschisă, scoțând carnea pe care o putea găsi și vârându-și-o în gură, înainte ca soarele să o consume complet.

După câteva momente intense de mestecare urâtă, sângele demonic care-i curgea pe bărbie se aprinse. Strigă de uimire.

Urmă un vâjâit brusc – un vârf strălucitor de suliță tăie iarba ca o coasă. Shanvah își ridicase sulița, gata de atac. Dar apoi tresări, văzând cadavrul demonului.

De îndată sări în spate și se înclină adânc.

— Iertare pentru că nu te-am ascultat, sora mea, însă eram îngrijorată. Când ai strigat, am crezut…

Ridică privirea.

— Dar firește că nu. Ești Renna van Harl și niciun demon nu poate…

Aura i se pierdea în soarele care răsărea, însă ochii lui Shanvah îi spuseră Rennei suficient. Știa.

— Shanvah, așteaptă…, începu ea, însă femeia se întoarse și se îndepărtă în goană.

•

Când Renna ajunse înapoi, toată lumea se afla în curte, stând în umbra turnului. Shanvah era în genunchi, cu fruntea lipită de pământ. Shanjat avea sulița în mână.

Arlen și Jardir păreau gata să se lupte iar, de data aceasta fără cale de întoarcere.

Toate privirile se întoarseră spre ea. Shanvah sări în picioare, cu sulița îndreptată spre Renna.

— O slujește pe Nie!

— Imposibil, spuse Jardir. L-a înfruntat cu noi pe Alagai Ka însuși.

— A fost coruptă, spuse Shanvah. În fața lui Everam, pe onoarea mea și pe speranța de a ajunge în Rai, ți-o jur, Izbăvitorule! Am văzut-o cu propriii mei ochi ospătându-se cu carnea murdară de *alagai*.

— Imposibil, repetă Jardir, arătând spre soarele care se înălța. El și ceilalți se aflau în penumbră, însă Renna era în plină

lumină. Cum ar putea orice slujitor al lui Nie să se afle în plină strălucire a lui Everam, dacă…

Dar apoi se întoarse brusc, privindu-l pe Arlen. Străbătu distanța dintre ei într-o clipă, apucându-l pe Arlen de mâini în timp ce îi cerceta aura.

— Este adevărat, șopti Jardir. Everam să ne ocrotească! Am avut încredere în tine, iar tu o slujești de fapt pe Nie.

— Să te ia Miezul, nu te mai purta ca un tâmpit! strigă Arlen.

— Altfel de ce ți-ai profana trupul cu…

Arlen mârâi, împingându-l pe Jardir atât de tare, încât Shanjat trebui să sară într-o parte, ca să evite să fie lovit. Cu toții se încordară, pregătiți de luptă, însă Arlen rămase pe loc, fără să facă vreun efort să continue lupta.

— Ai curajul să întrebi *de ce*? Pe noapte, chiar crezi că *am vrut* asta? Arătă cu un deget furios spre Jardir. Este din cauza *ta*, la fel ca nenorocita de cerneală.

— Acum tu ești nesăbuit, Par'chinule, spuse Jardir. Eu nu ți-am forțat carnea demonică pe gât.

— Nu, tu, Shanjat și ceilalți m-ați lăsat să mor în nenorocitul de deșert! se răsti Arlen. După ce m-ați bătut, m-ați jefuit și ați încercat să mă aruncați pradă demonilor, după ce am avut îndrăzneala să *câștig* primul *alagai'sharak* pe timp de noapte, în trei mii de ani.

Shanvah privi spre Shanjat, cu ochii mari.

— Tată, nu poate fi adevărat!

Vârful suliței lui Shanjat coborî, iar el se întoarse spre el.

— Este adevărat, fiica mea. Ne-am dezonorat prin ce am fost nevoiți să facem în acea noapte, însă Par'chinul furase Sulița lui Kaji și nu îi puteam permite să o păstreze.

— Torni cuvinte meșteșugite mai rău decât un *khaffit* în bazar! scuipă Arlen. Nimeni nu mai văzuse sulița de peste trei mii de ani. Puterea ei aparține întregii omeniri, iar eu i-am adus-o lui Jardir în mod onorabil, ca să o împart cu voi.

— *Sharum* să tacă! se răsti Jardir, fără să-l scape din ochi pe Arlen. Și tu meșteșugești cuvinte, Par'chin. Nimic din toate astea nu explică de ce ai mâncat carnea asta stricată.

— Serios? spuse Arlen. Chiar tu ai spus că în Soarele Anoch nu era mâncare. De aceea oamenii tăi au profanat locul mai rău decât demonii minții, când au trecut pe acolo. Nu au avut timp să fie respectuoși. Au vrut doar să prade locul.

— Te avertizez, Par'chinule…, începu Jardir.

— Nu nega, spuse Arlen. Să fii Shar'Dama Ka înseamnă să iei decizii majore, nu? Apoi să îți asumi răspunderea pentru ele.

— Dar asta fac, spuse Jardir.

— Și eu, răspunse Arlen. Mi-am dorit la fel de mult ca tine secretele din Soarele Anoch. Când m-am împleticit înapoi în Oaza Zorilor și mi-am glifat carnea, aveam suficientă mâncare ca să ies din deșert…

— Sau ca să te întorci în Soarele Anoch, încheie Jardir.

Arlen încuviință.

— Am petrecut mult timp acolo, studiind. Demonii erau singurul lucru de mâncare. A trebuit să supraviețuiesc, ca să pot da mai departe ce învățasem.

Ridică un deget.

— Dar am lăsat locul întocmai cum l-am găsit. Pariez că oamenii tăi nici nu au remarcat că fusesem acolo. Deci care dintre noi îl onorează pe Everam și se luptă cu Nie mai bine?

Jardir mârâi.

— Să nu vorbești de Everam și Nie, Par'chinule. Nu crezi în niciunul!

— Și tot sunt mai bun la religia ta decât tine, spuse Arlen, încrucișându-și brațele.

— Ai mâncat carne de *alagai*, spuse Jardir. Chiar crezi că poți să împiedici să fii afectat de ea?

Arlen râse.

— Ești un ticălos ipocrit! Toată viața ta, ascensiunea ta spre putere, cucerirea ta, totul a fost dictat de *alagai hora* și îndrăznești să îmi vorbești mie despre corupție? Unde, în logica ta sucită, vine vocea lui Everam din oasele demonilor?

Jardir se strâmbă.

— Și eu m-am întrebat asta adesea, însă puterea lor nu poate fi negată.

— Firește că nu, zise Arlen. Poți vedea nenorocita de magie. Arătă spre suliță. Sulița lui Kaji are un miez din os de demon. La fel și coroana. Magia nu este malefică, iar miezingii nu sunt soldați într-un soi de război etern al spațiului, continuă el. Sunt doar animale, la fel ca noi. Animale care și-au petrecut milioane de ani trăind în adâncurile Alei, scăldându-se în puterea Miezului. Au evoluat pentru a-i absorbi și a reține o parte din

acea putere, iar noi am învățat să o întoarcem împotriva lor. Atât.

Arlen ridică un pumn glifat, apoi continuă:

— Tatuajele îmi dau putere, însă nu mai mult decât cicatricile tale. Puterea adevărată vine din consumarea cărnii. De aceea mă pot destrăma și pot desena glife în aer. Pot face lucruri pentru care tu ai nevoie de suliță și de coroană. Acum, am propriul meu miez din os de demon.

— Dacă sunt doar animale, așa cum spui, zise Jardir, riști să devii tu însuți unul, dacă o ții tot așa.

— Știu asta, răspunse Arlen. Nu am mai mâncat carnea lor de ani buni, însă puterea pare să fi rămas.

— Dar îi permiți lui *jiwah* a ta să riște și ea, spuse Jardir.

Arlen râse iar, însă nu era condescendent, de data aceasta. Veselia lui era reală.

— Să îi permit? Ai cunoscut-o pe Renna Bales? Nu este vorba despre a-i permite.

— Chiar așa, spuse Renna, prinzându-l de mână.

Arlen o privi cu dragoste în ochi, însă continuă să i se adreseze lui Jardir.

— I-am spus să nu o facă, însă știe care este miza și a încercat să recupereze. Crede că mă voi destrăma până jos, în Miez, și voi încerca să îi atac pe *alagai* fără ea.

— Nu o spune de parcă ar fi o idee nebunească, spuse Renna. Tu singur mi-ai spus că te cheamă. Acum, că alunec și eu, aud. Dar nu e o luptă pe care să o putem câștiga singuri.

Se aștepta ca Jardir să fie uluit la ideea că Miezul îi chema, dar el încuviință doar.

— Chemarea lui Nie este puternică, însă, într-adevăr, trebuie să i te poți opune. Toată Ala depinde doar de noi. Dacă îți pui credința în Everam, te va întări.

Arlen clătină din cap.

— Nu m-am priceput niciodată să mă încred în altcineva decât în mine și în ai mei.

Jardir se întinse ușor și atinse pieptul lui Arlen.

— Everam este în interiorul tău, prietene. Este irelevant dacă noi l-am creat pe el sau el ne-a creat pe noi. Este lumina din interiorul tău, când tot restul zace în beznă. Este vocea care-ți șoptește, care te ajută să deosebești răul de bine. Este puterea

pe care ai căpătat-o în timpul încercărilor tale din deșert. Este speranța pe care o ai în tot planul acesta nebunesc.

Apoi Jardir zâmbi și spuse:

— Este încăpățânarea din tine, care refuză să accepte adevărul pe care-l aduc.

Arlen zâmbi.

— Cu ultima ai dreptate.

— Acum, că s-a dus vestea, poate că nici nu avem nevoie de prizonier, spuse Renna. Există o scurtătură spre Miez pentru toți.

Arlen clătină din cap.

— Nu am încredere în nimeni, nici măcar în mine însumi, să se destrame prea aproape de Miez. Ar fi ca și cum ai arunca o găleată în râu și te-ai aștepta să rămână în amonte.

Jardir își încrucișă brațele.

— Ipocrizie sau nu, să știi că războinicii mei și cu mine nu ne vom profana trupurile consumând carne de *alagai*.

Shanvah și Shanjat încuviințară entuziasmați, iar Renna le citi ușurarea în priviri.

— Atunci, alegem calea dificilă, fu de acord Arlen. Dar, pentru asta, avem nevoie de o modalitate de a-l face să vorbească pe nenorocitul de demon.

14. PRIZONIERUL

333 D.Î., IARNA

Consortul se ghemuise în centrul zonei glifate, expunând cât mai puțină carne posibil blestematei de stele a zilei.

Cei care îl capturaseră lucraseră metodic. Lanțul și lacătele erau create cu grijă din metal real, iar glifarea lor era puternică. Îi ardea pielea și îl ținea în stare solidă.

Celula lui era circulară, lipsită de mobilier. Podeaua era acoperită cu pietre colorate, cimentate într-un mozaic de glife care l-ar fi ținut captiv chiar dacă scăpa de lanț. Glifarea trăgea de magia lui cu o asemenea putere, încât Consortul trebuia să își țină puterea adânc îngropată, ca să nu fie secată.

Nu putea să recupereze energia pierdută, celula prințului demon aflându-se la suprafață, la înălțime, fără supape din care să atragă. Consortul își alimenta propria închisoare și era hotărât să îi dea cât mai puțină energie posibil. Sorbi din stoc cu mare grijă.

Și pe zidurile exterioare se aflau glife. Glife care să îi țină închisoarea ascunsă de ochi curioși, atât ai oamenilor, cât și ai demonilor, care, fără îndoială, cercetau suprafața, căutându-l. Consortul încercase să îi găsească, însă interdicția era prea puternică. Pentru prima dată, mintea lui fusese tăiată atât de la impulsurile de bază ale slujitorilor lui, cât și de la complexitatea extraordinară a gândurilor fraților. Tăcerea îl înnebunea.

Dar chiar mai rea decât lipsa de demnitate era steaua zilei. Draperii groase fuseseră trase peste ferestrele celulei, suprapuse și strânse bine. Întunericul era atât de complet, însă pentru prințul demon chiar și cea mai slabă urmă de lumină care pătrundea prin țesătură era agonie, storcându-l de putere și arzându-i pielea. Tot ce putea face era să strângă din ochii lui lipsiți de pleoape și să se ghemuiască pe podea, până la revenirea întunericului.

În cele din urmă, steaua apuse, iar demonul făcu niște mișcări rapide și eficiente pentru a se ridica în capul oaselor, în ciuda lanțurilor înfășurate inegal în jurul lui. Încet, Consortul atrase

puțină putere, vindecând carnea de sub armura care se îngroșa continuu de bucăți arse și moarte.

Mai atrase o dată, o scânteie, pentru subzistență. Cei care îl țineau captiv nu se apropiaseră suficient cât să se poată hrăni din ei.

Într-un final, se mișcă, își concentră o ultimă fărâmă de putere asupra cărnii sale, erodând încet metalul. Dacă era prea mult, lanțul avea să atragă puterea, dar o singură atingere i-ar fi permis să îl mistuie, precum apa care picură pe o piatră.

Demonul își studiase lanțurile timp de jumătate de ciclu și le cunoștea prea bine. Dacă zdrobea trei zale, mare parte din mobilitatea sa îi revenea. Dacă mai rupea două, se putea strecura afară din el.

Odată eliberat de lanț, avea nevoie să facă inutil mozaicul, pentru a se dezintegra în afara închisorii. Asta ar fi funcționat mai repede, însă modelele sugerau că nu putea avansa prea mult fără ca unul dintre paznicii săi să remarce tentativa. Chiar și cel mai slab dintre ei putea trage perdeaua, cu o răsucire de încheietură, pecetluindu-i soarta.

Consortul își putea permite să aibă răbdare. Aveau să treacă multe cicluri înainte să fie capabil să zdrobească lanțul, iar între timp se puteau schimba multe. Mințile umane îl voiau în viață și era o ocazie minunată de a-i studia și de a le încerca slăbiciunile.

Era o ironie delicioasă că înseși zalele folosite pentru a-l ține în formă solidă îl împiedicau pe Consort să își refacă gâtul și gura, permițându-și să reproducă mormăielile simpliste care treceau drept vorbire la suprafață. Le putea înțelege întrebările, dar nu le putea răspunde.

Asta le frustra pe minți și adâncea golurile dintre ele. Or fi fost unificatori, însă, la fel ca orice om, erau și proști. Sentimentali. Cu puțin mai inteligenți decât metamorfii.

Și, mai ales, erau muritori. Avea să vină momentul în care vigilența lor dădea greș, iar el putea fi liber.

15. COPIII GLIFAȚI

333 D.Î., IARNA

— Să fiu al Miezului dacă te las să-ți pui mâinile mizerabile din deșert pe fetița mea!

Leesha ridică privirea, cu mâinile pline de intestinele unui bărbat, și văzu un bărbat laktonian bine înarmat și pe fiul său adolescent amenințând-o cu pumnii strânși pe micuța Amanvah. Ucenicele care asistau la scenă încremeniseră. Jizell se oprise și ea din operat, însă nici ea nu se putea implica mai mult decât putea Leesha. Amanvah nu păru afectată.

— Dacă nu fac asta, va muri.

— Așa, și a cui este vina? strigă băiatul. Voi, șobolanii deșertului, ați ucis-o pe mama și ne-ați alungat în noapte!

— Nu mă învinui pe mine pentru lașitatea ta și pentru incapacitatea de a-ți proteja sora, spuse Amanvah. La o parte.

— Da’ de unde, comentă bărbatul, apucând-o de braț.

Sikvah făcu un pas în față, însă fiul bărbatului o blocă.

Amanvah privi în jos, de parcă i-ar fi fost mânjită roba cu fecale, robă imaculată, deși petrecuse ore după ore în operații, alături de Leesha. Apoi mâna ei țâșni, încolăcindu-se în jurul bicepsului gigantic al bărbatului și prinzându-i subsuoara. Făcu un pas în spate, într-o jumătate de răsucire, îndreptând cu forța brațul bărbatului, până când cotul i se blocă. Întoarse puțin, iar bărbatul răcni de durere.

Amanvah se folosi de brațul blocat pentru a-l ghida pe bărbat ca pe o marionetă, trântindu-l la distanță de masa de operație, drept în propriul fiu. O lovitură bine plasată îl trimise pe băiat rostogolindu-se spre uși, iar Amanvah se grăbi să-l facă pe bărbatul care urla să îl urmeze, măturându-i pe amândoi afară din încăpere, așa cum ai sufla praful de pe o tigaie.

Dădu drumul bărbatului când ușile se deschiseră, lovindu-l apoi în plexul solar, lovitură care-i trimise pe amândoi zburând prin aer. Aterizară unul peste altul. Zeci de femei care triau răniții ridicară privirile, șocate.

Leesha se întoarse spre Roni.

— Du-te și găsește cei mai impunători Tăietori. Postează-i la ușa sălii de operații și spune-le că le smulg capul cu dinții dacă mai intră altcineva, în afară de pacienți și de Culegătoare.

— Cineva trebuie să-i aducă pe răniți înăuntru, spuse Roni. Majoritatea Tăietorilor sunt afară, în noapte.

— Găsesc eu câteva ajutoare imediat după ce termin aici, spuse Leesha. Du-te!

Roni încuviință și dispăru. Amanvah lucra deja să o salveze pe fată, care fusese mușcată rău de niște demoni de câmp. Nu erau primii laktonieni care-și pierdeau controlul la vederea robelor lui Amanvah și a tenului său măsliniu, însă oamenii trebuiau să înghită situația dacă era necesar.

Chiar și cu aproape toate Culegătoarele din Văiugă alături, resursele lor erau reduse. Ucenicele puteau pune oase la loc și puteau coase o tăietură, însă puține știau cum să taie un pacient, cu atât mai puțin să repare ce găseau. Amanvah era cel mai bun chirurg de luptă pe care îl văzuse vreodată Leesha. Nu își putea permite să o piardă.

Urmă o perioadă scurtă de așteptare după următorul val. Leesha își încheie munca și o lăsă pe Kadie să coasă. Își trosni spatele și ieși afară. Greutatea suplimentară pe care o purta nu făcea mai suportabile orele petrecute aplecată deasupra mesei de operație.

Camera principală a infirmeriei era cuprinsă de haos. Trecuse mai mult de o săptămână de când refugiații începuseră să sosească, însă răniții continuau să curgă, pe măsură ce Tăietorii și Soldații de Lemn adunau grupuri de pe drum și le conduceau spre Văiugă. După ce fugiseră zile la rând, mulți sufereau de extenuare și de expunerea la elementele naturii. Alții fuseseră răniți în timpul invaziei sau pe drum de către demoni.

Dar, după valurile de refugiați din Rizon și pierderile de la luna nouă, locuitorii din Văiugă se obișnuiseră să restaureze ordinea în mijlocul haosului.

Într-un colț, cei doi laktonieni se lăsaseră să cadă pe o bancă, cu brațele sprijinite de genunchi, privind în podea.

Avea cu disperare nevoie de odihnă, însă, văzându-i, își aminti brusc că alții o duceau mult mai rău.

Leesha înțelegea furia pe care refugiații o proiectau asupra lui Amanvah. O simțea și ea. Atacul asupra Orașului Docurilor

fusese prea precis pentru a fi o inspirație de moment. Ahmann plănuise totul, chiar în timp ce o seducea.

O parte din ea, furioasă și rănită, spera că Arlen îl ucisese.

Își croi drum spre ei. Tatăl nici măcar nu ridică privirea până când ea nu își aduse picioarele chiar în centrul câmpului lor vizual. Fiul continuă să se uite în gol.

— Fiica ta va fi bine, spuse ea. Cu toții veți fi.

— Apreciez, Culegătoareo, spuse tatăl, dar nu cred că va fi bine iar. Am pierdut… totul. Dacă moare Cadie, nu știu dacă…

Se înecă într-un suspin.

Leesha îi puse o mână pe umăr.

— Știu ce simți, însă m-am aflat și eu în locul tău, și nu o dată. Noi toți, cei din Văiugă, am trecut prin asta.

— Trece.

Stela Inn apăruse, împingând căruciorul cu apă. Turnă câteva polonice în pahare și scoase o pătură aspră.

— Vremea se răcește, spuse ea. Vor fi glife de încălzire în tabără, însă funcționează doar pe timp de noapte. V-au alocat un număr?

— Ah…, spuse bărbatul. Băiatul din față a zis ceva…

— Șapte, spuse fiul lui, cu ochii încă în podea. Suntem în tabăra șapte.

Stela încuviință.

— Câmpul lui Pollock. Cum vă numiți?

— Marsin Peat. Bărbatul făcu semn spre fiul lui. Jak.

Stela notă ceva în carnețel.

— Când ați mâncat ultima dată?

Bărbatul o privi o clipă, apoi clătină din cap.

— Caută prin buzunarele mele!

Stela zâmbi.

— Îl voi ruga pe Callen să vină cu un cărucior de pâine, cât așteptați vești.

— Creatorul să te binecuvânteze, fată! spuse bărbatul.

— Vezi? întrebă Leesha. Deja lucrurile sunt mai bune!

— Mda, spuse băiatul. Mama nu mai e, casa s-a făcut scrum, iar Cadie va muri de febră demonică. Dar avem o pătură, așa că totul e minunat!

— Hei, fii recunoscător! se răsti Marsin, lovindu-și fiul peste ceafă.

— Vor fi mai mult decât pături și pâine, spuse Leesha. Spinări puternice ca ale voastre pot fi puse la treabă imediat, spre a tăia copacii necesari pentru construcția noilor case dintr-una dintre marile noastre glife.

— Este muncă plătită, adăugă Stela. La început, doar credit pentru mâncare, însă apoi veți începe cu cinci klați pe zi.

Leesha se strâmbase, însă noua monedă era ce aveau nevoie oamenii, distribuită printre refugiați mai repede decât putea fi bătută.

Marsin clătină din cap.

— Am crezut că totul s-a terminat pentru noi, în noaptea asta, când demonii au trecut peste glifele taberei. Dar trebuie să cred… Izbăvitorul nu ne-ar fi salvat, dacă nu exista un motiv.

Leesha și Stela ridicată brusc capetele.

— L-ai văzut pe Izbăvitor? întrebă Stela.

Bărbatul încuviință.

— Da. Și n-am fost singurul.

— A fost doar o fulgerare de lumină de glife, spuse Jak.

— Da, fu de acord Marsin. Dar mai strălucitoare decât orice ar fi putut emana glifele mele grăbite. Durea și să o privești. Și am văzut un braț.

— Ar fi putut fi orice, spuse Jak.

— *Orice* n-ar fi înghețat demonul focului care a mușcat-o pe Cadie, protestă Marsin. Și nici nu ar fi aprins lemnosul celălalt, ca să ajungem la Tăietorii de pe drum.

Leesha clătină din cap. Nu era prima poveste pe care o auzea despre isprăvile Rennei, însă nimeni nu văzuse, până atunci, mai mult de o umbră fugară sau o scânteiere de carne glifată.

Cum reușește? se întrebă Leesha. Să deseneze glife în aer, să se dezintegreze în fum, să călătorească zeci de kilometri într-o clipită… Era mai mult decât puteau explica glifele pictate. Wonda devenise puternică noaptea, însă nici pe departe așa, iar abilitățile ei reveneau mereu la nivelul muritorilor de îndată ce se ridica soarele.

— Jur pe soare că Izbăvitorul ne-a salvat pe mine și pe ai mei! spuse Marsin.

— Firește că da, zise Stela. Izbăvitorul este acolo și veghează asupra tuturor.

Leesha o conduse pe fată acolo unde cei doi nu le mai puteau auzi.

— Nu face asemenea promisiuni. Știi la fel de bine ca oricine că nici măcar Arlen Bales nu poate fi pretutindeni în același timp. Oamenii trebuie să se concentreze să se salveze singuri.

Stela făcu o plecăciune.

— Da, maestră, însă vorbele astea stau în picioare dacă ești Tăietor, cu brațele cât niște trunchiuri, sau o prințesă krasiană, care poate arunca bărbați cât colo ca pe niște păpuși. Dar o fată din Văiugă, așa ca mine, ce poate face?

Chiar așa, *ce*? se întrebă Leesha. Stela era sănătoasă, însă micuță, cu membre subțiri. Ajuta cât putea, dar avea dreptate. Nu era construită să lupte.

— Ai lupta dacă ai putea? întrebă Leesha.

— Da, maestră, spuse Stela. Dar, chiar și dacă m-ar lăsa bunicu', n-aș putea să trag nici cu o arbaletă.

— Mai vedem, spuse Leesha.

— Maestră?

— Întoarce-te la treabă! Vorbim despre asta curând.

La ușa din față se auzi un bubuit, iar aceasta se deschise brusc. Wonda Cutter intră cu pași mari, cu doi bărbați aruncați peste umăr și un altul purtat în îndoitura brațului. Mânecile ei erau suflecate, iar glifele străluceau ușor.

În încăpere, oamenii începură să șușotească și să arate cu degetul. Wonda prinse privirea Leeshei și ridică din umeri, cerându-și scuze.

•

— Nu am avut de ales, maestră, spuse Wonda, când rămaseră singure. Rămăsesem fără săgeți, iar demonul se aruncase spre ei. Ce ar fi trebuit să fac, să îi las să moară?

— Firește că nu, draga mea! spuse Leesha. Ai făcut ce trebuie.

— Tot orașul vorbește despre asta, acum, spuse Wonda. Spun că sunt Copila ta Glifată.

— Ce s-a întâmplat s-a întâmplat, spuse Leesha. Nu pune la suflet! Nu am fi putut ascunde lucrurile la infinit și am învățat suficiente ca să încep să extind experimentul.

— Hm? făcu Wonda.

Leesha făcu un semn spre glifele de pe brațele Wondei, care încă străluceau ușor.

— Strălucirea ar trebui să se stingă odată cu reducerea nivelului de adrenalină. Respiră până când se stinge, apoi du-te să soliciți voluntari. Amintește-ți ce ți-am spus să cauți.

— Da, maestră.

Wonda respira deja în ritm mult mai calm.

— Și Wonda...? Leesha făcu semn spre celălalt capăt al încăperii. Începe cu Stela Inn.

•

Soarele răsări, iar Wonda așteptă ca lumina să ajungă în curte, apoi ieși pe verandă, să-și facă exercițiile zilnice de *sharukin*. Era o dimineață răcoroasă, însă purta doar o cămașă de noapte subțire, expunându-și cât de mult posibil din pielea glifată la soare.

— Cum te simți azi? întrebă Leesha.

— Glifele mă irită când le atinge soarele dimineața, răspunse Wonda.

— Te irită?

— Mă înțeapă, spuse Wonda. Ca și cum aș fi biciuită cu urzici.

Wonda expiră ușor și adoptă următoarea poziție, după care continuă:

— Dar nu te îngrijora, maestră. Nu durează mai mult de câteva minute. Mă descurc.

— Da, spuse Leesha. N-aș fi zis, doar uitându-mă la tine.

— N-am de gând să îți irosesc timpul cu fiecare durere, maestră, spuse Wonda. Nu te văd pe tine plângându-te și tu o duci mai rău decât noi toți.

— Trebuie să îmi spui lucrurile astea, Wonda, zise Leesha. Acum, mai mult ca niciodată, trebuie să îmi spui totul. Magia te afectează, iar noi trebuie să ne asigurăm că este sigură, de dragul tuturor.

Și de dragul meu, se gândi ea. *Și al copilului meu*.

— Nu ai dormit de peste o săptămână, spuse Leesha.

Puțini dintre Tăietori dormiseră. Oriunde lupta contra demonilor de pe drum devenea mai dificilă pentru refugiați, Wonda și Gared erau acolo, cu Tăietorii, cei care îl susținuseră pe Arlen în Lupta de la Văiuga Tăietorului de Lemne. Pe timp de noapte, glifele cioplite în copitele cailor acopereau zeci de kilometri, iar ei urmăreau haitele de demoni care vânau refugiații și le distrugeau înainte să poată lovi. Pe timp de zi,

ajutau la ghidarea laktonienilor fugari către taberele glifate care se construiau de-a lungul drumului.

— Nici tu, maestră, zise Wonda. Să nu crezi că, dacă nu am fost aici, n-am știut ce faci. Fetele mi-au spus că n-ai închis ochii decât câteva minute, de când a început totul. Magia te afectează și pe tine.

Era adevărat.

— Așa este. Leesha își înăspri ușor vocea. Am folosit mai multă magie *hora* în ultima săptămână decât în lunile anterioare. Nu primesc nici jumătate din răspunsurile pe care le primești tu, însă e suficient ca să îmi dau seama prin ce treci. Eu simt…

— Că ai putea mărșălui spre Miezul însuși și că ți-ai putea vârî un deget de la picior în fundul Mamei Demonilor.

Leesha râse.

— E o descriere mai colorată decât aș fi făcut-o eu, însă da. Magia curge prin tine și spală oboseala.

Wonda încuviință.

— La răsărit, simți că ai dormit o noapte întreagă și ai băut o oală de cafea. Ești încordată ca un arc, gata să sloboadă săgeata.

— Îți ții arcul încordat tot timpul? întrebă Leesha.

— Firește că nu.

Wonda se opri din exerciții să o privească pe Leesha.

— Aș strica arcul.

— Nu este firesc să petrecem atât de mult timp fără somn, spuse Leesha. Poate că nu suntem obosite, însă eu simt că se scurge ceva din mine. Fără vise, în care să poți evada…

— … întreaga lume ajunge să se simtă ca una, încheie Wonda, în locul ei.

— Îți voi face o fiertură care ar trebui să te adoarmă timp de opt ore.

— Și tu? întrebă Wonda.

— Eu voi dormi la noapte, cât timp îi scoți tu afară, promise Leesha. Pe cuvânt.

Wonda mârâi și se întoarse la exercițiile sale. Leesha se întrebă cum era pentru Arlen sau chiar pentru Renna. Oare dormiseră de luni de zile? Când visaseră ultima dată?

Îi era teamă de răspuns. *Probabil de aceea sunt amândoi nebuni de legat*.

Wonda își încheie exercițiile și intrară. Ea își luă armura de lemn de pe raft, pregătindu-și uneltele de lustruit. Armura era un dar de la mama lui Thamos, Ducesa Araine, iar Wonda o prețuia aproape la fel de mult ca pe arcul și săgețile pe care i le dăduse Arlen. În fiecare dimineață își lustruia armele și armura cu la fel de multă dragoste ca o mamă care îmbăia un copil.

Leesha fură o clipă ca să pună la fiert un ceainic și să-l ducă în camera de baie. Ronțăi un biscuit și se dezbrăcă să facă o baie rapidă, înainte să se schimbe într-o rochie curată.

Inspiră adânc. Curând, avea să fie mai ușor. Fluxul de refugiați continua, însă raza Văiugii se mărea în fiecare zi. Acum, pescuiau oameni direct de pe drum, cu vite și provizii în spate. Câteva orașe care nu fuseseră încă distruse organizau evacuări, sub protecția Tăietorilor.

Văiuga trebuia să îi absoarbă, însă asta se făcea mai ușor dacă oamenii veneau în calitate de coloniști, cu provizii și posesiuni, și nu ca primele valuri de extenuați, care nu-și purtau cu ei decât răniții.

În noaptea asta, Leesha își putea permite să doarmă. Poate. Dar tinerii voluntari se adunau deja în curte, fiind încercați pentru forță și reflexe, apoi împărțiți în grupuri de ucenicele ei. Vorbăria tinerilor locuitori ai Văiugii se transformă într-o șoaptă entuziasmată, când Leesha și Wonda apărură în ușă.

Voluntarii erau cu toții adolescenți sau foarte tineri și fuseseră respinși de Tăietori, dintr-un motiv sau altul. Unul avea probleme cu respirația, alta avea nevoie de lentile ca să vadă. Alții pur și simplu nu erau suficient de mari sau de puternici ca să țină pasul.

Este o clasă khaffit *în creștere*, *dacă nu suntem atenți*, se gândi Leesha.

— Se uită lung la mine, spuse Wonda.

— Aha! încuviință Leesha. Ca să vezi cum te simți. Ești echivalentul Omului Pictat pentru copiii ăștia.

— Nu glumi pe seama Izbăvitorului!

— Cu toții suntem Izbăvitori. Așa a spus el. Este treaba ta să îi inspiri pe acești copii, la fel cum a făcut și el pentru tine. Lumea are nevoie de toți Izbăvitorii pe care-i poate obține.

— De ce nu-i glifăm pe Tăietori și pe *Sharum*? întrebă Wonda. De ce doar pe cei respinși?

— Încă testăm, zise Leesha. Avem nevoie de un grup mic. Un grup pe care să-l putem controla, pentru a testa procesul înainte să-l punem în aplicare pe bărbați cât copacii.

Erau trei grupuri. Stela se afla într-unul dintre ele. Unchiul ei Keet, cu doar câțiva ani mai în vârstă, în altul. Niciunul nu era cel mai copt fruct pe care Văiuga îl putea oferi pentru luptă.

Prima duzină, incluzându-l pe fiul prietenei sale Brianne, Callen Cutter, urma să primească sulițe cu un model aparte, pe care Leesha le glifase cu mâna ei. Aveau mânere scurte și lame lungi, glifate, concepute pentru a optimiza magia scursă de la miezingi și trimisă înapoi la cel care le mânuia.

Al doilea grup primea arme care păreau identice cu primele, însă conțineau așchii de *hora*, încastrate în argintul glifat. Sulițele aveau o putere limitată – atât pe timp de zi, cât și pe timp de noapte – și se reîncărcau.

În sfârșit, grupul Stelei, cel mai invidiat dintre cele trei, avea să primească glife pictate pe piele și să studieze *sharusahk* cu Wonda.

Testarea urma să dureze luni de zile, însă, dacă ipotezele Leeshei se adevereau, ar fi putut avea o armată de Izbăvitori așteptând în Văiugă, data viitoare când atacau prinții demonilor.

Copiii ei Glifați.

•

— Gata, am terminat.

Când Leesha încheie de pictat și ultima glifă pe pielea Stelei, se întunecase. Ceilalți așteptau cu toții, alături de Wonda, în curte, minunându-se de armele și de pielea glifate. Cu toții știau că, de îndată, urmau să iasă în noapte, un loc în care plecaseră mulți războinici încercați și nu se mai întorseseră.

Aerul fremăta de entuziasm. Exista șansa de a muri, da, însă și cea de a răzbuna, de a arăta Văiugii că trebuia să îi ia în seamă. Niciunul nu putea sta locului, ci se mutau de pe un picior pe altul sau se plimbau prin curte, așteptând-o pe Stela, ca să înceapă.

Leesha o trimise afară, privind-o prin ochelarii ei glifați. Curtea abunda de magie și numai o fracțiune se observa cu ochiul liber. Unele glife erau create pentru a străluci, aruncând lumină în curte, însă altele pulsau de o putere nevăzută fără glife de susținere.

Văzu curentul de putere care înconjura gleznele Stelei, la fel ca pe ale celorlalți. Urcă, dansând, de-a lungul glifelor pictate pe picioarele ei, atrasă de glifele interconectate, răsucindu-i-se în jurul torsului și răspândindu-se către membre și către cap, ca o inimă care pompa magie, și nu sânge. Așa, stând în curte, Copiii Glifați aveau să simtă o gâdilătură. La început, va fi ca efectul unui ceai stimulator puternic, apoi ca un val de adrenalină. Curând, simțurile aveau să li se ascută, încurcându-i cu fiecare miros slab, cu fiecare șoaptă auzită de la un kilometru distanță. Urma să fie copleșitor, până când gândurile aveau să le devină mai agere.

Apoi, urmau să înceapă să se simtă invincibili.

— Asta – Wonda ridică o țeavă lungă de metal, cu o frânghie de oțel împletită închisă într-o buclă la capăt – este o armă krasiană, numită prinzător de *alagai*. Trecu bucla peste un stâlp din curte, strângând-o într-o secundă, după ce răsuci și trase. Luați fiecare câte una. Am pus capcane pentru miezingi în Pădurea Culegătoarelor. Le vom folosi pentru a trage demonii afară și a-i folosi în antrenamentele noastre.

— Așa, pur și simplu? întrebă Keet. Știu și eu... Nu o să exersăm în curte înainte să ieșim în bezna nopții?

Alții își murmurară acordul.

Leesha încercă să nu zâmbească. Bezna nopții, într-adevăr. Leesha instalase mari glife și drumuri glifate peste tot. Copiii s-or fi simțit ca și cum ar fi fost afară, cu demonii, însă, de fapt, aveau să fie în siguranță mai tot timpul.

Dar era important să ia contact cu demonii cât mai repede posibil, iar sentimentul de pericol permanent avea să le mențină respectul. Nu era un joc.

Era ca un vis să o privească pe Wonda conducându-i. Lumea se încețoșase la margini. Rămase concentrată, chiar și după zece ore petrecute glifând. Durerea din tâmple pulsa și îi întorcea stomacul pe dos, însă îi devenise însoțitoare frecventă și învățase să o ignore.

Dar, când ultimul dintre copii dispăru în beznă, la periferia vederii ei, începu să umple vidul cu imagini: Callen Cutter, urlând după maică-sa, în timp ce sângera lent din cauza rănilor de pinteni. Brianne nu avea să-i mai vorbească niciodată. Nici Smitt, dacă li se întâmpla ceva Stelei sau lui Keet. Mintea îi fu cuprinsă de o imagine a unui demon al lemnului, care-i reteza

capul Stelei dintr-o singură mușcătură. Inima ei avea să mai bată de câteva ori, înainte ca trupul ei să își dea seama că murise. Sângele țâșnea cu putere în aer…

Se scutură de viziuni, frecându-se la ochi. Măcar putea să doarmă, altfel înnebunea. Dacă Arlen, Ahmann și Thamos ar fi intrat în curtea ei în secunda aceea și ar fi început să se lupte pentru mâna ei, tot s-ar fi dus la culcare.

Înainta cu pași hotărâți spre ușa colibei, însă mintea ei purta deja cămașa de noapte, suflând în lumânări. Patul ei avea să fie moale și cald.

— Maestră Leesha!

Strigătul disperat se auzi din spate. Leesha nu recunoscu vocea, însă tonul era clar. Dacă o văzuse, oricine strigase nu se va opri până nu îi vorbea.

Inspiră adânc, numărând până la cinci, în timp ce mintea ei își puse un halat. Zâmbetul ei de contesă reveni, când își întoarse chipul spre femeie, recunoscând-o imediat din orele petrecute la căpătâiul fiicei sale, în infirmerie. Era Lusy Yarnballer, mama lui Kendall.

Yarnballer nu era tocmai un nume de familie, ci mai degrabă o poreclă care prinsese când ucenica torcătoarei nu reușise să avanseze prea mult cu fusul. Lusy era o femeie blândă, însă deloc remarcabilă, care reușise, cumva, să nască o fiică excepțională.

— E cam târziu pentru o vizită socială, Lusy, spuse ea.

Lusy făcu o plecăciune.

— Iertare, maestră! Nu te-aș fi deranjat dacă nu era important. Își înghiți un suspin. Doar că nu știu la cine să apelez.

Mintea Leeshei se scutură de halat și se îmbrăcă din nou cu rochia. Oftatul ei fu invizibil, când se îndreptă spre femeie și o îmbrățișă.

— Haide, copilă! zise ea, deși Lusy era cu câțiva ani mai în vârstă. Nu poate fi atât de rău! Hai înăuntru și o să prepar niște ceai.

Lusy începu să boscorodească și nu se mai opri nici după ce intră în cameră. Leesha se așeză în balansoarul Brunei, cu șalul bătrânei în jurul umerilor. Nu o dată ochii ei aproape că se închiseră și o trezi doar faptul că îi cădea capul când ațipea.

În cele din urmă, sedativul ușor pe care îl adăugase în ceaiul femeii își făcu efectul, iar ea se liniști.

— Bine, Lusy, spuse ea, m-am bucurat că m-ai vizitat, însă e timpul să trecem la subiect.

Lusy încuviință.

— Iertare, maestră! Doar că nu știu…

— … ce să faci. Da, ai mai zis-o. Răbdarea Leeshei se apropia de sfârșit. Cu?

— Cu Kendall și vrăjitoarele acelea krasiane! aproape că țipă Lusy.

Leesha o privi curioasă.

— Cine? Amanvah și Sikvah?

— Da, știi ce au făcut?

— Cu siguranță, nu, spuse Leesha, cu toate că avea o bănuiala. De ce nu mai iei o gură de ceai, ca să te ajute să vorbești mai încet, și o iei de la capăt.

Lusy încuviință, înghițind zgomotos din cană și expirând adânc.

— Au venit la mine în după-amiaza asta. Au zis că vor să o cumpere pe Kendall. Să o cumpere! Ca pe o nenorocită de oaie!

— Să o cumpere? întrebă Leesha, deși deja își dăduse seama la ce se referea femeia.

— Ca târfă pentru afemeiatul ăla de Rojer! spuse Lusy. Se pare că două neveste nu îi sunt de ajuns. O vrea și pe draga mea Kendall pentru harem. Plănuiește să o folosească drept vacă de prăsilă, dacă e să te iei după vorbele lor.

— Krasianii pot fi… deloc delicați cu lucrurile astea, zise Leesha, atentă. Căsătoria este un contract pentru ei, însă, când negocierile se încheie, își iau jurămintele în serios, la fel ca noi. Sunt convinsă că nu au vrut să te insulte.

— De parcă mi-ar păsa cât de un rahat de demon ce au vrut să spună. Le-am zis că Rojer o poate avea pe Kendall doar peste cadavrul meu.

Ce alegere neinspirată a cuvintelor! Leesha nu o considera pe Amanvah mai presus de asemenea practici.

— Târfele au plecat valvârtej, purtându-se de parcă eu aș fi fost cea obraznică, continuă Lusy. Apoi, după nici douăzeci de minute, apare Kendall, plângând și strigând că ea se mărită cu Rojer, fie ce-o fi. I-am zis că niciun Veghetor nu-i va permite să pună mâna pe Canon și să jure că va fi a treia soție a unui bărbat. Știi ce a răspuns?

— Spune-mi, oftă Leesha.

— A zis că nu îi pasă. A zis că n-are decât să se ducă în Miez și Canonul, și Veghetorii odată cu el. A zis că va jura pe Evejack…

— Evejah, o corectă Leesha.

— Cartea păcatelor, replică Lusy. Lui Kendall i s-au scurs mereu ochii după Rojer, însă nu așa. Fata n-are niciun pic de minte! E destul că târfele krasiane l-au vrăjit pe Rojer să se abată de la calea Creatorului, însă nu le voi permite să îmi ia și fiica.

— S-ar putea să nu ai de ales, spuse Leesha.

Lusy ridică privirea, uimită.

— Pe noapte, maestră, doar nu vrei să zici că ești de acord!

— Firește că nu! spuse Leesha, care-și plănuia deja reproșurile la adresa lui Rojer. Dar Kendall e femeie în toată firea și are dreptul să își aleagă propria cale.

— Nu cred că ai fi la fel de calmă, zise Lusy, dacă ar fi vorba despre o ofertă făcută pentru fiica ta, ca pentru o cloșcă ouătoare.

Leesha ridică o sprânceană și Lusy tresări, amintindu-și deodată că vorbea cu viitoarea Contesă a Văiugii, o femeie care fusese și ea subiectul unei oferte pentru o căsătorie krasiană. Nu-i putu susține privirea Leeshei și se uită iar în jos, încercând să își îngroape fața în cană. Înghiți rapid și începu să tușească.

— Nu am vrut să te jignesc, maestră! Cred că înțelegi prea bine, de fapt.

— Îndrăznesc să afirm că da, spuse Leesha. Voi discuta cu Rojer și cu Amanvah cât mai repede posibil și te voi chema din nou când voi termina.

— Mulțumesc, maestră.

Lusy se ridică, făcând o plecăciune stângace, apoi ieși cu spatele din cameră, se întoarse și dispăru.

•

— Ți-ai ieșit cumva din minți?

Leesha purta deja șalul Brunei. Nu era niciodată semn bun.

Rojer își exageră oftatul, pentru efect, agățându-și Mantia Invizibilității lângă ușă cu o meticulozitate studiată. Fața Leeshei era aprinsă și era întotdeauna mai bine să lungească lucrurile, când era în starea aceea. Nu putea rezista prea mult când se enerva; nu când se enerva pe el, în orice caz.

Se întrebă cum de fusese cândva atât de intimidat de ea.

După Amanvah, Leesha Paper era ca o plimbare la soare prin piața orașului.

Își lăsă cutia cu scripca lângă ușă, închisă bine, pentru a se feri de urechile ciulite ale lui Amanvah. Se simțea dezbrăcat fără mantie și scripcă, însă era încă un motiv pentru a mai renunța la ele, când și când, până nu îl acaparau complet.

Nu permite niciodată unui număr să te acapareze, spusese Arrick, *sau va fi tot ce vei face pentru restul vieții*. *Mai degrabă te ia Miezul decât să trebuiască să spui aceleași nenorocite de glume în fiecare seară*, *până la moarte*.

Ignorând agresivitatea din postura și din tonul Leeshei, intră în cameră și se așeză pe scaunul lui preferat. Își sprijini picioarele și așteptă. O clipă mai târziu, intră și Leesha, pufnind, și se așeză în scaunul Brunei. Nu-i oferi ceai.

Pe noapte, *cred că e furioasă*, se gândi Rojer.

— Ți-a făcut Lusy o vizită, nu?

Bănuise că acela ar fi fost motivul pentru care primise veste că Leesha dorea să îl vadă, în miez de noapte. Nu că ar fi dormit prea mult noaptea. Puțini locuitori ai Văiugii dormeau. Lumina glifelor lumina străzile și aleile, ca dovadă că toți erau în siguranță. Oamenii acceptaseră noul sentiment de libertate cu lăcomie, iar străzile erau aglomerate la orice oră. Bazarul lui Shamavah și magazinul general al lui Smitt aveau și program de noapte.

— Firește! i-o tăie Leesha. Cineva trebuia să te ajute să-ți revii.

— Atunci, te porți ca mama? întrebă Rojer. Crezi că e treaba ta să mă ștergi la fund când se murdărește și să-l lovești când sunt neascultător?

Se ridică, pretinzând că își aranjează centura, apoi adăugă:

— Vrei să mă așez peste genunchii tăi și să-ți îndur pedeapsa?

Leesha ridică o mână ca să-și protejeze ochii, însă nu mai era la fel de încruntată.

— Rojer, ține-ți pantalonii pe tine, că altfel îți urmez îndemnul!

— Sunt cei mai buni pantaloni ai mei! spuse Rojer. Am auzit că vergile tale sunt proaspăt tăiate, maestră. Seva lor va fi imposibil de curățat de pe mătase.

— Nu am bătut pe nimeni cu varga, în viața mea! zise Leesha, străduindu-se să nu zâmbească.

— Și asta e din vina mea? Rojer se scărpină în cap. Aș putea să-ți vând niște ponturi, însă mi se pare straniu să învăț pe cineva cum să mă bată cu varga.

Leesha își înăbuși râsul.

— Haide, Rojer, nu glumi cu asta!

— Da, fu de acord el. Dar niciun atac de lună nouă nu e. Nimeni nu sângerează și nimic nu a luat foc, așa că nu avem motive să nu fim civilizați. Sunt prietenul tău, Leesha, nu supusul tău. Am vărsat la fel de mult sânge pentru Văiugă precum ai vărsat și tu.

Leesha oftă.

— Firește că ai dreptate. Iartă-mă, Rojer!

— Hei! făcu Rojer, holbându-se. Oare Leesha Paper tocmai a recunoscut că a greșit?

Leesha pufni, ridicându-se.

— E o poveste de spus nepoților. Merg să fac ceai.

Rojer o urmă în bucătărie, scoțând ceștile, cât timp ea punea ceainicul pe foc. O ținu în mână pe a lui. Maestra Jessa – matroana bordelului Ducelui Rhinebeck, unde Rojer își petrecuse mare parte din anii de formare – îl învățase să nu aibă niciodată încredere că o Culegătoare de Ierburi nu i-ar pune ceva în ceai.

Nici măcar eu, *Rojer*, spusese Jessa, făcând cu ochiul. *Pe noapte*, mai ales *eu*.

Leesha își puse o mână în șold, sprijinindu-se de tejghea cât așteptau să fiarbă apa.

— Doar nu te așteptai ca toată lumea să accepte ca voioasa și luminoasa Kendall să devină cea de-a *treia* soție a ta. Nu-ți ajung două? Pe noapte, are doar șaisprezece ani!

Rojer își dădu ochii peste cap.

— Cu doi ani mai tânără decât mine! Demonul deșertului e cu vreo zece ani mai în vârstă decât tine, parcă? Măcar Kendall nu încearcă să transforme în sclav pe oricine locuiește mai la sud de Văiugă.

Leesha își încrucișă brațele, semn că Rojer începea din nou să o irite.

— Ahmann nu mai e, Rojer. Nu a avut nimic de-a face cu atacul ăsta.

— Deschide ochii, Leesha, spuse el. Doar fiindcă un bărbat îți face degetele să se încârlige nu înseamnă că este Izbăvitorul.

— Da, tu vorbești! se răsti Leesha. Cu nici măcar un sezon în urmă, nevesticile tale neprețuite au încercat să mă otrăvească, Rojer. Dar îți goleau sacii cu sământă, așa că le-ai luat în căsătorie oricum, indiferent de părerea mea.

Rojer dorea să contraatace, însă Leesha Paper era la fel de încăpățânată ca un demon al pietrei, dacă încercai să te contrezi cu ea. Așa că își păstră vocea liniștită și calmă.

— Așa este. Ți-am ignorat sfatul și am făcut ce am crezut că e bine. Și știi ce? Nu regret. Nu am nevoie nici de permisiunea ta ca să mă însor cu Kendall.

— Ai nevoie de binecuvântarea unui Veghetor, spuse Leesha. Cred c-ar fi mai simplu să găsești un bulgăre de zăpadă în Miez.

— Cuvintele Veghetorilor nu înseamnă nici cât un rahat de demon pentru mine, Leesha, zise Rojer. Așa a fost mereu. Hayes nu o recunoaște nici pe Sikvah. Crezi că ne pasă?

— Și Lusy? întrebă Leesha. Vrei să o ignori și pe ea?

Rojer ridică din umeri.

— Asta e problema lui Kendall. Este suficient de în vârstă să se logodească, fie că mama ei aprobă, fie că nu. Numai bine, dacă nu e de acord, fiindcă șansele sunt mai mici să se mute cu noi.

— Deci ai de gând să mergi până la capăt? întrebă Leesha. Spuneai despre căsnicie că e un joc pentru proști. Acum, de fiecare dată când mă întorc cu spatele, mai închei una.

Rojer chicoti.

— Am încercat să vorbesc cu tine despre asta. În noaptea Adunării, îți amintești? Dar apoi a apărut Renna…

— Și cu toții am avut probleme mai mari, fu de acord Leesha.

— La început, am avut dubii, spuse Rojer. Nu m-am gândit niciodată așa la Kendall. Sincer.

Își privi mâinile, încercând să găsească o cale de a exprima ce simțea. Ar fi putut să o facă ușor cu scripca, notele îi erau mereu mai la îndemână decât cuvintele.

— Treaba asta… Un început lamentabil. Afinitatea asta… cu demonii, calea asta de a-i influența cu muzică, pe care tu și Arlen v-ați așteptat de la mine să o pot preda… Kendall e singura care înțelege. Saltimbancii, chiar Amanvah și Sikvah, pot ține isonul și imita notele, însă nu… o simt, așa cum face Kendall. Când noi doi cântăm împreună este la fel de

transcendental și de intim ca orice alt lucru în căsnicie. Când cântăm toți patru este un adevărat cor al serafimilor.

Zâmbi, apoi adăugă:

— E firesc să vrem să ne sărutăm, după aceea.

— Sărutați-vă! spuse Leesha. Pe noapte, dați-i până înnebuniți! Nu e treaba nimănui, în afară de tine și de nevestele tale. Dar căsătoria...

— Ți-am zis că nu avem nevoie de binecuvântarea unui Veghetor. Kendall este ucenica mea, deci e firesc să locuiască la noi. Va primi în curând licența de Saltimbanc și o vom invita și pe Lusy să locuiască alături de ea. Este cu siguranță mai bine decât în coliba pe care o împart cele două acum.

— Crezi că nu își va da nimeni seama? întrebă Leesha.

— Firește că-și vor da seama, zise Rojer. O să fiu în gura întregului oraș, Rojer și haremul lui. Voi vinde chiar eu povestea.

— De ce? întrebă Leesha. De ce să provoci scandal?

— Fiindcă ai parte de el fie că vrei, fie că nu vrei, spuse Rojer. Amanvah și Kendall au bătut palma înainte să îmi dau seama ce se întâmpla și e un târg pe care numai un prost l-ar refuza. Așa că oamenii n-au decât să clevetească, apoi s-or obișnui. Îi voi face să mă iubească în ciuda acestor bârfe, iar când Kendall rămâne însărcinată nu va mai fi nimeni surprins când înregistrez un copil legitim.

— Sunt vorbele tale sau ale lui Amanvah? întrebă Leesha.

Rojer își ridică brațele.

— Să mă ia Miezul dacă știu!

•

Era aproape miezul nopții când plecă Rojer. Leesha îl privi părăsind curtea, în timp ce se pregătea pentru întâlnirea cu Lusy.

Dacă și Kendall dorește, nu poți face nimic, avea să spună, oprindu-se pentru a lăsa șocul cuvintelor să se instaleze. *Poți doar să tragi de timp și să speri că fetei îi vine mintea la cap*. *Să fii de acord să negociezi*, *dar să ceri lucruri ridicole*...

Se scutură. Avea să fie timp pentru asta de dimineață. *Dacă mă bag în pat acum*, *aș putea dormi șase ore*, *înainte ca Wonda și copiii să se întoarcă și lumea să înceapă să-mi calce veranda cu năduf*.

Leesha închise ochii și se îndreptă spre dormitor, lăsând o urmă de agrafe pentru păr și pantofi. Rochia îi căzu când intră în

încăpere, iar furoul de mătase pe care-l purta pe dedesubt avea să-i fie numai bun de cămașă de noapte. Se urcă în pat, renunțând până și la ritualurile de curățare de seară. Fața și ochii ei aveau să supraviețuiască timp de câteva ore.

I se păru că numai ce închise ochii când auzi un ciocănit în ușă. Leesha se ridică brusc, întrebându-se cum de putuse trece atât de repede noaptea.

Dar, când deschise ochii, văzu că era încă întuneric în cameră și că singura lumină slabă venea dinspre glife.

Ciocănitul continuă, în timp ce își căuta halatul împleticindu-se. Nu folosise *hora* anume ca să poată dormi natural, iar acum se simțea mai rău decât se simțise în dimineața după ce se îmbătase la nunta lui Arlen. Capul îi pulsa de agonie la fiecare ciocănitură în ușă.

Dacă nu sângerează cineva de moarte dincolo de ușă, *cu siguranță o va face după ce deschid*. Leesha nu se strădui deloc să își ascundă neplăcerea când deschise ușa și își găsi propria mamă în prag.

Creatorul mă pedepsește, se gândi ea. *E singura explicație*.

Elona o privi de sus până jos, rămânând în prag, unde scotea fum pe nări.

— Ai cam pus pe tine, fetițo! Lumea șușotește deja cum că un moștenitor al contelui ar putea fi pe drum.

Leesha își încrucișă brațele.

— Fără îndoială, alimentezi zvonurile.

Elona ridică din umeri.

— Câte puțin, ici și colo. Nimic care să țină în fața unui magistrat. Ți-ai pus toți klații pe masă când te-ai îmbătat și ți-ai făcut de cap cu contele, în fața surugiului, Leesha. Acum e cam târziu să-ți mai retragi pariul.

— Nu am făcut asta în fața…, începu Leesha, dar se întrerupse.

De ce încerca să poarte o discuție? O chema patul.

— De ce ești aici în miez de noapte, mamă?

— Abia dacă-i miezul nopții, spuse Elona. De când te culci atât de devreme?

Leesha inspiră. Avea dreptate. Era obișnuită să primească vizite la orice oră, însă majoritatea oaspeților anunțau înainte.

Elona se plictisi să tot aștepte o invitație și trecu pe lângă Leesha.

— Hai, pune de ceai! Fii fată bună! Nopțile devin la fel de reci ca o inimă de miezing.

Leesha închise ochii și numără până la zece, înainte să închidă ușa și să reumple ceainicul. Elona, firește, nu ridică nici măcar un deget să o ajute. Era în camera de zi, când Leesha aduse tava. Balansoarul Brunei nu era cel mai confortabil loc, însă Elona și-l asumă, oricum, doar pentru că știa că era favoritul Leeshei.

Leesha se așeză demnă pe un divan, cu spatele drept.

— De ce ai venit, mamă?

Elona sorbi din ceai, se strâmbă și mai adaugă trei cubulețe de zahăr.

— Am vești.

— Bune sau rele? întrebă Leesha, știind deja răspunsul.

Nu își amintea nici măcar o dată în care mama ei să-i fi adus vești bune.

— Puțin din amândouă, din punctul tău de vedere, spuse Elona. Nu cred că ești singura.

— Singura? întrebă Leesha.

Elona își arcui spatele, frecându-și abdomenul cu mâna liberă.

— S-ar putea să-mi coc propriul scandal, chiar la țanc să distrag lumea de la al tău.

Leesha încercă să vorbească, însă nu-i veniră cuvintele. Își privi îndelung mama.

— Ești…

— Mi-e rău tot timpul și nu mi-a venit fluxul, confirmă Elona. Cum de e posibil mă depășește, însă așa stau lucrurile.

— Este cu siguranță posibil, spuse Leesha. Ai doar patru…

— Hei! i-o tăie Elona. Nu-i nevoie să arunci cu venin! Nu vorbim despre vârstă aici. Cu un sfert de secol în urmă, baba Bruna, sfânta-ți maestră, mi-a zis că erai ultima șansă pentru pântecul meu. N-am băut niciun strop de ceai de rodiu și nici n-am făcut vreun bărbat să se retragă, de atunci, însă nu s-a schimbat nimic. Vrei să spui că, dintr-odată, am redevenit o floare proaspătă?

— Totul e posibil, zise Leesha, dar, dacă mă întrebi, cred că-i din cauza marii glife.

— Hm? întrebă Elona.

— Toți cei din Văiuga Tăietorului de Lemne au trăit, aproape un an, pe o glifă care încarcă pământul cu magie, spuse Leesha.

Chiar și oamenii care nu luptă primesc un răspuns, ceea ce-i face mai tineri, mai puternici și…

— … mai fertili, completă Elona.

Luă un biscuit, apoi se înecă și îl puse înapoi pe farfurie.

— Nu-i tocmai rău, cred, continuă ea. Fratele sau sora ta și copilul tău se pot răhăți în același leagăn și se pot alerga prin grădină.

Leesha încercă să-și închipuie imaginea, dar era prea mult.

— Mamă, trebuie să întreb…

— Cine e tatăl? continuă Elona. Să mă ia Miezul dacă știu! Am făcut-o des cu Gared, în ultimii ani…

— Pe Creator, mamă! strigă Leesha.

Elona o ignoră și continuă.

— Dar băiatul a devenit religios, de când i-a luat partea Omului Pictat. Nu s-a mai atins de mine de când ne-ai prins pe drum. Oftă. Ar putea fi al tatălui tău, presupun, dar Erny nu mai e bărbatul care era cândva. Ai fi uimită să afli ce trebuie să fac doar ca să i-o scol suficient ca să…

— Auuu! Leesha își acoperi urechile.

— Ce este? spuse Elona. Nu ești Culegătoarea orașului? Nu este treaba ta să asculți poveștile astea și să ajuți oamenii să înțeleagă ce se petrece?

— Ei, bine, da…, începu Leesha.

— Așa că toți ceilalți sunt suficient de buni, dar nu și mama ta? întrebă Elona.

Leesha își dădu ochii peste cap.

— Mamă, nimeni nu vine la mine cu asemenea povești. Și tata? Are dreptul să știe că e posibil să nu fie copilul lui.

— Ha! râse Elona. Râde ciob de oală spartă, ce să-ți zic?!

Leesha făcu gura pungă. Avea dreptate.

— Dar știe, în orice caz, spuse Elona.

— Știe? Leesha clipi.

— Evident! se răsti Elona. Tatăl tău are multe defecte, Leesha, dar nu e prost. Știe că nu poate ara câmpul cum trebuie, așa că închide ochii când o face altul.

Făcu cu ochiul, apoi continuă:

— Cred că l-am prins uitându-se de câteva ori. Nu a fost nevoie să îl ajut să devină tare în nopțile acelea.

Leesha își îngropă fața în mâini.

— Creatorule, ia-mă!

— Ideea este că Erny n-are nicio obiecție câtă vreme nu-și bagă nimeni nasul.

— Așa cum faci tu cu fiecare ocazie?

— Eu nu fac una ca asta! se răsti Elona. Poate că vorbesc așa de față cu tine, însă tu ești din familie. Nu-i ca și cum le-aș spune nevestelor pudice din Casa Sfântă că tatălui tău îi place să…

— Bine!

Leesha prefera să-și lase mama să câștige decât să mai suporte un minut din conversație.

— Deci nu știm cine este tatăl copilului, concluzionă ea. Putem fi date afară din oraș împreună.

— Pe Miez dacă da, spuse Elona. Suntem femei din neamul Paper. Orașul va trebui să se obișnuiască.

16. URMAȘUL DEMONULUI

333 D.Î., IARNA

— Iertare, maestră! spuse Tarisa, încercând, pentru a treia oară, să încheie la spate rochia Leeshei. Materialul pare să se fi strâmtat. Poate că ar trebui să alegi altă rochie, iar eu o voi trimite la croitoreasă.

Strâmtat. Tarisa, fie binecuvântată, era mult prea discretă să îi spună Leeshei că lua în greutate, însă era clar ca lumina zilei, în oglinda argintată. Fața care o privea înapoi era mai plină, o schimbare împărtășită și de pieptul ei, care părea să-și fi dublat dimensiunile în ultimele două săptămâni. Thamos îi dădea mai multă atenție, însă nu pusese încă indiciile cap la cap. Dar Tarisa avea o privire grăitoare și un zâmbet în colțul gurii.

— Te rog.

Leesha se dădu după paravan, trecându-și mâna peste mijloc în timp ce se strecura afară din rochie. Pântecul îi era încă suficient de plat, însă nu avea să rămână așa. Mama ei îi spusese că bârfele începuseră deja cu câteva săptămâni în urmă. Nimeni nu îndrăznea să i se adreseze în față, însă în clipa în care pântecul i se rotunjea nu mai era cale de întoarcere, ceea ce avea să pricinuiască o asemenea agitație, încât Thamos avea să remarce și el.

Mâinile i se încleștară când o cuprinse panica. Inima îi bătea cu putere și i se părea că pieptul începuse să o strângă, făcând-o incapabilă să inspire adânc. Icni după aer, iar ochii începură să i se umezească, însă își înghiți suspinele. Nu se cădea ca Tarisa să o vadă așa.

Căută o batistă, dar nu găsi. Era pe cale să-și ridice poala furoului ca să își șteargă ochii, când apăru mâna Tarisei, întinzându-i o cârpă curată din spatele paravanului.

— Lacrimile vin și pleacă, doamna mea, spuse femeia. E mai bine decât să le lăsați să curgă.

Știe. Nu era o surpriză, însă confirmarea o îngrozi pe Leesha. Timpul se scurgea mult prea repede. Pentru unele lucruri, era deja prea târziu.

— Am avut parte de ambele cât pentru o viață, zise Leesha. Te rog, adu-mi rochia verde! Are șireturi care pot fi ajustate mai ușor.

Nu aveau loc reuniuni de consiliu azi, iar Thamos plecase deja. Tarisa, după ce plantase sămânța, continuă să vorbească doar despre frivolități. Își arătase disponibilitatea, dacă Leesha dorea să vorbească, dar își cunoștea prea bine locul ca să insiste. Ea și ceilalți servitori aveau să fie încântați. Cu toții îl iubeau pe conte și o adoptaseră cu ușurință pe Leesha. Toată lumea își dorea un moștenitor.

Ce vor crede când vor descoperi că acest copil este urmașul demonului deșertului, *și nu al iubitului lor conte*?

Leesha se grăbi să iasă din palat, având nevoie să se îndepărteze de ochii curioși ai servitorilor. Tarisa nu o fi fost persoana care să vorbească despre bănuielile sale de față cu Leesha, însă fără îndoială bârfele mișunau în aripa servitorilor.

Infirmeria nu era cu mult mai sigură. Femeile nu o vedeau atât de dezbrăcată cum o vedea Tarisa, însă o priveau cu ochi pregătiți. O Culegătoare bună era educată să bănuiască orice femeie că ar fi însărcinată și căuta din reflex semne. Leesha intră în grabă, străbătu coridorul principal și închise ușa în urma ei, în camera de lucru. Se așeză la masă și își luă capul în mâini.

Creatorule, *ce să mă fac*?

Se auzi o bătaie în ușă, iar Leesha înjură încet. Oare o clipă de liniște era prea mult?

Își arcui spatele, inspiră adânc și își înghiți propriile griji.

— Intră!

Amanvah alunecă în cameră, urmată de Lusy Yarnballer, care arunca săgeți din priviri, înfigându-le în spatele tinerei preotese.

Leesha aproape că izbucni în lacrimi. De ce n-ar fi putut să fie un demon al pietrei în locul lor?

Din fericire, femeile erau prea preocupate de propria dramă ca măcar să remarce timpul de care avu nevoie Leesha să își revină. Amândouă se îndreptară cu pași mari spre scaunele din fața mesei sale de lucru și se așezară fără să fie invitate. Gura lui Lusy era doar o linie dură, iar la tâmple îi pulsau venele. Doar văzând-o, Leesha simți că îi pocnește capul.

Amanvah era mai demnă, însă Leesha își dădea seama că era o simplă poză. Femeia părea gata să își dea vălul la o parte și să scuipe.

— Trebuie să îți vorbim, maestră!

Nările Leeshei fremătară. Amanvah era plină de respect, însă nu își putea masca tonul imperativ care-i însoțea solicitările, de parcă ar fi fost doar niște formalități, iar complicitatea ei ar fi fost asigurată.

— Negocierile nu se desfășoară cum ar trebui? întrebă ea, știind prea bine răspunsul.

Calmul lui Amanvah se risipi.

— Vrea un palat. Un palat! Pentru o a treia soție *chin*, ale cărei rude sunt servitori ai unor păstori.

— Da! strigă Lusy.

— Nu te grăbi să-i judeci pe cei de condiție joasă, spuse Leesha. Ea îi sugerase palatul femeii, după ce studiase legile krasiane privind căsătoria. Nu s-a născut Kaji într-o familie de culegători de fructe săraci? Zeci dintre soțiile sale au primit fiecare câte un palat.

— Kaji a fost Izbăvitorul, atins de Everam, zise Amanvah.

— Dar chiar tu ai spus că Rojer este și el atins de Everam, remarcă Leesha.

Amanvah se opri.

— Este…

— Tot tu ai spus că ar fi Kendall cea care îi împărtășește darul. Asta nu înseamnă că și ea este atinsă?

Amanvah se lăsă pe spate, încrucișându-și brațele, în defensivă.

— Everam ne atinge pe toți într-un fel. Nu toată lumea primește palate. Oare eu am unul? Sau Sikvah? Suntem Sângele Izbăvitorului. Ar trebui ca această Kendall să fie pusă deasupra noastră?

— Da, așa este, zise Lusy. Poate că ea *ar trebui* să fie *Jiwah* Întâia sau cum s-o fi numind.

Sprâncenele lui Amanvah se ridicară, iar Leesha știa că dusese lucrurile prea departe.

— Ajunge, Lusy! Cuvintele căpătară un accent dur, iar femeia tresări. Știu că îți iubești fiica și vrei ce e mai bun pentru ea, însă pentru ce Miez dorești un palat? Pe noapte, măcar ai văzut un palat vreodată?

Lusy părea gata să plângă. Nu era tocmai cea mai puternică.

— Dar… ai spus…

Leesha nu avea timp să o aline, ci i-o tăie scurt, înainte să dea în vileag șiretlicul.

— Nu am spus să jignești. Cere-ți scuze acum!

Lusy, cu o privire îngrozită, se întoarse spre Amanvah, strângându-și fustele într-o imitație stângace de plecăciune.

— Iertare, ăăă…

— Alteță, completă Leesha.

— Alteță, o îngână Lusy.

— Cred că e timpul să ne gândim bine la tot ce e în joc, spuse Leesha. Amanvah ar trebui să își aducă aminte că vorbim despre Kendall, care nu este o măgăriță de povară pentru care să ne târguim, iar Lusy, să-și amintească de pasajele din Canon privind lăcomia. Roni va stabili o dată la care ne putem revedea. Poate de lună plină?

Luna plină era o zi binecuvântată pentru Evejani, o zi pentru jurăminte și alianțe. Asta însemna să amâne problema aproape o lună, când ea și Lusy aveau să caute un alt motiv de amânare.

Amanvah încuviință.

— Este acceptabil.

Lusy nu irosi nicio clipă să se ridice de pe scaun. Se înclină și dispăru. Amanvah rămase așezată, clătinând din cap, când ușa se închise în urma femeii.

— Pe boașele lui Everam, nu sunt sigură dacă femeia aceea este o vrăjitoare a bazarului sau o idioată!

Leesha era șocată.

— Amanvah, nu cred că te-am auzit vreodată blestemând!

— Sunt Mireasa lui Everam, spuse Amanvah. Dacă nici eu nu pot să-i pomenesc boașele, atunci cine?

Leesha râse – primul hohot natural în ceea ce i se părea o veșnicie. Amanvah i se alătură și, o clipă, se așternu pacea între ele.

— Te gândești la altceva, Amanvah? întrebă ea.

— Porți un copil, zise Amanvah. Vreau să știu dacă este al tatii.

Pacea se risipi. La fel și frustrarea Leeshei. Adrenalina o înecă, trezindu-i toate simțurile. Dacă Amanvah îndrăznea să-i amenințe copilul…

— Nu știu despre ce vorbești…

Amanvah își ridică săculețul cu *hora*.

— Să nu minți, maestră! Zarurile au confirmat-o deja.

— Dar nu și al cui este? întrebă Leesha. Ce lucruri curioase sunt și aceste zaruri. Instabile, se pare. Nu te poți baza pe ele.

— Că porți un copil este dincolo de orice îndoială, spuse Amanvah. Ca să știm mai multe, am nevoie de sânge.

O privi cu atenție pe Leesha.

— Doar o picătură sau două și aș putea să-ți spun cine este tatăl, care este sexul copilului și chiar cum va arăta viitorul lui.

— Chiar dacă aș purta acest copil, ce treabă ai tu cu asta? întrebă Leesha.

Amanvah îi făcu o plecăciune rară.

— Dacă acest copil este fratele sau sora mea vitregă, sânge din sângele Izbăvitorului, este datoria mea să îl protejez. Puțini știu mai bine decât mine câți asasini ar atrage un copil al lui Shar'Dama Ka.

Era o ofertă tentantă. Sexul copilului ar fi putut conta în anii care urmau, în războiul iminent cu Krasia, iar Leesha își dorea cu disperare să cunoască o cale de a-și păstra copilul în siguranță.

Dar nu ezită să clatine din cap. Să-i ofere lui Amanvah chiar și o picătură din sângele ei i-ar fi permis să facă o prezicere care ar fi putut revela fiecare slăbiciune a Leeshei. Nicio *dama'ting* nu ar fi avut tupeul să îi ceară altei utilizatoare de *hora* sângele. Era o insultă care ar fi putut crea o dușmănie ce avea să dureze timp de generații.

Leesha își făcu din voce bici.

— Uiți care îți este locul, fiică a lui Ahmann. Sau mă crezi proastă. Dispari din ochii mei. Acum, înainte să îmi pierd complet răbdarea!

Amanvah clipi, însă privirea Leeshei era dură, iar cuvintele, sincere. Leesha se afla într-o poziție de putere. Toată lumea din Văiugă avea să se întoarcă împotriva lui Amanvah, dacă ridica un deget. Majoritatea abia așteptau un motiv.

Tânăra preoteasă își păstră demnitatea, ridicându-se. Pașii ei mari către ușă nu erau tocmai o retragere rușinoasă.

Când broasca scoase un sunet și se închise, Leesha își sprijini iar capul în mâini.

•

Amanvah arăta bizar când se urcă în trăsura pestriță. Rojer se obișnuise cu schimbările ei de dispoziție, citindu-i-le în priviri și suportându-le la fel de ușor cum făcea cu miezingii.

Dar niciun fel de empatie nu îi putea spune la ce se gândea Amanvah acum. Avea o postură pe care nu o mai remarcase la ea, fără nimic din aroganța obișnuită. Părea aproape zguduită.

Rojer o luă de mână.

— Ești bine, iubirea mea?

Amanvah îl strânse, la rândul ei.

— Totul este bine, bărbate! Sunt doar frustrată.

Rojer încuviință, deși știa cum arăta frustrarea lui Amanvah, și nu era așa.

— Mama nu vrea să asculte de vocea rațiunii? întrebă Kendall.

— Cu siguranță că maestra Leesha a convins-o, spuse Sikvah.

— N-aș conta pe asta, interveni Rojer. Poate că nu se împotrivește direct, însă nici Leesha nu este încântată de idee.

— Rămâne de văzut, zise Amanvah. Maestra Leesha pare dispusă să medieze contractul, însă nu sunt convinsă că este imparțială. S-ar putea să ducă dota dincolo de capacitățile noastre de plată.

— Nu-mi pasă de dotă! spuse Kendall. Lăsați-mă să vorbesc cu ea…

Amanvah clătină din cap.

— Nu e cazul. Nu se cuvine să te implici în aceste proceduri, surioară.

— Deci toată lumea are ceva de zis despre căsătoria mea, mai puțin eu? întrebă Kendall.

Rojer râse.

— Ai mai multe de spus decât mine. Nici măcar nu am fost întrebat dacă vreau.

Când Kendall se uită lung la el, adăugă repede:

— Firește că vreau! Cu cât mai repede, cu atât mai bine!

— Tocmai de asta voi doi trebuie să fiți ținuți în afara negocierilor, spuse Amanvah. Veți vedea amândoi contractul înainte de a vi se cere să îl semnați, însă să vă auziți defectele dezvăluite, pe măsură ce dezbaterea înaintează, nu poate decât să vă facă rău. Așa cum scrie în Evejah: *Răceala negocierilor unei căsătorii poate stinge flacăra în care ar trebui să ardă*.

Kendall oftă.

— M-am săturat să dorm la mama. Nu-mi pasă de o bucată de hârtie.

•

Rojer ieși în bezna nopții, cu mantia glifată descheiată, în ciuda aerului rece. Inspiră adânc, umplându-și plămânii cu mușcătura gerului. Se sufocase purtând pelerina prea multă vreme.

Rojer și Kendall cântau o melodie ușurică la scripcile lor, îndepărtând cu subtilitate miezingii din zonă, în timp ce Amanvah și Sikvah îi acompaniau, făcându-i pe toți invizibili demonilor.

Erau cinci cu toții. Kendall și Sikvah în spate, unite în cântec ca niște iubite. El și Amanvah erau conectați la fel. Simțea vocea ei rezonând în interiorul lui, mai intimă decât atingerea părților sexuale. Toți patru cântau aceeași bucată, însă vocea lui Amanvah era condusă de scripca lui Rojer, în timp ce Sikvah o urma pe a lui Kendall. Asta le permitea să se împartă, dacă era necesar, iar amestecul dintre corzi și voce le întărea reciproc puterea. În față, mergea Coliv, vigilent, cu scutul și sulița pregătite.

Nu duceau cu ei nicio lumină. Lumea era deja luminată de magie. Rojer și Kendall purtau măști multicolore, glifate, pe care le confecționaseră Amanvah și Sikvah, permițându-le să îi vadă strălucirea. Prințesele purtau plase delicate de păr, aurii, de care atârnau monede glifate, cu aceeași putere. Amanvah cususe glifele pentru vedere în turbanul și în vălul lui Coliv, pentru a-i putea însoți.

Merseră până când își regăsiră locul favorit pentru exerciții, o colină lată, care le permitea să vadă la distanță, în toate direcțiile. Coliv se urcă într-o secundă în vârf, privind cu atenție. Făcu semn că totul era bine și îl urmară și ei.

Când se instalară, Rojer luă arcușul de pe corzi, iar scripca lui și vocea lui Amanvah tăcură dintr-odată.

Kendall încuviință și schimbă melodia ușoară, care ținea demonii la distanță, într-o chemare care ajungea departe, în noapte, atrăgând miezingii spre ei cu promisiunea unei prăzi ușoare. Sikvah continuă să cânte, cu vocea încă mascându-le prezența.

Demonii vântului fură primii care ajunseră la ei: două dintre creaturi începură să le dea târcoale. Kendall îi atrase mai aproape, apoi muzica se schimbă brusc. Sikvah renunță încetișor la vraja de mascare, alăturându-și vocea muzicii lui Kendall, iar demonii se răzgândiră în zbor, izbindu-se unul de

altul și căzând din cer într-o rostogolire de ciocuri care clămpăneau și pinteni care loveau. Izbiră pământul atât de tare, încât Rojer aproape le auzi oasele goale zdrobindu-se.

El și Amanvah aplaudară, iar Kendall și Sikvah făcură o plecăciune, așa cum le învățase.

— Demoni de câmp spre vest! strigă Coliv.

Era o haită mică, doar cinci bestii, însă cinci demoni de câmp i-ar fi putut face bucăți într-o secundă.

Ambele femei erau calme când se întoarseră să privească amenințarea. Deja, Sikvah își reluase cântecul de invizibilitate, mascându-i pe cei cinci oameni din vârful colinei de simțurile demonilor, la fel de bine ca o mantie glifată.

Când haita se apropie, atrasă de chemarea insistentă a lui Kendall, ea se încruntă și așeză o altă melodie peste prima, făcându-i să se chircească de durere. Sikvah crea un acompaniament potrivit, ținându-i ascunși în timp ce adăuga putere atacului lui Kendall.

Mâna lui Rojer strânse gâtul scripcii, în timp ce demonii se apropiau, amintindu-și de noaptea în care fusese rănită din cauza eșecului lui.

Dar Kendall se aflase afară, în bezna nopții, fără el, de multe ori de atunci, și era timpul să nu o mai protejeze.

— Prea ușor, strigă el, când Kendall îi puse pe cei doi miezingi să se lupte între ei. Orice Saltimbanc de doi klați, cu una dintre partiturile mele, poate face demonii să se lupte.

Nu era complet adevărat, însă Kendall era încă timidă în compania lui Sikvah. Trebuia să se forțeze.

Kendall îi zâmbi.

— Serios? Ce-ai zice dacă s-ar lupta cu ei înșiși?

Răsuci muzica asemenea unui cuțit în rană, iar demonii de câmp își întoarseră dinții și pintenii împotriva lor. Mai întâi, Kendall îi făcu să își scoată propriii ochi, lăsându-i să rătăcească în agonie și furie. După aceea, îi făcu să se întindă pe spate, mușcându-se și zgâriindu-se cu disperare, până când fură învinși de numărul rănilor. Sângele demonic fierbinte și împuțit se adună precum siropul în jurul lor.

După câteva momente, doar unul dintre demoni mai mișca încă. Era o creatură cu armură puternică – liderul haitei. Kendall își mai slăbi melodia, iar el sări în picioare, cu rănile închizându-

se deja. În câteva minute avea să fie complet vindecat, iar ochii aceia lăptoși și orbi ar fi văzut din nou.

Kendall nu ezită. Căută firele muzicii, prinzând iute demonul și atrăgându-l într-un atac orbesc, care-l făcu să se lovească de o stâncă de vizavi de colină. Se rostogoli înapoi, strigând, însă Kendall părea să-l joace pe degete, folosindu-se de picioarele demonului pentru a-l lovi din nou cu capul de stâncă. Iar și iar, până când se auzi un pleoscăit, iar creatura se prăbuși, cu craniul zdrobit.

Rojer șuieră ascuțit, acompaniind aplauzele. Chiar și Coliv lovi cu sulița în scut. Dar apoi arătă cu degetul.

— Demoni ai focului se apropie de la miazăzi! Ai lemnului, dinspre răsărit!

Rojer privi și văzu miezingii care se apropiau, încă la câteva momente distanță.

— Jos scripca, acum, Kendall! Este rândul lui Amanvah și Sikvah.

Amanvah alunecă în față, alăturându-i-se lui Sikvah, iar vocea i se ridică și coborî natural în cântecul acesteia de invizibilitate, țesând un cântec de chemare.

Kendall zâmbea cu mândrie când se apropie de Rojer, lipindu-se de el. El își simți bătăile inimii întețindu-se și fața i se înroși. Zilele astea nu-i lua mult ucenicei sale să îl excite. Era o persoană cu totul nouă pentru el, acum.

— Vei fi la fel de bună ca mine, în curând, zise Rojer sincer.

Kendall îl sărută pe obraz.

— Mai bună!

— De pe buzele tale la urechile Creatorului, spuse Rojer. N-aș putea îndura să fie altfel.

Demonii focului apărură gonind în sus pe colină, însă, înainte să poată ajunge în vârf, soțiile lui îi seduseră. Rojer încercă să se gândească la alte cuvinte pentru a descrie ce se întâmpla, însă nu existau unele mai bune. Miezingii le dădură târcoale lui Amanvah și Sikvah, scoțând un zgomot moale și ritmic, care semăna tulburător cu torsul pisicilor.

Păduricea demonilor lemnului se apropia, răspândindu-se să înconjoare colina. Coliv se ghemui, iar Rojer și Kendall își luară instrumentele, gata să le folosească din clipă în clipă.

Amanvah preluă conducerea, când cântărețele scăzură cu o octavă. Demonii focului își arcuiră spinările, sâsâind, și țâșniră în

jurul colinei. Continuară să sâsâie cât se apropiară lemnoșii, iar, când fură suficient de aproape, scuipară flăcări spre ei.

Bătălia care urmă fu cumplită, însă cu o victorie anunțată. Demonii lemnului erau precauți față de cei ai focului, dar tot îi ucideau pe loc. Demonii focului le puteau face rău, chiar îi puteau ucide, ocazional, însă rareori înainte ca un lemnos să zdrobească pe câțiva ai lor.

Apoi, Sikvah începu o melodie care se opunea seducției lui Amanvah, extinzând cântecul invizibilității pentru a le acoperi noii aliați. Lemnoșii fâlfâiră disperați, însă demonii agili ai focului dansară în jurul loviturilor grele ale acestora, lansând globuri imense de scuipat-de-foc. Scuipatul se lipea unde ateriza, arzând cu o flacără intensă, care-l făcu pe Rojer să vadă pete. Își flexă mâna dreaptă, ciuntită după ce un demon al focului îi mușcase degetele arătător și mijlociu.

Curând, și ultimul dintre demonii lemnului se prăbuși și toți laolaltă creară ruguri care ardeau cu forță, până ce nu mai rămase decât cenușă.

— Parcă ar fi pășit în lumina soarelui, zise Kendall, aplaudând.

— Da, spuse Rojer, tare, dar, așa cum v-am mai spus, să-i faceți pe demoni să se lupte între ei este simplu.

Firește, nevestele lui făcuseră mai mult de-atât, însă, la fel ca în privința lui Kendall, se aflau aici să le fie testate limitele.

Amanvah îi zâmbi, iar Rojer știu că transmisese încrederea necesară. Ea își atinse colierul, urcând octavă după octavă, iar cântecul care, doar câteva momente înainte, îi făcuse pe demonii focului să își danseze victoria deveni un bici care-i mână spre miazănoapte, într-o goană teribilă. La puțin peste un kilometru în direcția aceea se afla un iaz de pescuit cu apă foarte rece. Cu simțurile sporite de glife, Rojer auzi plescăitul, când demonii săriră înăuntru, și văzu norii de abur care se ridicară, marcându-le moartea.

Deasupra capetelor lor fulgeră magia, iar Rojer ridică privirea și văzu un demon al vântului care cobora spre pământ, la niciun metru distanță, cu sulița lui Coliv înfiptă în piept. Sulița supraviețui căderii, miezingul nu.

Santinela se plecă adânc.

— Sunteți cu toții atinși de Everam, dar asta nu vă va salva, dacă lăsați garda jos. Everam nu are timp pentru nesăbuiții care nu respectă măreția lui Nie.

Rojer se aștepta ca Amanvah să se răstească la tonul lui arogant, însă ea făcu o fracțiune de plecăciune în direcția lui – mai mult decât o văzuse vreodată oferind unui simplu războinic.

— Vorbești înțelept, Santinelă, iar noi ascultăm.

Coliv făcu din nou o plecăciune.

— Trăiesc ca să slujesc, Fiică Sfântă!

•

Leesha lăsă ușa închisă când atacă mormanele de hârtii care i se adunaseră pe masa de lucru. Afară, Wonda ținea musafirii la distanță, chiar și pe Jizell și pe Darsy. Nu avea chef să vadă pe nimeni.

Se auzi bătaia în ușă a Wondei, deosebită de celelalte, iar Leesha oftă, întrebându-se cine considerase fata a fi suficient de important ca să o deranjeze.

— Intră, dragă!

Wonda își vârî capul înăuntru.

— Iertare, maestră…

Leesha nu își ridică ochii de la hârtiile pe care le marca, le semna și le adnota.

— Dacă nu e nimeni pe moarte, Wonda, chiar nu am timp. Spune-le să stabilească o întâlnire.

— Tocmai asta e, spuse Wonda. Mi-ai spus să te chem la amurg, fiindcă ar trebui să-i testăm pe Copiii Glifați în seara asta.

— Nu e posibil să fi sosit deja amurgul…, începu Leesha, însă, privind pe fereastră la cerul care se întuneca, își dădu seama că era adevărat. Deja era atât de întuneric în jurul ei, încât își căznise ochii să vadă, fără să-și dea seama.

Leesha privi mormanul de hârtii de lângă ea, abia atins, și se luptă cu dorința de a plânge. Amurgul venea tot mai repede, pe zi ce trecea, pe măsură ce se apropiau de Solstițiu, făcând cu atât mai insurmontabile sarcinile pe care și le asumase. Noaptea era ca o menghină care o strivea. Luna nouă de vară aproape îi distrusese. Cei din Văiugă muriseră în fiecare minut, iar întregul comitat așteptase zorile și o perioadă în care să-și revină. Ce avea să se întâmple dacă prinții miezingi se întorceau când ziua era doar la jumătate, iar lumina ținea doar câteva ore?

•

— Și Stela s-a luptat corp la corp cu un nenorocit de demon al lemnului! spunea Wonda, în timp ce trăsura Leeshei își croia drum spre casă.

Ea și Wonda obișnuiau să meargă pe jos mila de la coliba ei la infirmerie, însă acum Leesha nu mai avea liniște dacă procedau așa. Erau prea mulți doritori de bine, oameni cu jalbe și sfetnici neavizați.

— Pe Creator, ar fi trebuit să o vezi, continuă Wonda. Nenorocitul se zbătea și lovea, gata să se rupă în două, și iat-o pe Stela, în spatele lui, calmă ca un copac, așteptând liniștită. I-a rupt spinarea când și-a găsit poziția potrivită.

— Ce? Leesha clătină din cap. Ce-a făcut?

— N-ai auzit o vorbă din ce-am zis în ultimele zece minute, nu? întrebă Wonda.

Leesha clătină din cap.

— Iertare, dragă!

Wonda se uită atentă la ea.

— Când ai dormit ultima dată, maestră?

Leesha ridică din umeri.

— Noaptea trecută, câteva ore.

— Trei, spuse Wonda. Am numărat. Nu-s destule, maestră, și știi asta. Mai ales când ești…

— Când sunt ce? întrebă Leesha.

Erau singure, iar Leesha instalase glife care izolau sunetul în interiorul trăsurii, pentru intimitate.

Wonda păli.

— Ca tine… Știi tu…

— Spune odată! se răsti Leesha.

— Pe cale să-ți mărești familia, rosti Wonda într-un târziu.

Leesha oftă.

— Cine ți-a zis?

Wonda privi spre ușa trăsurii.

— Maestra Jizell. A spus că ai nevoie de mai multă îngrijire și că ești prea încăpățânată să recunoști.

Leesha își țuguie buzele.

— Așa a zis?

— Încercăm doar să avem grijă de tine și de micuț, zise Wonda. Nu știam ce era, însă am văzut cât de rău ți-a fost de când am părăsit sudul. Este urmașul demonului, nu?

— Wonda Cutter! se răsti Leesha, făcând-o pe fată să tresară. Nu vreau să te mai aud vreodată numindu-mi copilul așa.

— Nu am vrut…

Leesha își încrucișă brațele.

— Ba da, ai vrut.

Wonda părea gata să-i vină rău.

— Maestră, eu…

— De data asta, o întrerupse Leesha, treacă de la mine. De data asta, fiindcă îmi ești dragă. Dar este ultima data. Când voi dori ca tu sau oricine altcineva să știe ce-i cu mine, vă voi spune. Între timp, mulțumesc că vă țineți departe de viața mea personală.

Wonda încuviință, iar trupul ei gigantic, de femeie, se micșoră la dimensiunile adolescentei din interior.

— Da, maestră.

Se lăsase complet întunericul când ajunseră înapoi la coliba ei, însă curtea fremăta de ucenice, Culegătoare și Copiii Glifați care se adunau. Loc mai era doar în interior, unde Vika ținea o lecție despre glifarea mantiilor invizibilității. Leesha dorea ca fiecare Culegătoare și ucenică din Văiugă să aibă câte una, înainte de sosirea iernii.

Vika ședea lângă podium, desenând glife pe un pergament, în camera lentilelor. Oglinzile și lentilele proiectau imaginea pe o pânză albă, iar femeile copiau semnele în glifarele lor.

— Copiii încă se adună, spuse Wonda, și va dura până când Roni și fetele vor reuși să așeze greutățile și măsurătorile. De ce nu mergi să tragi un pui de somn? Vin să te iau când avem nevoie de tine.

Leesha o privi.

— Niciun fel de observație nu te va împiedica să te porți cu mine precum mama-cloșcă, așa-i?

Wonda zâmbi.

— Iertare, maestră! Nu-i ca și cum m-aș putea abține din a ști ceva.

Leesha regretă tonul aspru pe care-l folosise cu fata. O fi avut Wonda doar șaisprezece ani, însă ducea pe umeri răspunderea unui adult cu o liniște pe care puțini dintre cei de vârsta ei o aveau. Leesha nu se temea de nimic, câtă vreme Wonda veghea asupra ei.

— Iertare că m-am răstit la tine, Wonda! spuse ea. Ai doar grijă de mine și te iubesc fiindcă o faci. Te rog să continui, chiar dacă sunt…

— Încăpățânată ca un demon al pietrei? completă Wonda.

Leesha râse fără să vrea.

— Mă duc direct la culcare, mamă.

Drumul spre ușa colibei era liber. Wonda se duse să îi întâmpine pe copii. O priviră cu uimire, ducându-și pumnul la inimă și plecându-se în stilul ucenicilor *sharusahk*. Mulți dintre ei erau mai în vârstă decât ea, însă tot o priveau ca pe o conducătoare.

Leesha grăbi pasul, apropiindu-se tot mai mult de câteva clipe furate de liniște. Voia să-și fiarbă un ceai care să o adoarmă și să aibă un altul pregătit pentru a-i contracara efectul, când venea Wonda să o trezească. Oare putea spera la patru ore fără întrerupere?

— Leesha, se auzi o voce din spatele ei, cât de mult mă bucur că te-am prins!

Leesha se întoarse, lipindu-și un zâmbet pe față, complet fidel unuia autentic. Era Jizell, ultima persoană din Thesa pe care dorea să o vadă. Ar fi preferat o vizită din partea Elonei.

— De ce nu ești la lecția Vikăi? întrebă Leesha.

— Pentru că e timpul ca Vika să fie ucenica mea, și nu altminteri. Jizell flutură o mână. Lasă-le pe fete să învețe glifele! Eu sunt prea bătrână să-mi mai pun șorțul de ucenică.

— Ajunge! se răsti Leesha.

Jizell tresări.

— Ha?

— Nu mi-ai ascultat discursul? insistă Leesha. Sau crezi că-l poți ignora doar fiindcă am fost și ucenica ta cândva?

Chipul lui Jizell se înăspri.

— Ai curaj să spui asta, fata mea, după tot ce am făcut pentru tine. Mi-am mâncat degetele până la os muncind, de când am venit în Văiugă, când m-aș fi putut întoarce în Angiers acum o lună.

— Așa este! încuviință Leesha. Atât de mult, încât celelalte femei vin la tine pentru îndrumări, dacă eu nu sunt în preajmă. Și de aceea este nevoie să fii un exemplu mai bun, de dragul tuturor. Dacă mă ignori și sari peste lecțiile de glifare, ce-o va

opri pe oricare Culegătoare de peste cincizeci de ani să facă la fel?

— Nu toată lumea trebuie să învețe să glifeze, Leesha, i-o trânti Jizell. Ceri prea mult și prea repede de la femeile astea. Le sufoci cu cărți și reguli, fără să verifici măcar dacă știu a citi.

— Nu, spuse Leesha. Tu ceri prea puțin. Eu aproape că am murit pe drumul de la Angiers, fiindcă nu eram în stare nici măcar să desenez un cerc de apărare. Nu vreau să văd nicio altă Culegătoare trecând prin asta, dacă o pot preveni. Viața fiecărei femei merită câteva ore de studiu.

— Nu-i vom avea cât de curând pe Copiii Glifați să ne protejeze? întrebă Jizell. Zvonurile spun că acesta ar fi planul tău: o santinelă glifată pentru fiecare Culegătoare.

Leesha simți că vrea să-și smulgă părul din cap.

— Pe noapte, e doar o amărâtă de lecție! Nu mă mai submina și du-te!

Jizell își propti mâinile în șolduri.

— Te subminez? Cum Miezului te subminez?

— Te cerți cu mine pentru sarcini care vă vor salva viețile! spuse Leesha. Ignori regulile mele. Te porți de parcă aș fi încă ucenica ta. Pe noapte, îmi spui „fată” în fața celorlalte Culegătoare!

Jizell păru surprinsă.

— Știi că nu am nicio intenție să…

— Eu știu, zise Leesha, dar celelalte nu. Trebuie să te oprești!

Jizell făcu o reverență batjocoritoare, iar jignirea i se simți limpede în voce când spuse:

— Mai ai nevoie și de altceva, maestră?

Leesha se întrebă dacă lucrurile aveau să se schimbe pentru totdeauna între ele, după asta, însă învățase deja că nu ieșea nimic bun, dacă te ascundeai de probleme.

— I-ai spus Wondei că sunt însărcinată.

Lui Jizell îi luă doar o clipă să răspundă, însă căutarea disperată a unei minciuni îi sclipi în aură atât de puternic, încât Leesha ar fi văzut-o și cu ochii închiși.

— Am crezut că știa deja…

— Rahat de demon! sâsâi Leesha. Nu ești vreo bârfitoare oarecare, să provoci scandaluri din greșeală. I-ai spus fiindcă voiai să mă ocrotească.

— Așa, și?

Jizell își propti pumnii în șolduri. Leesha o fi fost adultă, însă femeia tot era mult mai masivă.

— Îi încredințezi fetei viața ta, însă nu și pe cea a copilului tău? Ne muncești pe toate, Leesha, însă cu tine ești cea mai aspră! Ești femeie în toată firea, da, și poți lua singură decizii, dar iei decizii pentru doi, și nici Wonda, nici eu nu te vom lăsa să uiți asta. Dacă vei continua să te cerți cu mine, îi voi spune și lui Darsy.

Fața Leeshei se aprinse. O iubea pe Darsy ca pe o soră, însă femeia ținea un Canon în buzunarul de la piept, lângă inimă. Refuza să fiarbă ceai de rodiu pentru femei. Asta… Leesha nu avea motiv să creadă că Darsy sau multe alte Culegătoare aveau să o susțină, dacă se afla că poartă un copil născut în afara căsătoriei, și încă al lui Ahmann Jardir.

Cu gândul acela în minte, Jizell începu să se întunece, iar întunericul îi acapară complet vederea Leeshei. Simți cum cade, simți smucitura, când Jizell o prinse – însă simți totul de la mare distanță.

— Maestră Leesha! strigă Wonda, însă era deja pierdută.

•

Leesha se trezi în patul ei. Se ridică în capul oaselor, privind confuză prin încăpere. Își simțea pleoapele grele.

— Wonda? strigă ea.

— Maestră Jizell! strigă Wonda și se grăbi lângă ea. Ne-ați speriat pe toți, maestră.

Jizell apăru, cu o lumânare, dând-o la o parte pe Wonda. Ridică pleoapele Leeshei, cu o atingere fermă, dar blândă, ținând flacăra aproape, ca să verifice dilatarea.

— Totul e bine, Leesha, spuse ea, mângâindu-i obrazul. Treci înapoi la somn. Nu se întâmplă nimic ce nu ar putea aștepta până dimineață.

Leesha își plimbă limba uscată prin interiorul gurii.

— Mi-ai dat floarea-cerului.

Jizell încuviință.

— Dormi! Este prescripția Culegătoarei.

Leesha zâmbi, așezându-și capul înapoi pe pernă și lăsând somnul binecuvântat să o cuprindă.

•

Când se trezi, în dimineața următoare, Leesha se simți mai puternică decât în ultimele luni. Gândurile îi erau încă încețoșate

de la poțiunea adormitoare, însă un ceai tare se putea ocupa fără probleme de asta.

Jizell o aștepta când ieși din dormitor, cu șalul strâns în jurul ei. Se mișca în bucătăria Leeshei la fel de sigură ca în a ei. Îi vârî acesteia o cană aburindă în mână, de un negru profund, cu un gogoloi de miere, așa cum împărțiseră în multe dimineți.

— Apa de la baie este caldă. Vezi de te spală și apoi hai la masă! Micul dejun va fi gata înainte să știi.

Leesha încuviință, dar mai rămase.

— Îmi pare atât de rău pentru ce am spus!

Jizell flutură din mână.

— Nu e cazul. Ai avut, în mare parte, dreptate. Ai fi putut fi mai politicoasă, însă o femeie însărcinată, care nu a dormit cum trebuie de o lună, e înclinată să fie înțepată. Acum, mergi să te speli.

După ce Leesha se îmbăie și își bău ceaiul, gândurile ei se limpeziră. Alese rochia preferată și se așeză la micul dejun. Așa cum promisese, Jizell o aștepta cu o farfurie cu ouă și legume.

— Te-am urmărit cât timp erai adormită, zise Jizell. Inima copilului lovește ca o secure de Tăietor. E puternică.

Arătă cu furculița spre Leesha.

— Dar începe deja să se vadă, continuă ea. Poate că Thamos nu observă, cu fața îngropată între faldurile tale, dar restul orașului i-o va comunica bucuros, dacă n-a făcut-o deja. Dacă vrei să îi spui înainte să o facă altcineva, acum e momentul.

Leesha își ținu ochii în farfurie. Jizell, la fel ca mai toți cei din Văiugă, presupunea că acest copil era al lui Thamos.

— Voi vorbi cu el. Azi trebuie să merg să plivesc Grădina Regală.

Jizell râse.

— Așa îi spui? Poarte potrivit. Să te asiguri că grădina este bine îngrijită. Înainte să îi spui despre recoltă.

•

Trăsura le duse pe Leesha și pe Wonda la intrarea în Grădina Regală. Niște oameni ai contelui se apropiară, însă Wonda îi opri, în timp ce Leesha dispăru în tufișuri. Nimeni, în afara ei, nu avea să treacă de poartă cât timp o păzea Wonda.

Inima îi tresări când se strecură ca să nu fie văzută. Să intre pe nevăzute la Thamos era întotdeauna incitant. Teama de a fi prinsă și anticiparea sexului erau la fel de puternice precum o

sticlă de couzi. Dar azi era diferit. Voia să-l aibă ultima dată, așa cum sugerase Jizell, însă de data aceasta miza era diferită.

Leesha îl considerase cândva pe Thamos un băiețel răsfățat, cu gândul doar la violență și ușor de manipulat. Dar Thamos îi dovedise că greșește, iar și iar. Nu era creativ, ocupându-se de lucruri într-o manieră militară, ca la carte, însă era renumit pentru cinstea lui și oamenii știau mereu că pot conta pe el. Nu ezita nicio clipă să se folosească de privilegiile sale regale, însă nici să își apere și cel mai neînsemnat supus, când veneau miezingii.

Vizita aceasta se putea sfârși cu logodna lor, iar Leesha fu surprinsă de cât de mult își dorea asta. Copilul nu avea să vină decât peste jumătate de an. Cine putea spune ce soartă îi pregătise Creatorul până atunci?

În câteva clipe, Leesha străbătu labirintul de garduri vii și se strecură, pe ușa tăinuită, în conacul contelui. Tarisa o aștepta și o conduse, discret, spre o antecameră care ducea direct în dormitorul lui Thamos.

Contele o aștepta și o luă în brațe, sărutând-o profund.

— E totul bine, iubirea mea? Am auzit că ai fi leșinat…

Leesha îl sărută iar.

— N-a fost nimic. Își lăsă mâna să coboare și îl trase de centură. Avem o oră, până când Arther are tupeul să bată la ușă. Dacă ești suficient de bărbat, mă poți avea de două ori.

Leesha știa că el se putea ridica la înălțimea așteptărilor. Thamos se lupta cu demonii aproape în fiecare noapte, iar ea îi înzestrase armura și sulița cu *hora*. Contele era acum mai înalt decât atunci când îl cunoscuse, iar apetitul lui, formidabil chiar și atunci, se dublase. De la prima lor noapte împreună, nici urmă de anxietate care să-l facă să-și piardă tăria. Deja îi simțea izmenele întinzându-se.

Surprinzător însă, Thamos se dădu înapoi, ținând-o de coate și îndepărtându-și bărbăția de atingerea ei.

— Nimic? Cazi lată în fața a jumătate dintre Culegătoarele din Văiugă și spui că nu e nimic?

Thamos așteptă un răspuns, iar tăcerea se lăsă greu între ei. O strânse de umeri, atingându-i cu blândețe bărbia cu degetul, pentru a-i ridica fața spre el.

— Dacă ai să îmi spui ceva, Leesha Paper, acum e momentul!

Știe. Leesha se întrebă dacă Tarisa îi spusese, însă, de fapt, nu mai conta.

— Sunt însărcinată!

— Știam eu! tună Thamos.

O clipă, crezu că o ataca, însă îmbrățișarea lui zdrobitoare durā doar o clipă, înainte să o ridice în aer și să o învârtă, chiuind de bucurie.

— Thamos! strigă Leesha, iar ochii contelui se măriră.

O puse jos de îndată, privindu-i burta cu îngrijorare.

— Firește. Copilul. Sper că nu am...

— Este în regulă, spuse Leesha, ușurată. Sunt doar surprinsă că ești atât de bucuros.

Thamos râse.

— Firește că sunt bucuros! Acum, *va trebui* să fii contesa mea. Oamenii vor insista și nu va exista cale de mijloc.

— Ești convins? întrebă Leesha.

Thamos încuviință, încântat.

— Nu pot face asta fără tine, Leesha, și nici tu fără mine. Omul Pictat o fi dispărut, însă, împreună, putem alunga miezingii și putem reconstrui Văiuga, transformând-o într-unul dintre marile orașe din vechime.

Leesha nu putu nega fiorul pe care i-l dădură aceste cuvinte. Inima i se opri în gât când Thamos se lăsă într-un genunchi și îi luă mâna într-a lui.

— Leesha Paper, promit să...

Creatorule, *chiar face asta*! *N-are nici cea mai mică idee că nu este al lui*.

Încremeni. Era tot ce își dorise. În cel mai rău caz, ar fi avut la dispoziție șase luni pentru planuri. Existau copii orfani peste tot în Văiugă. Ar fi putut găsi unul care să semene suficient cu Thamos ca să-i poată schimba între ei și să trimită copilul lui Ahmann undeva în siguranță.

Sau poate că își făcea griji din nimic. Își aminti cuvintele lui Stefny, după sfat.

Ce lucru ciudat cu copiii: *oamenii văd în ei ce vor să vadă*.

Thamos avea tenul mai închis decât Leesha și era adesea bronzat. Pielea ei palidă se înroșea, însă nu se bronza. Copilul putea fi o combinație, suficient cât să nu atragă bănuieli, mai ales dacă Leesha făcea repede și alți copii, adevărații urmași ai lui Thamos.

Voi fi o soție bună, promise ea în gând. *O contesă bună*. *Nu vei regreta că m-ai ales de soție*, *nici dacă vine ziua în care vei afla adevărul*!

Lacrimile i se rostogoliră pe lângă nas, în picături rotunde. Nici măcar nu își dăduse seama că plângea.

Creatorule, *cred că m-am îndrăgostit*.

Deschise gura, nedorind altceva decât să se lege de acest bărbat și să-i îndeplinească visele.

Dar cuvintele i se opriră în gât. O privea cu atâta sinceritate, cu atâta dragoste, încât nu putu suporta ideea de a-l trăda.

Își retrase mâinile și făcu un pas înapoi.

— Thamos, eu…

— Ce este, dragostea mea? De ce nu…

Și apoi, dintr-odată, puse totul cap la cap. Chiar și fără viziunea dată de glife, văzu schimbarea din ochii lui, când se ridică.

— Pe noapte, zvonurile sunt adevărate, zise Thamos. Am pus să-i biciuie pe trei dintre oamenii mei, săptămâna trecută, fiindcă vorbiseră așa, însă nu fuseseră doar vorbe. Demonul deșertului. Bărbatul care a cucerit Rizon, ucigând cu miile și umplând toată Thesa cu o mulțime de refugiați care cu greu își vor găsi locul. I-ai intrat în izmene!

— Iar tu ai intrat pe sub fustele tuturor servitoarelor din Angiers, dacă e să dau crezare bârfelor! se răsti Leesha. Nu-ți eram promisă când m-am culcat cu el, Thamos. Abia dacă ne cunoșteam pe atunci. Nici măcar nu știam că vii încoace.

— Servitoarele acelea nu erau ucigașe, spuse Thamos, fără să facă niciun efort să nege.

— Dacă ar fi fost, întrebă Leesha, și le-ai fi putut încetini mersul și afla planurile culcându-te cu ele, ai mai fi făcut-o?

— Așadar, ai făcut pe târfa! zise Thamos.

Leesha îl plesni. Ochii lui Thamos se măriră o clipă, de șoc, apoi îi închise strâns. Fața lui se schimonosi și își încleștă pumnii.

Leesha ducea mâna spre săculețul în care-și ținea praful de orbire, când el strigă și se îndepărtă, începând să se plimbe prin încăpere ca un lup în cușcă. Strigă iar și lovi stâlpul patului cu pumnul.

— Ahhh! urlă, apucându-și mâna.

Leesha se grăbi spre el, prinzându-l de mâini.

— Lasă-mă să mă uit!

— Nu ai făcut deja destule? strigă Thamos, cu fața ca o mască a furiei, înroșită și brăzdată de lacrimi.

Leesha îl privi cu calm.

— Te rog! Poate ți-ai rupt ceva. Stai doar liniștit o clipă și lasă-mă să mă uit.

Thamos îi permise să îl conducă spre pat, unde se așezară, iar Leesha îi dădu la o parte mâna protectoare și o examină pe cea lovită. Era roșie, cu pielea sfâșiată la încheieturi, însă ar fi putut fi mai rău.

— Nu ai nimic rupt, spuse ea.

Dintr-un buzunar al șorțului scoase o soluție astringentă și o cârpă, curățând și bandajând rana.

— Pune-o doar într-un castron cu gheață…

— E vreo șansă să fie al meu?

Ochii lui Thamos o implorau.

Leesha inspiră adânc, clătinând din cap. Aproape că își simțea inima răsucindu-se în piept. Avusese o ultimă șansă cu Thamos și tocmai o irosise.

— Te iubesc, șopti ea. Îți jur! Dacă aș putea să dau timpul înapoi și să schimb lucrurile, aș face-o. Știu că te-am amăgit. La început, a fost ca să protejez copilul, însă doar la început.

— Și după aceea? întrebă Thamos.

— Fiindcă vreau să fiu contesa ta, spuse Leesha. Îmi doresc asta mai mult decât orice.

Thamos își trase mâna la o parte, ridicându-se și reîncepând să se plimbe.

— Dacă vorbești sincer, dovedește-o! Fă-ți un ceai de buruieni de Culegătoare și scapă de copil! Începe de la capăt, fiind a mea!

Leesha clipi. Nu o surprinsese când îi sugerase asta mama ei și fără îndoială că Inevera și Araine și-ar fi dorit același lucru. Femeile puteau fi foarte reci când venea vorba despre asemenea lucruri, dacă era cazul. Dar nu ar fi crezut vreodată că Thamos ar putea ucide un copil nevinovat.

— Nu, zise ea. Am băut ceaiul odată fără să știu măcar dacă exista o viață care creștea în mine sau nu și e cel mai mare regret al meu, chiar mai mare decât cel de a mă fi culcat cu Ahmann. Nu o voi face iar.

— Aaa! urlă Thamos, luând o vază și aruncând-o cât colo.

Leesha încremeni. Thamos se deda la violență pe timpul nopții. De ce ar fi fost diferit acum? Se ridică și ea, apropiindu-se încet de ușa secretă către grădini.

Și de Wonda.

Thamos o surprinse iar, fiindcă furia îl părăsi, cu un oftat, iar umerii i se lăsară în jos. Avea o expresie înfrântă, când o privi.

— Îți dai seama că întregul Comitat al Văiugii, inclusiv mama, crede că este al meu?

Leesha încuviință, plângând. Picioarele i se înmuiară și se împletici înapoi spre pat, acoperindu-și fața, într-o încercare zadarnică de a-și ascunde suspinele. Rămase acolo o vreme, zdruncinată de plâns, însă apoi patul se lăsă sub greutatea lui Thamos, care o cuprinse cu brațul.

Leesha se sprijini de el, întrebându-se dacă era pentru ultima dată. Îl prinse de tunică, ținându-l strâns și inspirând adânc ca să își amintească de mirosul lui.

— Îmi pare rău că te-am băgat în asta, spuse ea. Nu m-am așteptat să începi să îmi faci curte și nici să mă îndrăgostesc de tine. Încercam doar să îmi apăr copilul.

— De cine? zise Thamos. Nimeni din Văiugă nu i-ar fi făcut vreun rău.

— Krasianii l-ar tăia din mine, dacă ar ști. Sau, mai rău, ar fi așteptat să se nască și apoi mi l-ar fi luat, crescându-l cu credința că este moștenitorul ținuturilor verzi.

Îl privi pe Thamos.

— Iar mama ta l-ar putea lua și ea ostatic. Să nu negi asta!

Thamos lăsă ochii în jos, încuviințând.

— Da, ar crede că așa este cel mai bine.

— Și tu, Thamos? întrebă Leesha.

Insista prea repede, însă trebuia să știe, așa că adăugă:

— Cu o clipă în urmă, nu puteai trăi fără mine. M-ai vedea captivă la curte, prizoniera mamei tale?

Thamos lăsă capul în jos.

— Ce să fac? Rhinebeck nu are încă un fiu. Mama crede că ai putea purta în pântec urmașul tronului de iederă. Cum să îi spun că este, de fapt, al demonului deșertului?

— Nu știu, răspunse Leesha. Nu e nevoie să decizi acum. Nu s-a anunțat oficial starea mea. Hai să ne purtăm normal și să încercăm să îi dăm de capăt.

Strânse mâna lui Thamos, iar, când el nu se dădu înapoi, se aplecă să îl sărute pentru ultima dată.

Thamos sări ca înțepat.

— Nu face asta! Nu acum! Poate niciodată.

Făcu un pas înapoi, fluturând o mână către ușa tăinuită.

— Cred că trebuie să pleci.

Leesha suspină strecurându-se pe ușă, apoi ieși în fugă din conac, pe cât de repede putea fără să se împiedice.

17. SUNET AURIT

333 D.Î., IARNA

Trăsura cu însemnele heraldice ale familiei regale din Angiers arăta nelalocul ei în Văiugă, însă Rojer ar fi recunoscut-o oriunde. El și Arrick călătoriseră de multe ori cu ea, când maestrul său era încă în grațiile lui Rhinebeck.

Doar că acum îi aparținea lui Jasin Sunet Aurit.

Arcușul lui Rojer sări de pe corzi când trăsura se opri lângă Cimitirul Miezingilor, escortată de o duzină de Soldați de Lemn pe cai rapizi și supli, din Angiers. Ceilalți Saltimbanci și ucenici se luară după el și își încetară cântecele, urmărindu-l cu privirea. Kendall se uită în ochii lui.

— E totul bine? Ești palid ca un nor.

Rojer abia dacă o auzi. Capul îi plutea într-un amestec de panică și teamă, amintindu-și strigătele și râsetele dintr-o seară nu atât de îndepărtată. Privi, încremenit, cum valetul cobora scările și se îndrepta spre ușă să o deschidă.

Hary Roler îi puse o mână pe umăr.

— Du-te, băiete! Acum, înainte să te vadă. Transmit eu regretele.

Cuvintele și felul blând în care îl împinse bătrânul Saltimbanc îl treziră pe Rojer din starea lui. Hary își ridică scripca și făcu un pas în față, să preia conducerea orchestrei, atrăgând atenția celorlalți câtă vreme se îndepărta Rojer.

Părăsind scena prin dreapta, Rojer prinse viteză în clipa în care dispăru din vedere, sărind câte trei trepte odată și apoi țâșnind pe ușă, înconjurând estrada iute ca un iepure. Își lipi spatele de zid, în umbră, privindu-l pe Sunet Aurit cum coboară din trăsură.

Ultimul an contribuise puțin la liniștirea senzației pe care o avea de fiecare dată când îl vedea pe bărbatul care îl ucisese pe maestrul Jaycob și îl lăsase și pe el ca mort pe străzile din Angiers, noaptea. În siguranța pe care i-o dădea umbra, buza lui Rojer se răsfrânse, iar mâna lui îl mâncă să se răsucească și să

scoată unul dintre cuțitele pe care și le prinsese de antebrațe. Cu o aruncare bună…

Și apoi ce? se întrebă. *Mă spânzură pentru uciderea vestitorului ducelui*?

Dar mușchii lui Rojer nu se relaxară. Respira greu, așa, încremenit, cu trupul umplându-se de oxigen ca să lupte sau să fugă.

Jasin îl strigă pe Hary, iar bătrânul Saltimbanc coborî cele câteva trepte din fața scenei, ca să-l întâmpine. Bărbații se îmbrățișară și se bătură pe spate, iar cuțitele părură să reintre în mânecile lui Rojer din proprie inițiativă.

Niciun semn de ucenicii săi, Abrum și Sali. Abrum îi rupsese scripca lui Rojer și îl ținuse la pământ. Sali râsese, în timp ce-i administra loviturile ucigașe maestrului Jaycob.

Dar ucenicii erau doar niște unelte. Jasin comandase totul. Jasin trebuia să plătească pentru crimă.

— Rojer, ce Miezului crezi că faci aici? șopti aspru Kendall, în spatele lui, făcându-l să tresară.

Cum de reușise să se strecoare așa?

— Vezi-ți de instrumentul tău, Kendall! spuse Rojer. Nu este treaba ta!

— Cum să nu, dacă urmează să fiu soția ta.

Rojer o privi, iar ceva din ochii lui o făcu să inspire adânc.

— Deocamdată, spuse el încet, tot ce trebuie să știi e că, dacă un demon ar fi pe punctul de a-l mânca pe Jasin Sunet Aurit, iar tot ce ar trebui să fac ca să-l salvez ar fi să cânt trei acorduri, mi-aș zdrobi scripca într-o mie de bucăți.

•

— Cine este Jasin Sunet Aurit? întrebă Amanvah, în clipa în care Rojer intră în iatacurile lor.

Purta mătăsuri colorate și chipul ei era frumos, în ciuda furiei.

Se așteptase la așa ceva, însă era prea repede, chiar și așa. Kendall și soțiile lui deveniseră foarte apropiate, în ultimele câteva săptămâni.

— Jasin Sunet Aurit este treaba mea și nu privește pe nimeni altcineva, se răsti el.

— Rahat de demon!

Amanvah scuipă pe podea, surprinzându-l pe Rojer cu vehemența ei.

— Suntem *jiwah* ale tale! Dușmanii tăi sunt și ai noștri.

Rojer își încrucișă brațele.

— Atunci, de ce nu îți întrebi zarurile, dacă vrei să știi?

Amanvah îi zâmbi subțire.

— Ah, bărbate! Știi că le-am întrebat deja. Îți ofer șansa de a-mi povesti cu propriile tale cuvinte.

Rojer o privi neutru, gândindu-se. Fără îndoială că într-adevăr aruncase zarurile cu privire la întrebare, însă ce îi spuseseră *hora* era cu totul altceva. Putea să cunoască întreaga poveste sau putea avea doar câteva detalii vagi cu care să smulgă informații de pe buzele sale.

— Dacă arunci zarurile, știi tot ce dorește Everam să știi, contraatacă el, conștient că pășea pe un teren minat.

Spre surprinderea lui, zâmbetul lui Amanvah se relaxă puțin.

— Începi să înveți, bărbate!

Rojer făcu o plecăciune scurtă.

— Am avut o profesoară excelentă!

— Trebuie să înveți și să ai încredere în *jiwah*, bărbate, spuse Amanvah, cu o mână pe brațul lui.

Rojer știa că era o mișcare calculată, la fel ca furia ei, însă nu îi putea nega eficiența.

— Eu…, făcu Rojer înghițindu-și nodul din gât. Nu sunt pregătit să vorbesc despre asta.

— *Hora* spun că între voi este sânge, care se poate spăla doar cu sânge, spuse Amanvah.

— Nu înțelegi…, începu Rojer.

Amanvah îl întrerupse cu un hohot.

— Sunt fiica lui Ahmann Jardir! Crezi că nu știu ce înseamnă o răzbunare de sânge? Tu ești cel care nu înțelege, bărbate! Trebuie să îl ucizi. Trebuie să o faci acum, înainte să capete șansa să lovească iar în tine și în ai tăi.

— Nu ar îndrăzni! spuse Rojer. Nu aici și nu acum.

— Răzbunările de sânge pot să dureze generații, spuse Amanvah. Dacă nu îl ucizi, e posibil ca nepoții lui să se răzbune pe ai tăi.

— Și dacă îl ucid nu se va mai întâmpla? întrebă Rojer. Sau îmi voi face dușmani și din copiii lui?

— Dacă are, ar fi cel mai bine să îi ucizi și pe ei.

— Creatorule! Doar nu vorbești serios?

Rojer era uluit.

— Îl trimit pe Coliv, spuse Amanvah. Este Observator Krevakh și una dintre Sulițele Izbăvitorului. Nu va fi văzut și, pentru toți martorii, dușmanul tău va fi căzut de pe cal sau se va fi înecat cu un bob de năut.

— Nu! strigă Rojer. Fără Observatori! Fără otrăvuri *dama'ting*! Fără implicarea niciuneia dintre voi. Doar eu mă voi răzbuna pe Jasin Sunet Aurit, iar, dacă tu nu poți respecta asta, căsătoria noastră s-a încheiat!

Se lăsă tăcerea, o tăcere atât de adâncă, încât Rojer își auzea propria inimă bătând cu putere în piept. O parte din el voia să își ia înapoi cuvintele, doar ca să spargă tăcerea, însă nu putu.

Cuvintele erau adevărate.

Amanvah îl fixă îndelung, iar privirile lor se întâlniră. El o provocă să clipească.

În cele din urmă, o făcu. Își coborî ochii și făcu o plecăciune adâncă. Cuvintele ei picurau venin:

— Cum dorești, bărbate. Sângele lui îți aparține!

Ridică apoi privirea.

— Dar să știi un lucru: cu fiecare zi în care îi permiți acestui om să trăiască, acțiunile lui vor apăsa asupra ta, când pășești pe drumul singuratic spre judecată.

Rojer pufni.

— Îmi asum riscul.

Amanvah pufni scurt pe nas, apoi se răsuci pe călcâie și alunecă spre iatacurile sale, închizând ușa.

Rojer vru să alerge după ea. Să îi spună că o iubește și că nu și-ar fi dorit vreodată ca mariajul lor să se încheie, însă puterea îl părăsi și realitatea se închise în jurul lui din toate părțile.

Jasin Sunet Aurit era în Văiugă, iar Rojer nu îl putea evita la nesfârșit.

•

Invitația sosi în dimineața următoare: o întâlnire specială a sfatului intim al contelui, care să îl întâmpine formal pe crainicul ducelui.

Rojer mototoli hârtia în mână, însă avu grijă să nu o lase într-un loc unde să poată fi găsită. Amanvah era încă în iatacurile sale, iar aerul din jurul ușii era rece.

— Trebuie să merg să-l văd pe baron, îi spuse Rojer lui Sikvah.

Ea se apucă de îndată să găsească hainele potrivite.

Chiar și garderoba lui Rojer fusese influențată de Amanvah. Ea fusese șocată să vadă că hainele pe care el le adusese în Mărinimia lui Everam erau singurele pe care le avea. La nici măcar o oră după aceea, croitorii lui Samavah îl dezbrăcau și îl măsurau.

Era bine că își construia un conac. Ținând cont de iuțeala cu care se umpleau dulapurile lui Rojer, aveau nevoie de o întreagă aripă doar pentru garderoba lui.

Nu că s-ar fi plâns. Rojer avea acum haine pestrițe pentru fiecare ocazie, din materiale de calitate și în culori diverse ca strălucire, în funcție de natura evenimentului. Pe noapte, ar fi putut trece o lună fără să poarte același lucru de două ori. Își amintea de zilele de la începuturi, cu Arrick, când acesta era vestitorul ducelui și locuiau la palat. Chiar și acum, când minciuna acelor vremuri fusese dezvăluită, rămâneau cele mai fericite zile de care își putea aminti.

Rojer încercase să își aleagă singur hainele, la început, însă nevestele lui puseseră iute capăt practicii. De fapt, se pricepeau mai bine decât el la asemenea lucruri.

Jacheta și izmenele alese de Sikvah pentru o întâlnire informală cu baronul erau imprimate cu un model complicat, în culori neutre, semănând cu un covor krasian. Cămașa largă, de mătase, era de un alb imaculat. Parcă purta un nor.

Sub materialul eteric, medalionul lui Rojer atârna greu. O medalie a curajului acordată de regele din Angiers, pe un lanț gros, împletit, aurul sculptat în relief reprezenta două sulițe încrucișate în spatele unui scut cu blazonul Ducelui Rhinebeck: o coroană din frunze care plutea deasupra unui tron acoperit de iederă. Sub scut, se aflau cuvintele:

Arrick Viers Dulce

Dar Rojer îl purta invers. Spatele neted al medalionului era gravat cu încă patru nume:

Kally
Jessum
Geral
Jaycob

Erau numele celor care muriseră protejându-l: cinci nume, cinci vieți curmate pentru a lui. Cât de mult valora existența lui mizerabilă?

Pretinse că-și făcea de lucru cu șireturile, ca să atingă medalia. O clipă, degetele lui atinseră metalul rece și un val de liniște îl cuprinse, îndepărtând anxietatea. Orice i-ar fi zis mintea lui, inima lui știa că nu i se putea întâmpla nimic rău câtă vreme o atingea.

Era credința unui nebun, însă Rojer era nebun de meserie, așa că se potrivea.

Sikvah îi dădu mâinile la o parte, ca o mamă care îmbracă un copil, legându-i chiar ea șireturile. Anxietatea îl cuprinse iar și își mișcă mâna înapoi, din instinct. Sikvah o plesni scurt. Îl ustură o clipă, apoi senzația dispăru, iar ea îi aranjă cămașa, însă o trase prea tare și o rupse.

Rojer tresări, surprins.

— Sikvah!

Ochii lui Sikvah se măriră și căzu brusc în genunchi, cu mâinile pe podea.

— Iertare fiindcă te-am lovit, bărbate! Dacă dorești să mă biciuiești, este dreptul tău…

Rojer era încremenit.

— Nu, eu…

Sikvah încuviință.

— Firește. Voi informa *dama'ting* să îmi aplice pedeapsa…

— Nimeni nu biciuiește pe nimeni! strigă Rojer. Ce e cu voi, oameni buni? Las-o baltă și adu-mi altă cămașă! Una cu nasturi.

În clipa în care ea se întoarse, mâna lui Rojer țâșni înapoi spre medalion, strângându-l de parcă viața lui depindea de el.

Talismanul lui era unul dintre puținele secrete pe care le mai avea față de nevestele sale. Știau numele: mama și tatăl lui, prietenul lor de familie, Mesagerul, și cei doi Saltimbanci cu care își făcuse ucenicia. Erau morți pe care îi onora.

Dar poveștile din spatele lor, istorisirile despre crime, trădări și nesăbuință, le ținea în taină.

Sikvah îi aduse cămașa, voluminoasă, cu un jabou din dantelă grea. Era mai ostentativă decât o cerea ocazia, însă perfectă pentru a-i ascunde pieptul, astfel încât să poată atinge cu ușurință medalionul, fără să atragă atenția.

Oare o făcuse anume? Când Sikvah îi lăsă al treilea nasture de sus descheiat, Rojer știu că înțelegea și îl împunse inima.

Toți cei pe care îi iubise vreodată muriseră și îl lăsaseră singur, dar dacă datoria nu fusese încă plătită? Dacă Sikvah era cea care urma să moară pentru el? Amanvah? Kendall? Nici nu putea suporta gândul.

Își dădu seama că strângea medalionul atât de tare, încât îl durea. De câtă vreme nu mai făcuse asta? De luni de zile. După atacul de lună nouă, puține lucruri îl mai speriau.

Dar acum era speriat. Thamos se purtase cu răceală de când Rojer refuzase să devină vestitor regal al Comitatului Văiugii. Nu avea să fie convins să se întoarcă împotriva vestitorului propriului său frate, din cauza unei povești cu un saltimbanc ucis.

Mai rău, era posibil ca Jasin să fi sosit cu un mandat de arestare pentru el sau pentru soțiile lui. Fiica și nepoata conducătorului krasian ar fi fost ostatice de preț, mai ales acum, când krasianii invadaseră Laktonul.

O acuzație împotriva lui Jasin i-ar fi putut aduce lui Rojer doar furia vestitorului, iar Rojer știa prea bine care era reacția lui Sunet Aurit la furie. O îmbrățișa, o mângâia și o hrănea.

Și apoi, când credeai că uitase, te trezeai atacat cu pumnale pe o stradă întunecată.

Rojer se înecă, iar următoarele respirații le scoase într-o criză de tuse.

— Bărbate, ești bine? întrebă Sikvah. S-o anunț pe *dama'ting*...

— Sunt bine.

Rojer se retrase, îndreptându-și jaboul. Medalionul îl chema, însă el ignoră nevoia de a-l atinge și se întinse în schimb după scripcă și mantie.

— Îmi trebuie doar o gură de vin, adăugă după o vreme.

— Ar fi mai bine apă, spuse Sikvah și se duse să umple o cupă.

Soțiile lui nu îl mai împiedicau să consume alcool, însă nici nu aprobau.

— Vin, repetă Rojer.

Sikvah făcu o plecăciune și aduse butelca potrivită. El ignoră cupa pe care i-o oferi, luă butelca și se îndreptă spre ușă.

— Când te întorci? strigă Sikvah după el.

— Târziu, răspunse Rojer și ieși pe ușă, închizând-o în urma lui.

Coliv se afla într-o nișă umbrită, lângă ușa spre iatacuri. Santinela îi făcu un semn din cap, fără să spună nimic.

— Postează câțiva *Sharum* în plus în jurul hanului, spuse Rojer. Avem dușmani la lumina zilei.

— Toți oamenii au dușmani la lumina zilei, răspunse Coliv. Doar în noapte devenim frați.

— Postează naibii oamenii! se răsti Rojer.

Coliv se înclină scurt.

— S-a făcut deja, fiu al lui Jessum. Fiica Sfântă a comandat asta ieri.

Rojer oftă.

— Firește!

Coliv își înclină capul.

— Bărbatul ăsta, Sunet Aurit. Are o datorie de sânge la tine, nu?

Rojer își păstră o expresie neutră.

— Da. Însă nu vreau să vă implicați, nici tu, nici *jiwah*.

Coliv se înclină iar, mai adânc și cu două bătăi de inimă mai prelung.

— Îmi cer iertare fiindcă te-am subestimat, fiu al lui Jessum. Voi, verdenii, cunoașteți câte ceva din căile *Sharum*. Nu e nicio onoare în a trimite asasini pentru a-și plăti datoriile de sânge.

Rojer clipi. Asta venea din partea maestrului asasin?

— Atunci, nu te implica. Nici măcar dacă poruncește Amanvah.

Coliv se plecă ultima dată, scurt.

— Nu există onoare în asasinat, stăpâne, însă este uneori necesar. Dacă Fiica Sfântă o poruncește, eu mă implic.

Rojer înghiți. O parte din el era încântată de ideea ca Santinela să își înfigă sulița prin inimile lui Jasin și ale ucenicilor săi, însă nu avea să se încheie acolo. Jasin avea familie și erau puternici și foarte bine conectați cu tronul de iederă. Sângele avea să fie plătit cu sânge.

Coborî scările câte trei odată, practic sărind spre ușa din spate, către grajdurile lui Shamavah. Copii krasiani în cafeniu aveau grijă de animale și cu toții săriră când îl văzură, fiecare dorind să fie primul care să ajute.

Cea mai rapidă se dovedi tânăra Shalivah, nepoata maestrului de instrucție Kaval. Și el murise pentru Rojer. La fel și garda de corp a lui Amanvah, Enkido. Încă două nume de gravat pe medalion. Șapte vieți plătiseră deja pentru a sa.

— Stăpânul are nevoie de trăsura lui pătată? întrebă fata, în cuvinte iuți, rostite cu un accent puternic.

Rojer își trase peste chip o mască veselă de saltimbanc. Ea nu îl văzu scoțând o floricică din noul lui săculeț cu minuni. Pentru ea, păru să apară din nimic, iar ea chicoti când i-o oferi.

— *Pestriță*, Shalivah, nu *pătată*. Nu sunt totuna, înțelegi?

Fata încuviință, iar Rojer făcu să apară o acadea din zahăr.

— Repetă! *Pestriță*!

Fata zâmbi, întinzându-se spre acadea. Rojer nu era înalt, însă o putea ține la distanță.

— Pestriță! strigă ea. Pestriță! Pestriță! Pestriță!

Rojer îi întinse acadeaua. Chițăitul ei de bucurie atrase atenția celorlalți copii, care îl priviră în așteptare.

Nu îi dezamăgi. Avea deja mai multe acadele ascunse în mână. Râse ca pe scenă, ca să-și mascheze supărarea din inimă, și se roti, plasând repede câte o acadea în mâinile fiecăruia.

Familiile lor sângeraseră pentru el, iar el le răsplătea cu acadele.

•

Noul baron se foi stingher în spatele biroului masiv. Pumnul lui masiv făcea pana de scris să arate ca un puf de colibri, așa cum scrijelea ceva asemănător cu o semnătură pe un teanc aparent nesfârșit de hârtii, care îi erau strecurate în față de Emet, un lord neînsemnat din Angiers pe care Thamos îl numise secretarul baronului.

— Rojer! strigă Gared, ridicându-se imediat în picioare când acesta intră în camera de lucru.

— Stăpâne…, începu secretarul.

— Rojer a venit aici cu treburi importante, Emet. Va trebui să vii înapoi mai târziu.

Gared se postă amenințător lângă secretar, iar Emet fu suficient de înțelept să își strângă hârtiile și să iasă din încăpere.

Gared închise ușile grele, lipindu-se cu spatele de ele și expirând de parcă tocmai ar fi scăpat de o haită de demoni ai câmpului.

— Mulțumesc Creatorului! Eram gata să arunc toată masa pe fereastră, dacă mai trebuia să semnez chiar și o singură hârtie.

Ochii lui Rojer săriră la masa cea grea și la fereastra aflată la câțiva metri. Dacă un om în viață putea s-o facă, acela era Gared Cutter.

Rojer rânji. Se simțea mereu mai în siguranță în preajma lui Gared.

— Sunt mereu bucuros să ofer o cale de a scăpa de hârțoage.

Rânji și Gared.

— Vino în jur de unsprezece în fiecare dimineață cu o nouă urgență și îți voi fi recunoscător. Bei ceva?

— Pe noapte, da! Rojer golise butelca, însă vinul acționa lent.

Gared începuse să consume coniac de Angiers și avea mereu o sticlă. Rojer se îndreptă spre dulap și turnă în două pahare. Fu rapid și Gared nici nu observă când goli deja unul și îl reumplu, înainte să revină cu ele.

Ciocniră și băură. Gared luă doar o dușcă, însă Rojer dădu paharul peste cap și se duse să și-l umple pe al treilea.

— Astăzi nu e o minciună. Am o urgență.

— Da? întrebă Gared. Soarele a răsărit și nu arde nimic, așa că nu poate fi atât de rău. Hai să fumăm o pipă și să vorbim despre asta, înainte să mergem să-l întâlnim pe vestitorul ducelui. Crezi într-adevăr că vocea lui este de aur?

Rojer dădu încă un pahar peste cap și îl umplu pe al patrulea, înainte să se așeze pe unul dintre scaunele din fața mesei. Gared se așeză pe celălalt și își pregăti pipa. Gared Cutter nu era omul care să pună o masă între el și oricine altcineva.

Rojer luă frunza oferită și își umplu propria pipă.

— Îți amintești când am întâlnit-o pe Leesha la infirmerie?

— Toată lumea cunoaște amănuntul ăsta, spuse Gared. Așa începe povestea întâlnirii tale cu Izbăvitorul.

Rojer nu avu puterea să îl contrazică.

— Îți amintești că ai întrebat cine m-a trimis acolo?

Gared încuviință.

Rojer își goli paharul.

— A fost crainicul regelui, cel cu vocea de aur.

Chipul lui Gared se întunecă pe loc, de parcă era un tată care-și găsește fata cu un ochi învinețit. Încleștă un pumn cărnos.

— Va fi bucuros dacă toate Culegătoarele din Văiugă îl vor putea coase la loc după ce termin cu el.

— Nu fi nesăbuit! spuse Rojer. Ești Baronul Văiugii Tăietorului de Lemne, nu un paznic la hanul lui Smitt.

— Dar nu pot lăsa lucrurile așa, spuse Gared.

Rojer îl privi.

— Jasin Sunet Aurit este vestitorul ducelui, reprezentantul tronului de iederă în Văiugă. Orice îi spui lui, de fapt îi spui Ducelui Rhinebeck însuși. Orice îi *faci*, de fapt îi faci Ducelui.

Îi aruncă lui Gared o privire care îl uimi până și pe el, întotdeauna amenințător.

— Ai vreo idee ce ți-ar face ducele și ce ar face Văiugii dacă-i ucizi în bătaie vestitorul?

Gared se încruntă.

— Deci ar trebui să punem pe altcineva să se ocupe?

Rojer închise ochii și numără până la zece.

— Lasă-mă să mă ocup eu de asta.

Gared îl privi cu îndoială. Rojer nu era un luptător.

— Dacă vrei să te ocupi singur, de ce îmi spui mie?

— Nu vreau să-i faci nimic lui Jasin, spuse Rojer, dar nu mă aștept să fie și el la fel de altruist.

— Altru… Ce? clipi Gared.

— Generos, îi explică Rojer. S-ar putea să își facă griji că voi pune ceva la cale și să ne încolțească, pe mine și pe ai mei. Aș dormi mai bine dacă te-ai putea lipsi de câțiva Tăietori care să îmi protejeze oamenii.

Gared încuviință.

— Desigur. Dar, Rojer…

— Știu, știu, spuse Rojer. N-o pot lăsa să se coacă pe vecie.

— Deja s-a împuțit, spuse Gared. Mi-aș dori să fie Izbăvitorul aici. I-ar smulge capul sconcsului și nimeni n-ar îndrăzni niciun scuipat.

Rojer încuviință. Acela fusese planul de când îl cunoscuse pe Arlen Bales. Dar Omul Pictat nu se mai întorcea.

•

Rojer se foi în scaun. Tensiunea plutea în aerul din camera sfatului contelui, în timp ce-i așteptau pe Thamos și pe Jasin. Lordul Arther și căpitanul Gamon erau chiar mai bățoși decât de obicei, deși nu era limpede dacă era din pricina veștilor din Angiers sau a simplei prezențe a mesagerului regal. Inchizitorul Hayes arăta de parcă ar fi mușcat dintr-un măr acru.

Până și Leesha ieșise din ascunzătoare pentru întâlnire. Nu mai părăsise coliba de două săptămâni, de când leșinase în curte. Culegătoarele care îi păzeau patul nu îi permiseseră nici măcar lui să o vadă. Chiar și acum, Darsy o păzea precum dulăul lui Evin Cutter.

Nu era deloc dificil să își dea seama de ce. Leesha era palidă, avea fața umflată și ochii injectați. Nu purta niciodată machiaj, așa că stratul gros de pudră de pe fața ei spunea multe, la fel ca tendoanele ca niște odgoane întinse ale gâtului.

Era bolnavă? O fi fost Leesha cea mai puternică vindecătoare din Thesa, însă purta pe umeri mai multe chiar și decât Rojer și se forțase prea mult. Îi zâmbi slab lui Rojer, iar el îi aruncă un zâmbet strălucitor, chiar dacă fals.

Lângă el, Gared părea gata să își iasă din piele. Nu ar fi lăsat să i se întâmple nimic lui Rojer, însă marele Cutter avea tendința să strice lucrurile pe care voia să le repare.

Lângă Baron, Erny Paper și Smitt își apropiaseră capetele și discutau încet. Fără îndoială, nu erau deloc conștienți de dramele din încăpere, însă cei doi puteau citi suficient de bine tensiunea ca să știe că vestitorul ducelui nu venise într-o vizită de curtoazie.

Hary Roller îi puse lui Rojer mâna pe braț. Bătrânul Saltimbanc știa mai multe despre povestea lui Rojer și a lui Jasin decât oricare dintre cei prezenți, însă avea masca pusă și nici măcar Rojer nu îi intuia sentimentele adevărate.

— Nu va începe dacă nu începi tu primul.

Vocea antrenată a lui Hary vorbi doar pentru urechile lor.

— Crezi că și-a vărsat sângele și totul este bine? întrebă Rojer.

— Firește că nu, spuse Hary. Glasul al Doilea nu uită nimic, niciodată.

Glasul al Doilea. Așa îi spuneau ceilalți Saltimbanci lui Jasin Sunet Aurit, pe vremea când Arrick Viers Dulce era vestitorul ducelui. Se spunea că mai degrabă avea mulți binefăcători printre cunoscuții unchiului său, Janson, decât aur în glas.

Asta în privat, cel puțin. Nimeni nu îi spunea lui Jasin „Glasul al Doilea” în față, dacă nu era pregătit de bătaie. Unchiul lui Jasin nu se pricepea doar la pariuri. Maestrul Jaycob nu fusese primul caz, nici ultimul, în care Jasin scăpase cu fața curată după o crimă.

Hary păru să îi citească gândurile.

— Nu ești vreun saltimbanc de doi klați, Rojer. Dacă ți se întâmplă ceva, fiecare suliță din Văiugă va căuta să te răzbune.

— Totul e bine și frumos pentru justiție, spuse Rojer, însă eu tot mort voi fi.

Chiar atunci, Arther și Gamon se ridicară în picioare, urmați în grabă de restul sfetnicilor, când contele Thamos și Jasin Sunet Aurit intrară în cameră.

Sunet Aurit avea aceeași aroganță unsuroasă de care își amintea Rojer, dar serviciile aduse tronului îi priiseră. Era mai slab ultima dată când îl văzuse Rojer.

Rojer își ținu masca de saltimbanc pe față: ochii larg deschiși și un zâmbet zugrăvit cu grijă, însă, pe dinăuntru, îi venea să vomite. Simțea greutatea cuțitelor în tecile lipite de antebrațe. La ușă se aflau Soldați de Lemn, însă nici ei și nici cei de la masă nu se puteau mișca mai repede decât putea el arunca.

Dar apoi?

Idiotule, respectă-ți propriul sfat, își reproșă Rojer. *Poate că nu meriți decât răzbunare și o moarte rapidă de mâinile Soldaților de Lemn, dar ce se va întâmpla apoi cu Amanvah și Sikvah, dacă îl ucizi pe vestitorul ducelui*?

Rhinebeck avea să îl considere, probabil, pe Sunet Aurit drept pretextul perfect pentru a le aresta pe prințesele krasiane și a le ține ostatice.

Așa că nu făcu nimic, chiar dacă miezingul din pieptul lui zgâria și țipa, amenințând să îl facă bucăți.

Ochii lui Jasin se mișcară, întâlnind privirea fiecărui membru al sfatului, pe rând, în timp ce Arther îl anunța. Rămase o clipă fixat pe Rojer, apoi îi oferi un zâmbet politicos.

Rojer simțea că i l-ar scobi de pe față, dar îi răspunse la fel.

După ce prezentările luară sfârșit, Jasin deschise cu pompă un tub pentru pergament decorat și rupse ceara sigiliului regal. Derulă scrisoarea și vocea i se ridică, umplând încăperea.

— Salutări din partea tronului de iederă către Comitatul Văiugii, în acest an al Creatorului, 333 D.Î., începu el. Alteța Sa Ducele Rhinebeck al Treilea, Gardian al Fortăreței din Pădure, Purtător al Coroanei de Lemn și Lord al întregului Angiers, transmite felicitări fratelui său, conducătorilor și poporului din Văiugă, pentru că au avut grijă ca Generalul Gared și Culegătoarea Regală Leesha să revină cu bine din ținuturile

Krasiei, precum și pentru apărarea cu succes a Văiugii în fața celui mai cumplit atac al demonilor pomenit de secole. Dar, cu atâtea schimbări și cu veștile din Lakton, încă mai sunt multe de făcut. Alteța Sa solicită și poruncește o audiență imediată cu contele Thamos și baronul Gared, precum și cu maestra Leesha, cu Rojer Juma-de-Mână și cu prințesa krasiană Amanvah.

Miezingul dinăuntrul lui Rojer nu se mai zbătu, înecându-se în ultimele cuvinte. Jasin Sunet Aurit era doar o intrigă măruntă a dramei care se derula. La fel și Rojer. Cu toții aveau să meargă în Angiers (fiindcă nu ar fi putut refuza), însă Amanvah nu avea să se întoarcă. Ea și Rojer vor fi reținuți până când mureau sau până când armata krasiană dărâma zidurile orașului.

Jasin îl privi în ochi cu un alt zâmbet, însă, de data asta, Rojer nu mai avut puterea să îi răspundă la fel.

Când Jasin rulă înapoi pergamentul, Rojer simți un gol în stomac. Jasin rupse sigiliul altui mesaj.

— Alteța Sa Ducesa-mamă Araine, mamă a Alteței Sale, Ducele Rhinebeck al Treilea, Gardian al Fortăreței din Pădure, Purtător al Coroanei de Lemn și Lord al întregului Angiers, îl felicită pe baronul Gared Cutter cu ocazia schimbării funcției sale. Pentru a se prezenta în mod adecvat nobililor și pentru a-i da ocazia să o prezinte pe Prințesa Amanvah, ea va organiza un Bal al Burlacilor în onoarea baronului, când acesta va sosi în Angiers.

— Ce? începu Gared, iar camera se umplu de râsete, până când el își încleștă pumnii pe masă.

— Iertare, baroane! spuse Thamos, însă râsul îi adăsta încă în voce. Înseamnă că mama se folosește de vizita ta ca de o scuză pentru a da o petrecere.

Gared se mai relaxă puțin.

— Nu sună atât de rău.

— O petrecere la care va invita fiecare fată nemăritată din Angiers, cu un dram de sânge regesc, și va face tot posibilul să îți medieze căsătoria cu una dintre ele.

Gared rămase cu gura căscată.

— Va fi și mâncare, firește, continuă Thamos, când baronul rămase fără replică.

În ochi i se văzu prima scânteie în două săptămâni. Se distra.

— Și muzică, adăugă Jasin. Voi cânta chiar eu, făcu el cu ochiul, și îți voi spune care dintre fete merită curtate.

Gared înghiți în sec.

— Și dacă nu vreau niciuna?

— Atunci te va chema la Angiers și va da petreceri până când faci o alegere, spuse Thamos. Te asigur că poate fi foarte insistentă.

— Și de ce să nu fie? întrebă Inchizitorul Hayes, privindu-l pe Gared. Baronia ta are nevoie de moștenitor, iar tu de o soție care să aibă grijă de casa ta și să vadă de educația lui și să-l pregătească să conducă, după ce tu te vei alătura Creatorului – desenă o glifă în aer –, dacă așa e vrerea Lui, după o viață lungă și mulți nepoți.

— Are dreptate, Gared.

Erau primele cuvinte rostite de Leesha și toți se întoarseră spre ea.

Privirea pe care i-o aruncă lui Gared era de temut, iar el se făcu mic.

— Ești singur de prea multă vreme. Cei singuri fac lucruri prostești. E timpul să te așezi la casa ta.

Gared păli ușor, dar încuviință. Rojer era uimit. Știa că ei doi au un trecut, însă asta…

Thamos își drese glasul.

— S-a stabilit. Lordul Arther va fi locțiitorul meu, cât lipsesc. Deciziile sale vor fi ratificate de acest sfat. Baronul și maestra Paper vor numi reprezentanți care să vorbească în numele lor.

— Darsy Cutter, spuse Leesha.

Darsy privi spre ea, implorator.

— N-ar fi maestra Jizell o idee mai…?

— Darsy Cutter, zise Leesha, din nou, pe un ton hotărât.

— Da, maestră, încuviință Darsy, însă umerii ei lați se lăsară puțin.

— Dug și Merrem Butcher, spuse Gared.

— Dar sunt doi…, începu căpitanul Gamon.

— Vin la set, îl întrerupse Gared. Încă sunt general și, de asemenea, baron. Am dreptul la doi.

Ochii lui Thamos străbătură camera, citindu-i pe ceilalți fără să fie nevoie de discuții. Arther și Gamon nu erau îndrăgiți în Văiugă.

— Baronul are dreptate.

Arther se încruntă.

— Care va fi general și care baron?

Gared ridică din umeri.

— Alegeți voi!

•

În clipa în care contele îi eliberă de îndatoriri, Rojer sări deja de pe scaun, fără a mai vrea să mai petreacă vreo secundă în prezența lui Jasin. Se îndrepta spre ușă când vocea Leeshei îl opri.

— Vrei să mi te alături pentru prânz, Rojer?

Rojer se opri și inspiră adânc, întorcându-se cu un zâmbet larg pictat pe față, în timp ce îi dăruia cea mai elegantă plecăciune de curte.

— Firește, maestră.

Își oferi brațul, iar ea îl luă, însă refuză să iuțească pasul oricât ar fi îndemnat-o.

Se urcară în trăsura Leeshei, cu Wonda așezându-se lângă surugiu și lăsându-i singuri în interior. Aerul era răcoros și se părea că iarna amenința tot mai mult în fiecare zi, însă interiorul trăsurii Leeshei era călduros. Dar el tot tremura.

Știe, se gândi Rojer când îl privi. Leesha știuse mereu mai mult decât era cazul despre aproape tot ce mișca, iar bănuielile ei erau aproape la fel de bune precum zarurile lui Amanvah la scurs informații pe care oricine ar fi preferat să le țină ascunse. Se întrebase mereu ce îl trimisese în infirmeria ei și ce-l făcuse să o ia la sănătoasa din Angiers în clipa în care i se vindecaseră oasele. Cel mai probabil, văzuse ura din ochii lui și pusese totul cap la cap. Într-o clipă urma să întrebe și poate că venise timpul să îi spună toată povestea. Dacă merita cineva să știe, aceea era Leesha Paper, care îi pusese oasele la loc.

Deși, de multe ori de atunci, își dorise să îl și lăsat să moară. Leesha inspiră adânc. *Începem*, își spuse Rojer.

— Sunt însărcinată.

Rojer clipi. Era atât de ușor să uite că drama lui nu era singura în desfășurare.

— Mă întrebam când te vei decide să îmi spui. Speram să fie înainte de sosirea bebelușului.

Era rândul Leeshei să clipească.

— Ți-a zis Amanvah?

— Nu-s prost, Leesha, spuse Rojer. Saltimbancii aud fiecare zvon din Văiugă. Crezi că l-am ratat pe ăsta? Odată ce l-am avut în minte, am văzut semne peste tot. Ești palidă și nici măcar nu

te uiți la mâncare dimineața. Îți atingi mereu burta. Te încrunți la fiecare servitoare care-ți aduce carne care n-a fost aproape arsă. Și ai schimbări de dispoziție. Pe noapte, și eu care credeam că erai înclinată spre dramatism *înainte*!

Leesha strânse din buze.

— De ce nu ai zis nimic?

— Am așteptat să ai încredere în mine, răspunse Rojer, dar bănuiesc că nu ai.

— Am încredere în tine acum.

Rojer îi aruncă o privire înțelegătoare.

— Ai încredere în mine acum fiindcă deja știe jumătate de oraș și nu crezi că mai poți să ții ascuns multă vreme. Până și Amanvah știa! A trebuit să mă prefac surprins când mi-a spus.

— Ai mințit pentru mine? întrebă Leesha.

Rojer își încrucișă brațele.

— Evident. De partea cui crezi că sunt? Le iubesc pe Amanvah și pe Sikvah, dar nu sunt un nenorocit de trădător. Ai așteptat până în ultima clipă să ai încredere în mine, când te-aș fi putut ajuta până acum. Te-aș fi putut transforma deja într-o eroină populară, fiindcă porți în pântec urmașul la tronul Krasiei. Dar acum toată lumea crede că porți moștenitorul tronului de iederă. Știi ce-ți va face familia Rhinebeck când va afla că au fost amăgiți? Ce-i vor face copilului?

— Vom afla cât de curând, răspunse Leesha. I-am spus adevărul lui Thamos.

— Pe noapte! exclamă Rojer. Asta explică de ce se poartă așa. Speram că era doar fiindcă toți cei cu sânge regal urăsc nunțile aranjate.

— L-am rănit, Rojer. Este un om bun, iar eu i-am frânt inima.

Rojer aproape că se înecă.

— De asta îți faci tu griji? Miezul e pe cale să se dezlănțuie în jurul tău, iar tu ești îngrijorată pentru sentimentele lui Thamos?

Leesha trase șalul Brunei de pe locul de lângă ea și îl strânse în jurul ei, ca pe o Mantie a Invizibilității.

— Sunt îngrijorată pentru tot, Rojer. Pentru mine, pentru copil, pentru Văiugă. E prea mult și nu știu ce să mai fac. Știu doar că nu mai pot continua să mint. Îmi pare rău că nu am avut încredere în tine. Ar fi trebuit să vin mai repede la tine, însă mi-a fost rușine.

Rojer oftă.

— Nu adăuga și vinovăția la mormanul de griji. Și eu ți-am ascuns lucruri importante.

Leesha îl privi, iar tonul ei deveni aspru, ca al unei mame care tocmai a auzit un bufnet în cealaltă încăpere.

— Ce lucruri?

— În noaptea în care ne-am întâlnit, spuse Rojer, când Jaycob și cu mine am fost aduși la infirmerie…

Chipul Leeshei se îndulci îndată. Ea și Jizell petrecuseră ore în șir tăind, cosând și punând în ghips în noaptea aceea. El fusese norocosul.

— A fost Jasin Sunet Aurit, urmă Rojer. Atunci nu era vestitor regal, ci doar un nenorocit fudul, al cărui nas l-am rupt într-o bătaie. El și ucenicii lui ne-au urmărit pe mine și pe Jaycob, ne-au văzut spectacolele și, într-o noapte, ne-au prins singuri. L-au bătut pe Jaycob până a murit și m-au forțat să mă uit, apoi au încercat să facă la fel și cu mine. Am avut noroc cu paza de noapte, care a ajuns înainte să reușească.

Leesha se încruntă.

— Asta nu poate rămâne așa, Rojer!

Rojer râse.

— Așa a zis și Gared.

— I-ai spus lui Gared înainte să îmi spui mie?! aproape că țipă ea.

Rojer se uită la ea până când avu decența să își coboare privirea.

— Mă duc la Thamos, zise ea, într-un târziu. Sunt martoră la eveniment, așa că va trebui să mă asculte.

Rojer clătină din cap.

— Nu vei face asta. Mă îndoiesc că Thamos este dispus să facă oricăruia dintre noi o favoare, acum, și tu vrei să-i ceri mama favorurilor.

— De ce? întrebă Leesha. De ce să arunci un criminal în închisoare este un asemenea favor?

— Fiindcă Jasin Sunet Aurit este nepotul prim-ministrului Janson. Semnătura lui este pe statul de plată al fiecărui magistrat din oraș, iar familia regală n-ar fi capabilă să-și găsească nici șosetele fără el. E ca și cum l-ai acuza pe Rhinebeck însuși. Singurul martor am fost eu. Cu o pocnitură din degetele lui nenorocite, Jasin poate să aibă o mie de martori care să jure că era oriunde altundeva, indiferent în ce noapte.

— Deci vrei să lași lucrurile așa? întrebă Leesha. Nu îți stă în fire, Rojer.

— Nu las nimic așa, spuse el. Am spus doar că Thamos nu este aliatul nostru.

Chicoti, apoi adăugă:

— Cândva, îmi imaginam că l-aș convinge pe Arlen să-l arunce de pe o stâncă. Poți să scapi basma curată cu asemenea lucruri, dacă lumea te consideră Izbăvitorul.

— Să ucizi pe cineva nu e niciodată un răspuns, spuse Leesha.

Rojer își dădu ochii peste cap.

— În orice caz, secretul e bine păzit. Câtă vreme nu acționăm, Sunet Aurit își poate face griji despre mișcările noastre. Dacă facem una, poate răspunde.

— Dacă e atât de intangibil, atunci de ce și-ar face griji?

— Nu îi este teamă de pedeapsă. Dar nici măcar el nu vrea să supere Ghilda Saltimbancilor și pe maestrul Cholls. Iar Cholls m-a văzut lovindu-l pe Jasin și i-a auzit amenințările. Este singurul al cărui cuvânt ar putea cântări ceva.

Leesha oftă.

— Va fi o călătorie interesantă!

— Ba bine că nu, spuse Rojer, care-și scoase butelca și o scutură.

Nicio picătură rămasă.

— Ai ceva mai puternic decât ceaiul la colibă?

18. O ȘOAPTĂ ÎN NOAPTE

333 D.Î., IARNA

Plicul era din hârtie fină, sigilat cu ceară și cu emblema lui Araine, însă nota era surprinzător de neoficială, scrisă de mâna Ducesei-mamă. Leesha aproape că auzea vocea bătrânei în timp ce citea:

L,

Problema pe care am discutat-o la ultima ta vizită persistă. Treaba asta cu Lakton agravează situația. Culegătoarea Regală aproape că a renunțat. Este nevoie de expertiza ta.

Acum nu ți se mai spune doar Vrăjitoarea Glifelor, știai? Leesha Paper, neo-contesa Văiugii. Numele tău crește și este alt lucru de discutat cât timp vei fi aici, cu noi.

A

Crește. Cuvântul era ca un bolovan, apăsând hârtia. Araine știa despre copil. Dar cât de mult știa? Ce îi spusese Thamos?

Oricum, tonul scrisorii era clar. Thamos și ceilalți urmau să rămână în Angiers doar pentru scurtă vreme, însă Leesha nu avea să revină prea curând. Nu dacă trebuia să asigure existența unui moștenitor regal, înainte ca krasianii să găsească o cale de a lovi Laktonul o dată și bine.

După ce orașul de pe lac era cucerit, nimic nu putea să îi oprească pe krasiani să își îndrepte atenția spre nord. Dar Euchor din Miln, în siguranță în munții săi, nu avea să își unească forțele cu Angiers, câtă vreme credea că se poate folosi de amenințarea de a-și pune propriul urmaș pe tron.

Leesha îi dădu hârtia lui Jizell, fără cuvinte, care o citi încruntată.

Clătină din cap.

— Nu te poți duce. Te vor ține încuiată în palat până ți se naște fiul.

— Nu văd cum aș putea să refuz, spuse Leesha.

— Ești prea bolnavă să călătorești, zise Jizell.

— Am leșinat de stres și de epuizare cu două săptămâni în urmă. Nu sunt invalidă.

Jizell ridică din umeri.

— Eu sunt Culegătoarea ta și spun altfel. Trimite-mă pe mine! Și pe mine m-a pregătit Bruna. Nu există ceva pe care să-l poți face tu pentru Duce, iar eu nu.

Leesha scutură din cap.

— Nu e vorba doar despre abilități, ci despre acces. Rhinebeck nici măcar nu recunoaște că ar avea o problemă. Araine are nevoie de cineva pe care-l poate ascunde la vedere la curte. Dacă trebuie să opereze, o Culegătoare Regală care este și o potențială membră a familiei este singura cu șansa de a i se acorda încrederea.

Nu mai spuse că Jizell o consultase cu privire la aspecte complicate legate de fertilitate mult mai des decât invers.

Jizell ridică o sprânceană.

— Ești norocoasă dacă te păstrează contele drept Culegătoare Regală, ca să nu mai vorbim de vreo promisiune de căsătorie.

Leesha încuviință și își mușcă buza ca să împiedice să fie înghițită de valul de emoții pe care i-l stârniseră cuvintele.

— Da, însă Araine s-ar putea să nu știe încă cine este tatăl copilului. În orice caz, e suficient de versată încât să țină asta secret până când obține ce își dorește de la mine.

Așa sper.

•

— Îmi pare rău, Stela, spuse Leesha. Mi-a poruncit însuși ducele să merg la Angiers.

— Dar, maestră, glifele nu se vor mai cunoaște în câteva zile.

Panica din ochii fetei era îngrijorătoare.

— Vom relua experimentele când mă întorc, îți promit, zise Leesha.

— Dar ceilalți își pot păstra armele, cât timp ești plecată, protestă Stela. Pot încă lupta. Noi suntem cei care trebuie să redevenim nimicuri.

— Nu este adevărat, Stela! spuse Leesha, dar fata nu o mai asculta.

Stela se mișca de pe un picior pe altul, scărpinându-și glifele de pe piele. Stătea în umbră, departe de fereastră, încercând să mai țină puțin de putere, însă chiar și lumina ambientală a încăperii era suficientă să absoarbă lent magia din ea.

Ceilalți a căror piele o glifase Leesha erau la fel. Începuseră să poarte robe simple, așa ca Arlen, prima dată când îl întâlnise, cu mâneci lungi și largi și glugi, care să apere glifele de lumină. Mulți mai degrabă se ascundeau în pivnițe întunecoase și hambare, peste zi, furând câteva ore de somn agitat, decât să revină la puterea muritorilor de rând. Wonda îi trimitea la lumină ori de câte ori reușea, însă nici măcar ea nu putea fi peste tot.

Mai erau și alte probleme cu Copiii Glifați. Violența domestică era în creștere. Stefny povestise despre o ceartă cu Stela, care, de obicei pasivă, lovise cu pumnul o masă grea și o crăpase în două. Ella Cutter își lovise iubitul când îl prinsese vorbind cu o altă fată și îi dislocase maxilarul. Jas Fisher avea o justificare, fiindcă își apărase mama de tatăl abuziv, însă aproape îl ucisese. Leesha se văzuse obligată să folosească *hora* prețioase doar ca să-i salveze viața și nici măcar acum nu era sigur dacă va mai putea vreodată să meargă.

Poate că era mai bine să îi lase să se liniștească câteva săptămâni, înainte să se întâmple o nenorocire.

— Pot să vin cu tine? întrebă Stela, plină de speranță. Să fiu garda ta?

Leesha clătină din cap.

— Mulțumesc, copilă, dar voi avea o escortă de Tăietori și de Soldați de Lemn. Wonda va fi și ea cu mine.

— Ai putea să mă tatuezi..., începu Stela.

— Nu, refuză ferm Leesha. Nu știm cum v-ar afecta asta.

— Firește că știm! se răsti Stela. Aș fi și eu ca Renna Bales, care i-a ținut departe pe demoni după ce a căzut Izbăvitorul.

— În niciun caz, spuse Leesha.

Stela încleștă pumnul, iar Leesha își luă mâna de pe ceașca de ceai și o duse la buzunarul șorțului, unde ținea praful de orbire.

Wonda fu mai rapidă, ajungând între ele înainte ca Leesha să își dea seama că se mișcase. Ridică pumnul, de două ori cât al Stelei.

— O să vrei să-ți deschizi palma, fată, și să-i ceri iertare maestrei Leesha.

Privirile li se încleștară, iar Leesha se gândi o clipă că Wonda nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Magia creștea apetitul pentru luptă, iar Stela avea încă suficientă pentru a pricinui probleme.

Dar fata își aminti unde îi era locul, făcu un pas în spate și își descleștă pumnii, plecându-se adânc.

— Iertare, maestră! Eu...

— Înțeleg, spuse Leesha. Magia creează o scânteie, care devine o flacără, iar flacăra devine foc demonic. Cu atât mai mult este cazul ca tu și ceilalți să luați o pauză.

— Dar dacă demonii minții se întorc la luna nouă cât timp tu ești departe? insistă Stela. Văiuga va avea nevoie de fiecare pereche de mâini.

— Mă întorc până atunci, minți Leesha. Iar demonii minții au fost împrăștiați la ultimul asalt. Se vor întoarce, însă nu curând.

— Ai putea măcar să pictezi pe deasupra? imploră Stela, ridicând brațul, unde petele cândva negre păliseră spre un maroniu-deschis. Nu vor ține mai mult de câteva zile.

Leesha clătină din cap.

— Îmi pare rău, Stela! Nu am timp. Va trebui să te descurci două săptămâni.

Fata arăta de parcă i s-ar fi cerut să se descurce fără brațe, însă încuviință cu tristețe și îi permise Wondei să o conducă afară.

— Stela e o copilă bună, spuse Wonda, când se întoarse, deși aveau aceeași vârstă. Înțeleg cum se simte. N-ai putea...?

— Nu, Wonda, zise Leesha. Încep să mă întreb dacă tot experimentul ăsta n-a fost o greșeală și nu am de gând să îl scap de sub control cât sunt plecată.

Se auzi o bătaie în ușă, iar Wonda se duse să răspundă. Leesha își masă tâmpla stângă, încercând să facă durerea de cap să dispară. Existau ceaiuri care puteau amorți senzația, însă o lăsau amețită și incapabilă să gândească limpede. Mai rău, se îngrijora pentru efectul pe care l-ar fi putut avea asupra copilului.

Singurul leac care ajutase întotdeauna nu îi mai era la îndemână. Thamos nu se atinsese de ea de săptămâni și propriile ei îndeletniciri nu aveau nici pe departe același efect. Trebuia să se obișnuiască.

Dar apoi intră mama ei, iar durerea se înrăutăți.

•

— Care-i treaba cu ducesa care organizează o petrecere pentru Gared? întrebă Elona. Face paradă cu fiecare boboc pe jumătate înflorit din Angiers, ca el să-l miroasă și să-l culeagă?

— Îmi pare și mie bine să te văd, mamă, spuse Leesha, apoi privi spre Wonda. Te rog să fii drăguță și să te asiguri că Stela și ceilalți Copii Glifați stau la soare!

— Da, maestră.

La fel ca mai toată lumea, și Wonda era bucuroasă să dispară când în peisaj intra Elona Paper.

Leesha îi turnă mamei sale o ceașcă de ceai.

— Faci să sune de parcă Ducesa Araine l-ar duce la bordel.

— Din punctul meu de vedere, nu-i mare diferență, spuse Elona, luând ceaiul.

— De când mă știu, ai încercat să mi-l împingi pe Gared Cutter în brațe, zise Leesha. Acum, că are și el șanse reale, pentru prima dată în zece ani, vrei să rămână burlac pe vecie?

— Dacă era cu tine, îl puteam supraveghea. Elona făcu cu ochiul. Iar, dacă nu aveai grijă de el, m-aș fi asigurat că sunt prima la rând să-i golească păstăile de sămânță.

Durerea din ochi o săgetă, iar Leesha crezu că îi vine rău.

— Ești o persoană oribilă, mamă.

Elona pufni.

— Nu face pe nevinovata cu mine, fată! Nici tu nu ești mai brează.

— Pe Miez că sunt!

— Rahat de demon! comentă Elona. Uită-te în ochii mei și spune-mi cu sinceritate că n-ai fost încântată că i-o puneai demonului deșertului pe la spatele Ineverei.

Leesha clipi.

— E altceva.

Elona chicoti.

— Da, tu spune-ți asta în continuare. N-o să devină adevărat. Demonul încerca să își croiască drum cu ghearele afară din ochiul ei, din nou.

— Ce vrei, mamă?

— Să vin la Angiers, spuse Elona.

Leesha clătină din cap.

— Exclus!

— Ai nevoie de mine.

Acum fu rândul Leeshei să chicotească. Suna tulburător de similar cu chicotitul mamei sale.

— De ce? Ești și diplomată acum?

— Ducesa-mamă încearcă să te mărite cu contele, spuse Elona. Ai nevoie de cineva care să facă aranjamentele.

— Nu sunt krasiani, spuse Leesha. Pot să vorbesc pentru mine. Tu doar vrei o ultimă șansă de a-l prinde pe Gared în mreje pe drum și să scuipi ca o pisică spre doamnele de pe carnetul lui de bal.

Elona părea gata să scuipe, într-adevăr.

— Fetele acelea răsfățate de la curte nu îi vor putea face față. Un copil de Cutter ar spinteca una cu sânge regal ca pe un buștean, asta în cazul în care copacul din pantalonii lui Gared n-o face deja când îl plantează.

Leesha își puse cana jos, ridicându-se.

— Nu am timp să îți ascult mizeriile, mamă! Nu vii! Te rog să ieși!

— Trebuie să-ți mai amintesc că e posibil să port copilul lui Gared? întrebă Elona. Nu se vede la fel ca la tine, însă deja îmi întind cusăturile.

— Încă un motiv în plus să-l lași să plece, spuse Leesha. Care-i alternativa? Divorțezi de tata și te măriți cu Gared? Crezi că Inchizitorul ar binecuvânta o asemenea uniune? Contele? Sau Ducesa-mamă?

Elona nu avea o replică pregătită, iar Leesha înteți atacul.

— Crezi că Gared te va mai iubi dacă-l costă titlul? Pe noapte, crezi că te iubește acum? Singurul motiv pentru care te-a atins vreodată este pentru că arăți ca mine!

— Nu e…, începu Elona.

— Ba da! i-o tăie Leesha. Mi-a spus-o chiar el. Tu ai fost doar o zdreanță veche în care să și-o vâre, gândindu-se la mine.

Elona se uită la ea cu ochii mari, iar Leesha știu că exagerase. Mama ei reușea întotdeauna să scoată la iveală ce era mai rău în ea.

Tăcerea umplu aerul o clipă, apoi Elona se ridică, aranjându-și fustele.

— Spui tu că sunt oribilă, fată, însă poți fi la fel de rea ca un demon, dacă vrei.

•

Leesha privea cu tristețe pe geamul trăsurii peisajul Văiugii. Era o prostie, cu siguranță, că simțea că vedea totul pentru ultima dată.

Când Leesha era copilă, Văiuga Tăietorului de Lemne fusese un orășel cu câteva sute de locuitori, abia suficient cât să apară pe hartă. Ulițele și casele sale îi erau atât de cunoscute, încât le simțea ca pe o parte din ea și toată lumea se cunoștea cu toată lumea. Și cu ce se ocupa.

Dar, din rămășițele fumegânde, se ridicase Comitatul Văiugii, un loc care avea să ajungă din urmă, în curând, Orașele Libere și chiar să le depășească în privința populației. În mai puțin de doi ani, zeci de mii fugiseră aici de krasiani sau veniseră din nord spre a răspunde la chemarea la arme a lui Arlen împotriva miezingilor.

Străzile din Comitatul Văiugii fuseseră turnate recent, însă Leesha le cunoștea pe fiecare la fel de bine ca pe vechile ulițe. Fusese acolo, lângă el, când Arlen crease un model de mari glife care putea fi extins în cercuri tot mai largi, până când Văiuga Tăietorului de Lemne devenea centrul lumii glifate.

Poate că Gared avea dreptate. Poate că Arlen era într-adevăr Izbăvitorul.

Și l-ai lăsat să îți scape. Chiar și la o distanță de atâția kilometri, Leesha nu se eliberase încă de vocea mamei.

— Va dura cel puțin o săptămână până când ajungem la Angiers, spuse Jizell. O să vă petreceți tot drumul holbându-vă aiurea pe fereastră?

Leesha tresări, întorcându-și atenția spre însoțitoarele ei de trăsură, Jizell și Vika. Jizell trebuia să se întoarcă la infirmeria ei din Fortul Angiers, iar Vika, să-și viziteze soțul – prietenul din copilărie al Leeshei, Veghetorul Jona –, reținut de inchizitorii Veghetori. Leesha avea cuvântul ducesei că nu i se va face rău, însă era timpul să se întoarcă acasă.

Un alt aspect pe care trebuia să-l discute cu Ducesa-mamă.

La fel ca Leesha, Vika își petrecuse ultimele câteva ore holbându-se pe geam, rozându-și unghiile până când i se înroșiseră degetele.

— Îmi pare rău, spuse Leesha. Eram cu gândul departe.

— Da, fu de acord Vika.

— Păi, întoarce-te printre noi, spuse Jizell. Când am avut noi trei ultima oară o clipă liniștită împreună, darămite o întreagă săptămână? Ar trebui să profităm.

— Vreți să discutăm despre muncă?

Leesha se înveseli la acest gând. Munca i-ar fi dat prilejul să iasă din vârtejul gândurilor, i-ar fi dat un punct de concentrare, pe lângă sentimentul vag al damnării iminente.

— Ajungem și acolo, spuse Jizell, dar nu vreau să petrec o săptămână întreagă muncind. Mă gândeam să jucăm ceva.

— Ce să jucăm? întrebă Vika.

Jizell zâmbi.

— Îi vom spune Bățul Babei Bruna.

Leesha își frecă instinctiv dosul palmei. O durea încă să se gândească la bățul acela. Era suficient de gros să se sprijine pe el cu toată greutatea, dacă era nevoie, însă ușor, ca maestra ei să îl poată manevra la fel de abil cum mânuia Ahmann Sulița lui Kaji. Putea fi măciucă, dând la o parte nesăbuiții care se puneau între ea și pacienții ei, dar și bici, cu care putea plesni mâna unei fete ca un șoc electric. Nu lăsa niciodată urme, însă putea înțepa minute bune.

Bruna nu o lovise des pe Leesha și nici fără motiv. De fiecare dată fusese cu motiv, unul care făcea diferența între viață și moarte. Ca un renghi jucat de memorie, plesniturile o împiedicaseră să repete comportamentele stupide, amintindu-i de puterea și răspunderea conferite de șorțul de Culegătoare. Scrisese despre fiecare în jurnalul ei, însă știa toate poveștile pe de rost.

— Cum se joacă? întrebă Leesha.

— Începe tu, spuse Jizell. Când a fost prima dată când te-a lovit Bruna și ce ai învățat?

— Am amestecat rădăcina cenușie cu sămânța de ovara, crezând că puteam vindeca migrena lui Merrem Butcher, spuse Leesha.

Zâmbi, apoi pocni din palme și își pițigăie vocea, imitând strigătele Brunei:

— Fată idioată! Crezi că dacă orbește o săptămână îi va trece migrena?

Râseră toate – un sentiment aproape străin pentru Leesha. O clipă, senzația de damnare începu să pălească.

— Eu urmez! strigă Vika.

•

Rojer nu avea niciun chef să exerseze cu Kendall și cu nevestele lui cât caravana lentă înghițea milă după milă. Nici măcar ocupațiile mai plăcute nu îl prea interesau. Ani buni avusese lațul călăului în jurul gâtului, însă acum îl simțea strângându-se. Ședea și își acorda scripca, în căutarea acelei melodii perfecte, imposibile.

Nu o vei găsi niciodată, spunea Arrick, *dar asta nu înseamnă să te oprești din căutat*.

Femeile îi simțeau dispoziția și îl lăsau cu gândurile lui, în timp ce își ocupau timpul cu jocuri krasiane și îi citeau lui Kendall pasaje din Evejah. Se auzeau râsete, iar Rojer era bucuros să le audă, chiar dacă nu putea participa. Nu se știa ce le pregătea Angiersul. Chiar și Kendall, cu priceperea ei la vrăjirea miezingilor, avea să atragă atenția ducelui. Dacă încerca să o pretindă, avea să fie încă un motiv să nu mai plece.

Văiuga se mărise atât de mult, încât o zi de călătorie de la Văiuga Tăietorului de Lemne abia dacă-i dusese până la graniță. Măcar acolo se afla un han. Următoarele câteva nopți aveau să le petreacă dormind în corturi – lucru care nu îi plăcuse niciodată lui Rojer. Cortul lui Amanvah era mai degrabă un pavilion, cu vreo șase servitori, care le îndeplineau orice dorință, însă pentru somn Rojer ar fi preferat o debara pentru mături, dacă pereții erau solizi și țineau la distanță zgomotele miezingilor.

Hanul fusese golit, în așteptarea caravanei regale, însă contele luă cina în iatacurile sale. Leesha nu fu invitată să i se alăture, lucru care spunea multe în termeni de politică de Angiers.

Jasin era și el absent din camera comună, deși nu era o surpriză. Părea să vrea să îl evite pe Rojer la fel de mult cum voia și Rojer să îl evite pe el.

Și Amanvah ar fi preferat să se retragă, însă Rojer nu o permise, invitându-i gălăgios pe Leesha, pe Gared și pe Wonda să li se alăture în camera comună. Învăța când obiceiurile krasiane funcționau în favoarea lui, fiindcă *jiwah* ale sale nu puteau refuza o invitație dacă o primeau. Sikvah preluă conducerea a jumătate de bucătărie, speriind personalul și punând servitorii *dal’ting* ai lui Amanvah să se ocupe de masa

lor. Creatorul să ferească vreo fată de la bar să o ofenseze pe Alteța Sa, plecându-se în chip necuvenit!

Jizell și Vika se așezară la o altă masă, cu câteva ucenice, toate mai mult decât încântate să aibă oameni din Văiugă care să îi servească. Coliv se sprijinea de perete, urmărind totul, rigid ca un stâlp. Rojer nu îl văzuse niciodată mâncând.

— Vorbește-ne despre Ducele Rhinebeck, bărbate! îi ceru Amanvah. Îl cunoști, nu?

— Da, puțin, zise Rojer. De pe vremea când maestrul Arrick era vestitor regal. Am învățat să citesc în biblioteca palatului.

— Cred că a fost minunat, oftă Leesha.

Rojer ridică din umeri.

— Să zicem. Din punctul meu de vedere, abia așteptam să mă întorc la scripcă și la tumbe. Dar maestra Jessa insista să învăț să citesc și chiar și Arrick era de acord.

— Maestra Jessa era Culegătoarea Regală? întrebă Leesha.

— Nu tocmai.

Ochii Leeshei se îngustară.

— Era Culegătoarea de Buruieni.

Rojer încuviință.

— Ce este o Culegătoare de Buruieni? întrebă Amanvah.

— V-ați înțelege bine!

Leesha reuși cu succes să își învenineze glasul. Era o actriță înnăscută.

— O Culegătoare de Buruieni este otrăvitoarea regală, completă ea.

Amanvah încuviință.

— Este o mare onoare pentru o servitoare de încredere.

— Nu e nicio onoare în otravă, spuse Leesha.

— E mai complicat decât atât, interveni Rojer, întâlnind privirea Leeshei. Și nu voi sta să vă ascult vorbind-o de rău pe maestra Jessa. Mi-a fost aproape mamă, după ce a mea a murit. Creatorul știe că îmi mușc limba când vine vorba despre Elona.

Leesha pufni.

— Adevărat.

— Așa că îl zăream pe duce din când în când în palat, spuse Rojer, de obicei împleticindu-se din sau spre bordelul regal. El și frații lui au un tunel privat prin care să ajungă acolo nevăzuți de nimeni.

— Firește că au.

Leesha tăie carnea de pe farfurie de parcă ar fi amputat un membru.

— Este un lucru obișnuit și în Krasia, spuse Amanvah. Bărbații cu putere trebuie să aibă mulți copii.

— Creatorule, n-am nicio șansă, spuse Rojer. Toate fetele Jessei luau ceai de rodiu. Nu poți avea bastarzi regali care să bântuie prin tot orașul.

Leesha se uită urât la el, iar Rojer tuși.

— Aceste..., făcu Amanvah, dar se opri, așa cum făcea când își căuta cuvintele în thesană. Aceste *Jiwah Sen* iau ierburi ca să împiedice apariția copiilor?

— Dezgustător! spuse Sikvah. Ce fel de femeie s-ar transforma singură în *kha'ting*?

— Nu sunt *Jiwah Sen*, îi spuse Leesha lui Amanvah. Sunt *heasah*.

Amanvah și Sikvah își apropiară capetele și începură să șușotească între ele în krasiană. Rojer nu cunoștea cuvântul, însă îi putea intui înțelesul. Conversația devenea tot mai incomodă.

Amanvah se îndreptă, părând cioplită din demnitate pură.

— Nu vom discuta asemenea lucruri cât timp mâncăm pâine în numele lui Everam.

Rojer se grăbi să facă o plecăciune.

— Firește că ai dreptate, *Jiwah Ka*.

— Spune-mi mai multe despre clanul lui Rhinebeck, îi ceru Amanvah. Cum își urmăresc înrudirea cu Kaji?

— Nu fac asta.

— Atunci, cu regele de odinioară al Thesei. Amanvah flutură nerăbdătoare din mână. Învățații noștri au speculat că linia regală trebuie să ajungă la moștenitorii de la miazănoapte ai Izbăvitorului pentru ca tronul să fie legitim.

— Poate, zise Rojer, deși nu aș vorbi despre asemenea lucruri la curte. Familia Rhinebeck nu are nici urmă de sânge regal.

— Ha? făcu Leesha.

— Rahat de demon! exclamă Wonda. Dacă nici Ducesa Araine nu are sânge regal, nimeni nu are.

— Ah, Araine e altă poveste, spuse Rojer. A fost căsătorită cu fiul lui Rhinebeck Întâiul, într-un efort de a da legitimitate puciului său. Dar Rhinebeck Întâiul era prim-ministru și nu avea niciun dram de sânge regesc. A inventat matrița pentru klați și

se spune că a păstrat una dintre cele cinci care s-au făcut. Când bătrânul duce a murit fără urmași, era cel mai bogat om din Angiers și toate casele regale care pofteau tronul îi erau datoare.

Amanvah zâmbi.

— Poporul tău este diferit de al meu, bărbate, dar nici chiar atât de diferit.

— Asta e problema lui Rhinebeck al Treilea, continuă Rojer. Dacă moare fără urmași, există un număr de case cu pretenții la fel de bune la tron ca ale fratelui său. Ar putea încerca să păstreze puterea, însă îi va costa și va lăsa succesiunea pradă intervențiilor de la miazănoapte. Klații sunt buni, însă Euchor poate umple cuferele dușmanilor cu aur.

— Și nu doar cu aur, spuse Leesha, însă nu adăugă alte detalii.

•

Ieșiră de-a binelea din Văiugă abia următoarea zi, însă drumul era bine glifat, cu tabere pentru caravane la intervale regulate. Se mișcară binișor după căderea amurgului, apropiindu-se de garnizoana de Soldați de Lemn de la granița teritoriului lui Thamos.

Rojer coborî din trăsură imediat ce se opri caravana, întinzându-și membrele neliniștite cu câteva mișcări de saltimbanc.

— Te-a mușcat strechea? întrebă Gared, sărind de pe mustangul lui imens din Angiers la fel de ușor ca oricare dintre comandanții cavaleriei lui Thamos.

— Aveam nevoie să îmi întind oasele, spuse Rojer.

— Da, zise Gared. Bănuiesc că este extenuant să dormi în blănuri toată ziua cu trei femei.

Rojer zâmbi.

— Dacă așa consideri, ducesa trebuie să-ți găsească o soție mai repede decât credeam.

Gared râse, iar Rojer se feri cu abilitate când marele Cutter își sublinie afecțiunea cu bătaia lui obișnuită pe spate.

Armăsarul se întoarse spre ei, însă Gared avea un măr în mână. Animalul îl prinse, cu o mușcătură care ar fi putut decapita cu ușurință un adult, și se întoarse, mestecând încet, în timp ce Gared începu să îi perie coama.

Rojer clătină din cap.

— Dacă mi-aduc bine aminte, abia acum un an ai învățat cum să te sui pe un cal.

— Chiar acum un anotimp, încuviință uriașul. Puteam merge dintr-un loc în altul, însă nu-mi plăcuseră niciodată.

Privi iar calul, care stătea mândru, de parcă i-ar fi făcut o favoare fiindcă se lăsa periat, apoi adăugă:

— Dar bătrânul ăsta nu are răbdare pentru verzituri.

— Este un specimen foarte frumos, spuse contele Thamos. Iartă-mă, baroane, dar mi-aș fi dorit să îl văd eu primul.

Rojer se întoarse și îl văzu pe Jasin, urmându-l pe conte ca un câine, însă atent să se țină departe de orice atingere.

— Oferta rămâne în picioare, zise Gared, întinzându-i frâiele, cu un zâmbet. Dacă reziști un minut întreg în șa, e al tău!

Mustangul fornăi, iar Thamos se plecă, râzând.

— Cunosc zarurile măsluite când le văd, baroane! Voi suporta doar fiindcă ești sub comanda mea.

— Da, spuse Gared, ezitând puțin.

Cu Arlen plecat, devenise tot mai dependent de conte. Dacă Omul Pictat nu avea să revină, Gared se va transforma într-un om complet devotat contelui.

— Drumul din fața noastră nu este glifat, zise Thamos. Comandantul meu de garnizoană spune că numărul crescut de oameni de pe drum a atras demoni cu miile. Ne va lua mai mult timp, pentru că nu cred că ar mai trebui să continuăm după amurg.

— Prostii, spuse Leesha, apropiindu-se de ei.

Thamos o văzu și își feri iute ochii.

— Avem arme glifate și războinici abili. Dacă fratele tău nu își poate glifa drumurile și nu le poate elibera, Văiuga va oferi asistență.

Maxilarul lui Thamos se încleștă. Își ridică privirea spre ea, în sfârșit.

— Avem războinici, da. Avem și Culegătoare de Ierburi. Demnitari străini. Saltimbanci. Aceștia nu sunt oameni pregătiți să iasă în noapte.

Leesha pufni.

— Numai Rojer singur ar putea proteja întreaga caravană.

Ah, nu mă amesteca! se gândi Rojer.

— Cum îndrăznești să îi vorbești așa Alteței Sale? întrebă Sunet Aurit. Prințul Thamos este comandantul Soldaților de

Lemn. Nu are nevoie de sfaturi strategice de la tine. Opririle pentru caravane sunt oricum pline de cerșetori, în zilele astea. Pe drum, a trebuit să trimitem un escadron în față, zilnic, să-i alunge înainte să ne facem tabăra, și fără îndoială că șobolanii aceia murdari s-au mutat înapoi după ce am plecat.

Urmă un moment de tăcere uluită, apoi toți își întoarseră privirea spre Jasin, care se clătină sub asprimea lor combinată. Gared își încleștă pumnii imenși, iar Wonda puse o mână pe arcul care-i atârna de șa.

Vocea lui Thamos era joasă, primejdioasă.

— Vrei să îmi spui, vestitorule, că ați alungat țăranii de la adăpostul glifelor, chiar înainte de amurg, în fiecare seară, pe drum spre Văiugă?

Jasin păli.

— Mi s-a cerut să vin în grabă…

Thamos se mișcă mai repede decât îl credea Rojer capabil pe un bărbat în armură, acoperind distanța și lovindu-l pe Jasin cu dosul palmei. Acesta căzu pe spate.

— Oamenii aceia se află sub protecția fratelui meu! urlă Thamos. Sunt refugiați alungați din case, nu cerșetori și bandiți!

Jasin fusese suficient de înțelept să rămână la pământ, iar Thamos îl lovi și-l făcu să se ghemuiască.

— Așa reprezinți tu coroana? Trimițându-i pe cei care ne cer ajutorul la o moarte sigură?

Jasin se rostogoli abil într-o tumbă, care-l aduse în genunchi în fața contelui turbat, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune.

— Te rog, Alteță! A fost din ordinul ducelui.

Toți se adunaseră să privească scena sau scoseseră capetele pe geamurile trăsurilor. Nu doar călătorii, ci și Soldații de Lemn din garnizoană se strângeau acum, gata să sară la comanda lui Thamos. Purtau cu toții arme și armuri glifate.

Contele se întoarse spre ei.

— Soldații de Lemn sunt atât de nepregătiți, încât nu își pot construi propriile tabere? Trebuie să îi alunge în noapte pe cei slabi?

Căpitanul garnizoanei se prezentă și căzu într-un genunchi în fața lui Thamos.

— Nu, Alteță, nu suntem! Dar vestitorul spune adevărul. Ducele Rhinebeck însuși a semnat un decret potrivit căruia toți

cei care folosesc locurile pentru taberele caravanei regale fără autorizație vor fi alungați.

Thamos se încruntă, iar maxilarul i se încleștă din nou.

— Fratele meu nu trebuie să-i privească pe țărani în ochi când îi condamnă. Dar oamenii tăi da.

Căpitanul își lăsă capul în jos.

— Da, sire. Creatorul ne va judeca.

— Ajunge! lătră Thamos, iar vocea îi crescu mai mult când li se adresă direct soldaților. Poate că nu am fost suficient de clar în privința așteptărilor la adresa oamenilor tăi. Pentru asta, îmi cer iertare. Dar ascultați ce vă zic acum și nu veți mai putea pretinde că nu ați știut! Fiecare viață de om din Angiers este răspunderea voastră. Voi trebuie să îi protejați, nu să îi alungați din siguranța dată de glife. Nu să-i bruscați sau să le cereți mită! Nu să le atingeți femeile! M-ați auzit?

— Da, comandante! strigară soldații la unison.

— M-AȚI AUZIT? strigă Thamos, a doua oară.

— DA, COMANDANTE! tunară oamenii.

Thamos încuviință.

— Bine. Fiindcă cei care uită vor fi spânzurați în Piața Trădătorilor, drept exemplu.

Rojer o văzu pe Leesha privindu-l cu lacrimi în ochi. Când contele se întoarse dinspre mulțime, făcu o mișcare spre el, însă el se feri abil din calea ei și se îndreptă spre Gared.

— Generale, pregătește oamenii! După căderea serii, pornim la drum, distrugând demonii din mers.

Gared își lovi pieptul.

— Îi cosim ca pe iarbă, Alteța Ta!

Thamos se întoarse spre Rojer.

— În ciuda asigurărilor oferite de maestra Leesha, nu vreau să-l văd pe vreunul dintre oaspeții ducelui expus unui risc inutil. Vrei să-ți faci vrăjile ca să ții demonii departe de trăsuri?

— Firește, Alteță! zise plecându-se Rojer.

— Cred că glumești, spuse Jasin. Ne vom încredința viețile acelui…

Thamos îi aruncă o privire la limita răbdării.

— Acelui ce?

Era o încântare să îl vadă pe Sunet Aurit făcându-se mic. Rojer începu să creadă că ar fi putut avea o șansă, până la

urmă. Dacă Ghilda Saltimbancilor șușotea despre răutatea lui Jasin în urechea potrivită…

Rojer nu se putu împiedica să nu-și răsucească pumnalul.

— Nu te teme, Glas al Doilea, demonii nu se vor apropia de tine, zise aruncându-i un zâmbet batjocoritor, decât dacă vreau eu.

Rojer știu că greșise să spună așa ceva, însă, după felul în care păli Sunet Aurit, își dădu seama că merită riscul.

Leesha continuă să se miște, încercând să prindă privirea lui Thamos, însă contele se întoarse în direcția opusă și plecă. Soldații de Lemn strânseră rândurile în urma lui, separându-i. Ea rămase încremenită o clipă, apoi se grăbi să intre iar în trăsură.

•

Leesha se uita în beznă, pe geamul trăsurii, iar de această dată Jizell fu suficient de înțeleaptă să o lase pe gânduri. În spatele lor, Rojer și Kendall se aflau pe acoperișul trăsurii pestrițe, în timp ce Amanvah și Sikvah ședeau pe banca surugiului, cântând în armonie.

Cu ochelarii ei glifați Leesha privi miezingii care pluteau la marginea barierei create prin cântec. Vedeau caravana – era prea mare ca să fie ascunsă, chiar și de muzica lui Rojer – și îi urmăreau trecerea lentă, dar, de fiecare dată când se apropiau prea mult, erau loviți de durere.

Leesha înțelegea. Sunetele care veneau dinspre cvartet erau dure și discordante și trimiteau așchii de durere în migrena constantă a Leeshei, până când înmuie niște ceară să își vâre în urechi.

Dar, chiar și cu lumea amuțită, tot auzea strigătele și țipetele, în timp ce Soldații de Lemn și Tăietorii croiau drum prin orice miezing suficient de nesăbuit să calce pe drum.

Toți erau ajutați de cvartetul lui Rojer. Cei care aveau nevoie de o pauză puteau reintra ușor în zona cu muzică, iar cei din luptă beneficiau de dușmani distrași de zgomotele dureroase.

Leesha privi cu tristețe grămezile de cadavre ale demonilor adunate la marginea drumului, așteptând soarele. Cu câteva clipe în urmă erau dușmani și situația era pe viață și de moarte. Acum… erau baterii, combustibil pentru vrăjile sale. Își dori să fi putut trimite Tăietori care să exploateze această comoară și să o trimită înapoi în Văiugă, însă aveau nevoie de fiecare om când ajungeau în Angiers. Ce risipă de *hora*!

Câteva ore după ce se lăsase întunericul, ajunseră la primul adăpost pentru caravane despre care pomenise vestitorul ducelui. Erau o mulțime de refugiați strânși unii într-alții – păreau din Rizon – care se speriară la apropierea caravanei. Stâlpii glifați erau dispuși alandala, iar glifele pictate pe căruțele lor jerpelite erau imense și stângace, sperând să compenseze prin dimensiune ce le lipsea la pricepere. Purtau blănuri zdrențuite și stinseseră focurile ca să nu atragă atenția mai multor demoni decât putea respinge rețeaua lor protectoare foarte subțire. Mulți își adunau avutul, parcă gata de a fugi în bezna nopții.

Apoi, bubui vocea lui Thamos:

— Oameni buni, nu vă temeți! Sunt Contele Thamos, Prinț de Angiers și Lord al Comitatului Văiugii. Sunteți sub protecția mea. Vă rog să rămâneți în spatele glifelor. Nu vi se va întâmpla nimic rău! Avem mâncare și pături și vom întări glifele voastre înainte să plecăm. Dacă aveți răniți, aduceți-i Culegătoarelor noastre. Și sunteți bine-veniți să vă găsiți un adăpost permanent în Văiugă, dacă doriți!

Oamenii începură să discute animat. Unii scoaseră chiuituri răgușite, însă alții priviră cu neîncredere, fără îndoială amintindu-și de trecerea lui Jasin. Leesha nu le putea găsi nicio vină.

Când caravana se opri, Leesha și celelalte Culegătoare ieșiră înainte ca vizitii să poată pregăti scările. Vederea șorțurilor cu buzunare liniști oamenii. Câțiva, unii purtând bandaje, alții șchiopătând sau tușind, se apropiară, cu priviri pline de speranță.

— Trebuie să mă ocup de glife, îi spuse Leesha lui Jizell.

— Firește, răspunse femeia. Fetele mele și cu mine ne putem ocupa singure de câteva zgârieturi și de niște muci.

Dar, când se apropiară, tot mai multe capete ieșiră din căruțe și de sub ele. Bărbați, femei, copii de toate vârstele. Ce părea să fie o tabără mică avea, de fapt, în jur de o sută de persoane, mai mult decât o caravană.

Leesha se întoarse când Wonda apăru lângă ea.

— Vreau să patrulezi perimetrul cu arcul în mână până când sunt mulțumită de starea glifelor.

— Iertare, maestră, dar ar trebui să rămân cu tine. Nu îi cunosc pe oamenii ăștia și chiar tu ai spus că glifele nu sunt sigure.

Leesha o privi cu răbdare.

— Pot să am grijă de mine timp de câteva minute, dragă. Mai am și eu niște trucuri în mânecă.

— Da, fu de acord Wonda, dar…

Leesha îi puse o mână pe umăr.

— Mă vei apăra dacă îi protejezi pe ei.

Făcu semn spre refugiații zdrențuiți, înfometați și speriați.

— Oamenii ăștia nu s-au mai simțit în siguranță de luni întregi, Wonda, adăugă Leesha. Oferă-le asta din partea mea, te rog.

— Da, maestră.

Wonda făcu una dintre plecăciunile ei stângace și porni, desfăcându-și manșetele bluzei, suflecându-și mânecile ca să-și dezvăluie glifele pictate.

Leesha știa din experiență că nimic nu-i făcea pe oameni să se simtă mai în siguranță decât să-și vadă protectorul lovind un demon cu mâinile goale, până pierea.

Jasin era alături de contele Thamos, când Leesha se apropie de capul caravanei.

— Ce vrei să spui cu „rămâi în trăsură”? întrebă Jasin. Eu sunt…

— La capătul răbdării mele, încheie Thamos pentru el. Trăsura ta este bine glifată, ceea ce nu pot spune despre acești oameni. I-ai alungat o dată, iar acum mă voi bucura dacă stai deoparte, înainte să mai strici reputația tronului de iederă.

Vestitorul se vârî înapoi în trăsură și o secundă Thamos fu singur. Leesha își dorea să meargă la el, însă nu era momentul. Nici măcar nu știa ce să-i spună. Voia doar ca el să o privească din nou.

Dar avea de lucru. Jizell și Vika își puseseră ucenicele să îi trieze pe cei în nevoie, iar Rojer făcea deja tumbe și trimitea semințe vopsite în aer, luminate de flăcările slabe, iar unii dintre oameni izbucniseră în urale și băteau din palme. Aruncă pocnitori la picioarele copiilor, care probabil că nu mai zâmbiseră de luni de zile. Ei săriră înapoi, țipând de încântare.

Refugiații le priveau pe Amanvah și pe Sikvah cu teamă, dar Kendall preluă conducerea și deschise drumul pentru prințesele

krasiane. Curând, adunaseră un grup de femei care exersau cântecul de protecție.

Leesha străbătu perimetrul, examinând rețeaua de glife. Era așa cum se temuse. Cei care le aplicaseră nu erau complet necunoscători, însă foloseau glife pentru un cerc într-un teren de campare oval. Glifele pentru un oval trebuiau desenate diferit, un truc care le scăpa multora, mai puțin maeștrilor. Nu existau găuri în rețea, însă magia nu se distribuia egal, ci lăsa puncte slabe, pe care un demon puternic sau un grup de miezingi mai mici care lucrau împreună le puteau sparge.

Se concentră asupra glifării și, o vreme, celelalte griji îi ieșiră din minte. Pe unele dintre glife doar le ajustă, rotindu-le cu câteva grade. Pe altele le modifică folosind pensula și vopseaua sau le înlocui complet. Ca și cum ar fi îndepărtat pietrele dintr-un pârâu, Leesha putea vedea schimbarea în fluxul magiei pe măsură ce lucra. În curând, întreaga rețea strălucea puternic în ochii ei glifați.

O altă strălucire puternică îi atrase atenția, la mare distanță de tabără. Leesha privi mai bine, așteptându-se la un demon al pietrei, însă era Arlen Bales.

Leesha clipi. Era obosită și complet singură pentru prima dată în ultima vreme. Oare i-o luaseră gândurile razna?

Nu. Era Arlen, făcând cu mâna de lângă un pâlc de copaci de dincolo de lumina glifelor.

— Leesha!

Vedea atingerea magică pe care o induse cuvintelor împărtășite numai cu ea.

Privi în jur. Nu îi dădea nimeni atenție. Păși în spatele unei căruțe din perimetru, dispărând din vedere.

— Leesha! strigă din nou Arlen, chemând-o.

— Era și cazul să te arăți!

Leesha își trase Mantia Invizibilității mai aproape și se grăbi în noapte, înainte să-i remarce alții absența.

— Ai face bine să ai niște răspunsuri excelente pentru mine! se răsti ea, odată ce ajunse la copaci fără să fie văzută nici de cei din tabără, nici de patrule.

Dar Arlen nu era acolo.

— Leesha!

Îl văzu mai departe, acolo unde copacii se îndeseau. Se întoarse și dispăru în umbre, făcându-i semn să îl urmeze.

Leesha se încruntă, alergând după el.
— Ești chiar atât de îngrozit să nu fii văzut?
Arlen nu răspunse, iar ea se grăbi să îl prindă din urmă. Era chiar la marginea câmpului ei vizual, iar lumina glifelor sale fremăta, în timp ce trecea printre copaci.
Dar apoi Leesha îl pierdu din vedere. Mai merse câteva clipe, însă nici urmă de Arlen.
— Leesha!
Era într-o parte. Oare fusese derutată de copaci? se grăbi într-acolo.
— Îmi pierd răbdarea, Arlen Bales, sâsâi ea, când el nu se arătă.
— Leesha!
În spatele ei, acum. Se răsuci, însă nu era nimeni acolo.
— Nu e deloc amuzant, Arlen! Dacă nu apari în cinci secunde, mă întorc în tabără.
Dacă îmi amintesc în ce parte e, se gândi ea. Arborii din jurul ei arătau cu toții la fel, iar tufișurile, încă purtând frunzele îngălbenite de toamnă, ascundeau orice vedere clară spre cer.
— Leesha!
Spre stânga. Se întoarse, dar văzu doar sclipirea vagă a copacilor în beznă, iar ceața magiei plutea deasupra pământului.
— Leesha!
Iarăși în spatele ei. Începu să înțeleagă, însă era prea târziu. Chemările o asaltau deja din toate părțile.
— Leeeeesha!
Nu mai suna ca Arlen. Nu mai suna uman.
— Leesha Paper!
Adăugarea numelui ei de familie o înfioră.

Leeshaaa!
Leesha Paper, *Leesha Paper*, *Leesha Paper*, *Leesha Paper*
Leesha Paper, *Leesha Paper*
Leesha Paper, *Leesha Paper*, *Leesha Paper*, *Leesha Paper*
Leesha Paper!

Se întoarse într-un cerc lent, urmărind mișcarea dintre copaci. Miezingi. Era imposibil de știut câți. Cel puțin jumătate de duzină, cu un metamorf care-i conducea. Era invizibilă pentru ei

purtând Mantia, însă puteau strânge lațul până când o prindeau sau ceda și fugea. Mantia era o protecție aproape inutilă dacă era forțată să se miște repede.

Idioată! își reproșă Leesha în gând, când își aminti cuvintele Rennei. *Mințile știu cine ești și te vor lovi*, *dacă le dai ocazia*.

Faptul că mințile îi voiau moartea era un soi de compliment. Însă unul de coșmar. Se considerase în siguranță între Asfințiri, dar se părea că metamorfii nu împărtășeau intoleranța stăpânilor față de lumina lunii.

Și sunt mai isteți decât credem noi, recunoscu ea, pentru sine. Metamorful o amăgise complet, iar ea i se vârâse de bunăvoie în gheare.

Simți o mișcare în burtă și își aminti că nu risca doar viața ei. Risca două vieți și era răspunderea ei să le ducă înapoi în siguranță.

Văzu o poiană micuță și se mișcă spre ea, deschizând un buzunar adânc al rochiei. Băgă mâna în interior, atingând osul lung și subțire pe care îl luase din brațul demonului minții, ascuțindu-i vârful și crestându-i întreaga suprafață cu glife, înainte de a-l îmbrăca în aur. Era bagheta ei *hora*.

Cu mâna liberă căută într-un săculeț de la centură, împrăștiind klați glifați în urma ei.

Haideți, *odrasle de Miez*! se gândi ea, deschizându-și mantia. *Nu m-ați găsit încă*.

Veniră. Doi demoni ai lemnului se aruncară spre ea din copaci, mișcându-se cu o viteză terifiantă.

Dar nu mai repede decât putea Leesha să deseneze o glifă de respingere a demonilor lemnului cu bagheta ei *hora*. Simbolul pluti în aer, strălucind în vederea ei glifată, iar, când demonii o loviră, propria lor magie le fu sfâșiată și folosită pentru a-i izbi de copacii din care coborâseră. Ei țipară și dispărură, în zgomot de crengi rupte.

Dacă nu era suficient ca să cheme ajutor, Leesha își îndreptă bagheta în sus, desenând o glifă pentru lumină. Ca o flautistă care schimba notele, își mișcă degetele peste glife, conferind mai multă putere simbolului. Acesta străluci puternic și transformă noaptea în zi.

Un demon al focului scuipă flăcări spre ea, dar ea desenă o glifă în aer și puterea fu absorbită. Bagheta i se încălzi în mână și tot ce simți fu respirația urât mirositoare a demonului. Aruncă

puterea înapoi, sub forma unei glife de impact, iar demonul fu zdrobit la pământ, ca un șoricel călcat de cizma lui Gared.

În spatele ei răsună un țipăt ascuțit, când un demon al lemnului călcă pe unul dintre klați. Sunetul fu întrerupt brusc, când miezingul nu se mai mișcă, iar pe armura lui ca scoarța de copac se formă un strat ca de mucegai. Urmă un vaiet aprig, când demonul încercă să-și forțeze membrele să se miște, apoi îi apăru o crăpătură în piept, însoțită de un sunet ca de țurțur care cădea pe o prispă. Leesha ținti plesnitura și desenă o altă glifă de impact.

Demonul crăpă în nenumărate bucățele, însă veniră alții să-i ia locul.

Un demon de câmp se năpusti dintre copaci, însă glifa Leeshei îl lovi atât de tare, încât pătrunse un sfert de metru printr-un trunchi. O flamă de demoni ai focului apărură în poieniță, însă, o clipă mai târziu, pintenii le fumegau, alunecând pe o pojghiță de gheață. Apoi, înghețară brusc, iar lumina portocalie a ochilor și gurilor li se transformă într-un albastru rece.

Leesha auzi strigăte, când Tăietorii alergară spre lumini și spre sunete, însă erau departe, iar metamorful dădea încă târcoale. Veneau să ofere ajutor sau să-și găsească moartea? Metamorful care încercase să-l învingă pe Rojer își croise drum fără efort printre Tăietori și *Sharum*, până când Rojer, Amanvah și Renna își uniseră forțele împotriva lui.

Leesha îl vedea printre copaci: era un lucru amorf, alunecos, care se mișca repede. Își îndreptă bagheta spre el și trimise o fulgerare de magie, indiferentă la distrugere, dacă nimerea și creatura. Copacii se zdrobiră și pământul se zgudui, însă, ca un șarpe, metamorful scăpă nevătămat.

Momentul de distragere aproape că îi semnă condamnarea. O pădurice de demoni ai lemnului o înconjurase. Unul păși pe un klat glifat și fu cuprins de flăcări când glifa de căldură se activă. Ceilalți, patru la număr, găsiră cale liberă.

Unul primi o sticluță de dizolvant în față, iar ochii începură să îi fumege. Demonul și-i frecă orbește cu ghearele, făcând și mai mult rău.

Aruncă și alți klați, aceștia purtând glife electrice, care îi prinseră pe doi dintre demoni, scuturându-le mușchii în șocuri.

Dar ultimul o atacă și era prea aproape să mai poată desena o glifă. Căzu pe spate, scotocind după cuțitul de la centură.

— Leesha! urlă Thamos, izbind demonul într-o parte, cu scutul glifat.

Glifele se aprinseră, iar miezingul fu aruncat cât colo.

Thamos părea și mai înalt în armura lui strălucitoare și, o clipă, se simți din nou în siguranță. Apoi însă un tentacul imens se înfășură în jurul lui, aruncându-l pe conte peste poieniță și izbindu-l tare de un copac. Căzu și nu se mai ridică.

Leesha mai trimise o explozie de magie spre metamorf, însă, din nou, acesta se mișcă prea repede. Reuși să-l atingă, trimițând creatura cât colo, însă majoritatea puterii se izbi de copaci, transformând arborii seculari în cenușă.

Urechile îi vâjâiau, însă Leesha auzea peste tot zgomote de luptă, de parcă cei din Văiugă ar fi încercat să străpungă cercul de demoni și să ajungă la ea.

Desenă o glifă împotriva metamorfului în aer, deasupra lui Thamos, apoi trasă un cerc pentru propria protecție.

Ar fi trebuit să înceapă cu ea. Metamorful lovi cu un tentacul subțire, înfășurându-l în jurul încheieturii sale și dezechilibrând-o, incapabilă să mai atragă magie. Scotoci în buzunarele șorțului, când el se apropie, însă nu mai avea trucuri.

O săgeată glifată tăie tentaculul, iar Leesha căzu în fund, eliberată. Tentaculul începu să se zbată, strălucind și picurând sânge demonic urât mirositor. Leesha îi dădu un picior, scârbită.

Alte trei săgeți loviră masa centrală a metamorfului, zguduind creatura de fiecare dată când se înfigeau. Demonul strigă, iar carnea i se topi în jurul proiectilelor. Acestea căzură pe jos, dar, în clipa de neatenție, Wonda se apropie, sărind aproape cinci metri ca să îl lovească în cap cu pumnul glifat.

Demonul fu turtit de pământ, ca o figurină de lut moale izbită cu o măciucă. Dar lutul se reformă, parcă sub atingerea unei mâini pricepute, ridicându-se mai amenințător decât înainte, numai țepi și muchii ascuțite.

Wonda era pregătită. Mâinile și antebrațele ei glifate îi respinseră loviturile, iar glifele de impact de pe încheieturi îl loviră ca un pachet de artificii. O duzină de tentacule, cu muchii ca de sabie, se îndreptară spre ea. Dar Wonda era mai rapidă decât crezuse Leesha, aproape la fel de rapidă ca Renna Bales.

Și lupta ca Arlen – se răsucea, se rostogolea și sărea peste tentacule, ca o muscă evitând să fie strivită. Capul demonului se transformă într-un cap de flăcări și scuipă spre ea, însă Wonda își desfăcu degetele, iar căldura și magia fură absorbite, adăugând putere loviturilor.

Se apropie, cu brațele încețoșate ca niște aripi de colibri, în timp ce scotea săgeți din tolbă și le înfigea în demon fără să mai folosească arcul. Strigătul creaturii era compus dintr-o cacofonie de durere, dintr-o sută de orori care țipau laolaltă.

Un nou tentacul izbi din masa centrală, lovind-o în plin pe Wonda și înconjurând-o pentru a se reuni cu restul, fără efort. Fu strânsă tare, cu membrele glifate lipite de corp.

Leesha ridică bagheta, însă metamorful intui mișcarea și o trimise pe Wonda între ei.

— Nu te da îndărăt, maestră Leesha! strigă Wonda. Ucide-l cât poți!

— Nu fi ridicolă! spuse Leesha.

Ținu bagheta ridicată și pregătită, cu mintea scotocind. Zgomotele luptei le înconjurau acum, însă metamorful adusese probabil mulți miezingi să le prindă iar în capcană, fiindcă în poieniță nu mai ajunse nimeni.

— Ce vrei? o întrebă Leesha pe creatură, doar pentru a mai câștiga niște secunde de gândire.

Demonul își înclină capul curios, așa cum ar fi făcut un câine certat, știind că i se vorbește, însă incapabil să priceapă cuvintele.

E prea prost să vorbească, se gândi Leesha, *dar suficient de deștept să îmi învețe numele și să mă amăgească spre pierzanie*.

Un scrâșnet umplu aerul, iar demonul își dădu capul pe spate, țipând. Chiar și Leesha își acoperi urechile. Se întoarse și o văzu pe Sikvah ghemuită, atingându-și colierul și direcționând un țipăt care făcea carnea demonului să tremure, ca un vânt de uragan. Cum de ajunsese Sikvah, când ceilalți nu reușiseră?

Chiar atunci un vârf de suliță străpunse pieptul metamorfului, cu lama strălucind de magie. Thamos împlântă mânerul în pământ și îl ridică, dezechilibrând demonul.

Dar metamorful doar mai crescu niște membre, sprijinindu-se înainte să lovească pământul. Capul i se reconfigură în ceva

care semăna a șarpe, fără urechi care să audă strigătul lui Sikvah.

Ultima dată, îi luase câteva minute unui metamorf să se adapteze la un atac sonic. Acesta o făcuse în câteva secunde.

A fost avertizat, își dădu seama Leesha. *Ne învață trucurile*.

Metamorful îl atacă iar pe Thamos, însă, de data asta, contele pară lovitura cu scutul. Leesha desenă o glifă de înghețare în aer, iar tentaculul care o ținea pe Wonda plesni. Fata ateriză pe spate și se zbătu să se elibereze de cercul cărnii demonice.

Având în sfârșit o țintă clară, Leesha ridică bagheta să izbească demonul și să-l piardă pe veci, însă *hora* erau secătuite și reuși doar un impuls slab.

Leesha aruncă klații rămași, fără să se gândească la efectul lor. Demonul fu ars, șocat, înghețat și împins deodată, însă păru mai degrabă mâniat decât afectat, iar trupul i se reformă în câteva secunde, pentru a se vindeca.

Deveni un demon al pietrei, însă cu opt brațe lungi, de abanos, în loc de două. Fiecare crestătură a carapacei părea ascuțită, dar nu mai mult decât ghearele cumplite cu care se termina fiecare membru – semănau cu niște cioburi de sticlă.

O lovitură cu brațele îl dădu la o parte pe Thamos, rupându-i sulița și prinzându-i marginea scutului. Chingile care i-l țineau pe braț plesniră, iar scutul atârnă moale, mai mult piedică decât ajutor.

Demonul sări spre Leesha, însă Thamos strigă și i se aruncă în cale. Glifele de pe armura lui îi salvară pe amândoi, însă el fu izbit în ea. Leesha îi simți mâinile puternice prinzând-o de brațe, îl simți răsucindu-se ca să fie lovit mai tare de impact, când se izbiră de trunchiul rupt al unui copac cândva măreț.

Se agățară unul de altul când atacă metamorful, însă un fulger de lumină îl ridică de la pământ, aruncându-l la trei metri depărtare.

Amanvah se afla la marginea poieniței, ținând ce părea să fie o bucată de aur, care strălucea de magie. Demonul începu să se reformeze, iar ea mai trimise o fulgerare de putere ca să-l culce la pământ.

Rojer și Kendall erau lângă ea, cu scripcile ținând miezingii la distanță, cât timp *dama'ting* lucrau cu *hora*. Coliv stătea mai departe, lovind demonul cu triunghiuri de oțel ascuțit. Glifele sfârâiau la impact.

Metamorful se întoarse să privească noua amenințare, însă Wonda își scosese cuțitul din teacă și reușise să se elibereze. Uniforma ei frumoasă, primită de la ducesă, era plină de sânge de demon, însă ea strălucea puternic de magie când își reluă atacul.

Miezingul începu să dea înapoi, iar Leesha știu imediat că voia să fugă. Se gândi să strige un avertisment, însă pentru ce? Metamorful nu o ucisese, iar ea nu mai avea cu ce să lupte. Cu cât continua lupta, cu atât creșteau șansele ca unul dintre ei să fie ucis.

Un atac brusc o lovi pe Wonda și o făcu să dea înapoi câțiva pași, fiindcă demonul avea nevoie să se disipeze și să găsească o gaură prin care să fugă înapoi la Miez.

•

Leesha închise ochii, sprijinindu-se de brațul lui Thamos, în timp ce el o conducea înapoi la trăsură. Ceilalți îi lăsaseră singuri și le era recunoscătoare. Dacă să fi fost aproape ucisă de asasini demonici era prețul pe care trebuise să îl plătească spre a fi din nou în brațele lui Thamos, atunci meritase.

Thamos o ținu o clipă în plus când ajunseră la trăsură, iar ea se întoarse spre el, îmbrățișându-l. Îi simți pieptul umflându-se, când îi inhală mirosul părului, și, o clipă, îndrăzni să spere.

Dar Thamos se scutură, parcă trezindu-se dintr-un coșmar. Îi dădu drumul brusc, făcând un pas înapoi.

— Copilul? întrebă el.

Leesha își pipăi burta.

— E bine, cred.

Thamos încuviință, cu un amestec de emoții care se coagulau într-un amalgam de necitit în aură. Se întoarse să plece, dar ea îl prinse de mână.

— Te rog, îi spuse, nu am putea vorbi?

Thamos se încruntă.

— Despre ce?

— Despre tot. Te iubesc, Thamos. Te rog să te îndoiești de orice altceva, dar nu de asta.

Dar îndoiala îi colora acum aura. Îl prinse de mantie.

— Și tu mă iubești, zise ea. La fel de sigur precum răsare soarele. M-ai apărat cu propriul tău trup.

— Aș fi făcut la fel pentru orice femeie, spuse Thamos.

— Da, fu de acord ea. Așa ești tu. Bărbatul pe care îl iubesc. Dar a fost mai mult decât atât și știi bine.

— Ce mai contează? întrebă Thamos. Nu schimbă faptul că m-ai mințit. Te-ai culcat cu mine amăgindu-mă, dorind să-ți construiești un scut pentru reputație. M-ai folosit.

Leesha simți că i se adună lacrimi în ochi.

— Da. Și aș lua lucrurile înapoi, dacă aș putea.

— Unele lucruri nu pot fi luate înapoi, spuse Thamos. Vrei să mă însor cu tine, știind că, în jumătate de an, mă vei umili în fața întregii These?

Cuvintele fură ca o lovitură, însă nu atât de puternică precum cea care urmă.

— Da, mă iubești, însă îți iubești mai mult copilul din pântec, indiferent de costul în vieți și onoare pe care l-ar cere.

Leesha începu să plângă.

— Chiar m-ai fi pus să îmi omor propriul copil?

— Este prea târziu, Leesha! Vremea acelei alegeri a fost în săptămânile de dinainte să îmi spui, oftă Thamos. Am greșit să îți cer să bei ceai de buruieni și îmi pare rău. Nu cred că aș putea iubi o femeie care ar face asta doar fiindcă i-am cerut-o.

Leesha îl strânse de braț.

— Deci mă iubești!

Thamos își smulse brațul.

— Scutește-mă de spectacolul demn de un Saltimbanc, Leesha. Ce simt nu schimbă situația.

Leesha se dădu înapoi, jignită.

— Ce are de gând să facă mama ta cu mine?

Thamos ridică din umeri.

— Dacă știe că porți un copil sau suspectează cine este tatăl, nu de la mine a aflat.

Leesha oftă. Era o veste bună aproape neînsemnată, însă nu era în poziția în care să refuze orice veste bună.

— Nu o voi minți în față, o avertiză Thamos. Nici nu mă voi căsători cu tine cât timp porți copilul altui bărbat. Mama nu este proastă, așa că ai face bine să alegi cu grijă ce îi spui.

19. CEAI ȘI POLITICĂ

333 D.Î., IARNA

Leesha privea printre perdele în timp ce treceau pe străzile Fortului Angiers. Oamenii se adunau să arate cu degetul și să se holbeze la procesiune – chiar și Saltimbancii se opriseră din numerele lor, fiindcă publicul își întorsese atenția în altă direcție.

Mulți dintre ei șușoteau, urmărind trăsurile. Alții strigau, de parcă nu aveau idee că i-ar putea auzi.

— Este vrăjitoarea glifelor, însoțită de vrăjitorul-scripcar!

— Neo-contesa din Văiugă!

— Vorbesc de parcă ai aduce numai ghinion, spuse Jizell.

— A, da, zise Leesha, scuturându-și degetele și chicotind cât de răutăcios se pricepea. Feriți-vă de vrăjitoarea glifelor, să nu vă prefacă în broaște!

Jizell râse, însă Vika clătină din cap.

— Acum, când soarele e pe cer, deasupra noastră, pare amuzant, dar demonii aceia care te-au atacat pe drum încoace nu râdeau. A fost nevoie de mai mult decât de un praf din trusa Brunei și de niște flăcări ca să-i alunge.

— Femeia știe ce spune, comentă Jizell.

Procesiunea se opri în fața infirmeriei celei din urmă, iar Leesha le urmări pe cele două femei coborând din trăsură. Ce n-ar fi dat să revină în perioada în care cea mai mare grijă a ei era următorul caz!

Lovi în peretele trăsurii și apăru Wonda.

— Alege doi Tăietori care să păzească infirmeria și să nu lase să intre niciun vizitator nedorit.

— Nu este necesar…, începu Jizell.

— Te rog să îmi faci pe plac, spuse Leesha. Bărbații vor asculta porunca ta, însă eu voi dormi mai liniștită dacă știu că sunt acolo.

Jizell oftă.

— Dacă e să fie Tăietori, voi alege femei. În fond, este o infirmerie.

Leesha încuviință, iar Wonda se întoarse într-o clipă, însoțită de două Tăietoare solide. Amândouă erau capabile să nimerească prin urechile acului cu arbaleta, însă erau cunoscute pentru dispoziția de a lupta corp la corp cu demonii. Magia le făcuse și mai mari, și mai puternice și erau la fel de impunătoare ca niște bărbați dacă se postau la ușă cu brațele încrucișate.

Leesha fu lăsată singură în trăsură pentru restul călătoriei. Wonda ședea în față, căutând orice semne amenințătoare în jurul lor. Se învinuise pentru atacul împotriva Leeshei și nu o mai scăpase din ochi decât dacă se ducea la latrină de atunci. Chiar și acolo aștepta la doar câțiva pași distanță. Era suficient de aproape să audă lucruri pe care oricine ar fi vrut să le țină pentru sine.

O greutate păru să se lase pe trăsură când Leesha fu lăsată singură cu gândurile ei, pentru prima dată în multe zile. Cândva, avea nevoie de timp petrecut cu sine la fel cum alții aveau nevoie de apă, însă în ultima vreme asta o făcuse să alunece pe cărări întunecate.

Se părea că Arlen o abandonase. Jardir dispăruse, iar Thamos nu avea să fie niciodată al ei. Demonii și Inevera îi doreau moartea și, în curând, Ducesa-mamă avea să dorească același lucru.

Fu o ușurare să vadă, în sfârșit, palatul ducelui. Oare trecuseră doar șase luni de la ultima ei vizită? Întreaga lume se schimbase. Când apucă mâna Wondei și coborî scările trăsurii, cu spatele arcuit cu demnitate în cea mai bună rochie de călătorie pe care o avea, simți apăsarea de pe umeri ușurându-se în soarele amiezii. Araine nu era genul care să piardă timpul cu vorbe. Indiferent ce o aștepta, probabil că aveau să tranșeze lucrurile înainte de apus – și așa era cel mai bine.

Prim-ministrul Janson îi aștepta în curte, împreună cu fiul său, Pawl. Ar fi fost de neconceput ca familia regală să aștepte afară. Se înclină la apropierea lui Thamos.

— Alteță, mă bucur să vă revăd!

Thamos îl bătu pe umăr.

— Și eu pe tine, prietene.

— Sper că ați avut o călătorie fără evenimente!

— Dimpotrivă, spuse Thamos. Au fost atacuri ale demonilor pe drum, iar nepotul tău a lăsat o pată neagră pe reputația tronului.

— Pe noapte, ce a mai făcut de data asta idiotul? mormăi Janson.

— Mai târziu, spuse Thamos. Știu că ai vrut o șansă pentru el, ca vestitor, însă cred că i se potrivește mai degrabă o carieră la operă decât în diplomație.

Nările lui Janson fremătară, însă încuviință, întorcându-se spre Leesha, cu o nouă plecăciune.

— Mă bucur să vă găsesc în stare bună de sănătate, maestră, spuse el, privind cu înțeles spre burta ei. Alteța Sa vă invită pe dumneata și pe garda dumitale de corp la ceaiul de după-amiază, după ce v-ați instalat și ați avut ocazia de a vă împrospăta.

•

Rojer îl privi pe Janson cu îngrijorare, când el și nevestele lui se apropiară, întrebându-se, nu pentru prima dată, cât de bine își cunoștea el nepotul. Dușmanii ministrului păreau și ei să fie urmăriți de ghinion. Ceea ce făcuse Jasin se putea să nu îl surprindă pe om și nici să îi schimbe părerea despre ruda lui, dar era posibil să nu știe mai mult decât că Jasin și Arrick fuseseră rivali.

Privirea prim-ministrului era de necitit, când se plecă scurt.

— Maestre Juma-de-Mână! Ți-a surâs norocul de ultima dată când ne-am întâlnit.

Se întoarse spre Amanvah, înclinându-se mult mai adânc.

— Alteță, este o onoare să vă cunosc! Eu sunt prim-ministrul Janson. Vă rog să îmi permiteți să vă urez bun venit în Angiers. Alteța Sa Ducesa-mamă vă invită să luați cina cu ea, în această seară, la masa regală.

Amanvah făcu o plecăciune scurtă.

— Sunt onorată, ministre! Crezusem că bunele maniere lipsesc în ținuturile verzi, însă acum văd că m-am înșelat.

Janson zâmbi.

— Scuzele mele, Prințesă, dacă ați fost tratată altfel decât cu respectul cuvenit. Vă rog să îmi spuneți dacă aveți nevoie de orice pe durata șederii la noi.

Prim-ministrul îi conduse repede înăuntru, unde le făcu semn servitorilor să îi escorteze spre iatacuri. Abia trecuseră de

coridorul principal, când apăru Rhinebeck, cu frații săi mai tineri, Prințul Mickael și Păstorul Pether, flancându-l, la un pas în urma lui, toți trei atât de asemănători în dimensiuni și purtare și atât de diferiți de Thamos, care era cu mulți ani mai tânăr decât ei.

— Thamos! tună Rhinebeck, cu vocea răsunând sub tavanul arcuit.

Își prinse fratele într-o îmbrățișare de urs. Cu brațul în continuare după gâtul lui Thamos, se întoarse să-l lovească pe Gared în braț.

— Și tu! adăugă Rhinebeck. Ultima dată erai căpitan și iată-te acum: ești baron și general!

— Mama e aproape îmbătată de gândul de a-ți găsi o nevastă, spuse Mickael. Balul Baronului este singurul subiect despre care a vorbit toată lumea de la palat în ultimele săptămâni.

— Așa că bărbații înțelepți părăsesc palatul de câte ori pot, adăugă Pether.

Rhinebeck își strânse brațul în jurul gâtului lui Thamos, forțându-și cel mai tânăr frate să se încovoaie.

— Mâine-dimineață plecăm la fortul de vânătoare. Tu și noul baron trebuie să ne însoțiți.

Thamos se încruntă, prins între familie și datorie.

— Frate, avem lucruri importante…

Rhinebeck flutură din mână.

— Subiecte de discutat mai degrabă departe de urechi curioase.

Făcu un semn scurt din cap spre unul dintre servitorii de pe coridor, care purta o livrea din Miln. Euchor era deja prezent la curte, se părea.

Ducele se întoarse spre Gared.

— Tu ce zici, baroane?

Gared își frecă ceafa, arătând stingherit.

— Eu nu m-am priceput niciodată la vânătoare…

— Așa este, interveni Rojer. Noul vostru baron se pricepe mai degrabă la doborât copaci decât la furișat în jurul lor.

Hohotul lui Rhinebeck fu un sunet răgușit. Bărbatul era supraponderal, iar plămânii lui, greu încercați. Arătă cu degetul mare, peste umărul lui, spre Mickael.

— Nu e o problemă. Fratele meu n-ar putea nimeri un copac în mijlocul pădurii.

Mickael se uită urât la el, dar Rhinebeck continuă:

— Va fi bere și vom avea mâncare, spuse făcând cu ochiul. Și câteva lucruri drăguțe, pentru clătit privirea.

— Nu ești însurat încă, remarcă Păstorul Pether.

— Adu-ți și Saltimbancul! strigă Mickael. Să vedem dacă poate într-adevăr să farmece demonii să-și dea pantalonii jos!

— Nu pot, recunoscu Rojer. Adică, nu am avut ocazia să încerc. Vedeți voi, partea dificilă este să-i faci să-și pună pantaloni.

Toți bărbații râseră. După moda din Angiers, cei din familia regală vorbeau de parcă femeile nu ar fi fost de față, deși ele îi vedeau foarte bine. Amanvah și Sikvah așteptară într-o tăcere răbdătoare, la doi pași în spate. Femeile din Krasia trebuie să fi fost obișnuite cu asemenea lucruri, însă Kendall, aflată cu un pas în urma lor, părea mai puțin tolerantă.

— Atunci, vom merge bucuroși, spuse Thamos, deși nu suna nici pe departe așa.

•

— Leesha, bine ai venit! spuse Ducesa Araine, ridicându-se de la măsuța de ceai când Culegătoarea și Wonda sosiră în aripa palatului rezervată femeilor.

Femeia chiar o îmbrățișă, iar Leesha se trezi că o încântă senzația. Avea un mare respect pentru Ducesa-mamă, mai mult chiar decât teama pasageră de a-i deveni inamică.

— Și Wonda, spuse Araine, întorcându-se spre femeia masivă și oferindu-i mâna acoperită cu bijuterii să o sărute.

Wonda își exersase eticheta de la ultima lor întâlnire, iar, dacă tot alegea furculița nepotrivită la masă, când căzu într-un genunchi și își apăsă buzele pe degetele lui Araine fu perfectă.

— Alteță!

— Porți hainele pe care ți le-am trimis, remarcă Araine. Ridică-te și lasă-mă să te privesc!

Wonda ascultă, iar ducesa o înconjură, examinând-o. Pantalonii ei erau largi de la talie la genunchi, arătând ca o fustă, însă alunecând în manșete strânse, care intrau într-o pereche de cizme de piele groasă, însă flexibile. Bluza ei era largă peste pieptul lat și brațele groase, făcând membrele care puteau să rupă în două majoritatea bărbaților să pară fine. Niște benzi îi țineau mânecile adunate, protejând mătasea, dar și brațul, de pocnitura corzii arcului.

— Croitoreasa mea s-a întrecut pe sine, spuse Araine. Elegante, dar totuși practice. Poți lupta în ele, nu?

Wonda încuviință.

— Nu m-am mai simțit niciodată atât de elegantă, însă mă mișc de parcă aș fi dezbrăcată.

Araine o privi, iar Wonda roși puternic.

— Scuze, Alteță! N-am vrut...

Araine flutură din mână.

— Pentru ce, fată? Pentru o metaforă potrivită? Ar trebui să faci lucruri mult mai rele ca să mă ofensezi.

— Ce este o metaforă? întrebă Wonda, însă ducesa zâmbi doar, trecându-și mâinile peste glifele delicate, brodate cu fir de aur pe jacheta de lână fină a Wondei.

Era o jachetă de ofițer din Angiers, cu o croială evident feminină, însă, în loc de emblema Soldaților de Lemn, aceasta purta emblema personală a lui Araine, o coroană de lemn așezată deasupra unui gherghef.

Wonda îndepărtase emblema și o înlocuise cu mojarul și pistilul Leeshei. Araine o atinse ușor.

— Dacă eram genul ofensat, aș fi putut lua în nume de rău că mi-ai scos emblema, după tot ce am făcut pentru a finanța femeile luptătoare din Văiugă.

Wonda făcu o plecăciune.

— Ai făcut multe pentru noi, Alteță. Femeile luptătoare din Văiugă îți poartă emblema cu mândrie și îți strigă numele când se avântă în bătălie.

Ridică privirea, căutând ochii ducesei.

— Dar eu îi sunt jurată maestrei Leesha. Dacă prețul noii mele armuri și al acestor haine e să nu-i mai port emblema, atunci le poți avea înapoi.

Leesha se aștepta ca ducesa să se înfurie, însă Araine o privi pe fată de parcă ar fi trecut un soi de test.

— Ce prostii vorbești, fată!

Dacă Wonda se pleca, ea și femeia mărunțică erau aproape de aceeași înălțime, iar Araine îi așeză o mână pe umăr.

— Dacă ți-aș putea cumpăra loialitatea atât de ușor, ar fi lipsită de valoare. Armura și uniforma îți aparțin, iar tu îi faci cinste stăpânei tale.

Wonda își plecă fruntea, inspirând adânc, cuprinsă de emoție.

— Mulțumesc, Alteță.

— Și hai să scăpăm de povestea asta cu „Alteța”, spuse Araine. Titlurile pompoase sunt în regulă în fața mulțimii, dar devin obositoare în intimitate. Poți să-mi spui „Mamă”.

Wonda zâmbi.

— Da, mamă.

— Leesha și cu mine avem lucruri de discutat între patru ochi, dragă, spuse Araine. Te rog să aștepți afară și să veghezi să nu fim deranjate!

— Da, mamă, spuse Wonda, deplasându-se iute, ca o căprioară fugind de vânător.

O fi jurat să o slujească pe Leesha, însă respecta iute poruncile ducesei.

Leesha simți o înțepătură asemănătoare cu gelozia. Făcuse tot ce îi stătuse în putere să o descurajeze pe fată, când se numise prima dată garda ei de corp, însă când vedea cât de ușor urma Wonda poruncile lui Araine o făcea să își dea seama cât de mult ajunsese ea să depindă de fată.

Leesha și Araine se așezară. Nu erau servitori de față, însă pe masă fusese așezat un serviciu de ceai din argint și câte ceva de-ale gurii. Bruna nu o fi învățat-o pe Leesha destule despre politică, însă fusese strictă în privința etichetei ceaiului. Mai tânără și cu rang mai mic, Leesha fu cea care servi, umplând mai întâi ceașca ducesei. Doar apoi își umplu propria ceașcă și luă o farfuriuță.

— Cât de avansată e sarcina?

Leesha tocmai mușca dintr-un sandvici când vorbi ducesa și aproape că se înecă.

— Mă scuzați? tuși ea.

Araine îi aruncă o privire complet lipsită de răbdare.

— Dacă nu mă tratezi de parcă aș fi proastă, lucrurile vor merge mult mai repede, fată.

Leesha înșfăcă un șervet în care să tușească și cu care să se șteargă la gură.

— Poate patru luni.

Nu era o minciună, însă nici nu era un răspuns precis. Era suficient timp să fi fost copilul lui Thamos sau nu. Se așteptase să apară subiectul în discuție, însă fu din nou surprinsă de purtarea directă a Ducesei-mame.

Araine lovi cu o unghie vopsită în ceșcuța de porțelan delicată.

— Am dreptate când bănuiesc că nu este înrudit cu mine?

Leesha nu răspunse, însă Araine încuviință de parcă ar fi făcut-o.

— Nu trebuie să pari atât de surprinsă, fată. Am ochi la toate curțile fiilor mei și nu te poți aștepta că așa ceva să rămână un secret. Tu și Thamos ați devenit niște străini când s-a aflat despre starea ta, de unde înainte erați de nedespărțit. Nu e nevoie de unul dintre demonii voștri ai minții ca să înțeleg ce s-a întâmplat.

Araine clătină din cap.

— S-a zis cu încă o speranță la tron! Cel mai îngust la minte fiu al meu, Mickael, este singurul care a produs ceva asemănător cu un moștenitor, însă niciunul din seminția lui de idioți nu va putea păstra tronul nici cât să încălzească locul.

Începu să bată din picior, amintindu-i Leeshei de coada unei pisici când se pregătește să sară. Leesha privi în jur, însă erau singure în continuare. Agitația piciorului celeilalte femei nu ar fi trebuit să o facă să se simtă amenințată, însă părea să promită violență.

Araine sorbi din ceai.

— I-am poruncit lui Thamos să te curteze din clipa în care te întorceai în Văiugă. Cel mai tânăr fiu al meu are talent când vine vorba despre femei, dar nici măcar eu nu mă așteptam să îi cedezi din prima noapte.

O privi pe Leesha, apoi adăugă:

— Dar tot nu a fost suficient de repede.

Fascinată de piciorul bătând, îi luă o clipă să înregistreze cuvintele. Leesha ridică privirea.

— I-ai poruncit?

— Evident, spuse Araine. Thamos este util, însă își petrece mai mult timp în curtea de antrenamente decât în bibliotecă. Are nevoie de o contesă cu ceva între urechi și faptul că te curta pe tine îi dădea și greutate în ochii celor din Văiugă.

Își puse ceașca goală pe masă, iar Leesha i-o umplu repede. Araine luă o gură, strâmbându-se.

— Nu e nevoie să fii zgârcită cu mierea, dragă. Am trăit mult și merit.

Luă o lingură delicată și își puse o cantitate generoasă de miere în ceașcă.

— Este mai puțin amar decât să aflu că tot ce am împărțit cu Thamos a fost generat de ordinele mamei sale.

Leesha simți că i se încețoșează privirea și clipi cu furie, ca să împiedice amenințarea lacrimilor.

— Nu fi idioată! zise Araine. Am arătat spre tine, așa este, dar nu e prima potrivire bună pe care i-am indicat-o. Nu te-ar fi ales, dacă nu era interesat.

Arătă cu lingura spre Leesha.

— Iar tu, copilă, nu aveai nevoie de mine să vin să-ți desfac picioarele. Aveai nevoie de un soț, asta a fost limpede de când te-am întâlnit. Ai o slăbiciune pentru bărbații puternici și asta te va băga în bucluc… dacă nu a făcut-o deja.

— Asta ce mai înseamnă? întrebă Leesha.

— Al cui este? vru să știe Araine. Al unuia dintre așa-zișii Izbăvitori? Nu e niciun secret că pofteai la Arlen Bales. A fost văzut intrând și ieșind din coliba ta la orice oră.

— Eram prieteni, spuse Leesha, însă până și în urechile ei sună defensiv.

Araine ridică o sprânceană.

— Și, apoi, mai e și povestea cu demonul deșertului. Saltimbancii te plasează și în patul lui.

— A fost un singur Saltimbanc în palatul lui Ahmann Jardir, spuse Leesha, și el nu spune asemenea povești.

Araine zâmbi.

— Am alte surse în Fortul Rizon.

Leesha așteptă, însă ducesa preferă să nu dezvolte subiectul.

— Pe cine iau în patul meu și cui îi port copilul este treaba mea, și nu a ta. Nu este un moștenitor, așa că-l poți exclude din planurile tale și poți găsi o partidă mai bună pentru fiul tău.

— Renunți atât de ușor? întrebă Araine. Sunt dezamăgită.

— Are rost să lupt? întrebă Leesha cu amărăciune.

— Crezi că ar fi primul bastard care complică o partidă regală? Araine plescăi din buze. O Culegătoare de Ierburi ar trebui să știe mai bine cum să se ocupe de asemenea lucruri.

— Să se ocupe?

Leesha era nedumerită.

Piciorul ducesei se opri.

— Tu și Thamos veți anunța venirea copilului și vă veți căsători de îndată. Când vine copilul, naști în intimitate, iar Culegătoarea ta anunță că, din păcate, copilul s-a născut mort.

Mâinile Leeshei începură să tremure, iar ceșcuța și farfuriuța zornăiră. Le puse pe masă, măsurând-o pe ducesă cu ochi grei.

— Îmi amenințí copilul, Alteță?

Araine dădu ochii peste cap.

— Ți-am mai spus și înainte să ții pasul când intri în dans, fată, însă ratezi mereu mișcările. Am patru copii și știu prea bine că nu e cazul să intervin între o mamă și copilul ei. E ca și cum aș declara război Văiugii.

— Nu e unul pe care să-l poți câștiga, remarcă Leesha.

Acum, Araine o privi urât.

— Nu fi atât de sigură, dragă. Am văzut ce cărți joci, însă tu nu mi le-ai văzut pe toate.

Flutură din mână, parcă pentru a alunga un miros neplăcut din aer, apoi continuă:

— Dar nu este necesar, spuse apoi. E suficient de ușor să înfășori în cârpe o bucată de pâine și s-o îngropi, apoi să găsești un loc în care să ascunzi copilul. Anunți câteva zile mai târziu că, pentru a-ți domoli durerea, ai decis să devii doica unui orfan, care îți va umple golul din inimă. Creatorul știe că krasianii au lăsat bastarzi cu pielea de culoarea noroiului de aici până în deșert. Transformi într-un spectacol căutarea unuia, înainte de a alege, și nimeni nu va ști. Apoi, tu și fiul meu faceți un moștenitor legal.

Ridică ceașca și completă:

— De preferință, mai mulți.

Leesha își mângâie burta, gânditoare.

— Deci nu voi putea niciodată să susțin că este copilul meu?

— Ai ratat șansa, mă tem, spuse Araine. Ai avea dușmani și la nord, și la sud, iar propriii tăi oameni s-ar îndoi de înțelepciunea ta.

— Poate că ar trebui să aibă un lider mai înțelept, spuse Leesha. Poate că fiul tău merită o soție mai înțeleaptă!

— Arată-mi tu femeia asta mai bună și îi dau totul pe mână, spuse Araine. Până atunci, îți revine ție!

Ridică mâinile și își trecu un deget peste coroana din lemn lăcuit pe care o purta, încrustată cu nestemate.

— Cei de rând cred că este ușor să porți o coroană, însă liderii trebuie să facă și sacrificii. Mai ales femeile.

Oftă.

— Măcar Thamos te iubește! continuă după o vreme. Este mai mult decât am avut eu vreodată. După ce bunicul lui și-a cumpărat calea spre tron, cei de sânge regal s-au aflat în pragul unei lovituri de stat. Euchor a îndreptat soldați spre Podul peste Fluviu, gata să zdrobească pe oricine câștiga și să se proclame rege. Căsătoria mea cu fiul lui Rhinebeck a fost singurul lucru care a ținut orașul unit.

— Nu am știut.

Ducesa-mamă nu fusese niciodată atât de sinceră cu ea și îi era teamă să spună altceva, nevrând să rupă vraja.

— Atunci, mi s-a părut sfârșitul lumii, spuse Araine. Rhinebeck Întâiul nu a rămas mult pe tron, iar fiul său nu avea nici aptitudini, nici interes pentru conducere. Vizita palatul doar cât să planteze copii în mine și își petrecea restul timpului în fortul acela blestemat de vânătoare, alergând după mistreți și după târfe. Eram singură și însărcinată și trebuia să strunesc orașul. Dacă am plâns și mi-am blestemat soarta? Da. Însă aveam treabă.

Araine arătă spre Leesha, apoi spuse:

— Și aș prefera să mă ofer nopții înainte să-l las pe Euchor să pretindă orașul pentru a cărui reconstrucție mi-am dedicat viața.

•

— Deci așa arată un palat de la miazănoapte, spuse Amanvah. Deloc impresionant!

Lucrul ciudat era că Rojer o înțelegea. Fortăreața-palat a lui Rhinebeck i se păruse cândva cea mai măreață clădire din lume, însă, după ce văzuse cum trăiau cei din familiile nobile din Krasia, în Mărinimia lui Everam, remarca dintr-odată că ar fi trebuit să calce pe un covor mai moale, că draperiile ar fi trebuit să fie mai groase și că tavanul ar fi arătat mai bine mai înalt.

Era uimitor cât de repede se obișnuise cu luxul, după ce petrecuse mai bine de un deceniu căutând așternutul de purici înainte să doarmă în hanuri de doi klați.

— Sunt singura care crede că ducele merită una peste față? întrebă Kendall. S-a holbat la fundurile noastre fără să zică măcar un „Bună ziua”!

— Așa sunt Rhinebeck și frații lui, spuse Rojer. Și, ca să fiu sincer, nici ceilalți nobili din Angiers nu sunt mai breji. Îi interesează femeile doar ca servitoare și amante. Toate

prezentările formale vor avea loc diseară, sub ochii atenți ai mamei lor.

— Abia aștept să o întâlnesc pe această misterioasă Ducesă-mamă, spuse Amanvah.

Rojer ridică din umeri.

— Ți se va părea la fel de superficială precum fiii săi. Niciunul dintre ei nu are răspunderi adevărate. Janson este cel care conduce, de fapt, totul.

Amanvah îl privi.

— Prostii! Omul e o marionetă.

— E adevărat, spuse Rojer. Își ia o expresie gravă când ducele și prinții sunt prin preajmă, însă e la fel de bună ca orice mască de Saltimbanc. Omul de sub ea este viclean și nemilos.

Amanvah încuviință.

— Dar nu el conduce.

— Zarurile ți-au spus asta?

— Nu, răspunse Amanvah. I-am citit-o în ochi.

— Vreau să stați aproape de Leesha cât voi fi plecat, zise Rojer.

Amanvah îl privi pieziș.

— Pentru protecția noastră sau pentru a ei?

— Pentru ambele. Oamenii ăștia nu trebuie să ne fie dușmani, însă nici nu ne sunt prieteni.

•

— Acum, spuse Araine, dacă am vorbit destul despre afecțiunile tale rătăcitoare, este timpul să discutăm chestiuni mai presante.

Nu lămâia o făcu pe Leesha să se strâmbe când sorbi din ceai.

— Vrei să știi dacă ducele este lipsit de sămânță.

— Știm amândouă că este, spuse Araine. Nu ți-am cerut să bați tot drumul ăsta pentru atât. Ce vreau să știu este dacă poți să *rezolvi* problema.

— Va consimți să fie examinat?

Gura Ducesei-mame se strâmbă și ea.

— E... dificil în privința asta.

— Fără un consult, nu prea pot decât să ghicesc, spuse Leesha. Pot să fierb ierburi pentru virilitate...

— Nu crezi că am încercat deja? se răsti Araine. Jessa i-a dat, deja de mulți ani, fiecare buruiană care te face tare și fertil.

— Poate că am ceva pe care... Culegătoarea ta de *Buruieni* încă nu l-a încercat.

Leesha își reținu amărăciunea din glas, dar ducesa o simți oricum.

— Fără îndoială că Bruna ți-a ținut predici lungi despre cât de rele sunt Culegătoarele de Buruieni, spuse Araine, însă nu a trebuit niciodată să aibă grijă de mai mult de câteva sute de copii, din câte știu, și nu s-a sfiit deloc să-i adoarmă cu știința ei.

— Mereu ca să ajute, protestă Leesha. Niciodată ca să facă rău.

— Oho! exclamă Araine. Ajuta deci când arunca praf orbitor în fața cuiva? Sau când îl lovea cu bățul?

— Pentru binele lor. Nu a otrăvit pe nimeni.

— Poate. Araine zâmbi peste buza ceștii ei delicate. Dar tu ai făcut-o, nu? Toți *Sharurn* din caravana ta, vara asta, din câte am înțeles.

Leesha simți că-i piere sângele din față. De unde auzise ducesa despre asta?

— A fost o greșeală și nu o voi repeta.

— O asemenea promisiune te face fie nesăbuită, fie mincinoasă, spuse Araine. Să lăsăm timpul să decidă. Ai putere și într-o zi va trebui să o folosești, dacă nu vrei să fii distrusă.

Puse ceașca jos, ridicând un gherghef. Degetele ei agile îi contraziceau vârsta înaintată când începu să lucreze.

— Cum o fi, cum n-o fi, maestra Jessa a fost pregătită de Bruna însăși și are și bibliotecile regale la dispoziție. Pariez că a uitat deja mai multe decât știi tu despre ierburi. Dacă spune că a încercat totul, atunci așa este.

— Atunci, pentru ce ai nevoie de mine?

— Fiindcă tu ai unelte pe care ea nu le are, spuse Araine. Jessa își cunoaște ierburile, însă nu e la fel de pricepută să mânuiască un cuțit.

— Și dacă Rhinebeck are nevoie de o tăietură între picioare, care să-i permită semințel să curgă? întrebă Leesha. Cum vom aranja asta, dacă nu mă lasă nici să îl consult?

— Dacă se ajunge până acolo, îi punem buruieni adormitoare în bere și îl ținem inconștient până se face. Îi spunem c-a băut fără măsură când vâna mistrețul și că a încasat un colț între picioare. Dar mai există și a treia opțiune.

Araine își ținu privirea lipită de gherghef și spuse:

— Magia.

— Nu merge așa, zise Leesha. Trupul se vindecă singur. Magia doar accelerează procesul. Dacă Rhinebeck s-a născut cu un… neajuns, atunci nu prea pot face mare lucru.

— Dar vrăjitoarea albă pe care ai adus-o cu tine? întrebă Araine.

— Vrei să o implici?

— Nu fi proastă! o admonestă Araine. Îi spunem că este vorba despre un alt nobil și o facem să te învețe ce ai nevoie.

— Dacă există, spuse Leesha.

— Ai face bine să speri că există, zise Araine. Dacă Melny nu e însărcinată până la mijlocul iernii, trebuie să aplicăm planul de rezervă.

— Care este?

Araine zâmbi.

— Îl punem pe Thamos să își planteze sămânța în tânăra ducesă.

— Ce?

Leeshei i se păru că înghițise un bolovan. O clipă, îi fu greu să respire și apoi piatra i se așeză în stomac.

— Melny n-o fi cea mai isteață, însă are țâțe care ar face orice bărbat să întoarcă privirea, spuse Araine. Nu că ar dura prea mult să îl conving pe Thamos că poate salva întregul ducat dacă vă pune coarne ție și lui Rhinebeck.

— Și Melny? întrebă Leesha. E doar un pântec, fără nimic de zis?

Araine pufni.

— O să-și ridice picioarele și o să-i mulțumească prințului când termină treaba. Fata nu-i cea mai deșteaptă, dar nici complet proastă nu este. Ce crezi că i se va întâmpla dacă nu rămâne însărcinată înainte ca krasianii să se îndrepte spre nord și Euchor să ne forțeze mâna? Prințesa Lorain din Miln e deja în oraș, cu cinci sute de Sulițe de Munte, mituind membrii familiei regale și privind-o pe sărmana Melny așa cum șoarecele privește o bufniță. Simpla ei prezență este o palmă dată tronului de iederă.

Legă un fir, apoi îl tăie cu o pereche de forfecuțe de argint.

— Thamos e bucățică ruptă din bunicul lui! Nimeni nu se va îndoi că e copilul lui Rhiney.

— De ce Thamos? întrebă Leesha.

— Aș putea argumenta că Mickael e deja însurat, spuse Araine, începând o linie nouă, și Pether este Păstor, deci a jurat să rămână cast. Dar, ca să fiu sinceră, niciunul nu s-ar putea abține să nu se laude cu asta. Rhiney ar afla și ar face o prostie. O privi pe Leesha. Nu-i o soluție lipsită de poezie. Dacă vrei să ții uscată sulița lui Thamos, repar-o pe a fratelui său. Dacă nu, puteți avea amândoi câte un bastard de ascuns când vă începeți viața împreună.

•

— Prințesa Amanvah din Krasia, strigă Jasin, iar vocea îi răsună în tavanul arcuit, auzită de toți. Prima fiică născută lui Ahmann Jardir, Ducele Fortului Krasia.

Amanvah se înfoie.

— Duce? Fort? Tatăl meu este mult deasupra ducilor voștri jalnici, iar ei fac cât niște câini de țărani, nemaivorbind că imperiul lui se întinde...

Rojer o prinse mai strâns de braț.

— Face asta doar ca să ne irite. Toată lumea știe prea bine cine este tatăl tău.

Amanvah încuviință, scurt, iar calmul de *dama'ting* îi reveni.

Jasin îi aruncă o privire lui Rojer, în timp ce așteptau la ușă.

— Și soțul ei, Saltimbancul Rojer Inn din Podul peste Fluviu.

Fu rândul lui Rojer să se înfoaie. În mod normal, ca soț, ar fi fost anunțat primul, însă distanța dintre rangul său și al lui Amanvah făcea asta imposibil. Asta putea accepta.

Dar Rojer era Maestru Saltimbanc acum, iar numele său de scenă, Juma-de-Mână, era cunoscut în tot ținutul. Scrisese *Bătălia din Văiuga Tăietorului de Lemne* și *Cântecul Asfințirii*. Jasin îl făcuse să sune ca un jongler care fusese adus să distreze oaspeții la masă.

Amanvah îl strânse de braț.

— Respiră, bărbate, și adaugă pe răboj!

Rojer încuviință și intrară, lăsându-se văzuți și văzând. Prezentarea lor lipsită de fast nu domoli interesul și fură abordați de un șir în aparență nesfârșit de nobili care doreau să îi cunoască pe prințesa krasiană și pe vrăjitorul-scripcar care putea fermeca demonii.

— Prințesa Sikvah a Krasiei, strigă Jasin, nepoata lui Ahmann Jardir, Ducele Fortului Krasia. Saltimbancul Kendall Inn, parte din grupul faimoșilor vrăjitori-scripcari din Comitatul Văiugii.

Rojer scrâșni din dinți.

Sikvah o ghidă pe Kendall în altă direcție după prezentare. Rangul cerea să fie invitată, însă Amanvah le interzisese să stea cu ei. Se părea că nu se cădea ca un bărbat să fie însoțit de *Jiwah Sen* la un dineu oficial.

Un grup mic se apropie de ei, condus de un bărbat cu păr roșu, strălucitor, îmbrăcat în haine pestrițe în culorile potolite ale Ducelui Euchor. Se opri în fața lui Amanvah, aruncându-și pelerina peste umăr, într-o sclipire de culoare.

— Altețǎ, spuse bărbatul privind spre Rojer. Maestre Juma-de-Mână, eu sunt Keerin, vestitorul regal al Ducelui Euchor, Lumina Munților și Paznic al Ținuturilor de Nord, Lordul din Miln.

Așteptă ca Amanvah să întindă mâna, spre a-i fi sărutată, însă în Krasia femeile și bărbații nu se atingeau, în special nu femeile măritate și, mai ales, *dama'ting*. Amanvah făcu un gest minuscul din cap, ca pentru un servitor care i-ar fi adus ceva răcoritor.

Keerin își drese glasul.

— Permiteți-mi să v-o prezint pe Prințesa Lorain din Miln, cea mai tânără fiică a Ducelui Euchor.

Femeia făcu un pas în față și Rojer văzu imediat că zvonurile erau adevărate. Se spunea despre fetele lui Euchor că îi semănau toate, iar chipul pătrat al lui Lorain avea multe în comun cu cel imprimat pe monedele milneze.

Era înaltă, cu umeri lați, semănând și aici cu un bărbat. Arăta suficient de în formă să se lupte corp la corp cu Wonda. Părul ei era încă auriu, fără semne de încărunțire, însă fața ei nu avea netezimea tinereții. Avea cel puțin treizeci și cinci de ani și era prea în vârstă să devină mireasă politică.

Amanvah se înclină, însă scurt, un gest de respect, nu de egalitate.

— Este o onoare să te cunosc, Lorain van Euchor! Sunt încântată să văd că nu sunt singura prințesă într-un oraș străin.

Nu era limpede dacă Lorain simțise afrontul. Politica plecăciunilor krasiane era un limbaj în sine. Dar plecăciunea ei o imită perfect pe a lui Amanvah, fiind o declarație de egalitate și o provocare adresată acesteia.

Apoi însă făcu ceva care-i surprinse pe toți.

— Onoarea îmi aparține, Amanvah, fiică a lui Ahmann, spuse Lorain în krasiană.

Amanvah clipi, trecând imediat la limba ei maternă.

— Vorbești limba mea?

Lorain zâmbi.

— Firește. O doamnă bine educată poate face conversație la cină în toate limbile moarte, deși niciuna dintre noi nu a avut vreodată șansa de a vorbi cu cineva nativ. Sunt convinsă că vei fi sufocată de invitații la ceai de la fetele de sânge, care doresc să exerseze.

— Limbile moarte? întrebă Amanvah.

— Ruskană, limneză, albeenă și krasiană, răspunse Lorain.

— Dar limba mea e departe de a fi moartă.

Lorain se plecă scurt.

— Firește. Dar au trecut secole de când am primit la curte pe cineva dintre ai tăi. Din perspectiva noastră, limba nu se mai vorbește.

— Educația ta te va ajuta, spuse Amanvah. Zarurile prezic o revărsare imensă de vorbitori de krasiană în nord.

Zâmbetul lui Lorain era periculos.

— Nu aș fi prea sigură.

Un bărbat își drese glasul, risipind tensiunea dintre cele două femei.

— Permite-mi să ți-l prezint pe însoțitorul meu, Lord Sament, spuse Lorain, trecând înapoi la thesană și arătând spre celălalt membru al grupului.

Bărbatul își purta cu ușurință îmbrăcămintea bogată, însă arăta mai mult a paznic decât a însoțitor, cu privirea lui dură. Se înclină.

— Vă lăsăm să socializați, îi spuse Lorain lui Amanvah. Am vrut doar să facem cunoștință. Fără îndoială că vom avea tot timpul să ne cunoaștem mai bine, după cină, în aripa femeilor.

Cu asta, milnezii dispărură la fel de repede precum apăruseră.

— Însoțitor? întrebă Amanvah.

— Mai degrabă supraveghetor, spuse Rojer. Rhinebeck a trecut de la o soție la alta, însă niciuna nu i-a dăruit un copil. Lorain este următoarea care speră.

— Probabil nu se va descurca nici ea mai bine, dacă au mai fost altele înaintea ei, zise Amanvah. Se pare că problema e la el.

— N-aș sugera asta într-un schimb de amabilități, spuse Rojer. Lorain are doi fii care îi dovedesc fertilitatea.

Amanvah îl privi.

— Ducele din Miln îi trimite rivalului său o mireasă trecută de prima tinerețe, care nici măcar nu e virgină? Ce s-a întâmplat cu tatăl fiilor ei?

— Euchor i-a despărțit și a trimis-o aici, spuse Rojer.

Amanvah pufni.

— O încercare disperată să formeze o alianță împotriva tatii.

— Poți să îi învinuiești? întrebă Rojer.

— Nu, dar nu va conta în final.

Era inutil să dezbată subiectul. Amanvah era înțeleaptă în multe privințe, însă, când venea vorba de tatăl ei, vedea doar ce dorea să vadă. El era Shar'Dama Ka, conducătorul inevitabil.

— Micul Rojer este acum un bărbat însurat, se auzi o voce, și Rojer se întoarse să o vadă pe Ducesa-mamă, care se apropia însoțită de Ducesa Melny.

— Câți ani aveai când te-am prins urcându-te pe rafturile bibliotecii?

Rojer se plecă adânc.

— Cinci, Alteță!

Îl străbătu un junghi în spate când își aminti. Ducesa-mamă pufnise doar, însă fusese parcă un ordin, fiindcă în clipa în care plecase, Jessa luase cureaua în mână.

Amanvah o ignoră pe tânăra ducesă și o privi în ochi pe cea în vârstă. Ceva se întâmplă, iar plecăciunea lui Amanvah fu mai adâncă și mai lungă decât înainte.

— Este o onoare să o cunosc pe faimoasa Ducesă-mamă!

Melny, care, teoretic, o depășea în rang pe soacra ei, s-ar fi putut simți ofensată, însă păru să nici nu observe. Araine avea doar un strop de putere în Angiers, însă, dacă soțiile lui Rhinebeck veneau și plecau, mama lui era o constantă, iar femeile nobile de la curte îi urmau ordinele.

— Sper că v-ați revenit după călătoria îndelungată, spuse Melny, când prezentările se încheiară. Camerele vă sunt pe plac?

Amanvah încuviință, uimindu-l pe Rojer. Amanvah nu considera niciodată camerele mulțumitoare, însă acest lucru se comunica, de obicei, prin servitori.

— Firește.

— Sper că prințesa din nord a fost capabilă să se poarte cum se cuvine, spuse Araine.

— A fost încântător să îmi aud limba vorbită la curte, răspunse Amanvah în krasiană.

Obrajii lui Melny se înroșiră, iar Rojer își dădu seama că nu avea nicio idee ce spusese Amanvah. Ea înțelese și se înclină.

— Iertare, Ducesă! Mi s-a dat de înțeles de către Prințesa din Miln că toți cei de sânge regal au învățat să vorbească krasiană, ca parte a educației lor.

Roșeața lui Melny se răspândi, pătându-i pieptul palid și extrem de generos cu o nuanță de roz. Ochii ei o găsiră pe Lorain, care se deplasa prin încăpere, și o privi cu o ciudă nedeghizată.

— Da, păi…

Araine își drese glasul.

— Baroane! strigă ea, văzându-l pe Gared. Haide să te vedem!

Îl făcu pe Gared să se întoarcă în toate părțile, de parcă ar fi fost model pentru ultimele veșminte. Roșeața uriașului era la fel de profundă ca a tinerei ducese.

Araine fluieră ușor.

— Nu va fi greu deloc! Fetele or să stea la rând să danseze cu tine, în timp ce tații lor îmi șoptesc despre zestre în ureche.

— Ăăă, apreciez, Alteță, spuse Gared. Sper să nu calc pe nimeni pe picioare. Nu știu niciun dans potrivit pentru asemenea săli fastuoase.

Arătă cu mâna spre tavanul înalt.

— Așteaptă doar să vezi sala de bal, chicoti Araine. Cât despre dans, găsim noi ceva cu care să te descurci. Nu se cade să faci figură proastă la propriul Bal al Burlacilor.

Rojer se înclină.

— Dacă Alteța Sa dorește, cvartetul meu va prelua cu onoare muzica. Fără îndoială că putem găsi ceva care să-l facă pe baron să se simtă comod.

Îl plesni pe Gared peste spinare și o parte din tensiunea uriașului se risipi.

— Ce idee încântătoare! spuse Araine. Vei fi invidiat de toți burlacii din oraș, Baroane. Îți vom găsi o mireasă cât ai clipi.

Gared părea pe cale să leșine.

— Am crezut…, începu Melny.

Toți ochii se întoarseră spre ea, iar ea se făcu mică sub privirea colectivă.

— Da, dragă? întrebă Araine.

— Păi, înțelesesem, spuse mieunând Melny privind la Amanvah, că muzica și dansul erau împotriva…

— Legii Evejah? întrebă Amanvah. În țara mea da. Însă eu fac parte acum din tribul Văiugii și sunt *jiwah* a unui Saltimbanc.

Amanvah chicoti, apoi continuă:

— A fost nevoie de o… schimbare de perspectivă. Baronul din Văiuga Tăietorului de Lemne este un *kai'Sharum* măreț, iar sămânța sa se irosește. Cu cât mai repede va avea o *Jiwah Ka* să-i dăruiască fii, cu atât mai bine. Ar fi o onoare să facem parte din ritualul vostru de curtare de la miazănoapte. Alături de soțul meu, îl pot studia fără să comit o necuviință.

Araine îl văzu pe Jasin Sunet Aurit, care se străduia să se țină la distanță, și îl chemă cu un deget îndoit.

— Ai scăpat de Balul Burlacilor, Jasin, spuse Ducesa-mamă, când vestitorul se apropie. Rojer și nevestele sale se vor ocupa de muzică.

— Dar, Alteță, bolborosi Jasin, sigur sunt mai în măsură…

Araine râse.

— Mai în măsură decât Juma-de-Mână, vrăjitorul-scripcar din Văiugă? Fii bucuros că e singura pâine pe care ți-o ia de la gură!

Ochii lui Jasin se măriră, dar știa că nu era bine să protesteze. Araine o fi fost un liliac bătrân, însă, când venea vorba despre baluri regale, puterea ei era absolută.

— Cred că e timpul să ne așezăm, spuse Araine. Haide, Melny, ajută o femeie bătrână!

Ducesa o prinse pe soacra ei de braț și Araine se sprijini de ea când își croiră drum spre masă.

Ceilalți le urmară exemplul și se îndreptară spre locurile lor, însă Rojer nu putu rezista să nu răsucească cuțitul în rană.

— Privește partea bună, spuse el către Jasin, măcar nu îți vor mai spune Glasul al Doilea în ghildă. Cu siguranță vor găsi ceva să se potrivească noii tale calități de vioară a doua.

Jasin își dezveli dinții, însă Rojer se prefăcu a nu observa, strângând-o de braț pe Amanvah și conducând-o spre locurile lor.

— Nu e deloc înțelept să îți provoci dușmanii de sânge, spuse Amanvah. Este mai bine să îi lași să creadă că ura ta s-a potolit, înainte să lovești.

— Nimic nu e înțelept când vine vorba de răzbunare, spuse Rojer. Dar eu nu am încredere că va veni o viață de apoi în care Jasin să plătească pentru ceea ce mi-a făcut. Vreau să îl văd suferind în viața asta, iar asta înseamnă să distrug la ce ține mai mult.

— Mândria lui, intui Amanvah.

— Reputația lui, spuse Rojer. Nimic nu îl va durea pe Sunet Aurit mai tare decât să fie cunoscut drept a doua opțiune.

•

Cina fu lungă și plicticoasă, cu discursuri nesfârșite și prietenii pretinse, în timp ce oamenii din Miln și din Angiers se priveau cu ură și cu toții aruncau priviri neîncrezătoare spre Amanvah și Sikvah.

Dar, ca întotdeauna, la palatul lui Rhinebeck, vinul curgea din belșug, iar Rojer fusese așezat lângă Ducesa Melny, care râdea ușor, iar pieptul i se zgâlțâia atât de apetisant, încât Rojer aproape că-și uită glumele.

Amanvah îi înfipse unghiile în picior, atrăgându-i din nou atenția asupra ei. Se aplecă să îi șoptească la ureche.

— Dacă ai terminat de amuzat otreapa, bărbate, am niște întrebări.

— „Otreapa” este Ducesa de Angiers, spuse Rojer.

Amanvah îi aruncă lui Melny o privire scârbită. Ducesa îi zâmbi, neștiutoare.

— Am mai văzut asta. Un bărbat care nu poate avea urmași și care-și pune *Jiwah Ka* să îi aducă mirese tot mai tinere și mai proaste, în fiecare an, mai interesate de act decât de rezultat. Doar că aici e vorba de mama lui, care se poartă ca o *Jiwah Ka*, iar el își face de rușine miresele divorțând de ele înainte de a-și lua altele noi.

— Asta este…, făcu Rojer, dar se opri. Situația corectă, de fapt. Dar nu e ceva pe care să-l vrei spus cu voce tare. Noi, „sălbaticii” din nord, nu suntem atât de direcți cu privire la lucrurile astea.

Amanvah îi mângâie brațul, însă i se păru condescendentă, de parcă ar fi mângâiat un animal de companie.

— Atunci, treaba noastră va fi să vă civilizăm.

Rojer schimbă subiectul.

— Care sunt întrebările?

Amanvah făcu semn spre capătul îndepărtat al mesei. Farfuriile pentru desert fuseseră strânse, iar servitorii turnau vin. Câțiva curteni cu ranguri insuficiente pentru a-și asigura un loc la masă primiseră permisiunea de a intra în sala de mese. Apăru și Coliv, sprijinindu-se cu spatele de zid. Nu i se permisese să poarte arme la curte, însă Rojer știa că asta nu îl făcea mai puțin capabil de a-și proteja stăpâna.

La capătul mesei, Jasin Sunet Aurit era acompaniat de un grup de sicofanți, însă flancat de o pereche mare, cunoscută, care-i puseră lui Rojer un nod în gât.

— Cei doi poartă straie pestrițe, însă sunt gărzi de corp, așa-i? întrebă Amanvah.

Rojer încuviință.

— Abrum și Sali. Sunt muzicanți acceptabili, dacă sunt generos. Jasin îi folosește drept acompaniatori și rupători de oase.

Amanvah nu fu surprinsă.

— Și oasele onorabilului meu soț s-au numărat printre cele rupte de cei doi?

— Mi-ai văzut cicatricile, *Jiwah Ka*, răspunse Rojer. Nu toate au fost lăsate de *alagai*.

Câteva minute mai târziu, Araine se ridică, urmată, la scurtă vreme, de restul mesenilor. Leesha și Melny o susțineau din fiecare parte și adunară în urma lor toate femeile, în timp ce se îndreptau către ușă.

— Ce se întâmplă? întrebă Amanvah.

— Ducesa-mamă va amuza doamnele pentru restul serii, spuse Rojer. Bărbații vor bea vin într-una dintre camerele ducelui și vor fuma.

Amanvah încuviință, permițându-i lui Rojer să îi tragă scaunul.

— Ia-l pe Coliv.

— Nici nu mă gândesc, spuse Rojer. Creatorul să-i aibă în pază, omul îmi va împiedica puternic abilitatea de a juca pe degete mulțimea, iar aceștia sunt oameni puternici, *Jiwah Ka*. Trebuie jucați cum se cuvine.

Amanvah păru indecisă, însă Gared apăru o clipă mai târziu, iar Rojer fu bucuros să fie salvat.

— Contele spune să mergem să fumăm.

Gared așteptă ca Rojer să i se alăture. Fusese așezat între tinere nobile pline de speranță întreaga seară, însă Rojer nu văzuse mare lucru în afară de tăceri incomode.

— Voi fi cu Gared Cutter, îi spuse el lui Amanvah. Doar un prost m-ar amenința!

Mulțumită, Amanvah se deplasă spre celelalte femei, ajungând lângă Sikvah și Kendall.

Gared oftă adânc.

— Atât de rău e? întrebă Rojer.

— Parfumul lui Kareen mi-a dat dureri de cap, zise Gared. Mi se pare c-a scăpat o găleată pe ea. Și vorbește ca un șoarece. A trebuit să mă aplec să o aud, așa că mi-am ținut nasul în duhoare.

— Probabil șoptea ca să te apleci și să-i admiri decolteul, spuse Rojer.

— Și Dinny a fost mai rea, continuă Gared. Voia să vorbească despre poezie. Poezie! Pe noapte, eu nici nu știu să citesc! Ce să le zic eu unor simandicoase ca astea?

Rojer râse.

— Nu contează. Femeile astea erau, probabil, disperate să îl impresioneze pe Baronul Burlac din Văiugă. Spune ce vrei. Laudă-te cu demonii uciși sau vorbește-le despre calul tău. Nu contează. Vor râde și vor suspina oricum.

— Dacă nu contează ce spun, de ce să mai vorbesc? întrebă Gared.

— Trece timpul. Oamenii ăștia nu au muncit niciodată în viață, Gar. Au timp de poezie și de parfum.

Gared scuipă. Un servitor se uită lung la el, dar păstră tăcerea. Gared avu măcar decența să pară stânjenit.

— Nu vreau o soție ca asta, zise el. Nu oi fi eu deștept și nici citit, însă Creatorul îmi e martor că-mi rup spinarea zi și noapte. Nu vreau să vin acasă și să trebuiască să ascult niște nenorocite de poezii.

— Vrei o femeie care să te aștepte cu bere, ghici Rojer, gata să-și ridice rochia în orice clipă.

Gared îl privi.

— Nu mă cunoști așa de bine precum crezi, Rojer. Eu îmi rup spatele pentru Văiugă și vreau să știu că și femeia mea face la fel. Pot să-mi iau singur bere.

Lăsă ochii în jos și adăugă:

— Dar ultima parte sună bine.

În camerele lui Rhinebeck, bărbații fumau și beau, dezbătând politică și religie și, în general, încercând să se impresioneze unii pe alții. Existau câteva mese de Succour, unde câțiva se înghesuiau sorbind coniac și încercând să nu se arate afectați când mai mulți bani decât văzuseră oricare în întreaga lor viață treceau din mână în mână după fiecare aruncare.

Jasin era prezent, dar stătea într-un colț și era înconjurat de sicofanți, care făceau puțin probabilă o confruntare.

— Gared! Rojer! strigă Thamos, făcându-le semn să vină lângă el, frații lui și Lordul Janson. Haideți să stați cu noi!

Keerin, vestitorul Ducelui Euchor, se afla și el acolo, însă cu aerul unui om care încerca să se alăture unei conversații, dar nu era deloc bine-venit.

— V-ați revenit după drum, fiii mei? întrebă Păstorul Pether. Thamos ne povestea cum a călătorit caravana voastră pe timp de noapte, nu doar ziua, și cum ați ucis miezingi. Impresionant!

Umerii lui Gared se ridicară și căzură iar.

— La fel ca în orice altă noapte, presupun. Să ucizi demoni e muncă grea, dar nu-i ca și cum ai doborî copaci. Arlen Bales mi-a glifat securea cu propriile mâini. Nu obosesc dacă lovesc demonii cu ea. Mă simt mai puternic după fiecare lovitură.

Bărbații mormăiră și încuviințară cu toții, însă Rojer vedea dincolo de fațadă. Cel mai probabil, niciunul dintre ei nu văzuse vreodată un demon de aproape, cu atât mai puțin să se lupte cu el.

— Și tu, Rojer? întrebă Janson. Din câte înțeleg, nu ai asemenea avantaje când farmeci miezingii cu scripca. Să cânți așa, în noapte, trebuie să fie extenuant.

— Am bătături, domnul meu, zâmbi Rojer, ridicându-și cele opt degete.

Bărbații erau prea în gardă să tresară, însă le văzu șocul din ochi. Mâna lui ciuntită era o amintire dură a ceea ce se afla dincolo de zidurile lor glifate, în noapte.

— Așa cum spune și Gared, suntem obișnuiți cu asemenea lucruri în Văiugă, continuă Rojer. Cred că degetele mele ar putea deveni mult mai abile dacă m-aș ocupa cu puțin Succour…

— Nu te obosi! zise Keerin. Am încercat. Știu cu toții să joace zaruri mai bine decât un Saltimbanc.

— Ducesa-mamă nu a crescut niște proști, spuse Janson.

Rhinebeck și frații lui priviră spre el și râseră, purtându-se de parcă Keerin nu ar fi vorbit deloc. Vestitorul râse și el, nelalocul lui, disperat să găsească acceptare. În clipa de tăcere care urmă, insistă.

— Și eu am ceva experiență cu demonii. Poate ați auzit povestea despre cum am tăiat brațul unui demon al pietrei!

Ceva din asta îi gâdilă memoria lui Rojer, însă doar atât. Ceilalți mormăiră.

— Nu povestea asta de băutură, zise Rhinebeck.

— Cred că a fost unul mic, spuse Gared. Nu arăți ca și cum ai putea ajunge la brațul unui pietros de dimensiuni decente. Ce-ai folosit? O secure? Un târnăcop?

Keerin zâmbi, părând să se învesele ască.

— Iată o poveste extraordinară. Făcu o plecăciune spre Rhinebeck. Cu permisiunea Alteței Sale…

Ducele își luă fața în mâini.

— Trebuia să întrebi, baroane? zise făcându-i semn lui Keerin. Prea bine, vestitorule! Cântă-ți melodia!

Keerin alunecă spre centrul încăperii, cerând atenție, în timp ce ducele făcu semn să i se aducă vin. Avea o lăută de calitate și, chiar dacă era improbabil să se numere printre cei mai vestiți cântăreți, nici Rojer nu se putea lăuda cu asta. Vocea lui Keerin avea volum, era limpede și își revărsă vraja în toată camera.

Noaptea era neagră,
pământul, *tare*, *iar ajutorul*,
la kilometri depărtare.

Vântul rece te prindea în chingi,
lovindu-ne inimile, *și numai*
glifele ne apărau de miezingi.

„*Ajutor*!”, *am auzit*
Un strigăt înspăimântat,
strigătul unui copil neajutorat.

„*Fugi spre noi*!”, *am strigat*.
„*Cercul nostru este apărat*
și e singura șansă să te faci scăpat!”

Băiatul a țipat:
„Nu pot! Am căzut!”,
glasul său a vibrat în aerul întunecat.

Auzindu-i chemarea,
am încercat să ajut;
însă Mesagerul m-a reținut.

„De ce să mori?”,
m-a întrebat, mâhnit.
„Îți vei găsi doar moartea.

Nu poți oferi ajutor
împotriva ghearelor,
Vei fi doar carne-n tocătorul lor”.

L-am lovit,
I-am luat sulița,
Și peste glife am sărit.

Un atac disperat,
Cu forță născută din teamă,
înainte ca băiatul să piară.

„Curaj!” i-am strigat.
Și-apoi am alergat.
„Păstrează-ți cumpătul!”

„Dacă nu poți ajunge
în siguranță la glife,
voi aduce eu glifele la tine!”

Am alergat spre el,
însă nu destul de repede.
Se adunaseră miezingii.

Demoni veneau în zbor,
Iar eu munceam din greu,
scrijelind glife-n țărână.

Un răcnet înspăimântător
s-a auzit în noapte:
un demon cât un munte!

S-a apropiat
și împotriva măreției lui
Sulița mea părea plăpândă și mică.

Avea coarne cât săbiile!
Gheare cât brațul!
Și-o carapace tare și neagră!

O avalanșă
amenințătoare,
bestia a sărit la atac!

Băiatul a țipat, *speriat*,
prinzându-mă de picior
Și m-a strâns, *cât timp am desenat*!

Magia a țâșnit,
darul Creatorului,
singura forță de care se tem demonii!

Unii vor spune că
doar soarele
poate face rău unui demon al pietrei.

În noaptea aceea am aflat
că se poate, *la fel și*
demonul Un Braț!

Ultimele cuvinte îl loviră pe Rojer și, dintr-odată, își dădu seama de ce povestea i se părea atât de cunoscută. De câte ori spusese Arlen povestea demonului pietrei cu un singur braț, care-l urmărise ani întregi după ce-i tăiase brațul, băiat fiind? Care erau șansele ca această poveste să se fi întâmplat de două ori pe drumul spre Miln?

Keerin încheie cu o plecăciune și urmară aplauze în toată camera, însă nu și din colțul lui Jasin sau dinspre cercul ducelui.

Aplauzele fură puternice și lente, menite să primească ecou de la tavanul înalt și arcuit. Continuară când restul deja se stinseseră, atrăgând toate privirile.

— E o poveste frumoasă, îl felicită Rojer, cu voce tare. Deși cunosc un om care o spunea altfel.

— Serios? întrebă Keerin, amenințător, recunoscând o provocare când o auzea. Și cine, mă rog?

— Arlen Bales, răspunse Rojer, și camera se umplu de șoapte.

Se uită la Keerin cu o uimire prefăcută, când culoarea dispăru de pe chipul omului.

— Îți dai seama, cred, că băiatul din balada ta e nimeni altul decât Omul Pictat, nu?

— Nu-mi amintesc să fi fost vreun Saltimbanc în poveste, spuse Gared, iar vorbele lui generară și mai multe șușoteli. Vreți să auziți o poveste adevărată?

Îl plesni pe Rojer pe spate, împingându-l un pas în față.

— Rojer, cântă *Bătălia de la Văgăuna Tăietorului de Lemne*!

Thamos își luă fața în mâini. Rojer se întoarse, plecându-se în fața lui Rhinebeck, precum făcuse și Keerin.

— Alteță, nu e nevoie să…

— Este deja cântată în fiecare crâșmă, de aici până în Miln, spuse Rhinebeck, fluturând din mână. Am putea să o ascultăm și de la sursă.

Rojer înghiți, însă își luă scripca și începu să cânte.

Văiuga Tăietorului de Lemne la restriște era,
Căci molima lovise crunt, *trecându-i peste praguri*;
Învinsă, *Culegătoarea de Ierburi Bruna se stingea*,
Iar ucenica-i era pe-ndepărtate meleaguri.
N-a rupt-o nimenea la fugă și nimenea nu s-a ascuns,
Au stat cu toții dârji în noapte, cu tot curajul adunat,
Și au ucis demoni cu droaia, cu-nverșunare i-au străpuns.
Unit a fost satul în luptă, în frunte cu Omul Glifat.

În Fortul Angiers, *în mult-îndepărtata miazănoapte*,
A primit Leesha veste de durere grea aducătoare:
Avea tatăl bolnav, *mentora îi era pe pat de moarte*.
Până-n Văiuga o săptămân-avea de mers călare.

N-a rupt-o nimenea la fugă și nimenea nu s-a ascuns,
Au stat cu toții dârji în noapte, cu tot curajul adunat,
Și au ucis demoni cu droaia, cu-nverșunare i-au străpuns.
Unit a fost satul în luptă, în frunte cu Omul Glifat.

Prin noapte și prin loc pustiu o călăuză și-a dorit,
Găsit-a doar un saltimbanc, *cu cerc de glife pentru drum*.
Dar el să lupte nu știa. *I-au prins tâlhari*, *i-au jefuit*.
Și-apoi din glie au văzut cum se-nălțau demoni duium.
N-a rupt-o nimenea la fugă și nimenea nu s-a ascuns,
Au stat cu toții dârji în noapte, cu tot curajul adunat,
Și au ucis demoni cu droaia, cu-nverșunare i-au străpuns.
Unit a fost satul în luptă, în frunte cu Omul Glifat.

Lăsați să moară, *fără cal și fără adăpost glifat*,
Printre copaci și-ntre miezingi în hoarde adunați agale,
Au întâlnit un om ciudat, *pe toată pielea sa tatuat*,
Ce demoni ucidea ușor, *chiar și cu mâinile lui goale*.
N-a rupt-o nimenea la fugă și nimenea nu s-a ascuns,
Au stat cu toții dârji în noapte, cu tot curajul adunat,
Și au ucis demoni cu droaia, cu-nverșunare i-au străpuns.
Unit a fost satul în luptă, în frunte cu Omul Glifat.

Când în Văiuga dărâmată toți trei pe urmă au intrat,
Au găsit glifele distruse sau stricate, *fără noimă*.
Iar jumătate dintre cei ce locuiau acolo-n sat
Erau morți ori zăceau, *trântiți de demoni ori de molimă*.
N-a rupt-o nimenea la fugă și nimenea nu s-a ascuns,
Au stat cu toții dârji în noapte, cu tot curajul adunat,
Și au ucis demoni cu droaia, cu-nverșunare i-au străpuns.
Unit a fost satul în luptă, în frunte cu Omul Glifat.

În țărână scuipat-a Glifatul, *sfidând disperarea*.
— Urmați-mă, a spus, fiți iuți cu toții, gata de luptă!
O să vedem răsăritul de nu ne sperie-nfruntarea
Și stăm umăr la umăr, *neînfricați în noaptea urâtă*.
N-a rupt-o nimenea la fugă și nimenea nu s-a ascuns,
Au stat cu toții dârji în noapte, cu tot curajul adunat,
Și au ucis demoni cu droaia, cu-nverșunare i-au străpuns.
Unit a fost satul în luptă, în frunte cu Omul Glifat.

Cu sulițe și cu securi s-au luptat, noaptea toată.
Și scuturi avut-au, și cuțite de măcelar, demoni să spintece.
Iar Leesha i-a adunat pe toți cei prea slabi ca să poată
Să lupte. Apoi în Casa Sfântă i-a dus, să îi vindece.
N-a rupt-o nimenea la fugă și nimenea nu s-a ascuns,
Au stat cu toții dârji în noapte, cu tot curajul adunat,
Și au ucis demoni cu droaia, cu-nverșunare i-au străpuns.
Unit a fost satul în luptă, în frunte cu Omul Glifat.

Avut-au văiugenii o-ndelungată noapte cumplită.
Dar i-au ținut la adăpost și i-au salvat pe cei dragi lor.
Iar locul unde-a fost izbânda prin luptă dobândită.
Se cheamă, de-aceea și de-atunci, Cimitirul Miezingilor.
N-a rupt-o nimenea la fugă și nimenea nu s-a ascuns,
Au stat cu toții dârji în noapte, cu tot curajul adunat,
Și au ucis demoni cu droaia, cu-nverșunare i-au străpuns.
Unit a fost satul în luptă, în frunte cu Omul Glifat.

Dacă întreabă cineva de ce, în prag de-apus de soare,
Tremură toți miezingii, cutreierați de-ai spaimei reci fiori,
Îi pot răspunde-n cor sătenii: – Păi, pe cuvânt de-onoare,
Se tem de noi, căci suntem o Văiugă de Izbăvitori!
N-a rupt-o nimenea la fugă și nimenea nu s-a ascuns,
Au stat cu toții dârji în noapte, cu tot curajul adunat,
Și au ucis demoni cu droaia, cu-nverșunare i-au străpuns.
Unit a fost satul în luptă, în frunte cu Omul Glifat.

Keerin păru să se facă tot mai mic, pe măsură ce cântecul continua. Gared urlă refrenul împreună cu Rojer, iar ceilalți începură să prindă și ei notele. În final, privirea arogantă a vestitorului din Miln se topise.

Aplauzele fură mai puternice la finalul cântecului lui Rojer, cu Gared preluând conducerea mulțimii, cu șuierături pătrunzătoare și cu aplauze și urale puternice. Thamos i se alătură, apoi și frații săi începură să aplaude politicos, cu excepția Păstorului Pether, care preferă doar să-și soarbă vinul.

Dar, din colțul lui Jasin, tăcerea continuă până când orice alt zgomot se stinse, apoi începu și el să aplaude lent, îndreptându-se spre centrul încăperii.

— Alteță..., începu el.

— Nu acum, Jasin! i-o tăie Rhinebeck. Cred că ne-au ajuns cântecele pentru o noapte.

Lui Jasin îi pică maxilarul, iar Rojer îi aruncă un zâmbet.

— În seara asta nu poți fi nici măcar vioara a treia, ha? Poate că de acum înainte îți vom spune Jasin Făr’-de-Cântec.

Înainte ca vestitorul să poată reacționa, Rojer îi întoarse spatele și se alătură din nou anturajului ducelui.

— Și unde este acest Om Pictat?

Gura lui Pether era o linie strânsă. Deloc surprinzător, fiindcă Arlen Bales reprezenta o provocare directă adresată autorității sale. Dacă Arlen era recunoscut public ca Izbăvitor, poziția lui Pether drept conducătorul religios din Angiers ar fi fost complet inutilă.

— A căzut de pe o stâncă împreună cu demonul deșertului, așa cum v-am transmis în toate scrisorile, spuse Thamos, imediat. Eram acolo și nu am auzit nicio poveste credibilă despre cum l-ar fi văzut cineva, de atunci.

— Se va întoarce, zise Gared, nepăsător la privirea pe care i-o aruncă Thamos sau la felul în care se strâmbă Pether. La fel de sigur precum răsare soarele.

— Așadar, crezi că este Izbăvitorul? întrebă Pether.

În jurul lor se stinseră orice alte discuții și toată lumea așteptă răspunsul lui Gared. Chiar și el își dădu seama că relația dintre Comitatul Văiugii și Angiers ar putea depinde de răspunsul lui.

— A fost, pentru mine și ai mei, spuse Gared, într-un târziu. Nu pot să neg că lumea se schimbă și că totul a început cu el.

Ridică privirea și întâlni ochii lui Pether, cu o intensitate care îi pătrunse severitatea.

— Dar îl cunosc pe Arlen Bales. El nu își dorește niciun tron. Nu vrea să le spună oamenilor cum să își trăiască viețile. Tot ce vrea Arlen Bales este să ucidă demoni, iar asta trebuie să putem cu toții să susținem.

— Așa este! spuse Thamos tare, ridicând paharul.

Frații lui îl priviră cu toții surprinși, însă contele își ținu ochii lipiți de Gared și îi evită. Restul încăperii răspunse din instinct la mișcare, ridicând paharele în urale.

Rhinebeck, Mickael și Pether, simțind dispoziția, ținură toastul cu niște zâmbete exersate, însă Rojer văzu stinghereala dindărătul lor.

•

Leesha continua să fie uimită de spectacolul oferit cu măiestrie de Araine în a se preface bătrână și neputincioasă. Avea un braț împletit cu al Leeshei și celălalt cu al lui Melny și greutatea cu care apăsa asupra lor nu era prefăcătorie.

Tactica era eficientă, cu siguranță. Toți bărbații de la curte, de la cel mai mărunt băiat de la bucătărie până la Rhinebeck însuși, erau pregătiți să sară să-i facă voia, ca băbătia să nu se extenueze cumva traversând încăperea.

Leesha se uită la Thamos când trecură, însă contele pretinse că nu observă.

Nimic nu este aranjat, își aminti ea. *Nu până când nu lămuresc lucrurile cu Thamos*. Ea, în primul rând, știa că aranjamentele de căsătorie ale unei mame erau lipsite de valoare fără consimțământul copilului.

Wonda deschise ușa.

— Lasă o femeie bătrână să se sprijine pe unul dintre brațele acestea magnifice, îi spuse Araine.

— Da, mamă, spuse Wonda.

Melny se desprinse de ea cu o ușurință exersată, zâmbind când preluă conducerea femeilor și le escortă spre salonul de seară.

Se apropiară de capătul coridorului, unde două femei masive stăteau de pază de câte o parte a unor uși duble. Erau îmbrăcate aproape la fel ca Wonda, cu tunici cu emblema lui Araine. Nu purtau arme, însă nu păreau să aibă nevoie de ele pentru a ține la distanță majoritatea vizitatorilor nedoriți. Când deschiseră ușile, Leesha văzu, ca o părere, capătul unei măciuci scurte, atârnând la spatele centurilor lor, ascunsă sub haine.

Salutară când se apropie Araine, însă ochii lor erau la Wonda.

— Ai devenit o legendă în Angiers, dragă, îi spuse Araine. De la ultima ta vizită, am făcut unele schimbări în garda palatului.

De partea cealaltă, altă pereche de femei închiseră ușile, însă acestea purtau armură de lemn lăcuit și aveau sulițe.

Araine ignoră stânjeneala de pe chipul Wondei, întorcându-se spre Amanvah și spre Sikvah. O surprinse din nou pe Leesha, alunecând fără efort în limba krasiană.

— Fiți pe pace, surorilor, și coborâți-vă vălurile! Suntem în aripa dedicată femeilor, unde niciun bărbat nu are permisiunea să intre.

Amanvah se înclină scurt, coborându-și vălul de un alb imaculat și desfăcându-și turbanul. Sikvah făcu la fel. Fiindcă era necăsătorită, chipul lui Kendall era descoperit, dar își purta părul legat sub o eșarfă pestriță, pe care o îndepărtă, cu o plecăciune.

Salonul era plin cu doamne de la curte, când Araine urcă cele câteva trepte și străbătu coridorul. Femeile beau și se relaxau, discutând despre artă, muzică, teatru și poezie. Prințesa Lorain prezida peste un pâlc de femei, la fel și Ducesa Melny, iar tensiunea dintre grupuri era evidentă.

Un trio de femei Saltimbanc purtând veșminte pestrițe cu însemnele heraldice ale curții susțineau un spectacol aproape de centru. Două dintre ele, tinere și frumoase, cântau la harpă, umplând încăperile cu un sunet liniștitor.

A treia era mai în vârstă, înaltă și îndesată. Lucrătura pestriță a rochiei era făcută din fâșii elegante și netede de catifea colorată, brodată cu aur. Vocea ei umplea camera, răsunând expert între pereți și tavan, menite să amplifice sunetele care veneau dinspre centrul încăperii. Aria de soprană era din *Limbă Solzoasă*, opera despre miticul Mesager Jak Limbă Solzoasă, care le putea vorbi demonilor și se bucura când reușea să îi amăgească.

Ochii lui Amanvah se ațintiră asupra cântăreței ca niște ochi de prădător, în felul brusc al femeilor din Krasia. Capetele lui Sikvah și Kendall se răsuciră ca unul, urmărind-o. Erau ca un stol de păsări care se întorc la unison.

Amanvah și Sikvah își ridicară ușor mâinile, folosindu-se de degete pentru a comunica în limba lor secretă, în timp ce continuau să privească spre femeia Saltimbanc. Leesha încă nu înțelegea deloc ce însemnau mișcările, însă știa din experiență că femeile krasiane puteau purta cu degetele și din mimică o conversație la fel de complexă precum în cuvinte.

Pretinzând că își aranjează părul, Leesha își strecură un cercel glifat. Era o scoică micuță, de argint, modelată în jurul unui fragment de cartilagiu uscat al urechii unui demon al focului.

Își înclină puțin capul și prinse cuvintele șoptite de Kendall, chiar și în mijlocul muzicii.

— Cine este?

Sikvah se aplecă mai aproape de Kendall, iar cuvintele ei nu fură mai mult de o respirație în urechea tinerei, însă cercelul Leeshei le prinse pe toate.

— Este ucigașa maestrului Jaycob.

Leesha își simți stomacul strângându-se. Scrisese raportul către paza orașului, după crimă. Se mândrea cu memoria ei fidelă, însă era un lucru cu două tăișuri, fiindcă imaginea trupului umflat și însângerat al lui Jaycob îi apăru în minte, cu oasele rupte ca niște găteje. Fusese omorât în bătaie de cineva care-și folosise doar mâinile.

După dimensiunile vânătăilor, Leesha presupusese mereu că ucigașul era un bărbat. Pe umărul lui Jaycob găsise o amprentă vineție – de acolo îl prinsese atacatorul ca să-l tragă și să-l lovească. Leesha își aminti că o măsurase cu propria mână; amprenta ei era ca de copil pe lângă aceea.

Dintr-o singură privire la mâinile mari ale cântăreței, știu.

— Ce facem? șopti Kendall.

— Nimic, dacă nu poruncește *dama'ting*, spuse Sikvah. Femeia asta are o datorie de sânge la soțul nostru, însă, până când o revendică el, trebuie să îndurăm.

Pe Miez, *trebuie*! se gândi Leesha.

— Pe Creator, cântecul ăsta îmi dă o migrenă cumplită, spuse ea. Nici prea tare, dar nici prea încet.

Araine reacționă imediat.

— Sali, termină cu măcănitul!

Femeia Saltimbanc inspirase adânc pentru următorul vers, însă acum se înecă și tuși, convulsionându-se. Se lovi în piept, încercând să își recapete postura și, în spatele ei, Leesha o auzi pe Kendall chicotind încet.

Leesha își ridică vocea.

— Dacă doamnele prezente sunt la fel de plictisite să mai audă o redare obosită a aceleiași *Limbă Solzoasă* așa cum sunt eu, Alteță, poate că Prințesa Amanvah ne va binecuvânta cu ceva mai nou.

O privi pe Amanvah, ai cărei ochi scânteiau de recunoștință.

La încuviințarea lui Araine, Amanvah și *Jiwah Sen* se apropiară de nefericita trupă regală, forțându-le să se îndepărteze de centrul încăperii.

Kendall își scosese scripca, cântând câteva note ca să încălzească coardele, în timp ce Amanvah se adresă mulțimii.

— În vechime, oamenii mei se foloseau de muzică pentru a-i respinge pe *alagai*, întorcându-i de la scopurile lor impure.

Vocea ei antrenată stăpânea cu ușurință acustica din interior, iar accentul ei, cărnos și muzical, trimitea fiori prin mulțime, atrăgând atenția tuturor, chiar și a femeilor Saltimbanc înlocuite.

— Este vremea, continuă ea, de a întoarce această putere spre toți copiii lui Everam. Ascultați cu atenție.

Cu asta, începu să cânte, iar Sikvah și Kendall își ridicară vocile să o acompanieze – ele trei erau aproape la fel de puternice și fără Rojer. Cântecul era în krasiană, însă melodia le aduse pe toate împreună, și în curând putu vedea femeile din încăpere îngânând refrenul cât de bine puteau, cu încântare pe chipuri, amintindu-și probabil lecțiile de limba deșertului din copilărie.

Într-un colț se afla Sali, cu brațele încrucișate, fierbând.

20. RIVALITATE FRĂȚEASCĂ

333 D.Î., IARNA

Capul lui Rojer bubuia, când Sikvah îl zgâlțâi să se trezească. Abia dacă își amintea cum se împleticise în iatacul său și se târâse în pat, lângă ea. Amanvah și Kendall aveau camere proprii. Rojer privi pe fereastră. Era încă întuneric.

— Pe Creator, care-i urgența? întrebă el. Dacă zidurile nu au fost sparte, aș vrea să dorm până la prânz.

— Dar nu poți, îi spuse Sikvah. Omul ducelui te așteaptă afară. Trebuie să pleci în zori la vânătoare.

— Pe noapte! mormăi Rojer, frecându-și fața.

Uitase de asta.

— Spune-i că vin curând.

Când reuși să-și pună hainele, i se pregătise o tavă cu micul dejun, însă Rojer înșfăcă doar o chiflă, în drum spre ușă.

— Trebuie să mănânci, bărbate, spuse Sikvah.

Rojer flutură din mână.

— Merg la vânătoare cu Ducele Rhinebeck. Crede-mă, nu vom duce lipsă de mâncare. Sunt șanse să mă întorc cu câteva kilograme în plus, și nu de la vânat.

Sikvah îl privi, curioasă.

— Când *Sharum* ies la vânătoare, iau cu ei doar apă. Este un test al supraviețuirii.

Rojer râse.

— La fel și pentru mulți dintre cei din nord. Dar cei cu sânge regal vânează de plăcere. Dacă hăitașii regelui gonesc un cerb în fața arcului său, iar el reușește să îl nimerească, iar nu pe ei, bucătarii îl transformă într-un festin regal; însă vor exista oricum suficiente provizii la cabană să poată hrăni o armată.

O sărută, lăsându-le pe Amanvah și pe Kendall în paturi, apoi se îndreptă spre grajduri, căutându-l pe Gared.

Fu norocos să-l audă pe Jasin înainte să-l vadă. Se ascunse într-o nișă, în spatele unei statui a lui Rhinebeck, și așteptă să treacă.

— Doar nu vrei să spui că prostul acela milnez și nenorocitul de Juma-de-Mână sunt invitați, iar eu nu, mormăi Jasin.

— Coboară-ți vocea, băiete! se răsti Janson.

Tonul amabil pe care-l adoptase de față cu cei de sânge regal și cu musafirii dispăruse. Rojer nu mai auzise acel ton de multă vreme, însă îl cunoștea bine. Janson îl folosise des în ultimele zile ale serviciului lui Arrick la duce.

— Rhinebeck nu te vrea la vânătoare, iar asta e tot ce trebuie să știi, continuă el. O să ai noroc dacă-ți poți păstra postul, după ce ai făcut în drum spre sud.

— Tu ești cel care mi-a spus să pun soldații să alunge vagabonzii de pe terenurile caravanelor, spuse Jasin, coborându-și vocea până la o șoaptă aspră.

— Nu ți-am zis și să te lauzi cu asta în fața tuturor, spuse Janson, și, dacă mai rostești un singur cuvânt fără porunca mea, rochia neagră pe care am comandat-o pentru sora mea va fi un preț mic pentru a fi liber de migrenele pe care mi le provoci.

Jasin păstră pentru sine orice replică și, o clipă mai târziu, ministrul fu chemat să se ocupe de un aspect al plecării ducelui. Rojer ieși pe coridor, fluierând o melodie veselă. Jasin ridică privirea și se încruntă.

— Îmi pare rău că nu vii cu noi, spuse Rojer trecând pe lângă el.

Jasin îl apucă de brațe și îl izbi puternic de zid. Nu era un uriaș, ca Gared, însă era mai înalt și mai solid decât Rojer.

— Credeam c-ai învățat să nu mă superi, ciunt ce ești, dar se pare că ai nevoie de…

Rojer călcă tare pe degetele lui Jasin, întorcându-și antebrațele într-o mișcare de *sharusahk* simplă, pentru a-i slăbi strânsoarea. Își răsuci încheietura, luând un cuțit în mână și lipindu-i lama de gâtul lui Jasin.

— Nu îmi mai este teamă de tine, Făr’-de-Cântec, scuipă Rojer.

Apăsă cuțitul, scurgând o picătură de sânge.

Jasin păli.

— Nu ai îndrăzni…

Rojer apăsă mai tare, întrerupându-l.

— Crezi că am uitat ce mi-ai făcut? Ce i-ai făcut lui Jaycob? Dă-mi numai un motiv. Te implor.

— Ce se petrece aici?

Rojer și Jasin se întoarseră la unison. Rojer se răsuci pentru a ascunde lama, făcând-o să-i dispară în mânecă. Lordul Janson se afla pe coridor, privindu-i urât. Rojer nu credea că văzuse cuțitul, însă nu putea fi sigur. Nu că ar fi contat, dacă Jasin îl acuza și își arăta urma de pe gât.

Dar Jasin zâmbi și desfăcu larg brațele.

— Nimic, unchiule. Doar o veche neînțelegere.

Ochii lui Janson se îngustară.

— Rezolvați-o altă dată! Alteța Sa, ducele, te așteaptă, maestre Juma-de-Mână.

Rojer se înclină.

— Desigur, ministre.

— Altă dată, fu de acord Jasin, întorcându-se pe călcâie în marș spre palat.

•

— Juma-de-Mână! strigă Rhinebeck, când Rojer ajunse la grajduri.

Nu era clar dacă era beat din noaptea dinainte sau dacă starea de beție era proaspătă, însă abia dacă dădeau zorile și deja cuvintele lui erau încetinite, iar plosca pe care i-o ducea pajul era plină doar pe jumătate.

— Doar nu vrei să vânezi în aia, spuse Pether, arătând spre hainele pestrițe ale lui Rojer cu un toiag scurt și curbat, care folosea și de cravașă.

Păstorul se schimbase din îmbrăcămintea formală într-un set de veșminte de călărie în nuanțe de verde și maroniu, din mătase fină și piele întoarsă, cu simbolul toiagului încovoiat brodat cu fir de aur pe jacheta din lână fină.

Rojer își privi hainele, o lucrătură sclipitoare de culoare, perfectă pentru spectacol, însă mai puțin pentru furișarea prin pădure. Ridică din umeri, neajutorat.

— Scuzele mele, domnilor, însă eu nu mi-am împachetat haine de vânătoare.

— Nu contează, spuse prințul Mickael. Sunet Aurit are haine pestrițe pentru vânătoare. Janson! Trimite un băiat să aducă un rând de la vestitor.

Janson se plecă.

— Desigur, Alteță!

Privi spre Rojer, care era suficient de înțelept să își înghită rânjetul și să-și privească picioarele.

Băiatul se întoarse cu un rând de veșminte pestrițe în nuanțe de verde și maroniu pentru Jasin, însă, când Rojer deschise pachetul, mirosea de parcă Sunet Aurit și-ar fi golit oala de noapte peste haine.

Rojer zâmbi. Era încă o victorie. Dacă nu îl putea ucide pur și simplu, se mulțumea și cu o mie de înțepături fine.

•

Cabana regală de vânătoare se afla la o zi de călărit la est de oraș. Keerin și Sament fuseseră invitați, însă din pură politețe și nu erau cu adevărat bine-veniți. Aveau propriul anturaj, și chiar și în timpul vânătorii de a doua zi cele două grupuri rămaseră în aceleași formații.

Vânau păsări-de-stâncă, o specie mare de răpitoare, obișnuită a dealurilor din Angiers. Aveau o culoare aproape de nedeosebit de a stâncilor pe care cuibăreau.

Ducele îi împărțise în două grupuri. Rhinebeck, Thamos, Rojer și Gared se postaseră la est, deasupra unui grup de pietre pentru cuibărit. Mickael, Pether, Sament și Keerin fuseseră trimiși într-o poziție similară, însă la vest. Servitorii aveau să ducă toți câinii, în liniște, pe cărare. Când fură pregătiți, Rhinebeck avea să dea semnalul și vor da drumul câinilor, speriind păsările din ascunzători și aducându-le în cătare.

Rojer și Gared aveau arcuri obișnuite, cu săgețile puse în corzi și pregătite. Ducele și Thamos aveau arbalete cu lentile de țintă bogat decorate. Fiecare avea un asistent sau mai mulți, gata să reîncarce cât timp trăgeau cei cu sânge regal.

— Este o rușine pentru coroană, îi spunea Thamos lui Rhinebeck. Să îi alunge pe țărani în noapte, doar ca să economisească niște ore!

— Țărani din Rizon, comentă Rhinebeck. Oameni fără casă, care încalcă terenurile eliberate pentru Mesageri și alte caravane. Majoritatea, bandiți care ar prefera să le taie gâturile oamenilor mei.

— Prostii! zise Thamos. Cei pe care i-am întâlnit erau prea distruși ca să fie o amenințare. S-a terminat cu Rizonul, frate. Și Laktonul o va lua pe același drum, dacă nu acționăm. Dacă nu vrem ca pământurile noastre să se umple de bandiți trebuie să-i absorbim pe refugiați și să le oferim ceva mai bun. E singura cale. Și nu putem face asta dacă, în urma acțiunilor lui Sunet Aurit, își blesteamă numele.

Rhinebeck oftă și mai luă o înghițitură din ploscă. I-o oferi lui Thamos, care îl refuză, și lui Gared, care acceptă. Tânărul baron se dovedea impresionabil și era aproape la fel de beat ca ducele.

— Creatorul știe că nu îl apăr pe Sunet Aurit, spuse Rhinebeck. Nenorocitul acela mă face să îmi fie dor de zilele cu Viers Dulce, înainte ca băutura să îl înăcrească.

Se uită la Rojer, care nu afișă nicio expresie. Nu era un secret că mare parte din ruptura dintre Arrick și duce se produsese după ce Viers Dulce revenise după distrugerea Podului peste Fluviu, cu Rojer după el.

— Și tu, Juma-de-Mână? întrebă Rhinebeck. Se spune că dacă ești în căutare de bârfe să întrebi un Saltimbanc. Ce se aude pe străzi despre crainicul meu tembel?

— Nu e mai îndrăgit de Ghildă decât e la palat, spuse Rojer. Înainte ca Alteța Ta să îl ia drept vestitor, binefăcătorii lui erau mai interesați să-i facă unchiului său o favoare decât de cântecele lui. Era cunoscut fiindcă accepta slujbe pe care le refuzase maestrul meu. Așa și-a câștigat porecla de Glasul al Doilea.

Rhinebeck izbucni într-un hohot puternic.

— Glasul al Doilea! Îmi place!

Zgomotul răsună printre stânci și o duzină de păsări își luară zborul, cu aripile musculoase luptându-se împotriva atracției pământului pentru a ajunge la vânturile puternice care băteau peste dealuri.

— Pe noapte! strigă Rhinebeck, trăgând cu arbaleta atât de repede, încât săgeata se desprinse și coarda zbârnâi inutil.

Rojer și Gared traseră și ei, însă nici săgețile lor nu ajunseră mai aproape. Se auziră blesteme dinspre vest, unde celălalt grup înregistrase rezultate similare.

Numai Thamos își păstră calmul, ridicându-și arbaleta și urmărind meticulos una dintre păsări. Rhinebeck înșfăcă un alt arc de la asistentul său și îl ridică, în timp ce Rojer și Gared încă își pregăteau a doua săgeată. Thamos trase și se auzi un cârâit, chiar când Rhinebeck apăsă trăgaciul, după ce nu-și luase nici măcar o clipă să țintească.

Pasărea țipă, căzând de pe cer. Thamos zâmbi, însă nu dură mult, fiindcă fratele lui mai mare îl privi urât. Contele făcu un semn din cap.

— Bine țintit, frate! Mărturisesc că mi-am ieșit din mână, însă, cu voia Creatorului, voi recupera în zilele ce vin.

Urmă o clipă de tăcere, apoi asistentul lui Rhinebeck vorbi.

— Așa este, sire! O lovitură fină.

Asistentul lui Thamos încuviință, empatic:

— Bine țintit, Alteță!

Rhinebeck privi spre Gared și spre Rojer.

— Rar am văzut asemenea pricepere cu arbaleta, spuse Rojer.

Gared rămase tăcut, așa că îl lovi pe uriaș în picior.

— Ah, da, spuse acesta, pe un ton neutru. Bine țintit.

Rhinebeck mormăi, plesnindu-și fratele pe spate.

— Te-ai priceput mereu mai bine cu sulița, spuse, apoi se uită la Rojer. Este vina ta, Saltimbancule, fiindcă m-ai făcut să râd așa!

Chicoti din nou.

— Glasul al Doilea, continuă el. Va trebui să-mi amintesc asta.

Servitorii respirară iar și tensiunea se scurse din aer.

Cabana de vânătoare era o mică fortăreață, construită pe un teren înalt, cu ziduri groase, glifate, și cu personal disponibil tot anul. Avea o garnizoană de cincizeci de Soldați de Lemn și de cel puțin două duzini de servitori și de administratori, pe lângă soldații din anturajul ducelui, paji, bucătari și câini. Avea chiar și propriul bordel, cu femei care să le țină companie soldaților și cu târfe de calitate, care să fie disponibile când le vizitau cei cu sânge regal. Două dintre acestea erau de fapt băieți, însă părul și pudrele folosite îi făceau să pară femei, la prima vedere.

— Dezgustător! spuse Sament, remarcându-l pe unul dintre ei, însă ochii lui Keerin se scurseră după el și Rojer știu că, fără îndoială, cei doi aveau să danseze în așternut la noapte.

Se întrebă dacă Keerin prefera să primească sau să dea.

Mickael și Pether îl învinuiră pe Rhinebeck fiindcă speriase vânatul, iar supărarea lor crescu odată ce fratele lor le arătă captura.

•

— Așa că Thamos sare și trage atât de repede, încât nenorocita de săgeată cade!

Rhinebeck gesticulă cu un copan de pasăre a stâncii, pentru a-și ilustra uimirea. Cu fiecare repovestire – și fuseseră multe – Rhinebeck adăuga mici artificii, cu talent de Saltimbanc. Părea să-și fi însușit complet minciuna.

Toată lumea râse pe seama lui Thamos. Frații lui, târfele lor, cei din Miln, chiar și unii dintre servitori. Gared își studia cupa, iar Thamos scoase un sunet chinuit, pe care ceilalți îl luară drept un râset stânjenit.

Lui Rojer firea sa îi dicta să se alăture distracției. *Nu strica niciodată buna dispoziție a mulțimii*, îl învățase Arrick, *și nici nu te purta de parcă ai fi mai presus de ea*.

Dar, în ultimele luni petrecute cu acest bărbat, începuse să îi placă mult de contele Thamos și nu se îndura să îl umilească. Își goli cupa de vin.

Bucătarii făcuseră treabă bună cu captura, dar singura pasăre de stâncă era doar o îmbucătură pentru o mulțime de adulți. Rhinebeck o servise ca apetitiv, așa încât toți să se bucure de „victoria” lui. Avea carnea tare, cam ca povestea pe care o suportau iar și iar.

Masa ducelui era încărcată cu porc, vânat și vită, suficient cât să hrănească de două ori mai multe persoane decât cele prezente. Vinul curgea liber și cei care nu erau deja beți erau pe calea cea bună, inclusiv Rojer.

Din familia regală numai Thamos nu își găsise companie pentru așternut și Rojer îl surprinse îndoindu-și vinul cu apă.

Gared îi urmă exemplul. Se retrăsese în sine de când ducele pretinsese că ar fi ucis prada lui Thamos.

— Ai crede că tronul e suficient.

— Frații mei au fost mereu așa, spuse Thamos cu o voce slabă și obosită. Aș fi putut face la fel. Sigiliul meu era pe săgeată și m-ar fi încântat să le dau o lecție lui Rhiney și celorlalți.

Oftă, apoi adăugă:

— Aș fi putut să nu mă implic nici în privința refugiaților de pe locurile caravanei. Lumea arată diferit de când am plecat din Angiers și am văzut cum trăiesc oamenii în realitate.

Lovi masa cu pumnul. Rojer privi în jur, însă ceilalți din familia regală făceau prea mult zgomot să remarce.

— Irosim timpul! La nord, Euchor a pus ochii pe regatul Thesei, iar în sud dușmanii avansează. Oamenii mor de foame în întregul Angiers, iar noi vânăm! Și ne mai și descurcăm prost. E doar o scuză pentru a ieși din oraș pentru mai multă băutură și mai multe târfe.

Contele se ridică.

— Am nevoie de aer.

— Te duci să exersezi, frate? strigă Rhinebeck, atrăgând hohote de râs dinspre Mickael și Pether. Mai bine ai avea grijă sau va trebui să le numesc Soldaților de Lemn un nou comandant.

Thamos se strâmbă și Rojer știu că ducele mersese prea departe. Contele era lent în reacții când era vorba de lucruri serioase, dar devenea nechibzuit când era împins să nu îi mai pese.

— Dacă tot ai o țintă atât de bună, frate, m-am gândit că am putea renunța la vânatul simplu, cum sunt păsările de stâncă, și am putea vâna ceva demn de atenție.

Thamos se uită în jur, prinzând privirea celorlalți meseni.

— Asta, dacă avem aici suficienți bărbați dispuși să încerce o pradă adevărată.

Fu întâmpinat cu priviri nervoase, însă Rhinebeck nu se prinsese încă.

— Bărbatul care abia dacă poate să țină arcul se îndoiește de noi? Desigur, ce vrei să vânăm? Urși? Lupi?

Thamos își încrucișă brațele.

— Atunci, ridicați-vă! Mergem să vânăm un demon al pietrei.

•

— E o nebunie! exclamă Rhinebeck, în timp ce mergeau cu pași mari pe dealurile din preajma fortului de vânătoare.

Era o treabă lentă, fiindcă, dacă Rojer, Gared și Thamos puteau vedea foarte bine, datorită glifelor, ceilalți trebuiau să se bazeze pe torțe duse de trei dintre cei șase Soldați de Lemn din escorta lor. Erau înarmați, însă armele erau din lemn crud, așa cum se spunea în Văiugă. Nu fuseseră testate în noapte.

— N-ai decât să te întorci și să te ascunzi sub fustele târfei tale preferate, zise Thamos, atrăgându-și o privire urâtă din partea ducelui.

Keerin făcuse asta, rămânând, în ciuda laudelor. Frații lui Thamos își doreau, cel mai sigur, să facă la fel, însă mândria nu le permitea să arate vreo slăbiciune în fața fratelui lor mai mic.

Lordul Sament venise și el, cu două dintre Sulițele sale de Munte. La fel ca ceilalți, ducea o arbaletă și săgeți glifate, însă, spre deosebire de cei din Angiers, Sament avea un rânjet nerăbdător pe față.

Grupul era suficient de mic ca Rojer să îi poată acoperi pe toți cu muzica lui.

— Nu alunga demonii, îi spusese Thamos, când părăsiseră siguranța zidurilor glifate ale fortului. Lasă-i pe oamenii ăștia să vadă cu ce ne confruntăm în fiecare noapte la Văiugă.

Rojer ascultă, aruncând deasupra grupului doar un camuflaj subțire, asemănător cu Mantia Invizibilității Leeshei. Demonii puteau să-i miroasă, să-i audă, chiar să vadă torțele cu coada ochilor, însă nu puteau găsi sursa. Dădeau târcoale magiei lui Rojer, căutând, incapabili de a-și localiza prada.

Un demon al focului scuipă, frustrat, iar Prințul Mickael sări, cu vocea sa adâncă ridicându-se într-un țipăt. Demonul prinse sunetul, îndreptându-se spre ei. Soldații de Lemn se mișcară în fața prințului, cu scuturile ridicate și sulițele pregătite, însă și ei tremurau de frică.

Thamos privi în spate.

— Gared.

— Acum, răspunse Tăietorul.

Își lăsă securea masivă și maceta în tecile lor de pe spate și își strânse pumnii înmănușați. Leesha glifase mănușile și le infuzase cu os de demon. Purta doar o vestă de piele și coiful lui glifat, pentru protecție, însă Gared păși înainte fără griji.

Demonul îl văzu de îndată ce părăsi protecția muzicii. Scuipă foc, însă Gared respinse flacăra cu o mână. Se răspândi când lovi glifele. Apoi, atacă creatura, apucând-o de unul dintre picioare, în timp ce încerca să scape.

Miezingul avea vreo douăzeci și cinci de kilograme, însă Gared îl învârti ca pe o pisică de coadă, cu o singură mână, într-un arc neted, ridicându-l deasupra capului și zdrobindu-l de pământ. Când aerul îi părăsi plămânii, îl prinse de gât, ținându-l nemișcat, în timp ce pumnul lui înmănușat se ridică și cobora, iar scântei de magie săreau în armonie cu plescăiturile sângelui de demon.

O pereche de demoni ai pietrei se apropiară, însă Gared le aruncă trupul distrus al demonului focului, iar ei se opriră să îl devoreze. Când ridicară privirea, el pășise înapoi în interiorul câmpului protector al lui Rojer.

Rhinebeck îi privi oripilat. Nu aveau niciun metru șaizeci, însă erau lați și purtau armură ca un conglomerat de stâncă. Tremura ca un jeleu, după ce lovește cineva masa.

Mickael, furios fiindcă țipase în fața celorlalți, scuipă și își ridică arbaleta.

— Acolo sunt demonii noștri de piatră! Să-i ucidem și să terminăm odată.

— Pfui! făcu Thamos, fluturând o mână spre demoni. Aceia sunt doar niște pietricele. Nu pot fi numiți pradă. Rojer?

Rojer se încruntă, menținând melodia care-i ascundea, însă adăugând o sugestie care crescu tot mai insistentă, adresându-se demonilor.

Într-o clipă se ajunse la ceartă. Unul dintre ei îl lovi pe celălalt, crăpându-i fața, odată cu armura.

Demonul se clătină, apoi își reveni și lovi la fel, în timp ce primul insista cu atacul. Se izbiră de pământ, rostogolindu-se înainte și înapoi, lovindu-se continuu cu pumni mari, de piatră. În cele din urmă, unul nu se mai mișcă. Celălalt încercă să se ridice, dar avea un picior zdrobit și căzu pe spate.

— A murit? întrebă Sament.

Thamos clătină din cap.

— Demonii se vindecă repede. Se vor recupera din orice nu îi ucide de-a binelea.

Sament mormăi, își ridică arbaleta și trecu o săgeată prin ochiul miezingului. Magia țâșni de cealaltă parte a craniului, însă, în lumina glifelor, văzură alți demoni apropiindu-se.

— Îi atragem, remarcă Pether.

Avea un ton neutru, dar Rojer simțea că panica pusese stăpânire pe el.

— Firește, spuse Thamos. Și va trebui să facem și mai mult, dacă vrem să aducem un demon al pietrei complet format.

— Suntem vânători sau momeală? întrebă Rhinebeck. Fiindcă mi se pare tot mai mult că ne riști viețile doar că să îți salvezi orgoliul rănit.

— Rojer, împinge-i înapoi! zise Thamos.

Apoi, arătând spre unul dintre Soldații de Lemn, îi ceru:

— Adu torța!

În lumina ei, arătă spre pământ, unde o urmă de demon al pietrei era lungă cât brațul unui bărbat.

— Am urmărit acest demon în ultima jumătate de oră. S-a ridicat cu trei kilometri în urmă, unde o alunecare de noroi a descoperit o crestătură în stâncă.

— Pe noapte! spuse Lordul Sament, punându-și cizma în urmă și minunându-se de diferență. Cred că are cinci metri înălțime.

— Pe puțin șapte, zise Gared, rânjind.

Adora să îi facă pe novici să își murdărească pantalonii. Ridică o mână deasupra propriei înălțimi.

— Are coarne mai înalte decât mine.

Rhinebeck scânci încet, iar arbaleta îi tremură atât de evident în mâini, încât aceia din imediata lui vecinătate făcură un pas înapoi, privind-o cu îngrijorare.

Ceilalți nu o duceau mai bine. Mickael strângea arbaleta atât de tare, încât Rojer se gândi că va crăpa lemnul, iar Pether părea să rostească prima rugăciune din viața sa. Chiar și soldații din escorta lor păreau gata să își murdărească armura fină, strângând puternic sulițele.

Lordul Sament îi privi dezgustat.

— Acesta este curajul din Angiers cu care doriți să se alieze cei din Miln? Dacă trimitem bărbați care să lupte cu krasianii, veți lupta voi umăr la umăr cu ei sau vă veți ascunde după ei ca niște lași?

Fu o lovitură neașteptată de la lordul până atunci blând, însă bezna nopții avea propriile metode de a aduce la suprafață adevărul. Cuvintele îi uimiră pe frații mai mari și pe oamenii înarmați, aducându-i cu picioarele pe pământ.

Thamos arătă în direcția unei trecători strâmte printre două culmi luminate blând de lună. Câțiva copaci crescuseră înalți pe pantele abrupte, lipsiți de frunze în perioada aceea a anului.

— Acei copaci sunt prea rari pentru a atrage demonii lemnului, spuse Thamos. Sament, ia-ți Sulițele de Munte și mergeți spre panta nordică. Fraților, voi mergeți spre sud.

— Și tu unde vei fi, frate?

Tonul lui Rhinebeck spunea limpede că, dacă se întorceau cu bine acasă, urmau repercusiuni. Rojer se temea că Thamos împinsese lucrurile prea departe.

Dar, dacă Thamos înțelegea răul făcut, nu dădea niciun semn. Sângele i se urcase la cap și orice om din Văiugă știa ce era asta.

— În spatele acelor stânci, arătă Thamos, până când Rojer atrage demonul în trecătoare. El va lua poziție la capătul îndepărtat, iar noi ne vom mișca, creând un zid de sulițe, pentru a-l împiedica să scape prin trecătoare cât trageți voi.

— Nu economisiți săgețile! spuse Gared. Este o stâncă de peste șapte metri, nu un demon al pietrei pe care să-l puteți doborî cu o săgeată, două. Dacă fiecare își atinge ținta, primul

rând de săgeți nu va face decât să îl enerveze. Va trebui să vă goliți tolbele și să-i transformați capul într-o perniță cu ace.

— Cred că vomit, zise unul dintre Soldații de Lemn.

Toată lumea privi cum își duce o mână la gură, icnind.

— Sergent… Mese, nu? întrebă Thamos.

Bărbatul încuviință, cu ochii mari și cu obrajii întinși de fiere.

— Scuipă sau înghite, sergent! spuse Thamos. Nimeni nu va muri în noaptea asta, dacă vă păstrați cumpătul și faceți cum vi se spune.

Bărbatul încuviință, iar Rojer trebui să-și înfrângă și el greața când Mese își înghiți din nou cina pe jumătate digerată.

Gared, Thamos și Soldații de Lemn se deplasară în spatele stâncilor, în timp ce ceilalți se urcară de-a lungul culmilor și-și ocupară pozițiile. Chiar și cu vederea amplificată de glife, Rojer nu își putea da seama unde se aflau oamenii ascunși de copaci, ceea ce însemna că nici demonul nu avea să îi vadă. Făcură semn cu torțele, iar Rojer își ridică scripca și o așeză sub bărbie, lăsând magia instrumentului să își trimită chemarea în noapte.

Primi răspuns imediat. Așa cum dorise Thamos, zgomotele luptei îi atrăseseră atenția, iar stânca se îndrepta direct spre ei. Era treabă simplă să îl ademenească pe cărarea aleasă.

Câteva minute mai târziu, demonul apăru, dând la o parte copacii ca pe niște plante de casă. Picioarele sale erau ca niște coloane de marmură neagră, iar Rojer simți pământul clătinându-se cu fiecare pas al lui.

Își ajustă melodia, vrăjind creatura, în timp ce mergea cu spatele spre trecătoarea îngustă. Când fu sigur că miezingul era complet fermecat, se întoarse și pătrunse mai adânc în trecătoare, având încredere că este urmat.

Thamos alesese bine locul. Avea să fie dificil ca familia regală să rateze de la o distanță atât de mică, iar reușita avea să le dea încrederea de care aveau nevoie.

Când ieși în siguranță afară din cătare, Rojer își modifică iar melodia, împingând demonul, în loc să îl cheme. Când bestia se opri, confuză, Thamos lansă o flacără de semnalizare care aprinse noaptea și îl lumină deplin.

Dinspre nord se auzi un zbârnâit puternic, iar ochii glifați ai lui Rojer văzură săgețile milneze răspândind magie prin aer și înfigându-se în capul și în gâtul demonului. Acesta urlă de

durere, iar Rojer pierdu complet controlul. Își coborî scripca și se învălui în Mantia Invizibilității, așteptând.

O altă rundă de săgeți zburară dinspre milnezi. Rojer le auzi strigătele bucuroase, când nimeriră toate.

Dar încă nimic dinspre duce și frații lui. Ce așteptau? Erau prea răsfățați ca să apese pe trăgacele propriilor arbalete?

Așa cum prezisese Gared, primele săgeți doar îl iritară pe marele demon. Înnebunit de durere, se grăbi în direcția lui Rojer, într-o încercare disperată de a scăpa din capcană. Rojer își ridică scripca, cântând tare și discordant, împingându-l înapoi.

Blocat, demonul alergă în direcția opusă, în timp ce milnezii continuară să tragă. Ce aștepta familia regală?

Contele urlă, iar el și Gared ancorară zidul din scuturi, când demonul pietrei le atacă poziția. Se izbiră în demon, încercând să îl trimită înapoi, pe terenul unde era doar o țintă.

Dar, fiindcă fusese expus doar la jumătate de tir, demonul era mai puternic decât anticipaseră, iar durerea din răni îi conferea o putere sălbatică. Scuturile glifate îl făcură să dea înapoi un pas, dar demonul își păstră echilibrul și izbi cu un pumn gigantic în pământul tare, făcând doi Soldați de Lemn să cadă. Lovi cu coada în breșă, rupând piciorul unuia dintre oameni, și îi împrăștie pe ceilalți.

Din cauza îmbulzelii, arcașii nu puteau trage fără să riște să-și lovească tovarășii. Doar Gared și Thamos își păstrară calmul. Contele se grăbi să se arunce între omul rănit și demon, împingându-l în spate cu împunsături măsurate de suliță.

Mese se postă lângă Thamos. Stânca se lupta sălbatic, însă nu atât încât să lase deschideri pe care să le poată exploata războinicii.

Cât timp atenția îi era îndreptată spre ei, Gared ocoli demonul, lovindu-l cu securea în spatele genunchiului. Piciorul îi cedă și căzu, prinzându-se cu un braț terminat cu gheară. Capul mare și încornorat se plecă, aproape de sulița lui Thamos.

Dar apoi urmă încă un țipăt, când un alt demon coborî în zbor și-l înșfăcă pe Mese în pintenii din spate. Plăcile de lemn lăcuit ale armurii sale glifate străluciră puternic, împiedicând ghearele să pătrundă, însă nu îl apăraseră de strânsoarea tot mai puternică. Într-o clipă, avea să se avânte spre cer, iar Mese să fie pierdut.

Thamos se avântă fără să clipească, sacrificând lovitura finală pentru a-l salva pe soldat. Păru să salte când se întoarse ca să înfrunte noua amenințare, lansându-și sulița chiar când aripile prinseră o pală de aer, iar miezingul începu să se ridice.

Contele se pregătise de ridicare, trecându-și sulița puternic glifată prin pieptul demonului, când se afla la câțiva metri în aer. Se lăsă moale, căzând din nou pe culme, cu Mese țipând, dar cât se poate de viu.

Neatenția îl costă pe Thamos, fiindcă demonul pietrei își revenise și îl lovi, prinzându-i marginea scutului și trimițându-l prin aer. Ateriză dur, pe spate, iar demonul urlă și se aruncă spre el.

I-ar fi pus capăt, însă Gared strigă și lovi cu securea, tăindu-i capătul cu țepi al cozii. Scuipând sânge demonic, coada lovi ca un bici, răsturnându-l pe Gared.

Având cale liberă, cei din Miln traseră un alt rând de săgeți, înțepându-l pe demon și permițându-i lui Thamos să înșface sulița scăpată de Mese. Rojer privi spre culmea sudică, însă nu era niciun semn de cei din Angiers, care ar fi trebuit să fie acolo.

Thamos urlă o provocare, pentru a-i distrage demonului atenția de la Gared. Miezingul ezită, apoi îl lovi, însă Thamos ripostă cu scutul și continuă să avanseze.

Acum, avea deplina atenție a demonului, prins nepregătit când ceilalți Soldați de Lemn, conduși de Sergentul Mese însuși, își regăsiră curajul și îl atacară.

Strălucind de magie, Gared se vindeca în timp ce se rostogoli înapoi în picioare. Porni și el, cu pasul mare și furios, despre care Rojer știa că însemna că lua deja lupta personal.

Aproape că îi fu milă de demon.

Cât Thamos și ceilalți împingeau demonul în spate, Gared își flutură securea cu două mâini, tăind hălci din genunchiul demonului de parcă ar fi fost un copac. În câteva clipe, îi tăiase complet încheietura, iar demonul căzu cu un bubuit care zgudui tot dealul.

Apoi se văzu o rază puternică de lumină dinspre sud, urmată repede de alte câteva. Demonul devenise o pradă ușoară, iar cei din Angiers își goliră rapid tolbele. Capul demonului păru să explodeze, când în el se înfipseră săgeată după săgeată.

•

Când ajunseră înapoi la cabană, atârnară coarnele imense ale demonului deasupra tronului lui Rhinebeck din sala de mese și își petrecură noaptea bând și închinând.

Mese căzu într-un genunchi în fața lui Thamos, ținând sulița contelui pe brațe.

— Sulița ta, Comandante.

Thamos ridică o mână.

— Am și altele. Păstreaz-o, *locotenent* Mese!

Omul căscă gura, luând sulița și așezând-o cu reverență la picioarele contelui, apoi căzând în genunchi.

— Sulița mea îți aparține, Lord Thamos.

Își ridică apoi noua armă, cu un strigăt de „Trăiască lordul comandant!”

Ceilalți soldați își ridicară halbele pline de bere.

— Trăiască lordul comandant!

Rhinebeck și frații lui își ridicară halbele și băură și ei, însă Rojer putu citi ură și gelozie în ochii lor, în timp ce bărbații intonau numele lui Thamos.

Acesta se uită la Lordul Sament.

— Iată curajul din Angiers, fraților! Cu asta vă aliați. Pacea adusă de Pact și pierderea glifelor de luptă ne-au înmuiat pe toți, dar în pieptul fiecărui thesan se află inima unui războinic. Uniți-vă cu noi și-i vom alunga pe krasiani înapoi în nisipuri, unde le este locul!

Sament își încrucișă brațele.

— Sunt cuvinte îndrăznețe, însă cum rămâne cu Văiuga? Veți respecta și voi Pactul?

— Văiuga este a mea, întrerupse Rhinebeck furios, și va face cum poruncesc eu.

Thamos scrâșni din dinți, dar încuviință.

— E așa cum spune fratele meu.

— Ai vreun plan pentru acest atac glorios, lord comandant, sau este doar lăudăroșenie? întrebă Sament. Euchor nu va trimite soldați doar pentru a doua opțiune.

Thamos încuviință.

— Trimitem o armată ca să ia contact cu Laktonul și să ne unească forțele. Să mergem spre Orașul Docurilor dinspre uscat, în timp ce navele laktonienilor alunecă dinspre apele adânci. Asediul va fi zdrobit între noi și, când primăvara va dezgheța trupurile, noi vom fi asigurat o graniță permanentă.

— Și Rizonul? întrebă Sament.

— Nu va fi recâștigat nici într-un sezon, nici într-un an. Dar, când îi vor vedea pe *Sharum* împinși înapoi, și cei din Rizon se vor revolta. Îi depășesc pe krasiani ca număr, trebuie doar să-și recapete curajul.

— Planul tău cere multă credință, frate, spuse Rhinebeck.

— Așa este, fu de acord Mickael. Știi măcar câți șobolani ai deșertului sunt acum în Orașul Docurilor?

Thamos își pierdu puțin din avânt.

— Nu tocmai…

— Doar nu te aștepți ca Euchor – sau chiar eu – să trimită oameni pe baza unui plan atât de vag, se răsti Rhinebeck.

— Avem iscoade…, începu Thamos.

— Nu sunt suficiente, zise Rhinebeck, fluturându-și degetul în direcția lui. Vei lua cincizeci de Soldați de Lemn spre sud, ca să spionezi dușmanul și să iei personal legătura cu stăpânul docurilor. Vom vedea ce au de spus despre planul tău.

Thamos clipi, iar Rojer auzi capcana închizându-se. Ducele îi oferea ce voia, însă cincizeci de oameni pentru a străbate teritoriul inamic? Era o misiune sinucigașă, iar Rojer nu se îndoia că ducele știa asta.

Thamos se plecă, țeapăn.

— Precum poruncești, frate!

— Mă alătur vouă, spuse Sament, brusc. Cu cincizeci de Sulițe de Munte.

Rhinebeck și ceilalți prinți se holbară la el, șocați, însă lordul milnez avea din nou o strălucire încântată în ochi și ei știură că vorbea serios.

— S-a decis, atunci!

— Când plecăm? întrebă Gared.

— În dimineața de după Balul Burlacilor, spuse Rhinebeck. Dar numai Thamos va pleca spre Lakton, nu și tu, baroane, care îți vei alege mireasa la bal și te vei întoarce acasă cu ea. Comitatul Văiugii îți aparține până când se întoarce contele.

Dacă se întoarce, se gândi Rojer.

21. CULEGĂTOAREA DE BURUIENI

333 D.Î., IARNA

Amanvah sorbi din ceai, privindu-le cu răceală pe Araine și pe Leesha.

— Întrebați! spuse ea.

— Ce să întrebăm, dragă? replică Araine.

Amanvah puse jos ceașca și farfuriuța.

— Chiar dacă zarurile nu mi-au dezvăluit ce întrebare aveți, este evidentă, ținând cont de bârfele de la curte.

Araine nu înghiți momeala.

— Luminează-ne!

— Vreți să știți dacă voi folosi *alagai hora* pentru a stabili cauza incapacității ducelui de a deveni tată și dacă pot să îl vindec cu magie *hora*.

Araine o privi o vreme.

— Vrei? Poți?

Amanvah zâmbi.

— Am identificat deja problema și, da, *aș putea* să o vindec.

— Dar nu vrei, intui Araine.

— Tu ai face-o în locul meu? întrebă Amanvah.

— De ce ne-ai spus să întrebăm dacă nu ai nicio intenție să ajuți? izbucni Leesha. De ce ți-ai mai arunca zarurile?

— Nici măcar *dama'ting* nu pot rezista unui mister, răspunse Amanvah. Și v-am ajutat, zicându-vă că este posibil. Restul va trebui să îl aflați singure. Eu sunt aici ca *Jiwah Ka* a lui Rojer, nu ca spioană… sau ca *ginjaz*.

— Ginjaz? întrebă Leesha.

— Trădătoare! spuse Araine, iar fața ei se întunecă. Ești departe de casă, Prințesă. Poate te convingem.

Amanvah clătină din cap.

— Nimic din ce îmi oferiți nu mă va face să mă răzgândesc și nici măcar tortura nu va putea să-mi smulgă de pe buze ce nu doresc să știți. Rezolvați-vă singure problemele!

— Dacă nu reușim, vei da Angiersul pe mâinile ducelui Euchor, spuse Leesha. S-ar declara rege și ar porni curând după aceea război împotriva poporului tău.

Amanvah ridică din umeri.

— Și voi încercați asta, altfel ați fi niște lași. Nu contează. Tatăl meu este Izbăvitorul. Când se va întoarce să ridice pretenții asupra poporului vostru, se vor pleca lui. Nu sunt interesată de politica voastră, între timp.

— Și dacă tatăl tău nu se întoarce? întrebă Araine în krasiană. Dacă Omul Pictat l-a ucis în *Domin Sharum*?

— Zarurile mi-ar fi spus dacă tata a murit. Dar, chiar dacă ar fi așa, atunci Par'chinul este Izbăvitorul, iar oamenii voștri se vor pleca oricum.

— Dacă așa crezi, nu îl cunoști deloc pe Arlen, spuse Leesha. Nu îl interesează tronul.

— Câtă vreme sulițele voastre îi sunt jurate pe timp de noapte, zise Amanvah. La fel și tatăl meu. Dar, dacă refuzați, așa cum a făcut Andrahul sau Ducele din Rizon, Izbăvitorul vi le va lua.

— Să mă ierți, spuse Araine, dar am nevoie să fiu convinsă mai bine înainte să îmi cedez ducatul unei armate invadatoare sau unui băiat de fermier dintr-un cătun cât camera mea de zi.

Amanvah făcu o plecăciune.

— Nu este rolul meu să te conving, Ducesă! Este *inevera*.

— Te referi la voința lui Everam sau la a mamei tale? întrebă cu blândețe Araine.

Amanvah ridică ușor din umerii ei îmbrăcați în mătase.

— Sunt una și aceeași.

Araine încuviință.

— Îți mulțumesc pentru onestitate, Prințesă, și pentru ajutor, atât cât este. Ne poți scuza acum? Aș dori să vorbesc între patru ochi cu maestra Leesha.

— Desigur, spuse Amanvah, iar tonul și purtarea ei făcură să pară că ar fi fost ideea ei să plece, când se ridică și alunecă afară din încăpere.

Wonda își vârî capul înăuntru, când femeia plecă.

— Aveți nevoie de ceva?

— Totul este bine, Wonda, zise Araine, înainte ca Leesha să poată vorbi. Mulțumim. Te rog să ai grijă să nu fim deranjate!

— Da, mamă.

Wonda păru să încuviințeze cu întregul corp când se retrase și închise ușa după ea.

— Ce femeie nesuferită! mormăi Araine.

— Wonda? întrebă Leesha.

Araine flutură din mână.

— Evident că nu. Vrăjitoarea nisipurilor.

Leesha înmuie un biscuit în ceai.

— Nu ai idee.

— Putem avea încredere în ea? întrebă Araine.

— Cine știe?

Leesha ridică biscuitul, însă îl ținuse prea mult și capătul i se rupse în ceașcă.

— Este aceeași femeie care mi-a strecurat frunză-neagră în ceai la comanda mamei sale, spuse ea apoi.

Araine ridică o sprânceană.

— Nu e deci de mirare că nu îți plac buruienile. E mai interesată de politică decât pretinde.

— E mai mult decât pretinde, fu de acord Leesha, deși s-a dovedit suficient de sinceră de când s-a măritat cu Rojer. Nu cred că minte acum, dar nici că ne spune întregul adevăr. Este posibil să ne fi indicat că există un leac fiindcă zarurile i-au spus că nordul va fi slăbit, dacă menține ducatele divizate. Sau să ascundă cauza problemei lui Rhinebeck, fiindcă Euchor va cauza război civil în Thesa, în timp ce krasianii presează mai departe.

Araine își stoarse lămâie în ceai, deși gura ei nu părea că s-ar fi putut încreți mai tare decât o făcuse deja.

— Presupun că nu îți poți confecționa chiar tu un set de asemenea zaruri?

Leesha clătină din cap.

— Chiar dacă am fura un set, nu am nicio idee cum să le citesc. Durează ani de studiu, din câte am înțeles, și e mai degrabă artă decât știință.

Araine oftă.

— Atunci, pentru binele nostru comun, sper să reușești acolo unde toate Culegătoarele din serviciul meu au eșuat. Este inutil să ghicim ce înseamnă profețiile, chiar dacă am crede în asemenea lucruri.

•

Leesha se trezi, tresărind, la bătaia în ușă. Fața îi amorțise și, când își trecu mâinile peste ea, simți urma cărții peste care adormise. Pe pagină erau urme de salivă.

Ce oră era? Camera era întunecată, cu excepția strălucirii lămpii chimice de pe masă, care lumina grămada de cărți despre medicina lumii vechi pe care le studia. Wonda stinsese lămpile când ieșise.

Ciocănitul se repetă.

Leesha își strânse halatul pe lângă corp și se îndreptă spre ușă. Luase în greutate în ultimele luni, așa că nu o mai încăpea în față. Prinse partea de sus cu o mână, ca să-l țină închis.

Cine putea fi? Se gândi să o strige pe Wonda, însă erau în centrul palatului, cu gărzi peste tot. Dacă nici aici nu era în siguranță, însemna că nu era nicăieri.

Dar mâna liberă i se strecură în buzunar, strângând bagheta *hora*, când dădu drumul halatului ca să deschidă ușa.

Rojer se afla în fața ei și părea agitat.

— Trebuie să vorbim.

Leesha se relaxă instinctiv, însă înfățișarea lui Rojer o umplu de groază. De ce se întorsese atât de repede? Toată lumea se așteptase ca ducele și anturajul său să fie plecați la cabana de vânătoare cel puțin o săptămână, însă ei se întorseseră după doar o singură noapte.

— Este totul bine? întrebă Leesha simțind o strânsoare în piept. Thamos…?

— Da, spuse Rojer. A condus grupul când am doborât un demon al pietrei, noaptea trecută. Vânătoarea de păsări de piatră și de mistreț nu prea a mai avut rost după aceea și cred că toți au vrut să se întoarcă și să mediteze la ce au văzut.

Leesha respiră, cuprinsă de panică. Thamos jurase că nu se va căsători cu ea însărcinată cu copilul altuia, însă, cu sprijinul lui Araine, începuse din nou să spere. Dacă i se întâmpla ceva…

— Maestră Leesha?

Wonda apăruse în ușa spre iatacul ei, frecându-și ochii somnoroși. Cuțitul din mâna ei era cât antebrațul Leeshei.

— Am auzit voci, adăugă ea. Ești bine?

— Da, Wonda. Este Rojer. Du-te la culcare!

Ea încuviință, iar umerii îi căzură și se întoarse împleticindu-se spre pat.

Leesha deschise ușa spre a-l primi pe Rojer, iar el intră mult prea repede, întorcând capul în toate direcțiile, în timp ce ochii lui căutau prin încăpere.

— Mai e cineva aici?

— Firește că nu! Cine să…

Rojer păru neliniștit.

— Thamos nu a fost să te vadă?

— Nu, spuse Leesha. De ce? Mă sperii, Rojer! Ce s-a întâmplat?

Rojer clătină din cap. Vocea lui era atât de scăzută, încât abia dacă îl putu auzi.

— Sunt urechi peste tot.

Leesha se încruntă, însă se îndreptă spre cutia de bijuterii în care își ținea *hora* și deschise sertărașele, căutând oasele potrivite. Le aranjă într-un cerc, în jurul a două scaune. Își puse lentilele glifate, asigurându-se că glifele le conectaseră și că se activase cercul.

— Uite!

Luă clopoțelul pentru servitori și se apropie de cerc, vârând mâna după glife și sunând viguros. Văzu limba lovind și simți vibrația, însă nici ea, nici Rojer nu auziră un sunet.

Se așeză, așteptând ca Rojer să i se alăture.

— Niciun sunet nu va trece de cerc. Putem urla cât ne țin plămânii, iar Wonda va continua să sforăie, la nici zece metri de noi. Acum, ce e atât de secret, încât nu poți nici să îl șoptești într-o cameră goală?

Rojer expiră.

— Cred că Rhinebeck și frații lui au încercat să îl ucidă pe Thamos aseară.

Leesha clipi.

— *Crezi*?

— A fost o încercare… pasivă.

Rojer îi povesti repede cum grupul ducelui nu acționase cată vreme lupta păruse să încline în defavoarea lui Thamos și aleseseră să tragă doar când victoria păruse sigură.

— Nu l-au rănit chiar ei, însă, din punctul meu de vedere, au părut mulțumiți să lase demonii să le facă treaba.

— Trebuie să existe și o altă explicație! Poate că au avut o problemă cu armele.

— Toți? întrebă Rojer. În același timp?

Leesha pufni. Nu părea deloc probabil.

— Dar este fratele lor și departe de orice pretenție la tron. De ce l-ar dori mort?

— Nu chiar, spuse Rojer. Familiile regale din Angiers sunt încă afectate de lovitura de stat a lui Rhinebeck Întâiul, din urmă cu două generații. Dacă ducele moare fără moștenitori, nici Mickael, nici Pether nu vor putea păstra tronul fără vărsare de sânge, mai ales când milnezii își creează aliați în tot orașul.

— Și crezi că lucrurile ar sta altfel pentru Thamos? întrebă Leesha.

— Thamos are propria armată, remarcă Rojer. Una deja mai numeroasă și mai bine pregătită decât cea a fratelui său mai mare. Ținând cont de cât de repede se dezvoltă Văiuga, în curând va face față forțelor din Angiers și din Miln împreună. Iar Thamos este un erou. Despre ei s-au scris cântece. Rhinebeck a fost atât de meschin, încât nu i-a permis fratelui său nici măcar să-și asume uciderea unei păsări de stâncă. Cum crezi că s-a simțit când Thamos l-a făcut de rușine în fața celorlalți bărbați?

Leesha simți un junghi de durere și lăsă privirea în jos. Își scurta unghiile mereu, ca să nu o încurce la muncă, însă erau suficiente ca să i se înfigă în piele când strângea suficient de tare pumnii. Se obligă să se relaxeze.

— Ai vorbit despre asta cu altcineva?

Rojer clătină din cap.

— Cui să îi spun? Nu cred că Thamos m-ar crede nici dacă i-aș spune, iar Gared…

— Ar face o prostie, fu de acord Leesha.

— Deja s-au făcut suficiente lucruri prostești! spuse Rojer. Nu ți-am spus totul.

•

— Idioții!

Araine își încleștă pumnii, pășind de colo până colo cu viteza și forța unei femei mult mai tinere.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Leesha, când bătrâna se opri, în sfârșit.

— Ce *aș putea* să fac? întrebă Araine. Nu am nicio dovadă în afara cuvântului Saltimbancului tău, iar Rhinebeck este duce. Odată ce se decide, poate fi la fel de încăpățânat ca un demon de piatră, iar eu nu am putere asupra lui.

— Dar ești mama lui, spuse Leesha. N-ai putea să…

Araine ridică o sprânceană.

— Să îmi folosesc puterile magice de mamă? Cât de frecvent o asculți tu pe a ta?

— Nu foarte, recunoscu Leesha. Și de obicei ajung să regret când o fac. Dar Thamos este și el fiul tău. Nu ai putea să…

— Crede-mă, fată, o întrerupse Araine, că nu mi-e deloc rușine să aduc în discuție vinovăția și sentimentul datoriei, prin toate metodele care fac parte din repertoriul meu considerabil, pentru a-mi face fiii să se răzgândească, însă aici… e vorba de orgoliu și niciun bărbat nu renunță la asta decât sub amenințarea suliței.

Începu să se plimbe iar, însă lent, așezat, mângâindu-și bărbia ridată.

— Probabil se crede foarte deștept. Dacă Thamos este ucis, are un rival mai puțin. Dacă Thamos reușește să ia legătura cu laktonienii, își poate asuma întreaga victorie.

Pufni, apoi adăugă:

— Este cea mai apropiată încercare a lui Rhinebeck de spionaj.

Se întoarse spre Leesha și zâmbi.

— Însă, continuă ea, doar fiindcă nu o putem opri, asta nu înseamnă că nu o putem întoarce împotriva lui.

— Hm? făcu Leesha.

— Rhiney și ceilalți nu au încercat niciodată spionajul fiindcă nu a fost necesar. Janson le dă informațiile și ei nu întreabă niciodată de unde vin.

Leesha simți un zâmbet trăgându-i colțul gurii.

— Ai contacte în Lakton?

— Am contacte peste tot, răspunse Araine. Stăpâna docurilor din Orașul Docurilor a fost prietenă cu mine, știai? Cel mai mare fiu al lui Ahmann Jardir al tău a încercat să o oblige să se mărite cu el, când au cucerit orașul.

— A încercat? întrebă Leesha.

Araine chicoti.

— I-a scos ochiul cu pana cu care trebuia să semneze contractul, așa se spune. Fața i se înnegură. Când a terminat cu ea, se spune că bucata de carne rămasă abia dacă mai amintea de un om.

Leesha își amintea de Jayan și de strălucirea sălbatică din ochii lui. Nu voia să creadă, însă era mult prea plauzibil.

— Trebuie ca Orașul Docurilor să fie eliberat, spuse Araine, dacă vrem să recucerim ducatul și să-i împingem pe krasiani spre Rizon.

— Mărinimia lui Everam, spuse Leesha. Am văzut ținutul, Ducesă. Krasianii sunt împământeniți. Nu va mai fi niciodată Rizon.

— Nu fi atât de sigură, zise Araine. Îi finanțez pe rebelii din Rizon de luni bune și au început să-și facă de cap. Krasianii din Lakton vor privi peste umăr cum le ard ținuturile „sigure”. Nici nu vor ști ce i-a lovit.

— Deci Thamos are o șansă?

— Nu voi minți să-ți spun că este o cale sigură, fată. Știu că îl iubești, însă este fiul meu și singurul care merită atenție. Va fi în primejdie tot timpul, însă mă voi asigura că are toate avantajele pe care i le pot oferi.

— Acum ce facem? întrebă Leesha.

— Acum, spuse Araine, te întorci la munca ta de a-mi vindeca fiul cel mare.

— Doar nu te aștepți ca eu să…, începu Leesha.

— Ba da, și așa vei face! se răsti Araine. Situația în care ne aflăm cu Miln nu s-a schimbat. Chiar dacă Thamos se întoarce viu și nevătămat, va fi mereu în pericol, câtă vreme tronul de iederă nu are un moștenitor.

Araine flutură din mână.

— Lasă-i pe fiii mei să se certe și să comploteze! Dacă ne putem uni cu Laktonul și îl putem forța pe Euchor să respecte pactul, tronurile de iederă și metal nu vor mai valora niciun klat. Văiuga va deveni noua capitală a Thesei, iar Thamos… Thamos ar putea fi rege.

•

Leesha fusese distrasă tot timpul cinei. Era prima pe care o lua în infirmeria lui Jizell după multă vreme, însă locul i se părea în continuare o a doua casă. Jizell și ucenicele sale fuseseră figuri permanente în Văiugă în ultimele săptămâni, iar ceilalți, chiar și Sikvah, se simțeau la fel de bine.

— Delicios, ca de fiecare dată! îi mulțumi Rojer maestrei Jizell. Fiecare bărbat din Angiers se vaită că nu te-a putut lua de nevastă.

— Un bărbat înțelept nu se însoară cu o Culegătoare de Ierburi, răspunse Jizell.

Amanvah râse, iar Rojer zâmbi.

— Asta spunea și maestra Jessa.

Fața lui Jizell se posomorî.

— Am prins amândoi expresia de la Bruna, măcar atât.

— M-am cam săturat de asta, spuse Rojer. Maestra Jessa a fost mereu bună cu mine, iar, dacă încerci s-o vorbești de rău, aș vrea să știu de ce.

— Și eu, zise Leesha.

— Este o Culegătoare de Buruieni, spuse Jizell. Ce mai e de zis?

— Așa, și? se răsti Rojer. Nu văd nicio diferență. Amândouă amenințați să îmi puneți ceva în ceai și vorbiți serios.

— Da, o Culegătoare de Ierburi se va folosi de abilitățile sale pentru a șantaja pe cineva care trebuie șantajat, spuse Jizell. Dar scopul lor principal este să vindece și să ajute. Culegătoarele de Buruieni sunt exact pe dos.

— Nemaivorbind că sunt toate niște târfe, spuse Vika.

— Vika! exclamă Leesha.

Vika încremeni, însă nu dădu înapoi.

— Iertare, maestră Leesha, dar așa este! Aproape toate bordelurile din oraș sunt conduse de o Culegătoare de Buruieni. De obicei sunt spițerii cu camere sus, unde nu vând doar leacuri.

— Majoritatea au fost ucenice ale maestrei Jessa, la un moment dat, zise Jizell, iar ea își ia partea. E cea mai bogată femeie din oraș, după Ducesa-mamă, dar sunt bani murdari, câștigați din căsniciile pe care le distrug.

Kadie aduse ceaiul, iar Jizell se opri să adauge miere, amestecând gânditoare.

— Bruna mă primise deja ca ucenică și nu mai dorea pe altcineva, însă Ducesa Araine a insistat să o primească și pe Jessa. Fata avea talent, însă nu era atât de interesată de vindecare pe cât de afrodiziace și otrăvuri. Nu știam că Araine avea să o crească pentru a conduce un bordel particular pentru fiii ei. Era o cale ca ei să rămână sub controlul ei și când încercau să fie bărbați.

— De aceea *dama'ting* au creat *jiwah'Sharum*, remarcă Amanvah, deși oamenii mei le onorează pe acele femei și acceptă copiii pe care îi poartă.

— Nu și aici, spuse Jizell. Nu te poți aștepta ca bărbații să le rămână fideli soțiilor, dacă există câte un bordel în fiecare colț. Poți să dai vina pe bețiv fiindcă își dă drumul pe pragul tău, însă cârciumarul este cel care i-a pus băutura în mână.

— De aceea a alungat-o Bruna? întrebă Leesha.

Jizell clătină din cap.

— A vrut rețeta pentru focul demonic lichid. Când Bruna a refuzat să o învețe, a încercat să o fure.

Ochii Leeshei se măriră. Orice Culegătoare demnă de acest nume știa câte ceva din secretele focului, însă Bruna pretinsese a fi ultima care putea crea fiertura infernală. Bătrâna păstrase secretul pentru sine timp de peste o sută de ani, refuzând să își învețe ucenicele. Doar când simțise că tot ce știa s-ar putea pierde pe vecie, hotărâse să o învețe pe Leesha.

— De ce nu mi-ai povestit lucrurile astea înainte?

— Fiindcă nu te priveau, spuse Jizell. Dar acum, dacă trebuie să ai de-a face cu vrăjitoarea aceea mincinoasă…

— Cred că e timpul să o cunosc pe maestra Jessa, zise Leesha.

— Putem merge chiar acum, dacă vrei, spuse Rojer. Ca să clarificăm lucrurile.

— Nu e cam târziu? întrebă Leesha. Soarele a apus de mult.

Rojer râse.

— Cred că abia acum se trezesc și așteaptă oaspeți până în zori.

Leesha se întoarse spre el.

— Dorești să ne duci într-un bordel?

Rojer ridică din umeri.

— Desigur.

— Nu ne putem vedea la ea acasă? întrebă Leesha.

— Păi, *aceea* este casa ei, spuse Rojer.

— Stai puțin! zise Gared. Nu poți duce femei într-un asemenea loc!

— De ce nu? întrebă Rojer. Oricum e plin de femei.

Gared roși, strângând din pumni.

— Nu o duc pe Leesha într-o… o…

— Gared Cutter! se răsti Leesha. Oi fi tu baron acum, dar n-o să tolerez să îmi spui tu unde să merg și unde nu!

Gared o privi surprins.

— Încercam doar…

— Știu ce făceai, îl întrerupse Leesha. Intențiile tale sunt bune, însă vorbele nu. Merg unde vreau și asta e valabil și pentru Wonda.

— Ar trebui să fie amuzant, spuse Kendall. Cunosc cam o duzină de cântece despre bordelurile din Angiers, însă nu am crezut că voi ajunge să văd unul.

— Și nici nu vei vedea. O casă de plăceri cu *heasah* nu este un loc potrivit pentru *Jiwah Sen*, spuse Amanvah, și nici pentru *Sharum*, adăugă, privind spre Coliv.

— Dar Wonda poate merge! începu Kendall.

Sikvah se strâmbă la ea, iar ea renunță, încrucișându-și brațele.

Amanvah se întoarse spre Rojer.

— Dar pe mine mă crezi proastă, bărbate, dacă îți închipui că te-aș lăsa să intri într-un asemenea loc fără mine.

Spre surprinderea Leeshei, Rojer se înclină în fața ei.

— Desigur. Te rog să afli că eram copil pe vremea petrecută acolo și doar atât. Nu a fost niciodată un loc al pasiunii pentru mine.

Amanvah încuviință.

— Și nici nu va fi.

— *Dama'ting*, eu trebuie…, începu Coliv.

— Tu trebuie să faci ce ți se spune, *Sharum*, zise Amanvah, iar vocea ei era rece. Am aruncat *alagai hora*. Nu sunt în pericol în noaptea asta.

Santinela nu mai protestă.

•

— Fără trăsuri, spuse Rojer, când ieșiră din infirmeria lui Jizell pe ușa din spate.

Leesha îl privi curioasă.

— De ce nu? Nu-i nicio lege să ne interzică să umblăm noaptea.

— Așa este, însă nimeni nu o face, spuse Rojer. Trecerea noastră va fi remarcată, iar noi mergem undeva unde nu avem ce căuta.

— Credeam că ai spus că bordelul este secret, spuse Leesha. Dacă nu știe nimeni că e acolo…

— Atunci, vor vedea trăsurile din Văiugă la ușile Școlii de Bune Maniere pentru Tinere Talentate a Maestrei Jessa, zise Rojer. Iar asta va fi și mai ciudat.

— Ce este o școală de bune maniere?

— Este o școală unde tinerele învață cum să agațe bărbați bogați, spuse Rojer.

Într-adevăr, strada principală era pustie când Leesha, Wonda, Amanvah și Gared îl urmară pe Rojer pe ulicioarele întortocheate din Angiers, tăind-o pe alei și aținându-se în umbră.

Nu că ar fi fost atât de multe locuri în care ar fi putut fi zăriți. Nu existau lămpi glifate, iar felinarele erau puține și la mare distanță unele de altele, cu excepția cartierelor înstărite.

Se mișcară iute, în ciuda întunericului, văzând mai clar cu ajutorul glifelor decât pe timp de zi. Toți purtau Mantii ale Invizibilității, cu excepția lui Amanvah, care își brodase glifele cu fir de argint în robe.

— Ce ciudat este că-i atât de liniște! remarcă Wonda. Magazinele ar fi încă deschise la ora asta în Văiugă.

— Văiuga nu are găuri în rețeaua de glife care să le permită demonilor vânturilor să intre, spuse Rojer. Singurii de pe stradă la ora asta sunt gărzile, oamenii fără adăpost și… noi.

— Oameni fără adăpost? repetă Wonda. Vrei să spui că trimit oamenii în bezna nopții?

— Mai degrabă nu îi lasă să intre, dar… da, spuse Rojer. Cât am crescut aici, am crezut că așa se cuvine. Doar când am început să cânt în cătune am văzut cât de malefic era.

Ca la un semn, se auzi un trosnet și o parte a rețelei de glife de deasupra se trezi la viață. Un demon al vântului zburase prea jos și se lovise de glife. Liniile de protecție se reliefară ca fulgerul, o clipă, însă Leesha văzu că existau goluri destul de mari să permită intrarea unui demon.

Demonul îi văzuse și el. Pluti, cu aripile mari, din piele, bătând cu putere, după ce își reveni din șoc. Apoi, plonjă, tăind rețeaua și avântându-se peste străzi, în căutarea prăzii.

Leesha își dorea mult să își scoată bagheta *hora* și să îl distrugă, dar, dacă trăsurile lor obosite le-ar fi trădat prezența, o explozie de magie ar fi fost ca un strigăt.

Și totuși nu putea permite demonului să vâneze.

— Wonda!

— Da, maestră, spuse fata.

Se uită în jur o clipă, apoi o luă la fugă spre un butoi cu apă de ploaie de lângă o clădire. Sări, cu piciorul abia părând să

atingă marginea butoiului, se agăță de streașină, se ridică fără efort și alergă în sus pe acoperiș, scoțându-și arcul de pe umeri.

Strigă atât de asemănător cu demonul vântului, încât oamenii care se ascundeau în spatele obloanelor glifate nu ar fi putut face diferența. Demonul auzi și coti brusc, venind spre ea.

Wonda rămase pe loc, cu săgeata lipită de ureche, cât se apropie creatura. Păru aproape să o copleșească, însă ea dădu drumul săgeții glifate, care sclipi de magie și străpunse pieptul demonului. Acesta se chirci și căzu chiar în fața lor.

— Gared, spuse Leesha, în timp ce Wonda cobora. Te rog să te asiguri că este mort și să găsești un șanț în care să lași trupul, ca să nu provoace un incendiu când îl atinge soarele.

— Imediat! zise Gared.

Se îndreptă spre demon, însă acesta nici măcar nu tresări când scoase săgeata Wondei. Nu găsi niciun șanț și nicio fântână, așa că fu forțat să hăcuiască demonul și să-l vâre în butoiul cu apă de ploaie. Wonda se îndreptă spre balta de sânge demonic de pe drum, își vârî mâinile în ea și începu să tremure, cât glifele ei pictate absorbiră puterea. Sângele demonului duhnea, însă nu ardea în soare.

Wonda ridică privirea, cu ochii strălucitori, plini de forța de care o umpluse noaptea.

— Vrei să continui vânătoarea, maestră, în caz că mai sunt și alții?

— M-aș simți mai în siguranță dacă ai rămâne cu mine.

Așa era, însă mai voia și să limiteze absorbția de magie a Wondei, până când înțelegea mai bine efectele.

Se mișcară iute prin centrul orașului, nu departe de palatul lui Rhinebeck. Străzile de aici erau bine luminate de felinare și patrulate de garda orașului, însă îi putură evita pe aceștia cu ușurință.

— Practic, ne-am întors la palat, spuse Leesha.

— Firește, zise Rojer. Bordelul este legat de palat printr-o serie de tuneluri, așa încât Ducele și curtenii săi favoriți să poată ajungă nevăzuți în orice moment al zilei sau al nopții.

Cotiră pe stradă și iat-o: Școala de Bune Maniere pentru Tinere Talentate a Maestrei Jessa. Era o clădire grandioasă, cu două aripi în jurul unui turn central, înălțându-se trei etaje. Glifele de pe turn și de pe clădire erau puternice, văzu Leesha, cioplite adânc, lăcuite și apoi lustruite ca să strălucească. Stâlpii

felinarelor de-a lungul străzii erau glifați și ei. Dacă zidurile orașului s-ar fi prăbușit, școala avea să fie la fel de ferită de miezingi precum palatul.

Rojer se îndreptă îndrăzneț spre ușă și trase de frânghiuța de mătase a clopoțelului. Leesha putu doar să presupună că funcționase, fiindcă nu auziră nimic. O clipă mai târziu, ușa se deschise și făcu loc unui uriaș. Nu era la fel de înalt ca Gared, însă era mai lat, cu o ceafă de taur, care-i întindea gulerul cămășii de dantelă fină, și cu brațe groase, care amenințau să rupă cusăturile jachetei sale de catifea. Fața lui era strâmbă, iar nasul îi fusese rupt nu o dată. Avea o urmă de coliliu în păr, însă asta îl făcea doar să arate mai experimentat. Un baston lustruit îi atârna la cingătoare.

— Nu vă cunosc.

Era doar o afirmație, însă tonul bărbatului o transformase într-o amenințare.

— Nu, Jax? întrebă Rojer, dându-și jos mantia. Am mai crescut, dar sunt tot băiatul pe care-l aruncai în sus până-n tavan.

Bărbatul clipi.

— Rojer?

Înainte ca Rojer să poată încuviința, bărbatul chiui și își vârî mâinile sub subsuorile lui Rojer, învârtindu-l prin aer. Gared se încordă, însă Rojer începu să râdă, iar el se relaxă.

— Haideți, haideți! spuse Jax, făcându-le repede semn să intre și privind în jur, înainte să închidă ușa. Ți-am prins un spectacol, acum două veri, îi zise mai departe lui Rojer. Maestra și cu mine ne-am ascuns în mulțime și ne-am uitat. Eram amândoi în lacrimi, spre final.

Vocea omului era gâtuită, iar emoția părea incompatibilă cu structura lui imensă și amenințătoare.

— Trebuia să fi spus ceva!

Rojer îl lovi în braț, însă, dacă simțise, uriașul nu reacționă.

Jax îndreptă un deget spre el.

— Iar tu n-ar fi trebuit să aștepți atât ca să ne vizitezi. Chiar ești vrăjitorul-scripcar al Omului Pictat, acum?

— Da, zise Rojer, arătând spre însoțitorii săi. Sunt aici ca să îi prezint maestrei Jessa pe prietenii mei din Văiugă. Are timp?

— Pentru tine? întrebă Jax. Desigur! Trebuie să vă mișcați repede însă, fiindcă se face târziu, iar cei cu sânge regal vor începe să sosească.

Îi conduse două etaje mai jos, pe o scară în spirală, acoperită cu catifea roșie. În casa scării se afla un coridor, însă Jax îl ignoră și împinse la o parte un raft mare de cărți. Acesta alunecă ușor, pe o șină, dezvăluind o arcadă ascunsă de perdele grele, dantelate.

Raftul alunecă la loc când trecură prin perdea. În fața lor se afla o cameră opulentă, plină cu femei încântătoare, întinse pe canapele moi sau în separeuri cu perdele, pregătite pentru rutina nopții. Toate purtau rochii frumoase, aveau chipurile pudrate și părul aranjat artistic. Mirosul de parfum impregna aerul.

— Pe Creator! spuse Gared. Cred că am murit și am ajuns în Rai.

Leesha îi aruncă o privire, iar el își coborî ochii.

— Și când te gândești că te preocupai că voi veni *eu* aici!

Tavanul încăperii se afla cu două etaje mai sus, iar pe pereți se vedea un balcon, probabil ducând spre camere private. Jax îi conduse repede în sus pe o scară, spre balcon, apoi printr-o altă arcadă cu perdele.

Leesha auzi zgomot de jos și aruncă o privire. Îl văzu pe Prințul Mickael, însoțit de mai mulți bărbați. Inima îi bătea cu putere în piept când trase repede perdeaua.

— Sper că există mai multe căi de ieșire de aici, spuse ea, alăturându-li-se celorlalți, care așteptau ca Jax să își aducă maestra.

— Mai multe decât poți număra, zise Rojer, făcând cu ochiul.

— Micuțul Rojer Juma-de-Mână! se auzi, o clipă mai târziu, și o femeie apăru de pe o ușă din capătul holului.

Jessa era de aceeași vârstă cu Jizell, avea cel puțin cincizeci de ani. Însă, unde Jizell se îngrășase, rochia Jessei înconjura încă o talie îngustă, iar decolteul care se revărsa era încă proaspăt și atrăgător. Chipul îi era machiat, dar tot era frumoasă, cu doar câteva riduri ascunse cu grijă, să nu-i trădeze vârsta.

— Îmi aduce aminte de mama, spuse Leesha, fără să se adreseze cuiva.

— Da, zise Gared, deși, după privire, era evident că nu i se părea un lucru rău.

Leesha se întrebă dacă ar fi trebuit să îl trimită să aștepte sus și dacă ar fi plecat la comanda ei.

Amanvah părea să creadă la fel. Păși între Gared și femeie, când Rojer se duse să o îmbrățișeze.

Jessa plescăi din limbă, ținându-l în brațe.

— Au trecut peste zece ani, Rojer. Aproape că ți-am dat țâță și tu nu te obosești măcar cu o vizită?

— Nu cred că ducele ar fi fost de acord, spuse Rojer.

Se retrase, iar Leesha văzu că i se umeziseră ochii. Oricare erau sentimentele ei față de Jessa, era clar că Rojer o adora.

— Lasă-mă să mă uit la tine! zise aceasta, ridicându-i brațele și făcând un pas în spate, ca într-o figură de dans.

Se uită la el de sus până jos, apoi adăugă:

— Te-ai transformat într-un bărbat adevărat! Cred că ai frânt la fel de multe inimi ca Arrick.

Rojer se retrase, atingându-și medalionul de pe piept. Își drese glasul.

— Maestră Jessa, ți-o prezint pe *soția* mea, *Dama'ting* Amanvah asu Ahmann am'Jardir am'Kaji.

Zâmbetul Jessei lumină încăperea, când vru să o îmbrățișeze pe Amanvah, însă tânăra *dama'ting* se dădu înapoi.

— Ha? întrebă Jessa.

— Iertare, maestră, spuse Amanvah, însă ești necurată și nu mă poți atinge.

— Amanvah! strigă Rojer.

— Stai liniștit, zise Jessa, ridicând o mână spre el, însă fără a-și lua ochii de la Amanvah. Trebuie să îmi cer scuze pentru lipsa mea de modestie? Să îmi acopăr pieptul și părul?

Amanvah flutură din mână.

— *Jiwah'Sharum* poartă, cu onoare, haine mult mai puțin modeste decât ale tale. Nu sunt ofensată de lipsa ta de rușine.

— Atunci? întrebă Jessa.

— Tu ești cea care fierbe ceai din frunze de rodiu, care transformă *heasah* în *kha'ting*, nu-i așa? întrebă Amanvah. Le aduci rușine și îți slăbești tribul, nepermițându-le acestor femei să aibă copii din împreunările lor.

— E mai bine să nu știe cine sunt tații copiilor? întrebă Jessa. E mai bine să fie mame necăsătorite înainte de douăzeci de ani? Fetele mele termină studiile și se întorc la viețile lor, mai bogate

și cu suficiente abilități să-și găsească soți adecvați și să poarte copii cu rang.

— Deci ajung la soții lor după ce au cunoscut bărbatul? insistă Amanvah.

Leesha își drese glasul, un memento nu foarte subtil cu privire la Sikvah, care nu fusese virgină când îi fusese prezentată lui Rojer. Amanvah se prefăcu a nu auzi, însă Leesha regretă mișcarea, când Jessa zâmbi, victorioasă.

— Ai gustat și tu puțin înainte să-l găsești pe Rojer? întrebă Culegătoarea de Buruieni.

Amanvah încremeni. Leesha îi citi revărsarea de mânie din aură, fierbinte și periculoasă, însă ea rămase demnă.

— Eu sunt Mireasa lui Everam, însă am mers la soțul meu pură și fără să fi cunoscut un bărbat muritor, așa cum trebuie să facă orice *Jiwah Ka*. Rojer a știut și a acceptat că nu a fost cazul pentru *Jiwah Sen* a lui.

Rojer făcu un pas în față, auzind, și o prinse pe Amanvah de mână. Ea se întoarse brusc spre el, însă tandrețea din ochii lui o surprinse, iar confuzia îi acapară aura, alături de furie.

Rojer își ridică mâna liberă și îi așeză cu blândețe o șuviță de păr negru înapoi sub turban.

— Te-aș fi acceptat și pe tine, Amanvah vah Ahmann am'Jardir am'Kaji. Nu îmi pasă de așa ceva! Nu mi-a păsat de nimic. Te-am iubit din clipa în care ai început să îmi cânți și nu cred că voi înceta vreodată să te iubesc.

Confuzia părăsi aura lui Amanvah, înlocuită cu sentimente atât de intime, încât Leesha se simți stânjenită fiindcă o privea. Își scoase lentilele glifate, dar văzu lacrimi în ochii tinerei preotese, când ea și Rojer se îmbrățișară.

Jessa îi privi, cu ochii umezi. Se întoarse ca să le ofere intimitate și se îndreptă spre Wonda.

— Tu cine ești?

— Wonda Cutter, maestră, spuse Wonda plecându-se.

Părul, pe care-l purta peste o parte a feței ca să-și ascundă cicatricile, se dădu la o parte, odată cu mișcarea.

Maestra ridică o mână.

— Îmi permiți?

Wonda ezită, însă încuviință. Jessa îi dădu părul la o parte cu aceeași tandrețe cu care făcuse Rojer asta pentru Amanvah. Urmări cicatricile cu degetele și plescăi din limbă.

— Ai putea să le ascunzi mai bine, copilă, cu un strat de machiaj, zise Jessa. Una dintre fetele mele te poate învăța cum, fără plată.

— Da? întrebă Wonda.

— Desigur, răspunse Jessa. Dar sfatul meu ar fi să nu le mai ascunzi și să fii tu însăți.

Wonda scutură din cap.

— Nimeni nu vrea să sărute o grămadă de cicatrici.

Jessa râse.

— Îți spun un secret. Pentru fiecare zece bărbați scârbiți de cicatricile tale, va fi unul care va visa să te sărute, tocmai fiindcă ești diferită. Fii mândră și bărbații vor veni spre tine. La fel și femeile, dacă îți plac.

— Eu…, se rușină Wonda.

Jessa hohoti și o lăsă în pace. Ridică însă mâna Wondei, privind glifele pictate.

— Lujer negru?

— Da, spuse Wonda.

— Păcat că nu l-ați adus pe Omul Pictat, despre care vorbește toată lumea. Fetele pun pariuri dacă și-o fi tatuat și mădularul.

O lăsă pe Wonda să asude la auzul acestor cuvinte și se întoarse spre Gared.

— A, dar iată pe cineva aproape la fel de potrivit! Burlacul însuși! Îi atinse bicepsul, cu îndrăzneală. Ce bine că Jax te-a adus sus atât de repede. Toate fetele ți-ar fi oferit servicii gratis și niciun bordel nu își permite așa ceva.

Ca la o comandă nevăzută, perdeaua se dădu la o parte și intră o tânără, care ducea un serviciu delicat de ceai. La fel ca femeile de jos, purta o rochie întreagă, însă umerii îi erau dezveliți și decolteul adânc. Rochia era despicată până sus într-o parte, iar șlițul era ascuns de înfoierea fustei. Dar, când pășea, se vedea o scânteiere de coapsă. Era înaltă și avea carne pe membre, mușchi de dansatoare.

Îi zâmbi lui Gared, făcându-i cu ochiul, iar Baronul din Văiuga Tăietorului de Lemne, care înfrunta demoni de piatră fără să tresară, se înroși complet.

Jessa pocni din degete, chiar lângă fața lui Gared, aducându-l înapoi printre ei.

— Dar nu, Ducesa-mamă are planuri pentru tine, băiete, și vrea să fii în formă. Toate fetele știu că nu se pot atinge de tine, chiar dacă asta nu le mulțumește deloc.

Se uită la fată.

— Toarnă ceaiul și dispari, Rosal, înainte să afle ducesa.

Rosal încuviință și se mișcă rapid spre o măsuță laterală, pe care așeză serviciul. Jessa îi făcu cu ochiul lui Gared.

— Să nu fii surprins dacă vezi câteva dintre fetele mele la Balul Burlacilor. Alege una Regina Balului și îți pot promite o noapte care-ți va face capul să se învârtă. Dacă te însori cu ea, nu îți va spune niciodată „nu”.

— Așa, Gared! zise Leesha. Fiindcă asta e tot ce caută un bărbat la o soție.

Jessa se întoarse, cu chipul acru, spre Leesha și toată lumea se încordă. Rojer făcu un pas spre ea.

— Să ți-o prezint…

— Știu cine e, spuse Jessa, fără să-și ia ochii de la Leesha.

Gura lui Rojer se închise brusc, auzindu-i tonul, și făcu un pas înapoi.

— Încântătoarea mireasă a micului Juma-de-Mână a fost crescută într-o tradiție diferită, însă m-aș fi așteptat de la o elevă a Brunei să știe mai bine cum merg lucrurile.

— Asta ce ar trebui să însemne? întrebă Leesha.

— Rosal! strigă Jessa, iar fata așeză imediat ceainicul pe masă și se apropie de ea, cu privirea plecată. Întreab-o. Care crede înțeleapta maestră Leesha că sunt cerințele pentru o Baroneasă a Văiugii Tăietorului de Lemne?

Leesha simți capcana, însă deja mersese prea departe, iar acum nu exista altă cale decât să se miște repede, în speranța că avea să scape. Își puse lentilele, examinând aura fetei.

— Câți ani ai, copilă?

— Douăzeci de veri, maestră, spuse Rosal.

— De câtă vreme mergi la școala maestrei Jessa?

— De la treisprezece veri, maestră.

— Ai lucrat la bordel în tot acest timp? întrebă Leesha.

Aura fetei străluci. Rosal era scandalizată de idee.

— Firește că nu, maestră. Nicio fată nu are voie să coboare înainte de a împlini optsprezece veri. Acesta este al doilea an al meu și ultimul. Absolvirea și debutul meu vor fi la primăvară.

Ochii i se îndreptară spre Gared. Asta dacă nu găsesc un bărbat la bal.

— Poți să citești și să scrii?

— Da, maestră. În krasiană, ruskană și albeenă.

— Și în thesană, firește, completă Jessa. Rosal citește mult.

— Poezii? interveni Gared, iar groaza din voce i se strecură în aură.

Rosal își încreți nasul, de parcă ideea i-ar fi duhnit.

— Povești despre războaie.

— Istorie militară, o corectă Jessa.

— Dacă trebuie să prezentăm lucrurile așa, fu de acord Rosal.

Ochii ei nu îi părăsiră pe ai maestrei, însă aura ei arătă că se concentra exclusiv în a-l impresiona pe Gared. Fiecare cuvânt, fiecare poză erau pentru el. Ar fi deranjat-o pe Leesha, în mod normal, însă tânăra deborda de sinceritate.

— Ai pregătire în matematică? întrebă ea.

— Da, maestră. Aritmetică, algebră și calcule. Avem cursuri de contabilitate și de inventar.

— Cunoștințe despre ierburi? întrebă Leesha.

— Pot să pregătesc cele șapte leacuri pentru memorie, spuse Rosal. Pentru fertilitate, pot să...

Leesha îi făcu semn să tacă, însă nu înainte că vorbele ei să aibă efectul scontat asupra aurei lui Gared.

— Cu ajutorul cărților, pot prepara și altele. Toate studiem spițeria, în cazul în care bărbații exagerează cu băuturile spirtoase sau cu prafurile, în timp ce se află la noi.

— Dar poate cânta? râse Rojer și toată căldura părăsi aura lui Amanvah, când ea îl privi urât. Scuze, spuse el, adăugând încet: Încercam doar să ajut lumea să se relaxeze.

Fata clătină din cap.

— Nu am cântat niciodată suficient de bine pentru a o mulțumi pe maestra Jessa, însă pot să cânt la harpă și la orgă.

— Ce este o orgă? întrebă Gared confuz.

Rosal se uită la el și făcu cu ochiul.

— Dacă vrei, pot să îți arăt...

— Ajunge! lătră Jizell. Ieși afară, până nu iau un băț!

Leesha clipi. De câte ori o auzise pe Bruna strigând aceleași cuvinte? Parcă își auzea învățătoarea.

Jessa o privi pe fată plecând, fără urmă de furie în aură. Era mândră de reușitele fetei. Cu siguranță nu era o întâmplare că Jax o trimisese tocmai pe Rosal cu ceaiul, și nu altă fată.

Ochii lui Gared o urmăriră, iar, când fata trecu printre perdele, ea îi făcu ușor un semn cu mâna. Aura lui se înfioră.

Leesha se întoarse din nou spre Jessa, luându-și fustele în mână și făcându-i o plecăciune.

— Scuzele mele, maestră! Nu am fost politicoasă.

— Se acceptă, spuse Jessa, de îndată. Acum, maestră, vrei să vorbim despre adevăratul motiv pentru care te afli aici?

•

Camera de lucru a maestrei Jessa era decorată bogat, cu un covor gros și mobilă grea. Pe rafturi avea sute de cărți, volume rare, multe dintre ele nevăzute de Leesha înainte. Trebui să se împotrivească dorinței de a începe să le răsfoiască.

— Poți împrumuta orice carte, zise Jessa, câtă vreme o înapoiezi în persoană, înainte de a cere alta.

Leesha o privi, surprinsă, iar Jessa îi zâmbi.

— Am început prost, însă îmi doresc mult să fim prietene, Leesha. Bruna nu a învățat niciodată nesăbuite, iar Araine are o părere excelentă despre tine. Nu am pretins niciodată că aș putea citi o persoană mai bine decât cele două.

Zâmbi din nou, apoi adăugă:

— Și orice femeie care îi poate reține atenția lui Thamos mai mult de o noapte trebuie să fie specială.

Leesha aproape că zâmbise, la rândul ei, însă cuvintele o înghețară. Jessa era elegantă și frumoasă și conducea bordelul regal. Se culcase oare cu Thamos? Sau celelalte fete de jos? Pe noapte, poate le avusese pe toate!

Jessa luă o ceșcuță cu farfuriuță din serviciul de ceai din argint, care valora o avere în Angiersul sărac în metale, și o umplu.

— Frații regali ne vizitează des, remarcă ea. Rhinebeck și Mickael. Nici Păstorul Pether nu a ezitat vreodată să își azvârle robele aici. Nici nu îți dai seama că unele dintre fetele mele sunt băieți.

Leesha luă ceașca, forțându-se să nu-i tremure mâna.

— Dar Thamos..., continuă Jessa. Thamos a venit o singură dată și nu s-a mai întors de atunci. A preferat întotdeauna să vâneze singur.

— Iar asta ce mă face? întrebă Leesha. Pradă?
— În dragoste, ambii parteneri pot fi pradă, spuse Jessa. Asta o face atât de minunată.
— Ai încercat să furi rețeta de foc demonic lichid de la Bruna? întrebă Leesha.
Dacă pe Jessa o surprinse îndrăzneala ei, nu dădu niciun semn.
— Da, răspunse ea. Femeia avea aproape nouăzeci de ani și, după ce s-a născut prințul, vorbea numai despre cum se va întoarce în Văiugă. Știam că nu aveam să o revăd vreodată și mă temeam că secretul urma să moară cu ea.
— Bruna nu te-a pomenit niciodată, spuse Leesha. Nici măcar o dată în toți anii pe care i-am petrecut la ea.
Jessa zâmbi dureros.
— Da. Nimeni nu putea ține o supărare ca Baba Bruna. Dar am iubit-o, chiar și așa, și mi-a părut rău că ne-am despărțit în felul acela. Cum a murit? S-a chinuit?
Leesha se uită în ceașcă.
— Nu eram acolo. A doborât-o dizenteria. Vika a implorat-o să nu meargă să-i vadă pe bolnavi, i-a spus că era prea în vârstă…
— Dar asta nu a împiedicat-o să stea departe de copiii ei, când aveau nevoie de ea, spuse Jessa.
— Întocmai, confirmă Leesha.
— Am încercat o dată sau de două ori, de-a lungul anilor, să repar lucrurile cu Jizell, zise Jessa. Nu pe cât de des aș fi putut, însă eram mândră, și am fost tratată mereu cu tăcere.
— Jizell poate fi la fel de încăpățânată ca Bruna, spuse Leesha.
— Și ucenica ei? întrebă Jessa.
— Eu am probleme mai mari decât o tentativă de furt din urmă cu treizeci și cinci de ani, așa că nu există motive de supărare.
— Focul demonic lichid nici nu mai este cea mai puternică armă. Această magie în hora deșertului îl face să pară un foc de artificii, mi s-a zis.
— Magie *hora*, o corectă Leesha.
Jessa râse.
— Așa are mai mult sens! Deși horele pot schimba și ele cursul deciziilor într-un ducat, firește.

Leesha rezistă pornirii de a-și atinge burta, deși cu siguranță Jessa îi cunoștea starea.

— Așa este.

— Trecem la afaceri, atunci? întrebă Jessa.

Leesha încuviință.

— Care este evaluarea ta privind starea lui Rhinebeck?

— Este lipsit de sămânță, spuse Jessa, direct. O spun de douăzeci de ani, însă Araine nici nu vrea să audă. E disperată să găsească un leac inexistent.

— Care sunt dovezile care-ți susțin diagnosticul?

— În afară de cele șase neveste avute în peste douăzeci de ani, niciuna fără măcar o întârziere a sângerării? întrebă Jessa. Ca să nu mai vorbesc de fetele mele. Indiferent ce ar spune vrăjitoarea nisipului, nu le dau ceai de rodiu favoritelor lui Rhinebeck. Araine și-ar fi divorțat și recăsătorit fiul într-o secundă, dacă credea că asta i-ar asigura moștenirea. Multe dintre ele au absolvit și s-au dovedit atât de fertile, încât burțile li se umflau doar dacă ședeau în poala unui bărbat și-i gâdilau bărbia.

Leesha știa deja toate astea.

— Asta e tot?

— Firește că nu, spuse Jessa.

Scoase un catastif legat în piele și i-l întinse Leeshei, care îl deschise și începu să îl răsfoiască. Menționa toate testele făcute de Jessa, toate ierburile și leacurile pe care le încercase și rezultatele lor, totul scris de o mână sigură, după metodele meticuloase predate de Bruna.

— Le-am spus fetelor mele să îl mângâie până se sloboade într-un pahar, ca să mă uit la sământa lui într-o cameră cu lentile, adăugă ea. Are doar câțiva mormoloci și chiar și ăia înoată în cercuri, ciocnindu-se unii de alții de parcă ar fi beți.

— Mi-ar plăcea să văd și eu.

— În ce scop?

— Ar putea exista un blocaj pe care să-l pot rezolva printr-o operație, zise Leesha.

Jessa clătină din cap.

— Chiar dacă ai dispune de toate resursele din Era Științei, este treabă delicată, iar asta presupunând că ducele îți va permite să te apropii de bărbăția lui cu un cuțit în mână.

— Atunci, voi folosi magie *hora*, spuse Leesha. Știu o femeie vindecată așa, care trecuse de zeci de ani de perioada fertilă.

— Crezi că Rhinebeck te va lăsa să arunci o vrajă asupra lui? întrebă Jessa. E ca și cum ai cere frânghia călăului.

— Mai vedem, zise Leesha. Dar, deocamdată, mi-ar plăcea să îi văd sămânța. Ai putea…?

— Să dobândesc o mostră pentru tine? râse Jessa. Firește. Dar ai putea s-o obții chiar tu, dacă vrei. Însărcinată sau nu, Rhinebeck nu ar ezita dacă ar avea șansa să-și încornoreze propriul frate.

— Asta nu se va întâmpla! spuse Leesha.

— Nu ar trebui să te culci cu el. Fetele mele l-au obișnuit cu mâna de femeie. Îți va lua doar un minut.

Leesha inspiră adânc, înghițindu-și repulsia.

— Îmi faci tu rost sau îi cer ducesei?

Jessa văzu că mersese prea departe.

— Îți trimit mostra în iatac, la gheață, de îndată ce o dobândesc. Poate chiar în noaptea asta.

22. BALUL BURLACILOR

333 D.Î., IARNA

Se auzi o bătaie în ușă, iar Leesha tresări. Se uită la ceas. Era aproape miezul nopții.

Ar fi putut fi din nou Rojer, însă Leesha nu prea credea asta, doar dacă nu o fi fost vreo urgență. Să spere că ar fi putut fi Thamos? Vizitele în miez de noapte fuseseră regula, când erau împreună, și el se uitase lung la ea cât durase cina. Leesha se prefăcuse, la început, că nu observă, însă apoi îl privise în ochi, așteptându-se să privească în altă parte, stânjenit.

Dar nu făcuse asta. Ochii lui se afundaseră într-ai ei, iar ea le simțise fierbințeala. Nu mai vorbiseră din noaptea aceea, pe drum, însă urma să se îndrepte spre sud în două zile și erau multe nespuse încă. Știau asta, și el, și ea.

Wonda ațipise într-unul dintre scaune, însă, de la vizita surpriză a lui Rojer, refuzase să se retragă înainte ca Leesha să adoarmă. Se scutură de somn și se îndreptă, când se apropie de ușă.

Leesha vârî iute mâna în sertarul de sus al mesei, scoțând oglinda de mână și privindu-și părul și fața. Era un gest vanitos, dar nu îi păsa. Își vârî un deget în partea din față a rochiei, o trase în jos și își săltă decolteul.

Dar nu era Thamos. Rosal fu cea care săltă în încăpere, cu o casetă din lemn lăcuit.

— Te-a văzut cineva? întrebă Leesha, încercând să nu pară dezamăgită. Ducele…

Rosal clătină din cap și chicoti.

— L-am fiert bine pe Alteța Sa, înainte de a-l goli. Leșinase deja, înainte să mă opresc din mângâiat.

Așeză cutia pe masă, ridicând capacul. Interiorul era prelucrat și umplut cu gheață pisată, pe care se aflau niște sticluțe minuscule, de cristal, conținând un lichid dens și încețoșat.

Închise capacul.

— Cât e de proaspătă?

— N-are nici jumătate de oră. Am mers prin tunel.

Leesha se întrebă dacă tunelul era la fel de bine glifat precum restul zidurilor sale.

— Este pură? Fără alte… lichide amestecate?

Rosal zâmbi.

— Întrebi dacă în sticluțe se află și salivă? Maestra Jessa mi-ar lua capul dacă aș aduce o asemenea mostră. Nu folosesc nici măcar ulei. Îl mulg pe uscat.

Leesha se cutremură la imaginea mintală a unui Rhinebeck corpolent, icnind și tresărind sub mișcările lui Rosal.

— Pare să îți placă munca ta.

Rosal ridică din umeri.

— E mai bine decât să lucrez în atelierul de lacuri al tatii, cu capul gata să explodeze oricând de la vapori. Nu-i atât de rău să exersezi trucuri de nevastă pe cei din familia regală. Maestra Jessa ne-a învățat cum să conducem dansul, golind atât pungi, cât și saci de sămânță.

— Deci ești aici de bunăvoie? întrebă Leesha.

Rosal încuviință.

— Da. Însă nu îmi va lipsi, după ce absolv. Abia aștept să îmi trăiesc viața!

Fata alunecă afară din cameră, lăsând în urma ei o sugestie de parfum de trandafiri. Leesha începu imediat să își lustruiască și să își asambleze camera cu lentile. Puse o picătură din sămânța ducelui pe sticlă și ajustă lentilele, până când celulele se văzură foarte bine. Era așa cum descrisese Jessa: puține semințe active. Își puse lentilele glifate, iar lucrurile îi părură și mai rele. O mostră sănătoasă ar fi trebuit să strălucească de viață, însă a lui Rhinebeck era cenușie ca un cer înnorat.

Speranțele Ducesei-mame într-o operație se evaporară. Dacă semințele nu îi atingeau canalul, ar fi putut corecta situația. Dar dacă erau moarte…

•

Gared se plimba de colo până colo, încleștându-și pumnii imenși, apoi descleștându-i. Un tânăr paj privea, îngrozit, felul în care umerii săi aduși amenințau să sfâșie cusăturile jachetei sale fine.

— Pe noapte, Gar, stai jos și fumează o afurisită de pipă!

Rojer sugea deja din a lui, cu picioarele sprijinite pe măsuța pentru ceai.

Gared clătină din cap.

— Nu vreau să miros a fum.

Părul lui era uns cu ulei și legat la ceafă cu o fundă de catifea. Barba, tăiată scurt. Haina lui de lână primise blazonul său cel nou, o secure cu două tăișuri încrucișată cu o macetă, în fața unui copac. Gared privise blazonul ore bune, când croitorul i-l arătase pentru aprobare. Omul fusese nevoit să i-l smulgă din mâini ca să-l poată coase pe jachetă.

— Atunci, bea ceva, spuse Rojer, turnând două cupe, în timp ce bărbatul imens continua să se fâțâie.

— Da, ca să mă pot bâlbâi, indiferent ce cuvinte tâmpite reușesc să scuip, se plânse Gared.

— Gata cu vorbele astea! Nu ești prost doar fiindcă n-ai fost crescut într-un conac.

— Atunci, de ce simt că râd de mine la fiecare cuvânt pe care-l rostesc? întrebă Gared.

— Probabil fiindcă așa este, zise Rojer, golind paharul de coniac. Cei cu sânge regal se înțeapă încontinuu, chiar și în timp ce zâmbesc și vorbesc despre vreme.

— Eu nu vreau o soție ca asta, spuse Gared.

— Atunci, nu o alege așa! Tu decizi, la noapte, chiar dacă nu pare. Nu trebuie să te însori cu nimeni forțat.

— Dar dacă nu-mi place niciuna? Ducele a spus că trebuie să mă întorc în Văiugă cu o fată de curtat. Dacă Ducesa-mamă se satură și alege ea în locul meu?

Rojer râse scurt.

— Înfrunți fără tresărire demoni ai pietrei de șapte metri înălțime și te sperii de o femeie care-i jumătate cât tine și are de trei ori anii tăi?

Gared chicoti.

— Nu m-am gândit așa la asta, însă… da, bănuiesc că asta fac. Îmi aduce aminte de Baba Bruna, în versiunea mai înspăimântătoare.

— Ai trac, atât, spuse Rojer, luând coniacul pe care i-l turnase lui Gared și golind și paharul acela. Va fi bine, după ce începe.

Gared începu să se plimbe iar, apoi se opri.

— Crezi că Rosal va fi acolo? Inspiră adânc, parcă pentru a-și aminti parfumul ei. Are un nume drăguț. Mirosea a trandafiri.

— Ai grijă, Gar, îl avertiză Rojer. Știu că arăta minunat, dar nu vrei să te însori cu una dintre fetele Jessei.

— De ce nu? întrebă Gared.

— Fiindcă ducele și frații săi vor râde mereu de tine. Rojer se strâmbă. În plus, ai dori să săruți o gură care s-a aflat pe ciocănitoarea lui Rhinebeck?

Gared strânse un pumn cărnos și i-l băgă sub nas lui Rojer.

— Adevărat sau nu, să nu aud că vorbești așa despre ea, Rojer. Nu dacă vrei să-ți păstrezi dinții!

Rojer scoase un fluierat.

— Chiar ai picat în plasă, nu-i așa?

— Ce plasă?

— Jessa ți-a prezentat fata cu un scop, zise Rojer. Pariez că este eleva ei favorită. Singura ei menire a fost să-ți atragă atenția.

Gared ridică din umeri.

— De ce ar face-o asta diferită de celelalte?

— Am spus doar să fii atent. Fetele Jessei pot fi… periculoase. Obțin ce vor de la un bărbat și îl fac să creadă că a fost ideea lui.

— Taica mi-a spus că așa sunt toate căsniciile. Zici că la tine e diferit?

Rojer își vârî pipa în gură, omițând răspunsul.

•

Rojer și cvartetul său se aflau într-o scoică pentru amplificarea sunetului din spatele lui Gared, care era în centrul scenei, alături de Ducesa Araine. Tânărul baron arăta foarte mult ca un mire așteptând la altar.

Sala de bal era deja plină de crema înaltei societăți: sânge regal, negustori bogați și soțiile lor, cu toții îmbrăcați de gală. Dar, dincolo de ușile duble, impunătoare, de la capătul îndepărtat al încăperii, se afla un șir lung de tinere debutante, care așteptau să fie anunțate.

Ducesa îl trase de câteva ori de guler pe Gared.

— Ești gata, băiete?

— Cred că mi se face rău.

— N-aș recomanda, spuse Araine, dând la o parte un fir de praf de pe jacheta baronului, însă mă îndoiesc că ți-ar subția rândurile de pretendente. Nu orice burlac are o baronie în buzunar. Merită să ignori o cămașă pătată de vomă pentru asta.

Gared păli, iar Araine râse.

— O tânără mireasă cu care să faci copii nu prea este o condamnare la moarte. Bucură-te cât durează!

Îi arse una peste fund cu bastonul de mers, iar Gared tresări.

— Tot ce trebuie să faci este să stai aici, cât timp Jasin prezintă debutantele. Odată ce încheie, poți ieși și-ți poți goli stomacul, înainte de dans.

Îi făcu semn lui Jasin să deschidă ușile. Imediat, Rojer își duse scripca sub bărbie, iar Kendall îl imită și cântară pentru prima intrare. Fiecare femeie își alesese muzica însoțitoare, melodia pe care o ceruseră pe carnetul de dans. Cvartetul lui Rojer exersase zile în șir ca să le învețe pe toate.

— Domnișoara Kareen Easterly, fiică a contelui Alen din Podul peste Fluviu! strigă Jasin.

Rojer schimbă melodia. Kareen alesese un cântec lent, atât pentru intimitate, cât și pentru șansa de a parcurge drumul parcă plutind, lungind perioada petrecută în centrul atenției.

O alegere proastă, fiindcă Gared avea să fie cu nasul îngropat în norul de parfum al femeii pentru tot dansul, iar când se termina nu avea să știe cum să fugă de ea mai repede.

Kareen urcă treptele prin stânga, apoi se mișcă spre centrul scenei, bucurându-se de toate privirile, în timp ce Gared îi făcea o plecăciune. Ar fi putut rămâne acolo toată noaptea, bucurându-se de urale și de aplauze, dacă Jasin nu ar fi deschis ușa pentru a primi următoarea femeie. Kareen îi făcu cu ochiul când se deplasă încetișor să coboare prin stânga scenei.

— Domnișoara Dinese Wardgood, fiica lordului Wardgood din Klatul de Sud.

Dinny alesese un vals, care avea să-l facă pe Gared să se împiedice de toți cei din încăpere. Existau șanse să agraveze pedeapsa, recitându-i poezie încontinuu.

Araine aranjase ca multe dintre tinerele aspirante să ocupe locuri lângă Gared, la cina din fiecare seară, însă acestea două fuseseră cel mai des invitate. Tații lor puternici își permiteau să le cumpere un nivel de acces la care alții nici nu visau. Era limpede că erau favoriții politici, însă, dacă restul debutantelor nu erau animale de fermă, cele două aveau șanse foarte reduse de a deveni Regina Balului.

Dinny îi făcu discret cu mâna lui Gared, în timp ce părăsea scena prin stânga, însă, la fel ca în cazul lui Kareen, tânărul baron nu dădu niciun semn că ar fi remarcat. Își ținu ochii ațintiți la uși, așteptând ceva care să îi dea speranță.

Rojer cântă prezentare după prezentare, însă Gared rămase neimpresionat.

— Domnișoara Emelia Lacquer, fiica lui Albert Lacquer din Dealul Negustorilor!

O clipă, Gared rămase liniștit, însă apoi se îmbățoșă și se aplecă în față.

Rojer privi spre ușă. Ar fi trebuit să ghicească. Toate fetele Jessei alegeau „nume de jos”, în timp ce lucrau, nume la care renunțau după absolvire, când își reluau numele din naștere.

Era Rosal.

Gared privi cu atenție cum alunecă spre scenă. Dacă era privirea unui vânător sau privirea speriată a prăzii, Rojer nu își putu da seama.

Din clipa aceea, Gared nu mai avu ochi decât pentru ea, încât ajunse să ignore ultimele femei care intrară, cu excepția momentului în care traversară scena. Din fericire, mai rămăseseră doar câteva, dar mai toată lumea remarcase deja neatenția lui Gared. Arătau spre Emelia și șușoteau între ei.

Rojer oftă. Toată lumea care era cineva participa la bal, inclusiv câțiva bărbați care fuseseră cu siguranță la bordelul regal în ultimele optsprezece luni. Emelia își schimbase coafura și alesese o rochie modestă, astfel încât arăta foarte diferit de cum arătase la Jessa, însă, mai devreme sau mai târziu, cineva avea să o recunoască.

•

Leesha era singură la bal. Făcuse tot ce îi stătuse în puteri să o convingă pe Wonda să aleagă o rochie pentru eveniment, însă fata ajunsese să țipe și să își smulgă de pe trup ultima rochie. Leesha crezuse că croitoreasa avea să facă un atac.

— Nu sunt eu! strigase Wonda. Te iubesc, maestră! Aș încasa o sută de săgeți de arbaletă pentru tine. Dar tu și toți demonii din Miez nu mă puteți forța să mai port vreo nenorocită de rochie cât trăiesc.

Ce ar fi putut să facă Leesha în afară de a-și cere scuze? Wonda se afla acum lângă perete, cu celelalte gărzi. Își tăiase părul și îl dăduse pe spate, cu ulei, arătându-și cu mândrie liniile zimțate lăsate de ghearele demonului pe față.

Leesha zâmbi. Era un început. Trebuia să-i mulțumească Jessei, deoarece vorbele ei o atinseseră pe fată acolo unde propriile cuvinte eșuaseră.

Se auzi un icnet colectiv și toți ridicară privirile, văzându-l pe Gared ignorând scările și sărind de pe scenă la fel de ușor cum ar fi sărit altcineva de pe un scăunel. Invitații, luați prin surprindere, ezitară, apoi se adunară să îl salute.

De ezitarea lor avu nevoie Gared ca să treacă pe lângă ei, iar picioarele lui lungi îl purtară iute prin sala de bal, spre locul în care se afla Emelia, împreună cu părinții ei. Cei cu sânge regal și nobilii rămaseră cu gurile căscate, iar Albert Lacquer remarcă, chiar dacă Gared nu. Tresări nervos când Gared îi strânse mâna cu putere, însă mama Emeliei, de asemenea o frumusețe, zâmbi larg, plină de mândrie.

Gared fusese mereu un bărbat simplu și direct. Uneori, le prindea bine și celor plini de fasoane să afle că nu totul este un joc secret, cu cărți ascunse.

Leesha îi fusese promisă cândva lui Gared, însă acum era un bărbat mai bun, din multe puncte de vedere, chiar dacă se culcase cu mama ei. O parte din ea voia să îl sfătuiască împotriva alegerii. Emelia era impunătoare și alunecoasă. Dar Elona era la fel. La fel și Leesha, dacă recunoștea. Poate că Gared avea nevoie de asta la o femeie.

Emelia purta cu sine riscul unui scandal, însă nu mai mult decât Gared însuși, chiar dacă fără să o știe. Dacă Elona dădea naștere unui gigant, lumea avea să adune curând doi cu doi. Nici măcar Gared nu era atât de orb, încât să nu vadă asta.

— Aș da orice să știu ce îți trece prin minte! spuse o voce din spatele ei.

Leesha tresări. Era atât de pierdută în gânduri, încât nu îl remarcase pe Thamos, apropiindu-se din spatele ei. Acesta se plecă. Dar se rugase pentru clipa asta și era pregătită. Își cuprinse emoțiile într-un pumn de fier, aruncându-le într-o gaură adâncă, apoi se întoarse și făcu o reverență plină de eleganță.

Oricât de dură ar fi fost Wonda cu croitoreasa, Leesha fusese și mai rea. Se agitase pentru fiecare cusătură și fiecare încrețitură a rochiei sale de mătase, creată pentru a-i ascunde burta în creștere în umbra unui decolteu pe care nici măcar femeile nu îl puteau ignora.

Își înghiți un zâmbet când văzu că privirea lui Thamos i se lipește de piept, când se înclina. Contele era absolut uluitor, cu cizmele sale lustruite și uniforma sa de ceremonie, din catifea și mătase, cu epoleți și ciucuri aurii. O duzină de medalii din aur

lăcuit îi acopereau partea stângă a pieptului, iar sulița lui de paradă i se înălța peste umăr, într-o teacă încrustată cu pietre prețioase.

Dar, dacă decolteul ei îi prinsese privirea, chipul frumos al lui Thamos o prinse pe a ei și o reținu. Barba lui era îngrijită și niciun fir de păr din cap nu era nelalocul lui. Voia să își vâre mâinile în el, ciufulind șuvițele perfecte, ude de sudoare în timp ce o pătrundea.

Leesha simți că se umezește. Era ultima noapte înainte ca el să pornească spre sud și dorea să îl aibă din nou, înainte să plece. Murea dacă nu s-ar fi întâmplat așa.

— Nimic important, domnul meu! spuse ea.

— Minciuni! zise Thamos, care părea obosit. Dar ar trebui să fiu obișnuit cu asta. În spatele ochilor tăi nu se petrece nimic important niciodată, Leesha Paper.

Leesha înghiți în sec. Merita asta.

— Gared pare să își fi ales deja Regina Balului, spuse arătând spre cei doi, care se priveau în ochi. Cântăream potrivirea. Apoi, făcu un semn din cap spre Wonda. Și mă gândeam cum s-a revoltat Wonda împotriva rochiei pe care o rugasem să o poarte.

Thamos mormăi.

— Fata are dreptate. Mama dă baluri ca acesta de ani de zile. Aș prefera să mă lupt cu miezingii.

— Baronul din Văiugă nu e singurul burlac prezent în seara asta, continuă Leesha. Contele încă are nevoie de o contesă.

Chiar atunci se auziră clopoței și toată lumea ridică privirea și o văzu pe Ducesa-mamă, stând lângă Kareen Easterly. În spatele ei se aflau cei cu sânge regal, pe care îi ignorase Gared, încercând și nereușind să își ascundă vexarea.

— Se pare că Baronul din Văiugă dorește să scurtăm formalitățile, spuse Thamos chicotind. Familia Easterly are mai multe șanse la tron decât mama. Nu sunt obișnuiți să fie ignorați.

Într-adevăr, Araine îi făcu semn lui Rojer să înceapă primul dans, iar Saltimbancul nu era prost să refuze. Începu cântecul lent pentru care Kareen începuse să se apropie deja, pe covor.

Thamos făcu un pas în spate, întinzând mâna, cu o plecăciune.

— Oi fi având nevoie de o contesă, dar nu am nicio dorință să caut una în ultima noapte pe care o petrec în Angiers. Dansezi cu mine?

— Dacă îmi pun brațele în jurul tău, Alteță, spuse Leesha, luându-i mâna și apropiindu-se, s-ar putea să nu îți mai dau drumul.

Thamos îi puse o mână pe talie.

— S-ar putea să fii nevoită! Mama ne-a chemat pe amândoi în grădină, după primul dans.

— Acum?! făcu Leesha, nevenindu-i să creadă. În miezul balului, când tu pleci dimineață, Creatorul știe unde?

— I-am spus aceleași lucruri și mamei, dar mi-a răspuns că, dacă pun vreun preț pe pielea mea, trebuie să te iau și să venim.

Trecură pe lângă Gared pe ringul de dans. Se strâmba, iar, când Leesha prinse o urmă din parfumul lui Kareen, nu îi fu greu să își dea seama de ce. Simți că i se înfundă sinusurile și că îi pulsează un mușchi la tâmplă, amenințând cu o migrenă cumplită.

Durerea încă persista când Thamos o conduse pe ringul de dans și spre o ieșire laterală. Wonda vru să îi urmeze, însă Leesha îi făcu un semn și fata înțelese ideea, lipindu-se din nou de perete.

Se strecurară pe coridoare tăcute, văzuți doar de câțiva servitori, care știau să-și țină ochii în podea.

Nu mai întâlniră pe nimeni când se apropiară de ieșirea spre grădina privată a lui Araine. Holul era lung și întunecos, plin de nișe întunecate, care adăposteau statui ale ducilor din vechime. Leesha se opri, oprindu-l și pe Thamos.

— Ce este? întrebă el.

Leesha se strecură în spatele statuii lui Rhinebeck. Era un portret flatant, însă chiar și o reprezentare flatantă a actualului duce era suficient de lată pentru a umbri întreaga nișă.

— Am o migrenă.

Îl smulse după ea, iar Thamos opuse doar o rezistență simbolică. Pentru orice alt cuplu, cuvintele acelea ar fi însemnat finalul oricăror idei romantice pentru noapte, însă pentru Leesha însemnau taman opusul și Thamos știa asta. Înainte să poată spune ceva care să întrerupă cursul evenimentelor, ea își lipi gura de a lui.

El încremeni o clipă, însă o îmbrățișă strâns apoi, strecurându-și limba în gura ei. Leesha îl prinse de ceafă și îl trase de păr, trăgându-i limba mai adânc.

El icni, pipăind-o. Cumva, sânii îi ieșiseră din rochie, iar Thamos îi apucă, în timp ce ea se împingea mai aproape de el, lăsându-i părul pentru a-l apuca prin izmene. Era tare, iar ea nu irosi timpul, îi desfăcu șireturile și îl eliberă.

— Nu avem timp, șopti el.

— Atunci, nu trebuie să fii blând, spuse ea, întorcându-se și ridicându-și rochia, în timp ce se apleca peste piedestal.

•

Gared își făcu datoria și dansă cu fiecare tânără debutantă de la bal. Era ciudat de privit. Mult mai înalt decât oricare dintre femeile din Angiers, călcă și pe niște degete de la picioare delicate, în timp ce încerca să țină pasul.

Dar și mai rea era privirea concentrată de pe chipul lui, mai potrivită pentru lupta cu miezingii decât pentru dansul cu femei tinere și frumoase. Arăta de parcă ar fi încercat din greu să supraviețuiască.

Asta până când veni rândul Emeliei. Atunci, chipul marelui Tăietor se lumină și păru să plutească. Din punctul lui de vedere, își găsise mireasa și tot aurul din Podul peste Fluviu nu l-ar fi putut convinge altminteri.

Kendall remarcă și ea, așa că își lungi soloul la scripcă, lăsându-le celor doi mai mult timp pentru a se privi în ochi. Amanvah și Sikvah își sincronizară vocile, aruncând o vrajă asupra tânărului cuplu, la fel de ușor precum ar fi vrăjit un miezing.

Jasin își păstră masca de Saltimbanc, zâmbind în timp ce dansa cu femei bogate, cu sânge regal, iar soții lor se adunau laolaltă, indiferenți. Însă, din când în când, mai ridica privirea spre scenă, făcându-l pe Rojer să îl treacă fiori reci.

Rojer își permise să zâmbească și el. Răzbunarea lui era departe de a se fi realizat pe deplin și, deși nu știa care era următorul pas, pentru moment Jasin se confrunta cu umilințe zilnice, iar Rojer era încântat.

Apoi însă Jasin se uită cu înțeles la Gared și la Emelia, apoi înapoi la Rojer, cu un zâmbet larg pe față.

Știe.

Firește că știa. Dacă lucrurile nu se schimbaseră de pe vremea lui Arrick, accesul regulat la bordelul regal era unul dintre privilegiile vestitorului. Jasin nu doar că știa că Emelia era, de fapt, Rosal, târfa, însă Rojer putea paria pe niște klați că o avusese chiar el.

Iar Rojer nu voia să parieze că avea să păstreze secretul.

•

Araine și ministrul Janson așteptau în grădină, când sosiră Leesha și Thamos. Fuseseră atârnate câteva felinare, însă umbrele erau adânci și amenințătoare. În ciuda încrederii ei în femeie, Leesha își puse lentilele glifate, căutând pericole ascunse.

— Întâlnirea asta este cât se poate de clandestină, spuse ea. Există un motiv pentru care a trebuit să părăsim balul în ultima noapte a lui Thamos în Angiers?

— Și încă unul foarte bun, spuse Araine. Trebuie să îmi cunoașteți arma secretă și nu putem face asta înăuntru. Băiatul miroase mai rău decât o oală de noapte.

— Băiatul?

— Briar, dragule, spuse Araine, cu blândețe, ieși, te rog.

Leesha tresări când apăru un băiat, ieșind dintr-un pâlc de buruieni de la nici trei metri distanță. Cum de nu îl văzuse? Cu lentilele glifate, aura lui ar fi trebuit să strălucească asemenea unei torțe.

Dar nu era așa. Aura lui era atât de slabă, încât crezu că era pe moarte, însă el se mișcă rapid și grațios, ajungând lângă ducesă. Nu putea avea mai mult de șaisprezece veri. Era înalt, slab și musculos. De umăr își agățase un scut rotund, glifat, de *Sharurn*, însă purta pantaloni și tunică din Thesa.

Trăsăturile lui nu erau nici krasiane, nici thesane. Era dificil să le vadă bine, fiindcă băiatul era extraordinar de murdar.

Așa cum îi avertizase ducesa, duhoarea lui era copleșitoare. Nările Leeshei fremătară. Era un amestec de sudoare băiețească stătută, însă și mai puternic era izul de rădăcina porcului. Sfărâmase frunzele și se frecase cu ele pe piele, de parcă ar fi folosit o loțiune. Hainele lui erau acoperite cu pete de sevă. Acestea adunaseră un strat de murdărie, însă mirosul nu fusese deloc atenuat.

— Ne scuzați șiretlicul! spuse Araine. Briar pretinde că niciun demon nu îl poate vedea dacă el nu dorește asta, iar eu m-am întrebat dacă se aplică și lentilelor tale fascinante.

Leesha nu răspunse, însă ducesa își primise deja răspunsul. Oare îi pomenise vreodată despre lentile? Femeia știa mai multe decât lăsa să pară.

— Leesha, Thamos, acesta este Briar Damaj, spuse Araine, iar băiatul scoase un icnet spre ei.

Era un sunet gutural, dur și animalic.

Damaj. Era un nume de familie krasian. Asta însemna că era din același clan ca Inevera și Amanvah, deși relația putea să fi dispărut cu sute de generații în urmă. Clanul Damaj își putea enumera strămoșii până în timpul lui Kaji.

Dar Briar era un nume din Lakton. Băiatul era metis, însă Leesha nu știuse că se aflase vreun krasian la miazănoapte, înainte de invazie. Trăsăturile lui ar fi putut deveni comune, în câțiva ani, însă era prima dată când vedea așa ceva. Era oare fiu de Mesager?

— Îmi pare bine să te cunosc, Briar, spuse Leesha, întinzându-i mâna, însă Briar se încordă și se dădu înapoi. Ea își coborî mâna și îi zâmbi. Demonilor nu le place mirosul ăsta, nu-i așa?

Asta păru să-l relaxeze pe băiat.

— Le face rău, dacă miros prea mult. Miezii detestă buruiana asta.

Leesha încuviință, inspectând aura băiatului. Nu știuse că mirosul le provoca rău miezingilor, dar avea sens. Buruiana aceea era ingredientul principal în vindecarea afecțiunilor provocate de ei, iar miezingii erau cunoscuți pentru că evitau zonele unde creștea.

Dar asta nu era tot. Privi magia înconjurătoare scurgându-se de-a lungul pământului din grădini ca o ceață. De obicei, magia era atrasă de lucrurile vii, dacă în zonă nu existau glife. Magia îl evita pe Briar așa cum uleiul evită apa.

Oare buruiana ar fi putut respinge magia? Asta ar fi explicat multe dintre proprietățile sale și ar fi făcut iarba aceea prețioasă și mai utilă.

— Briar s-a dovedit neprețuit pentru rezistență, spuse Araine. Vorbește krasiană și poate trece drept unul dintre ei. Mai ales, se poate mișca și ziua, și noaptea, așa ca Omul vostru Pictat, doar că fără iluzia grandorii.

Leesha ignoră ghimpele. Araine nu exagera când spunea că băiatul era nepreţuit. Era o resursă inestimabilă, pe care ducesa nu ar fi împărtăşit-o cu uşurinţă, nici măcar cu ea.

— Briar are contacte în Lakton, spuse Araine. Vă poate ghida forţele de la Văiugă, evitând patrulele krasiane, şi poate aranja o întâlnire cu stăpânii docurilor. Se folosesc de o mănăstire de lângă lac ca bază.

Thamos ridică o sprânceană.

— Rhinebeck ştie?

Araine râse.

— Fireşte că nu. Din câte ştie el, ai găsit singur rezistenţa. Dar el te-a trimis şi, orice promisiuni vei face, va trebui să le respecte.

— Şi despre ce promisiuni vorbim? întrebă Thamos.

Araine îi făcu semn lui Janson, care îi întinse contelui un pergament rulat. Thamos îl deschise şi citi repede. Leesha se aplecă să citească peste umărul lui.

— Prin asta, laktonienii îmi jură mie credinţă, spuse Thamos.

— De ce să nu facem cereri, dacă ne angajăm să le venim în ajutor? întrebă Janson. Ei sunt cei sub asediu, nu noi.

— Încă nu, remarcă Leesha.

— Dar ministrul are dreptate, zise Araine. Au nevoie de noi mai mult decât avem noi de ei acum, un fapt pe care am fi nesăbuiţi să îl ignorăm când deschidem negocierile. Soldaţii lor vor urma ordinele tale, dacă este să intrăm în luptă. Partea aceea nu este negociabilă.

— Înţeleg, spuse Thamos cu o voce gâtuită. Dar vrei să îmi jure credinţă *mie*, nu lui Rhinebeck.

— Eşti lordul comandant al Soldaţilor de Lemn şi Conte al Văiugii, zise Araine. Pentru ei, are sens să se alieze direct cu tine.

Thamos clătină din cap.

— Rhinebeck nu va vedea lucrurile aşa.

— Rhinebeck nu va avea de ales, spuse Araine, iar vocea ei se transformase în bici. Când va afla, tratatul va fi deja semnat, iar tu vei fi prea departe, cu trei armate la dispoziţie. Nu va avea puterea de a ţi se opune.

— Să mi se opună? întrebă Thamos. Vrei să iau locul demonului deşertului şi să cuceresc Thesa?

— Nu îți cer să devii un cuceritor, spuse Araine. Nu de asta avem nevoie.

— Atunci, de ce avem nevoie, mamă? întrebă Thamos.

— De un rege! spuse Araine. Nu de un demon și nici de un Izbăvitor. Thesa are nevoie de un rege.

Thamos o privi uluit, iar Araine făcu un pas în față și îi luă fața în mâini.

— Băiatul meu drag, nu te gândi acum la asta. Gândește-te la cum să rămâi în viață, să faci ce trebuie făcut, și să te întorci la cei care te iubesc.

Îl îmbrățișă strâns, ștergându-și lacrimile din ochi înainte să se tragă înapoi.

— Ai timp până în zori să îți pui lucrurile în ordine și să-ți iei la revedere, continuă ea. Judecând după culoarea din obrajii voștri din momentul în care ați ajuns, aș zice că te-ai ocupat deja de o parte.

Se întoarse, luându-i cu sine pe Briar și pe Janson, și îi lăsă pe Leesha și pe Thamos singuri în grădină. El își deschise brațele, iar ea îi căzu la piept, îmbrățișându-l strâns. O strânse și el, iar ea începu să suspine într-o cută a mantiei lui.

— Nu pleca! îl imploră ea, știind că era o cerere prostească.

— Nu am de ales, câtă vreme mama și fratele meu s-au aliat, spuse Thamos. Mi-ar lua Văiuga. I-ar da-o lui Mickael, probabil. Îi pare rău că nu a luat-o el, la fel și lui Pether. Niciunul nu și-a dorit locul ăla, când li s-a oferit, acum câteva luni, însă amândoi îl privesc acum cu lăcomie.

— Asta fiindcă ai construit atât de multe acolo. Cei din Văiugă știu asta. Odată ce te vei întoarce, nicio misivă din Angiers nu va putea să ți-l ia, chiar dacă ar încerca.

— Poate, dacă mi-aș dori să pornesc un război cu fratele meu și nu să-l câștig pe cel cu krasianii, spuse Thamos. Dar cineva trebuie să întoarcă soarta. Dacă ei cuceresc Laktonul, e doar o chestiune de timp până când înghit tot ce se află la sud de graniță. Cine s-o facă dacă nu eu? Neprețuitul tău Arlen Bales a dispărut.

Cuvintele erau pline de amărăciune, însă Leesha ignoră înțepătura.

— Atunci, ia-mă cu tine!

— Nu fi ridicolă! spuse Thamos. Vorbim de săptămâni de călătorie pe teritoriu inamic, iar tu ești însărcinată în cinci luni.

— Am fost suficient de puternică să mă opun unei haite de asasini miezingi, zise Leesha. Crezi că nu pot să le rezist krasianilor?

— Krasianii luptă la lumina zilei, îi aminti Thamos. Îți vor proteja *hora* copilul de sulițe și săgeți cât timp arde soarele?

Leesha știa că are dreptate, însă tot o supăra gândul.

— Se folosesc de tine și Rhinebeck, și Araine. Ești doar un pion în intrigile lor politice.

— Și tu ce faci, Leesha? întrebă Thamos. Ai știut cum va arăta, când ai transformat într-un spectacol faptul că ne culcam împreună. Te-ai folosit de mine pentru a-ți ascunde indiscreția.

— Știu, spuse Leesha. Îmi pare rău…

Thamos o întrerupse.

— Iar acum mi se dă de ales: să mă însor cu tine și să aștept să fiu umilit în public sau să-i întorc spatele singurei femei pe care am iubit-o vreodată.

Se retrase, apoi adăugă:

— Poate că mi-ar fi mai bine mort.

Se răsuci pe călcâie și o lăsă singură în grădină, simțindu-se de parcă i-ar fi fost smulsă inima din piept.

•

Leesha rămase acolo, o clipă, încremenită de șoc și de durere. Dar numai o clipă. Apoi, își ridică fustele și își aruncă pantofii.

— Thamos! strigă ea, sacrificând orice urmă de demnitate ca să alerge după el.

Nu se putea termina așa. Nu putea permite asta. Ajunsese atât de aproape. Fusese în brațele ei. Fusese *înăuntrul* ei. Dacă trebuiau să se despartă, atunci să fie cu un sărut și cu Thamos știind că și ea îl iubește.

Thamos se mișcase repede sau poate că o luase pe un alt drum. Ajunse la intrarea în palat și nu văzu nici urmă de el. Se grăbi pe lângă statuile foștilor duci, îndreptându-se spre iatacurile lui. Trebuia să se fi întors acolo, ca să-și încheie pregătirile de plecare.

Auzi un sunet în față, venind dinspre nișa de care ea și Thamos se folosiseră cu nicio oră în urmă. Oare Thamos se ascunsese acolo? Sau intrase să își camufleze emoțiile în îmbrățișarea sigură a întunericului?

Unele lucruri nu erau menite pentru umbre. Unele lucruri aveau nevoie de lumină. Leesha scoase o piatră glifată din

săculețul ei de catifea cu *hora*, de la cingătoare, și își mișcă degetele pentru a activa glifele, umplând alcovul cu o lumină strălucitoare, care alungă umbrele asemenea soarelui.

Dar nu Thamos se ascundea acolo. În aproape aceeași poziție în care ea și contele se bucuraseră de plăcere, se aflau prințesa Lorain și lordul Sament. Din inerție, lordul mai intră de două ori înainte să reacționeze la lumină, dând înapoi și împleticindu-se, în timp ce încerca să își ridice izmenele din jurul gleznelor.

Leesha simți că se înroșește, coborând lumina și ferindu-și privirea.

— Îmi pare rău, am crezut că e altcineva!

— Îți pare rău sau nu, acum ne-ai văzut.

Lorain își reveni mai repede, iar rochia îi căzu la loc de îndată ce se ridică. Avansă spre Leesha, amenințătoare.

— Întrebarea este ce vom face în această privință, spuse ea.

— Nu îi ești promisă lui Rhinebeck. Nu ar trebui să se aștepte lumea să te păstrezi pentru un bărbat însurat.

Leesha îl privi pe Sament, din nou îmbrăcat.

— Am auzit că Euchor ți-a anulat căsătoria, însă nu că era cu un lord Sament.

— Sament este prietenul meu, spuse lordul, și a fost de acord să îmi împrumute numele lui pentru această călătorie în sud. Nimeni din Angiers nu știe cum arătăm.

Luă mâna lui Lorain.

— Căsătorie anulată sau nu, nu îmi puteam lăsa soția să vină singură aici.

— Tatăl meu poate să rupă o hârtie, dar nu ne poate lua jurămintele înapoi, spuse Lorain. Mă voi căsători cu Rhinebeck, dacă politica o cere, însă el nu va fi niciodată soțul meu. Se uită la Sament. Nici măcar dacă adevăratul meu soț își îndeplinește dorința de a muri în expediția asta stupidă în Lakton.

— Trebuie să merg, spuse Sament. Dacă reușim să eliberăm Laktonul, poate nu va trebui să te măriți cu Rhinebeck. Iar, dacă da, atunci prefer să fiu mort, decât să văd asta.

Lorain o privi pe Leesha, cu ochi neîncrezători.

— Mă aștept să nu poți înțelege, maestră. Îi vei spune ducesei?

Leesha se întinse spre ea, ignorându-i privirea șocată când o îmbrățișă.

— Înțeleg mai bine decât crezi. Dacă nu te măriți cu Rhinebeck, pe cuvânt de Culegătoare că nu voi sufla o vorbă.

Se uită la Sament.

— Dacă se întâmplă asta, tu te vei întoarce în Miln, până când există un moștenitor, ca să asigure succesiunea.

Sament scrâșni, dar încuviință scurt.

— După aceea, ce faceți voi doi nu mă privește.

Se întoarse și îi lăsă, trecând prin sala de bal ca să se asigure că Thamos nu revenise. Toată lumea părea mai înaltă, acum, că nu mai purta pantofi, însă nu mai avea nicio dorință să danseze. Îi făcu Wondei semn să o urmeze și se întoarse în iatacul său.

Se așeză la masă și scoase o foaie din hârtie presată din flori pe care o făcuse în atelierul tatălui ei. Aproape că rămăsese fără și nu credea să mai aibă timp vreodată să facă alta.

Dar pentru ce era hârtia specială, dacă nu pentru a-i scrie bărbatului iubit tot ce nu reușise să îi declare față în față?

Se chinui îndelung asupra ei și apoi o trimise pe Wonda să i-o înmâneze contelui și să nu plece până nu intra în posesia lui.

•

Gared ar fi trebuit să petreacă un timp cu fiecare dintre debutante după ce dansul lor se încheia, însă el îi făcu semn lui Rojer să li se alăture între melodii, așa încât nu rămase nici măcar o dată singur. De fiecare dată, aluneca, inexorabil, înapoi spre Rosal, trăgând după el tinerele vorbărețe. În curând, fiica lăcuitorului fu înconjurată de femei unite în scopul lor de a-i tăia avântul.

— Ce ar putea ști o fiică de negustor despre cum se conduce o baronie? se minună Kareen.

Rosal zâmbi.

— Chiar te rugăm să ne luminezi, doamnă! De exemplu, tatăl tău a înecat Podul peste Fluviu în datorii, până când a fost forțat să dubleze taxele de pod. Negustorii care doresc să treacă transferă costul clienților, forțându-i pe oamenii ca tata să plătească mai mult pentru materiale. Asta se reflectă asupra țărănimii. Cum ai rezolva problema?

— Astea sunt chestiuni pe care am face bine să le lăsăm bărbaților, spuse Dinny, când Kareen nu avu o replică imediată la îndemână. Așa cum a spus poetul Nichol Graystone:

În bărbat și femeie, Creatorul văzu

Suflete două, în armonie.
Prin muncă grea, bărbatul putu
Să dea mâncare la soție.
Ea se-ngrijește de copii și casă,
Astfel făcând casa armonioasă.

— A fost Markuz Eldred, și nu Graystone, remarcă Rosal, când ochii lui Gared începură să se înroșească, și dintr-o traducere preoțească proastă. În original, poemul ruskan spunea:

În bărbat și femeie, Creatorul a vrut să fie
Două suflete care funcționează în simetrie.
Și, în munca grea, a vrut ca să dea
Confort și credință pentru bărbat și femeia sa.
În căminul lor sigur, copii le-a dat să poarte
Și să știe că nu vor trăi nicicând în singurătate.

Îl privi pe Gared, făcându-i cu ochiul.
— Nu e poemul meu favorit de la Eldred. A scris mai bine în tinerețe:

Un om din Lakton era echipat așa
Încât nicio femeie nu-l putea lua ,
Niciuna nu putea să îl îndure,
Când, dezbrăcat, voia s-o... fure.
Așa că și-o vârî într-un demon de pădure.

Gared se zgudui de râs și, astfel, continuară toată seara, fiindcă Rosal nu se lăsă cu nimic mai prejos și le ținu piept tuturor celor care încercau să-i distragă atenția lui Gared, în număr tot mai mare.
Mâinile uriașului tremurau când îi spuse lui Araine că Emelia Lacquer era alegerea lui pentru Regina Balului.
Araine își puse mâinile în șolduri.
— Vrei să fiu surprinsă? Nu ți-ai putut lua ochii de la ea toată noaptea!
Gared își privi picioarele.
— Știu că nu ar fi fost alegerea ta...
— Nu știi nimic, zise Araine, și amândoi știm că e adevărat. Lorzii o vor lua razna și Creatorul știe că vor continua să ți le

vâre sub nas pe Kareen și pe Dinny, împreună cu promisiuni de avuție și servitoare drăguțe, însă niciuna dintre cele două nu are cele necesare să ți se potrivească ție sau Văiugii. Fiii mei vor chicoti pe la spatele tău, însă nu se vor opune, iar Emelia valorează cât zece dintre ele, indiferent ce cred ei că știu despre Rosal.

Gared o privi pe ducesă, surprins.

— Crezi că nu știam? întrebă Araine. Jessa lucrează pentru mine. Nu ți-ar fi prezentat-o niciodată pe fată fără aprobarea mea.

Fața lui Gared se suci ușor într-un zâmbet larg. Araine îl întrerupse, înainte să-i acapareze fața, ridicând un deget.

— Să te porți frumos cu fata, Gared Cutter, și cu Văiuga. Jură!

— Jur pe soare! spuse Gared bucuros.

Araine încuviință.

— Și nu te îngrășa. E cel mai rău lucru pe care-l poate face un bărbat. Nimeni nu respectă un bărbat gras pe tron, iar, dacă îți pierzi respectul, nu faci decât să ții un loc ocupat.

•

Puțini dintre cei din mulțime fură încântați când Gared o încoronă pe Rosal Regina Balului, însă nimeni nu fu mai surprins decât fusese Araine. Rojer cântă o melodie triumfătoare pentru ultimul lor dans, iar cei cu sânge regal se retraseră să își lingă rănile și să își facă planurile de a-i schimba decizia lui Gared.

De parcă ar fi fost posibil. Petrecerea se mută în încăperile mai mici, după ce balul luă sfârșit, și totuși cei doi tineri erau inseparabili.

Amanvah clătină din cap.

— Nu aprobi faptul că se însoară cu o *heasah*? întrebă Rojer.

— Ținând cont de selecția nedemnă de mirese potențiale, nu prea a avut de ales, spuse Amanvah.

— Parcă a sunat a aprobare, spuse Rojer.

— Era mai bine dacă tata îi dădea o mireasă potrivită, spuse Amanvah.

Rojer zâmbi.

— Cu siguranță, nu mă pot plânge de alegerile lui în această privință.

Era puțin beat când se scuzară și plecară de la petrecere înapoi în iatacurile lui Rojer. Coridorul principal se umpluse de petrecăreți, care se îndreptau spre trăsurile lor glifate, așa că

Rojer le conduse spre o casă a scării lăturalnică, de unde puteau trece spre aripa oaspeților și, apoi, puteau urca în iatacurile de la etajul al patrulea.

Rojer simți din nou speranță. Căsătoria ar fi putut avea loc cât de repede o aranja Gared și aveau să se întoarcă în curând în Văiugă, unde le era locul. Kendall aproape că sălta, mergând, bucuroasă fiindcă era primul eveniment cu o asemenea pompă la care participase. Făcu o piruetă în rochia ei de mătase, râzând și împrăștiind culori strălucitoare.

Coliv deschise drumul în jos pe scări, atent la orice pericol, la fel ca în bezna nopții, chiar dacă se afla în mijlocul fortăreței ducelui.

Dar, când ajunse în casa scării, se auzi un pocnet scurt și încasă o săgeată de arbaletă în umăr.

•

Totul păru să se petreacă în același timp. Doi bărbați, purtând eșarfele în verde și auriu ale gărzilor palatului, alergară în jos pe scările de deasupra lor, împingându-se cu putere și azvârlindu-le pe Kendall și pe Sikvah în Rojer și Amanvah. Se rostogoliră în față, iar Rojer se lovi cu bărbia de ultima treaptă, chiar înainte să șuiere scurt, când femeile aterizară deasupra lui.

Coliv își aruncă sulița în direcția din care pornise săgeata. Se auzi un icnet de durere în beznă, urmat de un alt pocnet. Coliv ridicase scutul la țanc, însă metalul subțire, glifat, fusese menit să oprească miezingi, nu arbalete. Săgeata pătrunse prin el și îi ieși Santinelei prin ceafă.

Coliv se întoarse spre bărbatul mai apropiat de Amanvah, scoțând din robe unul dintre triunghiurile sale ascuțite, de aruncat. Ridică brațul, de parcă ar fi fost gata să ignore chiar și o rană atât de cumplită pentru a-și proteja stăpâna, însă căzu în genunchi, înecându-se cu propriul sânge.

Se străduiră să se ridice, însă gărzile palatului se revărsau din toate direcțiile. Aveau bastoane scurte, lăcuite. Când unul dintre ei îl atacă, Rojer își scoase cuțitele ascunse în mâneci. Aruncă unul, însă era încă beat, așa că lama fu irosită. O apucă strâns pe cealaltă, nedorind să riște pierderea singurei arme rămase.

Se feri de prima lovitură de baston. Și de a doua. Înainte ca garda să-și revină și să o livreze pe a treia, Rojer îi împlântă cuțitul într-o parte.

Nu îi servi la nimic. Lama era mică, lucru folositor pentru ușurința în aruncare și de a fi ascunsă. Omul păru mai degrabă înfuriat decât rănit, când îl lovi pe Rojer peste față cu bastonul, trimițându-l cât colo. Kendall alergă să se așeze între ei, însă garda o lovi cu putere în stomac, iar ea se împletici în spate, călcându-l pe Rojer pe față.

Rojer încercă să ridice cuțitul, însă garda îl călcă puternic pe încheietură și lama îi căzu dintre degete. Bastonul îi fu vârât în stomac, iar când se ghemui, din reflex, următoarea lovitură îl nimeri în boașe. Urlă, însă urletul îi fu curmat când o altă lovitură îi scoase doi dinți.

Rojer căzu pe spate și le văzu pe Amanvah și pe Sikvah sufocate, cu bastoanele la beregate. De câte ori se zbăteau, gărzile își întăreau strânsoarea, sufocându-le mai tare. Bărbații aveau avantajul mușchilor și al greutății, fiecare dintre ei fiind mai greu decât cele două femei laolaltă.

Unul dintre cei cu arbalete zăcea mai jos, pe coridor, cu sulița lui Coliv înfiptă în piept. Celălalt o ținea pe Kendall. Avea arma pe umăr și o ținea cu încheieturile lipite de podea, stând în genunchi pe coapsele ei, ca să nu-l poată lovi.

Se auzi o bătaie din palme, iar Jasin Sunet Aurit ieși din umbre, urmat de Abrum și de Sali.

— Sunet Aurit? croncăni Rojer.

— Ah, nu mai sunt Făr’-de-Cântec? întrebă Jasin. Târziu îți mai amintești de respect, Juma-de-Mână.

— Scârnă Aurită am spus.

Rojer încercă să îl scuipe, dar buzele i se umflau foarte repede. Amestecul mizer de sânge și salivă îi curgea pe bărbie. Dar mișcarea îi aduse încă o lovitură în față.

— Bucată de rahat din cătun ce ești, chiar crezi că poți intra în *orașul meu* așa, umilindu-mă? întrebă Jasin. Că poți răspândi minciuni și că îmi poți amenința poziția, fără să te aștepți la urmări? Ar trebui să știi mai bine. Nu că ar fi fost dificil să găsesc aliați. Jasin arătă spre Amanvah și Sikvah. Noaptea asta mă va îmbogăți. Ai fi surprins cât de mulți lorzi vor plăti serios pentru o pereche de prințese krasiane ca ostatice. Cu atât mai mult când voi adăuga și dovezi că Regina Balului încoronată de baron nu-i altceva decât o târfă.

Sikvah trase de suliță, însă agresorul își strânse apăsarea.

— Ai face bine să nu te mai zbați, înainte să îmi vină idei.

— Fără idei, spuse Jasin. Nu aici. Ne terminăm treaba și plecăm.

— L-au ucis pe Anders, spuse garda care o ținea pe Kendall. Nu putem lăsa asta nepedepsită cu sânge.

— Știa care sunt riscurile, spuse Jasin, însă poți să îi ucizi în bătaie pe Rojer și pe fată, în compensație.

— Așa mai merge!

Garda rânji și se întinse după bastonul de la cingătoare.

— Nu!

Rojer încercă să se rostogolească, însă garda care se afla lângă el îl calcă pe încheietură cu tocul cizmei, țintuindu-l cât timp bastonul lui repetă aversa de lovituri peste stomacul, boașele și capul lui. Luminițe începură să-i plutească prin fața ochilor asemenea unor dansatoare bete.

Când i se limpezi vederea, se uită la Amanvah.

— Îmi pare atât de rău!

Rosti cuvintele cu mare dificultate.

Amanvah îl privi dur.

— Ajunge. Sikvah!

Sikvah se îndreptă de spate, lovindu-și în față agresorul, peste umăr. Îi apucă încheieturile încrucișate și se aplecă în față, răsucindu-se într-o aruncare care-l trimise rostogolindu-se în peretele îndepărtat și lăsându-i bastonul în mâini. Aruncă fără ezitare, lovindu-l pe bărbatul de lângă Rojer în cap și făcându-l să cadă pe spate.

Amanvah lovi precis cu degete înțepenite în umărul agresorului său. Brațul acestuia căzu, moale, iar ea îl apucă pe celălalt, blocându-l și răsucindu-l pentru a-l arunca pe om pe scări. Apoi, își propti piciorul în beregata lui.

Sikvah se mișca deja, sărind spre cel care o ținea pe Kendall. El se ridică să o atace, însă ea îi ocoli tentativa de apucare, sărind pentru a-și încolăci piciorul în jurul gâtului său. Se răsuci apoi în aer, folosindu-și propria greutate în cădere pentru a-i rupe gâtul.

Jasin nu ezită, ci scoase un cuțit și se aruncă spre Rojer. Bărbatul pe care-l amețise Sikvah își revenea, iar Abrum și Sali scoseseră și ei măciuci și atacară.

Dintr-o răsucire a degetelor, unul dintre triunghiurile ascuțite pe care le prefera Coliv se îngropă în mâna în care ținea Jasin cuțitul. Acesta scăpă arma și țipă, iar Sikvah atacă.

Rojer presupuse că urmă o luptă, însă părea un termen incorect pentru un conflict atât de unilateral. Sikvah nu lupta. Doar ucidea.

Sali își răsuci bastonul, dar Sikvah o apucă de încheietură și, trăgându-se de ea, se folosi de inerție să o lovească cu cotul, zdrobindu-i gâtul. Aruncă trupul femeii uriașe în Jasin, pășind ca o dansatoare pentru a-l întâmpina pe gardianul mascat. Acesta atacă, iar ea se dădu la o parte din calea loviturii, încheind circuitul cu o lovitură de cot în spinarea bărbatului, care pocni limpede. Era mort înainte să atingă podeaua.

Abrum decise să își păstreze viața, încercând să fugă, dar Sikvah aruncă un baston, care-l nimeri în coapsă. Păru doar o lovitură slabă, însă piciorul lui cedă, iar el căzu într-un genunchi. Ea îl apucă de cap, sărind peste el, întorcându-se și rupându-i gâtul.

Totul se termină la fel de repede cum începuse.

Jasin se chinuia să iasă de sub greutatea lui Sali. Avusese mereu o față ca a unui demon al lemnului, însă acum se învinețea încet într-o mască a groazei.

Rojer ridică pumnalul scăpat de Jasin, împleticindu-se să se ridice. Amanvah îngenunchease lângă Coliv, privind în ochii goi ai Santinelei.

— Apucă drumul singuratic cu onoare, *Sharum*. Everam te așteaptă în Rai, unde te va răsplăti!

Rojer simți un nod în gât. El și Coliv luptaseră împreună în bezna nopții. Nu avea aceleași idei romantice despre asemenea lucruri, precum krasianii, însă nu putea nega că asta îi unea pe oameni.

Iar acum murise fiindcă lui Rojer îi fusese prea teamă să îl ucidă pe Jasin. Un alt nume de gravat pe medalion. Câte oare aveau să urmeze?

— Gata, spuse Rojer.

Nu ucisese nicicând altceva decât demoni și se întrebase întotdeauna dacă era capabil s-o facă. Acum însă nu ezită, nici nu dori să ceară un ultim cuvânt. Lama pătrunse în ochiul lui Jasin ca într-un ou fiert, iar trupul lui Sunet Aurit se mai zvârcoli o dată, violent, când o răsuci.

Așa îi găsiră adevăratele gărzi ale palatului.

23. INCHIZIȚIE

333 D.Î., IARNA

Rojer tresări la zgomotul încuietorii. Ușa era din lemn gros, armat cu oțel. Nu existau nici geam, nici vizor, doar o trapă în partea de jos, cât să lase să treacă o tavă împinsă. Nu putea spune cine se afla de cealaltă parte.

Dar nici nu conta. Rojer nu mai avea putere să lupte. Gărzile palatului, furioase din cauza morții camarazilor, nu se înfrânaseră în timp ce încercau să îi smulgă o mărturisire. În fond, primeau ordine de la Janson, iar prim-ministrul era groaznic de furios din cauza morții nepotului său.

Era aproape inconștient când renunțaseră și leșinase, recunoscător pentru absența durerii.

O privire pe ferestruică îi spusese unde se afla: în Turnul de la Miazăzi.

Marea Catedrală din Angiers fusese construită înainte de Întoarcere, cu patru turnuri de piatră, câte unul în fiecare punct al busolei. Cel nordic conținea marele clopot, care se auzea la kilometri distanță. Celelalte turnuri erau celule, în care fuseseră deținuți eretici și prizonieri politici timp de secole. Erau bărbați și femei prea puternici sau prea de sânge regal spre a fi executați, prea periculoși sau prea în pericol pentru a fi trimiși în carcera de drept comun.

Rojer cunoștea faimoasele povești despre turnuri și țesuse chiar el suficiente, însă nu își imaginase vreodată că într-o zi va fi între zidurile lor.

Se ridică în capul oaselor când se deschise ușa. Prin deschizăturile umflate ale ochilor, o văzu pe Leesha și oftă ușurat, prăbușindu-se înapoi pe pat.

— Rojer! strigă Leesha alergând spre el, când ușa se izbi în urma ei.

Îi luă fața în mâini, dar se purtă foarte profesionist cât îi examină vânătăile. Rojer icni când îi dădu la o parte cuvertura, căutând oase rupte și sângerări.

— Sălbatici nemernici! mormăi ea ridicându-se.

Se duse la fereastră, trase perdeaua și se întoarse lângă el.

— Ce faci? se chinui să întrebe Rojer, printre buzele umflate, când ea ignoră ierburile din buzunarele șorțului și își scoase trusa de glifat.

— Stai cuminte! spuse Leesha scoțând o pensulă subțire și un borcănel cu cerneală. Nu avem mult timp și i-am promis lui Amanvah că te resuscitez, înainte să discutăm.

— Mă ce…? întrebă Rojer sau încercă să întrebe.

Fața lui refuza să-l ajute la formarea cuvintelor.

Leesha nu răspunse, scoțându-i hainele fără pic de rușine și începând să picteze glife pe pielea lui. Rojer se cutremură când ea băgă mâna în săculețul cu *hora* și scoase oasele de demon, însă durerea era prea mare ca să se certe.

Glifele se încălziră, când Leesha trecu osul peste ele, și sclipiră ușor, gâdilindu-i pielea, o senzație care-i pătrunse adânc în mușchi și în oase, amorțind durerea și reducând umflăturile. I se limpezi privirea, iar buzele își reveniră la vechea agilitate. Avea din nou spațiu în gură, iar limba i se strecură, instinctiv, prin golul lăsat de dinții scoși cu bastonul. Sfârșeala îi dispăru și se simți dintr-odată puternic și în alertă.

Strânse pumnul și puterea îl străbătu. Ușa care păruse impenetrabilă înainte nu i se mai păru atât de formidabilă. Ar fi putut-o sparge și ar fi putut evada din catedrală. S-ar fi putut pierde pe străzi. Ar fi putut găsi o cale afară din oraș…

Dar apoi osul se sfărâmă în mâna Leeshei, iar sentimentul nebunesc de putere îl părăsi.

— Pe noapte! spuse el, îmbrăcându-se. E ușor de înțeles de ce devin oamenii dependenți de asta.

— Nu prea pot face mare lucru pentru dinții lipsă, spuse Leesha. Îți putem confecționa unii din porțelan. Pot fi vopsiți să se potrivească alături de ceilalți sau într-o nuanță mai colorată, dacă dorești.

Rojer clătină din cap.

— Ce-mi place mai mult la veșmintele pestrițe e că le pot scoate.

Leesha încuviință, vârând mâna în geantă și scoțând ceva foarte plăcut: cutia scripcii.

— Amanvah ți-a trimis asta… ca să-ți treci timpul.

Rojer deschise repede cutia și fu cuprins de ușurare când văzu suportul de bărbie glifat în compartimentul său îmbrăcat în

catifea. Îl așeză cu gesturi evidente pe pat, între ei. Amanvah avea să audă totul, chiar dacă nu putea răspunde.

— Rojer, ce s-a întâmplat? întrebă Leesha.

— Am fost nesăbuit, răspunse el. Am crezut că suntem în siguranță la palat. Am crezut că pot să-i tai din nas și din reputație lui Jasin fără să plătesc prețul. Lăsă capul în jos. E numai vina mea.

— Nu fi idiot! se răsti Leesha. Nu tu ai început!

— Ba da, spuse Rojer. Eu am început, când l-am pocnit în nas pe Jasin.

— Mama m-a lovit o dată în nas, zise Leesha. Nu am simțit nevoia să o ucid, nici pe ea, nici pe toți cei care s-ar fi interpus.

— Nu vreau să îi găsesc scuze lui Jasin, spuse Rojer. Fiul ăla de Miez a primit ce merita! Dar am știut cine e și am trezit demonul chiar știind. Acum, Jaycob și Coliv sunt morți.

Leesha scoase un ceas de buzunar din șorț și-l privi.

— Mi-au permis doar o oră, Rojer, și abia dacă mai avem câteva minute. Vei avea suficient timp singur să filosofezi, dar, deocamdată, trebuie să știu tot ce îți amintești despre noaptea trecută.

Rojer încuviință.

— Jasin a vrut să mă ucidă. Cred că a mituit niște soldați din garda palatului să-l ajute. A spus că există un lord care ar plăti pentru Amanvah și Sikvah.

— A spus cine?

Rojer clătină din cap.

— Nu eram în poziția din care să îi cer detalii.

— Continuă, spuse Leesha.

— Cred că au știut că vom evita coridorul cel mare, când ne întorceam în iatacurile noastre. Așteptau pe coridorul cel mic. Au tras în Coliv, dar s-a luptat până la ultima suflare, ucigându-i aproape pe toți. Pe Jasin mi l-a lăsat mie.

Păstră deliberat lucrurile vagi, eliminând complet implicarea lui Sikvah. Încă nu știa ce să creadă despre asta. Sikvah cea dulce și supusă se transformase, sub ochii lui, în ceva terifiant. Dar, indiferent ce era, rămânea soția lui și nu voia să o trădeze.

— Deci a fost autoapărare, spuse Leesha.

— Firește că a fost autoapărare! răspunse Rojer furios.

— Ministrul Janson susține altceva, zise ea. Afirmă că te-a văzut atacându-l pe Jasin cu un cuțit, cu niște zile în urmă.

Rojer lăsă privirea în jos.

— Așa este... dar numai după ce m-a atacat el.

— Te-a atacat, iar tu nu ai spus nimic? întrebă Leesha.

— Alergi să ceri ajutor de fiecare dată când te împinge cineva? întrebă Rojer. Sau împingi și tu înapoi, mai tare?

— Eu încerc să nu împing pe nimeni, deloc.

— Spune-i asta Ineverei, zise Rojer, privind cu mulțumire cum Leesha își înghiți cuvintele.

— Nu mai contează acum, continuă ea când își reveni. Janson susține că tu l-ai atacat pe Jasin.

— Cu soțiile mele și cu Kendall după mine? întrebă Rojer, uluit.

Leesha ridică din umeri.

— Ar fi putut fi o ceartă care a mers prea departe. Iar când gărzile au intervenit să vă oprească...

— I-am ucis pe toți? întrebă Rojer. Sună măcar vag plauzibil?

— Plauzibil sau nu, Jasin e mort, iar tu ai fost găsit deasupra lui, cu un cuțit plin de sânge.

— Găsește-l pe Cholls, spuse Rojer. Este Maestrul Ghildei Saltimbancilor. I-am spus cu luni în urmă că Jasin l-a ucis pe Jaycob și m-a trimis la infirmerie.

Leesha încuviință.

— Așa voi face, dar putem avea încredere în el? Prim-ministrul pare să-i facă să tremure pe toți.

— Adu-l pe Gared când e interogat! zise Rojer. Era acolo când s-a întâmplat.

— Gared știa? scuipă Leesha. Cu luni înainte să îmi spui mie?

Rojer o privi calm.

— Gared s-a nimerit în cameră când maestrul ghildei m-a întrebat de ce dispărusem, cu un an în urmă. Nu știa ce aude, pe atunci, dar Cholls habar nu are. Cred că, dacă știe că Gared e acolo ca să-l contrazică, nu-l vor ține boașele să mintă.

— Chiar dacă spune totul, asta doar îți va susține motivele.

— Am deja motive. Asta îi va da și lui Jasin unul.

Își înconjură genunchii cu brațele, trăgându-și-le la piept.

— Cum sunt femeile?

— Amanvah și Kendall sunt arestate la domiciliu până la proces, spuse Leesha. Am trimis Tăietori să le vegheze, alături de gărzile palatului. Nu sunt deloc fericite, dar sunt în siguranță.

Rojer înghiți, remarcând omisiunea.

— Și Sikvah?

— Sikvah, spuse Leesha încet, a dispărut.

•

Picioarele Leeshei o dureau când ajunse la capătul casei scării, în aparență infinită. Somnul ei devenea tot mai neliniștit, pe măsură ce sarcina progresa, iar crampele din timpul nopții o lăsaseră cu o durere persistentă.

Dar îi erau cunoscute turnurile catedralei, iar, când părăsi Turnul de Miazăzi, înconjură coridoarele până când ajunse în cel de Răsărit, unde începu din nou să urce.

Rojer era într-un bucluc mai mare decât credea. Araine fusese obligată să intervină, cu Păstorul Pether, înainte ca Janson, furibund, să cedeze și să le permită Veghetorilor să îl care pe Rojer, inconștient, sub protecția catedralei.

Dar, dacă el era în siguranță până la proces, erau prea mulți morți ca el să poată scăpa basma curată. Și Sikvah? Unde era Sikvah? Gărzile susținuseră că nu au găsit-o după atac. Oare fusese răpită de oamenii cu care lucra Jasin? Chiar și nepoata Izbăvitorului era o ostatică suficient de importantă pentru a începe un război pe care nu erau pregătiți să îl poarte.

Gândurile îi acaparară mintea în timp ce urca treptele nesfârșite până în vârful turnului, unde găsi o celulă foarte similară cu a lui Rojer. Garda făcu semn spre ea și deschise ușa. Deja se obișnuiseră cu ea.

— Jona, spuse Leesha, când bărbatul ridică nasul din cărțile sale.

Veghetorii îl făcuseră să copieze Canoane, ca pedeapsă, cât îi dezbăteau soarta.

— Leesha! exclamă el, ridicându-se iute și apropiindu-se. Creatorul să te lumineze. Ești bine? Pari obosită.

Se îndreptă spre singurul scaun din celulă, îndepărtă niște cărți de pe el și i-l ținu ca să se așeze.

— Să îți aduc apă?

Leesha clătină din cap, zâmbind.

— Aproape că uit că ești prizonier aici.

Jona făcu un gest nepăsător.

— Chilia mea de acolit din Văiugă era mai mică. Am cărți și am Canonul. Vika mă vizitează și mai vii și tu. Ce altceva mi-aș putea dori?

— Libertatea! spuse Leesha.

Jona ridică din umeri.

— Dacă vrea Creatorul, o voi avea.

— Nu de Creator trebuie să îți faci griji, spuse Leesha. Ci de Rhinebeck.

Din nou, Veghetorul ridică din umeri.

— La început, am fost îngrijorat. Au petrecut săptămâni întregi interogându-mă și nu mi-au permis nici să dorm ca lumea, nici să am cărți să-mi trec orele dintre interogatorii. Dar acum, zise mângâind coperta legată în piele a uneia dintre cărțile sale, sunt împăcat. Veghetorii sunt convinși că nu știu niciun secret care să le ofere vreun avantaj în fața Izbăvitorului, iar erezia mea este deja pe buzele unei jumătăți de ducat. Mai devreme sau mai târziu, se vor plictisi.

— Mai ales că Arlen a dispărut, spuse Leesha.

— Nu a dispărut, zise Jona.

— N-ai de unde să știi. Nu ai fost acolo.

— Eu cred, răspunse el. Ce mă surprinde e că, după toate prin câte ai trecut, tu nu crezi.

— Dacă Creatorul are într-adevăr un plan, nu a fost deloc bun cu mine, remarcă Leesha.

— Cu toții avem încercări de trecut. Dar, privind înapoi, ce ai schimba? Te-ai căsători cu Gared, ca să duci o viață normală? Ai rămâne în Angiers, în timp ce dizenteria lua Văiuga? L-ai fi scuipat în față pe demonul deșertului, când te-a primit cu prietenie?

Leesha clătină din cap.

— Evident că nu.

Își duse o mână la burtă și îl privi dur.

— Niciodată!

— Asta, spuse Jona, este credința. Nu o poți măsura cu greutăți și doze, așa cum faci cu ierburile tale. Nu o poți clasifica în cărțile tale sau testa cu ajutorul substanțelor chimice. Dar e acolo, mai puternică decât orice fragment de știință a lumii vechi. Doar Creatorul poate vedea calea dinainte. El face din noi ce dorește, ce are nevoie lumea să fim. Dar noi putem privi înapoi și intui.

— Thamos a fost trimis în Lakton, zise Leesha, cu vocea tremurând.

— De ce? întrebă Jona.

— Ca să evite un război sau poate ca să înceapă unul, numai Creatorul știe.

Jona îi puse o mână pe umăr, cu blândețe.

— L-am văzut doar o dată, când el și Inchizitorul m-au trimis aici. Dar eu te cunosc, Leesha, și nu îți oferi inima cu ușurință. Trebuie să fie un om bun.

— Mi-am cam dăruit inima cu ușurință în ultima vreme. Arlen m-a zăpăcit, Ahmann m-a cucerit, iar Thamos…

Se înconjură cu brațele, apoi continuă:

— Thamos este singurul pe care l-am iubit vreodată. Și l-am trădat. Acum a plecat, poate către moarte, cu scalpelul meu înfipt în inimă. Cum ar putea fi ăsta planul Creatorului?

Jona o luă și el în brațe și ea se sprijini de el, plângând.

— Nu știu, spuse el, mângâindu-i părul. Dar, când toate acestea vor fi trecut, vei vedea. Asta știu, așa cum știu că răsare soarele.

•

Drumul pentru trăsuri și marile trepte ale palatului erau aglomerate în miezul zilei, vibrând de conversații și afaceri. Dar, când Leesha coborî din trăsură, toți curtenii și servitorii tăcură, întorcându-și ochii spre ea.

— Spune-mi că îmi imaginez, spuse Leesha.

— Nu, zise Wonda, cu ochii privind prin mulțime după semne amenințătoare. Mi-am petrecut timpul punând întrebări în curte, cât timp făceai turul turnurilor Veghetorilor. Bârfa s-a răspândit precum focul aseară. Nu a ajutat că în palat se afla oricum jumătate de oraș.

Wonda făcu un semn și imediat patru Tăietoare se apropiară, flancându-le, cu ochii în patru. Urcară scările, fără să fie deranjate, apoi trecură prin ușile grandioase și intrară pe coridorul cel mare.

Era ceva mai bine. Servitorii de la palat erau mai profesioniști, însă chiar și ei le priviră pe Leesha și pe anturajul ei cu coada ochiului.

— Ce spun oamenii? întrebă Leesha.

Wonda ridică din umeri.

— Povești de adormit copiii, în mare parte, însă toți au prins partea importantă: vrăjitorul-scripcar din Văiugă l-a ucis pe crainicul regal. Doar unghiurile sunt diferite.

— Unghiuri? întrebă Leesha.

— Orașul este împărțit, așa ca Văiuga și orice alt loc, spuse Wonda. Oamenii de rând cred că domnul Bales este Izbăvitorul, cei puternici, că nu aduce decât probleme.

— Ce are asta de-a face cu Rojer? întrebă Leesha, deși își putea da seama cu ușurință.

Intrară în aripa rezidențială, lăsând mulți dintre ochii curioși în urmă, însă Wonda nu dădu drumul gărzilor. Leesha nu credea că avea să mai fie vreodată singură, dacă era să se lase pe mâna tinerei sale gărzi de corp.

— Tu și Rojer l-ați ajutat să salveze Văiuga, spuse Wonda. Vrăjitoarea glifelor și vrăjitorul-scripcar. Oamenii cred că vorbiți în numele Izbăvitorului, cât este plecat. Chiar și în catedrală, unele voci spun că, dacă Rojer l-a ucis pe Jasin, a fost fiindcă Creatorul a decis că era necesar.

— Cât de ridicol! exclamă Leesha.

— Da, poate, zise Wonda, deși nu părea foarte sigură. Dar, adevărat sau nu, dacă i se întâmplă ceva lui Rojer, poporul nu va reacționa bine. Probabil vor fi victime.

— Dacă i se întâmplă ceva lui Rojer, spuse Leesha, cred că mă voi înfuria și eu puțin.

— Pe cuvânt! fu de acord Wonda, când cotiră și văzură mulțimea de oameni strânși în fața ușii iatacurilor pe care le împărțiseră Rojer și nevestele sale.

Patru gărzi de la palat își ițeau gâturile, încercând să-i intimideze pe cei patru Tăietori pe care-i postase Gared lângă peretele opus.

Mulțimea se separă la apropierea Leeshei, iar Wonda făcu un pas în față, ca să bată.

O clipă mai târziu, Kendall răspunse.

— Slavă Creatorului!

Se dădu la o parte să le lase pe Wonda și pe Leesha să intre, iar gărzile lor se alăturară mulțimii de pe coridor.

Kendall închise repede ușa și lăsă zăvorul.

— L-ai văzut pe Rojer?

— Soțul nostru este bine? întrebă Amanvah, apărând în ușa iatacului său privat.

Tânăra *dama'ting* părea relaxată și calmă, ca întotdeauna, deși Leesha se gândi că probabil nu era niciuna, nici alta.

Leesha încuviință.

— Desigur. Deși, cu siguranță, ți-a spus deja și el asta.

— Firește, fu de acord Amanvah, deși bărbații omit adesea durerea când nu doresc ca soțiile lor să își facă griji.

Leesha zâmbi.

— Nu credeam că Rojer e genul.

Amanvah nici nu clipi.

— A fost bătut rău, spuse Leesha, dar *hora* s-au ocupat de asta. Este din nou în putere acum, minus o pereche de dinți.

Amanvah încuviință vag.

— Și Sikvah?

Leesha oftă.

— Niciun semn. Dacă a răpit-o cineva pentru răscumpărare, se asigură că e bine ascunsă, mai întâi.

— Incredibil! izbucni Amanvah. Nici măcar nu ne lasă să ieșim din iatac să o căutăm.

— Sunteți martore la o crimă care s-a petrecut în palatul ducelui, zise Leesha. Nu te poți aștepta să vă lase să plecați oricând. Oricum, spionii lui Araine ajung peste tot.

— Nu am încredere în spionii ei *chin*, spuse Amanvah. Cu siguranță au avut un amestec în răpire.

Ochii Leeshei se opriră asupra săculețului cu *hora* de la cingătoarea lui Amanvah.

— Putem vorbi între patru ochi?

— Hei…, începu să protesteze Kendall, însă Amanvah o făcu să tacă cu un semn.

Leesha o urmă în iatacul ei și văzu că toate ferestrele erau acoperite. Chiar și ușa era drapată cu un material greu și, când Amanvah o închise, fură învăluite în beznă. Din reflex, își duse mâna la propriul săculeț cu *hora*, scoțându-și lentilele cu cealaltă.

Dar Amanvah nu prezenta nicio amenințare. Monedele glifate de pe turbanul ei străluceau, amestecându-i-se cu aura. Niciuna dintre ele nu putea citi la fel de bine ca Arlen, însă ar fi fost dificil să se mintă una pe alta cu aurele expuse așa.

— Ai dori niște ceai? întrebă Amanvah.

Leesha își dădu seama că își ținuse respirația. Expiră și încuviință.

— Pe Creator, da!

Ceainicul strălucea ușor. Fusese glifat să mențină interiorul fierbinte și exteriorul rece. Folosirea unei magii puternice pentru un lucru atât de frivol spunea multe despre *dama'ting*, care

foloseau magia *hora* de secole. Leesha, deși avea puterea în vârfurile degetelor, înțelegea puține dintre subtilitățile glifării lor.

— Ce ți-au spus zarurile?

Leesha sorbi din ceai și simți că întreg trupul i se relaxează. Poate că nu era un lucru atât de frivol, până la urmă.

— *Alagai hora* nu mint, maestră, răspunse Amanvah, sorbind și ea din ceai, dar nici nu ne spun tot ce am dori. Am aruncat de trei ori astăzi. Nu mi-au spus nimic despre soarta lui Sikvah, iar viitorul soțului meu rămâne… incert.

Aura ei nu reflecta nici urmă de minciună.

— Incert? întrebă Leesha. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că există prea multe divergențe ca viitorul să fie cert. Sunt prea multe intrigi și voințe care au un interes pentru rezultat. Nu este în siguranță, atâta lucru am intuit.

— Este încuiat într-un turn aflat la o sută de metri deasupra pământului, într-unul dintre cele mai bine păzite și glifate locuri din lume, spuse Leesha.

— Pfui! exclamă Amanvah. Apărarea voastră de verdeni este jalnică. Orice Santinelă din Krasia ar putea ajunge la el. Sigur se descurcă și dușmanii lui locali. Clătină din cap. Ar fi trebuit să îl trimit pe Coliv să îl omoare pe Sunet Aurit acela cu săptămâni în urmă, indiferent ce credea soțul meu.

— Nu are sens să îți faci reproșuri! zise Leesha. Este posibil să nu fi fost cu nimic mai bine. Te amesteci în politici pe care nu le înțelegi.

Amanvah ridică din umeri.

— Politica sângelui nu se schimbă, maestră! Când cineva încearcă să te ucidă și nu reușește, ai grijă să nu mai aibă altă ocazie.

— Acum, tribunalul îl va ucide pe Rojer, spuse Leesha.

Amanvah încuviință.

— Mă aștept să fi fost mai degrabă înclinat să decidă în favoarea noastră dacă ne-am fi întors în tribul tău.

Leesha nu o putea contrazice, însă mai era ceva în aura lui Amanvah. Nu era dezamăgire, dar…

— Îmi ascunzi ceva.

Amanvah râse.

— Evident! De ce aș avea mai multă încredere în tine decât în ceilalți verdeni?

Vrăjitoare nerecunoscătoare.

— Ce am făcut eu ca să-ți merit neîncrederea, Amanvah van Ahmann? întrebă Leesha în krasiană. Ce te face să continui să mă dezonorezi, când am fost mereu sinceră cu tine?

— Ai fost? întrebă Amanvah. Pe cine porți în pântec, maestră? Pe fratele meu sau pe viitorul Duce de Angiers?

Leesha o privi curioasă.

— Zarurile ți-au spus că Rhinebeck nu poate fi vindecat, ghici ea.

— Ai fi știut și singură, dacă i-ai fi analizat sămânța.

— Am făcut asta.

Vălul lui Amanvah îi ascunse zâmbetul, însă acesta se reflecta clar în aura ei.

— Ai văzut-o pe *heasah* luând mostra sau te-ai încrezut în ea?

Leesha tresări, aproape vărsându-și ceaiul. Îl puse iute jos, ridicându-se în picioare.

— Te rog să mă scuzi!

Amanvah încuviință.

— Desigur.

•

Wonda și gărzile aproape își dădură sufletul ca să o urmeze pe Leesha, în timp ce ea străbătea cu pași mari holurile palatului, mai întâi ajungând în iatacurile sale, de unde luă o sticluță, și apoi în cele ale ducesei.

Una dintre servitoarele lui Melny răspunse la ușă, lăsând-o pe Leesha să intre în iatacul privat al ducesei.

— Pot să te ajut cu ceva, maestră? întrebă Melny, când rămaseră singure.

În aparență, era cea mai puternică femeie din Angiers, însă, în practică, era aproape la fel de supusă față de Leesha precum era față de Araine.

Leesha scoase sticluța glifată.

— S-ar putea să am un leac, dar am nevoie să îmi faci rost de ceva, și încă repede!

•

Rojer ședea pe masa din celulă, pe care o trăsese aproape de fereastră, ca să poată privi peste oraș, în timp ce cânta o melodie de jale la scripcă.

Se întrebă dacă oamenii de jos îl puteau auzi. Spera, fiindcă ce era un Saltimbanc fără public? Chiar dacă nu îi putea vedea, măcar să-i simtă durerea.

Nu prea avea altceva de făcut la lumina lunii. Veghetorii nu îi lăsaseră nicio lampă, iar masca glifată care îi permitea să vadă pe întuneric rămăsese în iatacurile sale, unde, fără îndoială, Amanvah se plimba de colo până colo.

Nu putea cere nici măcar o lumânare. Cui să îi ceară? Nu mai avusese alți vizitatori, cu excepția acolitului fără nume care îi vâra tăvile cu mâncare prin ușă sau le lua pe cele goale, pe care le împingea el înapoi. Mâncarea era simplă, însă suficient de hrănitoare.

Fereastra era destul de mică pentru ca el să scoată capul afară, însă nici măcar un umăr în plus. Nu că ar fi contat. Chiar dacă ar fi încăput prin deschizătura minusculă, dedesubt era doar aer. Cele patru turnuri priveau în josul a o sută de metri.

Dar orice era mai bine decât să se holbeze la pereții celulei, iar priveliștea era cu adevărat spectaculoasă; întregul Angiers se întindea sub ochii lui. Se uita la străfulgerările de energie care luminau orașul când demonii vântului erau respinși de rețeaua de glife și cânta pentru Amanvah.

Poate că oamenii din Angiers îl puteau auzi sau poate că nu, însă știa că Amanvah îl ascultă. Își cântă dorul de ea, suferința și temerile pentru soarta lui Sikvah. Mândria și iubirea. Pasiunea și speranța. Toate lucrurile pe care încercase să le șoptească în *hora*, însă cuvintele îl trădaseră.

Muzica nu îl trăda niciodată.

— Bărbate!

Arcușul sări de pe corzile scripcii. Rojer tăcu, privind în jur, întrebându-se dacă își imaginase. Oare Amanvah găsise o cale de a vorbi prin suportul pentru bărbie, la fel cum auzea?

— D-da?

Dar apoi apăru o mână care apucă pervazul, iar Rojer se îndepărtă cu un țipăt și se rostogoli de pe masă. Plămânii i se goliră de aer când lovi podeaua, însă anii de pregătiri îi folosiră și se ghemui în momentul impactului, ajungând câțiva metri mai încolo în poziție chircită.

Sikvah îl privea prin ferestruică. Purta turbanul negru și vălul alb, însă ochii ei erau inconfundabili.

— Nu te speria, bărbate! Sunt doar eu.

Rojer văzu câteva amintiri în fața ochilor. Sikvah, zdrobindu-i beregata lui Sali, rupându-i spinarea gărzii, frângându-i gâtul lui Abrum.

— Nu ai fost niciodată „doar” tu, nevastă! spuse Rojer. Deși mi se pare că nu te cunosc nici pe jumătate.

— Ai tot dreptul să fii supărat. Am ținut secrete față de tine, deși nu din voia mea. Damajah însăși a poruncit ca eu și surorile mele de suliță să ne ținem secretă firea.

— Amanvah știa, zise Rojer.

— Ea și nimeni altcineva din nord. Noi suntem din sângele Izbăvitorului. Ea are sânge de *dama*. Eu sunt *Sharum*.

— Ce ești? întrebă Rojer.

— Sunt *jiwah* a ta, răspunse ea. Te implor, bărbate, dacă nu crezi nimic altceva din ce îți spun, măcar să crezi asta. Ești lumina și iubirea mea și, dacă Evejah nu ar interzice-o, m-aș sinucide pentru felul în care te-am umilit.

— Nu e suficient! spuse Rojer, încrucișându-și brațele. Dacă vrei să am din nou încredere în tine, trebuie să știu totul.

— Firește, bărbate.

Părea ușurată, de parcă ar fi lăsat-o să scape repede. Și poate așa și era. Personalitatea ei blândă fusese doar un rol. De unde știa că ușurarea nu făcea parte din personaj?

O parte din el nu dădea doi klaţi pe asta. Sikvah nu îi arătase decât devotament de când își făcuseră jurămintele. Chiar și crimele comise fuseseră pentru el și, în ciuda a ce se întâmplase, Rojer nu se putea convinge să nu stea mai liniștit, fiindcă, undeva, spiritul lui Jaycob se odihnea, după ce se făcuse dreptate.

— Pot să intru? întrebă Sikvah. Promit să răspund la orice întrebare cu onestitate și sinceritate.

Cu sinceritate? se întrebă Rojer. *Sau cu nesinceritate*? Ar fi putut fi oricare.

El privi ferestruica, plin de îndoială.

— Și cum plănuiești să faci asta?

Colțurile ochilor lui Sikvah se încrețiră într-un zâmbet, când își vârî capul prin geam. Se răsuci și apăru o mână, care se strecură în cameră și se sprijini de perete.

Urmă un pocnet, care îl făcu pe Rojer să tresară, și umărul trecu și el. Rojer văzuse mulți contorsioniști excelenți în Ghilda Saltimbancilor, însă niciodată ceva asemănător. Era ca un

șoarece care se strecura printr-o crăpătură de doi centimetri de sub ușă.

În câteva secunde trecuse, căzând cu o tumbă pe podea și alunecând ușor într-o poziție de implorare. Îngenunchind, își întinse brațele pe podea și își lipi fruntea de covorul ros. Purta un veșmânt de *Sharum* din mătase: șalvari, robă și un turban de un negru adânc, contrastând cu albul imaculat al vălului ei de nuntă. Mâinile și picioarele ei erau goale.

— Termină! spuse Rojer.

Krasianilor le-or fi plăcut aceste afișări ale supunerii, însă pe el îl făceau să se simtă inconfortabil, mai ales venind din partea cuiva care l-ar fi putut ucide cu degetul cel mic.

Sikvah se sprijini pe călcâie și îl privi. Își desfăcu vălul și își trase turbanul pe spate, ca să-și arate părul.

Rojer se îndreptă spre fereastră, scoțând capul afară și privind în jos, spre peretele zidului. Nu se vedeau frânghii și nici unelte de cățărat. Se urcase oare folosindu-se numai de mâini și de picioare?

— Amanvah te-a trimis aici să mă eliberezi?

Sikvah clătină din cap.

— Pot, dacă așa poruncești, însă *Jiwah Ka* nu crede că asta ar fi dorința ta. Sunt aici să te veghez și să împiedic să ți se întâmple ceva rău.

Rojer se uită în jurul încăperii.

— Nu prea sunt locuri în care să te ascunzi, dacă vine cineva să mă verifice.

Sikvah zâmbi.

— Închide ochii preț de două respirații.

Rojer făcu întocmai, iar, când redeschise ochii, Sikvah dispăruse. Căută prin cameră, uitându-se chiar și sub patul jos, însă nici urmă de ea.

— Unde ești?

— Aici.

Vocea ei venea de sus, însă, nici când privi într-acolo, Rojer nu putu să o vadă printre grinzi. Dar apoi văzu cum una dintre umbre se desprinde și îi remarcă vălul alb.

Sikvah căzu fără zgomot pe podea, părând să salte în clipa în care ateriză. Chiar și privind de aproape, el îi pierdu urma, rătăcind prin încăpere cu privirea până când mâna ei ieși de sub pat și îl prinse de gleznă. El tresări și icni.

Sikvah îi dădu drumul imediat, apărând o clipă mai târziu lângă ușă. Rămase liniștită, apoi clătină din cap.

— La ușă este un paznic. Este leneș și e puțin probabil să audă ceva, însă am face mai bine să fim precauți.

De data asta, urmări, uimit, cum Sikvah se cățără pe zidul de piatră, lustruit de secole, așa cum s-ar fi urcat el pe o scară.

— Când ies de aici, îți regândim tot numărul, spuse Rojer. Îți irosești talentul doar cântând.

•

Vorbiră până târziu în noapte. Rojer stătea întins pe pat, cu mâinile sub cap, privind în bezna care o învăluia pe Sikvah.

Ea îi povesti despre cum îi fusese oferită lui Damajah și trimisă în adâncurile palatului Dama'ting. Despre antrenamentele brutale care urmaseră.

— Cred că l-ai detestat pe Enkido, spuse el.

— O vreme, răspunse ea, însă viața unui *Sharum* nu este iertătoare, bărbate. Nu există o a doua șansă în luptă, așa că în spectacole. Enkido ne-a oferit unelte de supraviețuire. Am ajuns să văd că făcea totul din dragoste.

Rojer încuviință.

— A fost la fel cu mine și cu maestrul Arrick.

Avea mereu grijă să prezinte versiunea strălucitoare și respectuoasă a maestrului său soțiilor lui, însă Sikvah își dezvăluia secretele în fața lui, iar el decise să facă la fel.

Îi povesti cum încercase Arrick să îi lase să moară pe el și pe mama lui. De luptele lui cu vinul și de violența pe care consumul i-o trezea. Despre cum permisese alcoolului și propriului ego să îi distrugă norocul, iar și iar.

Și totuși Rojer nu se putea convinge să îl urască pe Arrick, fiindcă murise sărind peste glife și se aruncase într-un demon al lemnului, ca Rojer să poată trăi.

Arrick fusese slab, egoist și meschin, dar îl iubise pe Rojer în felul lui.

Sikvah vorbea fără ezitare, împărtășind mai multe ca niciodată, însă trebuia să treacă testul sincerității.

— În ziua în care ne-am întâlnit, spuse Rojer, și ai picat testul purității…

— Mi-ai luat apărarea, spuse Sikvah. Atunci am știut.

— Ce ai știut? întrebă Rojer.

— Că nu ești ca bărbații krasiani. Că nu vezi doar o proprietate când te uiți la mine. În ziua aceea, nu te cunoșteam, bărbate. Nu îți văzusem fața și nici nu auzisem despre faptele tale. Îți cunoșteam limba, însă nimic despre obiceiurile tale sau ale poporului tău. Nu mi s-a cerut să îți devin soție. Nu m-am oferit. Ți-am fost dată.

— Ești prințesă, nu sclavă…, începu Rojer, deși știa că, până și în nord, asemenea lucruri nu erau neobișnuite, mai ales la curte.

— Iertare, bărbate, zise Sikvah, dar eu sunt ce m-a făcut Damajah să fiu: o unealtă a voinței sale. Dacă ea mi-a poruncit să mă mărit cu tine, a fost *inevera* să fac asta.

— De ce? întrebă Rojer. De ce tu?

Era o întrebare simplă, însă știa că era începutul câtorva care aveau să îi testeze loialitatea față de Inevera, căutând adânc printre intrigile ei în viața lui.

Dar Sikvah nu ezită.

— Ca să o protejez pe Amanvah, firește. Damajah își dorea un agent puternic și loial printre verdeni, însă nu voia să-și riște fiica cea mare. Nu exista nicio gardă de corp mai bună decât Enkido, dar sunt locuri în care un bărbat, fie el și eunuc, nu poate intra. Iar eu puteam să fiu mereu alături de Amanvah.

— Și Amanvah? întrebă Rojer. Este *dama'ting*. Măcar ei i s-a dat de ales?

Deasupra lui se auzi o șoaptă de mătase, care ar fi putut fi o ridicare din umeri.

— Cuvintele lui Damajah i-au oferit o alegere, însă vrerea ei era limpede și, *dama'ting* sau nu, Amanvah nu putea să refuze nici ea mai mult decât mine.

Râse, apoi adăugă:

— Știu că mereu ți-am părut a fi ca niște surori, dar înainte de acea zi ne disprețuiam una pe cealaltă.

— Când nu ai trecut testul purității, s-a întors împotriva ta, spuse Rojer.

Se opri, așteptând un răspuns, dar Sikvah tăcu.

— Eu nu am cerut testul acela, reluă el. Dimpotrivă, am zis că nu era necesar, însă Inevera a insistat.

Sikvah nu spuse nimic, așa că Rojer continuă să vorbească.

— Apoi, Leesha a mințit și a spus că ai trecut, doar ca să te cruțe de rușine, însă Amanvah s-a întors împotriva ta.

Tăcere.

— A făcut-o fiindcă te disprețuia, întrebă Rojer, sau a fost doar o scenă?

— Damajah și-a aruncat zarurile înainte de întâlnirea noastră, recunoscu Sikvah. Știa că vei încerca să mă protejezi.

— Bravo! exclamă Rojer. M-ați păcălit!

Presupunea că ar fi trebuit să fie furios, însă nu avea energie de risipit. Trecutul nu mai conta. Că Amanvah și Sikvah fuseseră la început creaturile Ineverei nu era o surpriză. Ce erau acum trebuia să afle.

— Cine era? întrebă el.

— Hm? întrebă Sikvah.

— Bărbatul care… te-a cunoscut.

O parte din el nu voia să știe, însă fusese cu multe femei de care nu era deloc mândru și nu era în poziția să judece.

— Nimeni, spuse Sikvah. Mi-am rupt himenul la antrenamentul *sharusahk*. Dezonoarea pe care ți-am adus-o a fost doar o fantezie.

Rojer ridică din umeri.

— Cu siguranță păreai să știi ce faci.

Ea râse iar, un sunet dulce și plăcut.

— *Dama'ting* ne-au învățat să dansăm în așternut, ca surorile mele de suliță și cu mine să devenim neveste perfecte.

Să dansăm în așternut. Formularea îl făcea să se înfioare. Schimbă subiectul.

— De ce a otrăvit-o Amanvah pe Leesha?

Pentru prima dată, urmă o pauză.

— Amanvah a fiert otrava, însă eu i-am turnat-o în ceai.

— Asta nu îmi răspunde la întrebare, spuse Rojer. Ați fost amestecate amândouă. Ce contează cine ce a făcut?

— Damajah a fost ofensată când influența maestrei tale l-a făcut pe unchiul meu să creeze *Sharum'ting*, spuse Sikvah. Femeile din Krasia au fost mereu preocuparea ei și avea altă soartă plănuită pentru ele.

— Ai încercat să îmi ucizi prietena fiindcă l-a convins pe Jardir să le dea drepturi femeilor?

— I-am pus buruiană neagră în ceai fiindcă așa mi-a poruncit Damajah, zise Sikvah. Din punctul meu de vedere, eram mulțumită de proclamația lui Shar'Dama Ka. Surorile mele de suliță și cu mine puteam ieși la lumină și dobândi gloria în noapte. Regret că nu mi s-a permis să fac la fel.

— Asta se poate schimba, spuse Rojer. Secretul s-a aflat. Când ne întoarcem în Văiugă, poți…

— Iertare, bărbate, dar secretul rămâne! Nimeni în viață nu poate spune povestea, cu excepția ta și a surorilor mele soții. Capacitatea mea de a vă proteja pe tine, pe *Jiwah Ka* ar fi mult mai scăzută dacă mi-ar cunoaște și alții abilitățile.

— Și dacă eu, ca soț al tău, îți poruncesc să nu mai ascunzi ce ești? întrebă Rojer.

— Atunci, voi asculta, spuse Sikvah, dar voi crede că ești un nesăbuit.

Rojer râse.

— Ai zis că mă poți scoate de aici. Cum?

— Ușa este solidă, dar e doar lemn, spuse Sikvah. O pot sparge, însă ar dura un timp și i-ar trezi pe clerici. E mai simplu să mă strecor pe fereastră și să cobor la un nivel mai jos. Bărbații tăi sfinți *chin* nu sunt războinici, așa ca *dama*. Ar fi ușor să ucid gărzile și să dobândesc cheile.

— Nu vreau să ucizi pe nimeni! zise Rojer. Nu dacă viețile noastre nu depind de asta.

— Firește, spuse Sikvah. *Jiwah Ka* știa că așa vei dori.

Rojer se gândi la suportul de bărbie, în siguranță în cutia lui glifată.

— Ne ascultă chiar acum?

— Da. Colierul meu îi permite să mă audă când dorește.

— Îți poate și vorbi?

— Da, răspunse Sikvah. Dar *hora* funcționează doar pentru mine și nu va merge pentru tine. *Dama'ting* îți meșterește chiar acum un cercel. Își cere scuze fiindcă nu a făcut asta mai repede. Între timp, voi fi eu vocea ei.

— Și ce are de zis? întrebă Rojer.

— Că este târziu, spuse Sikvah, și că nu știm ce ne va aduce ziua de mâine. Te roagă să dormi cât mai dăinuie întunericul.

Rojer privi în beznă.

— Vrei să dormi pe tavan?

— Nu am nevoie de somn așa ca tine. Voi medita ca să îmi revin și voi rămâne alertă față de orice amenințare. Închide ochii, iubitule, și să știi că te veghez.

Rojer făcu așa cum i se ceruse, simțindu-se într-adevăr în siguranță, însă gândurile i se învolburau în cap deja și era neliniștit.

— Nu cred că pot să dorm.

Abia dacă auzi când Sikvah se lăsă pe podea. Rojer tresări când ea se strecură alături de el, în pat, dezbrăcată.

— *Jiwah Ka* poruncește să te alint până adormi, bărbate, toarse ea.

— Oare tot ce a fost vreodată între noi a fost dintr-o poruncă?

Sikvah îl sărută, iar buzele ei nu i se părură mai puțin moi doar fiindcă știa acum cât de dură putea fi.

— Doar fiindcă mi se poruncește să fac ceva, bărbate, nu înseamnă că nu vreau și eu. Îi scoase pantalonii pestriți, cu maximă eficiență. Sau că nu îmi face și mie plăcere.

•

Leesha își ajustă camera cu lentile.

Diferența dintre mostre îi sări în ochi. În cea adusă de Rosal fuseseră doar câteva semințe vii. Aceasta fremăta de ele, chiar dacă erau leneșe și slabe.

Drogate.

Privi pe fereastră. Soarele abia dacă se ițea în zare. Oare Araine era trează la ora aceea?

Era prea important să aștepte. Trimise o mesageră, iar fata reveni aproape imediat, cu o invitație de la Ducesa-mamă.

— Ești sigură? întrebă Araine, când ajunse. Nu e vreun truc al vrăjitoarei albe, în schimbul soțului ei?

Bătrâna era încă în halat, surprinzător de uzat, dintr-un material simplu, însă ținuta ei era la fel de regală și nu avea niciun chef de glume.

Leesha încuviință.

— Poate ca Amanvah vrea un târg, însă a avut dreptate, Alteță. Nu este de la același bărbat. Doar dacă nu ai încredere în Melny…

Araine flutură din mână.

— Fata aia n-are un gram de viclenie în ea și nimic de câștigat dacă minte.

— Atunci, Rosal este cea care ne-a mințit, spuse Leesha. Și mă îndoiesc că se termină aici.

Araine încuviință.

— Treaba asta se pregătește de când fata aia era în fașă. Păcat. Gared al tău va avea inima frântă când o vom spânzura pentru trădare.

— Ar putea fi doar un pion, spuse Leesha, cu atenție. Poate îi arătăm milă, dacă ne duce la adevăratul trădător de la curte.

Deja avea bănuielile ei.

— Crezi că a fost Jessa.

Leesha ridică din umeri.

— Poate. În parte.

Araine pufni, ridicându-se.

— Trimite un mesager să o aducă pe vrăjitoarea albă într-o oră, apoi așteptați-mă în camera mea de zi, cât îmi pun armura.

O oră mai târziu, Araine era din nou îmbrăcată în veșmintele sale fine, cu coroana la locul ei, privind-o pe Amanvah, care măcar avu decența să se plece mai adânc decât ea.

— Știi cine îmi droghează băiatul? întrebă Araine.

Capul lui Amanvah se plecă ușor, iar ochii ei nu trădară nimic din spatele vălului.

— Știu.

— Nu doar cine i-a dat drogul, ci și cine a poruncit-o?

Din nou încuviințare. Araine așteptă, dar Amanvah nu mai spuse nimic. Minutele se târâiră mai departe, în timp ce se uitau una la cealaltă, fiecare un studiu original al demnității regale.

— Vrei să îmi spui și mie? întrebă Araine, într-un târziu.

Amanvah ridică ușor din umeri.

— Soțul meu stă încuiat într-un turn, de unul singur, doar fiindcă s-a apărat sub acoperișul tău. Sora și soția mea lipsește, iar tu nu ai ridicat un deget să o cauți. Kendall și cu mine suntem prizoniere în iatacurile noastre. De ce ți-aș spune, Ducesă-mamă?

Degetul lui Araine începu să lovească buza ceștii delicate de porțelan, făcând să apară unde la suprafața ceaiului.

— În afară de motivul evident că ți-aș putea elibera soțul? Aș putea răscoli orașul ca să dau de urma lui Sikvah. V-aș putea scoate din arest.

Amanvah clătină cu blândețe din cap, amestecând în ceai.

— Cu scuzele de rigoare, Ducesă, însă nu poți. Am aruncat deja zarurile în privința asta. Nu ai suficientă putere la curtea fiului tău ca să mă asiguri de vreunul dintre lucrurile astea. Nu că nu ai fi deloc puternică, însă tu conduci Angiers în detaliile dintre decrete, iar soarta soțului meu este prea publică pentru a putea evita ca ducele să o remarce. Viitorul este plin de

divergențe, însă toate versiunile cad de acord că tu nu îi poți schimba judecata.

Araine rămase demnă, însă buzele îi dispărură, când le presă una peste cealaltă. Erau puține lucruri care îi displăceau mai mult decât să i se amintească de limitele puterii sale.

— Poate că nu, spuse Araine, în cele din urmă. Va fi un proces, asta nu o poate nimeni împiedica, însă nu te grăbi să renunți la oferta mea. N-oi fi capabilă să schimb gândurile fiului meu, însă mila este una dintre puterile legale de care încă dispun. Chiar dacă Rhinebeck îți condamnă soțul, eu îl pot ierta cu o fluturare din mână și nici măcar toți fiii mei laolaltă nu mă pot opri.

Amanvah se uită la ea o vreme. Apoi, se întoarse spre Leesha.

— Așa să fie?

Leesha privi de la Araine la Amanvah. Ridică din umeri.

— Nu sunt expertă în legea din Angiers, dar este posibil.

— Pot să îți ofer documentele necesare pentru a o dovedi, spuse Araine.

Amanvah clătină din cap și se ridică în picioare.

— Nu este nevoie. Voi arunca zarurile.

— Dacă vrei, fă-o aici! spuse Araine, deși sună mai mult a poruncă decât a rugăminte. Mi-ar plăcea să văd cum funcționează magia asta a zarurilor.

Amanvah se gândi o clipă, apoi încuviință. Se uită la Leesha, care își lăsă ceaiul și se duse să tragă draperiile grele, în timp ce Amanvah îngenunche pe podeaua de lemn tare dintre covoarele pufoase, întinzându-și materialul de un alb imaculat.

Leesha fu nevoită să tragă de covoare ca să împiedice lumina să se strecoare în interior pe sub una dintre uși, dar, curând, singura lumină venea de la strălucirea *hora* din mâinile lui Amanvah. Leesha și Ducesa-mamă erau complet fermecate, însă prințesa își mormăi rugăciunile în krasiană și niciuna nu pricepu mare lucru, mai ales că buzele ei erau mascate de văl.

Scoase o sticluță cu dop – probabil cu sângele lui Rojer – și o lăsă să picure, cu economie, peste zaruri, înainte de a le amesteca și de a le arunca. Fu ciudat să privească glifele sclipind când zarurile fură smulse de pe traiectoria lor firească spre a forma un model. Leesha nu își dădea seama ce spuneau, însă, după ce le privi o vreme, Amanvah încuviință și se sprijini

pe călcâie. Leesha scoase o sticluță cu lumină chimică din șorț și o agită, ca să le învăluie pe toate în strălucirea ei.

— Voi avea nevoie de trei lucruri, spuse Amanvah.

— Trei la schimb cu unul, spuse Araine.

Amanvah ridică din umeri.

— Dacă dorești, poți încerca să te târguiești.

Tonul ei făcu limpede faptul că efortul ar fi fost în zadar.

— Care sunt cele trei lucruri? întrebă Araine.

— Îmi vei amnistia soțul, pe mine și pe soțiile mele surori, în clipa în care se sfârșește procesul, spuse Amanvah. Fără echivoc și fără nicio adăugire. Vom fi liberi să plecăm și ni se va asigura protecția ta până ajungem înapoi în Văiugă.

Araine încuviință.

— S-a făcut.

— Îmi vei oferi drept zilnic de vizitare a soțului meu, continuă Amanvah.

— Îți pot oferi o oră pe zi cu el, până la proces.

— Accept! încuviință Amanvah.

— Și ultimul? întrebă Araine.

Amanvah se întoarse spre Leesha.

— O picătură din sângele maestrei Leesha.

Leesha își încrucișă brațele.

— În niciun caz!

Nu se știa ce ar fi putut face femeia cu o singură picătură. Simplul fapt că întrebase era o insultă.

— Leesha, spuse Araine, pe un ton de avertizare.

— Nu înțelegi ce îmi cere, zise Leesha. Să-i dai unei *dama'ting* sângele tău e ca și cum i-ai da un cuțit și ți-ai dezveli gâtul. De ce aș fi de acord?

— Fiindcă soarta ducatului meu ar putea depinde de asta! sâsâi Araine. Dacă nu i-l dai tu, îl iau eu cumva.

Leesha își dezveli dinții.

— Nu mă amenința, Araine! Mă voi apăra și pe mine, și copilul pe care-l port. Dacă gărzile tale mă ating chiar și cu un deget, fac palatul ăsta să cadă din temelii și să te îngroape dedesubt.

Ochii lui Araine scânteiară, însă Leesha vorbea serios și bătrâna știa asta. Susținu privirea Ducesei-mame o clipă, apoi se uită la Amanvah.

— Am două condiții.

Ochii lui Amanvah mijiră. Krasianii adorau să se târguiască.

— Care sunt?

— Folosești sângele aici și acum, rostindu-ți întrebarea cu voce tare, în thesană, începu Leesha.

Amanvah încuviință.

— Și a doua?

— Vei fi de acord să arunci zarurile pentru mine cândva, în viitor, spuse Leesha. Când doresc și pentru ce întrebare decid.

Ochii lui Amanvah se îngustară.

— De acord. Câtă vreme întrebarea ta nu îmi afectează direct poporul sau casa.

Ca răspuns, Leesha scoase o lanțetă dintr-un buzunar al șorțului și ridică un deget.

— Atunci, suntem toate de acord?

— Da, spuse Araine.

— Suntem, confirmă Amanvah.

— Ține zarurile.

Leesha își împunse degetul arătător cu lanțeta, storcând o singură picătură peste zarurile lui Amanvah.

Dama'ting le rulă în palmă până când se asigură că sângele le atinsese pe toate. Apoi, se întoarse la materialul ei și mâinile începură să îi tremure.

— Atotputernicule Everam, dăruitor al vieții și al luminii, arată-i slujitoarei tale ceea ce va urma. Arată-i umilei tale slujitoare soarta copilului purtat de Leesha vah Erny am'Paper am'Văiuga.

Leesha simți copilul lovind când zarurile țâșniră și se răsuciră în aer. Amanvah se aplecă în față, flămândă, citind înțelesurile ascunse.

— Deci? întrebă Leesha. Ce spun?

Amanvah ridică zarurile și le vârî înapoi în săculețul cu *hora*.

— Am fost de acord să rostesc întrebarea cu voce tare ca să o auzi, maestră, dar nu am zis că voi împărtăși răspunsul.

Maxilarul Leeshei se încleștă, însă Araine o întrerupse.

— Ajunge! Lămuriți-vă lucrurile pe timpul vostru! Se uită cu asprime la Amanvah. M-am săturat de jocurile și de amânările tale, Prințesă! Am plătit prețul. Acum, aruncă zarurile și spune-mi cine îmi droghează fiul. Easterly? Wardgood? Euchor? Unul dintre frații lui?

Amanvah clătină din cap.

— Culegătoarea ta de Buruieni lucrează singură.

Urmă o tăcere uluită și, pentru prima dată, Araine își pierdu cumpătul regal, când ochii îi ieșiră din cap că ai unei broaște.

— De ce?

Amanvah ridică din umeri.

— Întreab-o și îți va spune chiar ea. Poartă de prea multă vreme acest secret și probabil că deja dă pe dinafară.

— Și drogul? întrebă Leesha, când i se păru că Araine avea să își petreacă ziua procesând informația.

— O tinctură în vin, zise Amanvah. Nu aș putea spune precis ce e, însă nu contează. Dacă nu mai primește dozele, sămânța i se va recupera de la sine.

— Asta va dura luni întregi, remarcă Leesha.

— Poți accelera procesul cu *hora*, spuse Amanvah. Voi pregăti un os pentru vindecare.

Se ridică în picioare.

— Eu mi-am respectat partea de învoială. Acum, merg să îmi văd soțul.

La tonul impunător al *dama'ting*, Araine păru să își revină. Clătină din cap.

— Stai liniștită până testez informația. Îți vei vedea soțul când voi fi mulțumită, nu înainte.

Vălul lui Amanvah flutură când ea expiră cu furie. Se încleștă cu Ducesa-mamă din priviri, însă, după o clipă, încuviință scurt.

— Aștept, însă, dacă nu mi-am văzut soțul și nu m-am asigurat că este bine până la apus, voi considera jurământul tău încălcat.

Piciorul lui Araine începu să tresară, însă ea nu spuse nimic.

•

Leesha se chinui să își amintească lecțiile lui Rojer, în timp ce le zâmbea lui Rosal și Jessei, care veniseră la invitația Ducesei-mame, sub pretextul de a discuta interesul extrem de evident al lui Gared.

Rojer o învățase multe despre atitudinea regală, despre cum să își proiecteze vocea chiar dacă vorbea încet și despre cum să își păstreze masca pe chip, arătându-le celorlalți doar calm, indiferent ce simțea la interior. Era o lecție pe care încă nu și-o însușise.

— Dacă nu te superi, maestră, spuse Leesha, Alteța Sa dorește să vorbească numai cu domnișoara Lacquer, înainte să te alături și tu discuției.

Rosal o privi cu îngrijorare pe Jessa, însă femeia flutură din mână.

— Du-te, fată!

— Te voi face mândră de mine! promise Rosal.

Jessa îi atinse umărul cu afecțiune.

— Nici că ar putea fi altfel.

Cuvintele o loviră pe Leesha, aproape repetându-le pe ultimele schimbate între ea și maestra Bruna. Se întrebă ce însemna, oare, pentru cele două femei. Poate și pentru ele era o formă de bun-rămas.

O conduse pe Rosal prin ușile care dădeau spre camera de zi ca o peșteră a lui Araine. Continuară, trecând printr-un alt set de uși și intrând într-o cameră de primire intimă, cu pereți groși, care descurajau pe oricine dorea să tragă cu urechea.

În cameră, Wonda închise ușa, lipindu-se de una dintre laturile porticului. De partea cealaltă se afla o altă Tăietoare, Bekka, la fel de mare și de amenințătoare. Amanvah ședea într-un colț, lângă perete, privind impasibilă. Fata din Angiers se uită la ele agitată, înainte să îi facă o reverență grațioasă Ducesei-mame. Aroganța pe care i-o arătase Leeshei în iatacul său dispăruse.

— Alteță, spuse Rosal, cu chipul aproape atingându-i podeaua. Este o onoare să fiu chemată. Sunt slujitoarea dumitale supusă.

— Ridică-te, fato! se răsti Araine. Fă o piruetă și lasă-mă să mă uit la tine!

Rosal ascultă și făcu întocmai, întorcându-se lent, cu o postură perfectă și un chip cioplit ca al unei statui.

— Baronul își dorește mâna ta, spuse Araine, direct. Orice nesăbuit poate să vadă asta. Și un bărbat care-și dorește atât de mult ceva, îl va obține.

Obrajii lui Rosal se colorară artistic, însă nu i se adresase nicio întrebare, așa că păstră tăcerea.

— Dar nu și de data asta, zise Araine.

Rosal se descurcă bine în a-și ascunde neplăcerea, însă până și actrița desăvârșită din ea avu o tresărire.

— Cel mai probabil, continuă Araine, îți vei petrece restul zilelor într-o celulă de temniță, și nu în patul contelui.

Expresia bine construită a lui Rosal se clătină, iar bărbia îi căzu.

— Alteță?

— A cui sământă i-ai adus-o maestrei Leesha? întrebă Araine. Știu că nu era a fiului meu.

Rosal încremeni, cu ochii mari, de căprioară speriată. Privi spre ușă, însă cele două Tăietoare pășiră în fața ei și o blocară, cu brațele încrucișate.

— J... Jax, răspunse Rosal. A lui era.

— De ce? vru să știe Araine.

— Maestra Jessa..., începu Rosal, iar Ducesa-mamă icni. A spus că maestra Leesha încearcă să îi ia locul ca Maestră Regală, furându-i postul și preluând controlul școlii.

— Eu nu vreau..., începu Leesha

Araine îi făcu semn să tacă, gesticulând scurt.

— Ai pus tot ducatul în joc pentru reputația maestrei tale?

Rosal căzu în genunchi, cu lacrimile întinzându-i creionul din colțurile ochilor și pudra de pe față.

— Eu... nu am... Maestra Jessa ar fi găsit un leac, dacă exista unul. Eu ce aș fi putut să fac?

Într-adevăr, își spuse Leesha. Maestra Jessa avea viața lui Rosal în palme. Nu se putea aștepta să o trădeze și să spere că ducesa avea să o asculte pe ea, nu pe stăpâna ei.

Simți compasiune pentru fată, însă în privirea lui Araine nu era nici urmă de așa ceva.

— Tu l-ai otrăvit pe duce?

Rosal păru șocată.

— Ce?! Nu! Niciodată!

Se opri, apoi continuă:

— Uneori, maestra Jessa ne dădea pentru el poțiuni de sporire a fertilității.

Araine flutură din mână.

— Te cred, fato, deși asta nu te face mai puțin trădătoare.

— Te rog, Alteță..., începu Rosal.

— Liniște! zise Araine. Mi-ai spus ce voiam să știu. Dacă ești interesată să îți păstrezi limba în gură, ține-o pentru tine cât discut cu maestra ta.

Se întoarse spre ușă.

— Fii drăguță, Wonda, și condu-o pe Jessa înăuntru.

— Da, mamă, spuse Wonda, deschizând ușa și întorcându-se imediat, în spatele maestrei Jessa.

Jessa intră în cameră cu nonșalanță, însă tresări când o văzu pe Rosal îngenuncheată pe podea, cu lacrimile înnegrite brăzdându-i fața. Se uită în spate, însă Wonda închisese deja ușa, iar ea și Bekka blocaseră din nou drumul, cu brațele încrucișate.

Jessa inspiră și se întoarse, scanând camera cu ochi de prădătoare. Purta un șorț cu buzunare, iar Leesha știa prea bine câte probleme putea pricinui cu tot ce conțineau.

— Înțeleg că Alteța Ta nu o consideră pe Rosal potrivită pentru tânărul baron? întrebă Jessa.

— De câtă vreme îi strecori lui Rhinebeck droguri care-l fac infertil?

Jessa făcu un pas în față, deschizându-și brațele.

— Astea sunt prostii…

— Scoate-ți șorțul! spuse Leesha.

— Poftim?

Jessa mai făcu un pas în față, iar Leesha își vârî mâna în săculețul cu *hora*.

— Wonda, zise Araine, dacă Jessa mai face un singur pas fără să-și pună șorțul pe podea, trage-i o săgeată în picior.

Wonda scoase o săgeată.

— În care picior?

Colțul gurii lui Araine se ridică într-un rânjet.

— Surprinde-mă!

Jessa se încruntă, dar făcu precum i se ceruse, scoțându-și șorțul și punându-l pe podea, în timp ce o privea urât pe Leesha.

— Alteță, nu știu ce ți-a spus…

— Tot ce mi-a spus și Bruna, cu zeci de ani în urmă, deși am fost prea încăpățânată s-o ascult atunci.

— Ce dovezi…, începu Jessa.

— Aici nu suntem la tribunal, zise Araine. Nu am nevoie de magistrați ca să te dau afară și să te pun în fiare pentru restul vieții tale. Nu ești aici să discutăm despre dovezi.

— Atunci, pentru ce sunt aici? întrebă Jessa.

— Ești aici ca să-mi spui de ce, răspunse Araine. Am fost mereu bună cu tine.

— De ce?! exclamă Jessa. Când Rhinebeck ne tratează, pe mine și pe fetele mele, ca pe niște scuipători? Când Ducele de Angiers este suficient de prost, încât să fie dus de nas de maică-

sa și îl aruncă pe sărmanul Juma-de-Mână pe străzi doar fiindcă a dormit în patul nepotrivit?

— Așa că te-ai gândit să îl înlocuiești cu frații lui foarte deștepți? întrebă Araine. Poate c-or fi căpătat o porție dublă la masă, însă niciunul nu excelează.

— Nu îmi pasă cât sunt de deștepți, spuse Jessa. Niciunul dintre ei n-a încercat să mă violeze.

— Ha? făcu Araine.

— Mi-ai promis că n-o să muncesc. Trebuia să recrutez tinere și să le pregătesc, dar să-mi țin fustele la locul lor.

Gura lui Araine deveni o dungă subțire, însă Jessa nu se opri:

— Dar Rhiney nu a văzut lucrurile la fel. Nici măcar nu îl interesam. Tot ce voia era să marcheze fiecare femeie din bordel. Era ducele și avea dreptul de a-și împrăștia sământa, oferită de Creatorul însuși.

— Așa că i-ai luat-o, spuse Araine. Ar fi trebuit să îmi spui.

— Pentru ce? întrebă Jessa. Ce ai fi făcut?

Araine își desfăcu brațele.

— Acum, nu vom afla niciodată. Ce nu aș fi făcut, în schimb, ar fi fost să pun în pericol siguranța și stabilitatea ducatului timp de zeci de ani.

— Nu fi dramatică! o admonestă Jessa. Nu duci lipsă de fii idioți cu care să îl înlocuiești pe Rhinebeck și ai și nepoți de la Mickael. Dacă se ajungea la căsătoria cu cățeaua milneză în locul numirii unuia dintre fiii lui Mickael ca succesor, Rhinebeck ar fi trecut peste rivalitatea dintre frați.

— Poate, cândva, spuse Araine. Dar, cu războiul pe cale să înceapă, ne-ai slăbit.

— Aici ai fost la fel de încăpățânată ca mine, spuse Jessa. M-am așteptat să vezi deja cât de întunecoasă era noaptea, cu zece ani în urmă, și să-l pui pe Thamos să-și strecoare sământa într-una dintre membrele procesiunii infinite de tinere ducese. Dar tu l-ai trimis să vâneze potcoave de cai morți.

Araine expiră pe nas, bătând din picior. După ce se gândi o vreme, încuviință.

— Voi hotărî ce fac cu tine mai târziu. Deocamdată, poți să-i faci cu mâna tânărului Maestru Juma-de-Mână din cămăruța ta din Turnul de Apus.

Își împinse bărbia spre Bekka, iar femeia făcu un pas în față și o luă de braț, strângând-o ca într-o menghină.

În timp ce era târâtă din încăpere, ochii Jessei se îndreptară spre Rosal, încă îngenuncheată pe podea.

— Fata nu are nimic…

— … de câștigat, dacă vorbești în numele ei, o întrerupse Araine.

Făcu un gest, iar gardiana o trase afară. Leesha se încordă, întrebându-se dacă avea să opună rezistență, însă Culegătoarea de Buruieni părea resemnată.

— Pe noapte! spuse Araine, după ce Wonda închise ușa.

Păru să se dezumfle, iar Leesha își aminti cât era de micuță, de fapt.

Dar vulnerabilitatea ei dispăru într-o clipă, când Ducesa-mamă își îndreptă din nou atenția asupra lui Rosal.

— Acum, fato, ce să fac cu tine?

Rosal începu din nou să suspine și nu era greu de înțeles de ce. Dacă Jessa merita un turn de catedrală, Rosal era… dispensabilă. Araine o putea spânzura înainte de apus, dacă așa poftea.

— Amanvah, spuse Leesha, surprinzându-se. Aș vrea previziunea acum.

Dama'ting o privi, uluită.

— Ai vrea să irosești o întrebare adresată lui Everam pentru o *heasah*?

— Pentru viața unei femei, o corectă Leesha.

— Mă tem că sunt de acord cu prințesa, spuse Araine. Nu pare…

— Cândva, am fost logodită cu Gared Cutter, explică Leesha. Oi fi renunțat la el, însă tot mă interesează subiectul. Văiuga are nevoie de el, iar el are nevoie de o femeie care poate să îl ajute să poarte mai ușor povara. Debutantele acelea pe care le tot așezi lângă el la cină nu sunt deloc potrivite.

Araine mormăi.

— Nu pot nega asta.

— Mulțumesc Creatorului! icni Rosal.

— Încă nu mulțumi nimănui, fato! se răsti Araine.

Ochii lui Rosal se măriră de teamă când Amanvah își scoase pumnalul curbat din teaca de la cingătoare.

— Întinde brațul!

Rosal se înfioră, dar făcu așa cum i se spuse. Amanvah tăie repede, colectând sângele într-o ceașcă goală de ceai. Araine

făcu semn Wondei să o ia pe fată de acolo. Când plecă, ducesa se întoarse și o văzu pe Amanvah îngenunchind pe podea, îmbrăcată de lumina *hora*, în timp ce arunca.

— Va fi o nevastă loială, spuse Amanvah citind modelul, atât lui, cât și tribului Văiugii. Îi va naște fii puternici, însă fiica lui îi va succeda.

Se așeză pe călcâie, privindu-le pe Leesha și pe Araine.

— Dacă sunt eu de acord, remarcă aceasta din urmă.

Amanvah clătină din cap.

— Iertare, Alteță, însă nu ai de ales. Fiul lui Steave nu va accepta o alta.

Araine se încruntă.

— Atunci, să o ia și să terminăm cu asta! Vreau să iasă din ochii mei înainte să mă răzgândesc!

— Maestră!

Wonda țâșni pe ușă cu Bekka în brațe.

— Nu mai respiră!

Leesha se apropie în grabă. Amanvah scotea deja *hora* din săculețul ei.

— Închide ușa! spuse *dama'ting*.

Wonda o ascultă, însă Araine o apucă de braț.

— Unde este Jessa?

— A dispărut. Am găsit-o pe Bekka zăcând pe coridor.

— Găsește-o! porunci Araine. Vreau ca fiecare soldat din palat s-o caute pe vrăjitoare.

Wonda încuviință și dispăru.

•

— Uneori, mă întreb ce viață aș fi avut dacă maestrul Piter și-ar fi făcut treaba și ar fi verificat glifele, zise Rojer.

Sikvah, ascunsă undeva între grinzi, nu spuse nimic. O făcea rar, doar când îi adresa o întrebare directă sau când vorbea în numele lui Amanvah. Chiar și atunci, se lăsa pe podea și se apropia, vorbind încet, doar pentru ei.

Rojer nu se supăra. Era suficient să știe că era acolo și că îl asculta. Mai mult decât sentimentul de siguranță în prezența ei, decât îmbrățișarea ei caldă pe timp de noapte, compania pe care i-o oferea îi permitea să-și îndure prizonieratul fără să o ia razna.

Cineva îl asculta. Cuiva îi păsa. Ce Saltimbanc ar fi putut supraviețui fără acele lucruri? Rojer văzuse oameni ai

spectacolului excelenți care deveniseră propriile lor umbre când publicul începuse să li se rărească.

— Aș fi avut frați și surori, continuă el, imaginându-și-i limpede în minte, aproape cunoscându-le numele. Mama și tata erau tineri. Mi se păreau, pe atunci, bătrâni precum copacii, însă, privind în urmă, văd că ar fi trebuit să fiu primul dintre mulți.

Oftă, nostalgic, gândindu-se la jocurile copilăriei și la râsetele pierdute, apoi continuă:

— Pe atunci, în tot Podul peste Fluviu nu exista vreun instrument, darămite cineva care să cânte. Cred c-aș fi ajuns să conduc hanul, m-aș fi căsătorit cu o localnică obișnuită și aș fi crescut și eu o haită de copii. N-aș fi plecat nicăieri, n-aș fi văzu și n-aș fi făcut nimic special. Aș fi fost… normal.

Se auzi un pocnet, când zăvorul ușii se mișcă. Ușa se deschise, dezvăluind…

— Amanvah! strigă Rojer, sărind în picioare și străbătând cămăruța din două salturi.

— Vorbești prostii, bărbate! spuse Amanvah repede, când se îmbrățișară. Ești atins de Everam. Nu ai putea fi normal nici să vrei. Dacă maestrul Arrick nu te-ar fi adus pe calea scripcii, ar fi făcut-o altcineva. Sharak Ka se apropie și a fost *inevera* ca tu să aduci *Cântecul Asfințirii* înapoi în Ala.

— Ai fi reușit și fără mine, spuse Rojer.

Amanvah clătină din cap.

— Oi fi trecut o parte din harul tău soțiilor tale, însă îți aparținea.

Își ridică vălul și îl sărută. El încercă să o strângă mai tare în brațe, însă ea îl împinse, iar vălul îi acoperi din nou gura, ca o cortină după ultimul act.

— Am doar o oră pe zi cu tine, bărbate, până când se rezolvă problema. Sunt alte lucruri de care să ne ocupăm, mai întâi.

Bătu tare din palme și ușa se deschise iar, lăsând să intre doi acoliți care cărară înăuntru niște găleți grele, pline cu apă. Un altul aduse o cadă mică, de lemn, suficientă cât să-l cuprindă pe Rojer. În spatele lor, ca o umbră, Sikvah sări pe podea și de acolo ieși pe ușa deschisă.

— Ați cărat astea tot drumul până aici, sus? întrebă Rojer, privind gălețile.

Bărbații se uitară urât la el, nepărând deloc încântați, dar nu spuseră nimic.

— Să nu le iei tăcerea drept impolitețe, bărbate. Li se interzice să discute cu deținuții. Alteța Sa a poruncit să primești mâncare mai bună și băi de trei ori pe săptămână. Bărbații aceștia sunt bucuroși să îi îndeplinească poruncile.

Lui Rojer nu i se părură deloc bucuroși când îi aruncară o ultimă privire și ieșiră din cameră, pufnind.

— Sikvah…, zise încet Rojer, când ușa se închise în urma lor.

— Se va îngriji să avem intimitate, pentru următoarea oră, spuse Amanvah, lăsând să cadă pietricele argintii, glifate, în găleți.

Acestea sâsâiră când magia încălzi apa.

— Te rog, bărbate! spuse ea arătând spre cadă.

Rojer știa prea bine că nu avea sens să se certe, așa că se dezbrăcă și intră. Lemnul lăcuit era răcoros și se cutremură, iar pielea i se făcuse de găină când Amanvah ridică prima găleată ca să toarne apă fierbinte peste el.

Rojer simți imediat că îl cuprinde calmul. Nu era cada imensă a lui Shamavah, însă ritualul zilnic al îmbăierii era deja ceva obișnuit pentru el, de care nici nu-și dăduse seama că-i fusese dor.

— Am început să-ți fac un cercel, zise Amanvah, în timp ce îl spăla cu o perie și un calup de săpun. Dar va dura câteva săptămâni și sper să te văd liber cu mult înainte să fie gata.

— Fără îndoială că va avea și alte foloase. Ce alt scop măreț ar putea avea magia pentru mine dacă nu să îți aud vocea dulce de la distanță?

Amanvah îl îmbrățișă, înghițindu-și un suspin. Rojer o îmbrățișă, fără să vadă că îi uda robele.

Amanvah se desprinse, trăgându-și nasul, și se dădu înapoi, scoțându-și mătasea udă.

— Dacă mă întinzi pe spate și îți dai drumul în mine, bărbate, voi rămâne grea.

Rojer începuse să se relaxeze, lăsându-se pe spate în cadă, însă încremeni și se ridică brusc.

— Amanvah, nu e momentul…

— Ba este! spuse Amanvah. Dacă vreau să îți port copilul, trebuie să fie acum.

Rojer înghiți în sec.

— Nu îmi place ce spune asta despre șansele mele.

Amanvah îngenunche iar lângă cadă, trecându-și mâinile peste pieptul lui gol, fără să-l mai spele.

— Nici mie, recunoscu ea. Viitorul tău este încețoșat, însă nu doar al tău. Ne apropiem de un mare vârtej și mulți din acest oraș s-ar putea să apuce pe drumul singuratic până va trece.

Își strecură o mână după ceafa lui, apoi îi luă obrazul în palmă și îl trase într-un sărut.

— Avem însă un stâlp de care să ne agățăm în mijlocul curentului. Dacă mă iei acum, îți voi purta copilul.

— Deci vei supraviețui acestui… vârtej? întrebă Rojer.

— Cel puțin până la naștere. După aceea…

Amanvah ridică din umeri, sărutându-l pe gât. Rojer tresări.

— Atunci, poate ar trebui să așteptăm.

Amanvah îl privi confuză.

— Nu vreau să te las să ne crești singură copilul, continuă Rojer. Nu ai nici măcar douăzeci de ani. Dacă mor, ar trebui să te recăsătorești cu un bărbat care să poată…

Amanvah îi luă fața în mâini.

— Ah, bărbate! Nu voi fi singură. Le am pe surorile mele soții; nu ne înțelegi dacă crezi că mă voi lepăda de tine dacă trebuie să o apuci pe drumul singuratic.

Se ridică, unduindu-și șoldurile cu intenție când se îndreptă spre pat.

— Eu sunt *dama'ting*. Tot ce vrea Everam este să nasc o fată, o moștenitoare.

Se întinse pe spate și își desfăcu picioarele.

— Dăruiește-mi-o și nu voi mai avea nevoie vreodată de atingerea altui bărbat.

Rojer ieși din cadă într-un suflet, ignorând apa care șiroia, și se întinse peste ea.

— O fiică?

Amanvah zâmbi.

— Sikvah este deja însărcinată cu fiul tău.

•

Janson o urmărea pe Leesha pe ascuns. Atenția prim-ministrului părea captivată de Ducesa-mamă, însă aura lui spunea altceva. Era foarte conștient de prezența Leeshei, dar și frustrat fiindcă nu înțelegea motivul. Obișnuit să fie mâna

dreaptă a lui Araine, nu îi plăcea că Leesha părea să intervină între ei.

— Nu-ți fie teamă, Janson! spuse ea. Mă voi întoarce în Văiugă cât de curând.

Ministrul o privi surprins. Nu scosese un cuvânt, însă sentimentele sale erau atât de clare, încât ea reacționase instinctiv.

Așa a fost pentru Arlen, își dădu ea seama, din nou înțelegându-l prea târziu. Simți un junghi în inimă când se gândi că era posibil să nu îl mai vadă niciodată; demonii se folosiseră deja de asta împotriva ei. Probabil că îi citiseră nevoia în aură, la fel de ușor precum citea ea ce simțea Janson.

— Nu prea repede, remarcă Araine. Ai încă lucruri de făcut aici. Se întoarse spre Janson. Ai găsit-o pe Jessa?

Prim-ministrul clătină din cap.

— A fost văzută intrând în tunel, însă nimeni nu recunoaște că ar fi văzut-o și ieșind. Am pus școala sub pază și căutăm peste tot.

— Locul acela este împânzit de pasaje secrete, spuse Araine. Evacuați elevele și personalul și puneți oameni să bată în fiecare perete. Dacă sună a gol, căutați pasajul sau dărâmați peretele. Și, pe Creator, spune-le să aibă grijă! Vrăjitoarea ar fi ucis-o pe Bekka cu un ac otrăvit, dacă n-ar fi fost Leesha și Amanvah de față, să se ocupe de ea.

Janson se înclină.

— Se va face. Cercetăm și celelalte proprietăți ale maestrei Jessa, dar și pe cei din anturajul ei. Gărzile de la poartă percheziționează fiecare trăsură și se uită sub fiecare glugă. O vom găsi.

Araine încuviință, deși aura ei răspândea nesiguranță. Era colorată de trădare, însă continua să aibă o părere bună despre Jessa. Era periculoasă, iar Araine se îngrijora că avea să îi scape printre degete.

— Mai este și altceva? întrebă Janson.

Aura lui declara cu tărie că știa prea bine că da. Nu l-ar fi chemat doar ca să-i repete aceleași ordine date cu câteva ore înainte.

— Am avut nevoie de ajutorul prințesei krasiane pentru a descoperi complotul, zise Araine, iar asta ne-a costat.

Aura lui Janson se schimbă și se înăspri, când el își dădu seama încotro bătea Araine.

— Juma-de-Mână.

Araine încuviință.

— Se va prezenta la proces, însă, indiferent de sentință, eu îl voi exonera.

— Alteță, începu Janson, cu vocea grea. Nepotul meu a fost un ticălos arogant și adesea o povară pentru tronul de iederă, însă a fost nepotul meu. Nu pot lăsa…

— Ba poți și așa vei face! îl întrerupse Araine. Nu mă aștept să îți placă, dar a fost necesar și, dacă i se face rău, vor izbucni revolte pe stradă. Va rămâne în turn până la proces, dar, când maestra Leesha se întoarce în Văiugă, el și Veghetorul Jona i se vor alătura.

Aura lui Janson mocnea de furie, atât de fierbinte, încât Leesha se încordă și își strecură o mână în săculețul cu *hora*, strângându-și bagheta. Dacă făcea și cea mai mică mișcare spre ducesă, îl spulbera în mii de bucățele.

Dar apoi toată emoția aceea arzătoare se stinse, printr-un efort de voință atât de puternic, încât o sperie pe Leesha în aceeași măsură ca furia. Prim-ministrul se plecă, țeapăn.

— Așa cum poruncești, Alteța Ta!

Se întoarse și ieși, fără a aștepta să i se dea permisiunea.

Araine oftă.

— Am spus adesea că aș fi gata să plătesc orice preț pentru a rezolva problema lipsei de sământă a fiului meu, însă nu m-am gândit că mă va costa doi dintre cei mai prețuiți aliați în aceeași zi.

Leesha îi atinse mâna cu a ei.

— Lordul Janson își va reveni, după ce părăsim noi orașul.

Dar, amintindu-și furia din aura lui, nu era chiar atât de sigură.

24. BRIAR

333-334 D.Î., IARNA

Briar se trezi în pâlcul de buruieni din grădinile ducesei.

Mama îi oferise un pat adevărat, însă Briar nu dormise într-un pat sau cu un acoperiș deasupra capului de aproape zece ani. Nu de când avea șase ani, când neatenția lui îi trimisese familia în bezna nopții, făcând-o pierdută.

Teama îl ținuse în viață în toți acești ani. Avea o latură nervoasă, care îl alerta la fiecare sunet, la fiecare mișcare. Nu dormea, abia dacă închidea ochii din când în când timp de câteva ore, pregătit să se miște într-o clipă. Pereții glifați și paturile moi îi făceau pe oameni să uite că noaptea îi aștepta afară, gata oricând să le ia totul.

Și-i făcea să uite ce însemna să mori.

Briar apucă niște frunze, ridicându-se, și le îndesă în buzunare. Era o buruiană suficient de comună, însă cineva care circula prin noapte nu se putea considera nicicând suficient de bine aprovizionat.

Gălăgia din palat continuă până târziu în noapte, iar strigătele despre crimă se stinseră într-o tăcere neliniștită numai când ucigașul fu târât de la palat spre Casa Sfântă. Nu îl privea pe Briar. Existau oameni în Lakton care contau pe el să le aducă ajutor de la duce. Nimic nu era mai important decât să îl conducă pe contele Thamos la mănăstire.

Se îndreptă spre grajduri, însă acolo nu găsi agitația la care se așteptase. Niciun cal nu era pregătit, niciun soldat nu ajunsese încă.

— Unde-i contele?

Femeia îl privi pe Briar, încrețindu-și nasul. Mirosea a bălegar și i se părea că mirosul lui de rădăcina porcului e scârbos?! Uite unde te duce dormitul în pat!

— Ce-ai zis?

Obișnuit să îi urmărească pe alții din ascunzătoare, Briar nu prea vorbise, ani de zile. Înțelegea thesană și krasiană, însă

vorbitul era un gest străin și uneori ceilalți îl înțelegeau cu dificultate.

— Ar tre’ să duc contele-n sud. Unde-i?

— Mă îndoiesc că *Alteța Sa* Prințul Thamos pleacă azi undeva, răspunse femeia. Treaba cu vrăjitorul-scripcar a înnebunit tot orașul.

Briar o strânse mai tare de braț.

— Nu pot sta. Oamenii așteaptă.

— Așa, și ce vrei să fac eu? strigă femeia, smulgându-și brațul. Nu-s Ducesa-mamă!

Briar tresări, făcând un pas înapoi și ridicând mâinile. Își vedea amprenta înroșind brațul femeii.

— Scuze! N-am vrut.

— Nu-i nimic, spuse femeia, dar își frecă brațul și Briar știu că se învinețea deja.

Oamenii nu erau ca miezii. Erau slabi. Îi puteai răni, dacă nu erai atent.

Se întoarse în grădini și se strecură prin intrarea de acolo în palat, foarte puțin folosită. Erau gărzi peste tot, servitori care goneau de colo până colo, însă niciunul nu remarcă trecerea lui ca mai mult de un iz de rădăcina porcului în aer. Coridoarele aveau nenumărate ascunzători, dacă erai rapid.

Dar mama și Janson erau în spatele ușilor închise, iar Briar mai cunoștea doar alți câțiva oameni în Angiers. Niciunul nu era de găsit. Se întoarse în grădină, târându-se în pâlcul de buruieni și închizând ochii.

La un moment dat, mai târziu, auzi voci. Briar se încordă, gata să fugă, însă vocile nu erau direcționate spre el, așa că se strecură mai aproape de locul din care veneau să asculte. Chiar înainte să ajungă, știu că era Leesha Paper. Mirosul șorțului ei cu buzunare pline cu zeci de ierburi îi amintea de mama lui. Lui Briar îi plăcea maestra, chiar dacă lumea spunea că este vrăjitoare. Spuseseră același lucru și despre Dawn.

— Nu plec nicăieri câtă vreme Rojer este captiv! strigă baronul din Văiuga Tăietorului de Lemne.

— Vorbește mai încet, șopti Leesha.

— L-ai văzut, spuse Gared. L-au bătut rău?

Leesha încuviință.

— Dar nimic ce să nu fie vindecat prin magia oaselor. Va avea nevoie de niște dinți noi, dar acum e bine.

Gared strânse pumnul.

— Jur pe fiu, dacă nenorocitul ăla de Jasin nu ar fi deja mort…

— Nu-ți încheia propoziția, Gar, spuse Leesha. Cu atât mai mult cred că ar trebui să pleci.

— Cum adică? întrebă Gared.

— Nu poți ajuta aici. Și, dacă vrei ca Rosal să meargă cu tine, ar fi mai bine să o iei acum, înainte ca vreunul dintre cei cu sânge regal să-și pună în cap să te oprească.

Când nu păru convins, ea îi puse o mână pe braț.

— Și, cât ești acolo, vrei să fii drăguț și să pregătești câteva mii de Tăietori care să revină aici și să ne escorteze acasă? Drumurile sunt înțesate de bandiți zilele astea…

Sprâncenele lui Gared se uniră a confuzie. Apoi le ridică brusc.

— Ah, am priceput. Vrei să…

— Vreau să fii pregătit să conduci delegația din Văiugă acasă, în siguranță, spuse Leesha. Vom fi toți, indiferent ce se decide la tribunal.

— Ducelui n-o să-i placă asta! zise Gared.

— Nici nu-mi imaginez că va fi așa. Știu că nu am dreptul să cer asta…

— Ba pe Miez că nu! spuse Gared. Văiuga vă datorează totul, ție și lui Rojer, și trebuie să veniți cu noi acasă. Ducele și Soldații lui lemnoși nu vor să se pună cu asta… Scuipă. Nimeni nu taie lemne mai bine decât un Tăietor.

— Nu se va ajunge până acolo, zise Leesha. Arată-le dinții, însă fără să muști.

— Bine, câtă vreme Rojer încă mai respiră. Dacă mă întorc și descopăr că nu…

Lăsă fraza neterminată și ieși.

•

Briar privi frâiele pe care i le aruncă grăjdarul și clătină din cap. Îi plăceau caii, însă nu avea încredere în ei.

— O să fug.

— Nu va fi destul, Briar, spuse Thamos. Vreau să mă grăbesc spre Văiugă.

Briar ridică din umeri.

— Trebuie să ții pasul.

Briar încuviință.

— Da.

Contele părea iritat și nu își dădea seama de ce.

— Nu vei putea ține pasul cu cavaleria mea mergând pe jos.

Briar înclină capul.

— De ce nu?

Contele îl privi o vreme, apoi ridică din umeri.

— Fă cum vrei, băiete! Dar, dacă rămâi în urmă, te urc în șa ca pe o căprioară.

Briar râse, surprins că nu i se alăturară și ceilalți. Fusese o glumă bună.

Thamos urcă în șa, ridicând sulița când se deschiseră porțile orașului.

— Înainte!

Briar o luă la fugă de îndată ce soldații călare își porniră caii la trap. Ținură pasul cu el o vreme, însă pe drum era înghesuială – se aflau încă aproape de oraș – și chiar și cei care îi lăsau să treacă sufocau străzile și îi încetineau. Pe jos, Briar putu să se strecoare pe lângă drum și să evite circulația și întrebările inevitabile.

Îi lăsă repede în urmă, adunând mâncare de pe unde putea, în timp ce explora împrejurimile, remarcând satele și drumurile. Mama spunea că el urma să revină adesea în Angiers, așa că era cel mai bine să cunoască drumurile. Notă cu atenție în minte pâlcurile de buruieni și semințele împrăștiate, acolo unde nu crescuseră. Era un soi agresiv și îi mergea bine aproape peste tot.

Chiar și cu timpul câștigat, trebui să se întoarcă spre nord, pe marginea drumului, în seara aceea, ca să găsească tabăra pregătită pentru cină. Briar privi cu invidie, din tufe, rândul răbdător de soldați care așteptau să primească o gamelă cu ciorbă groasă și o bucată de pâine.

Rădăcinile și nucile pe care le găsise îi umpluseră bine stomacul, însă îi lăsă gura apă când simți mirosul de mâncare gătită. Știa că ar fi primit și el. Tot ce trebuia să facă era să stea la rând.

Dar soldații semănau între ei, cu toții, purtând armuri de lemn și mantii asortate, tunici cu însemnele contelui. Aparțineau unui tot; Briar – nu. S-ar fi uitat lung la el. I-ar fi spus Împuțitul sau Noroilă, când credeau că nu îi aude. Ar fi stat la distanță sau, și mai rău, ar fi vorbit cu el.

Voia pâine, dar nici chiar așa.

Bărbații urcară repede înapoi în șa, pregătindu-și armele, fiindcă apunea soarele. Își reluară marșul, ucigând miezi în drumul lor, cu o precizie exersată.

Deja demonii învățau să evite drumul deschis și colcăiau printre copaci privind. Demonii lemnului erau răbdători când prada ar fi putut să fugă mai repede decât ei sau să se lupte. Briar văzu unul în față, într-un copac mare, ale cărui ramuri se întindeau deasupra drumului. Demonul urcă repede și se ascunse între crengi, așteptând.

Miezingul lăsă cavaleria să treacă, însă contele și baronul se aflau în spatele primelor rânduri, la pas mai domol. Ceilalți le lăsaseră o distanță apreciabilă și amândoi erau pierduți în gânduri. Pentru pădurețul din copac, probabil aveau ținte pictate pe spate.

Briar alergă spre copac. Un alt păduret încercă să îi blocheze calea, însă Briar își flutură haina deschisă spre el, iar petele proaspete de rădăcina porcului îl făcură să fugă, tușind. Lăsând să-i cadă sulița și scutul, Briar își puse piciorul pe un nod al trunchiului de copac, urcându-se la fel de repede ca demonul. Își alese cu grijă puncte de sprijin pentru mâini și nu scoase nici măcar un sunet până când nu păși chiar pe creanga pe care aștepta demonul.

Lemnosul ridică privirea, când Briar scoase un urlet și cuțitul glifat de la cingătoare. Demonul vru să sară la el, însă Briar era pregătit și se ghemui sub pinteni. Sări, apucându-l cu un braț, în timp ce îi împlântă cuțitul în armura ca o coajă de copac. Magia îi întări brațul, alimentând o serie de lovituri scurte, care-l lăsară aproape fără suflu.

Miezingul se afla sub el, atenuând impactul când se izbiră de drum, însă tot i se tăie respirația. Căderea l-ar fi putut răni, dacă magia nu i-ar fi curs prin corp. Briar se rostogoli într-o parte, departe de demon, și sări în picioare, cu cuțitul pregătit, însă pădurețul nu se mai mișca.

— Briar, unde în Miez ai fost? întrebă Thamos.

Briar îl privi uimit.

— Nu departe.

— Vreau să îmi dai raportul în mod regulat, spuse contele. Creatorul știe cum mai găsesc rezistența, dacă te pierd.

Era o afirmație ridicolă. Cum ar fi putut Briar să piardă urma atâtor bărbați și cai? Dar încuviință, înainte să se îndrepte înapoi spre copaci.

— Știi că micul puturos a ucis un lemnos care ne-ar fi putut veni de hac? îl auzi pe Gared spunând. Ai fi putut să-i mulțumești, înainte să-i iei capul.

•

Briar apărea de fiecare dată când procesiunea se oprea pentru masă, luându-și gamela și pâinea și dispărând, de îndată ce se asigura că i se remarcase prezența. Unui Mesager îi lua o săptămână să ajungă în Văiugă, însă Soldații de Lemn ai lui Thamos nu dormeau, absorbind suficientă magie pe timp de noapte ca să se poată mișca pe timp de zi. Bărbații deveneau tot mai iritabili, însă își scurtară marșul cu zile bune și deja în a treia seară se apropiară de Văiugă.

— Briar! strigă Thamos, când băiatul se strecură în tabără pentru masă. Hai lângă noi!

Ședea cu Baronul Gared și cu Lordul Sament pe un buștean căzut, nu departe de ceilalți.

— Nu put prea tare? întrebă Briar, apropiindu-se.

— Ah, scuze, spuse Gared. Ar fi trebuit să știu că ai auz de liliac.

Își descheie haina și se adulmecă, apoi adăugă:

— Niciunul dintre noi nu miroase a trandafiri după patru zile călare, ucigând demoni.

Se uită la singura trăsură care făcea parte din procesiune, ducându-le pe domnișoara Lacquer și pe mama ei, și zâmbi ușor, apoi adăugă:

— Sau poate sunt câțiva.

— Vom ajunge în Văiugă mâine-dimineață, spuse Thamos. Ne vom petrece ziua pregătindu-ne și vom pleca în dimineața următoare. Vom aranja o cameră pentru tine…

Briar clătină din cap.

— Mai arăt drumul oamenilor spre Văiugă, uneori. Știu unde-s pâlcurile de buruieni.

— Nu poți să-ți petreci restul vieții dormind așa, zise Thamos.

Briar înclină capul.

— De ce nu?

Thamos deschise gura și o închise. Îl privi pe Gared, căutând ajutor.

— Se face frig, căci vine iarna.

Briar ridică din umeri.

— Pot face focul.

— Cum dorești! spuse Thamos. Cât va dura să ajungem la mănăstirea Păstorului Alin?

— Zece zile.

— Atât de mult? interveni Sament.

— N-o putem lua pe drum, zise Briar. Santinele peste tot. Mergem peste mlaștini.

— Nu-mi place ideea, spuse Gared. Caii își rup picioarele în ținutul mlăștinos, să nu mai zic de gâturile călăreților.

— Drumurile sunt sucite, zise Briar, dar pot găsi pământ uscat mai peste tot.

— Poți desena o hartă? întrebă Thamos.

Briar clătină din cap.

— Nu știu să citesc, dar cunosc drumul.

— Aducem un cartograf, spuse contele.

— Aveți mâncare?

Thamos zâmbi.

— Încă ți-e foame? Cere-i bucătarului încă o bucată de pâine.

— Pentru mănăstire. E plină și toți sunt flămânzi.

Thamos încuviință.

— Îmi închipui. Nu avem timp să pregătim un convoi adecvat, însă cinci sute de Soldați de Lemn călare pot duce provizii suficiente, dacă găsesc iarbă pentru cai.

Briar făcu un semn din cap.

— Durează mai mult dacă-s atâția.

— Credeam că ducele a spus cincizeci, comentă Gared.

— Așa crezi? spuse Thamos.

Băgă mâna în haină și scoase de acolo un pergament rulat, cu sigiliul regal. Arătă spre o pată neagră.

— E greu de citit, cu pata asta. *Ar putea* spune cincizeci, presupun, însă ar fi o nebunie, nu?

— Firește, spuse Gared.

— Numai un nesăbuit ar porunci să trimiți atât de puțini, fu de acord Sament. Trebuie să fi spus cinci sute.

— De ce nu cinci mii? întrebă Gared.

Thamos clătină din cap.

— Nu putem face asta fără să desprindem Tăietorii din apărarea Văiugii. Nu am de gând să o las neprotejată. Cavaleria

mea va trebui să se descurce, până aflăm mai multe. Eu vreau să fiu rapid și mobil.

Briar încuviință, bucuros. Laktonienii nu aveau cavalerie. Cu cinci sute de Soldați de Lemn puteau apăra mănăstirea de aproape orice, iar proviziile aveau să hrănească multe guri flămânde.

— Abia aștept să văd lacul, zise Gared. Am auzit că-i atât de mare, încât nu poți vedea celălalt mal.

Thamos confirmă din cap.

— L-am văzut o dată și e, într-adevăr, o priveliște frumoasă. Dar tu nu vii, baroane. Cineva trebuie să aibă grijă de Văiugă cât timp sunt plecat.

— Vorbești de parcă nu te-ai mai întoarce, spuse Gared.

— Așa intenționez, răspunse Thamos, însă nu există nicio garanție, cu inamicul atât de aproape. Trebuie să fii pregătit să preiei conducerea.

— Lumea mă ascultă, așa-i, spuse Gared, dar nu-s croit pentru hârtii și politică.

— Facem ce trebuie, nu ce vrem, zise Thamos.

— Izbăvitorul mi-a spus același lucru, cândva, spuse Gared.

— Nu știu dacă Arlen Bales este sau nu Izbăvitorul, zise Thamos. Dar, dacă îl vezi…

Gared zâmbi.

— Da. Îl trimit la tine.

•

Petrecură trei zile în Văiugă, în timp ce Thamos își strânse oamenii. Briar exploră și găsi oameni care trăiau în Pădurea Culegătoarei. Unii făceau parte din poporul tatălui său, krasianii, însă alții erau thesani care începuseră să își picteze glife direct pe piele. Purtau doar robe largi pe timp de zi, iar noaptea își înfășurau vintrele în cârpe și ucideau miezingi cu mâinile goale.

Briar rămase ascuns, privindu-i, însă era fascinat. Nu le înțelegea purtarea, însă se gândea că, în timp, ar fi reușit.

După ce ieșiră din Văiugă, se mișcară iute în primele zile. Lucrurile începură să treneze când pătrunseră în vastele ținuturi mlăștinoase care înconjurau lacul. Frigul ținea mai toți țânțarii la distanță, însă oamenii tot se plesneau și se plângeau.

Briar arătă niște urme.

— Demoni de mlaștină.

— N-am văzut niciodată unul, spuse Sament.

— Nici eu, confirmă Thamos.

— Sunt scunzi, zise Briar. Și au brațe lungi. Saliva lor se lipește de orice. Arde și roade. Nu se spală.

— Cum îi ucizi? întrebă Thamos.

— Te dai într-o parte. Mlăștinoșii nu-și pot mișca brațele în lături. Trebuie să se-ntoarcă.

Briar ridică mâna, arătând spre cavitatea de sub coaste, și spuse:

— Lovești cu sulița chiar aici. N-au armură.

— Se pari că știi multe despre ei, remarcă Thamos.

Briar zâmbi. Nu știa el prea multe despre hărți, însă îi cunoștea pe miezingi.

— Ridicați tabăra! Nu puteți face caii să meargă noaptea prin mlaștină. Vă arăt cum să puneți capcane pentru mlăștinoși.

•

Briar se răsuci, lipindu-se de trunchiul cioturos al copacului de mlaștină, privind, fără să fie văzut, cum iscoada krasiană își croia drum prin mlaștini. *Kha'Skarum* purta un rucsac greu, încărcat cu provizii, notând semne distinctive pe hârtie unsă cu ulei.

Era singur. Briar se asigură. Nu făcea parte dintr-un grup de vânătoare, altfel i s-ar fi simțit lipsa. Era doar o iscoadă singuratică, trimisă să deseneze harta locurilor.

Dar se îndrepta direct spre drumul lui Thamos și al celorlalți. Într-o oră, avea să îi audă sau să vadă semne ale trecerii lor. Curând după aceea, superiorii lui aveau să fie informați.

Briar strânse sulița. Detesta să ucidă oameni. Krasianii arătau atât de mult ca el, încât simțea că se omoară pe sine, de fiecare dată.

Dar nu avea de ales. Când iscoada trecu pe sub copac, Briar i se aruncă în spinare, trecându-i sulița prin umăr în inimă și plămâni. Muri înainte să atingă pământul.

Briar îi luă rucsacul și hârtiile, lăsând trupul să se scufunde în apa mlăștinoasă.

•

Durără cincisprezece zile să ajungă la mănăstire, iar Briar îi ghidă pe Thamos și pe oamenii săi pe lângă iscoadele inamice și pe pământ uscat, cu iarbă pentru cai. Nouă Soldați de Lemn fură pierduți în luptele cu demonii de mlaștină, iar șapte cai își rupseră picioarele și trebuiră uciși. Una dintre Sulițele de Munte

primi un calup slinos de salivă în față. Briar îl pansă cu noroi și tincturi, însă arăta ca o lumânare topită când își scoase bandajul.

Mănăstirea Noii Dimineți se afla pe o faleză înaltă, care se întindea peste lac. Cu apa înconjurând-o din trei direcții, era accesibilă doar de pe un drumeag îngust, cu un șanț de-a curmezișul, care conecta apele lacului. Zidurile de lemn erau groase și înalte, cu un pod retractabil, care permitea intrarea și ieșirea. Docurile dinspre nord și dinspre sud erau amplasate jos, sub falezele stâncoase, iar bunurile și animalele care soseau pe nave trebuiau să fie transportate sau mânate pe o scară îngustă, tăiată în zigzag în stâncă.

Podul mobil fu coborât pentru ei, iar ei intrară.

— Pe Creator! exclamă Thamos, văzând corturile refugiaților din interiorul zidurilor.

Oamenii erau murdari și slabi, obișnuiți deja să sară peste mese.

— Nu aveam idee că ar fi atât de rău, spuse Sament. Refugiații din Văiugă…

— Au avantajul de a fi în siguranță pe teritoriul aliat, completă Thamos. Sărmanii de aici însă…

Se întoarse spre unul dintre căpitanii săi.

— Găsește-l pe administrator și spune-i să ne distribuie proviziile. Află dacă mai putem face și altceva care să le ofere alinare acestor oameni.

Bărbatul salută și plecă, iar Briar îi conduse pe Thamos și pe Sament spre porțile mănăstirii.

Acolo îi aștepta Veghetorul Heath. Bătrânul cel gras îl strânse în brațe pe Briar.

— Creatorul să te binecuvânteze, băiete!

Îl privi pe conte și se plecă adânc.

— Este o onoare, Alteță! Bine ați venit la Mănăstirea Noii Dimineți! Eu sunt Veghetorul Heath. Vă voi conduce la Păstor.

•

Briar nu avea prea des permisiunea să intre în camera de lucru a Păstorului Alin. Acesta purta robe maronii, simple, la fel ca Veghetorul Heath, însă interiorul camerei sale era mai bogat decât orice văzuse Briar. Covoarele erau groase, moi și colorate, țesute cu glife puternice, preoțești. Acoliții îl urmau, cu măturile pregătite, în caz că i s-ar fi desprins niște noroi de pe tălpi.

Scaunele și canapelele erau căptușite și foarte moi. Heath spuse că nu avea permisiunea de a se așeza, ca să nu le păteze cu sevă de rădăcina porcului, însă Briar se apropie de o canapea de catifea și tremură de plăcere când își trecu vârfurile degetelor peste ea.

Rafturile mari, din lemn lăcuit, se înălțau de la podea la tavan de-a lungul pereților, pline cu cărți nenumărate. Heath încercase să îl învețe să citească, însă Briar era mai interesat de imagini.

Păstorul îi aștepta în camera din spate, cu alți doi bărbați. Tatăl lui Briar, Relan, îl învățase totul despre plecăciuni, iar a Păstorului fu adâncă și suficient de lungă să fie respectuoasă, fără a sugera supunere. Era plecăciunea unui egal.

— Este o onoare să te cunosc, Alteță! spuse Păstorul. Am sperat ca Briar să ne aducă ajutor, însă nu ne așteptam la sânge regesc.

— Sau la atâția Soldați de Lemn, zise unul dintre ceilalți.

Era de statură medie și purta o haină fină. Avea picioarele crăcănate, ca unul care era mai degrabă obișnuit cu tangajul punții unei nave, decât cu solul stabil.

— Și cavalerie încă! adăugă el. Se pare că, până la urmă, Creatorul răspunde la rugăciuni.

— Stăpânul docurilor, Isan, explică Păstorul Alin, arătând spre bărbat, și fratele lui, căpitanul Marlan.

Thamos își întinse mâinile în față, în felul preferat de căpitanii laktonieni, iar ei îl prinseră de brațe chiar sub coate.

— Vă rog să acceptați condoleanțele mele și ale tronului de iederă pentru pierderea mamei voastre.

Marlan scuipă, ignorând privirea iritată pe care i-o aruncă Alin.

— Nu s-a pierdut. A fost ucisă.

— Firește, spuse Thamos, care se întoarse spre Sament. Vi-l prezint pe Lordul Sament din Miln, care a adus cincizeci de Sulițe de Munte.

— Este bine că ai venit, zise Alin. Ce se petrece aici privește toate Orașele Libere.

— Nu e nevoie să mă convingi, spuse Sament. Euchor, pe de altă parte, e croit diferit.

— E nevoie de o victorie, adăugă o voce nouă.

Briar ridică privirea și zâmbi larg când o femeie intră în cameră, urmată de un alt bărbat bogat îmbrăcat.

— Căpitanul Dehlia de pe *Jelania Sharumului*, spuse Heath. A fost un ghimpe în coasta krasianilor de când au atacat Orașul Docurilor.

— Mulțumită lui Briar, zise Dehlia, trecându-și degetele prin părul încâlcit al băiatului. El s-a tot strecurat în oraș, pentru noi, spionând inamicul și spunându-ne unde să lovim.

Își puse un braț în jurul lui și îl strânse aproape, indiferentă la petele de rădăcina porcului de pe hainele lui. Lui Briar nu prea îi plăcea să fie atins, dar, când era vorba despre căpitanul Dehlia, nu îl deranja.

Păstorul Alin făcu semn spre noul sosit.

— Egar…

— … al treilea fiu al Ducelui Edon din Rizon, încheie Thamos, iar bărbații se îmbrățișară. Am crezut că ai murit, prietene.

Egar clătină din cap.

— După ce krasianii au lovit capitala, am adunat cât de mulți bărbați care puteau să lupte și am fugit la șes. Lovim unde putem și ne topim din vedere înainte ca șobolanii deșertului să ne prindă.

— Câți oameni ai? întrebă Thamos.

— Pot chema cinci mii de sulițe, dacă-mi lași timp, spuse Egar.

Thamos miji ochii spre el.

— De ce ești aici, și nu în Rizon, cu oamenii tăi?

— Pentru că, întrerupse Isan, este timpul să recucerim Orașul Docurilor.

•

— Briar a făcut totul posibil, spuse Păstorul Alin.

Coborau pe ceea ce părea a fi o spirală infinită de trepte, trecând de fundația mănăstirii și pătrunzând în cavernele naturale ale falezei.

— A descoperit forțele inamice cercetând țărmul lacului, spuse Isan, ceea ce ne-a oferit timpul necesar pregătirii unei ambuscade. Am capturat sau ucis peste două sute de oameni în acea zi. E cea mai mare victorie de până acum.

Ajunseră într-o cavernă spațioasă, răcoroasă și umedă, cu aer stătut. Briar se uită cu groază la zecile de războinici krasiani înlănțuiți de pereți, cu chipurile și membrele uscate.

— Pe Creator! spuse Thamos. Nu le dați de mâncare?

Marlan scuipă.

— Când îi hrănim, încearcă să fugă. Și de ce să mănânce ei, când cei de aici fac foamea?

Lui Briar i se făcu rău. Bărbații semănau atât de mult cu tatăl și cu frații lui! Zăceau, apatici și scheletici, murdari de propriile fecale. Îi condusese pe laktonieni la ei știind că mulți dintre invadatori aveau să fie uciși, însă asta…

— Cei care vorbesc sunt hrăniți, spuse Alin. Veghetorii și copiii mei vorbesc krasiană. Dar războinicii obișnuiți nu prea cunosc lucruri utile.

Le făcu semn paznicilor de la capătul îndepărtat al cavernei, iar ei deschiseră o ușă grea.

În interior, un krasian era legat strâns de un scaun. Turbanul lui negru și vălul alb nu mai erau, însă Briar îl recunoscu pe conducătorul iscoadelor. O masă îngustă se afla în fața lui, pe care îi fuseseră întinse mâinile, iar fiecare deget era strâns de o menghină mică, prinsă de lemn. Respira cu calm, însă era roșu la față și scăldat în sudoare. Un bătrân cu ochelari, încă purtând robele unui acolit, se ocupa de menghine.

— Acesta este Prințul Icha, zise Alin. Pretinde a fi al treilea fiu al demonului deșertului însuși, Ducele Krasiei Ahmann Jardir.

— Iar, când tata va afla despre asta, icni Icha într-o thesană guturală, însă inteligibilă, va aplica aceste torturi înmiit asupra fiecărui bărbat, femeie și copil de-ai voștri.

La un semn al lui Alin, acolitul ajustă menghinele până când Icha începu să urle. Un alt semn și le reglă iar, până când Icha se lăsă moale, gâfâind eliberat.

— Tatăl tău a murit! spuse Thamos direct. L-am văzut pe Arlen Bales aruncându-l de pe o stâncă.

— Tatăl meu este Izbăvitorul! Nicio cădere nu l-ar putea ucide. Damajah i-a prezis întoarcerea. Până atunci, fratele meu va fi instrumentul furiei sale divine.

— Câți oameni are fratele tău în Lakton? întrebă Thamos.

— Mai mulți decât aveți pești în lac. Mai mulți decât sunt stele pe cer. Mai mulți…

Alin făcu un semn, iar acolitul îl făcu să plonjeze din nou în strigăte. Bătrânul se apleca deasupra menghinelor cu aceeași expresie pe care o avea tatăl lui Briar când repara o piesă de mobilier stricată. Briar își dorea să îl lovească sau să fugă și să încerce să uite totul. Dar nu putea. Se apropie, iar, când durerea scăzu, Icha îl privi în ochi.

— *Chin* vor fi judecați, Briar Damaj, însă niciunul la fel ca tine, icni Icha. Everam trimite *ginjaz* în adâncurile abisului lui Nie, în viața de apoi.

— Nu sunt trădător! spuse Briar. Este casa mea, iar aici tu ești *chin*.

Dar rosti cuvintele fără să fie sigur de ele. Crezuse că Păstorul era un om bun, însă ce le făcea prizonierilor krasiani era oribil.

Poate că era timpul să se întoarcă în mlaștină. Viața era mai simplă doar cu miezingii.

Căpitanul Dehlia îl cuprinse cu brațul.

— Haide, Briar. Nu-l asculta pe animalul ăsta. Știi foarte bine ce au făcut.

Briar încuviință, permițându-i să îl conducă de acolo, înapoi prin caverna înghețată, plină de *Sharum* înfometați.

•

— Colina asta, spuse Thamos arătând spre hartă. Știi ceva despre ea, Briar?

Băiatul tresări. Pierdut în gândurile despre cavernele de dedesubt, nu era atent. Privi liniile și petele de culoare de pe hârtie, dar nu își dădu seama unde ar fi trebuit să fie o colină.

— Este Movila lui Colan, spuse Dehlia.

Briar încuviință.

— Da, o cunosc.

— Dacă putem plasa arcași aici, zise Thamos, pot acoperi mai tot portul.

— Acolo sunt mulți *Sharum*, spuse Briar. Scorpioni. Greu de cucerit.

— Nu și pentru cavaleria mea. Putem trece peste ei și le putem lua scorpionii spre a-i folosi noi, apoi putem continua pe drum, sub foc de acoperire, atacând orașul.

Păstorul Alin încuviință, trecându-și degetul pe hartă.

— Atrași de zgomotele luptei, nu vă vor vedea oamenii venind dinspre sud, Egar.

Egar clătină din cap.

— Nu știm câți războinici au, însă cu siguranță mai mulți decât forțele noastre la un loc.

— Asta dacă nu se deplasează întreaga flotă să recucerească docurile și plaja, spuse Isan. Putem aduce mii de bărbați și femei care să lupte.

— O să curgă sânge! zise Egar.

Isan încuviință.

— Peste șase săptămâni însă, lacul va îngheța, iar noi vom fi blocați, fără provizii. Stăpânii docurilor sunt cu toții de acord. Avem mai mult de pierdut dacă nu facem nimic.

— Când plănuiți atacul? întrebă Thamos.

Păstorul Alin aduse o hartă cu numeroase marcaje.

— Acestea sunt pozițiile krasiane obișnuite.

Adăugă o a doua hartă, mult diferită.

— Iar acestea sunt pozițiile lor în timpul lunii noi.

— Asfințirea, murmură Thamos.

— Șobolanii de nisip își petrec ziua în rugăciune și apoi se apără împotriva atacurilor demonilor, spuse căpitanul Marlan. Nu vor fi pregătiți să facă față forțelor noastre combinate.

Oamenii se rugau și se luptau cu miezingii, iar ăștia voiau să-i ucidă! Nu era deloc diferit de ce făcuseră krasianii, neprovocați, însă gândul îi făcea rău lui Briar.

Egar încuviință.

— Ar trebui să fie suficient timp pentru marș, însă nu și dacă există trupe inamice pe terenurile învecinate. Trebuie să știm că drumul este liber, altfel nu îmi trimit oamenii.

Alin încuviință.

— Va trebui să îl interogăm pe Prințul Icha mai... viguros.

Briar își mișcă degetele, gândindu-se la menghinele care i le striveau pe ale lui Icha, și, dintr-odată, simți că nu mai putea respira. Tuși, încercând să își forțeze aer în plămâni.

— Ești bine, băiete? întrebă Păstorul Alin.

— Și dacă nu știe? întrebă Briar. Dacă lucrurile s-au schimbat?

— Are dreptate, spuse Egar. Eu nu îmi trimit oamenii în luptă pe baza unor informații vechi de luni de zile. Trebuie să știm clar câți războinici au *acum* în cătune.

— Pot să merg eu, zise Briar.

Orice, numai să-l împiedice pe bătrânul acela oribil să mai strângă menghinele, făcându-și corzi din strigăte.

— Știu unde se întâlnesc conducătorii, spuse, apoi arătă spre hărțile de pe masă. Fur hărți.

Căpitanul Dehlia îi puse o mână pe umăr.

— Briar, este prea primejdios. Nu-ți putem cere să...

— Dar nu cereți, spuse Briar. Merg eu.

25. SPIONUL

334 D.Î., IARNA

— Doar stau acolo și ne privesc.

Jayan se plimba de colo până colo, prin fața ferestrei imense a centrului său de comandă, care dădea spre docuri. Înainte, fusese camera de lucru luxoasă a stăpânei docurilor, Isadore.

— Mi-aș dori ca lașii să ne atace odată și să terminăm.

O duzină de nave de război laktoniene se aflau ancorate la jumătatea drumului dintre Orașul Docurilor – acum numit Lacul lui Everam – și Lakton, încă vizibil în lumina soarelui care apunea. Poate fuseseră cândva nave de pescuit și pentru negustorie, însă toate aveau acum aruncătoare de pietre pe punte și arcași postați la pupă și teugă.

Cei mai cumpliți erau scorpionii nou construiți, pe baza modelului krasian. Cât timp secretele focului verdenilor erau încă nedezvăluite, pe Abban îl irita că laktonienii le furaseră atât de ușor conceptul.

Navele se aflau acolo de luni întregi, păzind o graniță invizibilă de care krasianii nu se apropiaseră niciodată. Dar, în ciuda armamentului, erau vase rapide, care alunecau cu vânturile lacului în pânze ca păsările. Dacă hotărau un atac, avea să fie pe neașteptate. Își modificau adesea formația și nimeni nu știa dacă aveau doar câțiva oameni, la intimidare, sau gemeau de războinici gata să recucerească docurile și plaja.

Alte nave veneau și plecau dinspre orașul de pe lac, evacuând zecile de sate pescărești de-a lungul țărmului și căutând cu disperare provizii care să înlocuiască zeciuiala pierdută. Jayan își trimisese frații vitregi spre nord și spre sud, înaintând lent prin mlaștinile cu demoni stranii, pentru a strivi cătunele, însă majoritatea erau deja abandonate când Icha și Sharu ajunseseră acolo, cu oamenii lor.

La sud, Sharu ajunsese la un râu prea lat și prea adânc ca să fie traversat și trimisese vorbă că se întorcea la Lacul lui Everam. Spre nord, nimeni nu mai auzise nimic de Icha și de

oamenii lui, de săptămâni, și nici măcar *dama'ting* nu le puteau ghici soarta cu siguranță.

— Nu au fost lași când a fost vorba despre vase de recuperat, îi aminti Abban. *Chin* se tem de tine, Sharum Ka, și ar trebui. Cel mai slab dintre *Sharum* ai tăi ar putea ucide o duzină de pescari…

— Douăzeci, zise Jayan, și fără să se străduie.

Abban încuviință.

— Așa cum spui tu, Sharum Ka. Dar nu subestima vrăjmașul. Nu lașitatea îi ține pe loc.

— Atunci ce? întrebă Jayan.

— Atacul nu le-ar aduce profit, zise Abban.

— Puah! scuipă Jayan. Vorbim despre Sharak sub Soare, nu despre negustorie de *khaffit*.

— Ai spus de multe ori că verdenii sunt mai degrabă *khaffit* decât *Sharum*. Nu există niciun câștig în a recuceri orașul, când avem atâția războinici care îl apără și mai mulți la câteva zile de marș.

Se înfioră, făcându-i semn lui Făr'-de-Urechi să mai pună un buștean pe foc, apoi continuă:

— Consideră că e mai bine să lase zăpada și frigul să ne slăbească.

Jayan mormăi. Tuturor krasianilor le era frig și erau iritabili, amintindu-și de ultima iarnă petrecută în nord. În Krasia, temperaturile de iarnă scădeau adesea noaptea sub limita înghețului, însă, ziua, soarele deșertului readucea căldura. În nord, era frig și umed luni întregi, fără nicio binecuvântare. Iarna abia ce începuse, însă atât de aproape de lac zăpezile cădeau mai devreme, încetinindu-le patrulele și zăpăcindu-le scorpionii. Dacă erau să dea crezare localnicilor, mare parte din lac avea să înghețe în cele mai răcoroase luni, blocând porturile până în primăvară.

— Deci nu avem de ales decât să ședem sprijiniți în sulițe, în acest cătun de *chin* fără valoare? întrebă Jayan.

— Evejah povestește despre multele ierni pe care Sfântul Kaji a fost nevoit să le aștepte în ținuturile capturate, în dorința de a câștiga Sharak sub Soare. Cucerirea înseamnă și asta, Sharum Ka. Luni de mișcat oameni și provizii, așteptând momentul perfect pentru a lovi – Abban pocni din palme, pentru emfază – și a ne zdrobi inamicii.

Jayan păru să mai cedeze.

— Îi voi strivi, cu siguranță. Le voi scoate ochii și îi voi mânca! Pescarii îmi vor șopti numele cu groază timp de generații.

— Nu am nicio îndoială, fu de acord Abban, ținând ochii plecați, ca să nu privească în globul lăptos al ochiului drept al lui Jayan.

Comandase un petic din aur frumos glifat, însă Jayan refuza să îl poarte. Tânărul Sharum Ka știa că ochiul lui îi tulbura pe ceilalți și se bucura de stânjeneala lor.

— Între timp, îți poți petrece iarna în huzur, spuse Abban, arătând cu mâna spre camerele luxoase. Aici, ai căldură și mâncare delicioasă, în timp ce localnicii îngheață pe navele lor, rozând capete de pește ca să-și umple burțile goale.

Se îndoia că lucrurile stăteau chiar atât de prost, însă era întotdeauna înțelept să exagereze când îl flata pe Sharum Ka.

— Au reînceput lucrările la palatul tău din Mărinimia lui Everam, continuă Abban, și ai *jiwah* verdene să-ți încălzească patul.

— Eu vreau glorie, nu lux, zise Jayan, ignorând vorbele de consolare. *Trebuie* să existe o cale de atac. Acum, înainte de instalarea iernii.

Exista, într-adevăr, însă Abban nu avea de gând să îl lase pe băiat să afle asta. Era un plan riscant chiar și în cele mai bune condiții, iar Abban nu voia să încredințeze planificarea unui băiat a cărui mândrie nesăbuită îi costase aproape întreaga flotă capturată.

Dintre cele zece corăbii mari care supraviețuiseră focului iscat de *Sharum*, patru fuseseră recuperate de laktonieni și alte două arseseră complet. Una fusese pierdută în favoarea unui val de demoni ai apei, care luaseră și câteva dintre vasele mai mici. Abban trimisese navele rămase într-un golf ascuns, păzit de oamenii săi, unde studiau navigația și construirea de corăbii, desprinse din cărți, cu mite și dintre cleștii torționarilor.

Un corn de Sharak îi făcu pe amândoi atenți. Abban privi pe fereastră și văzu imediat pricina.

— *Jelania Sharumului*.

Jayan icni, luându-și sulița și alergând spre fereastră, de parcă ar fi vrut să o arunce la un sfert de milă, în direcția vasului agil, care venea alunecând dinspre nord, folosindu-se de lumina în scădere ca să își ascundă apropierea.

Căpitanul Dehlia redenumise *Jelania bunului domn* după ce o recuperase de la krasiani. Fanionul reprezenta încă o femeie care privea în depărtare, însă pretendentul respins fusese înlocuit de silueta unui *Sharum* în flăcări. Nava ataca în mod regulat, testându-le apărarea și transformându-se într-o legendă. Dehlia și blestemata de navă furaseră scorpionul, permițându-le laktonienilor să copieze modelul.

De fiecare dată când apărea *Jelania Sharumului*, semăna durere și pierdere în rândurile ocupanților, iar lui Jayan îi provoca o furie neputincioasă. Cel mai adesea, nava apărea la marginea graniței invizibile, trăgând cu foc din catapultă sau slobozind o grindină letală de săgeți, apoi îndepărtându-se, înainte ca Mehndingii să își poată calibra armele, ca să întoarcă focul.

Jayan încercase să deplaseze *chin* la docuri și în clădirile mai apropiate de țărm, însă, cumva, căpitanul adulmecase planul, atacând în altă parte pentru a atrage într-acolo forțele lui Jayan, în timp ce alte nave își salvaseră cu îndrăzneală frații plasați atât de convenabil.

De fiecare dată când încercau să se pregătească pentru atacurile *Jelaniei Sharumului* sau să le contracareze, căpitanul Dehlia părea să le cunoască planurile și să schimbe tactica. Nu știau dacă se mișca doar ca să-i hărțuiască sau dacă totul avea un scop viclean.

Abban privi cu atenție nava care se deplasa de-a lungul țărmului, exact în afara bătăii focului. Avea să cotească brusc, spre interior, doar când se apropia de țintă. Pe docuri și țărmuri, Mehndingii se agitau și își țineau respirația, știind că vor avea doar câteva clipe pentru a ținti și a trage. Jayan promisese un palat echipei care reușea să scufunde nava blestemată.

Dar apoi nava coti, iar Abban simți că i se strânge sfincterul.

— Pe inima neagră a lui Nie!

— Hm? făcu Jayan, întorcându-se să îl privească pe Abban, când brațul catapultei se mișcă în față și lansă un proiectil imens în direcția lor.

— Sharum Ka! strigă Abban, aruncându-se spre el.

Jayan era foarte musculos, însă nici măcar el nu se putea opune greutății lui Abban, care-l izbi la podea. Îl lovi când ajunseră pe covor și îl trimise cât colo.

— Cum îndrăznești să-ți pui labele murdare pe mine, scrot de cămilă, mâncător de porci ce ești! Te ucid…

În același moment se auzi un zgomot imens, când ceva lovi fereastra cea mare. Sticla glifată instalată de Abban rezistă, însă întreaga clădire se zgudui de la impact.

Jayan se uită când la fereastră, când la Abban, care reuși să se sprijine pe genunchiul sănătos. Se uită din nou la fereastră, acoperită de bucățele de lemn care atârnau de ea, și apoi la Abban.

— De ce?

Tânărul Sharum Ka nu era cunoscut pentru elocvență, însă Abban îl înțelese foarte bine. De ce un *khaffit* laș și-ar fi riscat propria viață pentru cineva care îl abuzase și care râsese de el ani la rând?

— Ești Sharum Ka! spuse Abban. Sânge din sângele Izbăvitorului și speranța poporului nostru, câtă vreme tatăl tău se încleștează în luptă cu Nie. Viața ta este mult mai valoroasă decât a mea.

Jayan încuviință, cu o expresie gânditoare, foarte rară în cazul lui.

Cuvintele fuseseră o aberație, firește. Abban ar fi preferat bucuros să îl lase pe băiat să încaseze o suliță. Nu o dată se gândise cum să-l lase pe idiot să se sinucidă. Ar fi făcut-o, dacă nu s-ar fi temut de mânia lui Damajah.

Dar, dacă Sharum Ka era ucis în prezența lui, iar Abban ar fi supraviețuit, Hasik l-ar fi răzbunat. Poate Qeran sau Făr’-de-Urechi l-ar fi oprit la timp, însă Abban nu își dorea să își riște viața astfel. Hasik era mai mult decât dispus să moară, dacă asta însemna că-l putea lua pe Abban cu el, și genul acela de bărbat nu era unul cu care să te pui.

— M-ai salvat, *khaffit*-ule, spuse Jayan. Continuă să mă slujești și nu voi uita asta, când voi urca pe tronul tatălui meu.

— Încă nu am salvat pe nimeni, zise Abban, privind lichidul și resturile încă lipite de sticla glifată. Trebuie să ieșim.

— Prostii! Nu ai mințit când ai spus că sticla ta glifată rezistă oricărei lovituri. De ce te mai temi?

Se întoarse, chiar când *Jelania Sharumului* lansă un alt proiectil în flăcări din unul dintre scorpionii de la tribord.

— Trebuie să ieșim! strigă Abban, când proiectilul se arcui spre ei.

Făcu o serie rapidă de gesturi spre Făr'-de-Urechi, care străbătu dintr-un salt încăperea, luându-l pe Abban în brațe.

Se auzi un bubuit asurzitor și se produse o lumină care ar fi ars până și ochii unui locuitor al deșertului, când proiectilul lovi focul demonic lichid care se scurgea pe fereastră. Sticla glifată rezistă însă, amortizând șocul și căldura exploziei.

Abban desenă o glifă în aer.

— Slavă lui Everam!

Partea încă rațională a minții sale știa că sticla făcea exact ce trebuia, însă, în inima lui lașă, era un miracol.

— Haide! strigă, arătând cu brațul spre ușă.

În ciuda puterii sticlei, clădirea care o susținea era din lemn simplu. Fumul începuse deja să se strecoare printre scândurile podelei.

Făr'-de-Urechi lăsă capul în jos și atacă ușa grea, scoțând-o din balamale. Ușa îl lovi pe Hasik, care alergase încoace, însă Abban nu pierdu timpul cu asta, ci îi făcu semn lui Făr'-de-Urechi să se miște cu toată viteza. Gigantul îl ținea pe Abban ca pe un copil, alergând în jos pe scări și trecând prin camera imensă de dedesubt, spre ușa din spate.

— Foc! urlă Abban, în timp ce străbăteau sala. Fugiți!

Doar când ajunseră afară, Abban își dădu seama că Jayan îi urmase îndeaproape. Abban îi făcu repede un semn lui Făr'-de-Urechi să îl lase jos, dându-și seama că tuturor li se păruse că ei deschiseseră drumul pentru ca Sharum Ka să poată trece în siguranță.

Li se alăturară și alții, inclusiv Khevat, Asavi, garda de corp a lui Jayan, și Qeran.

— Te-a purtat Făr'-de-Urechi? întrebă maestrul de instrucție, dezgustat, pe un ton scăzut, doar pentru ei. Nu ai pic de rușine?

Abban ridică din umeri.

— Când viața mea este în joc, maestrule de instrucție, deloc.

— O să-mi trec sulița prin inima vrăjitoarei ăleia și o să mă slobod în gaură! strigă Jayan.

— O țin eu cât faci asta, fu de acord Hasik.

Avea sânge în păr, dar arăta gata de luptă, ca de fiecare dată.

— De ce aș mai avea nevoie de tine, idiotule, se răsti Jayan, dacă deja am ucis-o cu o suliță prin inimă?

— Ah…, începu Hasik.

— Sharum Ka nu are nevoie de scuzele tale, Șuierătorule! strigă Abban, savurând momentul. Ar fi trebuit să fii tu, nu o pereche de *khaffit*, care să îi croiești drum.

Hasik arăta de parcă ar fi aștepta să-l înghită pământul, iar Abban își dori ca momentul să se prelungească la infinit. Apoi însă trecu, iar Hasik își dezveli dinții spre el.

— Aici suntem ca orbi, spuse Jayan. Mergi la docuri și află ce se întâmplă.

Arătă într-acolo și Hasik o luă la fugă, ca un câine fidel.

— Tu și clericii nu ar trebui să rămâneți aici, Sharum Ka, spuse Qeran. Te rog să permiți Sulițelor Izbăvitorului să te escorteze într-un loc mai sigur, de unde să poți…

— Acolo! strigă Asavi.

Toate privirile se întoarseră în direcția în care arăta, unde un *Sharum* ieșea din clădire, prin fum și confuzie, cu vălul de noapte ridicat ca să se protejeze. Pe umăr purta un săculeț, negru precum robele sale. Războinicul se opri, la fel ca toți ceilalți, iar momentul păru să țină o veșnicie.

— Nu stați! strigă din nou *dama'ting*. Opriți-l sau sângele vostru va spăla străzile!

Asta îi puse pe oameni în mișcare, însă războinicul fu mai rapid decât toți, împingând la o parte un *dama* și îndreptându-se spre cea mai rapidă cale de scăpare.

În direcția lui Abban.

Avea sens. Abban era un olog gras și era mult mai puțin probabil să îl oprească pe spion decât *Sharum* sau *dama*, și numai un idiot s-ar fi aventurat prea aproape de o Mireasă a lui Everam. Doar să-l împingă și Abban ar fi fost pus la pământ, creând un obstacol în calea urmăritorilor.

Dar, dacă era adevărat că Abban era gras și că unul dintre picioarele sale nu valora nici cât un rahat de demon, reflexele sale cultivate erau menite să facă infirmitatea lui să pară mult mai gravă decât era de fapt.

Scoase un strigăt îngrozit, mutându-și greutatea pe piciorul sănătos, când avansă războinicul. Dar, când *Sharum* împinse, Abban îl prinse de încheietură, folosindu-se de baston ca de o piedică și aruncându-i pe amândoi la pământ.

Aici ar fi trebuit să se termine totul, însă războinicul reuși, cumva, să păstreze controlul, aterizând deasupra și forțându-l

pe Abban să suporte impactul. Vălul îi căzu, iar Abban reuși să îl privească.

Era tânăr, aproape prea tânăr să poarte negru. Fața lui era murdară, însă deschisă la culoare pentru un krasian, chiar dacă mai închisă decât a oricărui verdean. Trăsăturile lui păreau o combinație între cele două rase. Un metis? Urma o întreagă generație, însă majoritatea erau încă în pântecele mamelor, iar ceilalți, ocupați să urle și să își murdărească *bido*-urile.

Abban căscă gura, iar metisul se dădu înapoi și îl izbi cu fruntea între ochi. O fâșie de lumină, apoi un sunet înfundat și capul lui lovi pavajul. Abban privi, amețit, cum Făr'-de-Urechi țâșni să îl apuce pe războinic, însă, din nou, acesta fu mai rapid, lovindu-l pe *kha'Sharum* în genunchi. Când sări, îl lăsă pe Abban să icnească după aer, iar Făr'-de-Urechi căzu peste el. Cei doi se rostogoliră laolaltă, înconjurați de strigătele furioase ale războinicilor încetiniți în urmărire.

Când Abban văzu din nou limpede, spionul alerga cât îl țineau picioarele spre docuri, cu vreo șase *Sharum* pe urmele lui și cu mai mulți gură-cască privindu-i cum treceau pe lângă ei.

Qeran se apropia repede de spion, aflându-se, în mod surprinzător, printre primii urmăritori. Piciorul lui din oțel nu-l ajuta întotdeauna, însă, într-un sprint scurt, puțini oameni cu ambele picioare puteau măcar spera să îl întreacă.

Spionul părea să știe și el asta. Coti, prinzând un butoi cu apă de ploaie, și se izbi în el cu toată greutatea, rostogolindu-l în calea urmăritorilor. La început, butoiul se mișcă încet, clătinându-se, însă, când greutatea apei adunate se mută, se mișcă tot mai repede, stropind în timp ce se rostogolea spre *Sharum*.

Bărbații se risipiră, unii aruncându-se din drum, alții alunecând în timp ce încercau să se ferească. Unul dintre ei se împiedică chiar de butoi.

Doar Qeran rămase în urmărire, sărind peste butoi cu o mișcare ce ar fi făcut invidioasă până și o pisică. Ateriză cu o rostogolire și se folosi de inerție pentru a reveni în picioare, continuând să fugă.

Doi războinici aflați mai departe pe drum încercară să îl încetinească pe spion, însă el aruncă un soi de praf în direcția lor și ei căzură, ținându-se de fețe și urlând.

Docul era plin de butoaie, frânghii, năvoade și alte materiale, iar spionul se folosi de toate, alergând în zigzag pentru orice fel de acoperire.

Dar maestrul de instrucție se apropia. Qeran își aruncase sulița și scutul, ca să capete viteză, dar nu conta. Nici măcar un maestru *sharusahk* nu ar fi putut rămâne pe picioare multă vreme, împotriva lui Qeran, în luptă corp la corp.

Abban zâmbi, șchiopătând repede spre ei, pentru a vedea cât mai bine și pentru a fi primul care să îi pună întrebări spionului, înainte ca ceilalți să facă un lucru necugetat. Jayan și clericii îl urmară, însă el avea un avantaj, și toți se mișcau lent, copleșiți de scenă.

Când degetele lui Qeran atinseră roba spionului, acesta se întoarse brusc, aruncându-și scutul de pe spate și lovindu-l pe maestrul de instrucție, ceea ce-l încetini. Scutul era model vechi, de cel puțin cinci ani, de dinainte de înapoierea glifelor de luptă. Altă ciudățenie.

Qeran își reveni repede și se aruncă iar spre el, însă spionul se răsuci repede, încercând să îi prindă piciorul și să îl trântească.

Qeran pricepu șmecheria și sări peste picior, însă spionul nu fu luat prin surprindere, ci își păstră energia și lovi cu marginea grea a scutului în piciorul de metal al maestrului de instrucție.

Oțelul vibră, iar Qeran ateriză fără să-și poată păstra echilibrul. Spionul profită. Urmă o rundă rapidă de parade și lovituri. Omul era mic și incredibil de rapid, nelăsându-i maestrului de instrucție nicio clipă să-și revină. Îl lovi pe Qeran în față cu scutul, apoi sări și îi aplică o nouă lovitură în piept.

Qeran căzu pe spate, fără să fie grav rănit. Spionul nu mai pierdu timpul cu el, ci se întoarse și alergă spre doc.

În față, războinicii din tribul Mehnding din echipele de scorpioni și aruncători se adunaseră să îi blocheze drumul. Spionul privi înapoi: în spatele lui alergau mai bine de douăzeci de războinici, depășindu-l pe Qeran, cu Hasik în frunte. Era prima dată când Abban își dorea ca blestematul de eunuc să reușească.

Spionul apucă drumul spre un doc mai puțin folosit, care dădea într-o parte a golfului prea stâncoasă și prea puțin adâncă pentru alte nave decât cele mici. O mână dintre acestea erau legate la doc – niște bărci cu vâsle pe care chiar și un *Sharum* le

putea folosi, dar părea puțin probabil ca spionul să poată măcar dezlega una la timp, cu atât mai puțin să vâslească în afara bătăii sulițelor, înainte să fie ucis. În schimb, o luă la goană spre capătul docului. Intenționa să înoate?

Hasik era la doar câțiva pași în spate când spionul coti brusc, sărind într-o barcă. Hasik pierdu secunde bune adaptându-se la schimbare, dar sări de pe doc, cu sulița pregătită să îl înjunghie înainte să taie odgoanele.

— Rahat de demon! mormăi Abban.

Hasik nu obișnuia să lase oamenii în viață ca să fie interogați.

Dar spionul nu încercă să taie frânghiile, ci sări din doi pași peste băncile din barcă și apoi drept în apă.

Abban își ținu respirația, însă spionul nu se scufundă, părând să salte la suprafața apei și aterizând iar, cu o simplă bătaie din glezne. Mai alergă trei pași, apoi se întoarse brusc spre stânga, alergând încă la suprafața apei.

Hasik se zbătu să își păstreze echilibrul pe barca în mișcare și își aruncă sulița cu o precizie uimitoare. Spionul intui mișcarea și se feri cu câțiva centimetri.

— Everam să mă ajute! strigă Hasik, sărind din barcă la fel ca spionul.

În mod miraculos, ateriză și el în picioare, părând la fel de surprins ca toți ceilalți. Cu un urlet, porni în urmărire, chiar când ceilalți *Sharurn* săriră și ei în barcă.

Hasik făcu doi pași, apoi căzu ca un bolovan. Nici celorlalți *Sharum* nu le merse mai bine: doi fură azvârliți în apă de legănatul puternic al bărcii. Al treilea sări, alunecând pe orice or fi aterizat Hasik și spionul, însă își pierdu echilibrul și căzu în apă. *Sharurn* aruncară sulițe în direcția spionului, care alerga încă pe apă, însă el se îndepărta foarte repede. În cele din urmă, își atârnă scutul pe spate și sări cu brațele întinse, tăie apa și începu să înoate.

Jelania Sharumului lansase la apă o barcă, în mijlocul haosului, iar trei bărbați vâsleau cu o viteză remarcabilă. În câteva clipe, interceptaseră spionul și îl urcaseră la bord, în timp ce sulițele căzură în apă, irosite.

Se auzi o chemare de corn, iar *Jelania Sharumului* slobozi o încărcătură peste războinicii adunați la doc, ucigând câteva duzini cu smoală încinsă și distrugând o catapultă și doi scorpioni. Mehndingii, care-și părăsiseră mașinăriile ca să-l

oprească pe spion din fuga lui, nu erau pregătiți să întoarcă focul.

Priviră neputincioși cum nava de război trimise o ultimă șarjă, apropiindu-se pentru a lovi dinspre tribord. Echipajul striga măscări. Când nava se întoarse, o văzură pe căpitanul Dehlia pe frânghiile de la pupă, dezvelindu-și sânii și dându-le cu tifla. În jurul ei, bărbații și femeile din echipaj se întoarseră și își scoaseră pantalonii, lovindu-se peste bucile goale, în timp ce nava se îndepărta.

Hasik și doi dintre *Sharum* se țineau încă de barcă atunci când Abban ajunse în locul de unde sărise spionul de pe doc. *Sharum* care încercaseră să îi urmeze pe Hasik și pe spion spre mijlocul lacului nu mai ieșiseră la suprafață.

Nu era o surpriză. Krasianii nu erau înotători, iar platoșele grele, cusute în robele lor negre, îi trăseseră la fund pe cei căzuți în apele reci ale lacului mai repede decât reușiseră să se despovăreze.

Abban încercă să își imagineze cum se simțiseră. Fusese sufocat de multe ori în *sharaj*, așa că știa cum era să leșini din cauza neputinței de a respira, dar să o faci înconjurat de apă întunecată, fără ca măcar să știi în ce parte ai fi putut să urci…

Se cutremură.

Qeran se afla pe punte, iar furia îi clocotea din fiecare por. *Sharum* erau guvernați de orgoliu, iar spionul îl făcuse să arate ca un prost în fața a zeci de privitori. Fără îndoială, Qeran l-ar fi ucis pe primul inferior fiindcă se uitase necuviincios la el.

Dar, *khaffit* sau nu, Abban nu îi era inferior și avea nevoie de maestrul de instrucție, nu de un copil bosumflat.

— Te-ai descurcat bine, spuse el încet, apropiindu-se de bărbat.

Qeran se strâmbă.

— Am eșuat. Ar fi trebuit să…

— Să fii mândru! îl întrerupse Abban, înainte să scoată vreo afirmație masochistă. I-ai depășit pe toți ceilalți *Sharum* în urmărire. O asemenea viteză și agilitate! Noul tău picior îl face de rușine pe cel vechi.

— Dar nu a fost suficient, mârâi Qeran.

Abban ridică din umeri.

— *Inevera*. Dacă nu e voia lui Everam, nimic nu se întâmplă. Orice ar fi furat spionul de la reședința lui Sharum Ka, Creatorul a dorit ca dușmanii noștri să îl aibă.

Firește că rostise doar un șir de prostii, însă *inevera* fusese mereu un balsam și un sprijin pentru nemulțumiții care credeau în Evejah.

— Adică El a dorit să-mi pierd piciorul? mormăi Qeran, printre dinți. Să mă înec în couzi și în propria mizerie, până când un *khaffit* gras și olog mi-a dovedit că pot mai mult și mi-a pus cizma pe gât? Și este *inevera* că nu pot nici măcar să opresc un spion *chin*, acum când aproape că l-am prins în labe?

Maestrul de instrucție scuipă în apă.

— Se pare că Everam nu își dorește decât să fiu umilit.

— Va sosi și vremea gloriei, maestre de instrucție, spuse Abban. Suficientă glorie pentru toți, în Sharak sub Soare și în Sharak Ka. A fost destul de rău că te-am găsit gemând pe podea și blestemându-ți soarta. Nu te-am scos de acolo ca să te plângi mai departe.

Qeran îl privi urât, însă Abban îi susținu căutătura.

— Acceptă durerea, *Sharum*!

Nările maestrului de instrucție fremătară, dar încuviință. Abban se întoarse să facă o plecăciune, la apropierea lui Jayan.

Sharum Ka privi spre lacul întunecat.

— Cum a reușit să fugă spionul peste apă? Se întoarse spre Asavi. Am crezut că ai spus că *chin* nu folosesc magie *hora*.

— Nu a fost magie, Sharum Ka, spuse Abban, atrăgând atenția tuturor. Am auzit despre acest fenomen de la oamenii care s-au întors din satele *chin* din ținuturile mlăștinoase. Construiesc insulițe, numite *crannog*, la care se poate ajunge doar pe căi de piatră ascunse sub apă. Treptele sunt neregulate, ușor de atins pentru cineva care cunoaște drumul, însă dificil de urmărit pentru un demon... sau pentru un om neavizat.

Jayan mormăi, digerând informația. Priviră cum primul *Sharum* era ridicat înapoi pe doc. Omul tremura, tușea apă și inundă puntea, însă părea în regulă.

Asta până când un tentacul țâșni din apă și i se înfășură în jurul piciorului. Bărbatul abia dacă avu o clipă să strige, înainte ca vocea să-i fie tăiată de un plescăit și să fie trântit înapoi în apă.

Hasik îngheță, căutând semne ale prezenței demonului la suprafața apei, însă celălalt *Sharum* începu să țipe și să-și fluture brațul liber, ținându-se de marginea bărcii cu celălalt.

— Pe boașele lui Everam, aruncați-mi o frânghie! Repede!

Firește, mișcarea atrase demonul. Un tentacul i se înfășură în jurul gâtului, iar strigătele lui fură sugrumate când fu tras și el în apă.

Hasik se folosi de moment pentru a încerca să se ridice în barcă. Aceasta, mică fiind, se înclină sub greutatea lui și amenință să se răstoarne, însă Hasik reuși cumva să se rostogolească și să-și mute greutatea, pentru a o echilibra.

Toate vasele ancorate erau glifate împotriva demonilor apei, iar Hasik se consideră în siguranță, până când un tentacul i se înfășură în jurul gleznei. Războinicul își pierduse deja sulița și scutul în lac, dar scoase un pumnal încovoiat și glifat, când barca se răsturnă și el fu tras sub ea.

Toți cei de față se adunară să privească suprafața apei. Agitația provocată de căderea războinicului se domoli. *Sharum* nu se temeau deloc de demonii de pământ și de aer, mai degrabă se temeau acei demoni de ei. Însă demonii apei, coșmaruri misterioase care-și trăgeau victimele în adâncuri și le înecau, îi îngrozeau.

Nici Abban nu gândea altfel, însă nu îl putea plânge pe Hasik. Își dorise ca omul să sufere, însă, după tot ce făcuse pentru a-i transforma viața într-un abis fără fund, era bine să aibă și un final.

Dar apoi se văzu o sclipire, ca un fulger subacvatic. Se văzu iar și iar, apoi se întunecă totul. O clipă mai târziu, Hasik ieși la suprafață, disperat după aer. Era dezbrăcat, căci își scosese armura, ca să nu îl tragă în jos, însă ținea mai departe pumnalul. Și-l vârî între dinți și înotă stângaci înapoi spre doc.

— Pe barba lui Everam, mormăi Jayan, cu un sentiment care se reflecta pe chipurile tuturor, când lui Hasik i se aruncă o frânghie și se ridică înapoi pe doc, cât se poate de în viață.

Pielea îi era acoperită de răni umflate, acolo unde îl loviseră tentaculele, însă începeau deja să se închidă, datorită magiei pe care o absorbise în timpul confruntării.

Unul dintre *Sharum* care-l ajutaseră să se ridice căscă gura când îi văzu vintrele, unde era la fel de neted ca o femeie și avea doar o cicatrice și un tub metalic, în locul bărbăției.

Hasik mârâi, prinzând gâtul războinicului cu brațul lui puternic și îndoindu-l. Gâtul omului se rupse cu un pocnet. Se întoarse cu spatele și îl dezbrăcă, iar ceilalți războinici îi lăsară iute spațiu să își pună pantalonii și roba. Jayan nu spuse nimic despre gestul lui, așa că nici sfetnicii nu suflară un cuvânt.

— Mă ocup de rănile gărzii tale de corp, spuse Asavi.

Jayan o prinse de braț când trecu. Avea o privire furioasă.

— Hasik poate aștepta până când ne spui pentru ce a fost aproape de moarte.

Toată lumea încremeni. Să atingi astfel o *dama'ting* însemna moartea. Ea ar fi putut să ceară să i se taie mâna sau să fie ucis, iar Evejah ar fi susținut-o și i-ar fi obligat să o facă.

Dar Jayan era Sharum Ka, fiul întâi născut al Izbăvitorului, și, cel mai probabil, viitor conducător al Krasiei. Abban se întrebă dacă ar fi îndrăznit cineva să îi ia partea *dama'ting*, darămite să încerce să execute o sentință, dacă ar fi cerut-o.

Asavi păru să știe și ea asta, fiindcă ochii ei urmăriră reacția martorilor. Dacă solicita o pedeapsă și era refuzată, asta i-ar fi slăbit considerabil puterea în ochii consiliului lui Jayan. Khevat și ceilalți *dama* erau deja iritați de rolul nou și mult mai vocal al *dama'ting* de la spectacolul de forță al Ineverei din sala tronului.

În schimb, își ridică mâna liberă, părând doar să-l atingă pe Jayan pe umăr, însă Abban, care observa un hoț de buzunare la trei tarabe distanță, în piață, văzu lovitura dură, din încheietură.

Mâna lui Jayan căzu, de parcă hotărâse singur să-i dea drumul, însă privirea lui spunea altceva.

— Sharum Ka are dreptate să fie preocupat, spuse Asavi, cu vocea plină de calm, însă acestea sunt cuvinte menite camerelor de sfat, nu docurilor în aer liber.

— Nu mai am camere de sfat! se răsti Jayan. Vrăjitoarea apelor le-a dat foc.

Abban se înclină.

— Mai sunt și alte clădiri rechiziționate de *kai* loiali, unele cu vedere spre docuri și totuși aflate în afara bătăii proiectilelor. Îți voi prezenta o listă din care să alegi și îți voi recompensa locotenentul cât îți mutăm lucrurile. Între timp, am un depozit în apropiere, cu o cameră de lucru bogat mobilată, unde te poți relaxa până când facem toate aranjamentele.

Jayan se fâțâi, privindu-și umărul, însă mormăi.

— Acceptabil, *khaffit*-ule! Să mergem!

Când ajunseră la depozit, Jayan transpira și era deja palid de durere. Se prăbuși pe perne și își primi ceaiul cu o mână. Cealaltă îi atârna încă pe lângă corp. Khevat și ceilalți se prefăcură că nu observă, însă știau cu toții că se petrecea ceva ciudat.

Dintr-un colț al încăperii țâșni o strălucire, când Asavi trimise magia să circule prin Hasik, finalizând vindecarea pe care o pornise înfruntarea. El șopti o rugăminte, dar Asavi, după o privire scurtă între picioarele lui, clătină din cap cu tristețe. Hasik îl privi pe Abban cu ochi plini de ură, iar Abban îi aruncă o urmă de rânjet.

— Sharum Ka ar dori să mă ocup de brațul lui acum? întrebă Asavi.

Ceilalți bărbați o priviră stingheriți, apoi se uitară din nou la Jayan, palid și scăldat în sudoare. Cu toții știau ce urmează. Asavi nu putuse cere pedeapsa în public, așa că avea să o aplice întreit, cu perdelele trase.

— Dacă *dama'ting* binevoiește, răspunse Jayan, printre dinți.

— O pot lăsa așa, dacă preferi, spuse Mireasa. Dacă acționez repede mai există posibilitatea de a o salva. Dacă nu, se va ofili și va muri.

Ochiul sănătos i se bulbucă, iar Jayan începu să tremure.

— Miresele lui Everam nu au nevoie de clerici și de războinici ca să îi pedepsească pe cei care le ating, fiu al lui Ahmann, continuă Asavi. Soțul nostru binecuvântat ne-a dăruit suficientă putere să ne asigurăm propria protecție. Este o lecție pe care ai face bine să nu o uiți.

Se uită în jur prin încăpere, privind îndrăzneț în ochii celorlalți bărbați, chiar și în ai lui Khevat.

— Să nu uitați niciunul!

Erau cuvinte curajoase, venind de la o femeie, și mulți dintre bărbați – mai ales Khevat – se burzuluiră, însă niciunul nu fu nesăbuit să o contrazică. Îi lăsă o clipă, apoi făcu un semn din cap și alunecă spre Jayan, pe care-l ajută să își dezvelească umărul. Locul în care lovise era acum înnegrit, iar umărul, umflat. Ea apucă brațul cu blândețe, întinzându-l și întorcându-l în timp ce îl masa ca să își revină. Curând, Jayan își mișca din nou degetele și, la scurtă vreme, reuși să strângă pumnul.

— Brațul își va reveni complet în câteva zile, spuse ea.

— Zile?! tresări Jayan.

Asavi ridică din umeri.
— Ucide *alagai* și magia va grăbi vindecarea.
— Pe Hasik l-ai vindecat într-o clipă, insistă Jayan.
— Hasik nu m-a atins, remarcă Asavi.
— Bine, bine! mormăi Jayan, posomorât, mângâindu-și brațul cu mâna sănătoasă. Acum ne spui ce a fost toată povestea asta de la docuri?
— Dușmanii tăi se adună și fac planuri, spuse Asavi. Zarurile au prevăzut-o de mult.
— Asta poate vedea orice prost, se enervă Jayan.
— Zarurile mi-au mai spus și să oprim hoțul care duhnea a rădăcina-demonului, altfel vor muri cu miile.
— Rădăcina-demonului, spuse Jayan.
— Este o buruiană vindecătoare *dama'ting*. Aici, în nord, îi spun „rădăcina porcului". Spionul mirosea puternic a ea.
— De ce nu ne-ai spus mai devreme? întrebă Khevat. Am fi putut pune gărzile să adulmece pe oricine intra în palatul lui Sharum Ka.
— Zarurile nu mi-au zis nimic despre palat și nici despre Sharum Ka. Hoțul ar fi putut fi oricine și oriunde. Ele au prezis doar că ne vom întâlni și îl voi mirosi, precum și ce am de făcut. Dacă aș fi pomenit cuiva despre asta, soarta s-ar fi putut schimba, iar hoțul mi-ar fi putut scăpa.
— Dar ți-a scăpat, remarcă Khevat. Cu toată magia ta *hora* nu ai putut opri un simplu hoț?
— Nu este un simplu hoț, *dama*, spuse Abban, cu o plecăciune. A reușit să scape de *dal'Sharum* de parcă ar fi fost prinși de nisipurile mișcătoare și i-a rezistat celui mai puternic maestru de instrucție în viață. Nu avea teamă, căci a alergat fără ezitare printre demonii apei. Și să nu uităm că el a făcut *Jelania Sharumului* să dea foc palatului, ca să ne distragă atenția.
— Dar ce căuta? se întrebă Qeran.
— Asta nu putem ști cu siguranță, răspunse Abban. Doar câteva vieți s-au pierdut în incendiul de la palat, însă clădirea nu mai este. Nu putem spune care sunt hârtiile care lipsesc, fiindcă totul s-a făcut scrum, dar cred că e ușor de ghicit.
— Informații despre trupe, spuse Qeran. Convoaie cu provizii. Hărți. Planurile noastre.
Abban se înclină în fața lui Jayan.

— Avem cópii pentru tot, Sharum Ka. Nimic nu s-a pierdut. Dar trebuie să presupunem că dușmanii noștri nu știu totul.

Asavi îngenunche pe podea, atrăgând atenția tuturor. În timp ce vorbeau, *dama'ting* își întinsese, în tăcere, pânza pentru zaruri. Acum, scoase *hora*, îmbrăcându-i pe toți în strălucirea lor ciudată.

— Vă dați cu presupusul, spuse ea. Everam ne poate arăta o cale mai limpede, acum că a trecut tulburarea.

Cu toții tăcură și ea își aruncă zarurile. Mulți vedeau asta prima dată, de la *Hannu Pash*. Când se încheie, Mireasa ridică privirea. Lumina *hora* îi scălda vălurile albe cu roșu, de parcă ar fi fost plină de sânge.

— Nu mai contează ce a luat spionul, zise Asavi. Trei ducate s-au unit împotriva noastră, iar dușmanii noștri au tot ce e nevoie pentru un atac.

Ochii lui Jayan căpătară o privire nerăbdătoare.

— Când? Unde?

Un comandant întreg la minte ar fi fost preocupat de un atac iminent, însă tânărul Sharum Ka vedea în confruntare o promisiune a gloriei, o șansă de a se dovedi demn de Tronul de Cranii.

Dama'ting se uită iar la zaruri, citind modelele misterioase. Abban nu avusese niciodată încredere în ele. Nu putea nega că magia lucra și că oferea informații care puteau fi incredibil de precise, însă i se părea că era mai degrabă o artă decât o știință citirea lor și că nu spuneau niciodată totul.

— Vor ataca dinspre pământ și dinspre apă, spuse Asavi.

— Ah? făcu Jayan. Vor folosi arme, poate? Și războinici? Dacă asta e tot ce pot zarurile tale…

Asavi ridică zarurile, iar ele scânteiară de putere și îmbrăcară întreaga cameră în lumină roșie. Lui Abban i se păru că îi vor smulge degetele lui *dama'ting*, dar ea le ținu cu ușurință, chiar dacă bărbații se dădură înapoi din cauza strălucirii.

Cu toții tăcură o clipă. Abban îl privi pe Qeran și îi făcu semn să avanseze.

Maestrul de instrucție arătă de parcă i s-ar fi cerut să coboare într-un puț plin de *alagai*, însă merse fără ezitare și fără reproș, îngenunchind în fața lui Asavi și lipindu-și palmele de podea. Se aplecă în față și își apăsă fruntea între ele.

Asavi îl privi o clipă și spuse:

— Vorbește, maestre de instrucție!

— Onorabilă și înțeleaptă *dama'ting*, începu Qeran, cu grijă. Noi, oamenii umili, nu suntem în măsură să punem în discuție cuvântul lui Everam. Dar, dacă zarurile ne pot dezvălui unde să ne plasăm forțele, ar putea face diferența între victorie și înfrângere.

— Zarurile nu pomenesc despre aceste lucruri, spuse Asavi, fiindcă inamicii ne urmăresc, să vadă dacă le cunoaștem intențiile. Dacă spionii lor ne remarcă mișcările, își vor schimba planurile și profeția nu se va împlini. Ridică un deget. Dar, dacă nu spun unde, ne spun totuși când. Vor ataca la Asfințire.

Khevat clipi.

— Nu se poate! Nu ar îndrăzni…

— Ba da, zise Asavi, din același motiv care te face să te îndoiești. Ei cred că Asfințirea ne va distrage și ne va slăbi.

Jayan se încruntă.

— Tatăl meu a spus că *chin* au onoare, chiar dacă aparțin unui soi inferior, și că se tem de Everam. Dar nu este deloc așa dacă ar îndrăzni să atace în ziua în care ne pregătim să ne luptăm cu Alagai Ka.

— Este doar începutul ofensei pe care i-o aduc lui Everam, spuse Asavi, atrăgând din nou toate privirile asupra ei. Vor ataca noaptea.

26. PRIMA LOVITURĂ

334 D.Î., IARNA

Cu inima bătându-i cu putere, Briar alergă repede, folosindu-se de ascunzători peste tot unde le putu găsi. Purta încă veșmintele negre furate, iar asta transforma întunericul într-o pătură protectoare.

În zonă se găseau câțiva miezingi. Indiferent ce se spunea despre poporul tatălui său, krasianii curățaseră de demoni zonele din jurul Orașul Docurilor – chiar și în noapte rămăseseră puține lucruri de temut.

Dar în beznă mai erau și alți prădători.

Thamos se folosise de distracția oferită de sărbătorile Asfințirii pentru a-și aduce armata mai aproape, poziționându-i în spatele unei pădurici din apropierea Movilei lui Colan. Calul contelui tresări, când Briar țâșni din tufișurile din fața lor, și se dădu înapoi, nechezând puternic.

Briar încremeni, temându-se ca Thamos să nu fie azvârlit din șa, însă contele își păstră cumpătul, manevrând animalul cu pricepere, până se calmă.

— Pe noapte, băiete! mormăi Thamos furios. Încerci să ne dezvălui poziția și să ne ucizi pe toți?

— Știu.

— Ce?

— I-am văzut, spuse Briar. *Sharum* care se deplasează prin pădure, ca să ajungă în spatele nostru. Știu că suntem aici.

— Să-i ia Miezul! mârâi Thamos. Câți? Călare?

— Mult mai mulți decât noi.

Nu se pricepea la numere.

— Dar majoritatea sunt pedeștri.

Thamos încuviință.

— E mai dificil să te strecori călare. Sunt pe poziții?

— Încă nu. Curând.

Thamos se întoarse spre lordul Sament.

— Pregătește-ți oamenii! Facem cum am zis.

— Vrei să călărești drept în capcană? întrebă Sament.

— Ce ai vrea să fac? Nu vom mai avea o altă șansă. Egar și oamenii săi sunt cu noi, iar Laktonul nu are provizii pentru iarnă. Trebuie să cucerim colina aceea și să ne poziționăm arcașii ca să acopere mișcarea către Lakton. Inamicul este pe jos, iar forța lor de atac, limitată. Dacă ne amplasăm sus, le va fi dificil să ne ajungă.

— Dar o vor face, spuse Sament. Odată sus, vom fi blocați acolo.

— Dacă putem rezista până când capturăm docurile, am putea răzbi cu o șarjă călare și scăpa.

— Și dacă nu? întrebă Sament.

— Dacă nu, spuse Thamos, vom apăra docurile până la moarte.

•

Abban se sprijinea în cârjă, lângă ferestrele care dădeau spre apă, și privea în beznă. Camera lui de lucru se întindea pe tot etajul superior și avea ferestre de ambele părți, permițând supravegherea tuturor direcțiilor.

Făr’-de-Urechi era prin preajmă, însă Abban nu se simțea în siguranță. Gigantul era mai puternic decât orice om pe care-l întâlnise vreodată și avansase mult în a deveni un maestru *sharusahk*, dar prezența lui nu egala confortul oferit de cea a lui Qeran. Maestrul de instrucție nu avea egal în luptă și era respectat de toți, fiind dornic și chiar nerăbdător să dea sfaturi și să-i arate lui Abban când era pe cale să facă lucruri nebunești.

Era uimitor cât de mult ajunsese să depindă de maestrul de instrucție, omul pe care îl detestase, cândva, din toată ființa. Era omul care-l aruncase pe Abban de pe zidurile Labirintului, în îmbrățișarea zecilor de demoni, doar fiindcă nu împăturise cum trebuia un năvod.

Cu ochi de negustor, Abban înțelegea. Fusese o povară pentru unitatea lui, punând în pericol ceilalți *Sharum* cu incompetența sa. Acumulase o datorie fără s-o poată plăti, ca o găină care nu putea oua. Din punctul de vedere al lui Qeran, era mai bine să fie ucis.

Dar Abban avea alte abilități care-l făcuseră de neprețuit pentru Shar’Dama Ka și pentru fiii acestuia. În noaptea aceea, îi urmau planul. Dacă obțineau victoria, Jayan avea să își asume toate meritele, iar rolul lui Abban să dispară din istorie. Dacă

eșuau, viața lui Abban nu mai valora nici cât praful de pe sandalele sale.

De Qeran era nevoie afară, în întuneric.

La câțiva metri depărtare, Dama Khevat se plimba neliniștit lângă fereastră. Bătrânul nu se simțea deloc mai în siguranță decât Abban. Numai Asavi, îngenuncheată pe podea, pe pânza ei de un alb imaculat, nu răspândea decât calm. Îi privea pe bărbați cu răceală, sorbind din ceai.

Krasianii se prefăcuseră cu atenție că nu se întâmpla nimic neobișnuit pe timpul zilei. Khevat condusese rugăciunile de Asfințire, iar războinicii își trecuseră vremea mâncând, odihnindu-se și culcându-se cu femeile. Mulți dintre *Sharum* trimiseseră după familiile lor, pentru a se așeza aici și a-i ajuta să cucerească orașul, iar alții își luaseră mirese verdene, când fusese prădat.

Dar, când se adunaseră pentru *alagai'sharak*, așa cum făceau toți *Sharum* pentru Asfințire, nu urmară calea obișnuită pe care o luau de obicei pentru a curăța împrejurimile orașului de *alagai*, ci se plasaseră, invizibili în robele negre, în locurile în care urmau să îi aștepte pe *chin*.

— Când focul zbiară de trei ori pe cer, trebuie să loviți, îi spusese Asavi lui Jayan în acea dimineață după ce citise zarurile.

Puterea *alagai hora* se dovedise încă o dată, când o linie de foc apăruse pe cer cu un vaiet ce se auzise pe kilometri întregi.

Spectacolul de foc *chin* fu repetat sub forma unui proiectil care lovise dinspre suprafața apei. Un al treilea lumină cerul dinspre sud, unde Sharu își îndreptase *dal'Sharum*.

În depărtare, auzi Cornul de Sharak și simți că îl străbate un fior. Lupta se dezlănțuise, indiferent de rezultat.

Ca la un semnal, bulgări de foc fură azvârliți din coșurile de lansare a zeci de nave de război laktoniene, care se mișcau iute la adăpostul întunericului. Echipele de Mehndingi trecură imediat la lucru, însă încă ținteau când flăcările începură să se arcuiască prin aer. Khevat se opri din plimbare și privi proiectilele orbitoare, cu îngrijorarea întipărită pe chipul de obicei impasibil.

Abban nu era îngrijorat. Inginerii și glifarii securizaseră clădirea, zidind cadavre de *alagai* în pereți pentru a activa glifele. Era o imitație grosolană, dar eficientă, a magiei *hora* a *dama'ting*. Bolovanii aveau să ricoșeze din ziduri ca niște

pietricele și nicio flacără nu le-ar fi putut atinge. Chiar și fumul avea să se transforme într-o adiere proaspătă, înainte de a se strecura în interior. Întregul oraș putea fi transformat în ruine și depozitul său ar fi rămas intact.

Abia ce se gândise la asta, când laktonienii încercară să-i verifice autenticitatea. În trecut, restricționaseră bombardamentele la plaje și docuri, însă proiectilele din noaptea asta ajungeau mai departe, făcând clădirile să explodeze și declanșând incendii în tot orașul.

— Prima noapte a Asfințirii, mârâi Khevat, și ei ard glifele femeilor și copiilor!

— Bănuiesc că așa este drept, spuse Abban. Nu ne-am gândit deloc la ziua lor sfântă a primei ninsori, când am cucerit orașul, și am văzut ce le fac *Sharum* femeilor și copiilor.

— Femeilor și copiilor *chin*! spuse Khevat. Necredincioși care nu sunt luminați de Everam.

Abban ridică din umeri.

— Poate. În orice caz, sunt niște nesăbuiți dacă ei consideră că au ceva de câștigat atacând în noaptea Asfințirii.

Khevat mormăi.

— Chiar dacă reușesc, cumva, să câștige bătălia, *Damaji* nu vor îndura. Vor goli Mărinimia lui Everam de războinici și vor ucide o mie de *chin* pentru fiecare *Sharum* pierdut.

•

Briar îl privi pe Thamos aplecându-se și aprinzând cu un chibrit tubul de hârtie pe care îl vârâse în pământ.

Arcașii fuseseră pregătiți, însă nu destui pentru a opri atacul cavaleriei în armură a lui Thamos. Dacă krasianii ar fi poziționat prea mulți oameni pe colină, și-ar fi arătat puterea prea devreme. Așa că-i lăsaseră să moară.

Fitilul se aprinse și racheta țâșni cu un strigăt, lăsând o coadă de foc roșiatic pe cer, în urma ei. Ochii lui Briar se măriră, urmărindu-i zborul. Mama lui făcea pocnitori pentru zilele de sărbătoare, însă acesta era un meșteșug al focului despre care auzise doar în povești. Dinspre sud și dinspre est se ridicară alte rachete, răspunzând și semnalând că armatele erau pregătite de atac.

— Sunt minunate! spuse el.

— Leesha Paper le-a pregătit pentru o altă lună nouă, zise Thamos, iar vocea lui era îndepărtată și tristă. Am văzut focul eșuând de multe ori, însă nu și ce meșterește ea. Niciodată.

Își duse două degete la cusătura platoșei, parcă pentru a se asigura că un obiect era încă acolo.

— Mă întreb ce ar crede Culegătoarea, spuse Sament, dacă ar ști că meșteșugul ei vestește o asemenea vărsare de sânge.

Thamos se întoarse spre el, cu o privire belicoasă, însă de dincolo de ei se auzi un corn și le atrase atenția. Contele inspiră adânc, părând să se dezumfle în timp ce expira.

Puse un picior în scară, aruncându-se în șa.

— Este prea târziu să ne facem griji despre ce cred femeile, zise și ridică sulița. Arcași! Ucideți tot ce mișcă la docuri, până când ajung navele! Foc de voie!

Briar alergă către una dintre stâncile de lângă drum, cățărându-se iute și lipindu-se de ea. Privi armatele care se apropiau.

— Ce vezi? întrebă Thamos.

Movila lui Colan era pe trei laturi stâncă goală și avea o singură cărare pietruită care ducea spre vârf.

— Prea multă acoperire să tragă. Atacă pe jos. Arcașii sunt lăsați în urmă.

— Ca să fie odihniți și pregătiți când recuceresc dealul, spuse Thamos. Dacă reușesc, pot face să plouă cu săgeți peste docuri, când ajung laktonienii.

Briar vru să coboare, însă Thamos îi făcu semn cu degetul.

— Stai pe loc, Briar! Asta e treabă de soldați.

— E casa mea, mârâi Briar. E și lupta mea!

Thamos încuviință.

— Dar tu lupți în feluri în care alții nu pot lupta, Briar. Doar tu ai putea să scapi cu viață de pe dealul ăsta și să te asiguri că află și ceilalți despre ce s-a petrecut aici.

Vârî mâna în armură, scoțând o bucată de hârtie împăturită.

— Numai tu îi poți duce asta Leeshei, dacă nu supraviețuiesc nopții.

Briar simți un nod în gât când luă hârtia. Îi plăcea contele, însă veneau mulți *Sharum*.

Prea mulți.

Thamos scoase un urlet sălbatic, își îndemnă iapa la galop și luă conducerea atacului.

Briar simți o scânteie de speranță privind caii. Se așteptase ca șarja să încetinească odată ajunsă la sulițele *Sharum*, însă Soldații de Lemn și caii lor purtau armură ușoară, din lemn întărit cu lac glifat. Răsuciră sulițele inamice, în timp ce mustangul imens secera oamenii ca pe iarbă, lăsând în urmă doar rămășițe însângerate.

Dar, când ajunseră la baza dealului, krasianii aprinseră castroane cu ulei, ce dădeau o lumină puternică, capturată și reflectată de oglinzi, iar caii deveniră vizibili pentru arcașii inamici. Aceștia traseră la grămadă, indiferenți la faptul că propriii lor camarazi se aflau în bătaia focului.

Săgețile începură să găsească părțile vulnerabile din armurile Soldaților de Lemn. Oamenii țipau, caii se dădeau înapoi, loviți, iar trupele inamice începură să îi înconjoare, în câmp deschis.

Thamos dădu un semnal, iar cavaleria sa se întoarse asemenea unui stol de păsări, îndreptându-se înapoi spre zona mai înaltă.

Era o retragere temporară, însă *Sharum* câștigau deja teren și tot mai mulți războinici urcau dealul. În luminile aprinse din ulei, Briar văzu că robele lor nu erau nici negre, nici cafenii, ci verzi.

Asta explica de ce era atât de nepăsător comandantul lor față de viețile pierdute pe deal. Nu erau krasiani, ci oameni din Rizon care fuseseră recrutați cu forța. Ei aveau să sângereze, iar stăpânii lor aveau să cucerească dealul.

Briar își aminti de Icha. Își aminti simpatia pe care o simțise pentru bărbatul strâns în menghine de torționar. Tratamentul acela fusese plin de cruzime, și greșit, și lipsit de sens. Dar era nimic, în comparație cu ceea ce erau dispuși să facă dușmanii.

Briar știu atunci că nimic nu îi putea opri pe krasiani să cucerească Movila lui Colan. Frecă între degete hârtia pe care i-o dăduse contele. Dacă era să fugă, trebuia să o facă în curând.

Drumul principal era periculos, așa că Briar merse spre partea îndepărtată a falezei, să analizeze pereții netezi. Cu abilitățile sale de cățărător și cu robele negre, pe care le purta încă, putea ajunge acolo unde alții nu reușeau.

Sau așa credea.

La început, Briar se frecă la ochi, gândindu-se că îi jucau feste. Vederea sa nocturnă era foarte bună, exersată de o viață trăită în întuneric, dar chiar și el avea limite.

Îngheță, chinuindu-se să vadă în lumina slabă a stelelor și a focurilor care străbăteau acum apele de sub ele, în timp ce căpitanul Dehlia și ceilalți atacau portul.

Văzu din nou mișcare pe stânci. Peste tot pe stânci.

Movila lui Colan era escaladată de *dal'Sharum*, cu sutele.

Se îndreptă în goană în direcția opusă, spre arcași.

— *Sharum* pe stânci! *Sharum* pe stânci!

— Văd unul! strigă un arcaș, trăgând în jos.

Probabil rată, fiindcă înjură și scoase o nouă săgeată.

Din toate direcțiile, arcașii confirmau apropierea războinicilor, luându-și ochii de la docuri și atacând pericolul imediat. Dar *Sharum*, îmbrăcați în negru și lipiți de panta abruptă, erau ținte dificile, căci puține săgeți uciseră krasiani, cele mai multe fiind irosite.

Thamos se îndreptă călare spre sergentul care conducea arcașii laktonieni.

— Spune-le oamenilor tăi să nu mai irosească muniția și să reia focul asupra docurilor! Las o sută de cai să îi păzească.

— Și noi? întrebă Sament, oprindu-se lângă el.

Thamos arătă în josul dealului.

— Noi, restul, vom distruge arcașii pe care așteptau să îi poziționeze aici. S-ar putea să cucerească dealul, însă nu vor profita.

Se uită la Briar și adăugă:

— Cu haosul creat…

Briar încuviință. Avea să fie ușor să se strecoare neobservat, dacă patru sute de cai de mare gabarit distrăgeau atenția de la el.

Contele strigă din nou și își îndemnă calul, înainte să aibă vreme să își regândească ruta. Soldații de Lemn năvăliră în jos pe deal, măturând *chi'Sharum*. Spre deosebire de iureșurile anterioare, continuară după ce ajunseră în câmp deschis, îndreptându-se direct spre rândurile de arcași de elită *dal'Sharum*.

Krasianii nu anticipaseră mutarea, însă surpriza le fu scurtă și începură să reverse peste călăreți un foc continuu, care le rări rândurile. Caii nu puteau alerga cu armură completă și, când săgețile începură să-și atingă țintele, cădeau, nechezând, adesea luând cu ei și caii alăturați.

Și totuși prinseră viteză și, dintr-odată, îi copleșiră pe arcași, atacându-i cu sulițele cavaleriei, călcându-i și zdrobindu-i sub copitele cailor. Arcașii erau fără apărare și fură învinși repede.

Thamos conduse atacul, folosindu-și sulița cu o repeziciune uimitoare, în timp ce calul său sălta într-o parte și în alta. Sament se afla chiar lângă el.

Dar, după ce arcașii fură distruși, armata krasiană avansă. Aceștia nu erau *chi'Sharum*, cărora li se dăduseră sulițe și fuseseră obligați să servească. Erau adevărații *Sharum*, crescuți să lupte și pregătiți din copilărie, mulți dintre ei călare acum. Strânseră rândurile din toate direcțiile, rupând atacul lui Thamos și împrăștiindu-i oamenii disciplinați în haos.

Și totuși bătălia continua. Sament se ținea aproape de Thamos, iar cei doi lorzi ieșeau în evidență, în armurile lor strălucitoare. Sament respinse cu scutul o suliță îndreptată spre Thamos. Contele își implântă sulița în atacator, apoi aruncă trupul lui în calea unui cal al dușmanului. Sament era pregătit și înjunghie animalul în gât.

Păreau să domine câmpul de luptă din jurul lor, însă, de la distanță, Briar vedea cum erau separați de camarazii lor, parcă mânați.

Briar știa că ar fi trebuit să fugă. Să o ia la sănătoasa prin noapte și să ducă vestea despre bătălia pierdută de pe deal. Să-i ducă scrisoarea Leeshei Paper.

Dar nu se putu convinge să plece. Își trase vălul de *Sharum* și sări din piatră în piatră, apropiindu-se de focul luptei.

Thamos și Sament își croiră drum într-un cerc și, deodată, se treziră la loc deschis. *Dal'Sharum* încercuiseră o porțiune de teren.

Acolo, în centrul cercului, se afla conducătorul krasian, Jayan, remarcându-se prin turbanul și vălul albe.

— Luptați bine, verdeni! strigă el, ridicându-și sulița. Să vă testăm puterile împotriva unui dușman adevărat?

•

Abban își luă ocheanul, un alt dar de la Damajah. Maeștrii glifari îl dezasamblaseră cu grijă, studiindu-i structura, semnele și așchia de os de demon care-l alimenta. Nu îi luase multă vreme să producă mai multe și toți căpitanii săi de nave, inclusiv Qeran, aveau câte unul acum.

Dispozitivul îi permitea să vadă în lumina lui Everam. Verdenii o numeau „viziune glifată”. Cu ajutorul ei, vedea navele inamice la fel de limpede de parcă s-ar fi aflat în plină zi, cu fiecare om bine luminat și cu glifele de pe carenă strălucind de parcă ar fi fost scrise cu foc.

Apa era întunecată și toată magia care plutea la suprafața ei era atrasă de glifele de pe nave, însă, dedesubt, Abban vedea sclipirile demonilor, atrași de agitație. Se învârteau ca într-un vârtej, așteptând doar un spațiu în glife pentru a trage navele cu totul în îmbrățișarea lui Nie.

Pe docuri și pe plajă, sulițașii inamici sufereau pierderi grele. Focul demonic se concentra mai departe de apă. *Chin* nu doreau să distrugă docurile. Coșurile catapultelor erau pline cu pietre de dimensiunea unui pumn de om, care se împrăștiau și treceau prin fortificații, războinici și mașinării laolaltă. Scorpionii aduceau precizie în mijlocul haosului, lovindu-i pe arcași și pe *kai* când ieșeau de sub acoperire.

Și totuși, focul ardea în continuare pe Movila lui Colan.

— Nu pot rezista, spuse Khevat, arătând spre galioanele care se mișcau în spatele barajului, suficient de mari să fie văzute numai în lumina glifelor și a flăcărilor. *Chin* îi vor copleși, după ce debarcă.

— *Dacă* debarcă, onorabile *dama*, spuse Abban.

Asavi apăru chiar lângă ei, privind lacul. Abban pretinse că își ajustează ocheanul și privi prin el către ea. Așa cum bănuise, nenumăratele ei bijuterii scânteiau de o magie puternică – în special monedele glifate de la tâmplele ei. Fără îndoială că putea vedea și ea la fel de bine în întuneric.

— Lasă războiul bărbaților adevărați, *khaffit*-ule, spuse Khevat. Eu studiam cuceririle lui Kaji încă dinainte ca taică-tău să poarte *bido*. Nu e nimic ce ar putea face *dal’Sharum* ca să oprească debarcarea. Va trebui să învingă în câmp deschis.

Abban nu pierdu vremea cu certuri, ci își îndreptă ocheanul spre sud, unde găsi, în sfârșit, ce căuta. Acolo, apropiindu-se cu repeziciune din golful ascuns, flota lui micuță era aproape invizibilă pe apele întunecate și încă neobservată de inamic.

Vasul care o conducea era *Sulița lui Everam*, comandat de maestrul de instrucție Qeran și cu echipajul format exclusiv dintre Cei O Sută ai lui Abban. Era o goeletă iute, cu douăzeci de vâsle într-o parte și cu pânze pătrate, care puteau prinde

aproape orice adiere de vânt. Dar pânzele negre erau strânse, iar goeleta țâșnise ca săgeata către flota inamică, doar cu vâslele active. Turelele din față și din spate nu aveau catapulte, ci doar scorpioni special adaptați și foarte mulți oameni.

O urmau alte două goelete și cam douăzeci de vase mai mici. Acestea nu duceau nici catapulte, nici scorpioni, dar erau pline de *Sharum*.

Abban scoase un al doilea ochean, o copie ieftină, însă destul de eficientă. Voia ca fostul lui profesor să vadă totul.

— Ai dreptate, *Dama*, când nu îți pui încrederea în *dal'Sharum* ca să oprească inamicul. Privește cum *kha'Sharum* ai mei fac imposibilul.

Khevat păru să se îndoiască, dar ridică ocheanul în direcția spre care arăta Abban.

— Navele capturate de noi. Ce-i cu ele? O mână de nave nu pot scufunda atât de multe.

— Să le scufunde? spuse Abban plescăind. Unde ar fi profitul? Dacă este să câștigăm războiul, *Dama*, flota inamică trebuie să devină a noastră.

O clipă mai târziu, nava lui Qeran se afla în bătaia unui galion laktonian de mari dimensiuni, un vas elegant, cu pânze mari și ascuțite și cu o punte lată, cu armament aliniat de ambele părți.

Krasianii aruncară cârlige masive, care se înfipseră în carena vasului inamic. Frânghiile harpoanelor fură prinse de scripeți mari, iar sclavi *chin* musculoși își încovoiară spinările, trăgând vasele mai aproape.

Înainte ca laktonienii să înțeleagă ce se petrecea, Santinele *kha'Sharum* agile alergau deja de-a lungul frânghiilor întinse, ca niște *nie'Sharum* deasupra zidurilor Labirintului. Nu aveau scuturi, însă toți aveau o jumătate de duzină de sulițe de aruncat pe spate, iar, când fură lăsate scândurile pentru ca războinicii să îi urmeze, cele mai mari amenințări de pe punte fuseseră deja eliminate.

În câteva clipe, războinicii lui Abban curățară puntea. Îl văzu pe Qeran printre ei, ușor de remarcat datorită piciorului lipsă. Ucidea cu o eficiență care l-ar fi înspăimântat pe Abban, dacă n-ar fi fost aura omului. Abban nu putea citi în inimi, precum Ahmann sau Damajah, însă gloria victoriei strălucea în jurul lui.

Vezi, maestre de instrucție? se gândi Abban. *Ți-am dat înapoi tot ce pierduseși*.

Când puntea fu liberă și nava capturată de Cei O Sută, fură aduși Mehndingi la bord, iar echipele alergară să acționeze armamentul *chin*. Doar echipajul de bază fu lăsat pe navă, iar Qeran sări înapoi pe *Sulița lui Everam*, în timp ce frânghiile erau tăiate.

Pe lac, navele laktoniene erau abordate similar de echipe de *Sharum* care vâsliseră încet în poziție. Verdenii or fi avut avantajul focului de la distanță, însă, când venea vorba despre lupta corp la corp, nimeni pe lume nu se putea opune *Sharum*. Jayan îi dăduse oameni lui Qeran, iar maestrul de instrucție îi făcuse să alerge fără milă înainte și înapoi pe punți de nave care se înclinau, până când își găsiseră stabilitatea pe apă.

Qeran însuși capturase patru nave, iar restul flotei lui, alte șaisprezece, înainte ca strigătele de alarmă să ajungă la restul flotei laktoniene.

Numai atunci deschiseră focul Mehndingii de pe punți, țintind spre navele inamice care trăseseră la docuri și începuseră să debarce trupele laktoniene. Asupra lor plouă cu propriul lor foc demonic. Războinicii *chin* strigau și ardeau, în timp ce pirații lui Abban își întoarseră atenția spre următoarele nave care așteptau să debarce trupele. Fură aruncate lanțuri grele, care rupseră pânzele și crăpară vâslele, lăsând navele moarte, în apă.

Căpitanii laktonieni, încă depășind ca număr pirații, întoarseră focul spre noul inamic, însă arcașii Mehndingi traseră săgeți aprinse, care se înfipseră în pânzele lor, în timp ce echipele de trăgători *chin* se chinuiau să-și ajusteze ținta.

Apăru *Jelania Sharumului*, iar vasul agil le înconjură pe celelalte, pentru a-și poziționa armamentul. Avantajul surprizei se pierdu repede, iar numerele începură să conteze. Dar, spre deosebire de verdeni, războinicii *Sharum* erau gata să moară. Când navele lor erau avariate, erau dispuși să atace inamicul și să lupte corp la corp.

Și totuși, lupta navală părea să fie pierdută, iar laktonienii fugiră înapoi spre fortăreața lor. Qeran mai putea încerca un singur truc, însă se opusese îndelung și până și Abban fusese de acord că ar fi fost o mișcare disperată, care le-ar fi putut face mai mult rău.

•

Jayan își coborî vălul.

— Sunt Jayan asu Ahmann am’Jardir am’Kaji, fiul întâi născut al lui Shar’Dama Ka și al lui Damajah, Sharum Ka al întregii Krasii.

Făcu un semn scurt din cap.

— Pot să vă văd fețele și să vă știu numele, *chin*, înainte să vă trimit la judecata lui Everam?

— Nu…, începu Sament, însă Thamos îl ignoră și își vârî sulița în pământ, de unde o putea apuca ușor, apoi își desfăcu și coiful.

Când îl dădu la o parte, ochii lui Jayan se măriră.

— Tu! Prințișorul care a venit, alături de Par’chin, să…

Thamos încuviință.

— Sunt Prințul Thamos, al patrulea fiul al Ducelui Rhinebeck al Doilea, Lord Comandant al Soldaților de Lemn, al treilea în succesiune pentru tronul de iederă și Conte al Comitatului Văiugii.

Jayan își dezveli dinții.

— Cel care a îndrăznit să se atingă de logodnica Izbăvitorului.

Un murmur furios străbătu *Sharum*, când auziră asta.

— Leesha Paper m-a ales înainte ca Ahmann Jardir să își găsească moartea.

Thamos arătă spre Jayan cu sulița, apoi adăugă:

— Iar tu vei avea aceeași soartă. Te provoc la *Domin Sharum*.

Jayan începu să râdă, iar după o clipă i se alăturară toți ceilalți.

— *Domin Sharum* este o luptă de onoare în fața lui Everam, *chin*.

Jayan arătă cu sulița spre Thamos.

— Ai atacat oameni în noaptea Asfințirii! Nu ai onoare!

— Îl avem pe fratele tău și pe locotenenții lui, spuse Thamos. Dacă ne faci rău, nu îi vei revedea.

— Icha? întrebă Jayan.

Thamos încuviință.

— Mai avem și trei *kai*, jumătate de duzină de maeștri de instrucție și mai bine de cincizeci de *Sharum*. Dacă-mi oferi o luptă onorabilă, vor fi eliberați.

Jayan se întoarse spre *dal’Sharum*.

— Vedeți cum până și războinicii *chin* încearcă să se târguiască pentru viețile lor, ca niște negustori *khaffit*!

Krasianii huiduiră și mulți scuipară în direcția lui Thamos.

Jayan se întoarse iar spre el.

— Păstrează-i pe fratele meu și pe oamenii lui! Dacă au fost suficient de proști sau de slabi să se lase capturați de *chin*, nu merită altă soartă. Vom veni să îi eliberăm curând.

Își ridică vălul.

— Dar, dacă dorești să te ucid personal fiindcă ai crezut că-i poți pune coarne lui Shar'Dama Ka, atunci îți voi îndeplini dorința.

Thamos își puse repede coiful la loc și își luă din nou sulița, apoi își îndemnă calul, ajungând să îl privească pe Jayan în față, pregătindu-se.

Niciunul nu ezită prea mult, ci își loviră mustangii masivi în atacuri aproape identice, cu sulițele coborâte.

În ultima clipă, înainte să se ciocnească, Jayan își ridică sulița pentru a-l lovi pe Thamos în piept. Thamos, pe neașteptate, își aruncă propria armă în aer, cu pricepere, apoi o prinse invers, mult mai aproape de coif.

Sulița lui Jayan îl lovi pe conte în piept, însă dinspre glifele de pe armura lui Thamos țâșni o lumină și arma se zdrobi.

Apoi Thamos atacă, capabil să dea forță și viteză unui șir de împunsături rapide cu sulița, croind găuri în apărarea lui Jayan și căutând o deschidere.

Jayan încercă să se retragă și să se regrupeze, însă contele era un călăreț mai bun. Iapa lui mână armăsarul lui Jayan ca un câine de stână, ținându-i aproape, în timp ce Thamos își continua atacul.

Jayan își mișca scutul cu o viteză amețitoare, iar mărimea acestuia și propria lui armură de sticlă îi ofereau suficientă protecție. Dar se afla în defensivă și nu avea o suliță cu care să lovească și el. Se părea că, în curând, contele avea să găsească un spațiu în armura lui și să-i aplice lovitura letală.

Jayan se izbi însă de scutul lui și îl trimise în spate suficient cât să-i lovească iapa. Partea din spate a gâtului era acoperită de armură, însă restul, nu, iar Jayan își îngropă mânerul rupt al suliței în ea.

Mustangul imens se dădu înapoi, gâlgâind și împleticindu-se pe picioarele din spate, în timp ce lovea disperat cu cele din față. Thamos rămase în șa, până când animalul se prăbuși. Reuși să evite să fie prins dedesubt când loviră pământul.

Briar crezu că lucrurile se sfârșeau acolo, însă Jayan călări înapoi spre locotenenții săi, coborî din șa și apucă o suliță de infanterie lungă de doi metri.

Thamos era din nou pe picioare, când Jayan începu să se îndrepte spre el, cu pași mari. Își lăsă sulița de trei metri, de cavalerie, în noroi și scoase una de un metru și jumătate din teaca de la spate. Așteptă ca Jayan să se apropie.

Jayan mârâi, iar picioarele îi luară poziția pe care tatăl lui Briar îl învățase s-o adopte, cu multă vreme în urmă. Avansa țopăind, rapid și economic, iar sulița și-o sprijinea pe brațul cu scutul. Brațul său se transformă în ceață, când începu să își folosească arma cam la fel cum o folosise contele cât era călare, căutând golurile din armura de lemn a acestuia.

Thamos încasă majoritatea loviturilor în scut și platoșă, lovind cu propria suliță în partea de jos, între plăcile armurii de pe coapsa lui Jayan.

Dar Jayan își răsuci piciorul din calea armei. Cu mâna în care ținea scutul, apucă de chingile tecii de pe spatele lui Thamos și trase, lovindu-l cu piciorul în stomac, iar Thamos fu răsucit pe spate și amețit temporar.

Din nou, Jayan lăsă avantajul să treacă, dând târcoale în timp ce contele se scutură și se ridică în picioare, mârâind. Se lăsă în jos și începu să lovească pământul cu picioarele ca o pisică.

— Poate că nu voi vedea zorile, însă nici tu! îi promise Thamos.

Jayan hohoti.

— Ai boașe, *chin*-ule! După ce te ucid, ți le tai și ți le îndes pe gât.

Thamos atacă repede – mai repede decât se gândise Briar că ar fi fost capabil. Glifele de pe armura sa străluceau acum, iar sulița lui de duel crestă aerul cu lovituri și parade.

Jayan lovea cu încredere, acum, iar pașii lui săltați nu își mai pierdeau echilibrul. Se feri de o lovitură, apoi se răsuci și îl izbi puternic pe Thamos cu marginea scutului, în plină față. Contele se dădu înapoi, împleticindu-se, iar Jayan insistă, lovind tot mai tare în armura lui, înțepând și împingând, chiar dacă nu putea pătrunde. Thamos fu mânat, ca un animal, în centrul cercului.

Contele răspunse cu un atac al scutului, însă Jayan era pregătit. Își lăsă scutul să cadă și apucă brațul de pe scut al

contelui. Se răsuci, apoi lovi cu putere în spațiul de sub coiful lui Thamos.

Contele se clătină o clipă, apoi căzu la pământ.

•

În cele din urmă, Qeran dădu semnalul, iar echipele de aruncători traseră cu oale pline cu smoală încinsă, care se zdrobiră de carenele navelor dușmane ce încercau din nou să ajungă în port.

Glifele fură acoperite cu smoală.

Efectul fu imediat. Abban văzu strălucirea demonilor apei, care țâșniră spre navele acum vulnerabile. Creaturile străpunseră suprafața, în mai multe locuri, și sparseră carenele cu tentaculele și cu ghearele. Câțiva monștri alunecară chiar pe nave, măturând punțile la fel de ușor ca un grup de *Sharum*.

Suprafața lacului se transformă într-o fierbere de spumă. Bărbați și femei începură să strige la unison, trași dedesubt.

Un demon imens apăru la suprafață. Apa se ridică în valuri mari, când niște tentacule cât minaretele Sharik Hora se ridicară în jurul uneia dintre cele mai mari corăbii, se încolăciră în jurul carenei și strânseră. Puntea crăpă, iar marinarii neputincioși fură aspirați, dând din mâini și din picioare. În câteva clipe, întreaga navă dispăru sub tonele de apă.

Khevat își întoarse privirea posomorâtă spre Abban.

— Tu ai gândit mișcarea, *khaffit*-ule?

Abban înghiți, dar, după lucrurile la care tocmai asistase, clericul nu prea mai putea face mare lucru să îl sperie.

Se îndreptă și se pregăti.

— Întocmai, *dama*. Să nu îl învinuiești pe Qeran! El s-a opus cu vehemență planului, iar lui Jayan nu i-am spus nimic.

Khevat se uită lung la el. Era o tactică de negociere pe care Abban o cunoștea prea bine: îi ofereai oponentului frânghie ca să se spânzure singur. Khevat era însă maestru *sharusahk* și clericul cu cel mai înalt grad în Lacul lui Everam. Dacă el hotăra să îl ucidă pe Abban pe loc, Abban nu putea face nimic să îl oprească.

Era mai bine să îl convingă altfel.

— Uite, spuse Abban, arătând spre haosul de pe apă.

Conform instrucțiunilor, Qeran și navele sale capturate se retrăseseră cu toată viteza, de îndată ce demonii își începuseră hrănirea frenetică.

— Majoritatea navelor capturate de noi sunt la distanță sigură, iar flota inamică este distrusă. Deja puținele nave care au mai rămas se retrag spre casa lor plutitoare. Chiar și *Jelania Sharumului* fuge de noi și cred că, acum, căpitanul Dehlia nu își mai arată sânii.

— I-ai lăsat pe dușmanii noștri *alagai*-lor, spuse Asavi pe un ton scăzut, primejdios. I-ai dat lui Nie!

— Așa este, confirmă Abban. Nu exista nicio altă cale, dacă voiam să înfrângem atacul și să scăpăm cu suficiente nave ca să încheiem lupta cu o victorie. Ar fi trebuit să-i las pe oamenii noștri să moară?

— Ei sunt *Sharum*, spuse Khevat. Sufletele lor sunt pregătite și cunosc prețul războiului.

— Și eu îl cunosc, spuse Abban. Cunosc prețul și am plătit ce a fost nevoie pentru victorie. Oamenii aceștia au atacat pe timp de noapte, de Asfințire. Nu sunt frații noștri și nici dușmanii lui Nie. Îi urmează voia, așa că i-am dat Ei.

Își îndreptă un deget către Khevat, o acțiune simplă, care era un motiv suficient pentru ca un *dama* să ucidă un *khaffit*, după legea Evejah.

— Am plătit prețul pentru oamenii noștri și l-am plătit pentru tine.

— Pentru mine? întrebă Khevat.

— Și pentru Sharum Ka, și chiar și pentru Qeran, care ar fi refuzat ordinul, dacă nu mi-ar fi jurat mie credință. Voi toți puteți merge la Creator fără nicio apăsare în suflete. *Khaffit*-ul nu are suflet, așa că v-a scutit de răspundere. Să mă judece pe mine Everam când oi șchiopăta, în cele din urmă, spre capătul drumului singuratic.

Khevat îl privi îndelung, iar Abban se întrebă cât de curând avea să se afle, într-adevăr, în fața Creatorului. Apoi *dama* se întoarse spre Asavi, cu o privire întrebătoare.

Dama'ting îl privi pătrunzător, iar Abban se strădui să nu tremure.

În cele din urmă, încuviință.

— *Khaffit*-ul spune adevărul! Este deja condamnat să stea la porțile Raiului până când Everam se milostivește de el și îi mai acordă o viață. Este *inevera*.

Khevat mormăi, apoi se apropie de fereastră și își puse o mână pe sticlă, privind navele care ardeau.

— Oamenii aceia nu ne-au fost frați, spuse el, într-un târziu. Nu noi i-am forțat să ne atace pe timp de noapte. *Inevera*.

27. *DAMA* ÎN ÎNTUNERIC

334 D.Î., IARNA

— S-a spus că am fost blestemată de Everam fiindcă am născut trei fiice după Ahmann.

Kajivah se adresă mulțimii, arătând cu mâna spre Imisandre, Hoshvah și Hanya. Sfânta Mamă era îmbrăcată în lână neagră, simplă. Purta vălul alb de *kai'ting*, dar, spre deosebire de celelalte femei din sângele lui Ahmann, Kajivah adoptase și un turban alb.

Inevera, care privea din loja regală cum Sfânta Mamă binecuvânta sărbătoarea Asfințirii, își dori să fi fost oriunde altundeva. Auzise deja discursul idiot al femeii de o mie de ori.

— Dar eu am spus întotdeauna că Everam m-a binecuvântat cu un fiu atât de măreț, încât nu a avut nevoie de frați!

Mulțimea izbucni în urale, războinicii tropăiră și își izbiră sulițele de scuturi, soțiile lor aplaudară, iar copiii strigară urale.

— Îi mulțumim lui Everam pentru mâncarea pe care suntem pe cale să o împărțim, mai bogată decât ce cunoscuseră mulți dintre noi înainte ca Ahmann să ne conducă din Sulița Deșertului în ținuturile verzi, continuă Kajivah. Dar vreau să le mulțumesc și femeilor care au muncit din greu să pregătească festinul.

Și mai multe aplauze.

— Le onorăm pe *Sharum'ting*, care stau drepte în noapte, însă există și alte căi de a-l onora pe Creator. Soțiile și fiicele care umplu burțile bărbaților, le curăță casele și le nasc copii. Astăzi, îi onorăm pe bărbații care ne apără de *alagai*, dar și pe femeile care i-au adus pe lume și i-au alăptat, care i-au învățat ce înseamnă onoarea, demnitatea și dragostea de familie. Pe femeile care sunt modeste și umile sub ochii lui Everam, construind bazele pe care se sprijină luptătorii noștri.

Uralele crescură în intensitate. Femeile scoaseră suspine de dragoste și devotament. Inevera văzu nu doar o femeie plângând.

— Prea mulți dintre noi uită cine suntem și dincotro venim, coborându-și vălurile și dorindu-și să poarte hainele lipsite de

modestie ale femeilor de la miazănoapte. Femeile îndrăznesc să poarte culori, de parcă ar fi însăși Damajah!

Kajivah arătă spre Inevera și urmară huiduieli. Inevera știa că erau îndreptate spre femeile lipsite de rușine, însă nu se putu împiedica să nu se înfioare la auzul lor.

— Damajah a fost înțeleaptă când i-a dat Sfintei Mame această misiune, spuse Ashan. Oamenii o adoră.

Inevera nu era atât de sigură. Părea inofensiv s-o roage pe Kajivah să pună la cale sărbători. Asta o ținea ocupată și afară din caleaIneverei. Dar, cumva, proasta reușea să câștige inimile oamenilor, cu exprimarea ei needucată și valorile conservatoare. Era vremea ca poporul să se schimbe. Nu puteau continua stilul de viață insular pe care și-l dezvoltaseră timp de secole în Sulița Deșertului, dacă voiau să câștige Sharak sub Soare.

Kajivah nu dădea niciun semn că ar dori să se oprească, înfierbântându-se în timp ce își livra predica asemenea unui *dama* care prinsese niște *Sharum* cu zaruri și couzi. Pentru o femeie cu capul complet gol, Kajivah putea vorbi ore întregi, dacă nu era oprită.

Inevera se ridică, iar mulțimea tăcu brusc. Femeile căzură în genunchi și își lipiră palmele de podea, iar bărbații, de la *Damaji* la *Sharum*, se plecară adânc.

Cândva, priveliștea o alina. Era o amintire a puterii ei și a statutului divin. Dar exista putere și în atragerea de urale din partea mulțimii. Poate prea multă pentru o femeie simplă precum Kajivah.

— Sfânta Mamă este într-adevăr modestă, spuse Inevera, fiindcă nimeni nu a muncit mai mult decât Kajivah însăși la pregătirea acestui mare ospăț.

Mulțimea urlă din nou, iar Inevera scrâșni din dinți.

— Nu o puteam onora mai mult decât așezându-ne la masă. Să înceapă ospățul!

•

— Mă tem că am eliberat *djinn*-ul din lampă! spuse Inevera.

Mama ei, Manvah, își sorbea ceaiul. Era prima ei vizită în iatacurile regale, însă, dacă era impresionată de opulența din jurul ei, nu lăsa să se vadă.

— După ce am avut de-a face direct cu ea, nu pot decât să fiu de acord.

Pavilionul lui Manvah din noul bazar furnizase multe dintre lucrurile care fuseseră folosite pentru sărbătorirea Asfințirii, ceea ce-i adusese o invitație. Soțului ei *khaffit*, Kasaad, i se ceruse să nu participe.

Să o strecoare înăuntru pentru o întrevedere privată fusese un risc, însă Inevera avea acum nevoie de mama ei mai mult ca niciodată. Eunucul care o condusese prin pasajele secrete fusese drogat. Avea să se trezească fără nicio amintire legată de femeie și, cu vălul tras, Manvah arăta la fel ca oricare alta și putea să se strecoare prin pasaj în partea publică a palatului fără probleme.

— La început, am crezut că nu știe să se tocmească, dar, după ce am avut parte de câteva dintre crizele ei, mi-am dat seama că o subestimasem, spuse Manvah clătinând din cap. Mă tem că te-am sfătuit prost în cazul ei, fiica mea. Îți voi scădea din datorie.

Inevera zâmbi. Era o glumă între ele, pentru că Manvah o făcea pe Inevera, Damajah însăși, să țeasă scoarță de palmier pentru ea, de fiecare dată când fiica ei o căuta pentru un sfat.

— Nu se preface, spuse Inevera.

Manvah o învățase foarte devreme cum o putea ajuta să negocieze o criză adevărată, însă totul era calculat. Un bun negociator nu își pierde niciodată cumpătul.

Kajivah nu se putea stăpâni.

— Și totuși oamenii o iubesc, zise Manvah. Chiar și *dama'ting* sar la comanda ei.

— Să mă ia Nie dacă pricep de ce! spuse Inevera.

— Simplu, răspunse Manvah. Trăim vremuri grele și mulți nu au nicio siguranță. Kajivah le-o oferă, vorbind într-un fel în care poate fi înțeleasă de oamenii de rând. Îi cunoaște bine, fiindcă trăiește printre ei. Tu trăiești aici, la palat, departe.

— Dacă nu ar fi mama Izbăvitorului, aș otrăvi-o și s-ar termina totul, spuse Inevera.

— Ahmann nu ar aprecia, când s-ar întoarce, zise Manvah. Nici măcar tu nu ai putea ascunde așa ceva de privirea divină a lui Shar'Dama Ka.

— Nu, răspunse Inevera, lăsând privirea în jos. Dar Ahmann nu se mai întoarce.

Manvah o privi surprinsă.

— Poftim? Zarurile ți-au spus asta?

— Nu în mod direct. Dar au făcut referire la cadavrul lui Shar'Dama Ka și nu îl pot vedea în nicio versiune de viitor. Dacă Everam nu ne oferă niciun miracol, poporul va trebui să se descurce fără el până le pot crea unul nou.

— Crea? întrebă Manvah.

— Dintre toate misterele pe care mi le-au dezvăluit zarurile, spuse Inevera, niciunul nu m-a izbit într-atât precum faptul că Izbăvitorii sunt făcuți, nu născuți. Zarurile mă vor ghida spre urmașul lui și îmi vor arăta cum să îl modelez.

Inevera se aștepta ca Manvah să icnească, așa cum făcuse și ea, însă, în mod deloc caracteristic, Manvah absorbi informația încruntându-se și continuă.

— Cine va fi atunci? Cu siguranță nu Ashan. Jayan? Asome?

Inevera oftă.

— Din clipa în care am aruncat zarurile pentru Ahmann, pe când avea doar nouă ani, i-am văzut potențialul. Aș fi crezut că e o eroare, însă, după ani de căutări, l-am văzut în altcineva: în Par'chin, care era mai tânăr decât Asome. Niciodată nu am mai văzut un băiat sau un bărbat măcar cu o speranță de a-i urma Izbăvitorului. Unul dintre fiii mei ar trebui să preia tronul, însă numai pentru a-l păstra pentru succesorul de drept.

— Nimeni nu se ridică de bunăvoie de pe tronul pe care s-a așezat, spuse Manvah.

— Așa că speranța mea este să îi amân cât mai mult posibil, zise Inevera. Încă mai este timp, cu voia lui Everam. Niciunul dintre băieți nu s-a remarcat în vreun fel. Fără fapte, niciunul dintre ei nu îi poate smulge Andrahului puterea. Grija mea din prezent este cum să o țin pe Kajivah sub control.

— Nu-mi place că spun asta, replică Manvah, dar e posibil să trebuiască să petreci mai mult timp cu ea.

Inevera o privi sec.

— Și ar trebui să te îmbraci mai modest.

Doar colțurile gurii lui Manvah fură atinse de zâmbetul ei, însă era inconfundabil.

•

Ashia privi impasibilă cum Asome își tăie mâna și stoarse sânge peste zarurile lui Melan.

Soțul ei făcuse adesea asta de când primiseră veste despre atacul iminent asupra Orașul Docurilor. Mâinile lui Asome erau pline de bandaje.

Asome și Asukaji încă priveau procedura fascinați. Crescând și devenind femeie în Palatul Dama'ting, Ashia văzuse de nenumărate ori ritualul, însă chiar și ea se trezi atrasă de el. În *alagai hora* era și frumusețe, și mister. Urmări zarurile aruncate de Melan, ținându-și respirația în așteptarea acelui moment special în care zarurile erau deviate de la traiectoria lor naturală, mișcate de mâna lui Everam.

În inima ei, știa că puterea venea de la oase și de la glife, însă Ashia nu credea că altcineva în afară de Miresele lui Everam ar fi putut să îi cheme mâna. Pentru oricine altcineva, erau doar zaruri.

Dar, în ciuda puterilor și apropierii de Everam, Ashia nu invidia robele albe și sângele *dama*. Și ea simțea atingerea lui Everam. Pulsa în ea când ucidea *alagai*. Nu magia, deși aceea era o senzație deosebită în sine. Simțise chiar în prima noapte, când ucisese cu o suliță fără glife. Era o senzație de dreptate, un calm absolut și o siguranță că Îi executa vrerea. Era scopul ei în viață, darul sângelui *Sharum*.

Melan își ridică privirea, cu chipul strălucind roșiatic în lumina glifelor.

— La noapte. Ruptura va fi acum sau niciodată. Când se va întoarce Jayan, va cere Tronul de Cranii. Dacă nu acționezi la noapte, îl va lua.

O clipă, Ashia își pierdu echilibrul, furată de o amintire.

•

— Lasă-l să te învingă! îi spusese Damajah.

— Poftim? întrebase Ashia.

Tocmai fusese numită *Sharum'ting*, iar ea și surorile sale de suliță fuseseră trimise la tânărul Sharum Ka pentru prima dată.

Inevera le ceruse pe tinerele femei ca gardă personală, însă rămâneau *Sharum* și erau supuse lui Jayan. În noaptea aceea, trebuia să le „evalueze”, pentru a decide asupra capacităților lor și asupra locului pe care aveau să-l ocupe în *alagai'sharak*.

— Jayan este orgolios, zise Inevera. Va încerca să te domine în fața surorilor tale și să se sigure că nu ești o amenințare pentru el. Te va provoca la duel pretinzând că îți evaluează *sharusahk*, dar lupta va fi cât se poate de reală.

— Și vrei să... pierd? Imposibil! De neimaginat.

Câți ani fusese forțată să o facă pe neștiutoarea, mireasa cea timidă a lui Asome, *push'ting*? Damajah îi promisese că lucrurile aveau să se schimbe, când primise sulița.

— *Îți poruncesc* să pierzi, spusese Inevera, pe un ton aspru. Arată-i că știi ce faci. Câștigă-i respectul! Și pierde! Dacă nu, te va ucide.

Ashia înghiți în sec, știind că ar trebui să tacă și să încuviințeze.

— Și dacă îl ucid eu?

— Este cel dintâi născut al Izbăvitorului. Dacă îl ucizi, fiecare *Sharum* și *dama* din Krasia îți va cere capul, iar Shar'Dama Ka nu îi va refuza.

Nu spusese nimic despre propriul ei rol, însă Jayan era și primul ei născut. Ashia știa că primul născut al Ineverei o supăra, însă îl și iubea foarte mult.

— Știu că porunca asta îți îndurerează inima de *Sharum*, spuse Inevera. Dar o dau din dragoste. Sunt Damajah. Îmi aparțin orgoliul tău și viața ta.

Puse o mână pe umărul Ashiei, cu blândețe, apoi adăugă:

— Pun preț pe a doua, mai degrabă decât pe primul. Everam are un plan pentru tine, iar acesta nu este să mori de dragul unui ego fragil de bărbat.

Ashia încuviință, dând la o parte brațul când îngenunche, punându-și mâinile pe podea și apăsându-și fruntea între ele.

— Cum poruncește Damajah.

Nu existaseră mulți martori. Jayan știa că *Sharum'ting* se bucurau de bunăvoința tatălui său și nu dorea să le discrediteze în public. Erau doar ea și Shanvah, Jayan, Jurim și Hasik. Tatăl lui Shanvah, Shanjat, primul între *kai'Sharum*, ar fi trebuit să se afle și el acolo, de drept. Absența lui era grăitoare.

Sharum Ka și două Sulițe ale Izbăvitorului. Chiar dacă ea și Shanvah ar fi putut să îi ucidă pe toți, înainte să dea alarma – o idee de care nu era sigură sub nicio formă –, zeci de războinici le văzuseră intrând în camera de audiențe. Nu aveau scăpare.

Jayan rânjise, când cele două femei se prosternaseră pe podea, în fața lui.

— Verișoarele mele timide! Voi, care vă speriați de fiecare zgomot și care nu scoteați niciodată mai mult de o șoaptă. Cine în afară de Everam și-ar fi imaginat că ați petrecut ani de zile învățând *sharusahk* în secret?

— În Palatul Dama'ting sunt ascunse multe mistere, spusese Ashia.

Jayan chicotise.

— De asta nu mă îndoiesc. Își desfăcuse agrafa care-i ținea mantia și își desfăcuse roba cu armură, rămânând cu pieptul gol, în pantaloni. Dar, în timp ce voi ați învățat ce știți de la femei, eu am studiat cu însuși Shar'Dama Ka. Trebuie să vă judec abilitățile, dacă este să vă găsesc locul în *sharak*.

Le întinsese mâna, chemându-le.

Respirația Ashiei era calmă, când se ridicase. Și ea își scosese mantia și scutul de pe umăr, dându-i-le lui Shanvah. Nu își înlăturase roba, ci își vârâse mâinile într-unul din multele buzunare, cu o eficiență exersată, îndepărtând plăcile de armură ceramică din interior și așezându-le ordonat pe podea.

Când se ridicase iar în picioare, era mai ușoară. Alunecase pe podea și începuse să își dea târcoale cu Jayan, în cerc.

Poziția lui era puternică. Jayan nu mințea când spunea că îl învățase însuși Shar'Dama Ka, iar unchiul ei era cel mai cunoscut maestru *sharusahk*. Poate că avea să câștige cinstit lupta. Nu ar fi fost nicio rușine pentru Enkido dacă ea pierdea în fața fiului Izbăvitorului, iar Ashia prefera să piardă cinstit în loc să se dezonoreze pe amândoi prefăcându-se.

Dar apoi o atacase, iar Ashia fusese mai rapidă. Din instinct, îi pusese piedică, izbindu-l cu degetul de la picior într-un punct de convergență care-i amorțise pe moment piciorul. El își pierduse echilibrul, iar Ashia îi furase energia, strecurându-și mâna la subsuoara lui și folosindu-se de ea pentru a-l arunca pe spate.

În cameră se lăsă tăcerea. Bărbații păruseră ofensați, fiindcă se așteptaseră la un rezultat complet diferit. Ashia se întrebase dacă deja mersese prea departe, dacă bărbații ar fi ucis-o ca să nu se umple de rușine în fața lui Sharum Ka.

Dar, după o clipă, Jayan hohotise, ridicându-se înapoi în picioare și lovind cu piciorul ca să-și recapete simțurile din membrul amorțit.

— Ce aruncare frumoasă! Să vedem ce altceva mai știi!

Apoi, adoptase o gardă mai precaută și livrase o serie de lovituri cu pumnii, picioarele și palmele. Ashia se ferise de majoritatea, iar pe celelalte le deviase cu un minimum de contact. Lovise și ea de câteva ori, pe jumătate evaluându-i capacitatea de apărare.

Era priceput, pentru un *Sharum*. Unul dintre cei mai buni. Dar multe dintre blocajele lui lăsau convergențe deschise, ceea ce i-ar fi furnizat ei puncte pe care le putea folosi pentru a incapacita, a ologi și a ucide.

În schimb, sărise peste una dintre loviturile lui în cerc și făcuse un salt impresionant pentru a câștiga spațiu.

— Ești înțeleaptă fiindcă te retragi, soră! spuse Jayan. Aici te-aș fi prins.

Maxilarul Ashiei se încleștase. L-ar fi putut ucide deja de trei ori până atunci. Ochii ei se îndreptaseră spre Shanvah.

Sora ei de suliță îngenunchease, calmă, însă degetele de la o mână îi adresau o întrebare. *De ce renunți la toate avantajele*?

Într-adevăr, *de ce*? se întrebase Ashia. Damajah poruncise, firește, însă ce exemplu ar fi fost ea pentru Shanvah și pentru viitoarele *Sharum'ting* dacă îi permitea lui Jayan să o învingă?

— Nu te poți învârti la infinit, spusese Jayan. Ți-am dat deja prea multă energie. Haide, arată-mi ce putere ai când nu o furi pe a mea.

Ashia țâșnise atât de repede, încât îl prinsese nepregătit. Îi despărțise brațele cu o glugă a cobrei, apoi se aplecase în față și îl apucase de mijloc, iar piciorul ei drept îl lovise în față, ridicat deasupra capului.

El se împleticise înapoi, iar ea se rotise pe podea, prinzându-i spatele genunchiului cu al ei și trântindu-l la pământ.

Jayan nu era un novice în lupta corp la corp, răsucindu-se și mutându-și greutatea pentru a oferi doar ținte minime. Dar Ashia se apropiase mult și cu cât era mai aproape, cu atât *sharusahk*-ul pe care-l învățase de la Enkido, tipic *dama'ting*, era letal.

Loviturile ei precise îi rupseseră liniile de putere, iar ea reușise să se plaseze deasupra lui, cu brațul apăsându-i traheea și artera care îi livra sânge spre creier.

Jayan tremura, iar sudoarea îi acoperise fața. Ea îi citise teama din ochi. Și, într-un târziu, respectul. Se imaginase obligându-l să se supună, însă cuvintele Damajah îi reveniseră în minte.

Arată-i ce poți! *Câștigă-i respectul*! *Și pierzi*!

Jayan trăsese slab de brațul care îl sufoca, iar Ashia se dăduse înapoi puțin, de parcă efortul lui ar fi contat.

Jayan reușise să respire și se aruncase în față, lovind-o cu putere. Nepregătită pentru o asemenea ferocitate, Ashia se retrăsese, în timp ce el lovea și lovea – în față, în trup, lovituri menite să pricinuiască o lungă suferință.

O rostogolise pe burtă și o țintuise sub greutatea lui, apoi o prinsese de gulerul robei și trăsese în direcții opuse, pentru a-i întrerupe alimentarea cu aer și sânge a creierului, la fel cum făcuse și Ashia cu el.

Oare voise să o ucidă? N-avea de unde să știe. Dacă dusese lucrurile prea departe și îl umilise pe Jayan dincolo de orice rațiune, nu avea să ezite. Era primul născut al Izbăvitorului și, dacă o ucidea, n-ar fi primit mai mult de o mustrare de la tatăl său și susținerea tuturor celorlalți.

Până și atunci ar fi putut întoarce soarta lucrurilor. Până și atunci, când lumea se întuneca treptat, ar fi putut lovi un punct de convergență din cotul lui și ar fi reușit să respire, în timp ce strânsoarea lui se relaxa. Apoi, ar fi inversat rolurile.

Lasă-l să te învingă!

Ashia nu își dorea nimic mai mult decât să le arate lui Jayan și celorlalți că era mai bună, însă nu așa fusese educată.

Lupta este amăgire, o învățase Enkido. *Războinicul înțelept știe să aștepte*.

Îndreptase o mână tremurătoare spre brațul lui Jayan, în timp ce vederea i se reducea la un tunel întunecos, iar luminița de la capătul lui părea gata să se stingă din clipă în clipă. Însă, în loc să lovească punctul de convergență, îl atinsese de două ori, slab.

Era semn că se preda.

Jayan mormăise, slăbindu-și strânsoarea. Ashia inspirase, iar aerul i se păruse mai dulce decât oricând, cu excepția acelei dăți când Enkido i-l permisese din nou, cu mulți ani în urmă.

Dar, deși păruse să-i accepte supunerea, Jayan nu se rostogolise la o parte, ci o ținea mai departe sub el și își apropiase gura de urechea ei.

— Lupți bine, verișoară, însă rămâi doar o femeie.

Ashia scrâșnise din dinți, însă nu răspunsese.

— Cât a trecut? șoptise Jayan, mișcându-se deasupra ei. Cât a trecut de când fratele meu *push'ting* nu te-a mai tratat ca pe o soție? Mă aștept să fi fost doar de data aceea.

Își frecase șoldurile de ea, iar Ashia îi putuse simți erecția.

— Când ești pregătită pentru un bărbat adevărat, vino la mine! adăugă el.

•

— Jayan nu trebuie să ia tronul, spuse Ashia. Ar trebui să îmi ucidă tatăl, ca să o facă, și nu ar fi deloc un conducător înțelept.

Asome încuviințase.

— Ajută-mă să îl opresc!

— Cum? întrebă Ashia. Dacă va fi victorios în noaptea asta, nu mai putem schimba nimic, nici dacă vrem. Iar eu nu te voi ajuta să îi iei tronul în absența lui. Damajah a vorbit și Shar’Dama Ka va reveni.

— Zarurile spun că *e posibil* să se întoarcă, fată, spuse Melan. Nu că o va face.

— Eu am credință, spuse Ashia.

— Și eu, fu de acord Asome. Eu nu îți cer să mă ajuți să iau tronul, *jiwah*. Doar să mă ajuți să mă acopăr de glorie, ca să fiu pe potriva fratelui meu, ca pretențiile sale să scadă și Andrahul să poată păstra puterea până când Shar’Dama Ka se întoarce.

— Cum? întrebă iar Ashia.

— Este Asfințirea. În noaptea asta, voi merge împreună cu frații mei, proaspăt ridicați la rang de *dama*, să luptăm cu *alagai*-ii.

— Este interzis, spuse Ashia.

— Trebuie să o fac. Ai auzit-o pe *dama’ting*. Damajah nu îl poate împiedica pe Jayan să ia tronul și nici Andrahul. Doar eu pot să o fac și numai la noapte. Mâine va fi prea târziu. Fac asta pentru că trebuie, adăugă el. Pentru binele întregii Krasii. Pentru binele lumii. Dar îmi este teamă.

Asome îi întinse mâna și adăugă:

— Fără îndoială că și tu te-ai simțit la fel, în prima noapte când Damajah ți-a cerut să sfidezi legea Evejah și să îți ceri dreptul din naștere de a fi *Sharum*. Te implor, dacă mi-ai fost vreodată soție, să îmi fii alături acum.

Ashia ezită, dar apoi îi luă mâna.

— Voi fi alături de tine, bărbate! Cu mândrie.

•

Ashia o veghea pe Damajah din umbră, când Inevera intră în iatacul ei. Rămase atentă la cel mai mic pericol pentru stăpâna ei, însă gândurile îi pulsau nebunește. Era datoria ei să o

slujească pe Damajah în toate, dar Asome era soțul ei și fiul Izbăvitorului.

Față de cine simțea cea mai puternică loialitate? Față de Everam, firește, însă cum putea ea, care abia dacă era demnă de privirea Lui, să îi judece planul? Nu ar fi trebuit ca Damajah să facă asta? Ar fi trebuit să îi spună despre planul lui Asome și să o lase pe Inevera să judece care era vrerea lui Everam.

Dar ezită. Poate că nu îi cunoștea planul, însă, în inima ei, vocea lui Everam era limpede. Se apropia Sharak Ka și exista puțin loc pentru cei care nu luptau. Asome avea spirit de luptător și pregătirea necesară, însă, la fel ca ea, îi era interzis să le folosească, chiar dacă forțele lui Nie creșteau.

Izbăvitorul le dăduse dreptul de a lupta bărbaților *khaffit*, chiar și femeilor. De ce nu și clericilor? Oare lașitatea bătrânilor putea dicta viețile celor tineri chiar dacă *alagai*-ii distrugeau Mărinimia lui Everam?

După ce Asome ucidea un *alagai*, nu mai exista cale de întoarcere. Era fiul *dama* al lui Shar'Dama Ka și al lui Damajah, iar gloria lui avea să fie nemăsurată. Nici măcar Damajah nu l-ar mai fi putut opri.

Dar, până atunci, planurile lui puteau fi încă dejucate, costându-L pe Everam luptători și așezând un băiat nedemn pe Tronul de Cranii.

Inevera se opri, în trecere, privind-o direct pe Ashia, de parcă umbrele care o ascundeau nu ar fi fost acolo. Ashia încremeni. Știa că nu se putea ascunde de stăpâna ei, însă era mereu ciudat când Damajah se uita direct la ea, ascunsă fiind.

— Ești bine, copilă?

— N-am nimic, Damajah, răspunse Ashia, găsindu-și repede echilibrul și lăsându-și temerile și îndoielile să se stingă.

Dar Inevera își îngustă ochii, iar Viziunea ei divină coji echilibrul Ashiei ca pe niște foi de ceapă.

— Noaptea asta te tulbură.

Ashia își înghiți nodul tot mai mare din gât și încuviință.

— Este Asfințirea, stăpână.

— Alagai Ka încearcă să ne amăgească să ne relaxăm apărarea, nefăcându-și apariția, fu de acord Damajah. Tu și surorile tale trebuie să fiți vigilente și să mă informați de îndată ce asistați la ceva ieșit din comun.

— Așa voi face, Damajah! spuse Ashia. Jur pe iubirea pentru Everam și pe speranța de a ajunge în Rai!

Inevera continuă să o cerceteze, iar Ashia se strădui să își mențină echilibrul. În cele din urmă, Damajah încuviință.

— Întoarce-te în iatacul tău și petrece-ți orele rămase până la adunare cu fiul tău.

Ashia făcu o plecăciune.

— Așa voi face. Mulțumesc, stăpână!

•

Ashia îl ținea pe micul Kaji în brațe, privindu-i pe Asome și pe Asukaji cum se pregăteau pentru noapte.

Propria ei pregătire fusese rapidă și eficientă, rezultatul anilor de pregătire. Armele și armura îi erau unse și așezate precis. Deși purta o robă simplă de mătase, în iatacul ei personal, putea fi gata de luptă în câteva momente.

Fratele și soțul ei însă se plimbau și se agitau ca niște neveste de așternut. Mâinile le erau înfășurate strâns în mătase albă, doar cu primele articulații expuse. La fel cum procedau Ashia și surorile ei, Asome pictase glife de luptă pe unghiile de la mâinile și picioarele lui Asukaji, aplicând un lac transparent peste simboluri, pentru a le întări și proteja.

Asukaji încleștă pumnii și execută o serie de mișcări *sharukin* cu precizie de maestru, flexându-și degetele pentru a evidenția diverse combinații de glife.

— Încearcă piesele de argint, îi spuse Asome, iar Asukaji încuviință și se îndreptă spre dulapul său, de unde luă o cutie din lemn lăcuit.

În interior se aflau două bucăți de argint, lustruit și glifat, care se treceau peste degete. Protejau articulațiile, făcând pumnii fratelui ei să-i lovească pe *alagai* precum trăsnetul.

Asukaji execută din nou aceeași serie de mișcări *sharukin*, combinându-le pentru a-și pune noile arme în evidență.

— Acum toiagul, zise Asome, luând toiagul cu bici al lui Asukaji de pe raft și aruncându-i-l.

Toiagul cu bici era o armă glorioasă: trei metri de lemn flexibil, din nord, în care erau cioplite glife de putere și care avea, de o parte și de alta, capace din argint glifat. Asukaji prinse toiagul, îl răsuci și îl introduse în mișcările de *sharukin*. Arma se mișca mai repede decât se vedea cu ochiul liber, iar în

mâini de maestru lemnul suplu se putea îndoi pentru a da lovituri care ar fi respins o armă rigidă.

Ashia îl privi pe Asome, care purta doar coada sa de *alagai*, arma pe care o aveau toți *dama*. Vârfurile cu țepi ale ghearelor sale erau, fără îndoială, glifate, însă părea puțin în comparație cu zecile de arme pe care se pregătea fratele ei să le scoată în noapte.

— Și tu, bărbate? întrebă Ashia. Nici măcar nu ți-ai glifat unghiile. Ce armă *dama* vei duce pentru *alagai'sharak*?

Asome își scoase biciul de la cingătoare și îl atârnă de cârligul lui din perete.

— Niciuna. În noaptea asta lupt așa cum ai făcut-o tu, când *Sharum'ting* s-au arătat prima dată.

Ashia își ascunse surprinderea.

— Te vei lupta cu sulița și cu scutul, așa ca onorabilul tău tată?

Asome clătină din cap.

— *Dama* nu au voie să poarte suliță, iar un scut m-ar încetini.

Ashia îi privi. Începea să înțeleagă.

— Bărbate, doar nu vrei să spui că o să lupți folosindu-te numai de *sharusahk*.

— Tatăl meu a făcut-o, când era doar un *kai*, zise Asome.

Ashia cunoștea povestea. Era una dintre primele legende despre ascensiunea lui Shar'Dama Ka.

— Onorabilul tău tată petrecuse deja ani în Labirint, pe atunci, iar propria lui versiune îl prezenta ca pe o acțiune disperată. Să mergi fără arme în noapte, la Asfințire, este…

— O nebunie, fu de acord Asukaji, însă Asome îl privi urât și el lăsă ochii în jos.

— Oricine poate ucide *alagai* cu arme, spuse Asome. Frații mei *Sharum* o fac în fiecare noapte. Nu este destul, dacă vreau să mă acopăr de o glorie care să fie pe potriva celei a fratelui meu. Își strânse în pumn una dintre mâinile bandajate. Ori va vrea Everam să reușesc, ori nu.

•

Ieșiră în noapte înfășurați în mantii negre – Asukaji și fiii *dama* ai Izbăvitorului. Numai Asome sfida noaptea îmbrăcat în robele sale albe. *Sharum* îl priviră cu îngrijorare, amintindu-și interdicția lui Shar'Dama Ka impusă clericilor. Dar îl recunoscură

pe Asome, sânge din sângele Izbăvitorului, și nimeni nu îndrăzni să îl oprească.

Aproape de oraș nu erau *alagai*, reținuți de ziduri, de stâlpi glifați și de patrulele regulate. Trebuiră să se avânte la distanță, înainte ca zgomotele luptei să îi atingă. În cele din urmă, ajunseră la Hoshkamin, fratele mai mic al lui Asome, care purta turbanul de Sharum Ka și îi direcționa pe oameni să ucidă niște demoni de câmp, pe un platou larg.

Hoshkamin îi privi surprins.

— Nu ar trebui să fii afară pe timp de noapte, frate! E interzis!

Asome îl înfruntă, subțire acolo unde Hoshkamin era un pachet de mușchi, îmbrăcat doar în mătase, în timp ce Hoshkamin purta cea mai bună armură, și fără arme, față de sulița și scutul din sticlă glifate ale fratelui său.

Și totuși Asome era cel care domina, iar Ashia remarcă de îndată acest lucru. Erau doar doi ani între ei, însă era o diferență imensă pentru bărbații care nu împliniseră încă douăzeci de ani. Asome se aplecă, iar Hoshkamin făcu un pas înapoi.

— Izbăvitorul nu este aici, ca să mă oprească, spuse Asome încet. Nici fratele nostru cel mare. Avea un zâmbet periculos, de prădător. Vrei să încerci tu?

Nu ridică vocea și nu făcu niciun semn de amenințare, însă Hoshkamin păli vizibil. Își privi oamenii, imaginându-și fără îndoială rușinea de care s-ar fi acoperit dacă fratele lui l-ar fi bătut în fața lor, în timp ce purta turbanul alb.

Hoshkamin făcu doi pași înapoi, cu o plecăciune respectuoasă pentru Asome.

— Firește că nu, frate! Am vrut doar să îți amintesc că noaptea este periculoasă. Îți voi da o gardă de…

Asome flutură din mână.

— Am toată protecția necesară.

La aceste cuvinte, Damaji Asukaji și frații *dama* ai lui Asome își scoaseră mantiile, iar robele lor albe străluciră în lumina flăcărilor și a glifelor. Hoshkamin și *Sharum* se holbară, uimiți, când intrară cu toții în luptă.

Asome intră primul, îndreptându-se hotărât spre o ceată de demoni de câmp, hărțuiți de o unitate de *dal'Sharum*, cu scuturile aranjate în V.

Se duse drept spre vârful formației, dându-i la o parte pe *Sharum*, cu un gest. Surprinși la vederea unui *dama*, și încă fiul

Izbăvitorului, se îndepărtară instinctiv. Ashia și surorile ei de suliță îl urmară, împreună cu Asukaji și ceilalți frați.

Unul dintre demoni se grăbi să profite de avantajul ruperii rândurilor și sări la Asome, cu un urlet. Ashia se încordă, gata să atace și să se interpună, dacă *alagai*-ii se dovedeau prea mult pentru onorabilul ei soț.

Nu ar fi trebuit să se îngrijoreze. Asome se feri cu ușurință de gheare și fălci, prinzându-l pe demon de coarne și învârtindu-l într-un cerc care transformă toată energia saltului său într-o răsucire care-i rupse gâtul cu un zgomot ca de bici. *Sharum*, pregătiți, săriră, dar se dădură înapoi când Asome le aruncă trupul lipsit de viață al demonului la picioare.

Alți doi îl atacară, însă Asome era pregătit, apucându-i unuia încheietura și întorcându-se spre a-i trage brațul, în timp ce își apăsa mâna liberă pe articulația umărului. Din nou, folosi energia demonului împotriva lui, răsucindu-l și lovindu-l de pământ. Apoi, îi rupse fără efort brațul și îl trimise după celălalt.

Al doilea demon nu irosi nicio clipă, sărind asupra primului, cu pintenii scobind răni lungi. Dar clipa fu suficientă pentru ca Asome să ia poziție și să îl prindă de încheieturi, dezechilibrându-l. Își încolăci piciorul după gâtul lui, apropiindu-se prea mult pentru fălcile demonului. Se rostogoliră în praf, însă Ashia știa că soțul ei deținea avantajul și chiar și *alagai*-ii trebuiau să respire.

Curând, rămase nemișcat, iar Asome se ridică. Celălalt demon sâsâi la el, șchiopătând slab, pe trei picioare. Asome sâsâi și el și atacă.

— Pe barba lui Everam! șopti Hoshkamin, când demonul se retrase din calea lui Asome.

Ceilalți *Sharum* mormăiră și ei înjurături și desenară glife în aer.

Ceilalți demoni din ceată ezitară, confuzi, însă apoi se adunară, pregătind o șarjă care, cu siguranță, avea să îl copleșească pe Asome.

Asome își dădu și el seama și tăie aerul cu brațul, arătând spre ei.

— *Acha*!

Asukaji și ceilalți *dama* scoaseră strigăte ascuțite de luptă, își ridicară armele și alergară pe lângă Asome, aruncându-se în luptă și lăsându-i pe soți să stea unul lângă altul.

Ashia se întoarse spre Micha și spre Jarvah.

— Informați-o pe Damajah despre ce ați văzut! Acum! Nu vă abateți și nu încetiniți până când stăpâna noastră nu vă aude povestea.

Femeile se priviră, apoi se înclinară adânc în fața Ashiei și alergară înapoi spre oraș.

Asome o privi, curios.

— Multe jurăminte se bat cap în cap în noaptea asta, bărbate, spuse Ashia. Dar le voi respecta pe toate, dacă pot.

Asome se înclină.

— Firește, nevastă! Nici nu ți-aș cere mai puțin. Dar ar fi trebuit să aștepți.

Îi făcu cu ochiul și adăugă:

— Abia acum urmează ce e mai bun.

Se întoarseră la unison și priviră câmpul pe care clericii purtau *alagai'sharak*. Asukaji intră într-un nod de demoni, iar toiagul său cu bici păru să îi lovească pe toți deodată. Sclipirile de magie scânteiau și pocneau în jurul lui, în timp ce-l învârtea.

Frații mai tineri se remarcară și ei. Deși aveau doar cincisprezece ani, fuseseră pregătiți în *sharusahk* de când pășiseră pe picioarele lor, iar fiecare adoptase stilul de luptă caracteristic tribului său. Maji, pregătit de marele maestru Aleverak, nu folosea nicio armă, în afară de unghii și de piesele de argint glifate. Lăsa demonul cu care să confrunta să facă mai toată treaba, alimentând loviturile puternice care-l făceau să dea înapoi.

Dama nu aveau permisiunea de a purta lame, așa spunea Evejah. Nici măcar săgeți cu lama lată sau cuțite de aruncat, pe care le preferau *Sharum* din tribul Mehnding. *Dama* din același trib foloseau bolas, iar Savas nu făcea excepție. Un lanț subțire, glifat, unea două bile grele de argint, de asemenea glifate. Savas seceră picioarele unui demon, imobilizându-l și apoi lovindu-l până la leșin cu piesele de argint.

Hallam, fratele Sharach, folosea prinzătorul de *alagai* preferat de tribul său, care avea un cablu metalic glifat. Prinse un demon de gât, strângând lațul până când magia îi reteză capul. Tachin și Mazh, frații Krevakh și Nanji, aveau niște icuri de lemn bătute cu ciocanul în toiege, ca niște fuscei de scară. Ashia îl privi pe Tachin folosindu-se de o parte a toiagului pentru a sări trei metri în aer, făcând un salt mortal peste un demon care-l atacase și

aterizând în spatele lui. Când creatura se răsuci, confuză, o copleși cu o serie de lovituri explozive cu piesele de argint.

Își continuară marșul nocturn, cu Hoshkamin și luptătorii săi urmându-l pe fratele său mai mare, care-și ducea frații *dama* spre glorie.

De câteva luni încoace nu mai văzuseră semn de Alagai Ka și nici acum nu era o excepție, însă era Asfințirea, iar *alagai*-ii erau mai puternici și mai numeroși. Și mai era ceva.

— Atacă poziții strategice, spuse Ashia.

Demonilor le lipsea precizia pe care o aveau sub controlul minților, însă se adunau în locurile în care apărarea lor era mai slabă, atacând stâlpii glifați pentru a-și mări raza.

Asome încuviință.

— Poate că tata stă în buza abisului, așa cum a prezis mama, ținându-i la distanță pe prințișorii lui Nie, însă și Ea are *kai*.

— Cei care-și schimbă forma, spuse Ashia, strângând sulița mai tare.

— Melan a prezis că vom găsi unul în noapte, confirmă Asome, privind-o. Pentru testul acesta, nevastă, trebuie să luptăm cot la cot.

Ashia încuviință cu bucurie. Un metamorf i-l luase pe Enkido, iar ea voia să-i arate acestuia soarele, în onoarea maestrului său.

— Gloria ta este fără limite în noaptea aceasta, bărbate! Sunt mândră să îți fiu alături!

O oră mai târziu, atacul sosi fără avertisment, când un demon mare de lemn, înconjurat de *dama* care luptau, atacă, iar brațul i se transformă într-un tentacul mare, cu coarne. Lovitura izbi în spate o jumătate de duzină de oameni. Glifele brodate cu fir de argint pe robele lor respinseră ce fusese mai rău, însă cu toții rămaseră uimiți, clătinând din cap și pipăind cu palmele pământul, pentru a se ridica măcar în fund.

Hoshkamin se grăbi să își protejeze frații *dama*. Scuturile războinicilor săi erau mai bune la respingerea loviturilor metamorfului, însă demonul se răsuci, atacând prin spațiul îngust dintre scuturi și pământ. *Sharum* strigară în agonie, prăbușindu-se, mulți dintre ei cu picioarele secerate.

Ashia fu ușurată să îl vadă pe Hoshkamin scăpând de aceeași soartă. Magia *Dama'ting* putea vindeca multe, însă nu putea face să crească la loc ce fusese tăiat. Strigă, aruncându-se în

luptă și sperând să distragă atenția creaturii de la frații ei din noapte, în timp ce ei reușeau să se regrupeze.

Asome o urmă, însă soțul ei nu absorbise niciun strop de magie din luptă și nu putea ține pasul. Era bine. Asome depășise toate așteptările, dar, fiindcă nu avea nici măcar o unghie glifată, dușmanul îl depășea.

Tentaculele biciuiră aerul în direcția ei, însă Ashia era pregătită. Se feri de primul, sări peste al doilea și se apără cu scutul de al treilea, fără să încetinească defel. Mai țâșniră două când se apropie și își lăsă scutul jos ca să țâșnească printre ele.

Lovi *Ala*, rostogolindu-se înapoi în picioare și folosindu-se de propulsie pentru a adăuga putere loviturii cu două mâini prin care înfipse sulița în inima demonului.

Magia explodă cu lovitura, șocând brațele Ashiei și umplând-o de o putere cum nu mai simțise. Ochii negrii ai metamorfului se măriră de șoc, iar Ashia îl privi cu atenție, dorindu-și să-i vadă viața necurată scurgându-se.

— Arză-te-ar Everam, în numele lui Enkido!

Demonul cârâi spre ea, iar ea încercă să tragă sulița afară și să lovească iar, însă era bine pironită. Privind încă în ochii întunecați ai creaturii, își înțelese greșeala.

Brațul unui demon al pietrei crescu din pieptul metamorfului, lăsând-o fără aer când o prinse strâns și o trânti la pământ, cu pintenii zgâriind plăcile de sticlă glifată țesute în robele ei. Nu pătrunseră, însă nu mai conta, fiindcă Ashia simți că i se frâng coastele.

Sulița ei, înfiptă în torsul demonului, se topi ca o lingură vârâtă în rășină fierbinte, înmuindu-se pe pământ, prea departe să o atingă. Mai avea și alte arme ascunse în robe, dar Ashia nu putea ajunge la ele, în timp ce era ținută în strânsoarea zdrobitoare.

Pe Everam, *sunt pregătită*, se gândi ea. Îl slujise în toate și accepta să moară de gheare de *alagai*, așa cum o cerea sângele ei *Sharum*. Nu exista nicio dezonoare în asta. Aceasta era o creatură la fel cu cea care-i ucisese maestrul, la fel cu cea care luptase cu Izbăvitorul de la egal la egal. Era o moarte bună.

Când metamorful se retrase pentru lovitura finală, Asome sări pe lângă ea. Vru să strige și să îi spună să fugă, dar, chiar dacă avea puterea să o facă, nu l-ar fi dezonorat astfel.

Vom merge pe drumul singuratic împreună, se gândi Ashia. Ce altceva putea să ceară un cuplu? Everam îi unise în timpul vieții, așa că părea potrivit să moară tot ca unul.

Dar apoi Asome lovi și magia țâșni atât de puternic, încât îi arse ochii Ashiei. De parcă ar fi privit în soare, imaginea rămase cu ea câteva momente, chiar dacă clipi și își scutură capul. Pintenul care o ținea își slăbi apăsarea, când creatura fu zguduită de explozii de magie, apoi dată la o parte complet.

Ashia își strânse ochii un moment, apoi îi redeschise.

Asome ținea brațul demonului ca într-o menghină, iar carnea acestuia fumega și ardea, strălucind de magie. Soțul ei se dezbrăcase și purta doar un *bido* alb, simplu. Scăpase până și de sandale și de bandajele care-i acoperiseră mâinile.

Acum, văzu de ce își ascunsese mâinile în ultimele zile. Pumnii lui, la fel ca întregul corp, erau acoperiți de cicatrici umflate. La fel ca tatăl lui, Asome își tăiase glife în carne, pentru ca simpla lui atingere să fie ca o anatemă pentru copiii lui Nie.

Strălucirea lui fusese mai domoală înainte, când se luptase fără ajutorul simbolurilor, dovedindu-se demn în fața lui Everam și a *Sharum*. Dar acum glifele erau brăzdate cu foc pe pielea sa, iar el strălucea atât de puternic, încât părea înconjurat de un halo, pe care îl puteau vedea toți, cu sau fără viziune glifată.

Se feri și se răsuci, lovind puternic spatele demonului și parându-i ripostele, însă nici măcar el nu păru capabil să îi facă rău pe termen lung. Se luptară câteva momente, dar, în loc să continue să piardă teren, demonul păru să prindă puteri. Pasul îi deveni mai sigur când îl măsură pe Asome și se adaptă la forța lui.

Asome văzu și el asta.

— Fraților! Formați un cerc! Slujitorul lui Nie nu trebuie să ne scape!

Abia ce scoase cuvintele pe gură, că demonul lovi cu putere, iar unul dintre tentaculele care se zbătea trecu dincolo de apărarea lui Asome. Magia opri membrul cu puțin înainte să-l atingă, însă impactul îl trimise rostogolindu-se prin aer.

Ashia era deja în mișcare, rostogolindu-se și ridicându-se cu sulița în mână. Studie metamorful cu viziunea glifată, însă nu semăna cu niciun demon pe care-l înfruntase înainte. Fiecare demon – fiecare ființă – avea linii de putere. Esența *sharusahk*-

ului *dama'ting* era să rupă aceste linii, lovind punctele în care se uneau.

Dar liniile acestui demon erau la fel de amorfe precum trupul lui, crescând și retrăgându-se, mereu în schimbare. Simțea un model, însă îi depășea capacitatea de a înțelege. Atenția ei era concentrată, acum, pe supraviețuire.

Magia pe care o absorbise din prima ei lovitură o străbătu, făcând-o imposibil de rapidă și de puternică. Tentaculele cu coarne o atacară din toate părțile, dar ea își răsuci sulița și le pară pe toate.

Demonul se azvârli și scuipă flăcări ca un demon al focului, însă tot ca un demon al focului închise și ochii, iar în aceeași clipă îl ocoli și îl atacă din alt unghi. De data asta, nu se mai strădui să îi aplice lovitura decisivă, ci își vârî repede sulița, înainte și înapoi, pentru o duzină de lovituri superficiale.

Fiecare rană străluci, la început, căci sângele demonic emitea magie în stare pură așa cum focul scotea fum. Apoi pierderea de sânge se opri, iar zona din jurul rănii se înălbi, în timp ce carnea i se lipea la loc.

Metamorful țipă și de data asta nu fu suficient de rapidă când scuipă fulgere spre ea. O durere cum nu își imaginase vreodată îi zgudui trupul, făcându-i membrele să amorțească înainte să fie aruncată prin aer. Se gândi că urma să-și piardă sulița, însă, când lovi pământul, rămase prinsă în mâna ei încremenită. N-ar fi putut s-o lase nici dacă ar fi vrut.

Apoi, la fel de repede precum se instalase, durerea se risipi și mușchii i se destinseră. Tot trupul îi ardea, însă magia o străbătea încă și deja începea să se liniștească. Ridică privirea și îl văzu pe Asome, întors în luptă, lovindu-l pe metamorf, în timp ce frații lui îl atacau din toate direcțiile.

Savas prinse două tentacule în bolas, iar lanțul glifat le ținu blocate, fără să se poată topi. O alta fu prinsă în capcana pentru *alagai* a lui Hallam.

Dar chiar și acestea nu păreau decât niște inconveniențe minore. Demonul se chirci imediat și scăpă de bolas, apoi îl zgâlțâi pe Hallam de bățul capcanei sale pentru *alagai*. Ceilalți ajutară și ei, însă fură repede scoși din luptă.

Asome continuă să lovească demonul, iar, când își recuperă scutul, Ashia văzu un model începând să apară în magia creaturii. Chiar și acest *alagai* avea o rezervă limitată de

energie, iar ea privi cum se revărsa și se retrăgea, vindecându-i rănile, dându-i forță loviturilor, reformându-i trupul.

Cu fiecare lovitură pe care o aplica, Asome devenea mai strălucitor, iar demonul pălea. Dacă l-ar fi putut ține la distanță suficient, victoria era inevitabilă.

Ashia înaintă din nou, înjunghiind cu putere acolo unde creatura era ținută de bărbați, lângă bățul capcanei. Tăie, cu lama suliței, un tentacul, chiar la bază, retezându-l. Demonul repară problema, însă tentaculul și magia pe care o conținea rămase zăcând în praf, nemaifăcând parte din întreg.

Metamorful își crescu ochi la spate, apoi scoase coarne și gheare în aer, ca să-i respingă pe atacatori, însă Ashia îi vedea liniile puterii și știa că atenția lui era fixată pe Asome. Îl lovi, îl răsturnă, apoi deschise fălcile, care crescură repede, căpătând dimensiuni gigantice.

Ashia nu știa dacă voia să îl înghită întreg sau să îl muște de la jumătate, dar nu îi oferi șansa, acceptând o lovitură de tentacul pentru a se apropia și a-l înjunghia cu putere. Coarnele ascuțite îi sfâșiară roba, smulgându-i plăcile de armură și găsind carnea moale dedesubt. Lovi pământul, scuipând sânge și rugându-se la Everam ca Asome să se fi folosit de momentul de distragere pentru a-și reveni.

Într-adevăr, demonul ezitase, însă Asome nu se folosise de ocazie ca să fugă. Când creatura urlă de durere, prin fălcile sale imposibil de late, Asome se ghemui și îi sări drept în gură.

Forța saltului îl ajută să treacă de șirurile de colți și să coboare în gâtlejul *alagai*-ului. Ashia îi văzu liniile de putere zdrobite, când își folosi toată forța pentru a vindeca rănile pe care, fără îndoială, i le pricinuia pielea glifată a lui Asome la interior. Membrele se topiră înapoi într-un gogoloi, cu excepția acelora pe care *dama* le țineau captive în argint glifat.

Mormanul amorf se zbătu și lovi. Sufocat, demonul nu putea striga. Ashia îl văzu pierzându-și coeziunea și știu că sfârșitul era inevitabil – dar avea să îl ia și pe soțul ei cu sine? Era încă viu și încă lupta, dar nici măcar el nu putea continua la nesfârșit fără să respire.

Obligându-se să se ridice în picioare, Ashia se împletici înapoi în înghesuiala luptei. *Dama* din jurul ei nu aveau dreptul să poarte lame, însă cuțitul ei curbat avea treizeci de centimetri lungime și era suficient de ascuțit să radă perii de pe o

articulație de păianjen. Îl vârî până la plăsele în masa gelatinoasă, tăind o linie adâncă.

Rana refulă din interior și o împroșcă de sânge demonic, însă nu se dădu înapoi, ci tăie mai adânc. În cele din urmă, unul dintre pumnii glifați ai lui Asome lovi aerul nopții, strălucind de putere. Cealaltă mână apăru și ea, iar cele două apucară rana și o rupseră de la interior.

Pe toată suprafața demonului apărură guri, care se uniră într-un ultim strigăt, înainte ca acesta să se prăbușească și să rămână nemișcat.

Asome rămase în picioare, acoperit de sânge demonic și strălucind precum soarele. La fel ca unchiul ei binecuvântat.

La fel ca însuși Kaji.

Frații lui *dama* și acei *Sharum* rămași, inclusiv Hoshkamin și Asukaji, căzură în genunchi în fața lui. Ashia simți și ea. Înțelese ce se întâmplase, însă instinctul de a îngenunchea era puternic. Doar printr-un act de voință nu cedă.

— Puterea lui Nie crește din nou la Asfințire, frații mei! strigă Asome. Acesta este doar primul dintre *kai*-ii să-i care sosesc. Cu tata gonind după Alagai Ka către marginea abisului lui Nie, nu este suficient ca *Sharum* să se apere împotriva ei. Fiecare bărbat trebuie să lupte, dacă e să câștigăm Sharak Ka! Tata i-a transformat pe bărbații *khaffit* slabi în *kha'Sharum*! *Chin* în *chi'Sharum*! Chiar și femeile, precum binecuvântata mea *Jiwah Ka*, au fost chemate, ca *Sharum'ting*! Arătă cu mâna spre *dama* care se strânseseră laolaltă. Din întreaga Krasie, numai noi, clericii, am așteptat să fim chemați! Dar așteptarea a luat sfârșit, frații mei! Precum tatăl meu i-a chemat pe ceilalți la luptă, așa îi chem și eu pe cei care poartă albul să se alăture *alagai'sharak*! Este cum nu se poate mai potrivit ca sânge din sângele Izbăvitorului să fie cei care pășesc primii în noapte. Vă numesc *shar'dama*, clerici-războinici, și vom fi cei care vor ghida Krasia prin cele mai întunecate clipe ale sale!

Urmă o tăcere consternată și apoi toți cei adunați izbucniră în urale. Chiar și Hoshkamin, Sharum Ka și omul lui Jayan nu se putu abține să nu lovească aerul cu pumnul, alăturându-se strigătului colectiv.

— *Shar'dama*! *Shar'dama*! *Shar'dama*!

•

Kajivah adormise în camera copiilor, când Ashia și Asome se strecurară în iatacurile lor din palat. Asukaji și ceilalți *dama* merseră să le consulte pe *dama'ting* pentru a li se îngriji rănile, însă Ashia și Asome, mustind de magie furată, își vindecaseră deja orice urmă de zgârieturi și vânătăi.

Nu exista îndoială cu privire la intențiile lui Asome, când își împinse soția către dormitorul ei. Și ea simțea la fel, fiindcă îl trase cu o mână, în timp ce își scotea vălul cu cealaltă, să îl poată săruta.

Adrenalina din bătălie, mândria reciprocă și iureșul pe care îl trăiseră îi cuprinseseră pe amândoi, un afrodiziac căruia niciunul nu ar fi putut să îi reziste.

Ashia își împinse soțul pe pat și se urcă deasupra lui.

— Mi s-a spus că aceste paturi verdene au utilizări mai interesante decât dormitul.

Îl sărută din nou. Membrul lui Asome se ridicase sub robe asemenea unui stâlp de cort.

— Dar eu… încă sunt *push'ting*.

Gemu când ea i-l prinse în mână.

— Poate mâine, spuse Ashia, scoțându-și robele. În noaptea asta, ești soțul meu.

28. *SHAR’DAMA*

334 D.Î., IARNA

— Mi-ați încălcat decretul și pe acela al lui Shar’Dama Ka, spuse Ashan, de pe Tronul de Cranii.

Furia din glasul său era evidentă și nu era deloc prefăcută. Din locul în care ședea, deasupra tronului, Inevera îi vedea aura pulsând.

— Ați ieșit în noapte, la Asfințire, și ați luptat în *alagai’sharak*. Ce aveți de spus în apărarea voastră?

Sala tronului fu cuprinsă de liniște când toți își ținură respirația, așteptând un răspuns. Locul era plin ochi. Fiecare *dama* din oraș era prezent, la fel și *Sharum* și *dama’ting* înalți în rang. Poveștile despre isprăvile din noapte ajunseseră deja la urechile tuturor celor din oraș și pe buzele tuturor erau noii *shar’dama*. Inevera se îndoia că djinnul ar fi putut fi vârât înapoi în lampă, acum, că ieșise.

Asome se afla în față, fără urmă de căință, alături de Asukaji. În spatele lor se aflau frații lui vitregi *dama* și *Damaji* din fiecare trib. Mai toți vârstnicii erau livizi de furie, cu aurele trosnind. Fuseseră obligați să îi accepte pe fiii lui Ahmann drept urmași, însă, cu Izbăvitorul dispărut și cu un delict care le fusese pus în cârcă, mulți se rugau cu ardoare ca aceasta să fie șansa lor de a scăpa de băieți și de a recâștiga controlul asupra triburilor lor.

Inevera ar fi dorit să lămurească lucrurile în privat, însă Ashan, cu o manifestare de voință deloc caracteristică, refuzase. Avea nevoie de distanța pe care i-o oferea tronul, temându-se că i-ar fi călcat în picioare pe băieți, dacă se aflau în apropierea lui într-un spațiu restrâns.

Inevera înțelegea bine sentimentul. Echilibrul puterii se schimba deja de parcă ar fi avut o fundație de nisip. Urmașii *dama* ai lui Ahmann abia ce îmbrăcaseră albul și erau prea tineri și lipsiți de experiență să preia și să mențină controlul triburilor. Zarurile îi spuseseră despre victoria lui Jayan de pe lac și, cu siguranță, avea să se folosească de triumf ca să-și întărească pretenția la tron.

Totuși, cea mai dureroasă rană i-o provocase Ineverei Ashia. Se așteptase ca fiii ei să se lupte între ei pentru putere. Loialitatea surorilor de suliță însă ar fi trebuit să fie absolută. Micha și Jarvah nu știuseră nimic – li se citise limpede în aure când veniseră să-i dea de veste –, însă Ashia o înfruntase, cunoscând planurile bărbatului ei, și pusese onoarea lui Asome înaintea datoriei față de stăpâna ei.

Dar asta era o problemă pentru mai târziu. Inevera fu scoasă din gândurile sale când Asome își trase respirația, pregătindu-se să vorbească. Spre deosebire de tensiunea și furia reflectate de aurele celorlalți, aura sa era calmă și echilibrată, convinsă de dreptatea căii pe care apucase, cu credința certă că Everam era de partea lui.

— Sfinte Andrah, spuse Asome plecându-se adânc în fața lui Ashan, se spune, printre acei *Sharum* care v-au însoțit pe tine și pe tata când v-ați întâlnit cu tribul din Văiugă, cum că tu însuți ai luptat în *alagai'sharak* alături de ei. Este adevărat?

Sala fu străbătută de un zumzet de voci, când *dama* tresăriră și începură să șușotească între ei.

Ochii lui Ashan se îngustară.

— Shar'Dama Ka mi-a poruncit să îl urmez în luptă, iar eu m-am supus, apărându-mă când împingeam *alagai*-ii în calea sulițelor *Sharum*. Nu am luat arme glifate ca să ucid.

— Și totuși onoarea ta a fost fără margini, spuse Asome. Nici eu nu am pus mâna pe arme. Primul *alagai* l-am ucis folosindu-mă doar de *sharusahk*, fără magie care să mă ajute. Doar când Nie și-a trimis *kai* împotriva noastră, am luptat la fel ca tatăl meu, folosindu-mă de propria lor putere spre a-i învinge.

Un alt val de șoapte străbătu mulțimea.

— Și totuși acest lucru a fost interzis de tatăl tău, îi aminti Ashan. Aici, la curte, ți-a interzis să luptați la Asfințire.

— Tata a dat acel decret spre a-mi pedepsi aroganța, spuse Asome, atrăgându-și priviri surprinse.

Era adevărat că toți fiii lui Ahmann erau aroganți, deși niciunul, din câte știa Inevera, nu recunoscuse.

— Soția mea a ieșit în noapte, ucigând *alagai* la porunca Damajah, continuă Asome, uitându-se în ochii Ineverei. Asta, fără să mă avertizeze. Ce soț nu s-ar înfuria? Ce bărbat nu ar simți înțepătura? Am vorbit la mânie, încercând să îi interzic calea suliței.

Asome se întoarse spre curte.

— Dar am greșit! Am greșit când am vrut să interzic această onoare oricui ar vrea să ridice armele împotriva lui Nie și să lupte laolaltă cu ceilalți în Sharak Ka. Să nu faceți greșeala să credeți, frați și surori, că Sharak Ka nu se apropie! Mama a prezis că Izbăvitorul a coborât în buza abisului lui Nie și că se va întoarce urmărit de toate forțele Ei! Armatele Izbăvitorului trebuie să fie pregătite când va veni ziua aceea, să stea cu fală în spatele lui, când se va întoarce să înfrunte hoarda și să curețe Ala odată pentru totdeauna!

Se întoarse spre Ashan.

— De ce își petrec *dama* întreaga viață studiind *sharusahk*? Ca să-i supună pe *Sharum* și pe *khaffit* voinței noastre? Nu aceasta este calea lui Everam, nici a lui Shar'Dama Ka. De fiecare dată, tatăl meu și-a întărit rândurile din locurile cele mai neașteptate. *Khaffit*. *Chin*. Femei. Nașterea *shar'dama* era inevitabilă, Sfinte Andrah. Tatăl meu mi-a refuzat onoarea de a mă învăța asta, dar am învățat singur. Am crescut. Și acum, cu tata înfruntând încercări la mare depărtare, este de datoria tuturor *dama* să conducă poporul în lipsa lui.

Din nou, privirea sa străbătu mulțimea.

— Așa că, în a doua noapte a Asfințirii, îi chem pe toți *dama* să se alăture luptei, pătându-și robele albe cu sânge demonic și transmițând un mesaj generalilor lui Nie: că noi, cei din Krasia, nu suntem slabi pe timp de noapte. Că nu ne vom ridica doar când Izbăvitorul este cu noi, ci și când are nevoie să ne ridicăm singuri. Fiecare unitate *Sharum* are un sfetnic *dama*. Mergeți cu ei în noapte și vedeți cu propriii ochi sacrificiile pe care le fac! Alăturați-vă *alagai'sharak* și deveniți ceea ce ați fost meniți de prima dată când v-ați aflat în Sharik Hora și ați început *sharukin*!

Aceste cuvinte fură întâmpinate cu un urlet. Unii *dama* și *Damaji* protestau, însă mulți alții strigau pentru susținere, râvnind onoarea pe care le-o oferea Asome.

— Trebuie să îl susții, șopti Inevera la urechea lui Ashan.

Spusese asta și înainte, însă acum nu mai exista altă cale. Când Ahmann adusese pentru prima dată înapoi glifele de luptă și le oferise șansa de a lupta cu adevărat împotriva lui Nie, Andrahul și *Damaji* se împotriviseră, temându-se să nu piardă puterea. *Sharum* dezertaseră, adunându-se cu miile în Labirint,

la chemarea lui Ahmann. Dacă se împotriveau acum, era doar o chestiune de timp înainte ca Asome să procedeze la fel.

Ashan era mânios pe fiii lui, însă nu era prost și își dădea și el seama de situație.

— Fiule, cuvintele tale sunt înțelepte! Sângele fratelui meu, Ahmann, Shar'Dama Ka, vă curge tuturor în vene. Îi faceți cinste lui Everam vorbind astfel.

Se ridică de pe Tronul de Cranii și adăugă:

— Și eu voi lupta în noaptea aceasta și îmi voi păta robele de sânge demonic.

— La fel și eu!

Bătrânul Aleverak, cel cu un singur braț, făcu un pas în față.

— Pentru prea multă vreme s-au ascuns *dama* ca niște femei în subteran, în timp ce *Sharum* vărsau sânge în noapte.

Mai făcură și alții un pas în față, unii cu pasiune, iar alții, așa cum o spuneau aurele, din teama de a nu fi priviți ca niște lași. Se pornise vântul și nimeni nu i se putea împotrivi.

•

— *Shar'dama*! Și fratele meu este cel dintâi dintre ei! Ei strigă acest nume pe străzi, în timp ce eu stau aici, în frig, și nu fac nimic!

Jayan aruncă scrisoarea în șemineu, apoi și sticla de couzi. Mingea de foc creată consumă hârtia instantaneu și toată lumea făcu un pas în spate. Din fericire, flama nu se răspândi.

Adu-i lui Sharum Ka o altă cupă, îi spuseră degetele lui Abban lui Făr'-de-Urechi, *dar lasă sticla pe tavă*.

Kha'Sharum-ul mut făcu așa cum i se poruncise, cu ochii ațintiți în pământ. Chiar și adus de spate, rămânea cel mai înalt bărbat din încăpere, însă servitutea sa tăcută era la fel de utilă ca o Mantie a Invizibilității. Jayan luă cupa fără ca măcar să arunce o privire spre el.

— Nu vei găsi drumul spre glorie pe fundul unei cupe de couzi, Sharum Ka, spuse Khevat.

Jayan făcu o scenă, dând peste cap cupa și ștergându-se la gură cu vălul alb. Khevat fierbea, însă nu spuse nimic. Jayan se ridică, înfruntându-l.

— Atunci, unde o voi găsi, *Dama*? Ai fost trimis aici să mă sfătuiești sau nu? Cât timp va păstra fiul tău Tronul de Cranii dacă puterea fratelui meu continuă să crească?

— Fiul meu nu ar fi trebuit să urce niciodată pe tron, spuse Khevat. Aceea a fost vrerea lui Damajah.

— Și tu ce ai fi făcut în locul ei?

— Legea este limpede, răspunse Khevat. Tronul ar fi trebuit să treacă la tine. Tu ești fiul cel mare. Tatăl tău cel sfânt ți-a dat comanda *alagai'sharak* și tu ești cel care se află pe tărâm străin, purtând Sharak sub Soare întru gloria lui Everam. Fratele tău n-a făcut decât să ucidă o mână de *alagai*.

— Și a pornit o avalanșă care va distruge clerul, întocmai ca tatăl tău, zise Abban.

Khevat se uită urât la el.

— Nu ți s-a cerut opinia, *khaffit*-ule!

Abban se înclină, când Jayan se uită în direcția lui.

— Așa cum spune Sharum Ka, onorabile *Dama*, suntem aici în calitate de sfetnici.

— Tu ești cel care îi pune couzi în mână, zise Khevat. Cum poți spera măcar să îl sfătuiești care este calea spre glorie?

— Într-adevăr, cum? întrebă Jayan, însă fără nicio urmă de ironie. Aș dori să ascult și părerea *khaffit*-ului.

Abban zâmbi.

— Sharum Ka știe deja ce să facă.

Jayan își încrucișă brațele, însă zâmbea și el.

— Luminează-ne!

Abban se înclină iar.

— Sharum Ka s-ar fi putut întoarce în capitală, pe timp de iarnă. Orașul de pe lac este ca și cucerit, iar frigul va menține asediul mai bine decât războinicii. Rebeliunea *chin* din Mărinimia lui Everam este zdrobită. De ce să rămână aici, să-și conducă armatele, când ar fi atât de puține de făcut până la dezgheț?

— Și ce altă cale aș putea alege? întrebă Jayan. Cu lacul înghețat și tribul din Văiugă la nord, depășindu-ne numeric?

— Cea spre răsărit, ca să vezi cu ochii tăi distrugerea mănăstirii care a lansat atacul împotriva noastră de către războinicii tăi, spuse Abban. Mașinăriile tale de asediu vor prinde umezeală dacă sunt lăsate atât de aproape de lac, însă Vechea Cale a Colinei, dinspre miazănoapte, este încă liberă.

— Doar nu sugerezi ca Sharum Ka să atace Angiers, zise Khevat, însă Jayan zâmbea tot mai larg. Nu avem suficienți oameni să susținem o asemenea pradă.

— Să o susținem? întrebă Abban. Ce să susținem? Să o stoarcem vrei să spui. Zidurile nordice sunt degeaba. Dacă le distrugi porțile, poți inunda districtul negustorilor cu zece mii de războinici. Golești depozitele, iei toate lucrurile de valoare și te întorci în Lacul lui Everam, înainte ca iarna să își intre în drepturi.

Jayan păru dezamăgit.

— Vrei să iau mii de *dal'Sharum* și să-i conduc spre nord, doar ca să fur câteva fântâni?

— Poți arde palatul din temelii, dacă dorești, ridică din umeri Abban. Iei ostatici. Înfigi capul ducelui într-un par, pe zid. Tot ce dorești, câtă vreme faci asta repede și dispari, înainte ca vecinii lor să poată face o mutare. După aceea, vei avea cea mai mare și mai experimentată armată din lume, mobilă și bine aprovizionată, și o avere care o va depăși până și pe a tatălui tău. Ce va mai conta, atunci, cine stă pe Tronul de Cranii? Însuși Kaji a petrecut mai mulți ani în șa decât pe tron.

Jayan îl privi pe Khevat, care părea să se înmoaie.

— Este un plan îndrăzneț, Sharum Ka. Dacă Santinelele din tribul Văiugii îți intuiesc mișcările…

— Nu o vor face, îl întrerupse Jayan. Santinelele mele spionează de ceva vreme tribul din Văiugă. Patrulele lor încă nu ajung în partea îndepărtată a pădurii celei mari.

Khevat se uită la Asavi.

— Poate că ar trebui să consultăm…

— Am aruncat deja zarurile cu privire la solicitarea lui Sharum Ka, spuse *dama'ting*. Fiul Izbăvitorului va zdrobi porțile și va invada orașul cu mii de *dal'Sharum* înainte de sfârșitul primei zile.

Jayan se apropie de o hartă-tapițerie a Thesei, de pe un perete, arătând cu sulița.

— Câți războinici avem în Lacul lui Everam?

Nu îl privi pe Abban, însă, cum puțini dintre ceilalți știau să folosească numere atât de mari, *khaffit*-ul răspunse iute.

— Treizeci și cinci de mii de *Sharum* rămân în ținuturile mlăștinoase. O sută douăzeci de *kai'Sharum*, șase mii patru sute șase *dal*, două sute treizeci și patru *kha* și nouăsprezece mii opt sute șaptezeci și șase *chi*.

— Voi lua douăzeci de mii de *Sharum* la răsărit, spuse Jayan, apoi se întoarse spre Khevat. *Dama*, mă vei însoți la mănăstire

și vei rămâne acolo cu o mie de oameni. O veți reîntări pentru a primi prada din Angiers, departe de ochi iscoditori.

Khevat se înclină.

— Da, Sharum Ka.

— Căpitanul Qeran va prelua comanda asediului din Lakton, sub fratele meu, Sharu, care va conduce forțele noastre terestre.

Qeran și Sharu se înclinară.

— Precum ți-e voia, Sharum Ka!

— Jurim. Pactul tatălui meu cu tribul Văiugii nu ne interzice să capturăm câteva fântâni. Ici și colo.

Jayan arătă spre satele de-a lungul graniței de miazăzi, aflate sub influența Comitatului Văiugii.

— Practic, erau cătune laktoniene, dar erau prea departe de Orașul Docurilor spre a avea valoare strategică, iar tribul din Văiugă anexase pământul. Ia trei sute de oameni. Nu rămâneți într-un singur loc mai mult decât e necesar să prădați, să dați foc sau să loviți după un model previzibil. Lăsați-i să creadă că sunteți mult mai mulți decât numărul vostru real.

Jurim se înclină, părând încântat de idee.

— Nu va fi suficient pentru a le aduce războinicii în ținuturile noastre, dar le va atrage atenția și patrulele spre sud.

Degetul lui Jayan urmări harta la răsărit de Orașul Docurilor, prin ținutul mlăștinos, până când întâlni o linie subțire, care ducea spre nord.

— Între timp, îmi iau oamenii pe Vechea Cale a Colinei, adăugă el. Vom încercui complet Văiuga și îi vom lua pe locuitorii din Angiers prin surprindere.

Zâmbi.

— Și vor fi nepregătiți, după ce *dama* Gorja le va duce mesajul.

29. DAMA GORJA

334 D.Î., IARNA

Mesajul era scris cu literele pătrățoase ale lui Darsy Cutter. La fel ca femeia, scrisorile ei nu pierdeau vremea, ci treceau direct la subiect. În locul unei misive lungi, așa cum preferau să scrie unii, corespondența lui Darsy era un teanc de note concise, fiecare abordând o problemă.

Maestră Leesha,

Copiilor Glifați a încetat să le mai pese. *Nu ne mai raportează nimic*. *Nu se mai pictează doar cu lujer negru*. *Stefny Inn a prins-o pe Stela cu tatuaje permanente sub rochie*. *Yon Gray a încercat să le bage mințile în cap*, *iar Callen Cutter i-a rupt brațul*.

Acum, *locuiesc în pădure*, *așa cum se spune că ar fi făcut Izbăvitorul*. *Cei care dorm*, *dorm ziua*, *departe de soare*. *Gared îi lasă în pace*, *fiindcă fac pagube mari în rândul miezingilor*, *dar chiar și el își pierde răbdarea*.

Ai spus că ai un plan în cazul în care se întâmplă așa ceva. *Dacă ai vreun truc ascuns*, *acum e momentul să-l dezvălui*.

Darsy

— Să-i ia Miezul! spuse Leesha.

Wonda ridică privirea de la arcul pe care îl lustruia.

— Pe cine?

— Lucrurile o iau razna în Văiugă, spuse Leesha mângâindu-și pântecul. Și, dacă mai aștept, nu voi mai putea călători înainte să vină copilul.

— Cum să plecăm fără Rojer? întrebă Wonda.

— Nu putem, zise Leesha. Dar îmi pierd deja răbdarea cu amânările nesfârșite ale lui Janson. Nu dau niciun rahat de

miezing pe faptul că Jasin a fost nepotul lui! A încercat să-l ucidă pe Rojer de două ori și este vina lui pentru ce s-a întâmplat.

— Mă îndoiesc că asta va convinge pe cineva, spuse Wonda.

— Vor fi convinși, dacă Gared trebuie să apară cu câteva mii de Tăietori, ca să ne recupereze și să ne escorteze spre casă, zise Leesha.

Wonda o privi o clipă, apoi se întoarse la lustruitul arcului.

— Crezi că se va ajunge până acolo?

Leesha își frecă tâmplele.

— Poate. Nu știu. Sper că nu.

— O să curgă sânge, dacă da, spuse Wonda. Ei doi s-or fi contrând din când în când, dar Gar se gândește la Rojer ca la un frate mai mic.

— Cu toții îl considerăm așa, fu de acord Leesha. Dar ducele și frații săi sunt încăpățânați. Dacă Gared apare cu o armată, s-ar putea să ne lase să plecăm, însă Văiuga s-ar putea trezi fără sprijinul lor.

Wonda ridică din umeri.

— Îmi plac contele și, mai ales, Ducesa-mamă, dar Văiuga se va descurca foarte bine și fără ei. Au nevoie de noi mai mult decât avem noi de ei.

— Poate, repetă Leesha, dar nu era atât de sigură.

Se auzi o bătaie în ușă. Wonda răspunse și dădu de una dintre cameristele Ducesei Melny.

•

— Este semn bun, îi spuse Leesha lui Melny, însă e prea devreme să ne entuziasmăm.

— Rahat de demon! spuse Araine. Fetele sângerează la fiecare patru săptămâni, la fel de clar precum răsare soarele. Au trecut cinci săptămâni și nicio picătură. Nu am nevoie de șorț de Culegătoare ca să știu ce înseamnă.

— Înseamnă că am un copil în mine, zise Melny.

— Nu neg asta, spuse Leesha, iar chipul lui Melny se lumină. Dar încă n-aș anunța-o public. Atât de repede pentru prima sarcină, șansele sunt înjumătățite să ajungă la termen.

— Va ajunge! insistă Melny. Simt mâna Creatorului, dăruindu-ne copilul când avem mai multă nevoie de el.

— Chiar și așa, n-ar strica să așteptăm puțin, înainte să vorbim și cu alții, spuse Leesha. Este timp.

•

Leesha trebui să iuțească pasul ca să rămână lângă Araine, care o conducea prin aripa destinată femeilor din palat. Era atât de obișnuită cu masca de invalidă a Ducesei-mame, încât i se părea că era o femeie complet diferită.

Ceva nu e deloc în regulă, își dădu seama Leesha, dacă renunțase la prefăcătorie într-un spațiu public.

Îl mirosi în clipa în care intră în iatac. Araine deschisese ferestrele și umpluse camera de flori proaspete, însă duhoarea era inconfundabilă, chiar și în antecameră. Simți că i se zbate ochiul stâng și știu că tocmai i se declanșase o migrenă care avea să o pună la pat, gemând, când se lăsa înserarea.

Briar aștepta în camera de primire, arătând și mirosind mai rău ca ultima dată. Avea sânge pe haine și era încă ud după înaintarea anevoioasă prin zăpada care se topea. Porțiunile de piele vizibile erau acoperite de zgârieturi și vânătăi.

Leesha se apropie de el, înăbușindu-și senzația de vomă. Durerea îi înflori în spatele ochiului și o înăbuși, căutând să vadă dacă era rănit.

Băiatul era sfârșit, de parcă nu ar fi dormit de o săptămână. Avea picioarele însângerate și pline de bășici, dar nu vedea semne de infecție. Restul rănilor păreau dureroase, dar superficiale.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

Ochii lui Briar țâșniră spre Araine, care-i răspunse Leeshei, în timp ce continua să se ocupe de băiat.

— Thamos a condus un atac pentru a recuceri Orașul Docurilor, zise Araine. Un efort conjugat cu Laktonul și rezistența din Rizon.

— De ce nu mi s-a spus? întrebă Leesha.

— Fiindcă nu am încredere în tine când vine vorba despre krasiani, zise Araine sec. Te-ai fi opus.

Leesha își încrucișă brațele.

— Și ce s-a reușit prin strălucita strategie militară a Alteței Tale?

— Am pierdut, spuse Briar, încet, și începu să plângă.

Leesha se întinse spre el, instinctiv, respirând pe gură și îmbrățișându-l cât plângea. Lacrimile lăsau dâre în noroiul și rășina de rădăcina porcului care îi pătau obrajii. O mie de întrebări i se roteau în minte, însă, pe moment, doar una conta.

— Unde este Thamos? întrebă ea.

Încă plângând, Briar clătină din cap. Băgă mâna în robă, de unde scoase o bucată de hârtie împăturită, pătată și murdară.

— Mi-a spus să îți dau asta.

— Ha? făcu Araine.

Era evident că Briar omisese detaliul din raportul lui inițial.

Leesha luă hârtia, cu mâinile tremurătoare. Cuvintele, scrise în grabă, erau mânjite – însă, fără îndoială, era scrisul lui Thamos.

Mesajul era scurt:

Draga mea Leesha,
Te iert. *Te iubesc*.
Poți să te îndoiești de orice, *dar nu de asta*.
Thamos

Leesha îl citi de trei ori, iar vederea i se încețoșă când ochii i se umplură de lacrimi. Suspinul i se desprinse de pe buze, în ciuda strădaniilor, și scăpă hârtia, ducându-și mâinile la față. Briar se lipi de ea, îmbrățișând-o la fel de strâns cum făcea și ea.

Araine se aplecă și înșfăcă hârtia de pe jos, icnind când citi.

— Ne vor înapoia trupul lui, ca să-l îngropăm? întrebă Leesha.

Araine își trase șalul mai aproape și se duse la fereastră. Privind cerul cenușiu de iarnă, spuse:

— Mă aștept să trimită curând un emisar din Krasia. Dacă vor cere bani, le vom da, indiferent de costuri.

— Nu vor bani, spuse Leesha. Vor război.

Araine se întoarse să o privească în ochi.

— Dacă asta e ceea ce vor, asta le vom da. Indiferent de costuri.

•

Solul din Krasia sosi după două săptămâni. Un singur *dama*, escortat de doi *dal'Sharum*. Gărzile palatului le confiscară armele, privindu-i cu ostilitate fățișă, însă krasianii emanau încrederea iritantă a poporului lor, purtându-se la fel de arogant și neînarmați, înconjurați de inamici.

Leesha îi privea din loja regală, un rând de scaune aflat în spatele podiumului tronului. Soarele cobora pe cer, pe ferestrele înalte ale sălii tronului. Lumina naturală era slabă, iar lentilele ei glifate abia le vedea aurele încrezute.

Împreună cu ea erau Ducesa-mamă, Wonda și Prințesa Lorain din Miln. Fluxul lui Melny nu venise încă, iar Araine îi interzisese să participe.

Era prima dată când Leesha o revedea pe prințesa milneză, de când sosise vestea victoriei krasiane. La fel ca Araine, Lorain știuse dinainte despre atac. Lordul Sament urma să călărească lângă Thamos, în ziua atacului, și de atunci nu mai primise niciun semn de la el.

Lorain dispăruse în interiorul ambasadei sale bine păzite. Sulițele de Munte patrulau pe ziduri și prin împrejurimi, până când veni emisarul. Păruse să fi îmbătrânit în acele zile. Sub ochi avea cercuri întunecate, pe care nici măcar sulimenelile nu le puteau ascunde complet, însă privirea ei își păstrase asprimea.

Rhinebeck și frații lui priveau de pe estrada lor, însă krasianii nu se temeau de ei. *Dama* păși în față, cu îndrăzneală, urmat de *Sharum*, care duceau o ladă mare, din lemn lăcuit.

Gărzile îl opriră pe *dama* înainte să străbată jumătate din distanța până la tron, iar bărbatul făcu o plecăciune scurtă.

— Eu sunt Dama Gorja. Duc mesajul stăpânului meu și vorbesc cu vocea lui.

Desfășură un pergament mare și începu să citească:

— Îl salut pe Rhinebeck al Treilea, Duce de Angiers, în Anul lui Everam 3784! Mărturisesc în fața lui Everam că ai trădat încrederea Creatorului și a copiilor Lui din Ala, atacând în noaptea Asfințirii sfinte, când toți oamenii sunt frați. Potrivit legii Evejah, trebuie să mori.

Curtea fu străbătută de murmure furioase la auzul acelor cuvinte, însă Dama Gorja le ignoră și continuă să citească.

— Dar mila lui Everam este nemărginită, iar dreptatea Lui divină nu trebuie să se abată și asupra poporului tău, de care ne-am dorit să ne lege numai prietenia și frăția. Pune-ți lucrurile în orânduială și ia-ți propria viață, fiindcă ai poruncit o asemenea abominație. În prima zi a primăverii, urmașul tău îmi va aduce capul tău și i se va permite să își lipească fruntea de covor la picioarele mele. Fă asta, și oamenii tăi vor fi cruțați! Refuză, și noi vom considera răspunzător întregul Angiers și vom aduce dreptatea nemărginită a lui Everam asupra voastră, a tuturor! În așteptarea răspunsului tău, Jayan asu Ahmann am'Jardir am'Kaji, Sharum Ka al Krasiei, Lord al Lacului lui

Everam, primul născut și moștenitorul de drept al lui Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji, cunoscut și drept Shar'Dama Ka, Izbăvitorul.

Chipul lui Rhinebeck era stacojiu, când *dama* ridică privirea de la pergament.

— Te aștepți să mă sinucid?

Dama Gorja se înclină.

— Dacă îți iubești poporul și dorești să rămână neatinși de păcatul tău. Dar, chiar și în sud, se știe că Ducele Rhinebeck este gras, corup și sterp, un *khaffit* care nu își merită tronul. Stăpânul meu se așteaptă să refuzi și astfel să dezlănțui asupra poporului tău mânia divină a lui Everam.

— Everam nu are putere aici, *Dama*, spuse Păstorul Pether.

Krasianul se înclină din nou.

— Iertare, Alteță, însă Everam are putere peste tot.

Rhinebeck arăta de parcă s-ar fi înecat cu un os de pui. Avea fața înecată în grăsime aproape purpurie.

— Unde este trupul fratelui meu? întrebă el.

— A, da, spuse *dama* Gorja, pocnind din degete.

Cei doi *Sharum* se apropiară de tron, purtând lada lăcuită.

Leesha se simți cuprinsă de groază odată cu apropierea lăzii. Janson și o jumătate de duzină de Soldați de Lemn o interceptară înainte să ajungă la scări, iar *Sharum* rămaseră impasibili când prim-ministrul aruncă o privire în interior.

— Pe noapte! strigă Janson, întorcându-și privire, oripilat.

Luă o batistă din buzunar și începu să vomite în ea.

— Aduceți-l aici, porunci Rhinebeck.

Doi dintre soldații săi luară lada și o purtară spre tron. Pether și Mickael se ridicară de pe scaunele lor. Se apropiară să vadă mai bine când Rhinebeck deschise lada.

Mickael icni, iar Pether vomită. Nu fu la fel de rapid ca Janson, iar fierea îi pătă mâna și pieptarul robelor imaculate. Rhinebeck privi cu răceală conținutul, apoi făcu semn ca lada să fie luată.

— Vreau să văd lada, Wonda, spuse Araine.

— Da, mamă, răspunse Wonda, și-i interceptă pe soldați, conducându-i spre loja regală.

Janson se grăbi spre ea.

— Alteță, nu vă sfătuiesc…

Dar Araine îl ignoră, deschizând lada. Leesha se ridică, repede. Știa deja ce conținea, însă trebuia să vadă cu ochii ei. Ce se afla în interior era exact la ce se așteptase, însă mai rău.

În interior se aflau două borcane mari, din sticlă glifată, pline cu un lichid care părea urină de cămilă. Într-unul plutea capul lui Thamos, iar în celălalt, al lordului Sament. Organele genitale ale lui Thamos fuseseră tăiate și îi fuseseră vârâte în gură. Gura lui Sament era plină cu bălegar.

Imaginea o răni ca niște pinteni de demon, însă își oțelise inima și nu afișă niciun semn de suferință. Lorain avea și ea mai multă furie decât groază în priviri.

Nu același lucru se putea spune despre Araine. Leesha observase rareori o urmă de emoție la femeie, însă era prea mult chiar și pentru aura ei regală. Leesha îi privi spiritul puternic prăbușindu-se, când se întinse și luă borcanul cu capul lui Thamos, strângându-l puternic la piept și plângând.

— Gărzi! strigă Rhinebeck. Duceți-i pe șobolanii deșertului în temniță!

Aura lui Dama Gorja se schimbă când auzi cuvintele: aroganța lui era acum un mare triumf. Sperase la acest răspuns; chiar și-l dorise.

Gorja se înclină adânc către tron.

— Mulțumesc, Alteță. Eram pregătit să plec, pentru că stă scris în Evejah că un emisar este, la fel ca un om pe timp de noapte, intangibil. Chiar și în cultura voastră păgână, aceste drepturi îi sunt conferite unui Mesager. Ca oaspete al tău, nu te-aș putea ataca în mod onorabil.

Zâmbi, apoi spuse:

— Dar, fiindcă ai ales să îți înăsprești delictul, sunt liber să te ucid chiar eu!

Pufnetul ironic al lui Rhinebeck i se opri în gât când Gorja se răsuci, lovind cu podul palmei nasul celui mai apropiat soldat. Cartilagiul se mototoli și osul fu zdrobit, iar așchiile îi ajunseră în creier. Leesha îi văzu aura stingându-se, iar el căzu mort la podea.

Cei doi *Sharum* explodară în acțiune, rupând oase și îndoind articulații în direcții în care nu ar fi trebuit să se îndrepte.

Dama Gorja se afla pe treptele estradei, deja, mișcându-se cu o viteză imposibilă. Janson scoase de undeva un cuțit, însă Gorja

îl apucă de încheietură și trase, abia încetinindu-și pasul când îl aruncă pe ministru pe spate, pe scările dure, și avansă.

Ar fi putut lua cuțitul, însă Leesha știa că preoții legii Evejah nu aveau permisiunea de a folosi arme cu lamă. Dar Gorja nu avea nevoie de armă. Aura lui străluci puternic când începu atacul. Magia își făcea treaba.

Într-o clipită, *dama* îl atacă pe Rhinebeck cu lovituri puternice. Aura ducelui se stingea deja, când forța saltului începu să încline tronul în spate. Gorja nu vru să riște și continuă să lovească, în timp ce cobora odată cu ducele. Când lovi podeaua podiumului, capul lui Rhinebeck arăta ca un pepene aruncat din Turnul de Miazăzi.

Mickael sări în picioare. Prințul era mai în formă decât Rhinebeck, mai masiv decât Gorja și cu brațe mai lungi. Îl prinse pe *dama* de umeri și încercă să îl dea la o parte.

Gorja abia dacă se uită peste umăr, lovindu-l cu mâna pe Mickael. Lovitura nu avu prea mare avânt, însă partea de jos a feței lui Mickael explodă cu un pocnet și din ea țâșniră sânge, dinți, os și carne și rămase atârnată într-o masă complet distrusă.

Dama se opinti într-un picior și se folosi de pivotare pentru a adăuga forță, în timp ce se răsuci și își vârî pumnul în pieptul lui Mickael. Zgomotul coastelor zdrobite răsună dinspre tavan, când prințul fu aruncat la podea. Ateriză la vreo șapte metri distanță, cu aura stinsă ca o lumânare.

Păstorul Pether încercă să fugă, însă *dama* îl prinse de robe și îl aruncă înapoi în scaun.

— Rămâi, necredinciosule, să discutăm mai departe despre puterea lui Everam!

Totul se întâmplă atât de repede, încât ducele și prințul erau deja morți când Leesha abia se ridica în picioare. Dar, când Gorja apucă pieptarul robelor Păstorului și ridică pumnul, Leesha ridică și ea bagheta *hora* și slobozi un jet de magie care îl îndepărtă pe *dama* de victima lui și îl făcu să zboare prin încăpere. Lovi peretele, crăpând piatra și creând un crater imens când căzu pe podea.

Leesha simți infuzia de magie străbătându-i brațul și umplând-o de forță. Simți că amețește, până când copilul lovi cu putere și el. Ea icni și se apucă de burtă.

Sharum uciseseră deja gărzile, deși unul încasase o lovitură de suliță și acum sângera, fără să fie scos din luptă. Alte gărzi se grăbiră să reacționeze, dar nu puteau ajunge la timp pentru a-l salva pe Pether, când recent înarmații *Sharum* se grăbiră pe scări să încheie opera *dama* și să pună capăt succesiunii lui Rhinebeck.

— În Miez cu voi!

Leesha era îngrozită de efectele pe care magia le-ar fi putut avea asupra copilului, dar nu mai putea îndura. Ridică iar bagheta și mai slobozi două jeturi, care loviră asasinii unul după altul.

Copilul lovea în burtă ca într-o tobă, de parcă ar fi încercat să se elibereze cu trei luni mai devreme și ar fi putut reuși. Leesha plângea când lăsă jos bagheta. Înconjură cu brațele boțul din burtă.

— Maestră, atenție! strigă Wonda.

Leesha își ridică privirea și îl văzu pe Gorja, ars și însângerat, dar încă strălucind de putere. Tocmai ucisese doi soldați și se îndrepta spre ea.

O săgeata șuieră peste umărul Leeshei, țintind inima *dama*, însă Gorja o dădu la o parte ca pe o muscă enervantă.

— Să-l ia Miezul! mârâi Wonda, lăsând arcul și azvârlindu-se în fața Leeshei, ca să-l atace direct pe *dama*.

Gorja crezu că va putea trece de ea așa cum procedase cu toți ceilalți care încercaseră să îl împiedice, însă armura Wondei era infuzată cu os demonic, din care putea să atragă magie pentru forță și viteză, la fel cum părea să facă și *dama*. Ea îl prinse de braț și i-l răsuci într-o aruncare.

Dar Gorja nu pierdu nicio clipă controlul, mutându-și centrul de greutate pentru a se apăra în fața unui nou atac. Sări să întâmpine mișcarea, lovind-o pe Wonda în față și aterizând în poziția necesară propriei aruncări.

— N-o să o faci! spuse Wonda, opunându-se cu greutatea sa mișcării și rămânând bine ancorată pe picioare.

Dama își ajustă din nou poziția, până când Wonda se aruncă iar în față, zdrobindu-i nasul cu fruntea.

În sfârșit, *dama* se dezechilibră și ea reuși să îl azvârle puternic la pământ, crăpând pardoseala de piatră. *Dama* se răsuci și sări înapoi în picioare, prinzând glezna Wondei și aruncând-o la pământ.

Dama plăti scump manevra, pentru că Wonda ateriză peste el și începu să aplice lovituri de pumn scurte și în forță trupului său. Îl lovi din nou cu capul de piatră.

Dar Gorja se ridica, în ciuda loviturilor ei necontenite, și lovi și el, brusc, prinzându-i gâtul cu picioarele ca într-o menghină. Wonda fu trasă înapoi, cu un icnet strangulat, și lovi pământul, zbătându-se, fiindcă Gorja adăugase și mai multă forță strânsorii.

Wonda nu putea să-l lovească iar și se prinse neputincioasă de picioarele lui, în timp ce el o strângea de gât fără milă.

Copilul i se zbătea în burtă, așa că Leesha nu îndrăzni să își folosească iar bagheta, însă nu putea nici să permită ca Wonda să moară. Căută cu disperare o armă, însă Lorain fu mai rapidă. Femeia solidă își apucase scaunul de spătar și lovi cu putere.

Din nou, *dama* își schimbă poziția, ridicând un antebraț la timp cât să blocheze lovitura. Scaunul se rupse, iar Gorja o apucă pe prințesă de pieptarul rochiei și o trase la pământ. O prinse cu brațul de gât, tăindu-i respirația, în timp ce continua să o sufoce pe Wonda cu picioarele.

Leesha se mișcă înainte să își dea seama ce face, cu magia umplându-i membrele cu un șuvoi inuman de putere. Uită de copil, de Thamos și de jurământul de Culegătoare. Toată lumea ei se concentră asupra unei singure ținte: capul lui Dama Gorja.

Lovitura ei de picior i-l înfundă în piept. Leesha simți pocnetul vertebrelor, când impactul îi străbătu spinarea, și, în cele din urmă, *dama* se prăbuși.

•

Tăcerea inundă sala. Cele trei femei încercau să își recapete respirația. Wonda și Lorain luau guri de aer lacome, însă respirația Leeshei era iute și abruptă, precum o bătaie de inimă. Rămase pe loc, știind că lupta se încheiase, însă zbătându-se să țină sub control un amestec de furie, adrenalină și magie, care amenința să o copleșească. Își dori să mai fi existat câțiva dușmani cu care să se lupte, de parcă puterea ar fi putut să o sfâșie în bucăți, dacă nu o elibera. Pe noapte! Oare asta simțeau Wonda și ceilalți când erau beți de magie în timpul luptei? Era terifiant.

Peste tot în sală, toți ochii erau ațintiți asupra scenei, uluiți. Chiar și Araine își ridicase ochii plini de lacrimi de la borcanul din

poală, privind-o pe Leesha cu gura căscată. În aurele lor, Culegătoarea citea teama de ea și nu le putea găsi pricină.

Sala tot mai întunecată trosnea de magie, care se învârtea cu furie prin aer, atrasă de violență. Leesha închise ochii pentru a o bloca, forțându-și respirația să devină profundă. Copilul continua să lovească și să se agite.

Prinsă în magie, Leesha simțea viața dinăuntrul ei cum nu o mai simțise înainte. Era puternică. Magia nu îi făcuse rău, însă nu însemna că efectul era pozitiv. Leesha văzuse magia forțând copiii să crească înainte de termen. Copilul ar fi putut să sosească mai devreme, prea mare pentru naștere fără o operație periculoasă. Puterea ar fi putut genera o altă schimbare. Arlen se temuse de asta când refuzase să se culce cu ea și acum Leesha se confrunta cu aceeași problemă, chiar și fără el.

Amână acest gând, deschizând ochii și ajutând-o pe Lorain să se ridice în picioare. Wonda se sprijinea deja într-un genunchi și ridică o mână ca să-i refuze ajutorul.

— Să nu îți faci griji pentru mine, maestră! Mai luă o gură mare de aer. Voi fi bine într-un minut.

Leesha vedea magia străbătând-o, atrasă în mod firesc de rănile sale, și știu că vorbise sincer. Îi permise Wondei să-și păstreze orgoliul și se întoarse spre cadavrul lui Dama Gorja.

Nici acum nu simți nimic. Îi incinerase doi dintre oameni și îi rupsese coloana vertebrală. Nu erau demoni, ci oameni și totuși nu avea nici urmă din sentimentul de vinovăție pe care l-ar fi putut trăi, dacă s-ar fi aflat într-un moment de introspecție. Acești oameni i-ar fi ucis bucuroși pe toți ceilalți aflați în sală, la fel de ușor cum ar fi smuls Leesha niște buruieni din țărână.

Unul dintre pumnii *dama* rămăsese încleștat și ea îl deschise, găsind un ciot de os demonic, sfărâmat, cu puterea consumată. Suflă ușor și praful se risipi.

În cele din urmă, Janson se scutură și se împletici pe treptele podiumului. Se uită la trupul lui Rhinebeck, se cutremură și căută printre rămășițe cercul de lemn lăcuit pe care-l purtase ducele.

— Ducele a murit! strigă prim-ministrul.

Coborî un pas, întinzându-se să îl ajute pe Păstorul Pether să se ridice.

— Trăiască Ducele Pether!

Păstorul Pether îl privi. Aura îi scrâșnea de confuzie și teamă.

— Ce?

•

Nu rămăsese mai nimic din niciunul dintre frații regali pentru o înmormântare cuviincioasă, iar trei îngropăciuni de rang regal erau oricum prea mult de îndurat, chiar și pentru Tronul de iederă. La o săptămână după atac, în orașul încă blocat, Thamos, Rhinebeck și Mickael avură parte de ritualurile necesare în marea Catedrală din Angiers.

Pether însuși prezidă slujba, nevăzând niciun conflict între păstrarea poziției de Păstor al Veghetorilor Creatorului și coroana de lemn de pe fruntea sa. După ce șocul inițial trecuse, el tocmise artizani să îi meșterească o nouă armură de ceremonie, pentru a se potrivi dublului său statut.

Leesha stătea cu spatele drept și fața împietrită între cei ce primeau condoleanțe după slujbă. Plânsese în intimitate pentru Thamos, însă nu voia să împărtășească durerea cu nimeni. Acceptă cuvintele familiilor de sânge regal din Angiers, fără ca măcar să știe sau să vrea să afle numele membrilor acestora, zâmbind vag și oferindu-le o strângere scurtă și mecanică de mână, înainte de a-i concedia printr-o privire ațintită asupra următorului la rând.

Rândul părea însă infinit. Își făcu datoria cu stoicism, însă pe dinăuntru era pustie.

Ajunsă înapoi în iatacurile sale, se prăbuși pe pat, însă Wonda o trezi câteva minute mai târziu.

— Iertare, maestră Leesha, însă mama vrea să te vadă.

Leesha se ridică în picioare, ostenită, verificându-și starea părului și arcuindu-și spatele, și își părăsi din nou iatacurile fără să le arate niciun semn din ce simțea servitorilor și gărzilor de pe coridor. Aceștia erau și ei în doliu și aveau nevoie să o vadă puternică.

Lorain ședea în fața Ducesei-mame când Leesha intră în camera de audiențe. Prințesa milneză o privi pe Leesha și făcu un semn din cap, însă ochii ei spuneau mai multe. Acum împărtășeau ceva: poate nu chiar prietenie, însă încredere, cu siguranță. Și o datorie reciprocă.

Lorain se întoarse spre Araine, reluându-și conversația, de parcă Leesha nici nu ar fi fost prezentă.

— Alteța Sa va fi de acord?

— Coroana i-a umflat inima deja prea mândră, însă fiul meu vrea să-și păstreze capul. O fi preferând Pether să se culce cu băieți îmbrăcați în fete, însă dacă asta îl va face pe tatăl tău să ne trimită câteva mii de Sulițe de Munte…

Lorain încuviință.

— Nu sunt cu nimic mai interesată decât el să mă atingă, însă, dacă asta va răzbuna ce i-au făcut șobolanii deșertului soțului meu, Pether n-are decât să-și aducă băieții în pat cu noi.

Araine mormăi.

— Nu vei deține niciodată tronul, nici măcar ca regentă, dacă ai avea un fiu încă nepotrivit ca vârstă la moartea lui Pether.

Lorain încuviință iar.

— O fi având tata pretenții la tron, însă eu nu am. Dar nu mi se va interzice accesul la băiat. Iar copiii mei vor fi aduși aici și voi trăi la palat, bucurându-se de privilegii regale.

— Firește! fu de acord Araine. Dar titlul lor va fi onorific, fără pământuri sau poziții din Angiers, în afara celor pe care le vor dobândi singuri.

— Mamele vor modifica în consecință contractul, spuse Lorain. Vom fi gata să îl semnăm mâine-dimineață.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, fu de acord Araine.

Lorain se ridică, strângând-o pe Leesha de umeri în drum spre ieșire.

— Ți-ai revenit, draga mea! spuse Araine, indicându-i Leeshei să se așeze.

Aceasta își lăsă încet greutatea pe scaun.

— Suficient, Alteță.

— Spune-mi „Araine” între patru ochi. Ți-ai câștigat acest drept și chiar mai multe. Mi-aș fi putut pierde toți cei patru fii în aceeași zi, în loc de trei. Pether va semna ăsta de dimineață, continuă Araine, înmânându-i Leeshei un decret regal.

Actele o făceau pe Leesha Contesă a Comitatului Văiugii și membră a familiei regale, deși ea și Thamos nu fuseseră căsătoriți.

— Este de bun-simț, zise Araine, când Leesha ridică privirea de la pergament. Ai avut acest rol luni de zile, neoficial, și aș îndrăzni să spun că oamenii nu ar accepta pe nimeni în locul tău. Gared e băiat bun, dar îi este mai bine ca baron, mai ales cu noua lui mireasă înconjurată de scandal.

— Mă aștept să fie ușurat când va afla, spuse Leesha.

— Te vei întoarce de îndată, zise Araine, și o vei lua pe Melny cu tine.

— Cum? făcu Leesha.

— Toată lumea a uitat de ea, deocamdată, și vreau să rămână așa, explică Araine. Miln și Angiers trebuie să se alieze de urgență. Nimeni nu știe că fata poartă copilul lui Rhinebeck, iar, dacă se află, asta va pricinui complicații inutile, care se rezolvă doar cu sulițele.

— Lorain nu ar ucide un copil nenăscut, spuse Leesha.

— Niciodată să nu spui „niciodată”, zise Araine, însă mă gândeam mai degrabă la tatăl ei sau la Easterly și la Wardgood, care s-ar putea folosi de asta ca metodă de convingere pentru un atac împotriva Milnului. Nu m-ar surprinde să aflu că unul dintre ei a răpit-o și pe sărmana Sikvah.

— Ceea ce ne aduce la discuția despre Rojer, spuse Leesha. Vine cu mine când voi pleca, iar acuzațiile împotriva lui vor fi retrase.

Araine ridică o sprânceană, ca reacție la tonul ei, dar încuviință.

— S-a făcut!

Leesha se ridică, întorcându-se în iatacurile sale, pentru a începe pregătirile. Fură gata să plece în două zile, însă armata krasiană ajunse deja la porțile orașului și se declanșă panica generală.

30. GARDA PRINȚESEI

334 D.Î., IARNA

Rojer privi pe ferestruica celulei sale. Turnul îi permitea o vedere mult prea clară asupra forțelor krasiane care se adunau în fața Porții de Miazăzi.

După luni de zile petrecute în celula blestemată, ar fi trebuit să fie ziua eliberării. În schimb, orașul era în alertă și toată lumea uitase de el.

— Știam eu că era prea frumos să fie adevărat, mormăi el. O să mor în celula asta!

— Prostii! spuse Sikvah, din umbrele de deasupra lui. Te voi apăra eu, bărbate! Dacă se pătrunde dincolo de ziduri, vom fi de mult plecați până să ajungă ei la catedrală.

Rojer nu o privi. Nici nu mai încerca. Sikvah era vizibilă când voia, și nu altă dată. Ochii lui priviră, cu groază crescândă, cum coloană după coloană de războinici se adunau să amplaseze pe poziții catapulte de mari dimensiuni.

— Știai că se va întâmpla asta? întrebă Rojer.

— Nu, bărbate, răspunse Sikvah. Pe Everam și pe speranța mea de a ajunge în Rai, nu. Cunoșteam multe dintre secretele din Palatul Izbăvitorului, înainte să fim căsătoriți, însă nu am auzit niciodată de vreun plan de extindere dincolo de granițele Mărinimiei lui Everam, în viitorul apropiat. Mărinimia lui Everam este un ținut cu bogății nenumărate și cu oameni de convertit după dorința lui Everam. Înțelepciunea ne dicta să rămânem acolo măcar un deceniu.

— Și apoi să reluați cucerirea, scuipă Rojer, de la fereastră.

— Astea nu sunt noutăți, bărbate! Binecuvântatul meu unchi nu și-a ascuns niciodată calea. Sharakul sub Soare trebuie să unească toți oamenii, dacă vrem să câștigăm Sharak Ka.

— Rahat de demon! spuse Rojer. De ce? Fiindcă așa scrie într-o carte?

— Evejahul…, începu Sikvah.

— E o nenorocită de carte! se răsti Rojer. Nu știu dacă există sau nu un Creator, însă știu că nu a coborât din Ceruri și n-a

scris nicio carte. Cărțile sunt scrise de oameni, iar oamenii sunt slabi, proști și corupți.

Sikvah nu îi răspunse imediat. El contesta toate lucrurile în care credea ea și îi simțea încordarea, dorința de a se certa, luptându-se cu jurământul ei sacru de a fi o soție supusă.

— În fine, zise ea după o clipă. Cred că e isprava lui Jayan. Vărul meu are cea mai puternică pretenție de sânge la Tronul de Cranii, dar nu se bucură de suficientă glorie. Fără îndoială, râvnește să își dovedească valoarea în fața poporului nostru, ca ei să îl accepte în lipsa binecuvântatului meu unchi.

— Binecuvântatul tău unchi a căzut de pe o stâncă, acum multe luni, și nu s-a mai auzit nimic de el de atunci, remarcă Rojer. Tot mai crezi că se va întoarce?

— Nu i-am văzut trupul, spuse Sikvah și, când am cercetat, s-au găsit semne că era în viață la aterizare. Nu cred că Izbăvitorul este mort. Se va întoarce când vom avea mai mare nevoie de el. Dar ce vor distruge fiii lui și *Damaji* în absența sa? Oare armatele noastre vor fi mai puternice la venirea Sharak Ka sau verii mei nesăbuiți le vor subția rândurile până se risipesc?

Coborî, tăcută, lângă el, privind pe fereastră, atentă chiar și la înălțimea la care se aflau ca să nu fie văzută.

— Pe sângele lui Everam! Sunt aproape cincisprezece mii de *Sharum* acolo!

— Fortul adăpostește șaizeci de mii, aș zice. Dar mă îndoiesc că au mai rămas două mii de Soldați de Lemn, după ce Thamos a plecat spre sud.

— Crezi că e adevărat ce se spune? întrebă Sikvah. Că a atacat armatele vărului meu la Asfințire noaptea?

Rojer ridică din umeri.

— Oamenii mei nu văd noaptea și Asfințirea așa cum o văd ai tăi, Sikvah. Jasin a încercat de două ori să mă ucidă pe timp de noapte. La fel au procedat ducele și frații lui, când s-au întors împotriva lui Thamos.

— Da, însă aceștia nu sunt bărbați. Sunet Aurit, Rhinebeck, aceștia au fost *khaffit* fără suflet. L-am văzut luptând pe contele Thamos. Poate că era nesăbuit, însă avea inimă de *Sharum*, iar *alagai*-ii tremurau în fața lui. Nu mi-l pot închipui neavând niciun strop de onoare.

Rojer ridică iar din umeri.

— Nu am fost acolo. Nici tu. Dar ce mai contează, acum că mama lui i-a primit capul într-un borcan?

— Nicio mamă nu ar trebui să fie martoră la așa ceva, fu de acord Sikvah. Vărul meu nu prea are argumente.

Dinspre est se ridicară coloane de fum. Acolo, krasianii jefuiseră cătunele – erau zeci la doar o zi distanță de zidurile orașului.

— Dacă au înaintat atât de departe spre nord, spuse Rojer cu un nod în gât, înseamnă oare că Văiuga a căzut?

Sikvah clătină din cap.

— Văiuga este puternică și binecuvântată de Everam. Atât de mulți războinici ar putea-o cuceri, însă le-ar lua săptămâni, poate chiar luni. Bărbații aceștia nu au răni sau pagube.

Privi în direcția din care se ridica fumul, apoi spuse:

— Au mers spre est, au înconjurat pădurea cea mare, cel mai probabil ocolind complet Văiuga.

— Măcar atât, zise Rojer. Poate că Gared este deja pe drum încoace, însoțit de zece mii de Tăietori.

Te rog, *Gar*, înălță el o rugăminte, în gând. *Sunt prea tânăr să mor*.

•

Ducele Pether se foia, nervos. Sudoarea îi brăzdase pudra de pe față. Fără îndoială, Păstorul nu era obișnuit să stea dinaintea unui altar, în loc să conducă slujba dindărătul său. Al treilea fiu, dedicat credinței, Pether, nu se așteptase niciodată să poarte coroana de lemn și, cu atât mai puțin, să se însoare cu o armată invadatoare bătând la porți.

În schimb, prințesa Lorain stătea dreaptă și hotărâtă, cu ochii la Veghetor, în timp ce acesta se grăbea să enumere jurămintele care le binecuvântau alianța și îi permitea să își arunce soldații în luptă. Totuși, cele cinci sute de Sulițe de Munte ale ei nu contau prea mult împotriva a douăzeci de mii de *Sharum*. În clipa în care forțele inamice fuseseră văzute, Mesagerii plecaseră deja, însă nu se știa dacă reușiseră să și răzbată.

Era dimineață, deși zorile nu aveau să sosească decât peste o oră. Ceremonia fu rapidă, din fericire, doar jurăminte și un sărut stângaci. Leesha nu îi invidia pe niciunul pentru noaptea nunții, însă datoria față de supuși depășea confortul personal.

Conceperea unui copil părea un lucru atât de simplu, însă Leesha știa prea bine ce fel de impact putea avea asupra lumii.

— Soț și soție! anunță Veghetorul, iar noua ducesă făcu un semn spre Bruz, căpitanul gărzii sale.

Bărbatul trimise un mesager să adune Sulițele de Munte, apoi se postă în spatele ei, când ea și Pether coborâră de la altar. Participanții la ceremonie scoaseră niște urale indecise, însă mai toate stranele erau goale, fiindcă oamenii se aflau fie pe ziduri, fie își baricadau casele și adăposturile.

Araine fu prima care se înclină în fața noului cuplu, urmată iute de ceilalți. Leesha se îndoi pe cât reuși, în starea ei actuală. Chiar și Amanvah se plecă, o mișcare ce spunea multe. Era disperată să îl vadă pe Rojer liber.

— Ajunge, se răsti Pether, făcând pe toată lumea să se îndrepte de spate, din nou. Va fi suficient timp pentru plecăciuni mâine, dacă trăim până atunci.

Dar tonul lui ascuțit dădu de înțeles că nu avea nicio așteptare.

Chipul lui Lorain era de piatră când își privi proaspătul soț, însă aura ei era un amestec de iritare și dezgust.

— Poate că, bărbate, ar fi mai bine să discutăm totul între patru ochi?

— Firește, firește, spuse Pether, indicând anturajului regal ieșirea de lângă altar și apucând-o, pe coridor, spre camerele sale de lucru.

Acum, palatul lui Rhinebeck îi aparținea, însă nu fusese timp să se mute, iar Păstorul nu prea își dorea să părăsească locurile pentru care își petrecuse un deceniu aranjându-le.

Aici, în acest loc al puterii, înconjurat de simbolurile credinței sale și de reminiscențe ale propriei sale măreții, ducele păru să recâștige o parte din sine. Se îndreptă de spate și spuse:

— Janson, în ce stare este apărarea noastră?

— Cu nimic mai diferită decât era acum douăzeci de minute, Excelență, spuse Janson. Dușmanul își adună forțele, dar săptămâna aceasta am aflat că vor ataca abia în zori. Avem arcași postați pe ziduri și oameni care pot respinge încercările de cățărare, însă adevăratul pericol este Poarta de Miazănoapte. Există companii de oameni care păzesc porțile exterioare, însă dușmanul și-a poziționat mașinile pentru a le lovi.

— Vor rezista? întrebă Pether.

Janson ridică din umeri.

— Nu este nimic sigur, Excelență! Dușmanul nu a adus bolovani până aici și nu cred că vor găsi pietre cu dimensiuni suficient de mari pentru a sparge poarta. Ar trebui să reziste la majoritatea bombardamentelor.

— Majoritatea? întrebă Pether.

Janson ridică din nou din umeri.

— Nu a fost niciodată testată, Alteță. Dacă va ceda, curtea este ultima șansă de a opri atacul, înainte ca dușmanul să se răspândească în oraș.

— Dacă va ceda, suntem pierduți, spuse Pether. După pierderile din Orașul Docurilor, nu avem suficienți Soldați de Lemn de postat pe ziduri și de apărat curtea, dacă intră douăzeci de mii de krasiani deodată. Oamenii continuă să apară, însă nu avem arme pentru toți. Nu vor rezista unei cavalerii pregătite doar cu unelte de tâmplărie.

— Nu suntem pierduți, spuse Lorain, cu voce aspră. Căpitanul Bruz va duce Sulițele de Munte în curte. Există doar trei drumuri pe care poate apuca dușmanul, venind dinspre poartă. Fiecare poate reprezenta un punct strâmt, pe care îl putem apăra cu puțini oameni.

Pether se întoarse spre Leesha.

— Și Văiuga, maestră? Crezi că ne putem aștepta la ajutor dinspre sud?

Leesha clătină din cap.

— I-am dat lui Briar *hora* pentru a-i iuți călătoria spre Văiugă, cu vești despre atacul lui Gorja, dar, chiar dacă Gared a sărit imediat pe cal, va dura zile întregi până să ajungă cu o armată rezonabilă.

Ridică din umeri, apoi spuse:

— Cred că e posibil ca locuitorii Văiugii să-i fi văzut pe krasiani în marș și să se adune mai repede, însă nu aș paria pe asta.

— Și Omul vostru Pictat? întrebă Pether. Dacă a fost vreodată Izbăvitorul, acum e timpul să o dovedească.

Lorain pufni, iar Leesha scutură din nou din cap.

— Ai șanse mai bune cu Văiuga, Alteță. Dacă Omul Pictat trăiește, a plecat să vâneze demoni și a lăsat politica în urmă.

— Și tu, maestră? întrebă Pether. I-ai atacat cu fulgere pe Gorja și pe luptătorii lui.

— Și aproape că am pierdut copilul, spuse Leesha. Nu voi mai face asta, decât ca ultimă soluție, dacă am o suliță îndreptată spre burtă. Pot face foarte puține la lumina zilei, oricum. Aș putea însă fortifica poarta.

Toată lumea ridică privirea.

— Cum? întrebă Pether.

— Cu glife și cu *hora*, zise Leesha, dacă putem lăsa întunericul peste poartă.

Pether îl privi pe Janson. Ochii ministrului se opriră asupra lui Araine, care nu păru să facă mai mult decât să-și mute ușor greutatea de pe un picior pe altul.

Janson încuviință imediat.

— Am putea comanda tuturor croitorilor din oraș să coasă laolaltă valuri de material, Alteță!

— Ocupați-vă! spuse Pether și apoi privi în jur. Alte idei? Dacă are cineva un plan nebunesc, acum e timpul să-l destăinuiți.

Tăcerea atârna în aer ca o greutate, iar Leesha inspiră adânc.

— Ar fi ceva…

•

— Lasă-mă pe mine să-i vorbesc, spuse Amanvah.

Pether clătină din cap.

— Nebunie!

— Ați cerut planuri nebunești, Alteță! spuse Leesha. Eu, una, o cred.

Nu și-ar fi putut explica nici vederea glifată, nici sinceritatea pe care o intuia în aura femeii. Cei cu sânge regal aveau să o creadă mai degrabă nebună pe ea, și nu cuvintele ei.

— Jayan este fratele meu, spuse Amanvah. Suntem fiul și fiica dintâi născuți ai Izbăvitorului și ai lui Damajah. Trimiteți-mă afară acum, când așteaptă să răsară soarele, și îmi va vorbi. Poate îl conving să se răzgândească. Evejah interzice oricui, chiar și lui Sharum Ka, să rănească sau să obstrucționeze o *dama'ting*. Nu mă poate împiedica să mă întorc și nici nu poate ataca orașul, dacă mă aflu înăuntrul lui.

— Și ce garanție avem că te întorci? întrebă Lorain. Mai degrabă îți vei îmbrățișa fratele și îl vei binecuvânta cu informații despre apărarea noastră și despre structura lanțului de comandă.

— Îl aveți pe soțul meu, îi aminti Amanvah. Și pe sora-soție, despre care zarurile îmi spun că este prizonieră undeva, în oraș.

— Ce cale mai simplă de a le elibera, întrebă Pether, decât să îl faci pe fratele tău să le dărâme zidurile închisorilor?

— Dacă îți pasă, remarcă Lorain. Poate că te-ai plictisit de soțul tău *chin* și plănuiești să tragi linie și să te întorci la poporul tău.

Ochii lui Amanvah scânteiară și aura îi străluci de furie.

— Cum îndrăznești? Mă ofer ca ostatică pentru nenorocitul vostru de oraș *chin*, iar voi îmi insultați onoarea și bărbatul.

Se îndreptă spre ducesă și, deși Amanvah era mai scundă și cântărea pe jumătate cât cealaltă femeie, aura lui Lorain fu străbătută de teamă, fără îndoială amintindu-și nonșalanța cu care ucisese Dama Gorja, pe când străbătea sala tronului.

— Gărzi! strigă Lorain, iar Bruz se postă în fața ei într-o clipă, coborându-și brațul în direcția lui Amanvah.

Avea o armă cu lamă lată și curbată, care putea înjunghia și tăia la fel de bine. Leesha vedea glife strălucitoare scrijelite în oțel.

Amanvah privi spre bărbat de parcă ar fi fost un gândac de strivit, dar se opri și ridică mâinile.

— Nu te ameninț, Ducesă. Sunt doar îngrijorată pentru siguranța soțului meu. Dacă altceva nu crezi, poți crede asta. Zarurile îmi spun că se află în mare pericol dacă rămâne întemnițat.

— Suntem cu toții în mare pericol, cu fratele tău la poartă, spuse Lorain, iar șase Soldați de Lemn țâșniră în cameră, înconjurând-o pe Amanvah. Dar, dacă ești atât de preocupată pentru siguranța soțului tău, i te poți alătura.

Făcu semn gărzilor să o ia de acolo.

— Vedeți să fie controlată de femei înainte să urce în turn, zise Araine. Nu vrem să strecoare în interior oase de demon.

Un soldat dădu să o prindă, însă Amanvah îl ocoli, apoi îi aplică niște lovituri ușoare, însă bine plasate, care-l trimiseră într-o parte. Făcu niște pași rapizi spre Leesha, scoțându-și săculețul cu *hora*. Își scoase apoi toate bijuteriile, inclusiv diadema și colierul glifate, strecurându-le în săculeț și trăgând strâns șireturile. I-l dădu Leeshei cât gărzile se adunară iar, de data aceasta escortând-o sub amenințarea suliței.

— Ți le păstrez în siguranță, promise Leesha. Jur pe Creator!

— Everam să-ți fie martor, spuse Amanvah și fu escortată în turn.

•

Leesha glifa încă Poarta de Miazăzi, când răsări soarele. Janson se ținuse de cuvânt. Cadrul porții era scăldat în beznă, după ce toate elementele fuseseră acoperite cu un material gros. Nici nu și-ar fi dat seama că sosiseră zorile, dacă n-ar fi fost bubuitul și zgâlțâiala când catapultele krasiane deschiseră focul.

Impactul o aruncă pe Leesha prin aer, însă Wonda o prinse. Se auzi zgomot de pietre și resturi de construcție căzură la pământ. Inamicul nu găsise bolovani de aruncat. Era o binecuvântare.

— Nu-i sigur aici, maestră, spuse Wonda. Trebuie să pleci, acum!

— Nu mergem nicăieri până nu îmi termin treaba, zise Leesha.

— Copilul..., începu Wonda.

— Îmi va fi luat dacă poarta aceasta este străpunsă, i-o tăie Leesha. Asta, dacă fratele lui vitreg nu mi-l scoate direct din pântec.

Wonda își dezveli dinții, auzind ideea, însă nu mai protestă când Leesha reveni la vopsitul de glife pe porțile masive de lemn și pe barele grele. Wonda lovise trei demoni ai vântului care zburau deasupra orașului și le scosese măruntaiele lângă poartă, umplând trei găleți cu sângele lor demonic murdar, mustind de magie.

Leesha purta mănuși delicate, din piele moale, în timp ce își înmuia pensula în lichidul dens, care duhnea, și desena mai multe glife – liniile curbate și netede străluceau puternic în vederea glifată. Fiecare dintre ele era conectată la vecinele sale, formând o rețea care avea să distribuie putere prin lemn. Chiar și acum, glifele străluceau la fiecare impact, practic vindecând lemnul. Câtă vreme casa porții rămânea întunecată, bariera avea să continue să se întărească, în timp ce bombardamentul continua.

Creatorule, *fă să fie suficient*! se rugă ea.

Când termină rețeaua, Leesha își scoase bagheta *hora*. Manipulând cu degetele glifele de pe suprafața ei, Leesha slobozi magie în rețea, într-o curgere lentă și constantă. Glifele de pe poartă străluciră tot mai intens, în timp ce bagheta ei deveni tot mai palidă.

Mănușile îi ofereau o oarecare protecție de răspuns, în timp ce magia își făcea treaba, însă nu prea multă. Simțea gâdilituri în degete, împrăștiindu-se ca un fior. Copilul, nemișcat până cu o clipă în urmă, începu să lovească și să se zbată, însă nu avea de ales decât să îndure, în timp ce ea golea puterea baghetei în poartă. Putea fi reîncărcată, dacă trăiau până la apus.

Se auzi din nou un bubuit, când poarta fu lovită, dar, de data asta, abia dacă se zgâlțâi puțin.

— Asta-i tot? întrebă Wonda. Putem merge?

Leesha încuviință și se îndreptă spre scări.

— Hei! făcu Wonda, indicând cu degetul mare peste umăr. Ieșirea e pe aici.

— Știu, spuse Leesha, continuând să urce. Dar vreau să mă uit din vârf, înainte să ne întoarcem la palat.

— Pe noapte! scuipă Wonda și țâșni pe scări, strecurându-se pe lângă Leesha.

De ambele părți erau draperii, până la etajul de sus al casei porților, mai sus decât restul zidului. Era construită din piatră grea, cu douăzeci și patru de ferestre – opt la nord și opt la sud și câte patru la est și la vest. Deschizăturile strâmte ofereau apărare pentru cincizeci de arcași staționați acolo.

Ferestrele de la nord dădeau spre o curte imensă, cu fântâni și dale aglomerate de cărucioare și tarabe negustorești abandonate. Unele fuseseră golite de conținut, dar majoritatea fusese părăsite la evacuarea vânzătorilor.

Trei drumuri se despărțeau de acolo: unul la est, unul la vest și altul direct spre nord, străbătând centrul orașului. Lorain poziționase acolo două sute dintre Sulițele sale de Munte, iar câte o sută cincizeci se aflau la vest și la est. Oamenii erau pregătiți să tragă, dacă krasianii reușeau să spargă poarta.

Pe toate celelalte părți ale turnului porții îngenuncheau arcași la ferestre. Cei dinspre sud trăgeau constant, iar băieții alergau să le reumple tolbele, când se goleau. Oamenii care priveau peste creneluri trăgeau doar periodic, însă faptul că trăgeau era îngrijorător.

Leesha se îndreptă spre zidul de est, privind cum Soldații de Lemn și voluntarii tăiau frânghii și împingeau scări. Ici și colo, câțiva krasiani ajungeau în vârful zidului, croindu-și drum printre apărători, până când îi remarcau arcașii. Soldații de Lemn luptau cu vitejie, însă *dal'Sharum* erau crescuți pentru asta.

Leesha inspiră adânc, pregătindu-se, înainte să se îndrepte spre zidul de sud. Wonda preluă din nou conducerea, vorbind cu lordul Mansen, căpitanul arcașilor. Bărbatul o privi cu îndoială pe Leesha, însă nu își permise să protesteze.

— Oameni buni, sunteți liberi! strigă sergentul către unul dintre arcași, cel plasat la fereastra din colțul de est.

Wonda ajunse acolo înainte ca Leesha să poată face un pas, uitându-se ca să se asigure că era totul în regulă. Se retrase brusc, alături de toți ceilalți. O altă bubuitură scutură casa porții, iar resturi zburară prin ferestre, un strat gros de praf și bucățele de cărămidă.

Wonda așteptă o clipă, apoi privi din nou cu coada ochiului, tușind.

— Bine, maestră. Repede, cât încarcă! Și apoi plecăm.

— Pe cuvânt, fu de acord Leesha.

Dar, când privi trupele krasiane, simți cum inima i se oprește în gât. Douăzeci de mii. Era un număr pe care îl înțelegea, din punct de vedere rațional, dar să îi privească… era altceva. Erau atât de *mulți*. Chiar dacă nu reușeau să spargă poarta, cei care se cățărau ar fi putut să copleșească gărzile de pe ziduri, în cele din urmă.

Gared, imploră ea în tăcere, *dacă a existat vreodată un moment în care să faci un lucru așa cum trebuie*, *acesta este*. *Avem nevoie de un miracol*.

Majoritatea armatei era în spate: o cavalerie parcă fără sfârșit și mii de infanteriști gata de atac dacă se prăbușea poarta. Echipe de aruncători Mehnding încărcau dărâmături din cătunele arse în coșurile mașinăriilor. Majoritatea trăgeau orbește spre oraș, dar una reușise să atingă poarta. Arcașii lui Mansen își concentrau săgețile asupra acelor războinici, însă alții stăteau cu scuturi în mână, protejându-i pe bărbați cât lucrau.

Krasianii întoarseră focul. Se auzi un țipăt și un ac de scorpion trecu printr-unul dintre arcașii din Angiers. Capul cu lamă lată îi ieși prin spate și fu aruncat cât colo, deja mort.

Toți priviră cum soldatul, izbit tocmai de zidul de nord, se scurgea la podea. Leesha simți că trebuia să alerge spre el, însă mintea ei știa că nu avea rost. Nimeni nu ar fi putut supraviețui unei asemenea lovituri.

— Dacă sunteți încă în viață, nu mai căscați gura și trageți! urlă Mansen, trimițându-și oamenii înapoi pe poziții.

Wonda se foi, nervoasă, însă Leesha o ignoră, aventurându-se să mai privească o dată de la fereastră, cercetând muniția pe care o încărcau Mehndingii. Cea mai mare parte era compusă din bucăți mari de zidărie, precum cele care se izbiseră de poartă, cu un moment în urmă. Dacă mai mult de-atât nu puteau arunca, poarta era în siguranță.

Dar, chiar când îi trecu asta prin minte, văzu un cărucior încărcat cu o bucată de piatră masivă: o statuie a lui Rhinebeck al II-lea, cu o bază grea; întreaga piesă avea șapte metri înălțime. Ar fi fost cel mai dificil test de până acum, însă glifele aveau să îl treacă și pe acesta.

Așa sper! se gândi ea.

Totuși, în timp ce statuia era încărcată, *kai'Sharum* ridică o mână și făcu semn echipelor să aștepte. Arcașii continuară să tragă din ambele părți, iar bărbații luptară și căzură pentru zid, însă artileria grea nu făcu decât să aștepte.

— Ce așteaptă? întrebă Leesha.

Află o clipă mai târziu, când toate ferestrele se întunecară deodată. Santinele krasiane coborâră de deasupra, răsucindu-se printre deschiderile înguste.

Purtau cu toții negru și nu aveau nici sulițe, nici scuturi. Nu purtau scările distinctive, însă Leesha mai văzuse Santinele și îi recunoscu după tăcere, pricepere și armele exotice.

Câțiva arcași căzură, cu pumnale înfipte în capete și gâturi. Wonda abia dacă reuși să o smulgă pe Leesha de acolo la timp.

Urmară scurte încleștări, când Santinelele îi tăiară pe arcașii rămași, de parcă ar fi retezat buruieni. Chiar dacă luptau corp la corp, brațele lor aruncau oțel ascuțit către rezervele din centrul încăperii.

Unul dintre ei o atacă pe Leesha, dar Wonda îl prinse, iar loviturile lui frenetice de picior și de pumn nu o împiedicară să îi arunce trupul pe fereastră. Deși Santinelele erau cunoscute pentru tăcere, acesta țipă când căzu.

Wonda se răsuci spre următorul atacator, însă nu le mai amenința nimeni. Jumătate dintre *Sharum* dispăruseră deja pe ușa către casa scării, iar ceilalți se deplasau încolo, ucigând pe oricine încerca să îi împiedice.

Leesha crezuse că veniseră să scape de arcași, dar, auzind strigătele oamenilor de jos, văzu că fusese doar întâmplător.

— O să deschidă poarta! strigă Leesha, blestemându-se pentru cât de proastă fusese.

Toate glifele din lume nu însemnau nimic, dacă krasianii doar mânuiau scripeții.

Wonda avea arcul în mână și chiar și în spațiul închis și haotic reuși să înfigă o săgeată într-un *Sharum* pe cale să ajungă la ușă. Puse o alta în arc, o secundă mai târziu, însă, între timp, un alt krasian ajunse la scări. Trase în al treilea, însă o mișcare a Soldaților de Lemn îi blocă vederea, când aceștia atacară două Santinele.

Leesha alergă spre ferestrele de la nord.

— Krasianii au pătruns în interior! La arme!

Sulițele de Munte nici nu se clintiră, dar Soldații de Lemn și voluntarii se aruncară în iureș spre turnul porții.

Aveau să ajungă prea târziu, era conștientă Leesha. Deja simțea pământul cutremurându-se, în timp ce Santinelele ridicau porticul. Chiar dacă locuitorii Angiersului ar fi recucerit poarta și ar fi închis-o iar, răul era deja făcut. Chiar și lumina indirectă a soarelui putea aspira puterea din glifele ei, făcându-le inutile.

— Pe noapte! spuse Leesha.

Fugi înapoi să privească echipele de aruncători. Încărcaseră statuia, dar continuau să aștepte, părând să se uite direct la ea.

Mai sunt Santinele pe acoperiș, își dădu seama Leesha. Probabil dădură un semnal, fiindcă echipele de aruncători săriră în acțiune. Leesha îl privi pe tatăl lui Thamos zburând prin aer și i se păru o ironie că tocmai soțul lui Araine îi încheia domnia.

Întreaga poartă se zgudui la impact, răcnind de zgomotul lemnului despicat și al metalului răsucit. Leesha se împletici, însă, din nou, Wonda fu acolo și o susținu. Ultimele Santinele dispăruseră, baricadând poarta în urma lor. Arcașii, nu tocmai cei mai solizi bărbați, se aruncară în van, lovindu-se de porticul imens. Fusese construit să țină invadatorii afară, însă servea, la fel de bine, și împotriva apărătorilor.

Auzi lupta din cadrul porții intensificându-se, când Soldații de Lemn încercară cu disperare să coboare grilajul greu, de fier, înainte ca porțile să cedeze.

Afară, un grup de *chi'Sharum* primiseră sarcina de a folosi berbecul. Leesha nu își crezu ochilor, văzând bărbații născuți și crescuți în Thesa, care luaseră trunchiul imens și se pregăteau să îl folosească, în timp ce alții îi înconjuraseră, cu scuturile ridicate spre a forma o carapace ca de țestoasă deasupra lor. În ciuda complexității formației, prinseseră viteză în timp ce traversau spațiul deschis. Arcașii de pe ziduri trăgeau neputincioși, căci săgețile se rupeau de scuturi. Bărbați purtând ceaune cu ulei încins fuseseră poziționați deasupra porții tocmai pentru a preveni un asemenea atac, însă Santinelele cuceriseră acoperișul și îi lăsaseră fără apărare.

Când lovi berbecul, bubuitura purtă departe zgomotul de lemn crăpat, iar Leesha știu că porțile nu aveau să mai reziste multă vreme.

Cei cu berbecul se dădură înapoi și se pregătiră pentru o nouă șarjă. Leesha privi în jos, spre ghemul de oameni.

— Să vă ierte Creatorul! spuse ea cu tristețe.

Atacară iar, însă Leesha băgase deja mâna în coșul ei și scosese un artificiu. Scăpără un chibrit, îl aprinse și îl aruncă, făcând să explodeze carapacea și crăpând berbecul.

Bărbații urlară, iar când fumul se risipi Leesha văzu doar ce mai rămăsese din ei: bucăți însângerate de om, împrăștiate pe pământ ca într-un abator.

Nu erau morți cu toții – iar asta era, poate, cel mai rău. Unii se văitau într-o asemenea agonie, încât Leesha simți că îi vine rău de la stomac.

Acestea sunt secretele focului, *pe care Bruna le-a protejat atâta vreme*, se gândi ea, *cele pe care mi le-a încredințat mie*, *sub jurământul de Culegătoare de a nu face rău*.

Iar eu le-am transformat în moarte.

Nu conta în marea schemă a lucrurilor, fiindcă alți bărbați înarmați cu un nou berbec se îndreptau spre porți, în timp ce Leesha se străduia să nu vomite. Poarta se zgâlțâi, iar armata krasiană izbucni în urale când Jayan își flutură steagul, făcând semn cavaleriei grele să atace și să pătrundă direct pe porțile orașului.

•

Rojer urlă până răgușî în timp ce Santinelele escaladau porțile, însă nimeni nu l-ar fi putut auzi de la înălțimea aceea.

Lângă el, Sikvah încremeni, iar el tăcu, auzind zgomotul de pași care urcau spre turn.

Veneau să îl elibereze, în sfârșit? Poate că era solicitarea lui Amanvah în schimbul negocierii termenilor predării cu fratele ei.

Sikvah se ghemui și sări, escaladând peretele, folosindu-se parcă de mânere invizibile. În câteva secunde, revenise printre umbrele bârnelor.

Ușa celulei se deschise, izbindu-se, dar, deși Amanvah se afla de partea cealaltă, nu venise să îi observe eliberarea. Avea mâinile și picioarele încătușate și, după vânătăile de pe fețele paznicilor, nu acceptase cătușele de bunăvoie.

Amanvah fu împinsă în cameră, împiedicându-se de lanțuri și lovind tare podeaua. Rojer se grăbi lângă ea.

Se aștepta ca gărzile să plece, însă ei intrară în celulă: doi, patru, șase. Până la urmă, o duzină se înghesuiră în interior, până când i se păru că n-ar fi putut nici să întindă un braț fără să atingă pe cineva.

Cu toții erau paznici ai palatului, la fel ca aceia care îi atacaseră după Balul Burlacului, înarmați cu bastoane grele. Rojer le cunoștea fețele, dar nu și numele.

— Scuză-ne graba! spuse sergentul. Ministrul nu a trimis suficienți oameni data trecută, da' Janson nu face aceeași greșeală de două ori.

— Ar fi trebuit să știu că Jasin n-ar fi putut ticlui asta fără ajutor, zise Rojer.

— Jasin nu putea nici să își tragă cizmele fără ajutor, spuse sergentul. N-o să zic că vreunu' dintre noi îi simte lipsa, dar tu l-ai supărat rău pe ministru.

— Doar nu crezi că poți să mă omori chiar în catedrală și să scapi cu viață.

Sergentul râse.

— Toți ochii din oraș sunt lipiți de poartă, adorator de nisip ce ești, și nu-s demoni de partea cealaltă, ca să le poți face rău cu scripca. Nimeni nu dă o bășină pe tine sau pe curva ta krasiană. Gărzile tale tremură jos, gata să se baricadeze în cripte, dacă krasianii rup poarta.

Își înclină capul, privind-o cu lăcomie vădită pe Amanvah. Mătăsurile robei i se lipiseră de curbe.

— Nu că te-aș învinui, adăugă el. Poate că băieții se pot distra puțin înainte să vă înghesuim pe amândoi prin ferestruica aia.

— Nu! strigă Rojer.

Sergentul râse iar.

— Nu-ți face griji că te lăsăm pe dinafară, băiete. Am câțiva aici care-o să fie mai interesați de curul tău decât de al ei. În fond, e o casă sfântă.

O ceață îi acoperi gâtul, de parcă ar fi fost acoperit de o umbră, însă apoi căzu pe spate, cu sângele țâșnind. Sikvah sări ca o muscă prin încăpere, înjunghiind un alt bărbat în beregată, apoi folosindu-se de el ca de o platformă de lansare înapoi în umbrele de deasupra.

— Pe noapte, ce Miez a fost și asta? strigă unul dintre paznici.

Cu toții priveau acum în sus, uitând de Rojer și de Amanvah.

— Ești bine? o întrebă Rojer.

— Nu, răspunse Amanvah. Am ajuns la capătul răbdării.

Ceva din cuvintele el fu mai înfricoșător decât tot ce spusese vreodată înainte.

O altă încețoșare și Sikvah căzu de sus ca un demon al lemnului, înjunghiind un alt bărbat în piept. Mai ucise doi în haosul care urmă și dispăru iar printre bârne.

— Asta-i, eu am zburat de aici! spuse unul dintre bărbați.

El și alți doi o luară la goană spre ușă, dar aceasta se închise, trântindu-se.

— Janson îi vrea morți! lătră o voce de partea cealaltă. Dacă vreți ușa deschisă, terminați treaba!

Bărbații se întoarseră, furioși, dar Sikvah căzu ca un păianjen peste cel din centru, zdrobindu-i coloana. Lovi podeaua cu un salt, folosindu-se de recul pentru a-și împlânta ambele cuțite în piepturile celor doi oameni de o parte și de alta.

— E cealaltă! strigă un paznic, și trei dintre cei patru rămași săriră spre ea, agitându-și măciucile.

Al patrulea scoase un cuțit, sărind în schimb spre Rojer și Amanvah. Rojer încercă să o tragă la o parte, însă lanțul care îi lega picioarele era scurt și ea se împiedică din nou. Rojer schimbă direcția, atacând și lovindu-l cu putere pe atacator în vintre, așa cum învățase la *sharusahk*.

Dar piciorul lui se lovi de armură și simți că pocnește ceva. Durerea înflori. Urletul lui fu întrerupt când paznicul îl dădu la o parte cu bastonul, ridicând cuțitul să-i dea lovitura de grație lui Amanvah.

— Nu!

Rojer nici nu se gândi, când sări în calea cuțitului, apărând trupul lui Amanvah cu al lui.

Simți lovitura în spate și, dintr-odată, din piept îi ieși o bucată ascuțită de metal, iar cămașa i se înroși în jurul ei. Nu simți nicio durere, ci doar răceala metalului dinăuntru și înțelese, ca de la mare distanță, ce se petrecuse.

Amanvah înțelese și ea. I-o citi în ochi, în frumoșii ei ochi căprui, mereu atât de calmi, acum măriți de groază.

Simți o smucitură și mâna atacatorului se desprinde de pe mânerul cuțitului. Se prăbuși mort, pe podea, lângă Rojer.

Sikvah începu să jelească, dar, la fel ca durerea, o percepu ca de la mare depărtare. A doua lui soție îl ridică de lângă Amanvah, cu blândețe, ca pe un copil.

— *Chin* mi-au luat săculețul cu *hora*! se răsti Amanvah. Nu am cu ce să lucrez!

Sikvah își smulse colierul de la gât.

— Uite! *Hora*!

Amanvah încuviință, mișcându-se iute să blocheze fereastra. Sikvah îl așeză pe Rojer pe pat, încetișor, apoi își scoase toate bijuteriile glifate, zdrobindu-le cu mânerul cuțitului. Îi confereau puteri incredibile, însă ea le distruse fără să stea pe gânduri pentru el.

Era un act de iubire atât de prețios, încât ochii lui Rojer începură să lăcrimeze. Voia să îi spună să se oprească, fiindcă nu avea să îl salveze, iar ea avea nevoie de putere în zilele și nopțile ce vor veni.

Amanvah fu din nou alături de el, tăindu-i hainele de parcă n-ar fi avut un cuțit prin inimă. De parcă ar mai fi putut face ceva. Murea. Murea și lăsa atât de multe lucruri neterminate…

Pe masa lui de scris se afla o pensulă subțire, iar Amanvah se folosi de sângele lui ca să scrie glifele, lucrând rapid, în timp ce lichidul continua să se adune și să îmbibe cârpa pe care i-o presase peste rană.

În câteva clipe ridică *hora* și o strălucire caldă îi cuprinse pieptul, aducând cu ea o euforie care îi sufocă durerea. Amanvah o privi pe Sikvah.

— Scoate lama ușurel, sora mea! Magia trebuie să îi repare organele, pe măsură ce o tragi afară.

Sikvah încuviință, iar Rojer simți lama mișcându-se, centimetru cu centimetru, trăgând și tăind din nou pe dinăuntru.

O simți, cu trupul zbătându-se, însă fără nicio durere, de parcă trupul lui ar fi fost un actor care mima scena morții.

Oasele din pumnul lui Amanvah se sfărâmară, iar Sikvah scoase afară și ultimii centimetri de cuțit, în grabă, apăsând imediat o cârpă peste rană.

Amanvah îi inspectă spatele.

— Coloana îi este intactă. Dacă aș coase rana…

Dar Rojer simțea arsura din interior și bătăile agitate ale inimii. Se întoarse ca să le privească.

— C…

Sunetul îi ieși de pe buze cu un balonaș de sânge, care se sparse și o stropi pe Amanvah în față, însă ea nu tresări. Sângele lui se făcu una cu lacrimile ei. Se opri și își adună forțele.

— Continuați să cântați!

Cuvintele părură un icnet, iar el căzu pe spate, zbătându-se doar să respire. Avea atât de multe de spus! Soțiile lui îi apucară fiecare câte o mână, iar el le strânse cu toată forța.

— C… Continuați să învățați. Voi… și pe alții.

Privi într-o parte.

— Kendall…

— Bărbate? întrebă Sikvah, iar el se scutură, dându-și seama că aluneca ușor.

Întunericul se închidea în jurul lui, reducându-i vederea la un vârf de ac, cu o luminiță în capăt, pe care voia să o urmeze.

— Dați-i lui Kendall scripca mea!

•

Leesha se grăbi spre ferestrele de la nord ale casei porții, rugându-se ca grilajul să fi fost închis la timp, dar, în schimb, văzu poarta scuipând un șir nesfârșit de krasiani. Șuvoiul se despică în jurul fântânii, iar sute și mii de războinici urlând, cu sulițe lungi, coborâte ca niște lăncii, galopară spre cele câteva Sulițe de Munte care păzeau drumurile.

Spre meritul lor, soldații din garda prințesei nu rupseră rândurile, ci își ținură mânerele sulițelor întinse în fața lor, de parcă o suliță ar fi putut ține departe două tone de cai în galop.

Căpitanul Burz își ridică propria armă, când avalanșa se revărsă peste ei. În ultima clipă își coborî sulița, cu un strigăt.

Întreaga curte erupse în sute de explozii, ca o cutie de artificii aruncate în flăcări. Aerul se umplu de fum, iar șarja krasianilor se opri la fel de brusc ca un demon care dădea de glife.

Caii nechezară, unii dându-se înapoi atât de repede, încât căzură pe spate, iar alții se prăbușiră în plină goană, aruncându-și călăreții, care se zdrobiră de dale.

Cavaleria krasiană nu avu timp să se retragă. Cei din spate se izbiră de rândurile din față, rupând oase și vârând neputincioși sulițele coborâte în spatele camarazilor. De sus, Leesha văzu impactul ajungând până la caii aflați în plin atac, până când își pierdu din forță.

Se scurse o clipă, apoi *Sharum* se scuturară și își reveniră. Unii cai săriră înapoi în picioare, cei mai mulți fără călăreți. Mulți rămaseră jos. Domnea confuzia.

KA-CHAK!

Sulițele de Munte acționară o manetă pe armele lor și le lăsară din nou în jos, dezlănțuind o nouă explozie letală în mijlocul haosului.

Secretele focului, își dădu seama Leesha. Știuse că Euchor le stăpânea, văzuse planurile pentru armele pe care le foloseau acum Sulițele de Munte.

Dar nu își imaginase niciodată că ar fi suficient de nebun încât să le folosească sau că puteau fi produse în masă atât de repede.

Le avusese de la început. Gândul o înghețã, dar avea sens. Euchor își dorise mereu să devină regele Thesei. În fond, Miln fusese cândva capitala națiunii.

KA-CHAK!

Acum, inamicul era disperat: cei în putere încă își îndemnau caii și se îndreptau înapoi spre poartă. Jumătate dintre Sulițele de Munte traseră iar, apoi începură să reîncarce, în timp ce cealaltă jumătate trăgeau și ei.

După ce reîncărcară cu toții, Sulițele de Munte avansară. În spatele lor, îi urmară mii de oamenii, unii înarmați doar cu unelte grele. În luptă deschisă, acești oameni nu erau deloc potriviți, însă deveneau ideali pentru strivit capete și tăiat beregate, în timp ce avansau printre dușmanii răniți. Leesha îi privi la lucru și vomită pe geam, stropind turbanul unui *Sharum* care fugea.

Sulițele de Munte recucerîră casa porții în câteva minute, urcând în grabă pe ziduri și răspândindu-se, în timp ce reîncărcau cu o precizie exersată.

Forțele inamice erau în neorânduială, cavaleria retrăgându-se în goană, printre rândurile de infanterie care le urmaseră. Mehndingii păreau confuzi, nesiguri încotro să își îndrepte focul și poate întrebându-se dacă era cazul să fugă și ei.

Momentul acela de confuzie fu tot ce aveau nevoie Sulițele de Munte. Deschiseră focul asupra echipelor care animau catapultele și scorpionii; nici chiar lemnul sau oțelul forjat al scuturilor nu le serviră de protecție. Fură distruși, prăbușindu-se, sfâșiați și însângerați, peste mașinăriile lor.

Sulițele de Munte reîncărcară iar. Cinci sute de bărbați, fiecare cu câte trei focuri din armele lor, și deja reîncărcaseră de câte ori… de patru? Leesha trebui să se prindă de pervaz, când vomită iar.

— E timpul să ne întoarcem la palat, maestră, spuse Wonda, când o duzină de Sulițe de Munte reușiră în sfârșit să treacă pe lângă arcașii uluiți și să se poziționeze la ferestre.

Leesha încuviință și o luă la goană spre ușă, însă nu reuși să ajungă suficient de repede să evite tresăririle provocate de o nouă șarjă a armelor de foc.

Când ajunseră înapoi în iatacurile Leeshei, aceasta era palidă și trasă la față. Știa că ar fi trebuit să o găsească pe Araine și să îi dea raportul, dar nu părea să aibă rost. Krasianii fuseseră respinși și întregul oraș avea să o știe în curând.

Oroarea scenelor continua să i se deruleze în minte. Sulițe de Munte, trăgând spre spatele krasianilor care fugeau. Bâte care le terminau cu brutalitate treaba.

Trupuri sfâșiate de artificiul aruncat de ea.

Era oare mai bună decât Euchor? Ea susținuse ani buni motivele pentru care Culegătoarele de Ierburi păstrau secretele focului, dar, când se aflase cu adevărat la ananghie, nu ezitase să-l folosească pentru a ucide. Era o Culegătoare de Buruieni. O ucigașă, nu o vindecătoare.

Wonda își păstră arcul în mână chiar și când trecură pe coridoarele din aripa femeilor. Nimeni nu le opri. Cele două erau murdare și miroseau a sânge și a fum, însă ușor de recunoscut pentru oricine.

Wonda deschise ușa și tot ce văzu Leesha fu ușa interioară către dormitorul ei. Se îndreptă direct spre ea.

Dar, în clipa în care Wonda închise ușa, icni. Leesha se întoarse și o descoperi pe podea, cumva prinsă ca într-o menghină de micuța Sikvah. În jurul ei, se scotocise peste tot.

Amanvah apăru în fața ei.

— Unde sunt?

— Unde sunt ce? întrebă Leesha.

Kendall ieși din camera Wondei.

— Nu-s aici!

— Hei! strigă Wonda, de unde o ținea Sikvah.

— Scuze, Won! spuse Kendall, ridicând din umeri.

— Unde mi-ai ascuns săculețul cu *hora*? se răsti Amanvah, atrăgând atenția Leeshei înapoi la ea.

Nu așteptă un răspuns, ci începu deja să scotocească în buzunarele șorțului Leeshei.

— Ia-ți mâinile de pe mine!

Leesha încercă să o împingă, însă Amanvah se feri cu ușurință, ridicând ochii doar cât să-i aplice Leeshei o lovitură scurtă în umăr. Mâna îi înțepeni, o clipă, apoi fu străbătut de furnicături. Avea să-și revină curând, însă acum atârna moale și nefolositoare.

— Aha! făcu Amanvah, ridicându-și săculețul cu *hora*.

Îi întoarse apoi spatele Leeshei, de parcă nu ar mai fi contat.

— Kendall! Sikvah! țipă ea.

Sikvah îi dădu drumul Wondei, iar femeile o urmară ascultătoare, când Amanvah se îndreptă spre dormitorul Leeshei. Abia atunci văzu Leesha că roba de un alb imaculat a tinerei *dama'ting* era înmuiată în sânge.

Wonda se ridică într-o secundă, cu cuțitul lung în mână. Leesha ridică un braț să o oprească.

— Ce s-a întâmplat?

Amanvah se uită în spate.

— Vino să fii martoră, fiică a lui Erny! Te privește și pe tine.

Leesha și Wonda schimbară o privire îngrijorată, însă o urmară cu atenție.

Sikvah răsturnase patul, eliberând podeaua și blocând cu saltelele ferestrele cu draperii groase. Leesha își puse lentilele glifate, după ce se închise ușa, lăsându-le pe toate în beznă.

Amanvah îngenunche în centrul încăperii, scăldată în lumina roșiatică a zarurilor. Era acoperită de sânge, însă nu părea să fie al ei. Apucă un colț de robe și stoarse, iar mâna i se înroși. Strecură *alagai hora* în mâna aceea și începu să le rostogolească în palmă, umplându-le de sânge.

— Al cui sânge este? întrebă Leesha, cu ghearele groazei înfigându-i-se în stomac.

Copilul se zbătea de parcă ar fi vrut să iasă cu forța.

— Everam, Creator al Raiului și al Alei, Dătător de Lumină și Viață, fiul tău binecuvântat, Rojer, fiul lui Jessum al Hanurilor din Podul peste Fluviu, ginerele lui Shar'Dama Ka și onorabilul meu soț, a fost ucis.

Gâtul Leeshei se strânse când auzi cuvintele și crezu că urma să se sufoce. Rojer? Mort? Imposibil.

Gândurile sale se întrerupseră când Amanvah continuă.

— Unde trebuie să îl aștepte Sikvah pe cel răspunzător, astfel încât răzbunarea noastră să fie iute și să-l trimitem în fața dreptății Tale nemărginite?

Magia izbucni când zarurile fură aruncate și săltară după modelul sorții. Leesha nu credea că mesajele erau trimise din Rai, însă nu putea nega faptul că *alagai hora* aveau o putere imensă.

Amanvah studie simbolurile o clipă, apoi o privi pe Sikvah.

— Spălătoria de pe coridorul de sud-est, etajul al patrulea.

Sikvah încuviință și dispăru. În vederea glifată, aura ei se schimbă și deveni un văl de energie, amestecându-se cu împrejurimile asemenea unei Mantii a Invizibilității. Alunecă din încăpere într-o ceață vagă, reușind să nu lase nicio urmă de lumină să pătrundă.

— O să ucidă pe cineva? întrebă Leesha, apucând-o pe Amanvah de încheietură, când aceasta își aduna zarurile pentru a arunca iar.

Amanvah strânse zarurile în pumn și își roti încheietura, iar mâna Leeshei se răsuci atât de tare, încât ea se gândi că se va rupe. Durerea intensă nu îi mai permise să gândească.

— Să nu mă atingi! spuse Amanvah, apoi îi dădu drumul și o împinse înapoi.

Wonda făcu un pas în față, însă Amanvah o opri din priviri.

— Da, continuă ea. Sikvah face întocmai ce ar fi trebuit să îi poruncesc să facă acum multe luni, să distrugă dușmanii fiului

lui Jessum. Este vina mea, iar acum onorabilul Coliv și binecuvântatul Rojer străbat drumul singuratic împreună.

— Amanvah, zise Leesha, dacă cineva l-a ucis pe Rojer, putem spune...

Amanvah sâsâi, întrerupând-o.

— M-am săturat să aștept după dreptatea voastră *chin* coruptă, în timp ce dușmanii noștri lovesc iar și iar. Nu am nevoie nici de ajutorul, nici de permisiunea lor ca să-mi răzbun soțul.

— Și să ai aceeași soartă? întrebă Leesha. Nu pot să te ajut, dacă poruncești să fie ucis omul acesta.

Amanvah îi aruncă o privire cumplită.

— Ba poți și o vei face, spuse arătând spre burta Leeshei. Copilul tău are veri care cresc chiar acum în pântecul meu și al lui Sikvah. Sunt copiii fiului lui Jessum, legați prin sânge de al tău. Vrei să îi încredințezi justiției *chin*?

Leesha o privi lung, știind că fusese înfrântă, dar detestând să o recunoască.

— În Miez cu tine, nu!

•

Leesha nu avu nevoie să plângă prefăcut când îl văzu pe Rojer coborât din turn. Crezuse că nu mai avea lacrimi, după masacrul din curte, dar să-și vadă prietenul, palid și plin de sânge, le făcu să curgă iar. Așteptase prea mult, crezând că Rojer era în siguranță în Turnul de Miazănoapte. Amanvah avea dreptate: ar fi trebuit să insiste mai mult.

— Rojer mort în turn, spuse Araine mai târziu, la ceai. Janson găsit înjunghiat în latrină.

— Amândoi la câteva ore distanță unul de celălalt, remarcă Lorain, chiar sub nasurile noastre.

— Să nu uităm de duzina de paznici ai palatului! aminti Leesha. Dintre care unul mi-a ucis prietenul, în celulă, după ce fuseseși de acord cu eliberarea lui. Erau oameni care depindeau de Janson pentru porunci și simbrie. De ce erau înghesuiți doisprezece oameni înarmați în celula lui Roger?

— Sunt convinsă că nu am habar, zise Araine. Ce știu este că sunt morți. Sunt gărzi ale palatului, Leesha. Gărzile *mele*. Sunt morți, iar Amanvah a dispărut.

— Poate că fratele ei a trimis oameni să o salveze, în timp ce noi eram distrași pe zid, spuse Leesha, iar ei au profitat de ocazie și s-au debarasat de un ministru periculos.

— Sau poate că vrăjitoarea a reușit să strecoare niște oase de demon, comentă Lorain.

Leesha încuviință.

— Poate. Sau poate că există și alte explicații. Oricum, ce s-a făcut e bun făcut și aș prefera să lăsăm totul în urmă.

— Cum poți spune una ca asta? întrebă Araine. Nu vrei dreptate pentru scripcarul tău? Nu îți pasă?

— Acel *scripcar* a salvat mai multe vieți decât au luat Sulițele de Munte, se răsti Leesha. A fost cel mai bun prieten al meu pe lume, iar inima mea s-a frânt când am aflat că s-a prăpădit.

Se apleacă în față, încruntată și adăugă:

— Dar am privit suficient acest ciclu. Acum doi ani, Jasin Sunet Aurit l-a ucis pe maestrul Arrick și l-a trimis pe Rojer în infirmeria mea. Apoi, Jasin a încercat să-și termine treaba și Rojer a fost aruncat în închisoare fiindcă s-a apărat. Acum, Rojer a murit, probabil ucis din porunca lui Janson, care e mort și el. De cât de multe morți mai e nevoie să se sfârșească totul?

Clătină din cap.

— Nimic nu mi-l poate readuce pe Rojer, așa că nu îmi doresc nimic mai mult decât să îl duc înapoi în Văiugă și să-l îngrop în liniște.

— Poate că tu te bucuri de luxul de a lăsa lucrurile în pace, zise Lorain, aflându-te la o săptămână de drum călare spre sud. Dar crima s-a petrecut aici. Ucigașul trebuie găsit, iar trupul lui Rojer este o dovadă.

Leesha își pierdu vizibil răbdarea, lovind cu ceșcuța în masă, atât de tare, încât se vărsă. Era doar o scenă, dar se gândi că Rojer ar fi fost mândru de reușita ei teatrală.

— Inacceptabil. Oamenii mei și cu mine am fost ținuți prizonieri în Angiers. Baronul Cutter va ajunge curând în oraș, cu mii de Tăietori. Când va fi aici, va avea întrebări despre cum a fost ucis prietenul lui cel mai bun cât se afla în grija voastră și, într-un fel sau altul, *va pleca*.

— Este o amenințare? întrebă Lorain.

— Este un fapt, spuse Leesha.

Lorain clătină din cap.

— Angiers nu mai este slab…

— Să nu crezi că m-a impresionat micul tău truc, Prințesă! zise Leesha. Cunosc mai multe despre secretele focului decât tine. Ai salvat Angiers, însă ce ai dezlănțuit poate fi mai rău. Facem lucrătura demonilor pentru ei, când ar trebui să ne aliem.

Lorain pufni.

— Doar nu crezi toată povestea asta cu Izbăvitorul și Războiul cu Demonii.

— Nu cred în Izbăvitor, spuse Leesha, dar nu se poate nega că demonii ne copleșesc. Am simțit unul în minte și știu de ce sunt capabili. Noile tale arme vor fi neputincioase în fața lor.

— Asta rămâne de văzut, zise Lorain. Dar ne-am împotrivit demonilor timp de trei sute de ani. Nu noi i-am atacat primii.

Leesha încuviință.

— Cu toții am fost… compromiși de această luptă. E sânge suficient pentru mâinile tuturor.

Le privi pe fiecare, pe rând.

— Am salvat viața fiului tău, Araine! Și pe a ta, Lorain! Ambele cu riscul vieții mele și al celei pe care o port în pântec. Vă rog să ne despărțim în pace, ca aliate.

Cele două ducese se priviră cu expresii valorând cât cuvintele din câteva volume. Araine îi făcu semn Leeshei.

— Ia-i pe Rojer și pe noile tale ucenice și mergi în pace!

Noile ucenice. Jizell își închidea infirmeria, spre a-și prelua noul post de Culegătoare Regală a Ducesei-mame, și trimitea restul ucenicelor spre sud, cu Leesha, pentru a se pregăti în Văiugă. Printre aceste „ucenice” se aflau și Ducesa Melny, însărcinată, dar și – fără ca Araine să o știe – Amanvah și Sikvah.

Ducesele aveau să pună întrebări când cele două își făceau din nou apariția în Văiugă, însă acele întrebări puteau primi răspuns prin Mesager, și nu față în față. Leesha nu mai avea intenția de a părăsi vreodată Văiugă, nu fără o armată de Tăietori pe post de escortă.

31. ȘUIERĂTORUL

334 D.Î., IARNA

Abban nu mai văzuse niciodată *Sharum* fugind. Everam să-i fie martor, nu-și putea aminti s-o fi făcut vreodată. Era un lucru urât și dezorganizat, născut din panică.

Mii de *dal'Sharum*, elita forțelor lui Jayan, călăriseră în oraș. Doar o mână se mai întoarseră, strigând însângerați, abandonând lupta complet, mânându-și armăsarii înapoi pe calea pe care intraseră, fără niciun plan. Lăsaseră restul armatei, compus din echipaje de asediu, *kha* și *chi'Sharum*, precum și din garda personală a lui Jayan, confuzi, în noroiul care se crease după trecerea lor. Alții se luaseră însă după ei, abandonându-și posturile.

— Pe barba lui Everam! exclamă Abban, când imensitatea înfrângerii începu să îl trezească.

Se întoarse către Făr'-de-Urechi.

— Adu-mi cufărul!

Când *kha'Sharum* cel mut se grăbi să iasă din cort, Abban se întoarse spre celălalt gardian, fiul lui, Fahki.

— Hărțile și hârtiile, băiete, repede! Trebuie să fugim înainte…

Clapetele cortului se deschiseră brusc și înăuntru năvăli Jayan, urmat de Hasik și de doi *kai'Sharum*, Sulițe ale Izbăvitorului.

— Praful s-a ales din planul tău îndrăzneț, *khaffit*-ule! urlă Jayan.

— Planul *meu*? întrebă Abban. Eu am fost doar de acord cu înțelepciunea lui Sharum Ka. *Dama'ting* a fost cea care a părut să promită victoria.

— Lașii *chi'Sharum* se predau, spuse Hasik, aruncând o privire prin deschizătura cortului.

Ieși, iar strigătele și haosul umplură cortul, până când clapeta grea căzu înapoi la loc.

— E mai bine decât să întoarcă sulițele împotriva noastră, zise Abban. Fără pradă sau bicele *dal’Sharum* care să îi motiveze, nu au nimic de câștigat să piardă alături de noi.

— O ucid pe vrăjitoarea aia când ne întoarcem în Mărinimia lui Everam! spuse Jayan.

— De fapt, nu a mințit, remarcă Abban, adunând mai departe hârtii și îndesându-le într-un săculeț purtat de Fahki. Ți-a promis că vei distruge porțile și vei pătrunde în oraș și într-adevăr așa a fost.

— A omis partea în care oamenii mei erau măcelăriți, câteva clipe mai târziu, mormăi Jayan.

— Nu m-au interesat niciodată profețiile *dama’ting*, zise Abban. Nu spun niciodată totul.

— Nu? întrebă Hasik, intrând din nou în cort.

Jayan se întoarse spre el.

— Ce vrei să spui?

— Profețiile *dama’ting* nu sunt menite să ne spună ce dorim să auzim, zise Hasik. Trebuie să ne comunice vrerea lui Everam. Eu nu am crezut cu adevărat până astăzi.

— Pe boașele lui Everam, Șuierătorule! strigă Jayan. Ce bălmăjești acolo?

— Am întrebat-o pe *Dama’ting* Asavi dacă mă voi răzbuna vreodată pe Abban, *khaffit*-ul cel gras. Mi-a spus că va veni o zi de fum și distrugere, când Sharum Ka va pierde binecuvântarea lui Everam.

Scoase o lamă curbată din mânecă, apoi încheie:

— Și că, în ziua aceea, nimeni nu se va putea pune în calea mâniei mele.

— Ce rahat de demon crezi că faci?! Jayan scoase un fluierat ascuțit. Șuierătorule! Calm!

Cei doi *kai’Sharum* se mișcară rapid, plasându-se unul lângă altul în fața lui Jayan, cu armele pregătite.

Hasik atacă fără teamă, cu chipul împietrit, când pară o lovitură de suliță și lovi cu putere scutul unuia, azvârlindu-l pe podea până la masa lui Abban, unde ateriză într-o învălmășeală de hârtii.

Hasik se mișcă, înainte ca al doilea *kai’Sharum* să-și poată schimba poziția. Se roti, izbind cu pumnalul curbat la subrațul războinicului, unde exista o cusătură mică a armurii de sticlă impenetrabile pe care o purtau toate Sulițele Izbăvitorului.

Jayan își lansă propriul atac înainte ca Hasik să își poată retrage cuțitul. Aruncă o suliță către gâtul lui lipsit de protecție. Hasik văzu mișcarea și se aplecă, evitând-o. Atinse doar coiful de sub turbanul său și îi smulse o bucată de ureche.

Hasik râse, prinzând mânerul suliței chiar sub cap și trăgându-l într-o parte, în timp ce lovi cu putere, cu pumnul încă strâns în jurul mânerului dur al cuțitului. Nasul lui Jayan se boți și el căzu pe spate, în nesimțire.

— Fugi, tată! strigă Fahki, vârându-i săculețul în mâini și îndreptându-l spre ieșire.

Intențiile sale erau bune, însă băiatul era tot un idiot, continuând să împingă chiar dacă piciorul olog al lui Abban cedase. Căzu pe podea, iar Fahki ateriză deasupra lui.

Sulița Izbăvitorului care supraviețuise se ridicase iar în picioare, într-un nor de hârtii plutitoare. Își pierduse sulița, însă scoase un cuțit ca al lui Hasik și, cu scutul în față, atacă.

Scutul ar fi trebuit să reprezinte un avantaj puternic într-o luptă de cuțite, însă Hasik fentă o împunsătură, apoi renunță la pumnal, desfăcându-și brațele și prinzând scutul cu mâinile. Răsuci, ridicând cu o forță sălbatică. *Kai* fu aruncat peste Hasik, iar Abban auzi pocnetul brațului său la apogeul zborului.

Ateriză pe spate, iar Hasik îi rupse fără niciun efort cealaltă încheietură, luându-i cuțitul pentru a-l înlocui pe al său. Cu bărbatul încă întins, îl apucă de platoșă și trase, făcând să pocnească prinzătorile și descoperindu-i pieptul pentru o lovitură de cuțit.

Piciorul lui Abban era cuprins de durere, însă îl ignoră, trăgând tare atât de Fahki, cât și de cârjă, ca să se ridice în picioare.

Jayan mârâi, împingându-se într-un braț.

— Șuierătorule, ce…?

Hasik sări, vârându-și cuțitul în gura lui Jayan. Fața lui era schimonosită ca a unui demon, când împinse lama curbată în sus, prin creierul primului fiu al Izbăvitorului.

— Numele meu!

Hasik scoase lama și o vârî iar. De data asta, alunecă ușor până la plăsele.

— Nu este!

Trase lama afară și înjunghie a treia oară.

— Șuierătorul!

Atunci se întoarse Făr’-de-Urechi. Mutul se afla la intrarea cortului, ținând cufărul cu comori al lui Abban.

Abban nu spuse nimic, ci doar își ridică mâna în semnul pentru a ucide, cu degetul mare îndreptat spre Hasik.

Pe tăcute, ca un demon al vântului care plonjează în zbor, Făr’-de-Urechi făcu trei pași grăbiți înainte. Plin cu aur, cufărul cântărea vreo sută de kilograme, însă Făr’-de-Urechi îl ridică ușor deasupra capului și îl aruncă și-l lovi pe Hasik, răsturnându-l de pe trupul fără viață al lui Jayan.

Protejat de propria sa armură de sticlă, Hasik nu se rănise grav, însă se împletici pe picioare, dezechilibrat, în timp ce Făr’-de-Urechi acoperi distanța dintre ei, apucându-l pe Hasik și doborându-l iar.

— Repede, băiete! strigă Abban, șchiopătând spre ieșire. Haide!

Cei doi combatanți se rostogoliră pe podea. Făr’-de-Urechi, mai greu, dobândi controlul, ajungând deasupra și blocându-i cu un genunchi mâna în care Hasik avea un cuțit. Îi puse cealaltă mână jos, din încheietură, lovindu-l peste față cu mâna liberă. Erau lovituri teribile, puternice, însă Abban îl privise pe Hasik luptându-se la cozile pentru mâncare încă de când erau băieți în *sharaj* și știa că nu se va sfârși aici.

Una dintre lovituri îi izbi capul lui Hasik într-o parte, iar el mușcă tare mâna pe care o folosea Făr’-de-Urechi ca să-l țină. Uriașul nu putea vorbi, însă răcnetul lui aton de durere fu teribil, un strigăt ca de animal, lipsit de umanitate.

În clipa în care strânsoarea slăbi, Hasik își eliberă mâna, tăind strigătul mutului cu un pumn în beregată. Se rotiră, ajungând el deasupra, și îl văzu pe Abban apropiindu-se de clapeta cortului.

— Nu și de data asta, *khaffit*-ule! strigă Hasik, aruncând cuțitul.

Abban își ridică brațele, însă lama nu fusese țintită spre capul sau spre pieptul său. Se afundă în coapsa piciorului său sănătos, iar Abban căzu iar, strigând.

— Tată! strigă Fahki, grăbindu-se spre el.

— Fugi! îi spuse Abban. Găsește războinici și spune-le că Hasik l-a ucis pe Sharum Ka.

— Nu te părăsesc! spuse Fahki, ghemuindu-se și încercând să îl ridice pe Abban în picioare.

Sângele fierbinte îi curgea pe picior, însă Abban scrâșni din dinți și își înfipse piciorul în pământ, sprijinindu-se greu în cârja lui cu cap de cămilă. Strigă după ajutor, însă în haosul de afară nu îl auzi nimeni, prin pereții din pânză groasă.

Hasik și Făr'-de-Urechi erau acum în picioare, făcând schimb de lovituri menite să dogească și să ucidă. Făr'-de-Urechi abia dacă mai rezista. Fețele lor erau însângerate și începeau să se umfle. Unul din ochii uriașului se umpluse cu sânge, iar nasul lui Hasik se aplatizase, zdrobit.

Dar el zâmbea. Armata lor era distrusă, Jayan, mort, iar Hasik se lupta pentru viața lui, însă eunucul cel brutal zâmbea așa cum Abban nu îl mai văzuse vreodată.

Abban încercă să facă un pas, dar chiar și cu Fahki susținându-l, durerea era de nesuportat.

Hasik reuși să treacă de garda lui Făr'-de-Urechi, prinzându-l… de urechi. Trase cu putere și izbi cu vârful coifului în fața uriașului. Țepușa făcu o gaură zimțată în fruntea mutului.

Uriașul îl împinse pe Hasik cu putere, apoi urlă, ținându-se de cap.

— Asta cauți? râse Hasik, ridicând urechea pe care i-o smulsese. Acum, chiar că *ești* fără de urechi!

Uriașul reveni, pentru prima dată furios. Loviturile sale de pumn ar fi dărâmat o cămilă, dar Hasik le pară ușor, apropiindu-se și lovindu-l în stomac. Făr'-de-Urechi fu izbit de stâlpul din centrul cortului, care se rupse în două și făcu să se prăbușească acoperișul.

Abban scrâșni din dinți și se îndreptă spre ieșire, cu toată forța. Un pas. Doi. Dar nu fu suficient, fiindcă Hasik apăru din vălmășagul de pânze.

— Treci în spatele meu, spuse Abban, apucându-l pe Fahki de braț și trăgându-l din calea lui Hasik. Pe mine mă vrea.

— Nu-l las să…, începu Fahki, plasându-se în fața tatălui său.

— Nu fi idiot! îl întrerupse Abban. Nu ai cum să-i faci față.

— Ar trebui să-ți asculți tatăl, spuse Hasik zâmbind. Fugi și lasă-ți tatăl în voia sorții.

Ochii lui se îndreptară spre sulița lui Fahki când spuse:

— Sau ți-o trag cu propria ta suliță!

— Așa cum ți-a făcut ție Shar'Dama Ka? întrebă Abban.

Zâmbetul se șterse de pe fața lui Hasik, iar Abban împinse cârja și apăsă capul cămilei, din care ieși un electrum de trei

centimetri. Lama era otrăvită cu venin de aspidă de tunel, cea mai cumplită dintre otrăvurile cunoscute.

Dar Hasik se mișcă mai repede decât credea să fie posibil, apucând piciorul cămilei de la baza cârjei și dând lama la o parte. O smulse din mâinile lui Abban, trimițându-l pe *khaffit* cât colo, și o rupse pe genunchi.

Fahki strigă și atacă, lovind cu sulița. Se descurca binișor, însă era doar un băiat, iar Hasik, unul dintre cei mai pricepuți ucigași din câți existau. Dădu la o parte vârful suliței cu lama cârjei, lovind în același timp genunchiul lui Fahki, din lateral. Băiatul urlă și căzu în genunchi, folosindu-se de suliță ca de un sprijin.

Hasik îi lovi sulița, ghidând căderea cu lovituri de picior și cârjă, pentru a-l rostogoli pe băiat pe spate.

Apoi, Hasik înfipse lama din electrum a cârjei în dosul lui Fahki. Otrava își făcu repede efectul: Fahki fu scuturat de convulsii, iar gura i se umplu de o spumă albicioasă.

— Mi-ai luat tu mădularul, dar tot mă descurc, îi spuse Hasik lui Abban.

Zâmbea din nou.

Se auzi un foșnet de pânză și un strigăt aton, când Făr’-de-Urechi se eliberă din încurcătura de material și se aruncă asupra picioarelor lui Hasik.

Fu doar un avantaj de moment. Hasik avea ambele brațe libere, iar în cădere îl lovi continuu pe mut în ochi și în gât cu pumnii. Loviturile deveniră și mai grele când cei doi căzură la podea, și, în cele din urmă, mutul rămase nemișcat.

— Nu va mai exista cale de întoarcere, îl avertiză Abban, când Hasik se ridică pentru ultima dată. Damajah te va găsi. Viața ta s-a încheiat.

Hasik râse.

— Viață? Care viață? Nu mi-a rămas nimic, *khaffit*-ule! Te-ai ocupat tu de asta. Nimic, doar umilința de zi cu zi.

Zâmbi.

— Umilință și răzbunare!

— Atunci, ucide-mă și să terminăm cu asta! spuse Abban.

Hasik râse și gesticulă cu pumnul.

— Să te ucid? Ah, *khaffit*-ule, nu te voi ucide.

32. NOAPTEA *HORA*

334 D.Î., IARNA

— Atacul s-a încheiat! le spuse Melan clericilor. A fost un măcel.

Ashia privi cum bărbații lăsară capetele în jos și începură să se foiască. Veștile sosiseră cu o zi în urmă. Jayan își luase mai toată armata și pornise spre miazănoapte, să atace Angiers, depășindu-și cu mult autoritatea de Sharum Ka. Clericii imploraseră continuu *dama'ting* să își arunce zarurile. Dacă Jayan reușea, așa cum era și probabil, cu siguranță urma o mutare către Tronul de Cranii.

Damajah se săturase de purtarea lor dramatică. Se retrăsese în iatacurile ei, văzându-și de propriile previziuni și lăsând-o pe Melan să se descurce în locul ei.

Dama'ting spori și ea drama, aruncând zarurile strălucitoare din ruina distrusă a mâinii sale drepte. Se șoptea în Palatul Dama'ting că ar fi fost forțată să își țină primul ei set de zaruri, imperfect, sub razele soarelui, care o arseseră până la os. Melan își lăsase unghiile lungi și, împreună cu cicatricile dure și topite ale mâinii, arătau ca niște gheare de *alagai*.

Zarurile *dama'ting* fuseseră stoarse toată dimineața de întrebările nesfârșite ale clericilor, fără nicio noutate. Așteptaseră deci să apună soarele ca să-și încerce iar norocul.

Ashia era singura femeie prezentă în încăpere, alături de Melan, însă nimeni nu protestase. Soțul ei își dorea tot mai mult prezența ei, în ultima vreme. Asome era teribil de agitat și ajunsese să se bazeze pe susținerea ei, în ultimele zile. Era încă *push'ting*, însă, de când se culcaseră împreună, ca soț și soție, Ashia începuse să spere că ar putea găsi o cale de a-și păstra uniunea pe tărâmul Alei, fără să își transforme viețile în abisul lui Nie.

— A reușit? întrebă Ashan cu vocea gâtuită. Jayan a capturat Fortul Angiers?

Era o întrunire restrânsă a curții, numai cu clericii cei mai înalți în rang. Ashan ședea pe Tronul de Cranii; *Damaji* și cu fiii

dama ai Izbăvitorului, la baza estradei, o încadrau pe Melan, îngenuncheată pe pânza pentru zaruri.

— Nu ar fi o surpriză, rânji Damaji Ichach. *Chin* sunt slabi.

Melan se apleacă mai aproape, înclinând capul în timp ce continua să analizeze modelul.

— Nu. *Dal'Sharum* au fost înfrânți. Sunt în retragere. Primul născut al Izbăvitorului este mort.

Urmă o tăcere uluită. Nimeni dintre *Damaji* nu își dorise ca tânărul și impulsivul Jayan să mai dobândească o victorie atât de repede. Dar alternativa era prea cumplită pentru urechile lor. *Dal'Sharum*, înfrânți? Fiul Izbăvitorului, ucis? De *chin*?

Victorie după victorie sub Shar'Dama Ka conferise un soi de mândrie națională poporului, care, pentru prima dată, după multe secole, începuse să depășească granițele triburilor. Aveau sentimentul că erau cu toții aleșii lui Everam, cei care credeau în Evejah, și că era *inevera* ca *chin* să fie înjugați și supuși legilor lor.

Era Sharak sub Soare, Războiul la Lumina Zilei, care avea să unească întreaga umanitate pentru Sharak Ka.

Înfrângerea era de neconceput.

— Ești sigură? întrebă Asome.

Melan încuviință.

— Poți pleca, continuă el, iar femeia își adună zarurile în săculețul cu *hora* și începu să își împăturească pânza.

— Mai stai! porunci Ashan. Mai am întrebări.

Melan termină de împăturit pânza și se ridică din nou în picioare.

— Iertare, Andrahule, însă Damajah mi-a poruncit să alerg la ea de îndată, cu orice vești.

Se întoarse să plece.

Ashan deschise gura să protesteze la lipsa de respect, însă Asome interveni, înainte ca el să deschidă gura, pășind chiar în fața treptelor tronului.

— Las-o pe Melan să meargă la mama, unchiule! Avem multe de discutat și nu privesc *dama'ting*.

Ashan îl privi curios, iar Asome se înclină.

— Iertare, onorabile Andrah, dar sub conducerea ta s-a ajuns în punctul acesta! Jayan nu ar fi îndrăznit un asemenea atac nesăbuit, dacă tatăl meu s-ar fi aflat pe tron. Este un semn clar că lui Everam îi displace purtarea ta.

Se întoarse și mătură încăperea cu privirea, uitându-se în ochii celorlalți.

— Este timpul să acceptăm că tata nu se mai întoarce, continuă el. Cu fratele meu mort, este *inevera* ca eu să stau pe Tronul de Cranii, în locul lui.

Se uită la Ashan, apoi spuse:

— Este dreptul tău să încerci să mă împiedici. Doar să știi că, dacă o vei face, moartea ta nu va fi onorabilă.

Ashan se încruntă.

— Asta doar dacă reușești să mă ucizi, băiete! Dar, mai întâi, trebuie să vezi dacă *Damaji* îți dau cale liberă.

— Așa este.

Asome încuviință, întorcându-i spatele lui Ashan și se îndreptă spre ceilalți.

— *Damaji*! Arătați-vă!

Ca unul, frații săi *dama* făcură cu toții un pas înainte și se înclinară deodată, apoi se întoarseră să-și privească *Damaji*.

— Iertare, onorabile *Damaji*, spuseră ei într-un glas, dar trebuie să te provoc la luptă pentru conducerea tribului. Este dreptul tău să îmi refuzi provocarea, însă, dacă o faci, moartea ta nu va fi onorabilă.

— Revoltător! strigă Ichach. Gărzi!

Asome zâmbi.

— Nu te poate auzi niciun paznic, *Damaji*. Melan a sigilat încăperea cu glife ale tăcerii și a blocat ușile.

Ashia și Asukaji erau o insulă de pace în mijlocul tensiunii bruște, când bărbații adoptară poziții de luptă. Ea încremenise, neștiind ce să facă. Asome plănuise lucrurile, însă fără știrea ei.

Dintr-odată, *Las-o pe Melan să meargă la mama* căpătă un ton rău-prevestitor. Se întoarse spre Asukaji, cu o privire întrebătoare, chiar când fratele ei îi aruncă garota în jurul gâtului. Fu rapidă, însă nu suficient de rapidă. El își încrucișă pumnii, strângând cu putere, în timp ce dansa în spatele ei.

Ashia se înecă, iar capul îi fu tras într-o parte, dar se lăsă moale, se aplecă în față, înfipse un picior în podea și lovi cu celălalt în spate – o lovitură scorpion la ceafă.

Fratele ei rezistă, dar Ashia reuși să își vâre un deget sub lațul din jurul gâtului ei, inspirând o dată, cu greu.

Sufocare. Într-un final, se ajungea mereu la sufocare.

Continuă să lovească din picioare și coate, țintind spre Asukaji, însă el rămase ferm și îi acceptă loviturile dezlânate, în timp ce își întețea strânsoarea. Picioarele lor dansau pe podea, căutându-și un punct de sprijin pe care și-l negau unul altuia.

Ashia reuși să își recapete echilibrul, o clipă, însă, când ridică un picior ca să lovească, Asukaji era pregătit și îi prinse celălalt picior, aruncând-o pe podeaua de marmură.

— Chiar ai crezut că ești *jiwah* a lui? întrebă Asukaji. Că însemni ceva pentru el? Ți-ai petrecut o noapte sub el și acum crezi că-mi poți lua locul? Asome este al meu, soră! Acum și pentru totdeauna!

Într-adevăr, Asome privi spre ei cu aura plată și rece. Ar fi avut aceeași reacție și dacă Asukaji strivea un gândac.

Ashia trase cu degetul de laț până sângeră, dar nu reuși să mai vâre încă unul. Simți că i se umflă fața și știu că nu mai avea mult.

Privi cum *shar'dama* îi executară pe *Damaji*, căci despre o execuție era vorba. *Damaji* erau cu toții maeștri *sharusahk*, dar niciunul nu avea sub șaizeci de ani, iar câțiva erau mult mai în vârstă. Mulți se îngrășaseră. Frații vitregi ai lui Asome erau cu toții tineri și puternici, aproape de floarea vieții.

Dar era mai mult decât atât. Cu toții purtau glife cicatrizate pe mâini, deja, și fiecare strângea un pumn care strălucea de magie *hora*. Puterea absorbită în cicatricile lor, care le dădea o forță și o viteză inumane, le știrbea victoriile, în timp ce *Damaji* căzură unul după altul victime ale atacurilor brutale.

În câteva secunde, erau cu toții morți, cu excepția străvechiului Aleverak, care dansa înainte și înapoi cu Maji. Bătrânul *Damaji* ucisese și el *alagai* pe timp de noapte. Era încă slab și uscat, însă mai puternic decât fusese în ultimele decenii. Până acum, niciunul nu-și arătase întreaga forță.

Dar, în timp ce vederea începu să i se încețoșeze, Ashia observă că Aleverak nu făcea altceva decât să-l evalueze pe băiat, fiindcă aura lui era calmă, în timp ce explora apărarea lui Maji și căuta slăbiciuni.

Citi în poziția sa când își găsi ținta. *Damaji* nu putea vedea în lumina lui Everam, însă și el remarcase abilitățile sporite ale lui Maji și pumnul pe care-l ținea strâns cât lupta.

Aleverak nu putea venea liniile puterii care-i țineau pumnul încleștat lui Maji, însă le zdrobi la fel de ușor precum Enkido,

lovind cu un deget de la picior încheietura tânărului *dama*. Mâna acestuia se deschise din reflex și, deși își reveni repede strângând iar pumnul, breșa fusese creată.

Cum toată lumea era prinsă în conflictul aflat în desfășurare, nimeni, nici măcar Asome, nu remarcă așchia de os demonic care căzu din strânsoarea lui Maji, rostogolindu-se pe podea.

Dar toți remarcară schimbarea sorților în luptă. Expresia lui Aleverak rămase neutră, în timp ce a lui Maji deveni temătoare, când *Damaji* îl presă tot mai insistent. Făcu un pas în spate.

Savas făcu un pas în față, să-l ajute pe Maji, dar Asome ridică brațul să îl oprească.

— Testul acesta este doar pentru el, frate.

Savas nu păru încântat, însă făcu o plecăciune și se dădu un pas înapoi.

O clipă mai târziu, Maji era țintuit la pământ, cu mâna lui Aleverak presându-i gâtul.

Ashia alese acel moment pentru a reîncepe să se zbată, o ultimă încercare, înainte să își piardă cunoștința. Asukaji, distras de luptă, își întoarse atenția spre ea, strângând și mai tare, însă nu mai conta. Degetele ei se închiseră în jurul fragmentului de os demonic. Simțea magia care vibra în glifele pictate pe unghiile ei, umplând-o cu o forță nouă.

— Tatăl tău, Shar'Dama Ka, mi-a jurat, băiete, spuse Aleverak, că nu va contesta niciodată faptul că *eu* conduc tribul Majah și că Maji urma să se lupte cu fiul meu pentru șefie după moartea mea naturală.

Asome se înclină.

— Știu asta, onorabile *Damaji*! Dar eu nu sunt tatăl meu, iar jurămintele sale nu îmi aparțin.

— În Evejah stă scris că jurămintele rostite de tați vor fi respectate și de fii, zise Aleverak. Iar jurămintele rostite de pe Tronul de Cranii sunt cele pe care trebuie să le respectăm cu toții. Dacă ai fi onorat pactul, nu m-aș fi ridicat împotriva ta.

Pufni.

— În schimb, încalci jurăminte și ataci pe timp de noapte, ca un *chin* fără onoare. Victoria ta nu va fi completă, spuse privind în jos, la Maji. Nu ai niciun alt Majah care să-mi ia locul.

Cu aceasta, îi rupse gâtul lui Maji.

Noii *Damaji* se dădură cu toții înapoi, făcându-le loc lui Asome și lui Aleverak. Străvechiul *Damaji* luă poziție în fața treptelor Tronului de Cranii, blocându-i drumul lui Asome.

Ashan era pregătit, în capul scărilor. Tradiția cerea ca el să aștepte până când calea dintre ei era liberă, însă tatăl Ashiei avea inimă de războinic și era dornic de luptă.

— În seara asta, ne onorezi poporul, *Damaji*, spuse Ashan. Everam îți va deschide în persoană porțile Raiului.

— Nu am murit încă, zise Aleverak când îl atacă Asome.

Ashia nu văzu strălucire de *hora* venind dinspre soțul ei. Le-o fi permis fraților săi să câștige fără onoare, însă el lupta așa cum îi dicta tradiția.

Lovi tare și repede. Aleverak fentă într-o parte, însă Asome era gata pentru mișcare și se răsuci, vârând un cot la subrațul bătrânului. Îi prinse brațul când acesta își pierdu puterea și îl dezechilibră pe Aleverak. Apucă centura lui *Damaji*, ridicându-l de la pământ, apoi îi frânse spinarea pe genunchi.

Asome îl lăsă pe *Damaji* să se prăbușească, moale și uitat, în timp ce el se ridică în picioare, cu ochii la Ashan.

Ashia reușise să își mai vâre un deget în laț. Încă nu putea să se elibereze, însă mai strecură o respirație șuierată, ceea ce îi dublă puterile.

Asukaji strânse mai tare.

— Pe barba lui Everam, fă-mi onoarea și mori înainte de a mi se albi părul, sora mea!

Ashia avea deja un al treilea deget vârât în laț, însă scoase câteva sunete înecate și se lăsă moale, adunându-și puterile.

Ashan coborî treptele tronului, iar Asome îi făcu loc. Se priviră ca între egali. Frații lui strânseră morții dintre ei.

— Mama ta știe despre trădarea ta, băiete? întrebă Ashan. Tocmai tu, pe care te-am crescut ca pe un fiu?

— Mama nu știe nimic, spuse Asome. *Va fi mereu oarbă în ceea ce-i privește pe fiii ei*, i-au spus zarurile lui Melan despre mama, și s-a dovedit a fi adevărat iar și iar.

— Nu îți va permite să îți păstrezi tronul, zise Ashan.

— Va renunța și la al ei, răspunse Asome. Bunica mea este mai potrivită ca Damajah. Beatificarea ei va fi primul meu decret ca Shar'Dama Ka.

— Mai întâi, trebuie să ajungi la trepte, spuse Ashan.

•

Sub ochii impasibili ai *Shar'Damaji*, Asome și Ashan se luptară pentru Tronul de Cranii.

Aleverak rezistase mai mult. Asome pară primele trei lovituri ale unchiului său, păcălindu-l pe Ashan și lansând o lovitură agresivă, în interiorul gărzii. Andrahul devie lovitura, dar nu îl putu împiedica pe Asome să sară și să-l prindă cu piciorul de gât. Propria lui greutate făcu restul.

Tatăl Ashiei devenise mare maestru în *sharusahk* înainte să împlinească patruzeci de ani, însă Asome îl zdrobi ca pe un *nie'Sharum*. Pocnetul gâtului său răsună cu ecou în sala tronului.

Asome își privi frații. Se grăbiră să îngenuncheze, în ordinea corectă, de-a lungul căii care ducea spre tron, cu frunțile lipite de podea, în timp ce Asome își începu urcarea.

Atunci când toți ochii fură ațintiți asupra soțului ei, Ashia lovi cu capul pe spate și trăgând tare de lațul garotei. Simți că nasul lui Asukaji se zdrobește și că strânsoarea lui cedează, permițându-i să iasă din laț.

Toate privirile se întoarseră surprinse spre ei, însă Ashia nu ezită, ci îi dădu o lovitură precisă în ceafă fratelui ei, zdrobindu-i oasele și rupându-i șira spinării.

— Asukaji! răcni Asome, iar aura lui rece deveni fierbinte, în sfârșit.

Dar nu își opri urcarea, ci străbătu pașii rămași în două salturi mari. Ashia o luă la goană spre ieșirea din spate, cea care ducea spre iatacurile regale.

Asome sări pe tron, iar ochii i se întoarseră să își sclipească ura în direcția ei, când urlă:

— Ucideți-o!

•

Ashia se aruncă spre ieșirea către aripa lui Damajah, însă, așa cum avertizase Asome, Melan sigilase toate ușile cu magie *hora*. Ar fi putut la fel de bine să se izbească de zidurile orașului.

Sări în altă direcție, țâșnind spre unul dintre stâlpii cei mari, când fiii Izbăvitorului își direcționară furia spre ea.

În clipa în care vederea le fu blocată, se rostogoli spre al doilea stâlp, sărind și cățărându-se iute. Când verii ei înconjurară stâlpii și văzură că dispăruse, se strecurase deja într-una dintre nișele folosite pentru a o păzi pe Damajah.

Surorile de suliță ale lui Everam aveau propriile ieșiri din sala tronului, iar *dama'ting* nu le blocase și pe acelea.

Glifele tăcerii din jurul curții lăsaseră gărzile de la exterior complet neștiutoare. Aceștia stăteau calmi la posturile lor, ușor de evitat până când ajunse pe coridorul deschis. În orice clipă, Asome avea să rupă sigiliile și să dea alarma în întregul palat, însă, deocamdată, drumul era liber. Datoria ei era să o protejeze pe Damajah, care s-ar fi putut confrunta chiar acum cu o revoltă.

— Everam să mă ierte, șopti Ashia, alergând în direcția opusă.

•

— *Nu*, nu ți-l voi da ție!

Kajivah își ținea protector strănepotul, când Ashia se întinse după el.

— Dar nu este sigur pentru niciunul dintre voi, spuse Ashia. Asome îi ucide pe *Damaji* în sala tronului. Vă voi pune sub protecția Damajah, până ce trece totul.

Kajivah mai făcu un pas în spate, însă Ashia prinse degetul cel mare al străbunicii sale și îl întoarse pe jumătate, prinzându-l pe Kaji cu ușurință, când acesta căzu din brațele ei.

— Cum îndrăznești să pui mâna pe mine...

Ashia își cuibări fiul la piept, legându-l într-o eșarfă de mătase. Pe jumătate treaz, el începu să sugă o bucată de robă, căutând un sfârc.

— Este fiul meu, Tikka, nu al tău. Dacă vrei să fie în siguranță, trebuie să plecăm. Acum!

— Fiul *tău*?! exclamă Kajivah. Unde ești tu, când îi este foame? Unde ești tu când plânge? Când își murdărește *bido*-ul? Te lupți cu *alagai*-ii. Și, apoi, te găsesc plină de sânge demonic, încercând să-l storci de viață...

Ashia simți că îi arde fața.

— Nu a fost așa. A fost un accident.

Kajivah își ridică vălul și scuipă la picioarele Ashiei.

— Accidentul a fost să fiu blestemată cu o nepoată care ne umple familia de rușine.

Era atât de ridicol, încât Ashia începu să râdă.

— Ești chiar atât de oarbă, Tikka? Chiar nu poți să vezi că rușinea adusă de mine e pricinuită de tine? Tu ne-ai împins pe mine și pe surorile mele în Palatul Dama'ting, fără să ai nici cea

mai mică idee ce însemna. Eu sunt ce m-ai făcut tu să fiu și nimic altceva.

— Iar acum te aștepți să caut protecția lui Damajah? întrebă Kajivah. Femeia care te-a sucit să mă protejeze pe mine de propriul meu nepot?

Ashia își desfăcu vălul, arătându-și dunga de un roșu furios care-i străbătea gâtul.

— Propriul meu frate a încercat să mă ucidă în noaptea asta, Tikka. Nimeni nu este în siguranță.

— Asukaji? întrebă Kajivah, șocată. Ce i-ai făcut? Se apropie de Ashia, în grabă, lovind-o cu pumnii. Vrăjitoare! Ce i-ai făcut lui Asukaji?

Ashia se întoarse, vrând să-l protejeze pe Kaji, și pară loviturile cu ușurință. Prinse femeia și își apăsă degetul mare pe un punct de convergență a durerii, ghidând-o spre ușă. De fiecare dată când Kajivah dorea să meargă într-o altă direcție decât cea dorită de Ashia, ea trimitea un fior de agonie prin trupul bătrânei, înfrângându-i repede rezistența.

Ajunseră pe coridor când auziră un strigăt. Șase *Sharum* se grăbiră de ambele părți să-i blocheze drumul.

— Slavă lui Everam că ești în siguranță, Sfântă Mamă! spuse liderul lor *kai'Sharum*. Nepotul tău așteaptă cu interes vești despre tine.

Se întoarse, coborându-și sulița spre Ashia.

— Dă-i copilul Sfintei Mame și fă un pas în spate! Acum!

Ashia duse o mână la spate, strângând mânerul uneia dintre sulițele scurte, pentru înjunghiat, încrucișate peste umerii ei.

— Locul fiului meu este cu mine.

Kai'Sharum zâmbi.

— Așa este. Shar'Dama Ka abia așteaptă ca *Jiwah Ka* să revină și ea, în siguranță.

— Ca să mă ucidă chiar el? întrebă Ashia.

— Nu prea ai de ales, Prințesă, spuse *kai*. Vrei să lupți și să te folosești de propriul tău fiu ca de un scut?

Fu rândul Ashiei să zâmbească.

— Nu îți face griji pentru fiul meu, *Sharum*! Teme-te, în schimb, pentru orice nesăbuit care își îndreaptă sulița spre el.

— Ajunge!

Kajivah înaintă și se întinse după Kaji.

— S-a terminat, Ashia.

Ashia expiră, lăsând umerii în jos și luându-și mâna de pe mânerul suliței. Se întoarse spre bunica ei, făcându-și de lucru cu nodul eșarfei care-i lega fiul la sân.

Dar, când Kajivah se apropie, iar trupurile lor blocară, momentan, vederea războinicilor care le înconjurau, Ashia o lovi pe bătrână scurt și precis, transformând într-un spectacol felul în care o prinse când căzu.

— Tikka!

Ashia le aruncă o privire panicată războinicilor. Ajutați-o!

— Sfânta Mamă are nevoie de ajutor!

Bărbații încremeniră, uitând de armele din mâinile lor când se aplecară deasupra scenei, nesiguri ce să facă. Să o atingă pe Sfânta Mamă îi speria, probabil, mai tare decât să înfrunte o hoardă de *alagai*.

Ashia lovi în mijlocul confuziei. Mâna ei lovi cu sticlă glifată, ascuțită, în războinicii cei mai apropiați.

Bărbații purtau armură, însă Ashia putea tăia aripile unei muște cu sticla ei de aruncat. Capul unuia dintre ei era înclinat suficient cât să-i taie jugulara cu sticla. *Sharum* nu aveau protecții pentru nas la coifuri, așa că altul fu lovit cu sticla între ochi. Se auzi un pocnet scurt, când pătrunse prin osul subțire și îi intră în creier.

Confuzia crescu și mai mult, când războinicii muribunzi se clătinară și se loviră de camarazii lor. Un *Sharum* se trezi mai repede decât ceilalți, însă făcând un pas în față își expuse vintrele, permițându-i să taie nodul de mușchi care-i conecta coapsa de șold. Când piciorul războinicului se prăbuși, îi lăsă cale dreaptă către *kai'Sharum*.

Kaji se trezi și scoase un strigăt iritat, când Ashia își înfipse una dintre sulițele de înjunghiat în gâtul lui *kai*. Scoase cealaltă suliță din teacă și îl împinse pe *kai* în calea altui războinic. O lovitură rapidă în haosul care urmă, iar brațul de suliță al războinicului îi căzu fără viață pe lângă trup, în timp ce ea sări mai departe.

Reușise să treacă prin înghesuială și drumul din fața ei era liber. Un sprint rapid și putea să urce printr-unul dintre pasajele secrete…

— Bura! Kamen! Duceți-o pe Sfânta Mamă la Shar'Dama Ka! bubui o voce. Restul, după ea!

Ashia privi înapoi. Un maestru de instrucție cu văl roșu preluase comanda bărbaților, conducând el însuși urmărirea. Doi războinici își lăsaseră jos sulițele și își scoseseră mantiile, ca să facă o targă.

Ucisese deja trei oameni și nenorocise alți doi. Erau războinici onorabili, care urmau poruncile conducătorului lor. *Sharum*, acum pierduți pentru Sharak Ka.

Dar nu îi putea lăsa să o ducă pe Kajivah la Asome, unde el s-ar fi putut folosi de ea ca să o înlocuiască pe Damajah. Nici nu le putea permite războinicilor să se întoarcă la soțul ei, cu vorbă că Inevera îl avea pe fiul lor.

Se uită la Kaji, care o privi în ochi. Știa că bunica ei avusese dreptate. Își lăsase îndatoririle să o despartă de copilul ei și aproape că îl pierduse.

— Fii curajos, Kaji! șopti ea. Deși acum mergem împreună pe marginea abisului, nu te voi mai părăsi niciodată.

Fiecare dintre sulițele ei avea un mâner de aproape un metru, care se termina cu treizeci de centimetri de sticlă glifată, ascuțită ca o lamă. Ashia le scoase protecțiile și le uni, cu o răsucire, iar Kaji căscă și închise ochii.

Maestrul de instrucție se dădu înapoi la asaltul ei, neștiind cum să răspundă fără să facă rău copilului. Ashia îl lăsă în urmă înainte ca el să își dea seama și se îndepărta deja când el înțelese că era mort.

Își găsi ritmul respirației, privind liniile de forță care străbăteau cei patru războinici rămași. Își alese țintele. O lovitură de picior îi rupse glezna primului, dându-i timp să pareze atacul celui de-al doilea. Ashia își învârti sulița cu două mâini, trecând a doua lamă de-a lungul marginii scutului următor și tăindu-i mâna care mânuia sabia. El se dădu înapoi, îngrozit, lăsând loc liber altuia. Acesta era pregătit, însă Ashia se retrase, parând o altă lovitură din partea celui de-al doilea, în timp ce îl termina și pe cel dintâi. Omul nu își găsise echilibrul pe piciorul sănătos și o simplă împingere îi deschise apărarea.

Se așteptase ca războinicul cu mâna tăiată să aibă nevoie de mai mult timp să își revină, însă bărbatul scoase un strigăt și se aruncă spre ea, cu scutul în cealaltă mână.

Neavând spațiu să se ferească, Ashia se răsuci, încasând lovitura pe roba placată cu armură, în spate. Își ținu sulița în

față, creând o zonă sigură în jurul lui Kaji, când fu împinsă în celălalt războinic.

Dar, câtă vreme oamenii avură nevoie de o clipă să își recapete echilibrul, picioarele iuți ale Ashiei nu ratau niciun pas. O împingere și o piedică îi trimise pe amândoi pe spate. Liniile Sharumului cu mâna tăiată scădeau repede în intensitate, pe măsură ce îl părăsea viața. Se întoarse spre celălalt, stingându-i aura cu o împunsătură rapidă, înainte de a-l înfrunta pe ultimul care îi mai stătea în cale.

Bura și Kamen luaseră deja în mâini targa cu Kajivah și coteau la capătul coridorului, urmați îndeaproape de cel căruia îi scosese din joc mâna, la început. Ashia înșfăcă o suliță și o aruncă, nimerindu-l în spate.

Ultimul războinic avea scutul ridicat, genunchii îndoiți și era gata să sară. Sulița lui era îndreptată spre pieptul ei, spre Kaji.

Dar vârful îi tremura.

— Găsește-ți curajul să mă ataci, spuse Ashia. Mori cu onoare, făcându-ți datoria, și Everam te va primi la capătul drumului singuratic.

Dal'Sharum inspiră adânc, scoase un strigăt și sări spre ea, cu sulița aliniată pentru o lovitură bună.

Ashia îl ucise repede, cu onoare.

— Vrăjitoare!

Ashia văzu, în căderea lui, că războinicul cu piciorul ologit, uitat pe podea, se ridicase pe celălalt picior.

Sulița îi părăsise deja mâna, țintindu-i inima. Plăcile de armură din robă ar fi putut devia fără probleme o asemenea aruncare, însă Kaji, prins deasupra lor, nu putea.

Fiindcă nu avea timp să se ferească, lăsă arma și îl strânse pe Kaji în brațe, răsucindu-se ca să încaseze lovitura într-o parte. Plăcile de acolo erau mai mici, cu spații care să permită libertate de mișcare. Vârful devie dintr-una, însă se afundă în spațiul dintre ele.

Ashia fu împinsă un pas înapoi. O clipă, crezu că nu fusese nimic, însă greutatea suliței o trase în jos când se mișcă. Era adânc înfiptă într-o parte.

Nu știa cât de gravă era rana, însă asta era la fel de irelevant ca durerea. Scoase lama din trup și o aruncă spre cel care o atacase, apoi își luă propria suliță și sprintă după Bura și Kamen.

Îi fu destul de ușor să le-o ia înainte. Palatul era plin de rute cunoscute numai de *Sharum'ting*, permițându-i să treacă prin ziduri, în timp ce bărbații erau obligați să meargă pe o rută mai lungă și încetiniți de povara lor sfântă.

Ashia era pregătită, deasupra unei arcade, și îi aștepta să treacă. Kaji se foia, iar rana, bandajată în grabă, o durea. Sângele îi trecuse prin robă, însă ea își păstra respirația profundă, și toate aceste lucruri nici măcar nu o atinseră.

Anunțați de icnete disperate, războinicii se apropiau. Îl lăsă pe Bura să alerge dincolo de arcadă, apoi se luă în tăcere după Kamen.

Kaji râse, iar sărmanul războinic ridică privirea taman la timp pentru a-și vedea moartea cu ochii. Când Kamen scăpă capătul lui de targă, Bura își pierdu brusc echilibrul, și al ei fu.

— Tikka! strigă Kaji, văzând-o pe Kajivah.

Ashia scrâșni, ridicând femeia leșinată, și o aruncă pe umăr.

De pe coridor veniră alte strigăte. Războinicii o căutau peste tot în palat.

•

— *Primul tău născut este mort*!

Inevera se holba la zaruri, încercând să înțeleagă amestecul de emoții care o încercau.

Era datoria tuturor *dama'ting* să procreeze o urmașă, dar ea își pusese propriile necesități pe locul doi, de dragul poporului, folosindu-se de zaruri spre a-l binecuvânta pe Ahmann cu doi fii, mai întâi, unul menit *sharaj*-ului și celălalt, Sharik Hora. Băieții se născuseră din datorie, însă, crescând alături de ea, Everam își țesuse cea mai subtilă magie, fiindcă, prin miracol, ajunsese să îndrăgească acei copii care-i sugeau la sân.

Pe măsură ce creșteau, băieții o ofensau în egală măsură. Se gândise că fiii ei aveau să semene cu Ahmann, însă erau personalități diferite. Ce fiu al Izbăvitorului ar fi putut fi altceva decât o dezamăgire?

Jayan era *Sharum* până la os, brutal și ignorant cu bună știință. Din leagăn în Labirint, nu irosise nicio clipă cu precauții sau siguranța personală, aruncându-se mereu fără să cerceteze ce avea înainte. Ca lider, era capabil să rezolve problemele mai degrabă cu sulița, decât prin înțelepciune. Era isteț, în felul lui, și și-ar fi putut croi un nume, dar singurul nume de care avea

nevoie toată lumea era al tatălui său. Prea multă putere de decizie îi fusese aruncată în brațe înainte să devină bărbat.

Zarurile nu îi fuseseră niciodată de prea mult folos cu proprii copii, însă știuse întotdeauna, în sinea ei, că el avea să moară tânăr.

Acea teamă se trezise iar, când auzise că intenționa să se îndrepte spre nord.

— *Damnarea așteaptă armiile Izbăvitorului*, povestiseră zarurile, *dacă se vor îndrepta spre miazănoapte*, *cu dușmani încă necuceriți în urmă*...

Confirmarea morții lui Jayan îi adusese un val de angoasă, înrăutățit de sentimentul vinovat de ușurare, fiindcă acel moment de care se temuse atâta vreme sosise, în sfârșit.

Timpul să umple sticluțe cu lacrimi avea să vină mai târziu. Își imagină palmierul, plecându-se în fața vântului durerii sale, și își concentră respirația până când trebui să arunce iar.

— *În noaptea asta*, *puterile îți vor fi încercate de trei ori*.

Asta o făcu să se oprească și, o clipă, simți atingerea fricii. Ochii i se opriră la singura intrare în camera sa pentru zaruri. Afară, Micha și Jarvah așteptau, împreună cu *Damaji'ting* Qeva, gata să o apere cu viețile lor. Alte *Sharum'ting* așteptau în fața iatacurilor sale, la fel și paznici eunuci pregătiți de Enkido însuși.

Dacă veștile despre înfrângerea lui Jayan ajungeau la *Damaji*, nu se știa ce aveau să facă. Niciunul dintre ei nu era de încredere, toți erau niște uneltitori. Nu aveau să ezite să acționeze, dacă era în interesul lor.

Ridică zarurile a treia oară.

— Atotputernicule Everam, Dătătorule de Viață și Lumină, dă-i umilei tale slujitoare cunoștință despre ce se va petrece! Cine mă va provoca în această noapte?

Zarurile luminară și se aranjară într-un model complex, ca de obicei, însă mesajul era simplu.

— *Așteaptă*.

Auzi un strigăt la ușa încăperii.

•

Melan ridică privirea când intră Inevera. Își scosese turbanul alb și îl ținea într-o mână pe cel negru al mamei sale.

Qeva zăcea la picioarele ei, cu aura stinsă de moarte. În partea cealaltă, la ușă, zăceau Micha și Jarvah. Aurele lor erau abia vizibile, iar ele nu se mișcau.

Inevera fu șocată să o vadă pe Melan râzând. O luă prin surprindere, așa că ezită.

— Haide, Damajah! strigă Melan. Nu vezi ironia? Nu așa te-am găsit, împreună cu bunica ta, cu mulți ani în urmă?

Era adevărat. Inevera nu dorise să își asume prematur conducerea Kaji Dama'ting, dar când Kenevah îi amenințase planurile de a-l pune pe Ahmann pe Tronul de Cranii nu ezitase să o ucidă.

— Poate, admise ea, însă nu a fost vorba despre matricid.

— Firește că nu, pufni Melan. Fiica țesătoarei nu și-ar fi putut răni sfânta mamă. Ce mai face Manvah? Tot în bazar? Poate că a sosit timpul să îi fac o vizită.

Inevera auzise destul. Își ridică bagheta *hora*, trimițând un jet de magie spre Melan.

În clipa în care ridică bagheta, Melan îți băgă mâna în robă, unde atinse o bucățică glifată de armură a unui demon de piatră, placată cu aur. Magia se plie în jurul glifei, distrugând totul în cameră și lăsând-o pe Melan neatinsă.

S-a pregătit, își dădu seama Inevera.

— De câtă vreme pui la cale trădarea, Melan?

Melan își ridică gheara arsă care-i servea drept mână.

— Chiar trebuie să întrebi? zise ea, apoi pufni. De mult. De când erai în *bido* am visat la clipa asta. Dar Everam ți-a vorbit. Zarurile l-au numit pe Ahmann Jardir Shar'Dama Ka și pe tine, Damajah. Ce puteam face decât să mă supun? Dar nu ai prezis și înfrângerea lui Ahmann Jardir și nu ai ținut poporul laolaltă, în absența lui. Everam nu te mai privește cu mărinimie. Zarurile au vorbit împotriva ta de când te-a înlocuit târfa de la miazănoapte în așternut. E timpul pentru un nou Shar'Dama Ka și o nouă Damajah.

Inevera râse.

— Nu ai ce trebuie ca să-mi satisfaci fiul *push'ting*!

— Nicio femeie nu are, fu de acord Melan, și nu am parte nici de recunoașterea poporului.

— Kajivah, Inevera îi scuipă numele.

Melan aplaudă cu mâna ei ciuntită.

— Cât de minunat este că tu însăți mi-ai oferit arma perfectă! Cred că Asome a sanctificat-o deja și ea va ocupa pernele tale de lângă tron… cu câteva trepte mai jos. Un simbol și un

instrument bont, însă unul pe care am învățat să îl folosim eficient.

Inevera își ridică bagheta *hora*.

— Nu vei folosi nimic, Melan! În noaptea asta, vei merge pe drumul singuratic!

Atunci, ceva o izbi pe Inevera, aruncând-o prin încăpere. Dacă nu ar fi fost întărită de magie, forța loviturii ar fi lăsat-o neputincioasă. Așa însă fu aruncată ca o păpușă și lovi podeaua cu un salt, care făcu durerea să îi străbată membrele și îi smulse bagheta din mână. Privi în direcția din care venise lovitura, în timp ce camera se învârtea în jurul ei.

Vârtejul se transformă în *Dama'ting* Asavi, care ar fi trebuit să se afle la sute de kilometri depărtare.

Sfătuindu-l pe Jayan.

— Mi-ai ucis fiul, spuse Inevera.

— Propria ta profeție i-a grăit sfârșitul, spuse Asavi ducându-și o mână la piept. Fiindcă înțeleapta Damajah a ales să nu îi dezvăluie asta fiului ei, cine eram eu să i-o spun?

Oricum nu ar fi ascultat, se gândi Inevera. Dar nu o ajută cu nimic când cuvintele i se înfipseră în suflet și nici mânia care o cuprinsese ca un uragan nu se liniști.

Melan și Asavi se răspândiră în colțuri opuse ale încăperii, ținând-o pe Inevera între ele, astfel încât deveni dificil să le vadă pe ambele odată. Aurele lor deveniseră mai intense, fiindcă fiecare activase câte o *hora* pentru a se întări în vederea luptei care urma. Bijuteriile lor și obiectele din mâini străluceau de putere.

Era prea multă putere ca Inevera să se simtă bine. Ochii i se opriră asupra baghetei *hora*, însă Melan o lovi cu piciorul.

Făcută dintr-un membru de prinț al demonilor, arma era mai puternică decât toate *hora* ale lui Melan și ale lui Asavi la un loc. Era atât de puternică, încât Inevera ajunsese să se bazeze prea mult pe ea și nu prea mai purta alte obiecte cu magie ofensivă. Singura ei ușurare era că le era nefolositoare dușmancelor fără ore bune în care să studieze cum poziționase glifele de activare.

Dar, chiar și dezarmată, Inevera nu era lipsită de apărare, iar Asavi pricepu asta când ridică un craniu de demon al focului și trimise spre ea un jet de flăcări. Unul dintre inelele Ineverei clipi, iar focul se transformă într-o briză, care trecu peste ea.

Inevera nu pierdu vremea, ci țâșni drept în foc și aruncă craniul din mâinile lui Asavi. Apoi, se răsuci complet, intenționând să lovească beregata femeii cu cotul, însă Asavi nu era novice în *sharusahk*. Strecură o mână pe sub cotul Ineverei și o trase de-a lungul circuitului său natural, lăsându-și propria greutate și încercând să o doboare cu „floarea ofilită”, o mișcare *sharukin* care ar fi trebuit să îi zdrobească linia de putere din picior.

Inevera se adaptă repede, întorcându-și coapsa spre a proteja punctul de convergență. Degetele lui Asavi ratară doar la centimetru, însă fu suficient, iar piciorul ei rămase înfipt în podea, când se folosi de mișcarea lui Asavi ca să o culce la pământ.

Dar, înainte să poată profita de avantaj, Melan aruncă o mână de dinți de demon ai vântului spre ea. Glifele gravate în dinți se activară, iar ei zburară cu viteză, făcând aerul să trosnească.

Ridică o mână, la jumătatea distanței dintre față și piept. Una dintre brățările ei era glifată împotriva demonilor de vânt și un jet de magie îi proteja organele vitale.

Alte părți ale corpului nu fură la fel de norocoase. Dinții de demon al vântului erau ascuțiți ca niște ace și groși ca niște paie. Unul îi făcu o gaură în abdomen, iar altul, în șold.

Inevera atrase puternic magia din bijuteriile sale, vindecându-și rănile, însă doi dintre dinți îi erau înfipți în coapsă și nu avea timp să îi scoată.

Lovi, însă Asavi se rostogolise deja din calea ei și revenise în picioare. Melan ridica un tub făcut dintr-o aripă de demon acoperită cu piele și știu ce urma.

Neavând unde să fugă, Inevera se lăsă la pământ, când pala de vânt o lovi precum palma lui Everam, izbind-o de podea atât de tare, încât simți cum se crapă scândurile sub ea.

Asavi aruncă o piatră glifată când Inevera își ridică picioarele ca să își reia poziția verticală. Piatra sări pe podea, lăsând o urmă de gheață. Avea suficientă putere cât să înghețe complet un inamic.

Inevera se încarcă cu magie din inelul cu rubin. Aurul era modelat în jurul unui cerculeț din os de demon al focului, iar trupul ei se umplu de căldura necesară pentru a ține frigul la distanță, când lovi piatra înapoi spre Melan.

Femeia pregătea o nouă pală de vânt, când piatra frigului se apropie de ea. Disperată, întoarse tubul din aripă de demon și trase. Reuși să sufle piatra cât colo, însă ținti spre podea, iar reculul o doborî.

Inevera străbătu distanța dintre ea și Asavi, împungându-i umărul cu degetele. Asavi nu fu suficient de rapidă să o blocheze complet, dar atinse antebrațul Ineverei cât să își protejeze punctul de convergență, transformând o lovitură aproape letală într-una doar dureroasă.

Cu Inevera atât de aproape, Asavi o prinse de umăr și o ținu pe loc, apoi o lovi cu piciorul în rinichi, iar și iar. Inevera acceptă loviturile, fiindcă îi oferiră șansa de a prinde genunchiul lui Asavi cu brațul liber, izbind-o din nou de podea. Își strecură celălalt braț pe sub piciorul lui Asavi, pregătindu-se să i-l disloce.

Nu fu capabilă să încheie mișcarea, însă avu efectul scontat. Nedorind să își lase iubita mutilată sau să lovească folosind magia cât era în calea ei, Melan se apropie, alăturându-se luptei.

Inevera trebui să lase piciorul lui Asavi ca să blocheze lovitura ca de bici a lui Melan, lovind-o la rândul ei în piept cu o forță care ar fi rupt platoșa oricărei femei normale. Dar și Melan se întărise cu magie și suportă lovitura, căzând și lovind-o pe Inevera cu putere în vintre.

Spre deosebire de alte puncte, unde un centimetru însemna atingerea sau ratarea unei convergențe, o mare cantitate de putere a unei femei își avea centrul între picioarele ei, așa că ținta era greu de ratat. Ghemuri de nervi urlară de durere și picioarele Ineverei își pierdură echilibrul. Asavi era pregătită și le lovi, reușind, în sfârșit, să o doboare.

În loc să se lase trasă, Inevera își aruncă greutatea în cădere, prinzând-o pe Asavi de ceafă și rostogolindu-se ca să o așeze deasupra, la țanc pentru a se pune în calea genunchiului lui Melan. Inevera le lovi pe cele două femei una de cealaltă, apoi se ridică în picioare și străbătu în fugă încăperea după bagheta ei *hora*.

Dar, pe cât de repede fugi, aruncarea lui Melan fu mai rapidă. Ca un tăciune aprins, piatra *hora* străbătu aerul și ateriză între ea și armă, iar glifele de impact făcură să apară o gaură căscată în podea și o loviră cu resturi. Nu avea glife contra lemnului, așa

că se trezi însângerată și plină de așchii. În mijlocul fumului și prafului, își pierdu bagheta din priviri.

De afară se auziră strigăte, atrase de mișcare, însă Asavi mai aruncă o piatră de impact spre ușă, făcând să se prăbușească arcada, pentru ca nimeni să nu îi vină Ineverei în ajutor.

Inevera atrase din nou magie pentru vindecare, dar simți că rezervorul de putere din bijuteriile sale scădea. Nu putea continua să stoarcă *hora* în același ritm.

Disperată, vârî mâna în săculețul cu *hora*, închizându-și degetele în jurul contururilor familiare ale zarurilor. Nici măcar nu avea nevoie să se uite la ele, când le ridică și chemă lumina.

Glifele pentru lumină erau printre primele pe care *nie'dama'ting* le ciopleau în zaruri, ca să își poată continua munca la lumina lui Everam. Până și o novice o putea face. Melan și Asavi râseră.

Dar zarurile Ineverei erau făcute din os de demon al minții, echilibrate de electrum pur. Lumina pe care o chemase strălucea asemenea soarelui, iar femeile țipară, întorcându-și fețele.

Când își reveniră, Inevera o apucă pe Asavi de braț, răsucindu-l până când simți cartilajul pocnind, iar femeia țipă.

Mișcarea o costă o zgârietură aplicată peste față de ghearele lui Melan. Sângele începu să îi curgă în ochi, când reuși lovitura următoare și atinse o convergență care o trimise pe Melan cât colo.

Trebui să se oprească și să-și treacă antebrațul peste ochi, ștergând sângele. Din nou atrase magie pentru vindecare, dar, de data asta, simți că fântâna secătuiește pe măsură ce sângerarea se oprea. Asavi o lovi, oprindu-se apoi ca să atragă și ea.

Următoarele minute fură incerte. Inevera era obligată să se concentreze aproape total pe apărare, în timp ce femeile o încolțeau din ambele părți. Veniseră pregătite, iar aurele lor străluceau mai departe cu putere. A Ineverei începuse să se stingă, iar reflexele ei deveneau tot mai lente.

Mai mult, Asavi și Melan luptaseră împreună toată viața, creându-și propriul *sharukin* pentru a lupta într-o armonie perfectă. Dacă o bloca pe una dintre ele, Inevera se deschidea către atacurile celeilalte, iar femeia profita din plin.

Inevera rată tot mai multe blocaje, pe măsură ce puterea ei scădea, iar cele câteva contre pe care le reuși în haosul de pumni fură respinse cu ușurință. Îi era limpede că se jucau cu ea, savurând momentul.

— Acceptă-ți soarta! spuse Melan, lovind-o într-o parte a capului și amețind-o.

— Everam te-a abandonat! strigă Asavi, lovind-o din partea opusă.

— Este vina ta! zise Melan, dându-i un pumn în falcă Ineverei atât de tare, încât îi seceră picioarele.

Asavi se plasase astfel încât să o prindă, sprijinindu-se într-un genunchi și lovind-o pe Inevera de el. Ea tuși sânge când aerul îi fu evacuat din plămâni, iar Asavi o aruncă pe spate.

— Te-ai complăcut în poziția ta de putere, venind la luptă doar cu o pereche de zaruri – și acelea stricate – de când le-ai îmbrăcat contrar Evejah.

Era adevărat? O trădaseră zarurile? Chiar nu se mai bucura de binecuvântarea lui Everam? Dacă era așa, cu ce greșise? Nu confirmase moartea Par'chinului? Își îmbrăcase zarurile? Îi permisese lui Ahmann accesul la *Domin Sharum*? Ce ar fi putut face altfel?

Dar apoi își aminti ceva, iar mâna îi țâșni spre săculețul cu *hora*.

— M-au avertizat, croncăni.

— Ce? întrebă Melan.

— Zarurile, icni Inevera vârând mâna în săculeț. M-au avertizat că puterea mea urma să fie contestată. Everam nu m-a părăsit. Este doar încă un test.

Evejah interzicea ca din zaruri să se atragă magie în alte scopuri decât pentru lumină și preziceri, ca *hora* să nu fie atât de stoarse, încât să prevestească lucruri neadevărate. Mai mult, obiectele erau cel mai de preț lucru pe care-l avea orice *dama'ting*. Erau cheia ei către alb, ghidul ei în viață și miezul puterii. Nicio *dama'ting* nu și-ar fi pus în pericol zarurile.

Dar Inevera își pierduse deja zarurile o dată, rămânând oarbă până când își putuse ciopli un alt set. Prețul fusese mare, însă era mai puternică după ce îl plătise.

Zarurile ei erau cioplite din oase de demon al minții și îmbrăcate în electrum. Le înconjură pe toate șapte cu degetele, atrăgându-le puterea pentru un ultim val de forță și viteză.

Melan și Asavi nu se așteptaseră la mișcare, dar nici nu fură luate pe nepregătite. Când Inevera se întoarse, se mișcară într-un sincron perfect: Asavi să blocheze, Melan să lovească înapoi.

Mai rapide ca aspidele, cu doar o clipă în urmă, femeile păreau să se miște acum cu viteza unor cămile blege. Lovitura Ineverei se izbi de pieptul lui Asavi, înainte ca mâinile ei să-și găsească poziția de blocare. Zbură în spate, lăsându-i Ineverei suficient timp să blocheze atacul lui Melan, pe care o aruncă, la rândul ei, în cealaltă parte a camerei.

La distanță sigură, ambele femei își căutară din nou săculețele cu *hora*, însă Inevera fu mai rapidă, ridicând pumnul în care strângea zarurile și arătând cu un deget. Unghia ei ascuțită trasă o glifă a frigului în aer.

Asavi îngheță de-a binelea. Un strat subțire de alb îi îmbrăcă pielea. Inevera nu intenționase să o ucidă, nu încă, însă subestimase puterea brută a zarurilor. Aura femeii se stinse ca o lumânare.

Melan strigă, aruncând un jet ca de fulger, dar Inevera se întoarse și schiță o glifă rapidă în aer. Mâna îi tremură când energia fu absorbită înapoi în zaruri.

Cu gura căscată, Melan scotoci în săculețul cu *hora*, scoțând un alt pumn plin cu dinții de demon. Glifele de propulsie se activară când aruncă, dar Inevera desenă glifa invers, iar dinții se întoarseră la posesoare.

Melan scoase un strigăt ascuțit și căzu, gemând și chinuindu-se să respire, plină de răni. Inevera își păstră zarurile în mână, gata să glifeze, dar aura femeii nu dădea niciun semn că ar putea continua lupta.

— Ai ucis-o... pe Asavi..., spuse Melan, printre dinți.

— Aceeași soartă mi-o pregătea și ea, remarcă Inevera. Dar ție nu îți este teamă de frig, nu-i așa, Melan?

Desenă iute niște glife în aer și o flacără puternică îi pluti în palmă.

— Întotdeauna a fost vorba de foc.

Melan tresări de durere și se ghemui din reflex, strângându-și mâna scarificată la piept.

— Nu îți spun nimic!

Inevera râse.

— Am zarurile, surioară. Nu am nevoie să îmi spui nimic. Orice valoare ai fi putut avea încă, a dispărut când ai pomenit de mama.

•

— Iartă-ne eșecul, Damajah! imploră Micha, când Inevera o readuse în simțiri.

Jarvah abia dacă mișca, trezindu-se din magia vindecătoare, când unul dintre cerceii Ineverei începu să vibreze, semnalând că pătrunsese cineva într-unul dintre pasajele secrete folosite de surorile de suliță.

Liniște, făcură semn mâinile Ineverei. Flutură din degete, iar Micha o ajută pe Jarvah să dispară din vedere, în timp ce Inevera își ridica bagheta *hora*.

Ușa secretă se deschise încet, însă nu era niciun dușman, ci Ashia, cu Kajivah aruncată peste umăr și o mogâldeață legată de piept. Robele ei erau sfâșiate și musteau de sânge, iar vălul ei alb, pătat cu roșu. Lăsă urme însângerate după ea.

— Damajah, te implor să mă ajuți!

Ashia o puse jos pe Kajivah și desfăcu bocceaua, în care se dovedi că se afla băiețelul ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Inevera, analizând rănile femeii.

Erau vânătăi și tăieturi superficiale, însă o suliță îi străpunsese abdomenul și ieșise pe partea cealaltă. Era palidă și avea aura aproape stinsă. Avea nevoie de magie *hora* ca să supraviețuiască.

— Jayan este mort, spuse Ashia. Armatele sale au fost zdrobite.

Inevera încuviință.

— Știu.

— *Shar'dama* și-au ucis *Damaji* și au preluat controlul triburilor, drept răspuns, spuse Ashia. Cu excepția lui Maji, care a fost înfrânt.

Acestea erau vești noi și cumplite. Inevera intenționase mereu ca fiii *dama* ai lui Ahmann să preia controlul triburilor, însă atunci când hotăra ea. Idioții riscaseră totul și își dădu seama cât de mult îi scăpase de sub control.

— Și Ashan? întrebă, deși ghicise deja răspunsul.

— Tatăl meu a murit, zise Ashia. Asome șade pe Tronul de Cranii.

Era mai rău decât crezuse. Îl pierduse deja pe Jayan. Ar fi fost groaznic să fie obligată să îl ucidă și pe Asome.

— M-am întors spre Asukaji pentru ajutor, chiar când a început măcelul, spuse Ashia, la țanc ca să mă trezesc cu un laț în jurul gâtului. A încercat să mă ucidă.

— Asta înseamnă că și fratele tău a murit, presupuse Inevera.

Ashia încuviință, scuipând sânge, și se clătină pe picioare. Inevera făcu un semn, iar Micha și Jarvah fură lângă ea într-o secundă.

— Luați copilul!

Jarvah se întinse, dar Ashia îl strânse mai tare pe Kaji, din reflex, și acesta începu să plângă. Ashia miji ochii, parcă nerecunoscându-și sora de suliță. Aura ei transmitea confuzie și teamă.

Asta o sperie mai tare decât orice pe Inevera. Când citise vreodată teamă în aura Ashiei? Nici măcar când *alagai*-ii construiseră mari glife în jurul orașului.

— Pe Everam și pe speranța mea de a ajunge în Rai, jur că nu îi voi face niciun rău, soră, spuse Jarvah. Damajah trebuie să se ocupe de rănile tale.

Ashia clătină din cap și o parte din confuzie îi părăsi aura.

— Am mers pe marginea abisului pentru a-mi proteja fiul în noaptea asta, sora mea. Nu mă voi despărți de el!

— Nu veți fi despărțiți, spuse Inevera. Ai cuvântul meu! Dar s-ar putea să îl strângi prea tare, când magia te va acapara. Lasă-ți sora de suliță să îl țină pe Kaji! Nu vor pleca de lângă tine.

Ashia încuviință, relaxându-se. Jarvah îl luă pe Kaji, ținându-l la distanță de un braț, de subsuori, în timp ce se zbătea. Arăta de parcă ar fi preferat să se lupte cu un demon de piatră. *Sharum'ting*, private de copilărie, nu aveau nici urmă de instincte materne.

Inevera înșfăcă băiatul, legându-i strâns membrele în pătură. Luă bocceluța frumos înfășată și îl împinse în îndoitura brațului lui Jarvah.

— Micha, du-o pe Sfânta Mamă în subteran! Ne vedem acolo în curând. Fugi și nu spune nimic nimănui.

— Da, Damajah.

Micha făcu o plecăciune și dispăru.

•

Inevera se strecură în sala tronului în zori, cu surorile sale soții *Damaji'ting* pe urme. Sala era deja plină de *dama* și *Sharum*, care se agitau continuu în urma ultimelor vești. În fața lor, fiii de-al doilea se aliniau pe drumul spre tron, cu excepția celui al Belinei, care se uita cu ură la Damaji Aleveran. Fiul cel mare al lui Aleverak, Aleveran, luase locul tatălui său la conducerea Majah, cel puțin deocamdată.

Niciuna dintre *Damaji'ting* nu aproba lovitura plănuită de fiii lor, însă legăturile de sânge erau adânci. Inevera simțea asta chiar ea, privindu-l pe Asome, aflat în capul scărilor, cu fața întunecată și ochii încă umflați, probabil de lacrimile vărsate pentru Asukaji.

Puterea are întotdeauna un preț, fiule, se gândi ea. Simpatia pe care o simțea pentru el era amestecată cu durerea pierderii lui Jayan. Unii ar fi putut pretinde că fiul mai tânăr îl ucisese pe cel mai în vârstă, însă adevărul zarurilor era mai dur. Asome își invidiase fratele, atât. Jayan se înfrânsese singur.

— Mă bucur să te văd, mamă! M-am temut pentru tine noaptea trecută.

Asome descoperise cu înțelepciune ferestrele sălii tronului, umplând-o cu lumină, care sălta prin încăpere, reflectându-se în zeci de oglinzi noi, însă Inevera nu avea nevoie să îi citească aura ca să știe că minte.

— Eu mă tem pentru noi toți, spuse Inevera, continuând să avanseze, după ce surorile sale soții își luară locurile la stânga tronului, vizavi de noii *Damaji*. Atât de mult, încât i-am luat pe Kajivah și pe nepotul meu în custodie. Pentru protecția lor, firește.

— Firește.

Asome scrâșni din dinți când ea începu să urce scările. Știa cât de mult își dorea el să o oprească, fiecare bărbat din sală voia același lucru, însă, dacă era una să poruncești ca mama să-ți fie ucisă în taină, era cu totul altceva să o ataci pe Damajah la lumina zilei, în văzul tuturor.

— Și Ashia? întrebă el. Soția mea trădătoare trebuie să apară în fața justiției, fiindcă și-a ucis fratele și mie paznicii.

Inevera se opuse dorinței de a râde, confruntată cu această ironie.

— Mă tem că *Jiwah Ka* a ta a fost rănită letal în luptă, fiule!

Asome își țuguie buzele, aplecându-se.

— Acum, că primejdia a trecut, trebuie să-mi fie returnată. Aș vrea să văd trupul soției mele. Kaji trebuie să își conducă tribul, iar sfânta mea bunică…

Inevera urcă scările și îl privi în ochi, iar el nu îndrăzni să își încheie fraza. Ca Shar'Dama Ka, puterea lui Asome o depășea pe a ei, însă era neîncercată, și amândoi știau că Inevera ar fi putut porunci ca amândoi ostaticii să fie uciși cu mult înainte să îi poată el găsi.

— Primejdia nu a trecut! spuse tare Inevera, iar vocea ei răsună în încăpere. Am consultat *alagai hora*, iar zarurile au prezis că ne așteaptă damnarea dacă ei ies de sub protecția mea.

Fără să se încline, Inevera continuă cu pași mari și se așeză pe patul ei de perne de lângă tron.

33. O VOCE ÎN BEZNĂ

334 D.Î., PRIMĂVARA

Trecură șase cicluri, lunile friguroase veniră și plecară, iar demonul lucra, pilind metalul cătușelor, atom cu atom. Primul lacăt stătea să crape, iar celelalte slăbeau tot mai mult. În curând, avea să fie gata de evadare, însă paznicii săi erau vigilenți.

Temnița începu să se încălzească. Lumina se strecura prin țesătura draperiei. Curând, steaua zilei avea să fie sus, pe cer.

Se pregătea să se ghemuiască înapoi, când auzi un zgomot dedesubt. Fără îndoială că erau temnicerii săi, care veneau să latre iar la el.

Erau cinci, aceiași care atacaseră în mormântul Inamicului. Din motive necunoscute, se desprinseseră, prostește, de supușii lor. Mințile le erau glifate, însă nu învățaseră să își mascheze și aurele, iar strălucirea acestora îi arăta multe Consortului.

Mai întâi, apărură slujitorii. Bărbatul era redus din punct de vedere magic și mintal, însă loial ca un demon de piatră. Dădu târcoale mozaicului de glife, luând poziție în spatele Consortului.

Femela era mai strălucitoare decât el, însă nu era deloc surprinzător. Femelele-demon își dominau întotdeauna masculii, era bine cunoscut Consortului. În fond, Regina Stupului era progenitura lui.

Odată slujitorii mai puțin importanți postați în spatele lui, intrară Unificatorii. Mai întâi, veni Moștenitorul, care purta armele Inamicului, animate de oasele și coarnele strămoșilor Consortului, inclusiv al propriului său strămoș.

Consortul își înghiți un sâsâit. Moștenitorul se străduise mult să protejeze trupul propriului său strămoș și totuși purta cu aroganță oasele vrăjmașilor. Era o insultă pe care Consortul voia să i-o plătească înmiit, odată liber.

Dar aura de suprafață a Moștenitorului abia dacă transmitea vreo acțiune. Fiecare instinct îi striga să îl ucidă pe Consort. Nu avea să acționeze neprovocat, dar s-ar fi folosit de orice scuză pentru a lovi.

Consortul avea grijă să nu îi ofere nicio scuză. Postura sa nu era amenințătoare, dar îl privea pe Moștenitor în ochi, cu atenție.

Următorul care intră fu Exploratorul, cel care găsise mormântul Inamicului și adusese înapoi glifele de luptă pe care Consortul și frații săi se străduiseră din greu să le suprime. Imediat după el veni consoarta lui, Vânătoarea, care nu se temea de nimic odată ce mirosea prada. Amândoi își acoperiseră carnea cu glife puternice, animate de la interior de magie a Miezului furată.

Moștenitor. Explorator. Vânător. Fiecare strălucea de putere, dar nici acum toți trei laolaltă nu se puteau opune puterii pe care Consortul o păstra pentru când avea să fie liber să o folosească.

— 'Neața! spuse Exploratorul. Sper că îți plac condițiile de ședere! Ne pare rău că nu putem fi gazde mai bune.

Consortul îl privi degajat. Exploratorul deschidea mereu discuția cu o platitudine nesinceră. Jucau același joc, la nesfârșit, dar nu învățau niciodată regulile.

Aura Moștenitorului se aprinse la cuvintele Exploratorului. Era mai în vârstă și mai experimentat, așa că era obișnuit să domine, însă magia Exploratorului era mai puternică și, în final, magia prelua întotdeauna conducerea.

Era o fisură mică în alianța lor, însă, la fel ca lanțurile sale, Consortul putea să o roadă, în timp.

— De unde știm că ne înțelege? întrebă Vânătoarea.

Femelei îi lipsea răbdarea și se enerva repede. Altă crevasă de lărgit.

— Poate că gura lui nu-i adaptată la vorbirea noastră, spuse Exploratorul, dar pricepe fiecare cuvințel.

Se mișcă de-a lungul peretelui, cu ochii la Consort. În aură i se citea ceva nou: nerăbdare.

— Mă gândesc că *poate* vorbi, doar că nu *vrea*.

— Nu-mi dau seama de ce, zise Vânătoarea.

— Fiindcă este o creatură a lui Nie, interveni Moștenitorul.

— Treaba e, demonule, că nu ne ești de mare folos dacă nu poți vorbi.

Exploratorul apucă una dintre draperii și trase.

Consortul strigă, ridicând brațele pentru a-și proteja ochii, când celula fu umplută de o strălucire orbitoare. Îi arse pielea precum piatra topită.

Exploratorul lăsă draperia să cadă, iar Consortul atrase imediat magie din rezerva lui, vindecând rănile. Pupilele oamenilor nici măcar nu se dilataseră, dar era mai multă lumină decât putea îndura Consortul multă vreme. Avea să fie secătuit de putere înainte ca steaua zilei să se ridice și să-l ardă pentru vecie.

— Ai ceva de zis? întrebă Exploratorul, încă ținând draperia cu mâna.

Era o capcană. Unificatorii îl rețineseră prea mult ca să îl ucidă acum. Dar pe Consort încă îl ardeau ochii, iar aurele din jurul lui erau de necitit. Nu putea să riște.

Consortul atrase magie cu putere, rostogolindu-se într-o parte și întărindu-și gheara pentru a sparge lacătul pe care îl rosese. O întoarcere de lanț îi eliberă unul dintre picioare și el se întinse, apucând bucățile de lacăt în pinteni.

O izbucnire scurtă de putere trimise metalul zburând prin încăpere. Nici Consortul, nici magia lui nu puteau părăsi cercul din mijlocul mozaicului, însă, odată în mișcare, proiectilele zburară fără restricții.

Moștenitorul pară o bucată cu arma. Exploratorul se destrămă, lăsând-o să treacă prin el. Vânătoarea fu lovită, însă aura ei se aprinse și vindecă rana pe loc. Femela își mișcă sulița și opri fără probleme proiectilul.

Slujitorul mascul n-o fi avut multă minte, dar se mișca rapid și agil. Se mișcă precis cum anticipase Consortul, iar bucata răsucită de metal îl rată și lovi peretele din spatele lui, precis în unghiul necesar pentru a-i ricoșa în ceafă, lovind și strâmbând materialul glifat care-i proteja capul.

Amețit, se împletici pe mozaic și se prăbuși, iar un braț îi căzu în față, vârful celui mai mic deget depăși cercul.

Dar chiar și acea pătrundere nesemnificativă fu suficientă pentru Consort, care i se strecură în minte, strivindu-i voința ca pe o insectă.

Ceilalți se grăbiră spre el, însă se opriră brusc când slujitorul se ridică în picioare și se postă în fața Consortului, cu sulița și scutul pregătite.

— Shanjat, dă-te la o parte! spuse Moștenitorul.

— Slujitorul tău nu își mai poate controla carcasa, răspunse Consortul, folosindu-se de gura războinicului pentru a forma vibrațiile stângace și ineficiente ale vorbirii lor.

Moștenitorul aținti arma detestată spre el.

— Shanjat este gata să meargă în Rai, demonule! Nu te vom elibera de dragul lui.

— Firește că nu, fu de acord Consortul. Este doar un slujitor. Nu se așteaptă să îl salvați. Vă imploră să îi iertați eșecul.

— Nu e nicio dezonoare în a fi învins de un dușman superior, zise Moștenitorul.

Emoțiile îi colorară aura și îi încețoșară judecata. Cât de ușor erau de manipulat!

— Într-adevăr, fu de acord Consortul. Ai avut dreptate când ai spus că nu pot forma cuvintele voastre, însă acest slujitor îmi va servi drept voce, de acum înainte.

Femela slujitoare scoase un sunet stins, iar aura i se coloră într-un amestec delicios de durere și furie. Exploratorul se întinse iar după draperie.

— Deocamdată, Shanvah. Îți vei recăpăta tatăl!

Firește că nu avea să fie așa. Consortul smulsese deja voința slujitorului și o înlocuise cu a lui. Îi putea accesa gândurile, emoțiile și amintirile, dar, fără voința Consortului care să le anime, trupul lui avea să se ofilească și să moară.

— Care este prețul libertății mele? întrebă el.

— Calea către Miez, răspunse Exploratorul.

— Pentru unul ca tine, sunt toate la fel, Exploratorule! spuse Consortul.

Exploratorul clătină din cap.

— Una adevărată. De genul celor pe care le folosiți ca să vă duceți prizonierii în orașul demonilor.

— O cale primejdioasă și întortocheată, zise Consortul. Nenumărate întoarceri și răsuciri. Cam mult pentru slujitorul ăsta primitiv, dar vă voi conduce.

— Nu putem să avem încredere în slujitorul lui Nie, spuse Moștenitorul.

— Nimeni nu are încredere în nimeni, replică Exploratorul. Discutăm.

Moștenitorul se enervă la auzul tonului dominator al Exploratorului, iar Consortul se întoarse spre el. Capetele lor se răsuciră simultan.

— Nie și Everam al vostru nu sunt decât niște închipuiri. Sunt niște fantasme pe care le plăsmuiți ca să vă calmați teama de întuneric.

— Minciuni! spuse Moștenitorul.

Consortul scutură din capul lui Shanjat.

— Vreți să știți de ce avem ceva, în loc de nimic. Poate că e cea mai demnă întrebare pe care neamul vostru primitiv o poate concepe. Curtea minților s-a gândit la asta timp de milenii. Există multe răspunsuri plauzibile, însă niciunul precum fantezia ridicolă pe care Ucigașul de Minți a folosit-o ca să-și motiveze luptătorii.

— Ucigașul de Minți? repetă Moștenitorul.

— Cel pe care voi îl numiți Kaji, spuse Consortul. Deși, de fapt, se pronunță *Kavri*.

— Cum poți să știi așa ceva? întrebă Moștenitorul.

— L-am cunoscut, într-un fel, răspunse Consortul. Tot neamul meu l-a cunoscut, pe vremea acelor cicluri.

— Erai în viață pe vremea lui Kaji? întrebă Moștenitorul. Acum trei mii de ani? Imposibil!

Slujitorul zâmbi.

— Cinci mii o sută doisprezece. Ați pierdut socoteala de multe ori, în timp.

Slujitorul femelă îndrăzni să le vorbească superiorilor.

— Minte!

— Este prințul mincinoșilor, spuse Moștenitorul.

— Pe noapte, ce-i cu voi? se răsti Vânătoarea. Nu suntem aici să ne certăm pe scripturi!

Aura Moștenitorului se umplu de furie, când el îi auzi tonul, iar ea se aplecă în față, netemătoare.

— Ajunge! spuse Exploratorul încet, iar tonul lui supus nu îi reflectă dominația.

Aurele lor păliră și se liniștiră.

— De ce ne-ai duce acolo? întrebă Exploratorul.

— Pentru că e o călătorie lungă și voi sunteți muritori. Va veni vremea în care veți lăsa garda jos, iar atunci voi fi liber.

Consortul emise o aură falsă, care dădea o impresie de sinceritate cuvintelor.

— Mi se pare corect, spuse Exploratorul.

— Și fiindcă suprafața va fi curând ștearsă de pe fața pământului, adăugă Consortul.

— Cum? întrebă Exploratorul.

— Nu ai înțeles nimic din urmările acțiunilor tale din deșert, răspunse Consortul. Vom roi.

DICȚIONAR *KRASIAN*

Abban am'Haman am'Kaji: Negustor *khaffit* bogat, prieten atât cu Jardir, cât și cu Arlen, rămas olog în timp ce se pregătea să devină războinic.

Abisul lui Nie: Numit și Miez. Lume subterană, alcătuită din șapte niveluri, în care se ascund *alagai*-ii de soare. Fiecare nivel e locuit de o altă specie de demoni.

Ac: Muniție pentru balista scorpion. Acele sunt sulițe imense, cu vârfuri grele, din oțel, care pot străpunge carapacea unui demon al nisipului când sunt lansate cu boltă.

Acha: Exclamație care înseamnă „Atenție!”

Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji: Ahmann, fiul lui Hoshkamin, din stirpea Jardir, din tribul Kaji; conducătorul întregii cetăți Krasia, despre care mulți cred că este Izbăvitorul. (Vezi și *Shar'Dama Ka*)

Ajin'pal („frate de sânge”): Numele legăturii care ia naștere, în prima noapte de luptă în Labirint a unui băiat, între el și un războinic *dal'Shamm* de care este legat, la propriu, ca nu cumva să fugă în clipa când se năpustesc demonii asupra lor. Pe urmă, un *anjin'pal* este considerat rudă de sânge.

Ala: (1) Lumea perfectă, creată de Everam. (2) Pământ, țărână, lut etc.

Alagai: Cuvântul krasian care înseamnă miezingi (demoni). În traducere literală, „năpasta de pe Ala”.

Alagai Hora: Oase de demon, întrebuințate de *dama'ting* ca să creeze obiecte magice, ca zarurile glifate de care se folosesc pentru ghicirea viitorului. *Alagai hora* iau foc când cade asupra lor lumina soarelui.

Alagai Ka: Străvechiul nume krasian al consortului lui Alagai'ting Ka, Mama Demonilor. Se spunea că Alagai Ka și fiii săi erau cei mai puternici seniori ai demonilor, generali și căpitani ai oștilor lui Nie.

Alagai'sharak: Războiul sfânt împotriva demonilor.

Alagai'ting Ka: Mama tuturor demonilor, regina demonilor din legendele krasiane.

Aleverak: *Damaji* bătrân, cu un singur braț, al tribului Majah din Krasia. Unul dintre marii maeștri *sharusahk* în viață.

Amanvah: A doua fiică a lui Jardir, adusă pe lume de Inevera, *dama'ting* la rândul ei; oferită ca soție lui Rojer, împreună cu verișoara ei, Sikvah.

Andrah: Dictator krasian laic și religios, supus doar Izbăvitorului și lui Damajah.

Asavi: *Dama'ting* a tribului Kaji; fostă rivală a Ineverei ca *nie'dama'ting*. Amanta lui Melan.

Asfințirea: (1) Trei zile pe care evejanii le consacră lunar ritualurilor religioase. E vorba despre ziua dinainte de Luna Nouă, ziua Lunii Noi și ziua de după Luna Nouă. Toată lumea e obligată să meargă la Sharik Hora, iar familiile petrec aceste zile împreună, aducându-și acasă chiar și fiii din *sharaj*. Se presupune că demonii sunt mai puternici în aceste zile, când se spune că Alagai Ka urcă pe suprafața pământului. (2) Cele trei nopți din fiecare lună în care e destul de întuneric ca să urce la suprafață demonii minții.

Ashan: Fiul lui Dama Khevat și cel mai bun prieten al lui Jardir pe durata instruirii sale în Sharik Hora. Ashan e *Damaji* al tribului Kaji și face parte dintre oamenii de mare încredere ai lui Jardir. Căsătorit cu Imisandre, cea mai mare dintre surorile acestuia. Tatăl lui Asukaji și al Ashiei.

Ashia: *Sharum'ting*, nepoată a lui Jardir. Fiica lui Ashan și Imisandre. Căsătorită cu Asome. Mamă a lui Kaji.

Asome: Al doilea fiu al lui Jardir și al Ineverei. *Dama*. Cunoscut ca „moștenitorul nimicului". Căsătorit cu Ashia. Tatăl lui Kaji.

Asu: „Fiu" sau „fiul lui". Folosit ca prefix în forma oficială a numelui, ca în „Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji".

Asukaji: Cel mai mare dintre fiii lui Ashan și ai Imisandrei, sora lui Jardir. Numele său înseamnă „fiul lui Kaji".

Baden: *Dama* bogat și puternic al tribului Kaji. *Push'ting*. Cunoscut ca posesor a mai multor artefacte de magie *hora*.

Bazar, Marele: Cea mai mare piață din Krasia, plasată chiar lângă porțile principale. Condus numai de femei și de *khaffit*.

Bazar, Noul: Replică a Marelui Bazar în Mărinimia lui Everam.

Belina: *dama'ting*, soție a lui Jardir din tribul Majah.

Bido: Pânză legată în jurul șalelor, purtată pe sub robe, cunoscută ca singura îmbrăcăminte a băieților și a fetelor din Krasia aflați în anii de pregătire.

Cei O Sută: Războinici *kha'Sharum* și *chin'Sharum* în slujba lui Abban. Luându-și numele de la cei o sută de *kha'Sharum* dați lui de Jardir, efectivele lor au fost mărite mult peste acest număr.

Chabbavah: Femeie *dal'ting* ucisă în încercarea de a ajunge *Sharum*.

Chin: Străin/păgân. Cuvântul e folosit și ca insultă, însemnând „laș".

Chi'Sharum: Verdenii prea în vârstă să treacă prin *Hannu Pash* sunt recrutați și instruiți în *chin'sharaj*. Cei care termină

instrucția intră în rândurile războinicilor *chi'Sharum*. Folosiți, de obicei, drept carne de tun.

Cielvah: Fiică a lui Abban, siluită de Hasik, ceea ce a dus la castrarea lui.

Coada de Alagai: Un bici din trei fâșii de piele împletite, cu cârlige ascuțite pe margini, ca să pătrundă adânc în carnea victimei. Folosit de *dama* ca instrument de pedeapsă.

Coliv: Observator krevakh, gardă de corp a lui Amanvah.

Cornul lui Sharak: Corn de ceremonie, care sună la începerea și la încheierea *alagai'sharak*.

Couzi: Băutură alcoolică krasiană ilegală, foarte tare, aromată cu scorțișoară. Din cauza tăriei sale, se bea din pahare foarte mici, golite dintr-o singură sorbitură.

Dal: Prefix care înseamnă „preacinstitul”.

Dal'Sharum: Casta războinicilor krasiani, din care fac parte aproape toți bărbații. *Dal'Sharum* sunt împărțiți în triburi, conduse de un *Damaji*, și în grupuri mai mici, supuse unui *dama* și unui *kai'Sharum*. Poartă robe negre, turban negru și văl de noapte. Sunt antrenați cu toții în lupta corp la corp (*sharusahk*), ca și în lupta în formații de războinici înarmați cu suliță și scut.

Dal'ting: Femeie căsătorită fertilă sau femeie bătrână care a adus pe lume copii.

Dama: Bărbat sfânt krasian. *Dama* sunt conducători religioși și laici deopotrivă. Poartă robe albe și nu sunt înarmați. Toți sunt maeștri în *sharusahk*, lupta corp la corp, una dintre artele marțiale krasiane.

Damajah: Titlu dat unei singure femei, care este prima soție a lui Shar'Dama Ka.

Damaji: Cei doisprezece *Damaji* sunt conducătorii religioși și laici ai triburilor lor și se află în slujba Andrahului sau a lui Shar'Dama Ka, ca miniștri și sfetnici.

Damaji'ting: Conducătoare *nie'dama'ting* din fiecare trib în parte și cele mai puternice femei din Krasia.

Dama'ting: Femei sfinte krasiane, care sunt, totodată, vindecătoare și moașe. Dețin secretele magiei *hora*, inclusiv puterea de a prezice viitorul și sunt privite cu teamă și venerație. Oricine îi face vreun rău unei *dama'ting* este condamnat la moarte.

Domin Sharum: În traducere literală, „doi războinici". Se referă la un ritual strict de duel supus Legii Evejan.

Draki: Monedă krasiană.

Drumul singuratic: Expresie krasiană care desemnează moartea. Fiecare războinic trebuie s-ajungă în Ceruri pe drumul singuratic, presărat cu ispite, care îi pun la încercare spiritul, garantând că numai cei cu adevărat demni ajung în fața lui Everam, pentru a fi judecați. Spiritele care se aventurează în afara drumului se pierd.

Enkaji: *Damaji* al puternicului trib Mehnding.

Enkido: Servitor eunuc și instructor de *sharusahk* al *dama'ting* din tribul Kaji. Numit gardă de corp a lui Amanvah, ucis de un metamorf.

Evejah: Cartea sfântă a lui Everam, scrisă de Kaji, primul Izbăvitor, cu 3 500 de ani în urmă. Evejah e împărțită în capitole numite Dune. În timpul pregătirii sale clericale, fiecare *dama* scrie, cu propriul sânge, un exemplar din Evejah.

Evejan: Nume dat religiei krasiane, însemnând „cei care respectă Evejahul".

Everalia: A treia soție din tribul Kaji a lui Jardir.

Everam: Ziditorul.

Fahki: *Dal'Sharum*, fiu al lui Abban. Educat ca să-și urască tatăl *khaffit*.

Gai: Năpastă.

Gaisahk: Formă de *sharusahk* modificată de Arlen Bales pentru a-i mări efectele, datorate glifării pe tot corpul.

Ginjaz: Trădător, renegat.

Hannu Pash: în traducere literală, „calea vieții", reprezintă, în existența unui băiat, perioada cuprinsă între momentul când e luat de lângă mama lui și cel al stabilirii castei din care va face parte (*dal'Sharum*, *dama* sau *khaffit*). E o perioadă de antrenament fizic intens și brutal, însoțit de îndoctrinare religioasă.

Hanya: Cea mai mică dintre surorile lui Jardir, cu patru ani mai tânără decât el. Căsătorită cu Hasik, mama lui Sikvah.

Hasik: Gardă de corp a lui Jardir, căzut în dizgrație, castrat de Abban. Poreclit Șuierătorul, fiindcă, din cauza unui dinte lipsă, șuieră când vorbește.

Heasah: Prostituată.

Hoshkamin: Tatăl lui Ahmann Jardir; decedat. De asemenea, numele celui de-al treilea fiu al lui Jardir cu Inevera.

Hoshvah: Sora mijlocie a lui Jardir, cu trei ani mai tânără decât el. Măritată cu Shanjat. Mama lui Shanvah.

Ichach: *Damaji* al tribului Khanjin.

Imisandre: Cea mai mare dintre surorile lui Jardir, cu un an mai tânără decât el. Măritată cu Ashan. Mama lui Asukaji și a Ashiei.

Inevera: (1) Puternica *dama'ting* care este prima soție a lui Jardir. Face parte din tribul Kaji. Cunoscută și ca Damajah. (2) Cuvânt krasian care înseamnă „dorința lui Everam” sau „voia lui Everam”.

Jamere: Nepot *dama* al lui Abban, moștenitorul aparent al acestuia.

Jardir: Al șaptelea fiu al lui Kaji, Izbăvitorul. Cândva o mare casă, stirpea lui Jardir a supraviețuit trei mii de ani, din ce în ce mai puțin numeroasă și mai lipsită de glorie, până când ultimul ei vlăstar, Ahmann Jardir, i-a redat măreția pierdută.

Jayan: Primul fiu *Sharum* al lui Jardir, adus pe lume de Inevera. Sharum Ka.

Jiwah: Soție.

Jiwah Ka: Prima soție. *Jiwah Ka* este prima și cea mai onorată dintre soțiile unui bărbat krasian. Se poate opune următoarelor lui căsătorii și le poate porunci celorlalte soții.

Jiwah Sen: Soții de mai mică importanță, supuse celei care îi este *Jiwah Ka* bărbatului lor.

Jiwah'Sharum: În traducere literală, „soțiile luptătorilor”, sunt femei cumpărate pentru marele harem al castei *Sharum*, în care își petrec anii fertili ai vieții. Faptul e considerat o mare onoare. Toți războinicii au acces la orice *jiwah'Sharum* din tribul lor și au datoria să le țină tot timpul gravide, ca să crească numărul luptătorilor din trib.

Jurim: *Dal'Sharum* instruit în aceeași perioadă cu Jardir. Din tribul Kaji. Ulterior una dintre Sulițele Izbăvitorului.

Kad': *P*refix care înseamnă „al/ a lui”.

Kai'Sharum: Căpitani din oastea krasiană, *kai'Sharum* au parte de o instruire specială în Sharik Hora și conduc unități de

luptă în *alagai'sharak*. Numărul de *kai'Sharum* dintr-un trib depinde de numărul de războinici. O parte dintre triburi au mai mulți, iar altele unul singur. *Kai'Sharum* poartă robele negre ale oricărui *dal'Sharum*, dar vălurile lor de noapte sunt albe.

Kai'ting: Femeile rude de sânge cu Jardir (mama, surorile și nepoatele, de asemenea, fiicele *Sharum*). Pe lângă robele negre, poartă văl alb. Lovirea uneia dintre ele se pedepsește cu moartea sau tăierea mâinii cu care a fost lovită.

Kaji: Numele primului Izbăvitor și al întemeietorului tribului Kaji, cunoscut și ca Shar'Dama Ka, Sulița lui Everam, și având numeroase alte titluri. Cu 3 500 de ani în urmă, Kaji a unit lumea cunoscută într-un război împotriva demonilor. Capitala lui a fost orașul dispărut numit Soarele Anoch, dar tot el a înălțat și Fortul Krasia. Kaji era renumit pentru trei artefacte: (1) *Sulița lui Kaji*: suliță de metal folosită pentru a ucide *alagai* cu miile; (2) *Coroana lui Kaji*: coroană turnată în forma unor glife puternice și încrustată cu pietre prețioase; (3) *Roba lui Kaji*: o robă care-l făcea invizibil pentru demoni, așa că putea umbla nestingherit în timpul nopții.

Kajivah: Mama lui Ahmann Jardir și a celor trei surori ale lui: Imisandre, Hoshvah și Hanya. Cunoscută ca Sfânta Mamă. Deși nu a fost instruită ca preoteasă, are o mare putere religioasă (deși informală) asupra oamenilor de rând, care o adoră.

Kasaad: Tatăl Ineverei. *Khaffit* olog. Fost *Sharum*.

Kaval: Gavram asu Chenin am'Kaval am'Kaji. Maestru de instrucție din tribul Kaji. Unul dintre instructorii *dal'Sharum* ai lui Jardir din timpul *Hannu Pash*. Ucis de un demon metamorf.

Khaffit: Un bărbat care devine meșteșugar, nu om sfânt sau războinic. Cel mai degradant statut al unui bărbat în societatea krasiană. Înlăturați din *Hannu Pash*, *khaffit* sunt obligați să poarte haine cafenii, ca ale copiilor, și să-și radă barba, ca semn că nu sunt bărbați.

Kha’Sharum: *Khaffit* voinici, din care Jardir a făcut un corp de pedestrași, care nu sunt luptători foarte abili. *Kha’Sharum* poartă robe, turbane și văluri de culoare cafenie, ca însemn al statutului lor de *khaffit*.

Kha’ting: Femei sterpe, au cel mai de jos statut în societatea krasiană.

Khevat: Tatăl lui Ashan. Cel mai puternic *dama* din Krasia.

Legea Evejan: Legea religioasă agresivă impusă de krasiani popoarelor *chin*, menită să-i silească pe păgâni să respecte Evejahul mai degrabă sub amenințare decât din convingere.

Lumina lui Everam: Lumina glifelor, abilitatea de a vedea curgerea magiei prin intermediul viziunii glifate.

Maestru erudit: *Dama* care s-a dedicat studiului textelor foarte vechi. Cercetătorii care și-au dedicat viețile studiului stau, în cea mai mare parte a timpului, departe de politică, învățându-i pe *nie’dama* lucruri fundamentale.

Maeștri de instrucție: Luptători de elită, care îi instruiesc pe *nie’Sharum*. Poartă obișnuitele haine negre ale oricărui *dal’Sharum*, dar vălurile lor sunt roșii.

Magie *hora*: Orice magie în care se folosesc resturi de demon (oase, sânge demonic etc.) pentru alimentarea vrăjilor.

Maji: Al doilea fiu majah al lui Jardir, un *nie’dama* care va fi nevoit să lupte cu moștenitorul lui Aleverak pentru a ajunge *Damaji* al tribului Majah.

Manvah: Mama Ineverei. Soția lui Kasaad. Cunoscută pentru priceperea cu care împletește coșuri.

Mărinimia lui Everam: După cucerirea din anul 333 D.Î. a Fortului Rizon și a întinsului ținut plin de ferme din jurul său, orașul-stat a fost redenumit Mărinimia lui Everam, spre slava Ziditorului. E avanpostul krasian din ținuturile verzi.

Mâncător de porci: Insultă krasiană, un alt mod de a spune *khaffit*. Porcul e considerat un animal impur și carnea lui nu e mâncată decât de *khaffit*.

Mehnding, tribul: Cel mai mare și mai puternic trib, după Majah, ai cărui membri se dedică în întregime făuririi armelor care lovesc la distanță. Construiesc catapulte, praștii și scorpioni pentru *sharak*, extrag și cară piatra întrebuințată drept muniție, fac săgețile scorpionilor etc.

Melan: *Dama'ting* din tribul Kaji, fiică a Qevei. Nepoată a lui Kenevah. Fostă rivală a Ineverei. Amanta lui Asavi.

Nie: (1) Numele Antiziditoarei, opusul feminin al lui Everam și zeița nopții și a neamului demonilor. (2) Nimic, nimicnicie, pustiu, nu. (3) Prefix folosit pentru desemnarea copiilor krasiani aflați în anii de instruire.

Nie'dama: *Nie'Sharum* ales pentru a fi instruit ca *dama*.

Nie'dama'ting: Fată krasiană instruită pentru a deveni *dama'ting*, dar încă prea tânără pentru a-și primi vălul. *Nie'dama'ting* se bucură de un mare respect din partea bărbaților și a femeilor deopotrivă, spre deosebire de *nie'Sharum*, care, înainte de a-și încheia *Hannu Pash*, sunt considerați mai prejos decât un *khaffit*.

Nie Ka: În traducere literală, „primul nimeni”, nume dat băiatului care conduce o clasă de *nie'Sharum* și le dă ordine celorlalți băieți, în calitate de locotenent al maeștrilor de instrucție *dal'Sharum*.

Nie'Sharum: În traducere literală, „nu războinici”, termen ce îi desemnează pe băieții ajunși pe terenul de instrucție pentru a fi evaluați și trimiși apoi să-și trăiască viețile ca *dal'Sharum*, *dama* sau *khaffit*.

Nie'ting: Femei sterpe, au cel mai de jos statut în societatea krasiană. Cunoscute și sub numele de *kha'ting*.

Observatorii: *Dal’Sharum* din triburile Krevakh și Nanji. Sunt deprinși să se servească de arme și tactici speciale și folosiți drept cercetași, iscoade și asasini. În *alagai’sharak*, îl înștiințează pe Sharum Ka și pe *kai’Sharum* sub ale cărui ordine slujesc în ce locuri din Labirint se află demonii. Fiecare Observator are o scară placată cu oțel, de aproape patru metri lungime, și o suliță scurtă, pentru înjunghiat. Scările sunt ușoare, flexibile și rezistente. Au capete care se cuplează (tată/vârf, mamă/bază), așa că mai multe scări pot fi unite. Sunt atât de versați, încât pot urca pe scară fără s-o sprijine de ceva și pot sta în vârful ei în echilibru.

Oot: Avertizare folosită de *dal’Sharum* în loc de „ferește-te” sau „se apropie un demon”.

Orașul de Jos: Fagure imens format din grote glifate de sub Fortul Krasia, unde sunt încuiați noaptea copiii, femeile și *khaffit*, ca să stea la adăpost de miezingi în timp ce luptă bărbații.

Par’chin: „Străin curajos”; titlu primit numai de Arlen Bales.

Push’ting: În traducere literală, „femeie măsluită”, insultă krasiană adresată bărbaților homosexuali care se feresc de orice femeie. Homosexualitatea e tolerată în Krasia numai atâta timp cât bărbații respectivi fecundează și femeile, dăruind urmași tribului lor.

Qasha: Soție *dama’ting* a lui Jardir, din tribul Sharach.

Qeran: *Dal’Sharum*, unul dintre maeștrii de instrucție ai lui Jardir din timpul *Hannu Pash*. Mai târziu, ajuns olog, e luat de Abban ca instructor pentru Cei O Sută de *kha’Sharum* ai săi. Gardă de corp și sfetnic al lui Abban.

Războiul la lumina zilei: Numit și Sharak sub Soare. Război din vechime, în timpul căruia Kaji a cucerit întreaga lume cunoscută, unind-o pentru Sharak Ka.

Savas: Fiu al lui Jardir din tribul Mehnding, ajuns *dama*.

Scorpion: Balistă krasiană, scorpionul e o arbaletă uriașă, care folosește arcuri în loc de coardă. Trage cu sulițe groase, cu vârful greu (ace), și poate ucide demoni ai nisipului și ai vântului de la o distanță de 300 de metri, chiar și fără glifare.

Shalivah: Fată krasiană care lucrează în hanul lui Shamavah din Văiuga Tăietorului. Nepoata lui Kaval, pe care Rojer o are la suflet din vina că tatăl ei a fost ucis salvându-i lui viața.

Shamavah: *Jiwah Ka* a lui Abban. Vorbește fluent thesana și e însărcinată cu supravegherea afacerilor lui Abban în Comitatul Văiugii.

Shanjat: *Dal'Sharum* din tribul Kaji, instruit în același timp cu Jardir. Comandantul Sulițelor Izbăvitorului, căsătorit cu Hoshvah, sora mijlocie a lui Jardir. Tatăl lui Shanvah.

Shanvah: *Sharum'ting*, nepoată a lui Jardir. Fiica lui Shanjat și a lui Hoshvah.

Sharach: Cel mai mic trib din Krasia, care, la un moment dat, nu mai are nici măcar două duzini de războinici. Salvat de Jardir, fără ajutorul căruia ar fi fost nimicit.

Sharaj: Baracă pentru băieții aflați în *Hannu Pash*, foarte asemănătoare cu o școală militară cu internat. În jurul terenurilor de instrucție se află mai multe *sharaji*, câte una pentru fiecare trib. Numele tribului se folosește ca prefix urmat de un apostrof, așa că baraca tribului Kaji se numește *Kaji'sharaj*. Pluralul este *sharaji*.

Sharak Ka: În traducere literală „Primul Război", marele război contra neamului demonilor, pe care-l va începe Izbăvitorul, pentru a desăvârși așa-numitul Sharak sub Soare.

Sharak sub Soare: în traducere literală, „Războiul la Lumina Zilei", în timpul căruia Kaji a cucerit întreaga lume cunoscută,

unind-o în Sharak Ka. Se crede că Jardir trebuie să facă același lucru ca să poată învinge în Sharak Ka.

Shar'Dama: *Dama* care luptă în *alagai'sharak*, nerespectând legea Evejah.

Shar'Dama Ka: în traducere literală, „Primul Războinic-Preot", termen folosit de krasiani ca să-l desemneze pe Izbăvitor, cel care va veni să scape lumea de *alagai*.

Sharik Hora: În traducere literală, „Oasele Eroilor", numele marelui templu din Krasia, construit din oasele luptătorilor căzuți. Lăcuirea oaselor sale pentru adăugarea lor la templu e cea mai mare onoare pe care-o poate dobândi un războinic.

Sharukin: În traducere literală, „posturile războinicului", o serie de mișcări folosite în *sharusahk*.

Sharum: Războinic. *Sharum* poartă adesea, ca armuri, robe în care s-au cusut plăcuțe de argilă arsă.

Sharum Ka: În traducere literală, „Primul Războinic", titlu deținut, în Krasia, de conducătorul laic al *alagai'sharak*. Sharum Ka e numit de Andrah și, între apusul și răsăritul soarelui, orice *kai'Sharum*, din orice trib, îi este subordonat lui și numai lui. Sharum Ka are propriul său palat și stă pe Tronul Suliței. Poartă haine negre, ca orice *dal'Sharum*, însă turbanul și vălul lui de noapte sunt albe.

Sharum'ting: Femeie războinică, nume folosit de obicei pentru membrele gărzii de corp a Ineverei. Wonda Cutter e prima *chin* recunoscută de Jardir.

Sharusahk: Arta krasiană a luptei cu mâinile goale. În funcție de castă și trib, există mai multe școli de *sharusahk*, dar în toate se învață mișcări brutale și eficiente, menite să paralizeze, să schilodească și să ucidă.

Shevali: Sfetnic *dama* al lui Damaji Ashan.

Shusten: *Dal'Sharum*, fiu al lui Abban. Educat ca să-și urască tatăl *khaffit*.

Sikvah: Fiica lui Hasik și a surorii lui Jardir, Hanya, și servitoarea personală a lui Amanvah, oferită lui Rojer ca a doua soție.

Soarele Anoch: Oraș dispărut, cândva capitala lui Kaji, Shar'Dama Ka. Redescoperit de Arlen Bales, care a aflat acolo secretele glifelor de luptă.

Soli: *Dal'Sharum*, frate cu Inevera. *Push'ting*. Amantul lui Cashiv. Ucis de Kasaad.

Soarean/soarene: Artefacte din orașul Soarele Anoch. Tot astfel sunt numiți și locuitorii săi.

Sulița Deșertului: Numele dat de krasiani cetății lor. În Nord e numită Fortul Krasia.

Sulițele Izbăvitorului: Gărzi de corp de elită ale lui Ahmann Jardir, în majoritatea lor *Sharum* din unitatea de luptă condusă de el în Labirint.

Surioare: Termen folosit de Inevera pentru soțiile-surori ale sale.

Tachin: Fiu *dama* al lui Jardir din tribul Krevakh.

Thalaja: A doua soție din tribul Kaji a lui Jardir.

Tikka: Bunică (termen informal de afecțiune).

Ting: Sufix care înseamnă „femeie".

Triburi: Anjha, Bajin, Jama, Kaji, Khanjin, Majah, Sharach, Krevakh, Nanji, Shunjin, Mehnding, Halvas. Prefixul „am" este folosit ca să indice atât apartenența la o familie, cât și apartenența la un trib, ca în „Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji".

Tronul de Cranii: Făcut din craniile foștilor Sharum Ka, îmbrăcat în electrum, tronul este alimentat de un craniu de demon al minții pentru a arunca o vrajă de interdicție ce-i împiedică pe demoni să intre în centrul Mărinimiei lui Everam. Sediul liderului Krasiei.

Tronul Suliței: Tronul lui Sharum Ka, construit din sulițele predecesorilor săi.

Ținuturile Verzi: Astfel numesc krasianii Thesa (ținuturile din nordul deșertului Krasian).

Vah: în traducere literală, „fiică” sau „fiica lui”. Folosit ca sufix ori de câte ori o fată e numită făcându-se referire la mama sau la tatăl ei, ca în „Amanvah”, sau ca prefix într-un nume complet, ca în „Amanvah *vah* Ahmann am’Jardir am’Kaji”.

Verdean: Locuitor al Ținuturilor Verzi.

Zahven: Cuvânt krasian foarte vechi, care înseamnă „rival”, „dușman foarte puternic” sau „egal”.

PETER V. BRETT

TRONUL DE CRANII

virtual-project.eu

